

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: Dudley'nin Ruhu Agzında • 9	İKİNCİ BÖLÜM: Bir Baykus Olayı • 34		
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Öncü Kol • 62	DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Grimmauld Meydanı, On İki Numara • 85		
BESİNCİ BÖLÜM: Zümrüdüanka Yoldaslığı • 111	ALTINCI BÖLÜM: Asil ve Pek Köklü Black Ailesi • 135		
YEDİNCİ BÖLÜM: Sihir Bakanlığı • 163	SEKİZİNCİ BÖLÜM: Durusma • 183	DOKUZUNCU BÖLÜM: Mrs VWeasle'nin Hıçkırıkları • 202	
ONUNCU BÖLÜM: Luna Lovegood • 237	ON BİRİNCİ BÖLÜM: Seçmen Sapka'nın Yeni Sarkısı • 263		
ON İKİNCİ BÖLÜM: Profesör Umbridge • 290	ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Dolores'le Ceza • 327		
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Percy ve Patiyak • 363	ON BESİNCİ BÖLÜM: Hogwarts Yüksek Müfettişi • 398		
ON ALTINCI BÖLÜM: Domuz Kafası'nda • 429	ON YEDİNCİ BÖLÜM: Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi • 455		
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: Dumbledore'un Ordusu • 484	ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Aslan ve Yılan • 514		
YİRMİNCİ BÖLÜM: Hagrid'in Hikâyesi • 544	YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Yılanın Gözü • 570		
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi • 601	YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kapalı Kogusta Noel • 635		
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Zihinbend • 666	YİRMİ BESİNCİ BÖLÜM: Böcek Kapanı • 700		
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Görülen ve Öngörülme • 734	YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: At-Adam ve Gammaz • 770	YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Snape'in En Kötü Anısı • 803	YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: Meslek Danışmanlığı • 837
OTUZUNCU BÖLÜM: Grawp • 869	OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: S.B.D.'ler • 904		
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM: Atesin İçinden • 937	OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kavga ve Uçuş • 964		
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Esrar Dairesi • 981	OTUZ BESİNCİ BÖLÜM: Tülün Ötesi • 1002	OTUZ ALTINCI BÖLÜM: Korktuğu Tek Kisi • 1035	
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM: Kayıp Kehanet • 1051	OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM: İkinci Savaş Başlıyor • 1083		

Dünyamı sihirli yapan Neil, Jessica ve David'e

•i

!

Page 1

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

•

BİRİNCİ BÖLÜM

Dudley'nin Ruhu Agzında

Yazın o zamana kadarki en sıcak günü yavaş yavaş sona ererken, Privet Drive'm büyük, kutu kutu evlerinin üzerine uykulu bir sessizlik çökmüştü. Çoğunlukla pırlı pırlı parlayan arabalar şimdi yolda tozlanmış halde duruyordu, bir zamanlar zümrüt yeşili olan çimlere ise kavruk ve sararmış - kuraklıktan dolayı su hortumlarının kullanımı yasaklanmıştı çünkü. Araba yıkama ve çim biçme gibi iki önemli günlük uğraştan yoksun kalan Privet Drive sakinleri, serin evlerinin gölgesine çekilmiş, bir türlü gelmek bilmeyen meltemi davet edercesine pencerelerini ardına kadar açık bırakmıştı. Dışarıdaki tek kişi, dört numaralı evin önünde, bir çiçek tarhında sırtüstü yatan yeniyet-me bir çocuktü.

Siska, siyah saçlı, gözlüklü bir oglandı, kısa sürede çok boy atanların bir deri bir kemik, biraz sağlıksız görünüşüne sahipti. Kot pantolonu yırtık ve kirli, tisörtü bol ve solmustu, spor

ayakkabılarının tabanları da kalkmıştı. Harry Potter'ın bu hali, pasaklılığın yasalarca cezalandırılması gerektiğini düşünen komsuların gözünde onu hiç de sevimli kılmıyordu. Ama bu akşam büyük bir ortanca öbeğinin arkasına saklandığı için, yoldan geçenlerin gözüne çarpmayacağı kesin gibiydi. Aslında Harry, ancak Ver-non Eniste ya da Petunia Teyze kafasını oturma odası penceresinden dışarı uzatıp tam aşağıdaki çiçek tarhına bakarsa fark edilebilirdi.

Söyle iyice ölçülüp biçildiğinde, Harry buraya saklanma fikrinin tebriğe layık olduğunu düşünüyordu. Belki sıcak ve sert toprağın üzerine uzanmak çok da rahat değildi, ama hiç olmazsa oturma odasında oturup teyzesi ve enistesiyile televizyon seyretmeye çalıştığı zaman olanlara katlanmıyordu: Kimse ters ters bakmıyor, sinirden dislerini gıcırdatarak haberleri duymasını önlemiyor, ona çirkin sorular yöneltip durmuyordu.

Sanki bu düşünce kanatlanıp açık pencereden içeri girmiş gibi, birden Harry'nin enistesesi Vernon Dursley'nin sesi duyuldu.

"Oğlan içeri girmeye çalışmaktan vazgeçti çok şükür. Nerde bu, peki?"

"Bilmem," dedi Petunia Teyze, kayıtsızca. "Evde değil."

Vernon Eniste homurdandı.

"Haberleri izliyormuş..." dedi sert sert. "Aslında ne iş çeviriyor, merak ediyorum. Sanki normal bir çocuk haberlerde ne olduğunu merak edermiş gibi - Dudley'nin hiçbir şeyden haberi yok; Başbakan'ın kim olduğunu biliyorsa sasarıml! Hem, bizim haberlerimizde onun gibilerle ilgili ne olurmuş ki -"

"Vernon, srsstl!" dedi Petunia Teyze. "Pencere açık!"

10

"Ah - evet - kusura bakma, canım."

Dursley'ler sustu. Harry yakınlardaki Wisteria Walk'ta oturan kedi düşkünü kaçık ihtiyar hanım Mrs Figg'in ağır ağır yürüyüşünü izlerken, Fruit 'n' Bran mısır gevreginin cıngılına dinledi. Mrs Figg kaslarını çatmış, kendi kendine söyleniyordu. Harry çiçeklerin arkasına saklandığına pek memnun oldu, çünkü Mrs Figg son zamanlarda sokakta ona her rastlayışında çaya davet etmeyi âdet edinmişti. O köseyi dönüp gözden kaybolduktan sonra, Vernon Enis-te'nin sesi bir kez daha pencereden dışarı süzüldü.

"Dudd çaya mı gitti?"

Petunia Teyze, muhabbetle, "Polkiss'lerde" dedi. "Bir sürü küçük arkadaşı var, öyle popüler ki..."

Harry, "hıh" dememek için kendini zor tuttu. Dursley'ler oğulları Dudley konusunda gerçekten sasılacak kadar aptalca davranıyorlardı. Onun yaz tatili boyunca her akşam, çetesinin bir baska üyesiyle çay içtiği şeklindeki ger-zekçe yalanlarının hepsini yutmuşlardı. Oysa Harry, Dud-le'nin hiçbir yere çay içmeye gitmediğini çok iyi biliyordu; o ve çetesi akşamlarını oyun parkını kırıp dökmek, sokak köselerinde sigara içmek, arabalarla çocuklara tas atmakla geçiriyordu. Little Whinging'deki akşam yürüyüşleri sırasında, Harry bunların hepsini kendi gözleriyle görmüştü.

Page 2

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Tatilin büyük kısmını sokaklarda avare avare dolasıp, önüne çıkan çöp tenekelerinde gazete aramakla geçirmişti.

Saat yedi haberlerinin baslayışını bildiren müzigin ilk notaları kulagina çalındığında, Harry'nin midesi altüst oldu. Belki bu akşam -koca bir ayın ardından- beklediği akşam olacaktı.

11

"İspanya'daki bagaj personeli grevi ikinci haftasına girerken, mahsur kalmış rekor sayıda tatilci havaalanlarını dolduruyor —"

Vernon Eniste, haber spikerinin cümlesi bitince, "Onlara ömür boyu siesta gerek, ben olsam öyle yaparım," diye hırladı ama, ne önemi vardı ki? Dışarıda çiçek tarhında, Harry'nin kasılmış midesi gevşedi sanki. Eger bir şey olmuş olsaydı, elbette haberlerde ilk sırada yer alırdı; ölüm ve yıkım, mahsur kalmış tatilcilerden daha önemliydi.

Nefesini ağır ağır bırakıp pırl pırl mavi gökyüzüne baktı. Bu yazın her günü böyle geçmişti: gerginlik, beklenti, geçici rahatlamalar ve sonra yeniden tırmanan gerginlik... ve daima, giderek aklından çıkarması daha da zor hale gelen bir soru: Neden henüz bir şey olmamıştı?

Hep dinliyordu, ya Muggle'ların aslında ne olduğunu fark edemedikleri küçük bir ipucu çıkarsa diye - nedeni açıklanmamış bir kayboluş belki, ya da garip bir kaza... Ama bagaj personelinin grevini, Güneydoğu'daki kuraklığa ilişkin bir haber izledi (Vernon Eniste, "Umarım kapı komsumuz dinliyordur!" diye böğürdü. "Hani sabahın üçünde fiskiyesini açan!"), sonra Surrey'de tarlaya çakılmasına ramak kalan helikopterin haberi, onun ardından da meshur bir kadın oyuncunun

meshur kocasından bosanmasına iliskin haber ("Sanki onların pespaye iliskileri umrumuzdaymış gibi," diye burun kıvırdı Petunia Teyze; oysa saplantılıymış gibi, kemikli ellerine geçirebildiği her dergide bu haberi takip ediyordu).

Spiker, "- ve son olarak da, muhabbet kusu Hophop bu yaz serin kalabilmek için yeni bir yöntem keşfetti," derken, Harry,

12

artık alev alev yanan aksam göğüne dikili gözlerini yumdu. "Barnsley'deki Bes Tüy'de yaşayan Hophop, su kayagı yapmayı öğrendi! Mary Dorkins olayı yerinde incelemeye gitti."

Harry gözlerini açtı. Eger su kayagı yapan muhabbet kuslarına gelmişlerse, dinlemeye değer bir şey kalmamış demektir. Dikkatle dönüp yüzüstü yattı, sonra da dizleri-le dirseklerinin üstünde yükselip pencerenin altından sürünerek çıkmaya hazırlandı.

Ancak bes santim kadar gitmişti ki, arka arkaya büyük bir hızla birkaç şey birden oldu.

Gürültülü, etrafta yankılanan bir sak sesi, uykulu sessizliği silah sesi gibi yardı; bir kedi, park etmiş bir arabanın altından ok gibi fırlayıp gözden kayboldu; Dursley'le-rin oturma odasından bir çığlık, böğürerek edilmiş bir küfür ve kırılan porselen sesi geldi. Sanki beklediği sinyal buymuş gibi, Harry zıplayıp ayağa kalktı, kılıcını kınından çıkarırmış gibi kot pantolonunun belinden ince tahta bir asa çıkardı - ama daha tam doğrulamadan, basının tepesi Dursley'lerin açık penceresine çarptı. Çıkan küt sesi, Petunia Teyze'nin daha da büyük bir çığlık atmasına yol açtı.

Harry'ye bası ortadan ikiye ayrılmış gibi geldi. Gözlerinden yaşlar akarak olduğu yerde sallandı, sesin kaynağını saptamak için dikkatini sokak üzerinde odaklamaya çalıştı, ama daha o sendeleyerek doğrulurken, açık pencereden iki koca mor el uzanıp boğazına yapıştı.

"Kaldır - onu - ortadan!" diye hırladı Vernon Eniste, Harry'nin kulagina. "Hemen!

Kimseler-görmeden!"

"Çek - ellerini!" dedi Harry güçlükle soluyarak. Bir-

13

kaç saniye boğustular. Harry sol eliyle enistesinin sosis misali parmaklarını boğazından çekmeye çalışırken, sağ eliyle de, havaya kaldırdığı esasını sıkı sıkı tutuyordu. Basının tepesindeki acı tam da berbat bir zonklamaya dönüşürken, Vernon Eniste cıvıkladı ve sanki elektrik çarpmış gibi Harry'yi serbest bıraktı. Anlaşılan yegeninden yükselen görünmez bir güç, onu tutmasını imkânsız hale getirmisti.

Harry soluk soluga ortanca öbegine doğru düştü, doğruldu ve etrafa baktı. Gürültülü saklamayı çıkaran her neyse ondan eser yoktu, ama yakınlardaki birtakım pencerelerden çeşitli yüzler onları gözetliyordu. Harry esasını çabucak kot pantolonunun içine soktu ve masum bir ifade takınmaya

Page 3

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

çalıştı.

Vernon Eniste, sokagın karşısında, tül perdelerinin ardından gözlerinden ates saçarak bakan Bayan Yedi Numa-ra'ya el sallayarak, "Nefis bir aksam!" diye haykırdı. "Az önceki egzoz patlamasını duyduunuz mu? Petunia'nın da, benim de yüregimiz ağzımıza geldi!"

Vernon Eniste, meraklı komsuların hepsi pencerelerinden çekilinceye kadar korkunç, manyakça bir şekilde sırtıtmayı sürdürdü. Sonra o sırtıs yerini öfkeyle gerilmiş bir yüz ifadesine bıraktı ve enistesesi Harry'ye yanına gelmesini isaret etti.

Harry birkaç adım yaklaştı, ama ellerin ona erisip boğabileceği mesafenin dışında durmaya özen gösterdi.

Vernon Eniste hiddetle titreyen kurbaga sesi gibi bir sesle, "Ne halt etmeye yaptın bunu, çocuk?" diye sordu.

Harry sakin sakin, "Neyi ne halt etmeye yaptım?" dedi.

14

Bu arada, o saklamayı çıkaran kişiyi görme umuduyla, sokagın sağını solunu kollamayı da sürdürüyordu.

"Start tabancası gibi bir ses çıkarmayı, hem de tam bizim -"

Harry kararlı bir edayla, "O sesi ben çıkarmadım," dedi.

Petunia Teyze'nin ince, at gibi suratı da Vernon Enis-te'nin geniş, mor suratının yanında belirmedi. Dahası onun rengi de mora dönmüştü.

"Niye penceremizin altında sinsin sinsin duruyordun?"

"Evet - evet, tam üstüne bastın, Petunia! Penceremizin altında ne yapıyordun, çocuk?"

Harry kadere rıza göstermiş bir sesle, "Haberleri dinliyordum," dedi.

Teyzesiyle enistesesi birbirlerine öfkeli bakışlar attılar.

"Haberleri dinlemek, ha! Yine mi?"

"Eh, ne de olsa her gün degisiyor," dedi Harry.

"Bana kurnazlık taslama, çocuk! Asıl niyetin ne, bilmek istiyorum - hem bu haberleri dinleme martavalıyla kafamı ütölemekten de vazgeç! Çok iyi biliyorsun ki, senin gibiler -"

"Aman, Vernon!" diye fısıldadı Petunia Teyze. Bunun üzerine Vernon Eniste sesini öyle alçalttı ki, Harry onu duymakta zorlanmaya başladı. "- senin gibiler asla bizim haberlerimize çıkmaz!"

"Siz bu kadar bilirsiniz iste," dedi Harry.

Dursley'ler, faltası gibi açık gözlerle birkaç saniye ona baktılar, sonra Petunia Teyze, "Sen pis, küçük bir yalancısın," dedi. "Peki ya bütün o -" o da sesini alçalttı, Harry

15

daha sonraki kelimeyi ancak onun dudaklarını okuyarak çıkarabildi, "- baykuslar ne yapıyor, sana haber getirmiyorlar madem?"

Vernon Eniste, muzaffer bir fısıltıyla, "Aha!" dedi. "Hadi bakalım, buna da cevap bul, çocuk! Bütün haberleri o mikrop yuvası kuslardan aldığını bilmiyoruz sanki!"

Harry bir an duraksadı. Bu sefer gerçeği söylemek ona sahiden de bir seylere mal olacaktı, her ne kadar tey-zesiyle enistesini bunu itiraf ederken kendini ne kadar kötü hissettiğini hayatta anlayamasalar bile.

"Baykuslar..." dedi duygusuz bir sesle, "bana haber getirmiyor."

"İnanmıyorum," diye cevap verdi Petunia Teyze hemen.

Vernon Eniste, üstüne basa basa, "Ben de," dedi.

Petunia Teyze, "Bir isler çevirdiğinin farkındayız," dedi.

"Aptal degiliz herhalde," dedi Vernon Eniste.

Bir anda tepesinin taşı atan Harry, "Bak iste bu yeni haber," dedi ve daha Dursley'ler onu çağırılmadan olduğu yerde döndü, evin önündeki çimenliği geçti, alçak duvarın üstünden atladı ve sokaktan yukarı doğru yürümeye başladı.

Artık bası dertteydi, bunu biliyordu. Daha sonra tey-zesiyle enistesinin karsısına çıkıp bu kabalığının bedelini ödeyecekti. Ama su anda pek de aldırımıyordu, kafasında çok daha acil konular vardı.

Harry saklamanın, Cisimlenen ya da Buharlanan biri tarafından çıkartıldığından emindi. Ev cini

Page 4

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Dobby de dur-

16

dük yerde havaya karışıp giderken tam aynı sesi çıkarırdı çünkü. Dobby'nin Privet Drive'da olması mümkün müydü? Dobby su anda onu takip ediyor olabilir miydi? Bu aklına gelince hemen olduğu yerde dönüp geriye, Privet Drive'a baktı, ama görüldüğü kadarıyla sokak tamamen ıssızdı. Harry de Dobby'nin görünmez hale gelmeyi bilmediğinden emindi.

Nereye gittiğinin pek de farkında olmadan yürüdü, son zamanlarda bu sokaklarda öyle çok taban tepmişti ki, ayaklan onu kendiliginden en çok dolastığı yerlere götürüyordu. Birkaç adımda bir dönüp arkasına bakıyordu. Petunia Teyze'nin can çekisen begonyalarının arasında yataarken yakınlarında bir yerde sihirli biri vardı, emindi bundan. Peki, niye kendisiyle konuşmamıstı, niye temas kurmamıstı, hem niye şimdi saklanıyordu?

Derken, tam hayal kırıklığı duygusu doruga ulaştığında, güveni sarsılmaya başladı.

Belki de duyduğu sihirli bir ses degildi. Belki ait olduğu dünyadan en ufak bir temas isaretini bile büyük bir hevesle beklediğinden, tamamen sıradan gürültüleri fazla büyütüyordu. Bunun, bir komsunun evinde kırılan bir seyin çıkardığı ses olmadığından emin miydi?

Harry'nin içi fena halde burkuldu ve daha neye ugradığını anlamadan, yaz boyunca basına bela olmuş umutsuzluk duygusu onu yeniden bastan aşağı sardı.

Ertesi sabah çalar saatle beste uyanacaktı ki, Gelecek Posfasz'ını getiren baykusa para verebilirsin - ama onu almaya devam etmeye değer miydi acaba? Harry bugünlerde birinci sayfaya söyle bir bakıyor, sonra da gazeteyi bir ke-

17

nara atıveriyordu; gazetenin basındaki budalalar Volde-mort'un geri döndüğünü nihayet

anladıklarında, bu haber mansetlere çıkardı nasılsa. Harry'nin ilgilendiği tek haber de buydu.

Sansı varsa eger, en iyi arkadaşları Ron ve Hermi-one'den mektup getiren baykuslar da gelirdi

ama, onların mektuplarının kendisine haber getireceği yolundaki umutları çoktan yıkılmıştı.

Su sey hakkında, ne olduğunu bilirsin, fazla bir sey söyleyemeyiz tabii... Mektuplarımız

baskalarının eline geçerse diye önemli hiçbir sey söylemememiz tembih edildi... Hayli mesgulüz,

ama burada sana ayrıntı veremem... Epeyce bir seyler oluyor da, artık seni görünce hepsini anlatırız...

İyi de, ne zaman görecekleri onu? Kimse zahmet edip kesin bir tarih bildirmemisti. Hermione, Harry'nin dogum gününde gönderdiği kartın içine, Seni yakında göreceğimizi umuyorum diye çiziktirmisti ama, yakında ne kadar yakındı ki? Mektuplarındaki belli belirsiz imalardan anlaşıldığı kadarıyla, Hermione ile Ron aynı yerdeydiler, herhalde Ron'ların evinde. O, Privet Drive'a tıklıp kalmışken, ikisinin Kovuk'ta eğleniyor olmalarının düşüncesine bile dayanamıyordu. Aslında onlara o kadar kızgındı ki, dogum gününde gönderdikleri iki kutu Balyumruk çikolatasını açmadan atmıştı. Ama sonra, Petunia Teyze'nin o gece için hazırladığı porsumus salata önüne sürülünce pisman olmuştü, o baska.

Hem Ron'la Hermione neyle mesguldüler bakalım? Harry'nin kendisi niçin mesgul degildi? Onlardan çok daha fazla sey halletmeyi becerdiğini kanıtlamamış mıydı?

18

Neler yaptığını hepsi de unutmuş muydu yani? Mezarlığa girip Cedric'in katledilmesini seyreden, sonra da o mezar taşına bağlanan ve ölümün esiginden dönen hep o degil miydi?

Harry o yaz belki yüzüncü kere kendi kendine Bunu düşünme dedi, kararlı bir şekilde.

Kâbuslarında mezarlığı ziyaret edip durması yeterince kötüydü zaten, bir de uyanırken kafayı buna takması gerekmiyordu.

Köseyi dönerek Magnolia Crescent'a girdi; yarı yolda, vaftiz babasını ilk kez gördüğü yerden, bir garajın yanındaki dar yoldan geçti. Hiç degilse Sirius, Harry'nin neler hissettiğini anlıyor gibiydi. Dogru, onun mektupları da dise dokunur bir haber verme açısından Ron ve Hermi-one'ninkiler kadar fakirdi ama, hiç degilse eziyet edici imalar yerine ihtiyat ve teselli sözleri içeriyorlardı: Bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum... Burnunu olur olmaz seylere sokmazsan her sey yolunda gider... Dikkatli ol, cüretkârlık etme...

Harry, Magnolia Crescent'ı geçip Magnolia Road'a saparak, karanlıkta kalmaya başlayan oyun

Page 5

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

parkına dogru giderken, eh, diye düşündü, (genelde) Sirius'un sözünü dinledim. En azından, sandığını süpürgesine bağlayıp tek basına Kovuk'a gitme yönündeki dayanılmaz arzuya direnmisti. Aslında Harry, örnek bir davranış sergilediğini düşünüyordu. Hele bunca zamandır Privet Drive'a tıklılmanın, Lord Voldemort'un neler yaptığını isaret edebilecek bir seyler duyma umuduyla çiçek tarhlarında saklanmanın onu ne kadar sinirlendirip öfkelenirdiğini düşünülecek olursa. Yine de, büyücü hapishanesi Azkaban'da on

19

iki yıl yatmış, kaçmış, hüküm giydiği cinayeti işlemeye kalkmış, sonra da çalıntı bir Hipogrif le sıvışmış bir adamın kalkıp da, cüretkârlık etme, demesi biraz küstahçaydı dogrusu.

Harry, kilitli park kapısının üstünden atlayıp kavruk otlar arasından yürüdü. Park da onu çevreleyen sokaklar kadar bostu. Salıncaklara gelince, Dudley ile arkadaşlarının simdiye kadar kırmayı basaramadıkları tek salıncığa oturdu, bir kolunu zincire sardı ve hüzünlü gözlerle yere baktı. Bir daha Dursley'lerin çiçek tarhında saklanamaya-caktı. Yarın haberleri dinlemenin yeni bir yöntemini bulmalıydı. Bu arada bekleyeceği hiçbir şeyi de yoktu, yine huzursuz, tedirgin edici bir gece dışında. Çünkü Cedric'e ilişkin kâbuslardan kurtulsa bile, uzun karanlık koridorlar hakkında rahatsız edici rüyalar görüyordu ve hepsi de çıkmazlarla ya da kilitli kapılarla sona eriyordu. Harry bunun uyanırken hissettiği kapana kısılmışlıkla ilgisi olduğunu sanıyordu. Çogu kez alnındaki eski yara izi de ciddi şekilde batıyordu, ama artık Ron ya da Hermione ya da Sirius'un bunu eskisi kadar ilginç bulacaklarını düşünüp kendini kandırarak hali yoktu. Eskiden yara izinin acıması, Voldemort'un güçlendiğine dair bir uyarı yerine geçirdi. Simdi Voldemort döndüğüne göre, büyük bir ihtimalle ona, yara izinin sürekli acımasının beklenen bir sey olduğunu hatırlatacaklardı... üzülecek bir sey yok... bayat haber...

Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğu duygusu kabardı içinde, hiddetle haykırmak istedi. O olmasa, kimse Voldemort'un geri döndüğünü bile bilmeyecekti! Ödü-

20

lü de tam dört hafta boyunca, sihirli dünyadan tamamen kopmuş, su kayagı yapan muhabbet kuslarını duymak için, can çekisen begonyalar arasında çömelmiş halde, Little Whinging'de tıklıp kalmaktı! Dumbledore nasıl olur da onu böyle kolaylıkla unutabilirdi? Ron ve Hermi-one neden onu da davet etmeden bir araya gelmişlerdi? Sirius'un ona olduğu yerde kalmasını, uslu durmasını söylemesine daha ne kadar tahammül etmesini bekliyorlardı; ya da aptal Gelecek Postası'na yazıp Voldemort'un döndüğünü belirtme arzusuna dayanmasını? Bu hiddet dolu düşünceler Harry'nin

kafasında anaför gibi döndü, ortalığa bunaltıcı, kadifemsi bir gece inerken içi öfkeyle buruldu. Hava ılık, kuru ot kokusuyla doluydu, duyulan tek ses de park parmaklıklarının gerisindeki trafığın hafif ugul tusuydu.

O salıncakta farkında olmadan kim bilir ne kadar oturmuştu ki, birtakım seslerin derin düşüncelerini böl-mesiyle basını kaldırıp baktı. Çevredeki yolların sokak lambaları, parktan geçen bir grup insanın silüetini çıkaracak kadar kuvvetli, puslu bir ışık yayıyordu. Birisi avaz avaz, kaba bir şarkı söylüyordu. Ötekiler gülüyordu. Yanlarında götürdükleri pahalı yarı bisikletlerinden hafif tıkırtılar geliyordu.

Harry bunların kim olduğunu biliyordu. Öndeki kisinin, sadık çetesinin esliğinde evine dönen kuzeni Dudley Dursley olduğuna hiç şüphe yoktu.

Dudley her zamanki kadar irikiymdı, ama bir yıllık sıkı bir rejim uygulaması ve ortaya yeni bir yeteneğinin çıkması, fiziginde hayli büyük bir değişliğe yol açmıştı. Vernon

21

Eniste'nin, zahmet edip de dinleyen herkese keyifle anlattığı gibi, Dudley bu yakınlarda Güneydoğu'nun Okullararası Genç Ağırşıklet Boks Şampiyonu olmuştu. Vernon Enis-te'nin deyişiyle "asil spor", Dudley'yi, ilkokul günlerinde Harry onun ilk kum torbası görevini yerine getirdiği zamankinden de daha heybetli kılmıştı. Harry artık kuzeninden hiç mi hiç korkmuyordu, ama Dudley'nin eskisinden daha sıkı yumruk atmasının ya da hedefe tam isabet kaydetmesinin de sevindirici bir yanı olmadığını düşünüyordu. Semtin bütün çocuklarının ondan ödü kopuyordu - hatta onlara kasarlanmış bir sokak serserisi olduğu ve St Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittiği söylenen "o Potter denen çocuk"tan bile fazla korkuyorlardı ondan.

Page 6

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry çimlerden geçen karanlık gölgelere baktı ve bu gece kimi dövdüklerini merak etti. Onlara bakarken, Etrafınıza bakın, diye düşündüğünü fark etti birden. Hadi... etrafınıza bakın... Burada tek basıma oturuyorum... gelin de sansınızı deneyin...

Dudley'nin arkadaşları onun orada oturduğunu görselerdi eğer, hemen yanında biteceklerinden emindi. Peki, Dudley ne yapardı o zaman? Çetesinin önünde sanına leke sürdürmek istemezdi elbette, ama Harry'yi kısırtmaktan da ödü kopardı... Dudley'nin iki arada bir derede kalısını izlemek gerçekten de eglenceli olurdu doğrusu; ona bulasmak, onu gözlemek, hem de o cevap vermekten acizken... ve eğer diğerlerinden herhangi biri Harry'ye vurmaya kalkarsa, hazır - asası yanındaydı. Denesinler bakalım... sinir bozukluğunun bir kısmını vaktiyle hayatını

22

cehenneme çevirmiş olan çocuklardan çıkarmaya bayılırdı doğrusu.

Ama dönmediler, onu görmediler, neredeyse parmaklıklara varmışlardı. Harry, onlara seslenme dürtüsüne hâkim oldu... kavga aranmak akıllıca bir şey değildi... büyüye basvurmamalıydı... yoksa yeniden okuldan atılmayı göze almış olurdu.

Dudley'nin çetesinin sesi giderek azalıp kesildi; artık gözden kaybolmuşlardı, Magnolia Road'da ilerliyorlardı.

Harry can sıkıntısıyla, Al iste, Sinüs, diye düşündü. Cüretkârlık etmedim. Burnumu olur olmaz seylere sokmadım. Senin yaptıklarının tam tersi yani.

Ayaga kalkıp gerindi. Petunia Teyze ile Vernon Eniste, eve dönme saatinin Dudley'nin geldiği saat olduğuna inanırlardı, ondan bir dakika bile sonra gitsen, geç kalmış olurdun. Vernon Eniste, bir kez daha eve Dudley'den geç gelirse Harry'yi barakaya kapamakla tehdit etmişti. Esnemesini bastırarak, kasları hâlâ çatık, park kapısına doğru yola koyuldu.

Magnolia Road da Privet Drive gibi, çimleri manikürden geçmisse benzeyen koca koca, kutu kutu evlerle doluydu, hepsi Vernon Eniste'ninkine benzer çok temiz arabalar kullanan koca koca, eski kafalı sahipleri vardı. Harry, Little Whinging'i geceleri tercih ederdi; geceleri, perdeleri inmiş pencereler karanlıkta mücevher parlaklığında renk yamaları oluşturunurdu ve ev sahiplerinin yanından geçerken "asi genç" görünüsünü onaylamayan mırıltılar duyma tehlikesi yoktu. Çabuk çabuk yürüdü, böylece de daha Magnolia Road'un yarısındayken Dudley'nin çe-

23

tesi yeniden görüş alanına girdi, Magnolia Crescent'in girişinde vedalıyorlardı. Harry büyük bir leylak ağacının gölgesine sığınıp bekledi.

"... domuz gibi viyakladı, değil mi?" diyordu Mal-colm, ötekilerin canı yürekten kahkahaları arasında.

"İyi sağ kroseydi, Koca D," dedi Piers.

Dudley, "Yarın aynı saatte," dedi.

"Bizim evde; annemle babam dışarıda olacak," dedi Gordon.

"Görüşürüz o zaman," dedi Dudley.

"Eyvallah, Dud!"

"Görüşürüz, Koca D!"

Harry yeniden yola koyulmadan önce, çetenin geri kalanı gitsin diye bekledi. Sesleri bir kez daha kaybolunca, köseyi dönüp Magnolia Crescent'a girdi ve çok hızlı yürüyerek kısa sürede Dudley'ye seslenecek mesafeye geldi. Dudley akordu bozuk bir ıslık esliğinde aheste beste yürüyordu.

"Hey, Koca D!"

Dudley döndü.

"Ha," diye homurdandı. "Sen miydin?"

"Sen ne zaman 'Koca D' oldun bakalım?" dedi Harry.

Dudley, "Kes sesini," diye hırlayıp basını çevirdi.

Harry sırtıp adımlarını kuzeninin adımlarına uydurarak, "Kıyak isim," dedi. "Ama sen benim için hep Tini Minicik Dudleycik' olacaksın."

"Sana KES SESİNİ dedim!" dedi Dudley, salam gibi ellerini yumruk yapmıştı.

"Çocuklar annenine sana böyle dedigini bilmiyor mu?"

"Kapa çeneni."

Page 7

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

24

"Ona kapa çeneni demiyorsun ama. Peki ya 'Bıcırık' ya da 'Agucuk Gugucuk' diyebilir miyim?"

Dudley hiçbir şey söylemedi. Harry'ye vurmamak için bütün gayretiyle kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

"Ee, bu aksam kimi dövdünüz?" diye sordu Harry, gülümsemesi yüzünden silinerek. "Yine on yaşında birini mi? İki gece önce Mark Evans'ı dövdüğünüzü biliyorum -"

"Kendi kasındı," diye hırladı Dudley.

"Yok canım?"

"Bana hakaret etti."

"Öyle mi? Yoksa sana arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir domuza benzedigini mi söyledi? Öyleyse eğer, buna 'hakaret etmek' demezler, Dud; bu, gerçeğin ta kendisi."

Dudley'nin çenesinde bir kas segirmeye başlamıştı. Onu böylesine kızdırdığını bilmek Harry'ye büyük bir tatmin duygusu veriyordu. Sanki kendi sinir bozuklugunu kuzenine, elindeki tek çıkış noktasına akıtıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Dar yoldan Harry'nin Sirius'u ilk kez gördüğü yere döndüler, burası Magnolia Crescent ile Wisteria Walk arasında bir kestirme yol oluştuyordu. Bombostu, sokak lambası da olmadığı için, birleştirdiği sokaklardan çok daha karanlıktı. Bir taraftaki garaj duvarları ve diğer taraftaki yüksek çit ayak seslerini boguyordu.

"O şeyi taşıdığın için kendini koca adam sanıyorsun, değil mi?" dedi Dudley, birkaç saniye sonra.

"Ne şeyi?"

25

"O iste... sakladığın o şeyi."

Harry yeniden sırttı.

"Göründüğün kadar salak degilsin, ha Dud? Zaten o kadar salak olsan, aynı anda hem yürüyüp hem konuşamazdın, değil mi ya?"

Harry esasını çıkardı. Dudley'nin göz ucuyla asaya baktığını gördü.

Dudley hemen, "İznin yok," dedi. "Olmadığını biliyorum. Yoksa gittigin o ucube okulundan sepetler seni."

"Kuralları degistirmediklerini nereden biliyorsun, Koca D?"

"Degistirmediler iste," dedi Dudley, ama o kadar da emin görünmüyordu.

Harry alçak sesle güldü.

"O şey olmadan benimle dövülecek cesaretin yok, değil mi?" diye homurdandı Dudley.

"Ama senin on yaşında bir çocuğu dövmek için sadece dört kişiye ihtiyacın var, değil mi? Hem o herkesin kafasına kaktığın boks unvanın var ya? Rakibin kaç yaşındaydı? Yedi mi? Sekiz mi?"

"On altı yaşındaydı, çok merak ediyorsan," diye hırladı Dudley, "ve ben onunla isimi bitirince yirmi dakika baygın kaldı, hem de senden iki kat ağırdu. Sen dur hele, ben babama o şeyi çıkardığını söyleyeyim de -"

"Simdi de babacıga kosuyoruz, öyle mi? Yoksa tini mini boks sampiyonu, berbat Harry'nin اساسından korkuyor mu?"

Dudley, "Geceleri bu kadar cesur degilsin ama, ha?" diye pis pis güldü.

26

"Su anda gece zaten, Didosçuk. Hava böyle kararınca ona gece diyoruz."

Dudley, "Ben yatakta oldugun zamanı kastediyorum!" diye hırladı.

Durmustu. Harry de durup kuzenine baktı. Dudley'nin koca suratının küçük bir bölümünü görüyordu, ama o bölümde tuhaf bir muzaffer ifade vardı.

Harry afallamış halde, "Nasıl yani, yataktayken cesur degilmisim?" diye sordu. "Neden korkacakmısım, yastıklardan falan mı?"

Dudley soluk soluga, "Dün gece seni duydum," dedi. "Uykunda konuşuyordun. İniyordun."

Page 8

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry tekrar, ama sanki içine soguk bir sey saplanmıstı. Önceki gece rüyasında mezarlığı yeniden ziyaret etmişti çünkü.

Dudley havlarcasma kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı, sonra ince, inilleyen bir sesle konustu.

" 'Cedric'i öldürme! Cedric'i öldürme!' Cedric de kim - erkek arkadasın mı?"

"Ben - yalan söylüyorsun," dedi Harry otomatikman. Ama agzı kurumustu. Dudley'nin yalan söylemediğini biliyordu - yoksa Cedric'ten nasıl haberi olurdu?

" 'Baba! Yardım et, baba! Beni öldürecek, baba! Ühü ühüü!'"

Harry yavaşça, "Kes sesini," dedi. "Kes sesini, Dudley. Seni uyarıyorum!"

" 'Baba, yardım et bana! Anne, bana yardım et! Cedric'i öldürdü! İmdat, baba! Yoksa beni -' O seyi bana dogru

tutma!"

27

Dudley dar sokagın duvarına dogru geriledi. Harry asayı tam onun kalbine dogru tutuyordu.

Dudley'ye duyduğu on dört yıllık nefretin damarlarında nabız gibi attığını hissediyordu - simdi saldırmak için, Dudley'ye bir ugursuzluk büyüsu yapıp onu eve agızsız dilsiz, antenleri uzamış bir böcek gibi sürüne sürüne göndermek için neler vermezdi...

Harry, "Bir daha bunun lafını etme," diye hırladı. "Beni anlıyor musun?"

"O seyi baska yere dogru tut!"

"Sana beni anlıyor musun dedim."

"O seyi baska yere dogru tut!"

"BENİ ANLIYOR MUSUN?"

"O SEYİ BENİM ÜSTÜMDEN -"

Dudley, sanki buzlu suya batırılmış gibi zorlukla, zan-gırdayarak nefesini içine çekti.

Geceye bir seyler olmustu. Yıldızlarla bezenmiş çivit mavisi gökyüzü birden kapkara ve ıksız hale gelmişti -yıldızlar da, ay da, dar sokagın iki ucundaki sisli sokak lambaları da yok olmustu.

Arabaların uzaktan gelen ugultusu ve ağaçların fısıltısı da gitmişti. Sıcacık aksam birden insanın iliklerine isleyecek, ısırarak gibi sogumustu. Mutlak, nüfuz edilmez, suskun bir karanlıkla sarılmışlardı, sanki dev bir el bütün sokagın üzerine kalın, buz gibi bir örtü örtmüs de onları körlestirmiş gibiydi.

Harry bir an, istemeden büyü yaptığını düşündü, üstelik de elinden geldiği kadar siddetle buna karşı koyduğu halde - sonra mantığı duygularına hâkim oldu - yıldızları yok edecek güce sahip degildi ki. Bir seyler görme-

28

ye çalısarak basını bir o yana bir bu yana çevirdi, ama ağırlığı olmayan bir peçe gibi gözlerine bastırıyordu karanlık.

Dudley'nin dehsete kapılmış sesi Harry'nin kulagına geldi.

"N-ne y-yapıyorsun? D-dur!"

"Hiçbir sey yapmıyorum! Sesini kes ve kımıldama!"

"B-ben göremiyorum! B-ben kör o-oldum! Ben -"

"Kes sesini dedim sana!"

Harry olduğu yerde hareketsiz kaldı, görmeyen gözlerini saga sola çevirdi. Soguk öyle yogundu ki, tir tir titriyordu; kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmustu - gözlerini açabildiği kadar açıp bos bos, görmeden etrafa bakındı.

Mümkün degildi... burada olamazlardı... hayır, Little VVhinging'de olamazlardı... kulak kesildi... onları görmeden önce duyması gerekirdi...

"B-babama söyleyeceğim!" diye sızıldandı Dudley. "N-nerdesin? Ne y-yapıyorsun -?"

"Susar mısın sen?" dedi Harry tıslarcasına, "dinlemeye çalısi-"

Ama kendi sustu. Tam da korktuğu şeyi duymustu.

Dar sokakta onlardan başka bir şey daha vardı, uzun uzun, boguk boguk, hırıltılı hırıltılı nefes alan bir şey. Harry dondurucu havada titreyerek dururken müthiş bir korkuyla sarsıldı.

Page 9

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"K-kes sunu! Yapma diyorum! Ç-çakarım sana, yemin ederim çakarım!"

"Dudley, kes -"

29

BAM.

Harry'nin basının yanına gelen bir yumruk, ayaklarını yerden kesti. Gözlerinin önünde küçük beyaz ışıklar uçtu. Bir saat içinde ikinci kez, Harry basının ortadan ikiye ayrıldığını sandı. Bir an sonra yere yapıştı, asası da elinden uçup gitmişti.

"Dudley, seni gerizekâli!" diye feryat etti Harry, dört ayak üstünde doğrulmaya çalışırken acıdan gözleri doldu, karanlıkta deli gibi etrafını yokluyordu. Dudley'nin körle-mesine gittiğini, sokagın kenarındaki çite çarptığını, sendelediğini duydu.

"DUDLEY, GERİ DÖN! DOSDOGRU ÜSTÜNE GİDİYORSUN!"

Korkunç bir ciyaklama duyuldu, Dudley'nin ayak sesleri kesildi. Aynı anda Harry, arkasında sinsi, buz gibi bir soğuk hissetti. Bu tek bir anlama gelebilirdi. Sayıları bir taneden fazlaydı.

"DUDLEY, AGZİNİ KAPALI TUT! NE YAPARSAN YAP, AGZİNİ KAPALI TUT! Asa!" diye telasla mırıldandı Harry, elleri örümcekler gibi yerde uçuyordu. "Nerede - bu asa - hadi diyorum - lumos!"

Bulmasında ona yardımcı olsun diye çaresizce ışık aradığı için, büyüü otomatikman söylemişti - gözlerine inanamayarak, sağ elinin birkaç santim ötesinde ışığın yandığını görüp ferahladı - asanın ucu ısılanmıştı. Harry asayı kaptı, ayaga fırladı ve geri döndü.

Midesi altüst oldu.

Heybetli, kukuletalı bir gölge kayarcasına ona doğru yaklaşıyordu; yerin üstünde süzülüyor, çüppesinin altın-

30

da ayak da yüz de görünmüyordu. Gelirken geceyi emiyordu.

Geri geri sendeleyeyen Harry asasını kaldırdı.

"Expecto patronum!"

Asanın ucundan gümüşü bir buhar demeti çıktı ve Ruh Emici yavaşladı, ama büyü tam anlamıyla işlememisti; ayakları dolanan Harry, Ruh Emici üstüne doğru gelirken daha da geriledi, kapıldığı panik beynini puslandır-mıştı - konsantre ol -

Ruh Emici'nin çüppesinin altından gri, yapıs yapıs görünen, lekeli iki el çıktı, ona uzandı. Bir çağıldama sesi Harry'nin kulaklarını doldurdu.

"Expecto patronum!"

Sesi cılızdı, uzaktan geliyordu. Asadan ikinci bir gümüşü duman demeti süzüldü, ama bu, ilkinden de cılızdı

- yapamayacaktı artık, büyü'nün üstesinden gelemeyecekti.

Basının içinde bir kahkaha yankılanıyordu, acı, tiz bir kahkaha... Ruh Emici'nin pis kokulu, ölüm gibi soğuk nefesinin kendi ciğerlerini doldurduğunu, onu bogduğunu hissedebiliyordu - düşün... mutlu bir şey...

Ama içinde hiç mutluluk kalmamıştı ki... Ruh Emici'nin buz gibi parmakları boğazına kenetlenmek üzereydi

- tiz kahkaha gittikçe daha da siddetleniyordu. Kafasının içinde bir ses konustu: "Ölüme boyun eğ, Harry... acısız bile olabilir... ben bilemem... hiç ölmedim..."

Ron ve Hermione'yi bir daha asla göremeyecekti -Soluk almaya çalışırken, yüzlerini zihninde net olarak canlandırdı birden.

31

"EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin asasının ucundan koskocaman, gümüşü, ça-talboynuzlu bir geyik fırladı. Boynuzları Ruh Emici'yi kalbinin olması gereken yerden yakaladı; Ruh Emici geriye savruldu, tıpkı karanlığın kendisi gibi ağırlıktan yoksundu. Geyigin saldırısı karşısında, mağlup, yarasa gibi, kaçtı gitti.

Harry geyige, "BURADAN!" diye bağırды. Olduğu yerde dönerek sokaktan aşağı bir kosa kopardı, ışıklı asasını önünde tutuyordu. "DUDLEY? DUDLEY!"

On adım anca gitmişti ki, onlara ulaştı: Dudley kıvrılmış, yerde yatıyordu, kollarını yüzüne

Page 10

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kapamıstı, ikinci bir Ruh Emici, üzerine egilmis, bileklerini yapıs yapıs elleriyle kavramıs, onları yavaşça, neredeyse sefkatle ayırıyor, kukuletalı basını, sanki onu öpecekmiş gibi Dudley'nin yüzüne yaklaştırıyordu.

Harry, "YAKALA!" diye böğürdü. Büyüyle yarattığı çatalboynuzlu gümüşü geyik, çağıldayan, kükreyen bir sesle, yanından dörtlüna geçti. Gümüşü boynuzlar onu yakaladığında Ruh Emici'nin gözsüz yüzü Dudley'ninkin-den iki üç santim ötedeydi; havaya savruldu, diğeri gibi süzülerek karanlığa karıştı; geyik ise sokagın sonuna kadar eskin adımlarla gitti ve gümüşü sisin içinde eriyip kayboldu.

Ay, yıldızlar ve sokak lambaları yeniden can buldu. Sokak boyunca ılık bir rüzgâr esti. Komsu bahçelerde ağaçlar hısırdadı ve havayı yeniden Magnolia Crescent'ta-ki arabaların olagan uultusu doldurdu. Harry neredeyse kıpırdamadan durdu, bütün duyuları titresim halinde,

32

aniden normale dönüse ayak uydurmaya çalıştı. Bir dakika sonra ise, tısörtünün bedenine yapıştığını fark etti; ter içinde kalmıstı.

Az önce olup bitenlere inanamıyordu. Ruh Emici'ler burada, Little Whinging'de ha!

Dudley yerde kıvrılmış yatıyordu, iniyor, titriyordu. Harry onun ayaga kalkacak halde olup olmadığını görmek için egildi, ama sonra arkasından, kosan birinin gürültülü ayak sesleri geldi.

İçgüdüsel olarak esasını yeniden kaldırdı, yeni gelenle yüz yüze gelmek için topuklarının üstünde hızla döndü.

Kedi düskünü kaçık ihtiyar hanım Mrs Figg soluk soluga görüs alanına girdi. Kır düsmüş saçları filesinden kurtulmuştu, bileğinden sığırdayan bir pazar filesi sarkıyordu, ayakları da ekose kumas terliklerinden yarı yarıya dışarı çıkmıstı. Harry esasını çabucak saklamaya çalıştı, ama -

"Çıkar sunu, budala çocuk!" diye haykırdı kadın. "Ya etrafta daha da varsa? Ah, bu Mundungus Fletcher'ı öldürecekimi"

33

İKİNCİ BÖLÜM

Bir Baykus Olayı

"Ne?" dedi Harry, saskın saskın.

"Gitti!" dedi Mrs Figg, ellerini ovuşturarak. "Birine gitti, bir süpürgenin arkasından düşen birkaç kazana ba-kacakmıs! Gidersen derini yüzerini dedim, dinlemedi. Bak basımıza neler geldi! Ruh Emici'ler! İyi ki Mr Tibbles'ı görevlendirmisim! Neyse, burada böyle dikilecek vaktimiz yok! Çabuk ol, seni geri götürmemiz lazım! Of, basımıza ne işler açılacak şimdi! Onu öldürecekimi"

"Ama -" Harry için sokakta iki Ruh Emici'yle karşılaşmak ne kadar büyük bir soksa, bu kaçık yaşlı komsunun Ruh Emici'lerin ne olduğunu bilmesi de neredeyse o kadar büyük bir soktu. "Siz - siz cadı mısınız?"

"Ben bir Kofti'yim, Mundungus da bunu gayet iyi biliyor. Ruh Emici'leri püskürtmede sana nasıl yardım edebilirdim ki? Seni tamamen korunmasız bıraktı gitti, üstelik uyardım onu -"

"Bu Mundungus beni takip mi ediyordu? Dur bir dakika - o'ydu demek! Evimin önünde Buharlasan oydu!"

"Evet, evet, evet, ama çok şükür ki ne olur ne olmaz

34

diye Mr Tibbles'ı bir arabanın altına yerleştirmisim, geldi beni uyardı, ama evine geldimde sen gitmistin bile -simdiyse - ah, Dumbledore ne der buna? Sen!" diye haykırdı hâlâ yerde yatan Dudley'ye. "Koca poponu yerden kaldır bakayım, hemen!"

"Dumbledore'u tanıyor musunuz?" dedi Harry, ona saskın gözlerle bakarak.

"Tabii ki Dumbledore'u tanıyorum, Dumbledore'u kim tanımaz? Haydi ama - geri dönerlerse sana pek yardım edemem, bir çay posetine bile Biçim Degistirtmekten acizim ben."

Egildi ve burus burus elleriyle Dudley'nin kocaman kollarından birini tutup çekti.

"Kalksana, ise yaramaz ahmak, kalk!"

Page 11

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ama Dudley ya kalkamıyor, ya da kalkmıyordu. Yerde öylece kaldı, tir tir titriyordu, suratı kül gibi, ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Ben yaparım." Harry, Dudley'nin kolundan tutup çekti. Muazzam bir çabayla onu ayaga kaldırmayı basardı. Dudley bayılmanın esiginde görünüyordu. Küçük gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, yüzünden aşağı ter bo-sanıyordu; Harry onu bırakır bırakmaz tehlikeli bir şekilde yalpaladı.

"Çabuk!" dedi Mrs Figg telasla.

Harry, Dudley'nin kocaman kollarından birini kendi omzuna doladı ve ağırlığı altında hafiften beli bükülerek, onu yola doğru sürükledi. Mrs Figg önleri sıra sendeleye sendeleye yürüyor, endişeyle her kösedan basını uzatıp bakıyordu.

35

"Asanı hazır tut," dedi Harry'ye, Wisteria Walk'a girerlerken. "Gizlilik Nizamnamesi'ni bosver artık, zaten belli oldu, burnumuzdan fitil fitil gelecek, varsın ölümümüz yumurtadan olacağına ejderhadan olsun. Genç Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması ha... Dumbledore tam da bundan korkuyordu iste - Sokagın sonundaki de ne öyle? Aman, Mr Prentice'mis... asanı ortadan kaldırmasına, çocuk, benden hayır yok diye diye tüy bitti dilimde!"

Bir elle asa tutarken öbürüyle Dudley'yi çekmek hiç de kolay is degildi. Harry sabırsızlıkla dirsegini kuzeninin böğrüne dayayıp onu dürttü, ama Dudley bağımsız hareket etme arzusunu hepten yitirmiş görünüyordu. Kendini bütün ağırlığıyla Harry'nin omzuna bırakmıştı, koca ayakları yerde sürükleniyordu.

"Niye bana Kofti olduğunuzu söylemediniz, Mrs Figg?" diye sordu Harry, yürümeye devam etme çabasından soluk soluga. "Defalarca evinize geldim - niye bir sey demediniz?"

"Dumbledore'un emri. Sana göz kulak olacaktım ama hiçbir sey anlatmayacaktım, çok küçüktün çünkü. Seni canından bezdirdiğim için çok özür dilerim, Harry, ama Dursley'ler bende keyif çattığını düşünseler, hayatta izin vermezlerdi gelmene. Kolay degildi yani... of, oof," dedi trajik bir sesle, ellerini bir kez daha ovuşturarak, "hele Dumbledore bunu bir duysun - Mundungus nasıl gider, gece yarısına kadar görevde kalması gerekiyordu - nerde ki bu adam? Olanları Dumbledore'a nasıl anlatacağım şimdi? Cisimlenemem ki ben!"

"Benim bir baykusum var, onu ödünç alabilirsiniz,"

36

diye inledi Harry, Dudley'nin ağırlığı altında omurgasının kırılıp kırılmayacağını merak ederek.

"Harry anlamıyorsun! Dumbledore'un mümkün olduğunca hızlı hareket etmesi gerekecek.

Bakanlık'in küçük yasta büyüü tespit etmek için kendi yöntemleri var, senden çoktan haberleri olmuştur, hiç süphen olmasın."

"Ama Ruh Emici'lerden kurtulmaya çalışıyordum, büyüye basvormak zorundaydım - herhalde Ruh Emi-ci'lerin Wisteria Walk'ta ne isi vardı diye meraklanırlar asıl, degil mi?"

"Aah, ah, keske öyle olsa, ama korkarım ki - MUN-DUNGUS FLETCHER, ÖLDÜN SEN!"

Sak diye bir sesin ardından, ortalığa bayat tütünle karışık kuvvetli bir içki kokusu yayıldı. Tam karsılarında, yırtık pırtık paltolu, bodur, tırassız bir adam belirmisti. Kısa çarpık bacakları, uzun dağınık kızıl-sarı saçları ve koca kulaklı bastıbacak av köpeklerinin hüznü havasını taşıyan, kan çanağı gibi torba torba gözleri vardı. Ayrıca elinde gümüşü renkte, sarıp sarmalanmış bir sey tutuyordu. Harry bunu görür görmez bir Görünmezlik Pelerini olduğunu anladı.

"N'oluyo, Figgy?" dedi, bir Mrs Figg'e, bir Harry'ye, bir Dudley'ye bakarak. "Gizlilik öldü mü?"

"Simdi sana gösteririm gizliliğü" diye bağırıldı Mrs Figg. "Ne olacak, Ruh Emiciler oldu, seni ise yaramaz, kaytarıcı, sinsi hırsız!"

"Ruh Emici'ler mi?" diye tekrar etti Mundungus, adeta donakalarak. "Ruh Emici'ler ha, burda ha?"

"Yaa, burda, bes para etmez yarasa pisliği seni!" diye

37

cıyak cıyak bağırıldı Mrs Figg. "Ruh Emici'ler gelip senin nöbetinde çocuga saldırıyor!"

"Vay canına/" dedi Mundungus cılız bir sesle, bir Harry'ye, bir Mrs Figg'e bakarak. "Vay canına, ben _"

"Sense çalıntı kazan pesinde kosuyorsun! Sana gitme demedim mi ben, ha? Demedim mi?"

Page 12

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ben - seyy, ben -" Mundungus fena halde tedirgin olmuş gibiydi. "Çok - çok iyi bir is imkânıydı, yani -"

Mrs Figg kolunu kaldırıp, ucundan sarkan pazar file-siyle Mundungus'un suratına ve boynuna vurmaya başladı; gelen sığırtıya bakılırsa, filenin içi kedi maması doluydu.

"Ahh - yav bırak - brrak beni, deli moruk! Birinin Dumbledore'a söylemesi lazım!"

"Evet - söylemesi - lazım!" diye bağırıldı Mrs Figg, kedi maması dolu fileyi eli uzandıgıca

Mundungus'un her yanına savurarak. "Ve - o - biri - sen - olsan - iyi - olur -hem - niye - burada - kalıp - yardım - etmediğini - de - anlatırsın!"

"Saç filene hâkim ol yav!" dedi Mundungus, basını kollarıyla korumaya çalışarak. "Gidiyorum, gidiyorum!"

Ve yine yüksek bir sak sesiyle kayboldu.

"Umarım Dumbledore onu gebertir!" dedi Mrs Figg hiddetle. "Hadi ama, Harry, ne bekliyorsun?" Harry, Dudley'nin cüssesi altında güç bela yürüyebiliyordu, ama kalan bir gıdım nefesini de bunu belirterek tüketmemeye karar verdi. Yarı baygın Dudley'yi kolundan çaktı ve yalpalayarak ilerledi. "Seni kapıya kadar götüreyim," dedi Mrs Figg, Privet

38

Drive'a girerlerken. "Belki baska Ruh Emici de vardır etrafta diye... eyvah ki ne eyvah, nasıl bir felaket bu... bir de sen kendin püskürtmek zorunda kaldın onları... halbuki Dumbledore ne pahasına olursa olsun senin büyü yapmanı önlememizi söylemişti bize... eh, gerçi dökülmüş iksirin arkasından aklanmaz... ama kedi de cinperilerin arasına daldı bir kere."

"Yani," dedi Harry soluk soluga, "Dumbledore... beni... takip mi ettiriyordu?"

"Tabii ki takip ettiriyordu," dedi Mrs Figg sabırsızca. "Ne yani, hazıranda olanlardan sonra kendi basına dolasmaya izin vermesini mi bekliyordun? Aman Yarabbi, çocuk, bir de bana senin için akıllı demislerdi... İşte geldik... şimdi içeri gir ve orada bekle," dedi, dört numaraya ulaştıklarında.

"Sanırım biri kısa sürede seninle temasa geçecektir."

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu Harry hemen.

"Dogruca eve gidiyorum," dedi Mrs Figg, karanlık sokagı gözleriyle tarayarak ve ürpererek. "Yeni talimat beklemem gerekiyor. Sen evde kal yeter. İyi geceler."

"Bir dakika, gitmeyin! Daha sormak istedigim -"

Ama Mrs Figg, kumas terlikleri sıdıdık sıdıdık ederek, pazar filesi sınırdıyarak, hızlı adımlarla yürümeye baslamıstı çoktan.

"Durun!" diye bagırdı Harry arkasından. Dumble-dore'la temasta olan birine soracak milyon tane sorusu vardı; ama birkaç saniye sonra Mrs Figg karanlığa karısmıstı bile. Harry asık bir suratla Dudley'yi omzunun daha rahat bir yerine dayadı ve dört numaranın bahçesinde ağır ağır, güç bela ilerledi.

39

Holün ısıgı yanıyordu. Harry esasını kot pantolonunun beline soktu, zili çaldı ve Petunia Teyze'nin ön kapıdaki camda tuhaf bir biçimde dalgalanan silüetinin giderek büyüüsünü izledi.

"Diddy! Nihayet, ben de merak - merak - Diddy, ne oldu?"

Harry göz ucuyla Dudley'ye söyle bir baktı ve kolunun altından tam vaktinde çıktı. Suratı soluk yesile dönmüş olan Dudley bir an oldugu yerde sallandı... sonra da agzını açıp paspasın üstüne kustu.

"DİDDY! Diddy, neyin var senin? Vernon? VER-NON!"

Harry'nin enistesesi oturma odasından langır lungur kosusturarak geldi. Endiselendigi zamanlarda hep oldugu gibi, posbıyığı bir asagı bir yukarı sallanıyordu. Telas içinde, Petunia Teyze'nin, dizlerinin bagı çözülmüş olan Dud-ley'yi kapı esiginden geçirmesine yardım etmeye kostu, bir yandan da kusmuk havuzuna basmamaya çalışıyordu.

"Hasta, Vernon!"

"Nen var, oglum? Ne oldu? Mrs Polkiss sana çay diye ne idüğü belirsiz bir sey mi verdi?"

"Niye üstün basın toz toprak içinde, yavrum? Yere mi yattın?"

"Dur bir dakika - hırsızlar mı saldırdı yoksa?"

Petunia Teyze çıglığı bastı.

Page 13

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldasıgı

"Polisi ara, Vernon! Polisi ara! Diddy, yavrum, konus anneciginle! Ne yaptılar sana?"

Bütün o patırtıda kimse Harry'yi fark etmemisti, bu da onun isine geliyordu tabii. Vernon Eniste kapıyı çarpa-

40

rak kapatmadan kendini içeri atmayı basardı ve Durs-ley'ler gürültülü bir sekilde holden mutfaga ilerlerken, usul usul, çıt çıkarmadan merdivenlere dogru gitti.

"Kim yaptı, oglum? İsimlerini ver bize. Yakalarız onları, sen hiç merak etme."

"Ssst! Bir sey söylemeye çalışıyor, Vernon! Ne var, Diddy? Söyle annecigine!"

Harry ayagını en alt basamaga koymustu ki, Dudley yeniden sesine kavustu.

"O."

Harry, ayagı basamakta, kalakaldı, yüzünü burusturmuş, patlamayı bekliyordu.

"ÇOCUK! BURAYA GEL!"

Harry yarı korkulu yarı kızgın, ayagını yavaşça basamaktan indirdi ve geri dönüp Dursley'lerin pesinden gitti.

Disarıdaki karanlıktan sonra, haddinden fazla temiz mutfagın tuhaf, hayal gibi bir ısıltısı vardı. Petunia Teyze, Dudley'yi bir iskemleye doğru götürüyordu; Dudley hâlâ bayığı yeşil ve yapış yapış görünüyordu. Vernon Eniste bulasıklığın önünde durmuş, küçücük kısık gözleriyle Harry'ye ters ters bakıyordu.

"Oğluma ne yaptın?" dedi tehditkâr bir hırıltıyla.

"Hiçbir şey," dedi Harry, Vernon Eniste'nin ona inanmayacağını bile bile.

"Ne yaptın sana, Diddy?" dedi Petunia Teyze, titreyen bir sesle. Bir taraftan da elindeki süngerle Dudley'nin deri montunun önündeki kusmuğu siliyordu. "Yoksa - yoksa hani o şeyden mi yaptın, yavrum? Yoksa - şeyini mi kullandı?"

41

•

Dudley ağır ağır, titreyerek basını salladı.

Petunia Teyze feryat eder, Vernon Eniste ise yumruklarını kaldırırken, Harry, "Hiç de kullanmadım!" dedi sert bir sesle. "Ona hiçbir şey yapmadım, ben degildim o -"

Ama tam o sırada mutfak penceresinden içeri bir hüt-hüt kusu süzüldü. Vernon Eniste'nin kafasını sıyıran hühüt mutfagın öbür tarafına uçtu, gagasında taşıdığı kocaman parsömen zarfı Harry'nin ayaklarına bıraktı, kanadının ucu buzdolabının tepesini sıyırarak zarif bir şekilde döndü, pencereden çıktı ve bahçenin üzerinden uçup gözden kayboldu.

"BAYKUS HA!" diye böğürdü Vernon Eniste. Mutfak penceresini çarparken, sakagındaki yorgun düsmüs damar öfkeyle atıyordu. "YİNE Mİ BAYKUS! EVİMDE BAYKUS İSTEMİYORUM ARTIK!"

Ama Harry zarfı açmaya koyulmuştu bile. Kalbi âde-melması civarında bir yerde atarken mektubu çıkardı.

Sayın Mr Potter,

Bu akşam saat dokuzu yirmi üç dakika geçe, Mugg-le'lann yaşadığı bir bölgede ve bir Muggle'in yanında Pat-ronus Büyüsü yaptığınıza dair istihbarat aldık.

Genç Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesinin böylesine ciddi bir ihlalinin sonucu olarak, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulundan atılmış bulunmaktasınız. Bakanlık temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek.

Daha önce de Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi Bölüm 13'e aykırı bir eylemde bu-

42

İlmaktan dolayı resmi bir uyan almış olduğunuzdan, 12 Ağustos sabahı saat y'da Sihir Bakanlığı'nda bir disiplin duruşması için hazır bulunmanız gerektiğini üzümlere bildiriyoruz.

Esenlikler dileriz,

Saygılarımızla,

Page 14

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Harry mektubu basından sonuna iki kere okudu. Vernon Eniste ve Petunia Teyze'nin konustugunun hayal meyal farkındaydı. Kafasının içi olduğu gibi buz tutmuş, hissizleşmişti sanki. Zihnine tek bir gerçek ulaşabiliyor, hatta bir ok gibi saplanıp felç ediyordu. Hog-warts'tan atılmıştı. Her şey bitmişti. Asla geri dönemeyecekti.

Basını kaldırıp Dursley'lere baktı. Vernon Eniste'nin yüzü iyiden iyiye morarmıştı, yumrukları hâlâ havada, bağırıp çağırıyordu; Petunia Teyze ise kollarını yine ögürmeye başlayan Dudley'ye dolamıştı.

Harry'nin bir süreliğine sersemlesen beyni yeniden uyanır gibi oldu. Bakanlık temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek. Tek bir çıkar yolu vardı. Kaçması gerekiyordu - hem de hemen. Harry nereye gideceğini bilmiyordu, ama bir konudan emindi: İster Hogwarts'ta ister dışarıda, esasına ihtiyacı vardı. Neredeyse rüyadaymışçasına, esasını eline aldı ve mutfaktan çıkmak için arkasını döndü.

43

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye bağırıldı Vernon Eniste. Harry cevap vermeyince, kosarak mutfagı geçip, hole giden kapının önünü tuttu. "Senle isim bitmedi daha, çocuk!"

"Çekil önümden," dedi Harry sakin bir ses tonuyla.

"Hiçbir yere gidemezsin, önce bana oğlumun nasıl böyle -"

"Önümden çekilmezsen uğursuzluk büyüsünü yersin," dedi Harry, esasını kaldırarak.

"O numaralar bana sökmez!" diye hırladı Vernon Eniste. "Okul dedigin su tımarhanenin dışında o elindeki-ni kullanmana izin vermediklerini biliyorum!"

"Tımarhane beni kapı dışarı etti," dedi Harry. "Yani canım ne isterse yapabilirim. Üç saniyen var. Bir - iki -"

O sırada bir SAK sesi mutfakta çınladı. Petunia Teyze çığlık attı, Vernon Eniste bağırıp çağırıp egildi, Harry ise o gece üçüncü kez kendi neden olmadığı bir kargasanın kaynağını arıyordu. Hemen de buldu: Mutfak penceresinin pervazında, sersemlemiş, biraz dağılmış görünen bir peçeli baykus duruyordu, besbelli az önce kapalı pencereye toslamıştı.

Vernon Eniste'nin ıstırap dolu bir sesle "BAYKUSLAR!" diye bağırmasını duymazdan gelen Harry, kosarak gidip pencereyi açtı. Baykus, ucuna küçük bir parsömen tomarı bağlı olan bacasını uzattı, tüylerini silkeledi ve Harry mektubu alır almaz uçtu gitti. Harry, elleri titreyerek ikinci mektubu açtı. Mesaj siyah mürekkeple alelacele yazılmıştı, leke içindeydi.

44

Harry -

Dumbledore az önce Bakanlık'a geldi, meseleyi halletmeye çalışıyor. TEYZENLE ENİSTENİN EVİNDEN AYRILMA. BASKA BÜYÜ YAPMA. ASANI TESLİM ETME.

Arthur YJasley

Dumbledore meseleyi halletmeye çalışıyor... ne demekti bu? Dumbledore'un gücü Sihir Bakanlığı'nın kararını değiştirmeye yeter miydi? Hogwarts'a dönmesine izin vermeleri gibi bir ihtimal var mıydı o zaman? Harry'nin göğsünde küçük bir umut filizi tam tomurcuk vermisti ki, anında panige kurban gitti - büyü yapmadan esasını vermemeyi nasıl becerecekti ki? Bakanlık temsilcileriyle düello yapması gerekecekti ve böyle bir şey yaparsa, atılmak söyle dursun, Azkaban'a düşmesi bile isten değildi.

Kafası deli gibi çalışıyordu... ya kaçıp Bakanlık tarafından yakalanma riskine girecekti ya da hiçbir yere gitmeyip onu burada bulmalarını bekleyecekti. Birinci yöntem çok daha cazip görünüyordu, ama Mr Weasley'nin onun iyiliğini düşündüğünü de biliyordu... hem, Dumbledore daha önce bundan çok daha kötü meseleleri halletmişti.

"Peki," dedi Harry. "Fikrimi değiştirdim, burada kalıyorum."

Hızla gidip mutfak masasına oturdu ve Petunia Teyze ile Dudley'ye döndü. Dursley'ler onun böyle aniden fikir değiştirmesi karşısında sasırmışlardı. Petunia Teyze yüzünde umutsuzluk dolu bir

Page 15

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ifadeyle Vernon Eniste'ye

45

baktı. Vernon Eniste'nin mor sakagındaki damar her zamankinden de daha fena atıyordu.

"Bütün bu kahrolasica baykuslar kimden geliyor?" diye homurdandı.

"İlki Sihir Bakanlığı'ndan geldi, atıldın diyor," dedi Harry sakin sakin. Kulak kesilmiş, Bakanlık temsilcileri gelirse diye dışarıdaki sesleri dinliyordu, hem Vernon Eniste'nin bağırıp çağırmasını dinlemektense sorularını cevaplamak daha kolaydı. "İkincisi arkadaşım Ron'un ba-basındandı, kendisi Bakanlık'ta çalışır."

"Sihir Bakanlığı mı?" diye böğürdü Vernon Eniste. "Sizin gibileri hükümette ha? İşte bu her şeyi açıklıyor, hem de her şeyi. Tevekkeli değil ülke tepetaklak gidiyor."

Harry karşılık vermeyince Vernon Eniste ona ters ters baktı, sonra kızgın bir sesle, "Peki niye atıldın?" diye sordu.

"Büyü yaptığım için."

"HAH!" diye kükredi Vernon Eniste. Yumrugunu buzdolabının tepesine indirdi, buzdolabının kapagı açıldı; Dudley'nin yağ oranı düşük yığınla abur cuburu yere dökülüp patladı. "İtiraf ediyorsun yani! Dudley'ye ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Harry, bu defa biraz daha az sakin bir sesle. "Ben yapmadım -"

"Yaptı," diye mırıldandı Dudley, beklenmedik bir şekilde. Vernon Eniste ile Petunia Teyze, Harry'yi derhal susturmak için heyecanla el kol hareketleri yaparak Dudley'nin üzerine egildiler.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Eniste, "ne yaptın?"

46

"Anlat, yavrum," diye fısıldadı Petunia Teyze.

"Bana esasını doğrulttu," diye mırıldandı Dudley.

"Evet, öyle yaptım, ama -" diye kızgın bir sesle lafa girdi Harry, ama -

"KES SESİNİ!" diye kükrediler Vernon Eniste ve Petunia Teyze koro halinde.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Eniste yine, bıyığı hiddetle sallanarak.

"Her yer karardı," dedi Dudley boguk bir sesle. Ür-perdi. "Her yer karanlıktı. Sonra bir... bir şeyler duydum. Kafamın i-içinde."

Vernon Eniste ve Petunia Teyze yüzlerinde katıksız bir dehset ifadesiyle birbirlerine baktılar. Dünyada en sevmedikleri şey büyüydü elbette -ki hortum kullanımı yasasını onlardan daha çok çigneyen komsular, büyü'nün hemen arkasından geliyordu- ama birtakım sesler duymaya başlamış insanların bu konuda ilk 10'a gireceği de kesindi. Besbelli Dudley'nin aklını kaçırdığını düşünüyorlardı.

"Ne tür şeyler duydun, Bırcık?" diye fısıldadı Petunia Teyze. Suratı bembeyaz kesilmiş, gözlerinde yaşlar birikmişti. •

Ama Dudley pek söyleyebilecek gibi görünmüyordu. Yine ürperdi ve koca sarı kafasını iki yana salladı. İlk baykusun gelisinden beri üzerine çöküp her yanını uyusturmuş olan korkuya rağmen, Harry meraka kapıldı. Ruh Emici'ler insanın hayatındaki en kötü anlarını yeniden yaşamasına neden olurlardı. Sımarık, pohpohlanmaya almış, zorba Dudley ne duymak zorunda kalmıştı acaba?

"Peki niye düştün, oğlum?" dedi Vernon Eniste, çok
47

hasta birinin basucunda kullanabileceği türden, fazlasıyla alçak bir sesle.

"Ta-takıldım," dedi Dudley titrek bir sesle. "Sonra da -"

Gepgenis gögsünü isaret etti. Harry onun ne kastettiğini anladı. Dudley, umut ve mutluluk insandan emilip giderken ciğerleri dolduran o yapıs yapıs sogugu anımsıyordu.

"Korkunç," dedi Dudley çatlak bir sesle. "Soguk, çok soguk."

"Peki," dedi Vernon Eniste, zorlama bir sükûnetle. Bu arada Petunia Teyze kaygıyla elini Dudley'nin alınına koymuş, atesini kontrol ediyordu. "Sonra ne oldu, Duddyci-gim?"

"Sanki... sanki... sanki... artık... artık..."

"Sanki artık hiç mutlu olmayacakmışın gibi geldi," diye gerisini getirdi Harry, donuk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Dudley, hâlâ titreyerek.

Page 16

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ya!" dedi Vernon Eniste, heybetli sesi geri gelmişti. Doğruldu. "Demek oğluma zırtapoz bir büyü yaptın, kafasının içinde sesler duysun ve - ve kedere mahkûm olsun diye, öyle mi?"

"Kaç kere söyleyeceğim?" dedi Harry, sinirlenmeye başlayıp sesini yükselterek. "Ben yapmadım! İki Ruh Emici yaptım!"

"İki - neydi o zırtalık?"

"Ruh - E - mi - ci - ler," dedi Harry, tek tek heceleyerek. "İki tane."

"Bu canına yandığının Ruh Emici'leri de neyin nesiy-mis?"

48

"Büyücü hapishanesi Azkaban'ın muhafızları," dedi Petunia Teyze.

Bu sözcükleri iki saniyelik rahatsız edici bir sessizlik izledi. Hemen sonra, Petunia Teyze iğrenç bir küfür etmişçesine ağızını eliyle kapadı. Vernon Eniste yuvalarından ugramış gözlerle ona bakıyordu. Mrs Figg haydi neyse de - Petunia Teyze?

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu, afallamış halde.

Petunia Teyze kendinden tiksinişmiş gibiydi. Özür dileyen, korku dolu gözlerle Vernon Eniste'ye baktı, sonra elini at gibi dislerinin önünden indirdi.

"O pis - çocuk - ona söylerken duydum - yıllar önce," dedi kesik kesik konuşarak.

"Annemle babamdan bahsediyorsan, niye isimlerini kullanmıyorsun?" dedi Harry yüksek sesle, ama Petunia Teyze onu duymazdan geldi. Fena halde bozulmuş görünüyordu.

Harry apısıp kaldı. Yıllar önceki bir feveran sırasında haykıra haykıra Harry'nin annesinin bir ucube olduğunu söylediğinden beri, Petunia Teyze'nin kız karesinden söz ettiğini hiç duymamıştı. Sihirli dünyayla ilgili bu bilgi kırıntısını bu kadar uzun süredir hatırlıyor olmasına hayret etti, özellikle de bütün enerjisini böyle bir dünyanın varolduğunu görmezden gelmeye harcarken.

Vernon Eniste ağızını açtı, kapadı, sonra yine açtı, yine kapadı, en sonunda da, sanki nasıl konuşulacağını hatırlamak için çaba sarf etmesi gerekiyormuşçasına, üçüncü kez ağızını açıp boguk boguk konuştu: "Yani - yani - bunlar -

49

ee - bunlar - ee - gerçekten varlar, öyle mi - ee - Ruh-bir-seyciler?"

Petunia Teyze basını salladı.

Vernon Eniste, biri "Bir Nisan!" diye bağırır umuduyla gözlerini Petunia Teyze'den Dudley'ye, ondan da Harry'ye çevirdi. Kimse böyle bir şey yapmayınca bir daha ağızını açtı, ama o anda

aksamın üçüncü baykusunun gelisiyle, söyleyecek yeni sözcükler bulmaya çalışmaktan kurtuldu. Baykus, tüylü bir top mermisi gibi, hâlâ açık olan pencereden içeri uçu ve Dursley'lerin üçünün de korkudan zıplamasına neden olan bir tangirtıyla mutfak masasının üzerine kondu. Harry, resmi gibi görünen ikinci bir mektubu baykusun gagasından çekti aldı ve o uçup karanlığa karışırken, zarfı yırtıp açtı.

Vernon Eniste gidip pencereyi çarparken, bir yandan da, "Yetti - su - pis - baykuslar," diye söylendi dalgın dalgın.

Sayın Mr Potter,

Yaklaşık yirmi iki dakika önceki mektubumuzu takiben, Sihir Bakanlığı asanızı derhal imha etme kararını gözden geçirmiştir. Resmi bir karara varılacak olan 12 Agustos tarihli disiplin durusmanıza kadar asanız sizde kalabilir.

Hogivarts Cadılık ve Büyücülük Okulu Müdürü ile yaptığı müzakerelerden sonra, Bakanlık, okuldan atılıp atılmayacağınız konusunun da aynı tarihte kararlaştırılması üzerinde anlaşılmıştır. Bu nedenle kendinizi, durumunuz yeniden tetkik edilene dek okuldan uzaklaştırılmış sayabilirsiniz.

50

En iyi dileklerimizizi sunarız.

Saygılarımızla,

Mafalda Hopkirk

Sihirin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Page 17

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry mektubu bastan sona üç kez hızla okudu. Daha atılmamış olduğunu bilmenin getirdiği rahatlamayla böğ-ründeki düğüm biraz gevşedi, ama korkulan henüz tamamen kaybolmamıştı.

Görünüşe bakılırsa her şey agustosun on ikisinde yapılacak olan su durusmaya bağlıydı.

"Ee?" Vernon Eniste'nin sesi Harry'yi bulunduğu ortama döndürdü. "Simdi ne oldu? Seni bir seye mahkûm ettiler mi? Sizin güruhta ölüm cezası var mı?" diye ekledi umutla, sanki sonradan aklına gelmişçesine.

"Bir durusmaya gitmem gerekiyor," dedi Harry.

"Yani orda mı mahkûm edecekler?"

"Galiba."

"Umudumu yitirmeyeyim öyleyse," dedi Vernon Eniste pis pis.

"Eh, hepsi bu kadarsa..." dedi Harry ayaga kalkarak. Yalnız kalmak, düşünmek, belki Ron, Hermione ya da Si-rius'a mektup göndermek için yanıp tutusuyordu.

"HAYIR, TABİİ Kİ HEPSİ BU KADAR DEĞİL!" diye böğürdü Vernon Eniste. "OTUR YERİNE!"

"Yine ne var?" dedi Harry sabırsızca.

"DUDLEY!" diye kükredi Vernon Eniste. "Oglumun basına ne geldigini harfi harfine bilmek istiyorum!"

"İYİ!" diye bağırıldı Harry; sinirinden, hâlâ elinde tut-

51

tugu asasının ucundan etrafa kırmızı ve altın rengi kıvılcımlar saçıldı. Dursley'lerin üçü de korkuyla irkildiler.

"Dudley'yle Magnolia Crescent ve VVisteria Walk arasındaki yoldaydık," dedi Harry, hızlı konuşarak ve sinirine hâkim olmaya çalışarak. "Dudley bana kurnazlık etmeye kalktı, ben de asamı çektim ama kullanmadım. Sonra iki Ruh Emici belirdi -"

"Ama NEDİR Kİ bu Ruh Edici'ler?" diye sordu Ver-non Eniste öfkeyle. "Ne YAPARLAR?"

"Söyledim ya - içindeki bütün mutluluğu emip alırlar," dedi Harry, "bir fırsatını bulurlarsa da, öperler -"

"Öperler mi?" dedi Vernon Eniste, hafiften irilemiş gözlerle. "Öperler mi?"

"Agzının içinden ruhunu emip almalarına böyle deniyor."

Petunia Teyze minik bir çılgılık koyverdi.

"Ruhu mu? Yoksa onun ruhunu - ruhu hâlâ -"

Dudley'yi omuzlarından tutup sarstı, ruhunun içeride takırdadığını duyabilecek mi diye deneme yapıyordu sanki.

"Tabii ki ruhunu almadılar, alsalar anlardınız," dedi Harry öfkeyle.

"Onları püskürttün, ha oglum?" dedi Vernon Eniste yüksek sesle. Konusmayı bildiği sulara çekmeye çalışan birinin görünümüne sahipti. "Onlara iki tane çaktın, ha?"

"Bir Ruh Emici'ye iki tane çakamazsın," dedi Harry dislerini sıkarak.

"Niye bir şeyi yok peki?" diye horozlandı Vernon Eniste. "Niye içi bosalmadı peki?"

52

"Çünkü ben Patronus -"

VIJT. Bir tangırtı, kanatların pır pırı ve etrafa yavaşça yayılan tozlar esliğinde, mutfak söminesinden dördüncü bir baykus fırladı.

"TANRI ASKINA!" diye kükredi Vernon Eniste. Uzun süredir yapmadığı bir şeyi yapıyor, bıyığından tutam tutam kıl koparıyordu. "BURADA BAYKUSA MÜSAADE ETMEM, BUNA GÖZ YUMMAM, SÖYLÜYORUM BAK!"

Ama Harry baykusun bacagından parsömen tomarını çıkarmaya koyulmuştu bile. Bu mektubun Dumbledore-re'dan geldiğinden ve her şeyi -Ruh Emici'leri, Mrs Figg'i, Bakanlık'ın neyin pesinde olduğunu, kendisinin, yani Dumbledore'un her şeyi nasıl halletmeyi düşündüğünü-açıkladığından öylesine emindi ki, ömründe ilk kez, Siri-us'un elyazısını görünce hayal kırıklığına uğradı. Vernon Eniste'nin baykuslar hakkındaki bitmek bilmeyen yaygarasını duymazdan gelerek ve bacadan çıkan bu en son baykusun yarattığı toz bulutundan dolayı gözlerini kısarak, Sirius'un mesajını

Page 18

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı okudu.

Az önce Arthur bize neler olduğunu anlattı. Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma. Harry'ye göre bu tepki bu gece olan onca şey karşısında o kadar yetersizdi ki, parsömenin arkasını çevirip mektubun devamı var mı diye baktı, ama başka bir şey yoktu.

Sinirlenmeye başlamıştı yine. Tek başına iki Ruh Emi-ci'yi püskürttüğü için kimse "aferin" demeyecek miydi? Mr VVeasley de Sirius da, sanki Harry yanlış bir şey yapmış da, azarlamayı ne kadar hasar olustugunun tespitinden sonraya bırakıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

53

"... bir baykus olayı, aman yani bir baykus alayı, dadandı evime. Buna müsaade etmem, çocuk, müsaade -"

"Baykusların gelmesine engel olamam," diye çıkıştı Harry, Sirius'un mektubunu avcunun içinde buruşturarak.

"Bu gece neler oldu, isin gerçeğini duymak istiyorum!" diye havlar gibi bağırды Vernon Eniste.

"Madem Dudley'yi incitenler Ruh Egici'lerdi, sen niye okuldan atıldın? O zamazingodan yapmışsın iste, kendin söyledin!"

Harry sakinleşmek için uzun bir soluk aldı. Bası yine ağrımaya başlamıştı. Mutfaktan çıkmayı, Dursley'lerden uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu.

"Patronus Büyüsü'nü Ruh Emici'lerden kurtulmak için yaptım," dedi, kendini sakin olmaya zorlayarak. "Onlara karşı ise yarayan tek şey bu."

"Ama Ruh Edicilerin Little Whinging'de ne işi vardı?" dedi Vernon Eniste, zıvanadan çıkmış halde.

"Bir şey diyemeyeceğim," dedi Harry bıkkınlıkla. "Hiçbir fikrim yok."

Bası floresan ışığın ısıltısına tempo tutarcasına zonk-luyordu şimdi. Öfkesi yavaş yavaş dinliyordu. Kendini bitmiş tükenmiş hissediyordu. Dursley'lerin hepsi birden gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı.

"Senin yüzünden," dedi Vernon Eniste siddetle. "Bunun seninle ilgisi var, çocuk, eminim. Yoksa niye buraya gelsinler? Yoksa niye o yolda ortaya çıksınlar? Herhalde kilometrelerce mesafede senden başka - başka -" Belli ki "büyücü" sözcüğünü söylemeye içi elvermiyordu. "Senden başka öyle biri yoktur."

54

"Niye geldiklerini bilmiyorum."

Ama Vernon Eniste'nin sözleri, Harry'nin yorgun düşmüş beynini yeniden harekete geçirmişti. Sahi, Ruh Emici'ler Little Whinging'e niye gelmişlerdi ki? Harry'nin olduğu yolda ortaya çıkmaları nasıl tesadüf olabilirdi? Buraya gönderilmiş miydiler? Sihir Bakanlığı Ruh Emici'le-rin kontrolünü mü kaybetmişti? Dumbledore'un tahmin ettiği gibi, Azkaban'dan ayrılıp Voldemort'a mı katılmışlardı?

"Bu Ruh Ezici'ler bir üsütükler hapisanesini mi bekliyor?" diye sordu Vernon Eniste, Harry'nin düşüncelerinin izinden acemice giderek.

"Evet," dedi Harry.

Basının sızısı bir dursa, mutfaktan çıkıp karanlık odasına bir gidebilse, düşünebilse...

"Aha! Seni tutuklamaya gelmişlerdi!" dedi Vernon Eniste, doğruluğu su götürmez bir sonuca varmış birinin muzaffer edasıyla. "İşte bu, değil mi, çocuk? Kanundan kaçırıyorsun!"

"Tabii ki kaçmıyorum," dedi Harry. Bir sinegi kovmak istermiş gibi basını iki yana salladı, şimdi kafası çılgıncasına çalışıyordu.

"Peki o zaman neden -"

Harry alçak sesle, Vernon Eniste'den çok kendi kendine, "Onları o göndermiş olmalı," dedi.

"Ne dedin? Kim göndermiş olmalı?"

"Lord Voldemort," dedi Harry.

"Büyücü", "sihir" ya da "asa" gibi sözcükleri duyduklarında irkilen ve ciyaklayan Dursley'lerin, gelmiş

55

geçmiş en kötücül büyücünün adını duyup da bir parça bile ürpermemelerinin ne kadar garip olduğunu hayal meyal fark eder gibi oldu.

"Lord - dur bir dakika," dedi Vernon Eniste. Yüzünü buruşturmuştu, bir domuzunkine benzeyen

Page 19

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

gözlerinde yavaş yavaş bir anlama ışığı belirmişti. "O adı duymuştum... o değil miydi, hani -"

"Annemle babamı öldüren kişi, evet," dedi Harry.

"Ama o gitmişti," dedi Vernon Eniste sabırsızca, Harry'nin annesiyle babasının öldürülmesinin acı verici bir mesele olduğuna dair en ufak bir belirti göstermeden. "O dev herif söylemişti. Gitmiş."

"Geri döndü," dedi Harry sıkıntıyla.

Petunia Teyze'nin hastane gibi temiz mutfagında, son model buzdolabının ve geniş ekran televizyonun yanında durup Vernon Eniste'yle sakın sakın Ruh Emici'lerden bahsetmek Harry'ye çok tuhaf geliyordu. Ruh Emici'lerin Little Whinging'e gelmesi, Privet Drive'ın iflah olmaz bir biçimde sihirden yoksun dünyasını onun ötesindeki dünyadan ayıran muazzam, görünmez duvarda gedik açmıştı adeta. Harry'nin iki yaşamı bir şekilde birleşmiş, her şey tepetaklak olmuştü; Dursley'ler sihirli dünyaya ilişkin ayrıntıları öğrenmek istiyorlardı, Mrs Figg Dumbledore'u tanıyorlardı; Ruh Emici'ler Little Whinging'de süzülüyordu ve kendisi Hogwarts'a belki de asla dönemeyecekti. Harry'nin başı iyice zonklamaya başladı.

"Döndü mü?" diye fısıldadı Petunia Teyze.

Harry'ye daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu. Ve birdenbire, ömründe ilk defa, Harry, Petunia Teyze'nin

56

annesinin karesi olduğunun tam anlamıyla bilincine vardı. Su anda bundan niye böylesine etkilendiğini bilmiyordu. Tek bildiği, odada Lord Voldemort'un geri dönmesinin ne anlama gelebileceğini sezebilecek yegâne kişinin kendisi olmadığıydı. Petunia Teyze daha önce ömründe ona öyle bakmamıştı. Büyük, solgun gözleri (kız karesi-ninkilerden o kadar farklıydı ki) nefret ya da kızgınlıkla kısılmamış, korkudan faltası gibi açılmıştı. Petunia Teyze'nin Harry kendini bildi bileli sürdürdüğü amansız kandırmaca -sihir diye bir şeyin de, Vernon Eniste'yle yaşadığı dünyadan başka bir dünyanın da olmadığı kandırma-cası- ansızın yerle bir olmuş gibiydi.

"Evet," dedi Harry, bu defa doğrudan doğruya Petunia Teyze'ye hitap ederek. "Bir ay önce döndü. Onu gördüm."

Petunia Teyze'nin elleri Dudley'nin deri kaplı iriyarı omuzlarını bulup sıkı sıkı kavradı.

"Bir dakika," dedi Vernon Eniste, bir karısına, bir Harry'ye bakarak. Belli ki ikisinin arasında oluşan bu beklenmedik anlaşma onu sersemletmiş, kafasını karıstırmıştı. "Bir dakika. Bu Voldizımbırtı döndü diyorsun yani."

"Evet."

"Su aileni öldüren kişi."

"Evet."

"Simdi de arkandan Ruh Ekici'leri mi gönderiyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Harry.

"Anlıyorum," dedi Vernon Eniste, bir beti benzi atmış karısına, bir Harry'ye bakıp pantolonunu çekerek. Sanki sisiyor, kocaman mor suratı Harry'nin gözlerinin önünde

57

geriliyordu. "Eh, iste bu, kantarın topunu kaçırır," dedi. Kendini sisirirken gömleğinin önü iyiden iyiye gerginleşmişti. "Bu evden çık git, çocuk!"

"Ne?" dedi Harry.

"Beni duydun - DISARI!" Vernon Eniste öyle bir bö-gürmüstü ki, Petunia Teyze ile Dudley bile yerlerinden zıplamışlardı. "DISARI! DISARI! Bunu yıllar önce yapmam gerekirdi! Baykuslar burayı huzurevi niyetine kullanıyor, pudingler patlıyor, salonun yarısı yerle bir oluyor, Dudley'nin kuyruğu çıkıyor, Marge tavanda geziniyor, bir Ford Anglia uçuyor - DISARI! DISARI! Bittin artık! Tarih oldun sen! Madem pesinde bir kaçık var, artık burada kalamazsın, karımı ve oglumu tehlikeye

atamazsın, basımızı belaya sokamazsın. Bes para etmez annenle babanın izinden gidiyorsun madem, yetti artık! DISARI!"

Harry olduğu yere mihlanmış gibi kaldı. Bakanlık'tan, Mr Weasley'den ve Sirius'dan gelen mektuplar sol avcu-nun içinde burusmus halde duruyordu. Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma. TEYZENLE ENİSTENİN EVİNDEN AYRILMA.

"Beni duydun!" dedi Vernon Eniste öne eğilerek. Koca mor suratı Harry'ninkine o kadar yaklaştı

Page 20
Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ki, tükürükleri yüzüne sıçırıyordu. "Yürü bakalım! Yarım saat önce evden ayrılmaya can atıyordun! Ben de tamamen aynı fikirdeyim! Git, bir daha da buraya ayak basma! Seni bastan niye kabul ettik, bilmem, Marge haklıydı, yetimhaneye göndermeliydik. Fazla yufka yürekliydik, içinden çıkarabiliriz sandık, seni normale döndürebiliriz sandık, ama sen bastan çürüktün, yetti artık - baykuslar*."

58

Besinci baykus bacadan aşağı öyle hızlı fırladı ki yere çarptı, sonra tiz bir çılgılla tekrar havalandı. Harry kırmızı bir zarfın içindeki mektubu almak için elini kaldırdı, ama baykus basının tepesinden geçip doğruca Petunia Teyze'ye gitti. Bunun üzerine Petunia Teyze çılgık attı ve kollarını yüzüne kapatıp eğildi. Baykus kırmızı zarfı onun kafasının üstünden aşağı bıraktı ve dönüp bacadan yukarı uçarak gitti.

Harry fırladı, ama Petunia Teyze mektuba daha önce ulaştı.

"Sen aç istiyorsan," dedi Harry, "ama nasılsa mektupta ne dedigini ben de duyacağım. Bir Çıgırtkan o."

"Bırak onu, Petunia!" diye kükredi Vernon Eniste. "Elini sürme ona, tehlikeli olabilir!"

"Bana gönderilmiş," dedi Petunia Teyze titreyen bir sesle. "Bana gönderilmiş, Vernon, bak! Mrs Petunia Durs-ley, Mutfak, Dört Numara, Privet Drive -"

Korkuyla solugunu tuttu. Kırmızı zarftan duman çıkmaya başlamıştı.

"Aç!" diye yüreklendirdi onu Harry. "Aç da bitsin su is! Nasılsa olan olacak."

"Hayır."

Petunia Teyze'nin eli titriyordu. Bir kaçış yolu arıyormuş gibi, gözleri mutfakı delice taradı, ama çok geçti artık - zarf alevler içinde kalmıştı. Petunia Teyze çılgılığı bastı ve zarfı elinden attı. Mutfakı masanın üzerindeki yanan mektuptan gelen ve duvarlarda yankılanan korkunç bir ses kapladı.

"Unutma, Petunia."

59

Petunia Teyze bayılacak gibi oldu. Elleri yüzünde, Dudley'nin yanındaki sandalyeye çöktü.

Sessizlikte, zarftan artakalanlar da kül oldu.

"Nedir bu?" dedi Vernon Eniste boguk bir sesle. "Ne - ben anla - Petunia?"

Petunia Teyze hiçbir şey demedi. Dudley sapsal sapsal annesine bakıyordu, ağzı açık kalmıştı.

Sessizlik dehset verici bir şekilde uzadı. Harry dumura ugramış halde teyzesine bakıyordu, bası patlayacakmış gibi zonkluyordu.

"Petunia, hayatım?" dedi Vernon Eniste çekingen çekingen. "P-Petunia?"

Kadın basını kaldırdı. Hâlâ titriyordu. Yutkundü.

"Çocuk - çocuk burada kalacak, Vernon," dedi cılız bir sesle.

"N-ne?"

"Kalıyor," dedi. Harry'ye bakmıyordu. Yeniden ayaga kalktı.

"O... ama Petunia..."

"Onu kapının önüne koyarsak komsular dedikoduya başlayacak," dedi. Hızla her zamanki uyanık, aksi tavrına dönüyordu, ama yüzü hâlâ çok solgundu. "Olmayacak sorular soracaklar, nereye gittigini öğrenmek isteyecekler. Onu tutmak zorundayız."

Vernon Eniste eskimis bir lastik gibi sönmeye başlamıştı.

"Ama Petunia, hayatım -"

Petunia Teyze ona aldırmadı. Harry'ye döndü.

"Odanda duracaksın," dedi. "Evden çıkmayacaksın. Git yat şimdi."

60

Harry kıpırdamadı.

"O Çıgırtkan kimdendi?"

"Soru sorma/' diye parladı Petunia Teyze.

"Büyücülerle temasta mısınız?"

"Sana git yat dedim!"

"Ne demek istedi? Neyi unutmam?"

Page 21

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Git yat!"

"Nasıl -"

"TEYZENİ DUYDUN, GİT YAT ARTIK!"

61

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öncü Kol

Ruh Emicilerin saldırısına uğradım ve belki de Hog-warts'tan atılacağım. Neler olduğunu, buradan ne zaman çıkacağımı bilmek istiyorum.

Harry karanlık yatak odasındaki masasına ulaşır ulaşmaz bu cümleleri üç ayrı parsömen parçasına yazdı. İlki Sirius'a, ikincisi Ron'a, üçüncüsüyse Hermione'yeydi. Baykusu Hedwig dışarıda avlanıyor, kafesi masada bos duruyordu. Harry odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek onu beklemeye başladı; bası çatlayacak gibi ağrıyor, yorgunluktan gözleri batıyor ve kasınıyordu, ama beyni uyu-yamayacak kadar mesguldü. Dudley'yi çeke çeke eve getirmekten sırtı ağrıyordu. Kafasındaki iki sis, fena halde zonkluyordu; biri pencerenin, diğeri Dudley'nin yumruğunun geldiği yerdeydi.

Öfkeyle dolu, siniri burnunda, dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkarak, pencerenin önünden her geçişinde yıldızlarla dolu gökyüzüne kızgın bakışlar atarak bir aşağı bir yukarı yürüdü durdu. Ruh Emici'ler onu haklamaya gönderiliyor, Mrs Figg ve Mundungus Fletcher gizlice

62

onu takip ediyor, Hogwarts'tan uzaklaştırılıyor ve Sihir Bakanlığı'nda bir durusmaya çağrılıyor - ve hâlâ kimse çıkıp ona neler olduğunu söylemiyordu.

Peki ya o Çığırkan da neyin nesiydi? Mutfakta öyle korkutucu, öyle tehditkâr bir şekilde yankılanan kimin sesiydi?

Niye bilgi alamıyor, burada kapalı kalmış bekliyordu? Niye herkes ona yaramaz çocuk muamelesi ediyordu? Baska büyü yapma, evde kal...

Yanından geçtiği okul sandığına bir tekme savurdu, ama kızgınlığının yatışması söyle dursun, şimdi kendini daha da kötü hissediyordu; vücudunun çeşitli yerlerindeki acılara bir de ayak parmağın eklenmişti.

Topallaya topallaya pencerenin önünden geçerken, Hedwig hafif bir kanat hısırtısı esliğinde, küçük bir hayalet gibi içeri süzüldü.

"Nihayet!" diye hırladı Harry, Hedwig kafesinin üstüne yumusak inis yaparken. "Bırak onu şimdi, sana bir is vereceğim!"

Hedwig iri, yuvarlak ve kehribar rengi gözleriyle, ga-gasındaki ölü kurbaganın üzerinden ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Buraya gel," dedi Harry. Eline üç küçük parsömen rulosuyla deri bir serit alıp, tomarları Hedwig'in pullu bacığına bağladı. "Bunları doğruca Sirius'a, Ron'a ve Her-mione'ye götür, söyle güzel, uzun cevaplar almadan da döneyim deme. Gerekirse yeterli uzunlukta cevaplar yazdırana kadar gagala onları. Anladın mı?"

Hedwig, hâlâ gagasında duran kurbaga yüzünden boguk bir sesle öttü.

63

"Hadi yola koyul o zaman," dedi Harry.

Hedwig hemen havalandı. O gider gitmez Harry soyunmadan kendini yataga fırlatıp gözlerini karanlık tavana dikti. Bütün o diğer berbat duygular yetmezmiş gibi, şimdi bir de Hedwig'e çıkışığı için kendini kötü hissediyordu; ne de olsa o, Privet Drive dört numaradaki tek arkadaşısıydı. Neyse, Page 22

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Sirius, Ron ve Hermione'nin cevaplarıyla geri gelince ona kendini affettirirdi.

Çabuk yazacakları kesindi; bir Ruh Emici saldırısını görmezden gelecek degildiler ya. Büyük bir ihtimalle yarın kalktığında, her tarafından anlayış damlayan ve derhal Kovuk'a götürülmesi planlarına yer veren üç tane siskin mektup bulacaktı. Bu huzur verici düşünceyle birlikte uyku onu sarıp sarmaladı ve bütün diğer düşünceleri bogdu.

*

Ama ertesi sabah Hedwig dönmedi. Harry günü odasında geçirdi, bir tek tuvalete gitmek için

disarı çıktı. Petu-nia Teyze o gün üç kere, üç yaz önce Vernon Eniste'nin yerlestirdigi kedi kapısından içeri yemek bıraktı. Harry ne zaman ayak seslerini duysa, ondan Çığırtkanla ilgili bilgi almaya çalıştı, ama teyzesi ser verip sır vermiyordu; ha ona soru sormustu, ha kapı koluna. Dursley'ler bunun dışında Harry'nin yatak odasından uzak durdular. Zorla onların yanına gitmenin de bir anlamı yoktu Harry'ye göre; yeni bir kavga çıkarmakla eline hiçbir sey geçmezdi, olsa olsa iyiden iyiye kendini kaybeder, belki bir yasadısı büyü daha yapardı. Bu, üç gün böyle devam etti. Harry bazen dinmek bilmez bir enerjiyle doluyor, kafasını hiçbir seye veremeyip

64

odada volta atıyor, onu bu karışıklığın ortasında endiselenmeye terk ettikleri için herkese veryansın ediyordu; bazen de üzerine öyle bir miskinlik çöküyordu ki, bir saat boyunca yatagında yatıp sersemlemiş halde gözlerini bosluga diyor, Bakanlık durusmasının düşünceyle her tarafı sızım sızım sızıyordu.

Ya aleyhinde karar verirlerse? Ya gerçekten onu okuldan atarlar ve esasını ortadan ikiye kırarlarsa? Ne yapardı, nereye giderdi? Bundan böyle sürekli Dursley'lerle birlikte yaşayamazdı. Baska bir dünya, gerçekten ait oldugu bir dünya görmüştü bir kere. Acaba Sirius'un geçen yıl Bakanlık'tan kaçmak zorunda kalmadan önce teklif ettiği gibi, onun evinde yaşayabilir miydi? Hâlâ resit olmadığı düşünülürse, orada tek basına yaşamasına izin verilir miydi acaba? Yoksa bundan sonra nereye gideceğine baskaları mı karar verecekti? Uluslararası Gizlilik Nizamna-mesi'ni, Azkaban'da hücreye kapatılmasına neden olacak kadar ciddi bir şekilde mi ihlal etmişti? Ne zaman bu düşünce aklına gelse, Harry yataktan kalkıp yine volta atmaya baslıyordu.

Hedwig gittikten sonraki dördüncü gece, Harry yine duygusuz anlarından birini yaşıyor, yorgun zihni tamamen bosalmış halde, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu ki, enistesesi odaya girdi. Harry yavaşça basını çevirip ona baktı. Vernon Eniste en fiyakalı takım elbisesini giymisti, yüzünde müthiş bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı.

"Disarı çıkıyoruz," dedi.

"Pardon?"

"Biz -yani teyzen, Dudley ve ben- disarı çıkıyoruz."

65

"İyi," dedi Harry ruhsuz bir sesle. Gözlerini tekrar tavana dikti.

"Biz yokken odandan çıkmak yok."

"Tamam."

"Televizyona, müzik setine ya da herhangi bir esyamıza el sürmek yok."

"Peki."

"Buzdolabından yiyecek çalmak yok."

"Tamam."

"Kapını kilitliyorum."

"Kilitle tabii."

Harry'nin hiç karşılık vermemesinden açıkça süphelenen Vernon Eniste ona ters ters baktı, sonra da lap lap yürüyerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Harry anahtarın kilidin içinde dönüşünü ve Vernon Eniste'nin merdivenlerden paldır küldür inisini duydu. Birkaç dakika sonra da araba kapılarının çarpısını, motorun homurtusunu ve besbelli arabanın uzaklastığına isaret eden sesi isitti.

Dursley'lerin gitmesi Harry'ye hiçbir sey ifade etmiyordu. Evdelermiş, dışarıdalmış, umrunda bile degildi. Kalkıp odasının ışığını yakacak gücü bile bulamadı kendinde. Oda giderek daha da

Page 23

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

karanlıklastı. Yatagında uzanmış, Hedwig'in dönecegi o mutlu anın beklentisiyle her zaman ardına kadar açık tuttuğu pencereden gelen gece seslerini dinliyordu.

Bos evin her tarafından gıcırtilar geldi. Borular lıkır-dadı. Harry hiçbir sey düşünmeden, bir tür uyusukluk içinde, kederle sarmalanmış halde, orada öylece yattı.

66

Derken, asagıdaki mutfaktan hayli belirgin bir sangırtı duydu.

Hemen dogruldu ve dikkat kesildi. Dursley'ler dönmüş olamazdı, daha çok erkendi, hem arabalarının sesi de kulagina çalınmamıstı.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu, sonra birilerinin sesi

geldi.

Hırsızlar, diye düşündü, yataktan usulca kalkarak -ama hemen sonra, hırsız olsalar alçak sesle

konusacakları aklına geldi, oysa mutfakta gezinen her kimse kesinlikle böyle bir zahmete girmiyordu.

Basucundaki komodinden esasını aldı ve kapıya dönerek olanca dikkatiyle dinledi. Ansızın irkildi, kilitten bir tıkırtı yükselmiş, kapısı ardına kadar açılmıştı.

Harry hiç kıpırdamadan olduğu yerde durup açık kapıdan karanlık merdiven sahanlığına baktı, başka ses gelecek mi diye kulak kesilmisti, ama gelmedi. Bir an tereddüt etti, sonra hızla ve çıt çıkarmadan, odasından çıkıp merdivenlerin basına gitti.

Yüregi agzına geldi. Asğıdaki karanlık holde birileri duruyordu, cam kapıdan gelen ısıhta silüetleri gözüküyordu; sekiz dokuz kişiydiler ve Harry'nin görebildiği kadarıyla hepsi ona bakıyordu.

"Birinin gözünü çıkarmadan o asayı indir, evlat," dedi birisi alçak sesle homurdanarak.

Harry'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu sesi tanıyordu, ama esasını indirmede.

"Profesör Moody?" diye sordu tereddütle.

' 'Profesör' meselesini bilemeyeceğim," dedi aynı ses

67

homur homur, "öğretmenlik yapmaya pek fırsatım olmadı, değil mi? Asğı gel, seni söyle doğru dürüst görmek istiyoruz."

Harry esasını biraz indirdi, ama sıkı sıkı tutmaya devam etti, olduğu yerden de kımıldamadı.

Süphelenmek için çok geçerli bir nedeni vardı. Yakın zamanda Deli-Göz Moody'yle birlikte dokuz ay geçirmiş, ancak daha sonra onun Moody falan değil, bir sahtekâr olduğunu öğrenmişti; dahası, bu sahtekâr, gerçek kimliği ortaya çıkmadan önce Harry'yi öldürmek istemisti. Ne yapacağı konusunda bir karar veremedi, asğıdan biraz kısık ikinci bir ses geldi.

"Her şey yolunda, Harry. Seni götürmeye geldik."

Harry'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. Bu sesi de tanıyordu, ama bir seneden uzun süredir duymamısti.

"P-Profesör Lupin?" dedi inanamayarak. "Siz misiniz?"

"Niye karanlıkta duruyoruz?" dedi üçüncü bir ses. Bu seferki, Harry'nin hiç tanımadığı bir kadın sesiydi. "Lu-mos."

Bir asanın ucu parlayıp, sihirli ısıyla holü aydınlattı. Harry gözlerim kırpıstırdı. Asğıdakiler merdivenin dibinde toplanmış, dikkatle onu izliyorlardı, bazıları daha iyi görebilmek için boynunu uzatmısti.

En yakınında Remus Lupin duruyordu. Hâlâ hayli genç olmasına rağmen Lupin'in yorgun ve hasta bir görünümü vardı; Harry'nin ona veda edisinden bu yana saçın-daki beyaz teller artmısti ve cüppesi her zamankinden de

68

yamalı ve pejmürdeydi. Bununla beraber, Harry'ye bakan yüzünde koca bir gülümseme vardı.

Harry de sokta olmasına karşın ona gülümsemeye çalıştı.

"Oo, tam da düşündüğüm gibi görünüyor," dedi ısıklı esasını yukarı kaldırmış olan cadı. Aralarında en genç o görünüyordu; solgun, kalp biçiminde bir yüzü, ısıldayan koyu renk gözleri ve parlak mor renkte kısa, diken diken saçları vardı. "Naber, Harry?"

"Evet, haklıymısın, Remus," dedi en arkada duran kel, siyahi bir büyücü -kalın, telassız bir sesi vardı ve kulagina altın bir halka takmısti-, "adeta James'in kopyası."

Page 24

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Gözleri hariç," dedi arkadaki hırıltılı sesli, gümüş saçlı büyücü. "Gözleri Lily'nin gözleri."

Burnunun hatırı sayılır bir parçası eksik olan uzun kıv saçlı Deli-Göz Moody, birbirine hiç uymayan iki gözünü kısmış, Harry'ye süpheyle bakıyordu. Bir gözü küçük, koyu renk ve boncuk gibiydi, öbürüyse kocaman, yuvarlak ve canlı bir elektrik mavisiydi - duvarların, kapıların ve kendi kafasının arkasını görebilen sihirli gözdü bu.

"O olduğundan iyice eminsin ya, Lupin?" diye homurdandı. "Gözcülük edeceğiz derken, onun kılığına girmiş bir Ölüm Yiyen'i alıp götürmeyelim de. Ona sadece gerçek Potter'ın bilebileceği bir şey soralım. Tabii aranızdan biri yanında Veritaserum getirmiyse?"

"Harry, Patronus'un hangi biçimi alıyor?" diye sordu Lupin.

"Çatalboynuzlu geyik," dedi Harry ürkekçe.

"Bu o, Deli-Göz," dedi Lupin.

Harry, herkesin gözlerini üzerinde fazlasıyla hissed-

69

rek esasını kot pantolonunun arka cebine sokup merdivenlerden indi.

"Asam oraya koyma, evlat!" diye kükredi Moody. "Ya tutusursa? Senden iyi ne büyücüler bu

yüzden poposunu kaybetmiştir!"

Mor saçlı kadın, Deli-Göz'e ilgiyle, "Poposunu kaybetmiş kim var tanıdığın?" diye sordu.

"Bosver şimdi, sen asanı arka cebinde tutma yeter!" diye gürlledi Deli-Göz. "Asa güvenliğinin esaslarındandır bu, ama artık kimse zahmet edip de uygulamıyor." Topal-laya topallaya mutfaga doğru ilerledi. Kadın gözlerini yuvarlayıp tavana bakarken de, "Görmedim sanma," diye ekledi sinirli bir sesle.

Lupin elini uzatıp Harry'nin elini sıktı.

"Nasılsın?" diye sordu, Harry'ye dikkatle bakarak.

"İ-iyiyim..."

Harry bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Dört hafta hiçbir şey olmamış, onu Privet Drive'-dan almaya yönelik bir plan yapıldığının en ufak belirtisini bile görmemisti, simdiyse çok önceden ayarlanmış gibi aniden bir dolu büyücü ortaya çıkmış, evinde sakin sakin duruyorlardı. Göz ucuyla Lupin'in etrafındakileri süzdü; hâlâ büyük bir hevesle ona bakıyorlardı. Birden dört gündür saçını taramadığının farkına vardı.

"Ben - Dursley'ler evde olmadığı için sanslısınız..." dedi geveleyerek.

"Sanlıyımız, hah!" dedi mor saçlı kadın. "Onları dışarı çeken bendim. Onlara Muggle postasıyla bir mektup gönderdim, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarışması'na aday gösterildiniz diye. Su anda ödül törenine gidiyorlar... daha doğrusu onlar öyle sanıyor."

Bir an Harry'nin gözünün önüne, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarışması diye bir şey olmadığını öğrenince Vernon Eniste'nin yüzünün alacağı hal geldi.

"Gidiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Kısa sürede mi?"

"Birazdan diyebiliriz," dedi Lupin. "Tehlike yok' isaretini bekliyoruz."

"Nereye gidiyoruz? Kovuk'a mı?" diye sordu Harry umutla.

"Hayır, Kovuk'a değil," dedi Lupin, eliyle Harry'ye "mutfaga gel" isareti yaparak; büyücülerden oluşan küçük grup da arkalarından geliyor, hepsi merakla Harry'yi inceliyordu. "Çok riskli. Tespit edilemeyecek bir yere Karargâh kurduk. Biraz vakit aldı..."

Deli-Göz Moody mutfak masasında oturmuş, bir cep sisesinden büyük yudumlar alıyor, sihirli gözü her tarafı tarayıp Dursley'lerin vakit kazandıran çok sayıda mutfak aletini gözden geçiriyordu.

"Bu, Alastor Moody, Harry," diye devam etti Lupin, eliyle Moody'yi göstererek.

"Evet, biliyorum," dedi Harry tedirgin tedirgin. Bir yıldır tanıdığını sandığı biriyle tanıştırmak insana tuhaf geliyordu.

"Bu da Nymphadora -"

"Bana Nymphadora deme, Remus," dedi genç cadı, ür-pererek. "Adım Tonks."

"Nymphadora Tonks, soyadıyla anılmayı tercih ediyor," diye tamamladı Lupin.

71

Page 25

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Budala bir anne kalkıp sana da Nymphadora adını koysa, sen de soyadın kullanılsın isterdin," diye mırıldandı Tonks.

"Bu da Kingsley Shacklebolt." Uzun boylu siyahi büyücüyü gösterdi, adam eğilip selam verdi.

"Elphias Do-ge." Hırıltılı sesli büyücü basıyla selam verdi. "Dedalus Diggle-"

Heyecanlı Diggle, "Daha önce karşılaşmıştık," diye cikledi, mor renkli silindir sapkasını düşürerek.

"Emmeline Vance." Zümrüt yesili sallı, ciddi görünümlü cadı basını hafifçe yana egdi. "Sturgis Podmore." Saman rengi saçlı, köseli çeneli büyücü göz kırptı. "Ve Hestia Jones." Pembe yanaklı, siyah saçlı cadı ekmek kızartma makinesinin yanından el salladı.

Harry onlarla tanışılırken her birini sıkıntıyla basını egerek selamladı. Keske bana değil de baska bir yere bakıyor olsalardı, diye düşündü; kendini aniden sahneye çıkarılmış gibi hissediyordu.

Ayrıca niye bu kadar çok kisinin geldiğini de merak ediyordu.

"Hayret verecek kadar çok kişi gelip seni almaya gönüllü oldu," dedi Lupin, Harry'nin zihnini okumasına; dudaklarının kenarları hafifçe segirdi.

"Eh, ne kadar çok, o kadar iyi," dedi Moody esrarlı bir edayla. "Biz sizin korumalarınız, Potter."

"'Tamamdır' isaretini bekliyoruz," dedi Lupin, mutfak penceresinden dışarı bakarak. "Aşağı yukarı on bes dakikamız var."

"Su Muggle'lar çok temiz, değil mi?" dedi Tonks denen cadı. Mutfak büyük bir ilgiyle inceliyordu.

"Benim

72

babam Muggle dogumlu, ama pasaklı bir ihtiyar. Sanırım büyücülerde olduğu gibi, kisten kisiye degisiyor, ha?"

"Seyy - evet," dedi Harry. "Bak -" Lupin'e döndü, "neler oluyor, kimseden haber almadım, V61-" Birkaç cadı ve büyücü tıslarcasına tuhaf sesler çıkardılar; Dedalus Diggle yine sapkasını düşürdü, Moody ise "Sus!" diye kükredi.

"Ne oldu ki?" dedi Harry.

"Burada bunları konuşamayız, çok riskli," dedi Moody, normal gözünü Harry'ye çevirerek. Sihirli gözü tavana dikiliydi hâlâ. "Lanet olsun," diye ekledi kızgın bir sesle, bir elini sihirli gözüne götürerek, "takılıp duruyor - o pislik herif taktığından beri."

Ve bir lavabo pompasınınkini epey andıran igrenç bir plop sesiyle, gözünü yuvasından çıkardı.

"Deli-Göz, bu yaptığın igrenç bir sey, farkmdasın degil mi?" dedi Tonks, sohbet eder gibi.

"Bana bir bardak su getirir misin, Harry?" diye rica etti Moody.

Harry bulasık makinesine gidip temiz bir bardak aldı ve musluktan su doldurdu. Büyücüler hâlâ onu ilgiyle izliyorlardı. Sürekli gözlerinin onda olması Harry'nin sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Sagol," dedi Moody, Harry bardağı verdiğinde. Sihirli gözünü suya atıp parmağıyla dürttü; göz simsek hızıyla dönerek, hepsine tek tek baktı. "Dönüş yolculuğunda üç yüz altmış derece görüş açısı istiyorum."

"Nasıl gidiyoruz - her nereye gidiyorsak?" diye sordu Harry.

73

"Süpürgeyle," dedi Lupin. "Tek yolu bu. Cisimlenmek için çok gençsin, Uçuş Sebekesi'ni gözlüyor olacaklar, izinsiz bir Anahtar yapmak da basımıza çok büyük is açar."

"Remus senin iyi uçtuğunu söylüyor," dedi Kingsley Shacklebolt kalın sesiyle.

"Harika uçuyor," dedi Lupin, saatine bakarak. "Neyse, gidip esyalarını toplasan iyi olur, Harry, isaret geldiğinde hazır olmalıyız."

"Gelip sana yardım edeyim," dedi Tonks neseli bir sesle.

Harry'yle birlikte holü geçip merdivenlerden çıktı, bir taraftan da merak ve ilgiyle etrafına bakmıyordu.

"Tuhaf bir yer," dedi. "Biraz fazla temiz degil mi, ne dersin? Biraz anormal. Hah, bu daha iyi," diye ekledi, Harry'nin odasına girip ışığı açtıklarında.

Odasının evin geri kalanından çok daha dağınık olduğu su götürmezdi. Çok kötü bir ruh haliyle dört gün boyunca odasına tıklı kalmış olan Harry, ortalığı toplama zahmetine katlanmamıştı.

Kitaplarının çoğu yere saçılmıştı, kafasını dağıtmak için hepsini bir bir eline almış, sonra da bir kenara fırlatmıştı; Hedwig'in kafesinin temizlenmeye ihtiyacı vardı, kokmaya başlamıştı; Muggle Page 26

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

giysileriyle büyücü küppelerinden oluşan karman çorman bir yığın, açık duran sandığından yerlere tasmıştı.

Harry kitaplarını toplayıp aceleyle sandığına atmaya başladı. Tonks açık gardırobunun önünde durup, kapısının içinde asılı aynadaki yansımasına elestirel gözlerle baktı.

74

Diken diken saçından bir tutamı çekistirerek, "Biliyor musun, sanırım mor benim rengim degil," dedi düşünceli düşünceli. "Beni biraz solgun mu gösteriyor, ne dersin?"

"Eee -" dedi Harry, Britanya ve İrlanda'nın Quidditch Takımları'nın üzerinden ona bakarak.

"Evet, öyle gösteriyor," dedi Tonks kararlı bir ses tonuyla. Bir sey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkı sıkı yumup yüzünü burusturdu. Bir saniye sonra, saç çiklet pembesine dönmüştü.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Harry, gözlerini yeniden açan kadına ağız bir karışık bakarak.

"Ben bir Metamorfmagus'um," dedi Tonks, yansımasına yeniden bakıp, saçını bütün ağılardan görebilmek için basını çevirerek. Arkasında duran Harry'nin yüzündeki saskın ifadeyi aynadan görerek, "Yani görünümümü istediğim gibi degistirebilirim," diye ekledi. "Böyle dogdum. Seherbaz eğitimi sırasında Saklanma ve Kılık Degistir-me'de hiç çalışmadan en yüksek notları aldım, süperdi."

"Sen bir Seherbaz mısın?" dedi Harry, etkilenmişti. Bir Kara-büyücü-yakalayıcısı olmak, Hogwarts'tan sonra düşündüğü tek meslekti.

"Evet," dedi Tonks, gururla. "Kingsley de öyle, ama benden biraz daha üst düzeyde. Ben daha bir yıl önce kabul edildim. Gizlilik ve İz Sürme'den neredeyse kalıyordum. Felaket sakarım, buraya geldigimizde asagıdaki tabağı kırımını duydun mu?"

"Metamorfmagus olmak öğrenilebilen bir sey mi?" diye sordu Harry, esyalarını toplamayı unutup dogrularak.

Tonks kıkırdadı.

75

"Ara sıra o yara izini saklamak hiç de fena olmazdı, ha?"

Gözleri Harry'nin alnındaki simsek biçimli yara izine takıldı.

"Evet, fena olmazdı," diye geveledi Harry, arkasını dönerek. İnsanların yara izine bakmalarından hoslanmıyordu.

"Eh, senin isi zor yoldan öğrenmen gerekecek, korkarım," dedi Tonks. "Metamorfmagus olunmaz, dogulur, çok nadirdirler. Çogu büyücünün, görünümünü degistirmesi için bir asaya ya da iksire ihtiyacı vardır. Ama artık gitmemiz lazım, Harry, esyalarını toplamamız gerekiyordu," diye ekledi suçlu bir ses tonuyla, yerdeki dağınıklığa bakarak.

"Haa - evet," dedi Harry. Birkaç kitap daha aldı.

"Aptallık etme, ben yaparsam daha çabuk olur - top-lan\" diye haykırdı Tonks, esasını geniş bir hareketle yerin üzerinde gezdirerek.

Kitaplar, giysiler, teleskop ve ölçek hep birlikte havalanıp karman çorman halde sandığa dolustular.

"Pek düzenli olmadı," dedi Tonks, sandığa gidip içindeki karışıklığa bakarak. "Annemin her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirme gibi bir becerisi var -o yerleştirence çoraplar bile kendi kendine katlanıyor- ama nasıl yapıyor bir türlü çözemedim - bir tür bilek hareketi -" Umut içinde, esasını tutan eliyle hızlı bir bilek hareketi yaptı.

Harry'nin çoraplarından biri cılız bir kımltının ardından sandığın içindeki karmasanın üstüne yığıldı.

"Aman, neyse," dedi Tonks, sandığın kapagını patta-

76

kapatarak, "en azından hepsini koyduk. Su da biraz temizlense iyi olur," dedi Hedwig'in kafesini isaret ederek. "Aklapakla." Birkaç tüy ve pislik ortadan kayboldu. "Eh, böyle biraz daha iyi - su ev isi büyülerini bir türlü kı-vıramamışım. Pekâlâ - her şeyi aldık mı? Kazan? Süpürge? Vay be! - Bir Atesoku ha?"

Harry'nin sağ elindeki süpürgeyi görür görmez gözleri iri iri açıldı. Uluslararası standarttaki bu süpürge, Siri-us'un hediyesi ve Harry'nin gurur kaynağıydı.

Page 27

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Bense hâlâ bir Kuyruklu Yıldız İki Yüz Altmış kullanıyorum," dedi Tonks imrenerek. "Sey, neyse... asan hâlâ kotunda mı? Poponun iki yarısı da yerinde mi? Pekâlâ, gidelim. Lokomotor sandık."

Harry'nin sandığı yerden birkaç santim havalandı. Tonks, sol elinde Hedwig'in kafesi, esasını bir orkestra sefinin batonu gibi tutarak, sandığı odanın öbür tarafına uçurup önleri sıra kapıdan dışarı çıkarttı. Harry elinde sü-pürgesiyle onun pesinden merdivenlerden indi.

Mutfaga döndüklerinde Moody gözünü yerine takmıstı. Göz temizlendikten sonra öyle hızlı dönmeye başlamıstı ki, ona bakınca Harry'nin midesi bulamıyordu. Kingsley Shackbolt ve Sturgis Podmore mikrodalga fırını inceliyorlar, Hestia Jones ise çekmeceleri karıştırırken bulduğu patates soyucuya bakıp kahkahalar atıyordu. Lu-pin, Dursley'lere yazılmış bir mektubu mühürlemekle mesguldü.

"Harika," dedi Lupin, Tonks ve Harry içeri girdiginde basını mektuptan kaldırarak. "Sanırım bir dakikamız falan var. Bahçeye çıkıp hazır durumda bekleysek iyi olur

77

herhalde. Harry, teyzenle enistene bir mektup bıraktım, endiselenmesinler -"

"Endiselenmezler," dedi Harry.

"- güvendesin -"

"Bu olsa olsa morallerini bozar."

"- onları bir dahaki yaza göreceksin diye."

"Mecbur muyum?"

Lupin gülümsedi ama cevap vermedi.

"Buraya gel, evlat," dedi Moody aksi bir edayla. Asa-sıyla Harry'ye yanına gelmesini isaret etti.

"Sana bir Ha-yalbozan yapmam lazım."

"Ne yapmanız lazım?" dedi Harry tedirgin bir sesle.

"Hayalbozan Büyüsü," dedi Moody, esasını kaldırarak. "Lupin'in dedigine göre bir Görünmezlik Pelerinin varmış, ama uçarken üstünde durmaz; böyle daha iyi gizlenirsin. Hadi bakalım -"

Kafasının üstüne asasıyla sertçe dokundu ve Harry, sanki Moody orada yumurta kırmıs gibi tuhaf bir hisse kapıldı; asanın degdiği yerden vücuduna soguk damlacıklar yayılıyor gibiydi.

"İyi numara, Deli-Göz," diye takdir etti Tonks, Harry'nin karnına dogru bakarak.

Harry vücuduna baktı, daha dogrusu eskiden vücudunun olduğu yere, çünkü gördüğü sey artık ona ait degil gibiydi. Görünmez degildi; sadece arkasındaki mutfak bölümünün rengini ve dokusunu almıstı. Anlasılan, iki ayaklı bir bukalemuna dönüşmüştü.

"Hadi bakalım," dedi Moody, asasıyla arka kapının kilidini açarak.

78

Hep birlikte dışarı, Vernon Eniste'nin güzel ve bakımlı çimlerine çıktılar.

"Hava açık," diye homurdandı Moody, sihirli gözüyle semaları tarayarak. "Biraz daha bulut örtüsü iyi olurdu gerçi. Pekâlâ, sen," diye buyurdu Harry'ye, "bitisik düzende uçacağız. Tonks tam önünde olacak, kuyrugundan ayrılma. Lupin seni asagıdan koruyacak. Ben arkanda olacağım. Diğerleri etrafımızda turlayacak. Ne olursa olsun safları bozmuyoruz, anladın mı? İçimizden biri öldürülürse-"

"Öyle bir ihtimal mi var?" diye sordu Harry endiseyle, ama Moody onu duymazdan geldi.

"- diğerleri uçmaya devam etsin, durmayın, safları bozmayın. Hepimizi haklarsa da bir sen kalırsan, Harry, artçı kol hazır bekliyor; doguya uç, seni bulurlar."

"Böyle sen sakrak konuşma, Deli-Göz, isimizi ciddiye almıyoruz sanacak," dedi Tonks. Harry'nin sandığıyla Hedwig'in kafesini süpürgesinden sarkan bir emniyet kayısına bağladı.

"Çocuga planı anlatıyorum sadece," diye homurdandı Moody. "İsimiz onu sag salim Karargâha ulaştırmak, bu arada ölürsek -"

"Kimse ölmeyecek," dedi Kingsley Shackbolt, kalın, sakinleştirici sesiyle.

"Süpürgelerinize binin, ilk isaret geldi!" dedi Lupin sertçe. Gökyüzünü gösterdi.

Çok, çok yukarılarda, yıldızların arasında parlak kırmızı kıvılcımlar çakıyordu. Harry onların asa kıvılcımları olduğunu hemen anladı. Sag bacagını Atesoku'nun üye-

79

Page 28

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

rinden attı ve sapı sıkı sıkı kavradı. Süpürge hafif hafif titriyordu, sanki o da havalanmaya Harry kadar hevesliydi.

"İkinci isaret, gidelim!" dedi Lupin yüksek sesle. Üstlerinde yine kıvılcımlar çakıyordu, bu defa yesildiler.

Harry ayagiyla yere kuvvetlice vurdu. Serin gece havası saçını yalarken, Privet Drive'ın kare biçimindeki düzenli bahçeleri hızla geride kalıp, koyu yesillerden ve siyahlardan oluşan bir yamalı bohçanın içinde gözden kayboldu. Bakanlık durusmasına dair her sey Harry'nin aklından çıktı gitti, sanki yüzüne vuran rüzgâr onları basının içinden söküp atmıstı. Kalbi zevkten çatlayacak gibiydi; yeniden uçuyordu, bütün yaz hayalini kurduğu gibi Privet Drive'dan uzaklara uçuyordu, eve dönüyordu... bir an, bütün sorunları küçülüp yok olmus, engin, yıldızlı gökyüzünde önemsizlesmis gibiydi. Muhtesemdi.

Moody arkasından, "Tam sol, tam sol, yukarı bakan bir Muggle var!" diye bagırdı. Tonks yön degistirdi, Harry de önündeki süpürge deli gibi sallanan sandığını izleyerek onu takip etti.

"Daha fazla yükseklige ihtiyacımız var... çeyrek mil daha!"

Yükselirlerken soguktan Harry'nin gözleri yasma doldu; asagıda araba farları ve sokak lambalarının topluigne bası büyüklüğündeki ısıklarından baska hiçbir sey göre-miyordu artık. O minicik ısıklardan ikisi Vernon Enis-te'nin arabasına ait olabilirdi... Dursley'ler simdi, Çim Yarışması diye bir sey olmadıgından küplere binmis halde, bos evlerine dönüyor olmalıydılar... Harry bunu düşününce kahkahalarla güldü, ama diğerlerinin küppelerinin hısırtısı, sandıkla kafesi tutan emniyet bagının gacirtısı ve

80

havada hızla giderken rüzgârın uguldaması sesini bastırdı. Bir aydır kendini bu kadar canlı ya da bu kadar mutlu hissetmemisti.

"Güneye dönün!" diye bagırdı Deli-Göz. "İleride kasaba var!"

Asagıdaki ısıklardan oluşmus örümcek agının üzerinden geçmemek için saga dogru uçtular.

"Güneydoguya yönelin ve yükselin, ileride içine saklanabileceğimiz alçak bir bulut var!" diye seslendi Moody.

"Bulutların içinden gitmiyoruz!" diye bagırdı Tonks kızgın bir sesle, "sırılsıklam oluruz, Deli-Göz!"

Onun böyle demesi Harry'nin içini rahatlatı; Ateso-ku'nun sapını tutan elleri ufak ufak hissizlesiyordu. Keske palto giyseydim, diye düşünüyordu; titremeye baslamıstı.

Deli-Göz'ün talimatları dogrultusunda arada bir yön degistirmeye devam ettiler. Harry, kulaklarını acıtmaya başlayan buz gibi rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıstı. Daha önce sadece bir kez süpürge üzerinde bu kadar üsüdüğünü hatırlıyordu - üçüncü sınıftayken fırtınalı bir havada Hufflepuff la yaptıkları Quidditch maçında. Etrafındaki koruma çemberi, dev yırtıcı kuslar gibi turlayıp

duruyordu. Harry zamanın izini yitirdi. Ne kadardır uçtuklarını merak etti, ona en az bir saat olmuş gibi geliyordu.

"Güneybatıya dönüyoruz!" diye haykırdı Moody. "Otoyoldan geçerse hiç hoş olmaz!"

Harry artık o kadar üsümüstü ki, aşağıda giden arabaların içindeki rahat, kuru ortamı özlemle andı. Uçuş tozuyla yolculuğu daha da bir özlemle andı; söminelerin içinde fırl fırl dönmek rahatsız edici olabilirdi ama, en

81

azından alevlerin içi sıcaktı... Kingsley Shacklebolt hızla yanından geçti, saçsız kafası ve küpesi ay ışığında hafifçe parlıyordu... şimdi Emmeline Vance sağındaydı, elinde asası, basını bir saga bir sola çeviriyordu... sonra o da üzerinden geçip gitti, yerine Sturgis Podmore geldi...

"Bir parça geri dönmeliyiz, takip edilmedigimizden emin olmamız gerek!" diye bağırdı Moody.

"DELİRDİN Mİ, DELİ-GÖZ?" diye çılgık attı Tonks önden. "Hepimiz buz kestik, süpürgelerimize yapıştık kaldık! Rotadan uzaklaşıp durursak oraya anca bir dahaki hafta varırız! Ayrıca, artık geldik sayılır!"

"İnise geçme vakti!" dedi Lupin'in sesi. "Tonks'u takip et, Harry!"

Harry, Tonks'un pesinden dalısa geçti. Simdiye kadar gördüğü en büyük ısıtıcı kümesine doğru gidiyorlardı: Parıl parıl parlayan dikey ve yatay çizgilerin arasına simsiyah bölümlerin serpistirildiği, birbirini keserek sere serpe uzanan, muazzam bir yığın. Alçaldıkça alçaldılar, en

Page 29

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sonunda Harry farları ve sokak lambalarını, bacaları ve televizyon antenlerini tek tek seçebilmeye başladı. Yere ulaşmayı çok istiyordu, ama inince birinin onu ısıtıp süpürgesinden sökmeye gerekeceğinden de emindi.

"İşte geldik!" diye seslendi Tonks. Birkaç saniye sonra, inmisti.

Harry onun tam arkasına kondu ve küçük bir meydanın ortasındaki bakımsız çimenin üzerinde süpürgesinden indi. Tonks, Harry'nin sandığını çözmeye başlamıştı bile. Harry titreyerek çevreye göz gezdirdi. Etrafındaki evlerin pis cepheleri hiç de cesaret verici değildi; bazılarının kırık

82

pencereleri sokak lambalarının ışığında sönük sönük parlıyordu, kapıların çoğunun boyası kalkmıştı, çoğu evin önünde yığınla çöp birikmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Harry, ama Lupin sessizce, "Birazdan," dedi.

Moody pelerininin içinde bir" seyler arıyordu, yamru yumru elleri soguktan beceriksizleşmişti.

"Buldum," diye mırıldandı, gümüş bir çakmaga benzeyen bir şeyi havaya kaldırıp çakarak.

En yakındaki sokak lambası püf diye söndü. Elindeki "çakmamagı" yeniden çaktı; bir sonraki lamba da söndü; meydanadaki bütün lambalar karanlığa gömülene ve geriye sadece perde örtülü pencerelerden ve yukarıdaki hilalden gelen ısıtıcı kalana dek devam etti.

"Dumbledore'dan ödünç aldım," diye homurdandı Moody, Püfür'ü cebine koyarak. "Pencereden bakan Muggle'ları hallettik böylece, ha? Hadi bakalım, çabuk ol."

Harry'yi kolundan tutup çimenlikten yola, oradan da kaldırırma götürdü; Lupin ve Tonks, aralarında Harry'nin sandığıyla arkalarından geliyor, koruma ekibinin geri kalanı da asalarını çıkarmış yanlarından yürüyordu.

En yakın evin üst penceresinden, bir müzik setinin boguk sesi geliyordu. Kırık bahçe kapısının iç tarafındaki agzına kadar dolu çöp torbaları yığından, çürümüş çöpün keskin kokusu yükseliyordu.

"Al bakalım," diye mırıldandı Moody, Harry'nin Ha-yalbozan'lı eline doğru bir parsömen parçası uzatıp, üze-

83

rinde yazanları okuyabilsin diye ısıtıcı asasını yakında tutarak. "Hemencecik oku ve ezberle."

Harry kâgıda baktı. Bitisik elyazısı bir yerden tanıdık geliyordu. Söyle diyordu:

Zümrüdüanka Yoldashg'ımın Karargâhı na, Londra, Grim-mauld Meydanı, on iki numaradan ulaşılabilir.

•

84

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"

Grimmauld Meydanı, On İki Numara

"Zümrüdüanka Yoldaslığı da neyin -?" diye başladı Harry.

"Hayır, evlat!" diye hırladı Moody. "İçeri girene kadar bekle!"

Parsömen parçasını Harry'nin elinden çekti ve asasının ucuyla tutuşturdu. Mesaj alevlenip büzüsür

ve yere dogru süzülürken, Harry yeniden evlere baktı. On bir numaranın dışında duruyorlardı; sola bakınca on numarayı gördü; ancak sagda on üç numara vardı.

"İyi ama on -"

Lupin yavaşça, "Ezberlediğin şeyi düşün," dedi.

Harry düşündü ve cümlenin "Grimmauld Meydanı, on iki numara" bölümüne geldiğinde, on bir ve on üç numaralar arasında ansızın ortaya yıpranmış bir kapı çıktı, hemen ardından da kirli duvarlar ve pis pencereler belirdi. Sanki fazladan bir ev sisiyor, iki tarafındakileri iterek kendine yer açıyordu. Harry, ağzı açık, bakakaldı. On bir numaradaki müzik seti bangırdamayı sürdürüyordu. Besbelli içerideki Muggle'lar hiçbir şey hissetmemisti.

85

Page 30

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Moody, Harry'nin sırtını dürterek, "Hadi, çabuk ol," diye homurdandı.

Harry yeni beliren kapıya bakarak, asınmış tas merdivenlerden yukarı çıktı. Kapının siyah boyası eskiydi, yol yol çizilmisti. Gümüş kapı tokmağı kıvrılmış bir yılan seklindeydi. Anahtar deligi ya da mektup atma deligi yoktu.

Lupin asasını çıkararak kapıyı bir kez tıklattı. Harry birçok gürültülü metalik tıkırtı duydu, bir de zincir takırtısına benzer bir ses. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Çabuk içeri gir, Harry," diye fısıldadı Lupin. "Ama fazla ileri gitme ve hiçbir seye dokunma."

Harry esigi asarak neredeyse zifiri karanlık olan hole girdi. Rutubet ve toz kokusu alıyordu, bir de mayhos bir çürüme kokusu. Burası insanda terk edilmiş bir bina izlenimi uyandırıyor. Dönüp bakınca, diğerlerinin arkasından sırayla geldiklerini gördü. Lupin ve Tonks, sandığı ve Hedwig'in kafesini taşıyorlardı. Moody en üst basamakta durmuş, Püfür'ün sokak lambalarından çaldığı ısıklarını salıveriyordu. Hepsini ampullerine uçtu ve Moody topallayarak içeri girip ön kapıyı kapamadan önce, meydan bir an turuncu bir ışıla ısıldı. Kapı kapanınca da, hol tam bir karanlığa gömüldü.

"Gel bakalım -" dedi Moody.

Harry'nin basına asasıyla sertçe vurdu. Harry bu sefer sırtından aşağı sıcak bir şey akıyormuş hissine kapıldı, Hayalbozan Büyüsü kaldırılmış olmalıydı.

"Simdi kimse kıpırdamasın," diye fısıldadı Moody, "burayı biraz ısıklandırayım."

Diğerlerinin alçak sesle konuşmaları Harry'nin kötü

86

bir hisse kapılmasına yol açtı, sanki ölüm döşegindeki birinin evine gelmiş gibiydiler. Hafif bir tıslama sesi duydu, duvarlardaki eski moda gaz lambaları hayat bularak uzun, kasvetli bir koridorun yer yer. kalkmış duvar kâğıtlarını ve havlan dökülmüş halısını titrek ve zayıf bir ışıla aydınlattı. Üzerinde örümcek ağı olan bir avize tepede parıldıyordu, uzun yılların kararttığı portreler duvarlarda çarpık çurpuk asılıydı. Harry, süpürgelikte bir şeyin segirttiğini duydu. Hem avize, hem de yakındaki dengesiz masanın üstündeki kolları samdan yılan seklindeydi.

Telaslı ayak sesleri duyuldu. Ron'un annesi Mrs Weas-ley, holün öbür ucundaki bir kapıda belirdi. Onlara dogru hızlı hızlı gelirken yüzünde bir hosgeldin tebessümü vardı, ama Harry son gördüğünden beri onun hayli zayıflayıp sararmış olduğunu fark etti.

"Ah, Harry, seni görmek ne güzeli" diye fısıldadı Mrs VVeasley. Önce onu kaburgalarını kırarcasına kucakladı, sonra da kol boyu uzakta tutarak, elastik bir gözle inceledi. "Solgun görünüyorsun; beslenmeye ihtiyacın var senin, ama korkarım yemek için biraz beklemen gerekecek."

Onun arkasındaki büyücüler çetesine dönüp telasla fısıldadı: "Az önce geldi, toplantı başladı."

Harry'nin arkasındaki büyücülerin hepsi ilgi ve heyecan dolu sesler çıkardılar ve onun yanından geçip sıra halinde, Mrs VVeasley'nin az önce geldiği kapıya yöneldiler. Harry, Lupin'in ardından gitmeye kalkınca Mrs VVeasley onun önünü kesti.

"Hayır, Harry, toplantı yalnızca Yoldaslık üyelerine mahsus. Ron ve Hermione üst katta, toplantı bitene kadar

87

onlarla bekleyebilirsin, sonra da yemek yiyeceğiz." Çok önemli bir şey söyler gibi fısıldayarak ekledi: "Ve holde alçak sesle konuş."

"Niye?"

"Hiçbir şey uyansın istemiyorum."

"Nasıl ya-"

"Sonra açıklarım, simdi acelem var, toplantıda olmalıyım - ama sana nerede uyuyacağını göstereyim."

Parmagını dudagina götürüp sus isareti yaparak Harry'nin önüne düstü. Uzun, güve yemis perdelerin önünden parmaklarının ucunda yürüyerek geçtiler. Harry bu perdelerin arkasında baska bir kapı oldugundan kuskulandı. Kesik bir ifrit bacagından yapılmısa benzeyen kocaman bir semsiyeligin yanından geçip karanlık bir merdivenden çıktılar, duvardaki plakalara monte edilmiş bir dizi kurutulmuş kafanın önünden geçtiler. Harry biraz daha yakından bakınca, bu kafaların ev cinlerine ait oldugunu gördü. Hepsinin biraz domuz burnuna benzeyen burunları vardı.

Page 31

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry'nin hayreti, attığı her adımla birlikte artıyordu. Çok Karanlık bir büyücüye aitmiş gibi duran böyle bir evde ne isleri vardı?

"Mrs Weasley, neden -?"

Mrs Weasley, akli baska yerde, "Ron'la Hermione her seyi açıklarlar, canım, benim hemen gitmem lazım," dedi. "İste -" ikinci katın merdiven sahanlığına varmışlardı, "- sağdaki kapı senin. Toplantı bitince çağırırım."

Yine bir telasla, merdivenleri indi.

Harry kir pas içindeki sahanlığı geçti, yatak odası kapısının yılan bası sekindeki tokmagını çevirip kapıyı açtı.

Gözüne kasvetli, yüksek tavanlı, çift yataklı bir oda çarptı; sonra tiz bir cıvılda duyuldu, bunu daha da tiz bir çığlık izledi ve bol miktarda gür saç, görüsünü tamamen kapadı. Hermione kendini Harry'nin üstüne atıp var gücüyle öyle bir kucaklamıştı ki, neredeyse onu yere düşürecekti. Bu arada Ron'un minik baykusu Pigwidgeon ise baslarının üstünde heyecanla dönüp duruyordu.

"HARRY! Ron, burda iste, Harry burda! Geldigini duymadık! Ay, nasılsın! İyisin, değil mi? Bize çok kızdın mı? Kızmıssındır eminim, mektuplarımız bes para etmezdi, biliyorum - ama sana hiçbir sey söyleyemezdik. Dumbledore söylemeyecegimize yemin ettirdi; ah, sana söyleyecek öyle çok seyimiz var ki, hem senin de bize anlatacakların var - Ruh Emici'ler! Duyduğumuz zaman -ve o Bakanlık duruşması - düpedüz rezalet, ben iyice araştırdım, seni atamazlar, atamazlar iste; Genç Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nde, hayatı tehdit eden durumlarda büyü kullanılmasına ilişkin hüküm -"

Ron, kapıyı Harry'nin arkasından kapatırken, "Bırak da bir nefes alsın, Hermione," dedi sırtarak. Aynı kaldıkları bir ay boyunca birkaç santim büyümüş görünüyordu, artık her zamankinden daha boylu ve daha siskaydı, ama uzun burnu, parlak kızıl saçları ve çilleri aynıydı.

Hermione, hâlâ agzı kulaklarında, Harry'yi bıraktı, ama baska tek kelime etmesine fırsat kalmadan hafif bir Vlt sesi duyuldu ve karanlık gardırobun tepesinden be-

89 yaz bir sey süzülerek, oksarcasına Harry'nin omzuna kondu.

"Hedwig!"

Kar beyazı baykus, Harry tüyelerini oksarken gagasını tıklattı ve onun kulagını muhabbetle kemirdi. "Fıttırmış gibiydi," dedi Ron. "Senin son mektuplarını getirdiginde bizi öyle gagaladı ki, ölüyoruz sandık, suna bak -"

Harry'ye sag elinin isaretparmagındaki, biraz iyileşmiş ama besbelli çok derin kesigi gösterdi.

"Ha, evet," dedi Harry. "Kusura bakma ama, cevap istiyordum yani -"

"Biz de sana cevap vermek istiyorduk, abi," dedi Ron. "Hermione'nin akli çıktı, öyle bir basına habersiz kalırsan aptalca bir seyler yapacağını söyleyip duruyordu, ama Dumbledore bize -"

"- bana söylememeniz için yemin ettirdi," dedi Harry. "Evet, Hermione söylemişti zaten."

En iyi iki arkadasını görünce içine yayılan sıcaklık, karın bosluguna buz gibi bir seyin dolmasıyla sogumustu. Birden -tam bir ay boyunca onları görme özlemi çektikten sonra- Ron ile Hermione onu yalnız bıraksalar daha memnun olacağını fark etti.

Gergin bir sessizlik oldu, Harry diger ikisine hiç bakmadan Hedwig'i otomatik hareketlerle oksuyordu.

Hermione, solugu biraz kesilmiş halde, "Böylesinin daha iyi oldugunu düşünüyordu galiba," dedi.

"Dumbledore, yani."

"Peki," dedi Harry. Hermione'nin ellerinde de Hed-

90

wig'in gagasının izlerini gördü, buna hiç üzülmedigini fark etti.

Ron, "Sanırım ona göre, senin en emniyette oldugun yer Muggle'ların yanı -" diye lafa başladı.

"Öyle mi?" dedi Harry, kaslarını kaldırarak. "Sizin ikinizden biri bu yaz Ruh Emici'lerin saldırısına

ugradı mı?"

"Eh, hayır - ama Zümrüdüanka Yoldaslığı'ndan birilerinin her an pesinde olmalarının nedeni de bu
Page 32

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

-"

Harry aniden içinde büyük bir boşluk duygusu hissetti, sanki merdivenlerden inerken bir basamağı atlamış gibi. Demek izlendiğini ondan başka herkes biliyordu.

"Pek ise yaramadı ama, değil mi?" dedi, sesini yükseltmemek için elinden geleni yaparak.

"Sonuçta kendi basımın çaresine bakmak zorunda kaldım, değil mi?"

"Öyle kızdı ki," dedi Hermione, neredeyse husuyla. "Dumbledore. Onu gördük. Mundungus'un nöbeti sona ermeden oradan ayrıldığını duyunca. Korkutucuydu."

"Eh, ben ayrıldığına memnunum," dedi Harry, soguk soguk. "Ayrılmıyaydı eğer, ben de büyü yapmayacaktım ve belki de Dumbledore beni yaz boyunca Privet Drive'da bırakacaktı."

"Peki hiç... Sihir Bakanlığı durması için endişeli değil misin?" diye sordu Hermione yavaşça.

"Hayır," diye yalan söyledi Harry, meydan okurcasına. Onlara arkasını döndü, Hedwig omzuna kurulmuş, halinden memnun görünüyordu; Harry etrafa bakındı, ama bu oda hiç de onun moralini yükseltecek türden bir oda değildi. Rutubetli ve karanlıktı. Boyası soyulmakta olan duvarların çıplaklığını biraz olsun gideren tek şey,

91

süslü bir çerçeve içindeki boş bir tuvaldi. Harry tuvalin yanından geçerken, pusuya yatmış, görünmeyen birinin kıs kıs gülüşünü duyduğunu sandı.

Sesine hâlâ ilgisiz bir hava vermeye çalışarak, "Peki, Dumbledore benim hiçbir şeyden haberdar olmamamı niye o kadar istiyor?" diye sordu. "Siz - ee - zahmet edip ona sordunuz mu hiç?"

Tam vaktinde basını kaldırıncaya, ikisinin bakıştığını gördü ve tam da onların korktuğu şekilde davrandığını anladı. Bu durum da sınırlarını düzeltmedi tabii.

"Neler olup bittiğini sana anlatmak istediğimizi Dumbledore'a söyledik," dedi Ron. "Söyledik, abi. Ama şimdi cidden işi basından askın, buraya geldik geleli onu topu topu iki kere gördük, pek vakti de yoktu. Sana yazdığımızda önemli şeyler söylememeye yemin ettirdi, baykusların ele geçirilebileceğini söyledi."

Harry, "İstese yine de bana haber ulaştırabilirdi," dedi. "Şimdi bana, baykuslar dışında bir mesaj iletme yöntemi bilmiyor demeyeceksiniz herhalde."

Hermione, Ron'a baktı ve sonra, "Ben de bunu düşündüm," dedi. "Ama senin hiçbir şey bilmeni istemiyordu."

"Belki de bana güvenilmeyeceğini düşünüyor," dedi Harry, onların yüzlerindeki ifadeyi kollayarak.

"Kalın kafalılık etme," dedi Ron. Hayli sıkın görünüyordu.

"Ya da kendi basımın çaresine bakamayacağımı."

"Elbette öyle düşünmüyor!" dedi Hermione endişeyle.

"Peki öyleyse, siz ikiniz burada olup biten her şeyin

92

bir parçasıyken, ben nasıl oluyor da Dursley'lerde kalıyorum?" dedi Harry. Kelimeler telastan birbirinin üzerine biniyor, sesi her sözcükle birlikte gittikçe daha fazla yükseliyordu. "Nasıl oluyor da sizin ikinizin olup biten her şeyi bilmenize izin veriliyor?"

"Bilmiyoruz ki!" diye sözünü kesti Ron. "Annem bizi toplantıların yakınına bile sokmuyor, çok genç olduğumuzu söylüyor -"

Ama Harry, kendi de farkına varmadan bağırmağa başlamıştı bile.

DEMEK TOPLANTILARA KATILMADINIZ, AMAN NE KÖTÜ! YİNE DE HURDAYDINIZ AMA, DEĞİL Mİ? BERABERDİNİZ! BENSE BİR AY BOYUNCA DURSLEY'LERDE TIKILDIM KALDIM! ÜSTELİK DE SİZİN YAPABİLDİĞİNİZDEN ÇOK DAHA FAZLASINI YAPMISTIM, HEM DUMBLEDORE DA BUNU BİLİYOR - FELSEFE TAŞI'NI KİM ALDI? RIDDLE'DAN KİM KURTULDU? İKİNİZİ DE RUH EMİCİ'LERİN ELİNDEN ALAN KİM?"

Bir ay boyunca Harry'nin aklından geçmiş her tür acı ve küskünlük şimdi açığa çıkıyordu: Habersiz kalınca asabının bozulması, hepsinin onuz birlikte olmalarına kırılsı, takip edilmesine ve bunun kendisine söylenmemesine karşı öfkesi - yarı yarıya utandırdığı bütün duygular sonunda zincirlerinden bosaldı. Hedwig gürültüden korkup yeniden gardırobun üstüne süzüldü; Pigwidgeon telaşla cı-vıldadı ve baslarının etrafında daha da hızla dönmeye koyuldu.

"KİM GEÇEN YIL EJDERHALARLA SFENKSLERİ

Page 33

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

VE BASKA HER TÜRLÜ İGRENÇ SEYİ ALT ETMEK ZORUNDA KALDI? ONUN GERİ DÖNDÜĞÜNÜ KİM GÖRDÜ? KİM ONDAN KAÇMAK ZORUNDA KALDI? BEN!"

Ron, ağzı yarı açık, orada öyle duruyordu, besbelli afallamıştı ve söyleyecek sey bulamıyordu, Hermione ise akladı aplayacak durumdaydı.

"AMA BEN NİYE NELER OLDUGUNU BİLEYİM Kİ? NEDEN KİMSE BANA OLAN BİTENİ SÖYLEME ZAHMETİNE KATLANSIN Kİ?"

"Harry, biz sana söylemek istedik, gerçekten istedik -" diye başladı Hermione.

"O KADAR DA ÇOK İSTEMİS OLAMAZSINIZ, DEĞİL Mİ, İSTESENİZ BANA BİR BAYKUS GÖNDERİRDİNİZ, AMA DUMBLEDORE SİZE YEMİN ETTİRDİ -"

"Ettirdi ama -"

"DÖRT HAFTA SÜREYLE PRIVET DRIVE'A TIKILDIM KALDIM, ÇÖP TENEKELERİNDEN GAZETE ÇALDIM, NELER OLUP BİTTİĞİNİ ÖGRENEYİM DİYE -"

"İstedik, ama -"

"ÇOK GÜLMÜSSÜNÜZDÜR HERHALDE, HA, HEPİNİZ BURAYA ÇEKİLMİSKEN -"

"Hayır, cidden -"

Hermione çaresizce, "Harry, gerçekten çok özür dileriz!" dedi, artık gözlerinde yaslar panlıyordu.

"Kesinlikle haklısın, Harry - senin yerinde olsam öfkeden çılgına dönerdim!"

Harry gözlerinden atesler saçarak ona baktı, hâlâ derin derin nefes alıyordu, sonra yine onlara arkasını döndü,

bir asığı bir yukarı yürümeye koyuldu. Hedvwig gardırobun tepesinden kederli kederli öttü. Sadece Harry'nin ayaklarının altındaki tahtaların matemli çitirtisiyle bozulan uzun bir sessizlik oldu.

Birden, "Hem burası neresi böyle?" diye sordu Ron'la Hermkme'ye.

Ron hemen, "Zümrüdüanka Yoldaslığı'nın Karargâhı," dedi.

"Acaba kimse zahmet edip de bana Zümrüdüanka Yoldaslığının ne -?"

Hermione çabucak, "Gizli bir örgüt," dedi. "Basında Dumbledore var, o kurdu zaten. Geçen sefer Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen'e karşı savasan kişiler."

"Kimler var?" dedi Harry, ellerini cebine sokup olduğu yerde durarak.

"Hayli kalabalık -"

"Yirmi kadarını gördük," dedi Ron, "ama daha fazla olduklarını sanıyoruz."

Harry gözlerinden atesler saçarak onlara baktı.

"Ee?" diye sordu, bir ona, bir öbürüne bakarak.

"Ee," dedi Ron. "Ee ne?"

"Voldemort!" dedi Harry öfkeyle. Hem Ron'un, hem de Hermione'nin yüzlerine korku dolu bir ifade geldi. "Neler oluyor? Neler karıştırıyor? Nerede? Onu durdurmak için ne yapıyoruz?"

Hermione ürkek ürkek, "Sana söyledik, Yoldaslık bizi toplantılara almıyor," dedi. "Onun için de ayrıntıları bilmiyoruz - ama genel bir fikrimiz var," diye ekledi telasla, Harry'nin yüzündeki bakışı görünce.

"Fred'le George Uzayan Kulak'ları icat etti de/" dedi Ron. "Bayagı ise yarıyorlar."

"Uzayan -?"

"Kulak'lar, evet. Ama son zamanlarda kullanmaktan vazgeçmek zorunda kaldık, çünkü annem buldu ve çılgına döndü. Fred ve George, annem onları çöpe atmasın diye hepsini saklamak zorunda kaldılar. Ama annem neler olduğunu anlayana kadar hayli ise yaradılar. Yoldaslık'tan bir kısmının Ölüm Yiyen'leri izledigini biliyoruz, onlar hakkında kayıt tutuyorlar -"

"Kimileri de Yoldaslık'a yeni insanlar katmaya çalışıyor -" dedi Hermione.

Ron, "Bir kısmı da bir şeyi koruyor," dedi. "Hep koruma görevinden söz ediyorlar."

Harry alayla, "Ben olmayayım sakın?" diye sordu.

"Aa, evet," dedi Ron, yüzünde her şeyi yeni yeni anlamaya başlayan birinin ifadesiyle.

Burnundan soluyan Harry, yeniden odada dolastı, Ron ve Hermione'den baska her yere bakıyordu.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Peki, toplantılara alınmadığınıza göre, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bana çok isiniz olduğunu söylemistiniz."

"Biz," dedi Hermione çabucak, "bu evi temizliyoruz. Çok uzun zamandır bos kalmış, burada bir seyler türemeye başlamış. Mutfığı temizlemeyi basardık, yatak odalarının büyük kısmını da. Sanırım bugün misafir odasını AYYYY!"

İki saklamayla, Ron'un ikiz agabeyleri Fred ve George, birden odanın ortasında belirmişlerdi. Pigwidgeon her zamankinden de çılginca cıvıdamaya koyuldu ve ok gibi fırla-

96

varak gardırobun üstündeki Hedwig'in yanına gitti.

Hermione, Ron kadar canlı kızıl saçlara sahip, ama daha tıknaz ve biraz daha kısa boylu ikizlere, "Yapmayın sunu n'olur!" dedi halsizce.

"Selam, Harry," dedi George, ona gülümseyerek. "Senin kulak oksayıcı sesini duyduk gibi geldi de."

"Öfkeni böyle içine atmamalısın, Harry," dedi Fred, o da gülümsüyordu. "Hepsini bosalt gitsin. Elli mil ötede seni duymamış bir iki kişi kalmış olabilir."

Harry, "Siz ikiniz Cisimlenme sınavından geçtiniz galiba?" diye homurdandı.

Fred, "Hem de üstün başarıyla," dedi. Elinde çok uzun, ten rengi, sicime benzer bir şey tutuyordu.

"Merdivenden inmek otuz saniye daha fazla sürerdi ancak," dedi Ron.

Fred, "Vakit Galleon'dur, küçük kardeş," dedi. "Her neyse, Harry, parazit yapıyorsun, alıcımız çalışmıyor. Uzayan Kulak'lar," diye ekledi, Harry'nin havaya kalkan kaslarına cevap olarak.

Elindeki sicimi havaya kaldırdı; Harry, sicimin sahanlığa kadar uzadığını gördü. "Asagıda neler olup bittigini duymaya çalışıyoruz."

Ron, Kulak'a bakarak, "Dikkatli olmanız gerek," dedi, "annem bir daha onlardan birini görürse..."

Fred, "Riske değer," dedi, "önemli bir toplantı yapıyorlar."

Kapı açıldı ve kızıl saçlardan oluşan bir yele görüldü.

"Ah, merhaba, Harry!" dedi Ron'un küçük kardeşi Ginny, neseyle. "Sesini duydum gibi geldi de."

Fred'le George'a döndü, "Uzayan Kulaklardan umu-

97

du kesin," dedi. "Annem mutfak kapısına Sarsılmaz Büyüsü yapmış."

Süngüsü düsmüş görünen George, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tonks bana nasıl anlayacağımızı söylemişti," dedi Ginny. "Kapıya bir şeyler fırlatıyorsun, çarpmazsa Sarsılmaz hale getirilmiş demek. Ben de boyuna merdivenlerin üstünden Tezekbombası atıp duruyorum, kapıya ulasmadan havada yön degistiriyorlar. Yani Uzayan Kulak'ların o aralıktan geçmesine imkân yok."

Fred derin derin içini çekti.

"Yazık. İhtiyar Snape'in ne isler pesinde olduğunu öğreneceğime bayagı inanmıştım."

"Snape mi?!" dedi Harry hemen. "Burda mı o?"

"Evet," dedi George, kapıyı usulca kapattı ve yataklardan birinin üzerine oturdu; Fred ve Ginny de onu izlediler. "Rapor veriyor. Çok gizli."

"Rezil," dedi Fred, tembel tembel.

Hermione ayıplarçasına, "Artık bizim tarafımızda," dedi.

Ron burnundan soludu. "Bu, onun bir rezil olmasını engellemez. Bizi gördüğünde o bakışı yok mu..."

"Bili de onu sevmiyor," dedi Ginny, sanki bu, meseleye noktayı koyarmışçasına.

Harry hırslının geçtiğinden emin değildi ama, bilgi edinmeye duyduğu açlık, bağırma dürtüsüne baskın çıkmıştı. Diğerlerinin karsısına, yataga oturdu.

"Bili burada mı?" diye sordu. "Mısır'da çalıştığım sanıyordum ben onun."

98

Fred, "Eve gelip Yoldaslık için çalışırsın diye masa bası isini istedi," dedi. "Mezarları özledigini söylüyor ama," sırtı, "bir karşılığı da varmış."

"Ne demek istiyorsun?"

George, "Su Fleur Delacour'u hatırlıyor musun?" dedi. "ingilizce'sini ilegetme için Gringotts'ta

Page 35

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı çalışmaya başlamış -"

"Bili de ona bir sürü özel ders veriyor," diye bıyık altından güldü Fred.

"Charlie de Yoldaslık'ta," dedi George, "ama hâlâ Romanya'da. Dumbledore örgüte olabildigince çok yabancı büyücü getirilmesini istiyor, Charlie de çalışmadığı günlerde gereken temasları kurmaya çalışıyor."

Harry, "Bunu Percy yapamaz mıydı?" diye sordu. Son haber aldığıında, üçüncü Weasley kardeşi Sihir Bakanlığı'nın Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi'nde çalışıyordu.

Harry böyle deyince bütün Weasley'ler ile Hermione birbirlerine karanlık ve anlamlı bakışlar attılar.

Ron gergin bir sesle, "Ne yaparsan yap, ama annemle babamın önünde Percy'den bahsetme," dedi.

"Neden bahsetmeyeyim?"

"Çünkü Percy'nin adı her geçtiğinde babam elinde ne varsa kırıyor, annem de ağlamaya basıyor," dedi Fred.

GINNY HÜZÜNLE, "Felaket," dedi.

George, yüzünde ender görülen cinsten çirkin bir bakışla, "Bence ondan kurtulduğumuz isabet oldu" dedi.

"Ne oldu ki?" diye sordu Harry.

Fred, "Percy'yle babam kavga ettiler," diye cevap ver-
99

di. "Daha önce babamın kimseyi böyle hasladığım görmemistim. Normalde bağırın hep annemdir." "Okul bittikten sonraki ilk haftaydı," dedi Ron. "Gelip Yoldaslık'a katılmak üzereydik. Percy eve geldi ve bize terfi ettiğini söyledi."

"Saka mı ediyorsun?" dedi Harry.

Percy'nin çok hırslı olduğunu bildiği halde, Harry onun Sihir Bakanlığı'ndaki ilk isinde pek de başarılı olmadığı izlenimine kapılmıştı. Percy, patronunun Lord Volde-mort'un kontrolünde olduğunu anlamamak gibi hayli büyük bir basiretsizlik göstermişti (Bakanlık buna inandığından değil tabii - hepsi Mr Crouch'un aklını kaçırdığını düşünüyordu).

"Evet, hepimiz sasırmıştık," dedi George, "çünkü Percy, Crouch meselesinde basını hayli belaya soktu, bir soruşturma oldu falan. Percy'nin Crouch'un keçileri kaçırdığını anlamış ve üstlerine bildirmiş olması gerektiğini söylediler. Ama Percy'yi bilirsin, Crouch sorumluluğu ona bırakmıştı, o da şikâyet etmedi tabii."

"Peki, nasıl oldu da terfi ettirdiler?"

Harry haykırmaktan vazgeçtiği için normal konuşmayı sürdürmeye pek hevesli görünen Ron, "Biz de onu merak ettik zaten," dedi. "Eve geldiğinde kendinden pek bir hosnuttu -her zamankinden bile daha hosnut, eğer böyle bir şeyi hayal edebiliyorsan tabii- ve babama, Fudge'ın bürosunda çalışma teklifi aldığını söyledi. Hogwarts'ı bitireli henüz bir yıl olmuş biri için gerçekten çok iyi bir iş: Bakan'ın İkinci Asistanı. Babamın çok etkileneceğini bekliyordu sanırım."

100

Fred bes karış suratla, "Ama babam etkilenmedi," dedi.

"Niye?" diye sordu Harry.

George, "Eh, anlatılan Fudge Bakanlık'ı birbirine katıp, kimsenin Dumbledore'la teması var mı diye kontrol ediyormuş," dedi.

"Bugünlerde Dumbledore Bakanlık'ın gözünden düşmüş durumda," dedi Fred.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü söyleyerek sadece sorun yaratmaya çalıştığını düşünüyorlar."

George, "Babam diyor ki," dedi, "Fudge, Dumbledore'la işbirliği halinde olan herkesin masasını bosalabileceğim açıkça belirtmiş."

"Mesele su ki, Fudge babamdan süpheleniyor, onun Dumbledore'la dost olduğunu biliyor ve Muggle takıntısı yüzünden de hep babamın biraz üsütük olduğunu düşünmüştür."

Kafası karışan Harry, "İyi ama, bunun Percy'yle ne ilgisi var?" diye sordu.

Page 36

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Simdi ona geliyorum. Babama göre Fudge'm Percy'yi bürosunda istemesinin tek nedeni, ondan aile -ve Dumbledore- hakkında casusluk yapmak için yararlanmayı düşünmesi."

Harry hafiften bir ıslık çaldı.

"Bahse girerim Percy buna bayılmıştır."

Ron sahte sahte güldü.

Tamamen keçileri kaçırdı. Dedi ki - eh, bir sürü korkunç şey söyledi. Bakanlık'a girdiğinden beri babamın kö-ü şöhretine karşı mücadele etmek zorunda kalmış, baba-

101

mm hiç hırslı yokmuş ve onun için -bilirsin iste- fazla parası olmaması, yani -"

Harry kulaklarına inanamayarak, "Ne?" derken, Ginny de kızgın kedi sesine benzer bir ses çıkardı.

"Biliyorum," dedi Ron alçak sesle. "Ama sonra daha da beterini söyledi. Dedi ki, babam

Dumbledore'un pesine takıldığı için budalanın biriymis, Dumbledore'un bası büyük derde

girecekmis, babam da onunla birlikte mah-volacakmış ve o -Percy yani- kimin tarafında olması

gerektiğini biliyormuş, o da Bakanlık'mıs. Ve eğer annemle babam Bakanhk'a ihanet edeceklerse,

o da herkesin artık onun ailemizden biri olmadığını bilmesi için elinden geleni yapacaktı. O gece eşyalarını toplayıp evi terk etti. Şimdi burada, Londra'da yaşıyor."

Harry alçak sesle küfretti. Gerçi her zaman Ron'un ağabeyleri arasında en az Percy'yi sevmisti, ama yine de onun Mr Weasley'ye böyle şeyler söyleyebileceği aklından bile geçmemisti.

Ron, "Annem perisan oldu," dedi. Bilirsin iste - ağladı falan. Percy'yle konuşmaya çalışmak için Londra'ya geldi, ama o, kapıyı annemin suratına çarptı. İşyerinde babamla karsılansınca ne yapıyor, bilmiyorum - herhalde görmezden geliyordur."

Harry ağır ağır, "Ama Percy, Voldemort'un döndüğünü biliyordur mutlaka," dedi. "Aptal değildir, annenle babanın kanıt olmadan her şeyi riske atmayacaklarını da bilir."

Ron, "Evet ama, iste senin adın da isin içine karıştı," dedi, Harry'ye gizlice bir bakış atarak. "Percy tek kanıtın

102

senin dediklerin olduğunu söyledi ve... bilmiyorum yani... bunun yeterli olmadığını düşünüyordum."

Hermione acı acı, "Percy Gelecek Postası'nı ciddiye alıyor," dedi, diğerlerinin hepsi de onaylarcasına başlarını salladılar.

Harry onlara bakarak, "Ne diyorsunuz siz?" diye sordu. Hepsi dikkatle onu süzüyordu.

"Sen - sen Gelecek Postası'nı almıyor musun?" diye sordu Hermione, ürkek ürkek.

"Evet, alıyorum!" dedi Harry.

Hermione daha da endişeli şekilde, "Peki - yani - bastan sona okuyor musun?" diye sordu.

Harry, kendini savunurcasına, "Hayır, okumuyorum," dedi. "Eğer Voldemort hakkında bir şey yazacak olsalar mansete çıkardı, değil mi?"

Ötekiler adı duyunca irkildi. Hermione telasla konuşmayı sürdürdü: "Eh, görmek için bastan sona okuman lazımdı ama - sey - bu hafta bir iki kere senden söz ettiler."

"Ama görürdüm -"

"Sadece ilk sayfayı okursan göremezsin," dedi Hermione, basını sallayarak. "Uzun makalelerden söz etmiyorum. Senden söyle bir söz edip geçiyorlar, sanki bitmek bilmez bir sakaymısın gibi."

"Sen ne demek -"

Hermione zoraki bir sakinlikle, "Aslında hayli mide bulandırıcı," dedi. "Rita'nın yazdıkları üzerine bir şeyler kuruyorlar iste."

Ama o artık orada çalışmıyor, değil mi?

»o, hayır, sözünü tuttu - zaten baska sansı da yok-

103

tu," diye ekledi Hermione, hosnut bir şekilde. "Ama şimdi yapmaya çalıştıklarının temelini de o attı."

"Neyin yani?" dedi Harry sabırsızlıkla.

"Pekâlâ, senin orda burda yere yığıldığını ve yara izinin acıdığını falan yazmıştı, biliyorsun."

"Evet," dedi Harry. Rita Skeeter'ın onun hakkında yazdıklarını hemencecik unutmaması mümkün

Page 37

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

degildi zaten.

"Eh iste, sanki büyük bir trajik kahraman ya da öyle bir şey olduğu hayalleri gören, ilgi pesinde biriymiş gibi şeyler yazıyorlar," dedi Hermione. Sanki Harry'nin bunları çabucak duyması söylediklerini daha az tatsız hale getirecekmiş gibi, hızlı hızlı konuşuyordu. "Senin hakkında kötü niyetli yorumlar sokuşturup duruyorlar araya. Abartılı bir şey yazarlarsa eğer, 'Harry Potter'a yakısan bir hikâye' gibi şeyler söylüyorlar; birinin basına komik bir kaza falan gelirse, 'Umarız basında yara izi yoktur, yoksa kalkıp ona tapınmamızı isteyebilirler' diyorlar -"

Harry öfkeyle, "Kimsenin bana tapınmasını -" diye başladı.

Hermione hemen, "İstemediğini biliyorum -" dedi, korkmuş görünüyordu. "Ben biliyorum, Harry.

Ama ne yaptıklarını görüyorsun, değil mi? Seni kimsenin inanmayacağı birine dönüştürmeye çalışıyorlar. Bunun arkasında Fudge var, neyine istersen bahse girerim. İstiyorlar ki sokaktaki büyücüler sana bir espri konusu, ünlü olmak ve bunu sürdürmek arzusuyla gülünç palavralar atmaya bayılan aptal bir çocuk gözüyle baksınlar."

"Demedim ki - istemedim ki - Voldemort benim annem-

104

le babamı öldürdül" dedi Harry, tükürür gibi konuşarak. "Meshur oldum, çünkü ailemi katletti ama beni öldüremedi! Kim bununla ün kazanmak ister ki? Hiç düşünmüyorlardı, bana kalsa -"

"Biliyoruz, Harry/" dedi Ginny içtenlikle.

Hermione, "Tabii, Ruh Emici'lerin sana saldırmaları hakkında tek kelime etmediler," dedi. "Birisini onlara çenelerini tutmalarını söylemiş herhalde. Oysa bu gerçekten büyük bir haber olurdu, kontrolden çıkmış Ruh Emi-ci'ler. Senin Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'ni ihlal ettiğinden de söz etmediler. Biz ederler sanmıştık, senin bu 'aptal gösterişçi' imajına pek uyardı çünkü. Bizce eteklerindeki bütün tasları dökmek için senin atılmanı bekliyorlar - yani, eğer atılırsan demek istiyorum, elbette," diye telaşa devam etti. "Aslında atılmaman gerek, yani kendi yasalarına uyarlarsa, aleyhindeki iddia geçerli değil."

Tekrar durusmaya dönmüşlerdi, Harry ise bunu düşünmek istemiyordu. Konuyu nasıl degistirsem diye düşündü, ama merdivenden gelen ayak sesleri, onu yeni bir konu bulma derdinden kurtardı. "Eyyvah."

Fred, Uzayan Kulak'ı söyle iyice bir çekistirdi. Hemen sonra yine büyük bir saklama duyuldu, o ve George yok oldular. Birkaç saniye sonra Mrs VVeasley yatak odası kapısında belirdi.

"Toplantı bitti, şimdi aşağı inip yemek yiyebilirsiniz. Herkes seni görmek için ölüyor, Harry. Bütün o Tezek-bombalarını mutfak kapısına kim bıraktı?"

105

I

"Crookshanks," dedi Ginny, hiç yüzü kızarmadan. "Onlarla oynamayı seviyor."

"Ah!" dedi Mrs VVeasley, "ben de acaba Kreacher mı demistim, böyle tuhaf şeyler yapmaya bayılıyor da. Simdi, holde alçak sesle konuşmayı unutmayın. Ginny, ellerin les gibi, ne yapıyordun sen? Git de yemeğe oturmadan yıka lütfen."

Ginny ötekilere bakıp yüzünü burusturdu, annesinin pesinden odadan çıkarak Harry'yi Ron ve Hermione'yle yalnız bıraktı. İkisi de onu kaygıyla kolluyorlardı, baskaları gider gitmez yine bağırmağa başlamasından korkar gibiydiler. Onların böylesine ürkek gözükmeleri, Harry'nin biraz utanmasına yol açtı.

"Bakın..." diye mırıldandı, ama Ron basını salladı, Hermione de yavaşça, "Kızacağınızı biliyorduk, Harry," dedi, "aslında seni suçlamıyoruz, ama senin de anlamın gerek: Dumbledore'u ikna etmeye sahiden çalıştık -"

"Biliyorum," dedi Harry sadece.

Okul müdürünü içermeyen bir konu bulmak için kafasını zorladı, çünkü Dumbledore'un düşüncesi bile Harry'nin içinin yeniden öfkeyle kaynamasına yol açıyordu.

"Kreacher kim?" diye sordu.

"Burada oturan ev cini," dedi Ron. "Kaçgının teki. Hiç onun gibisini görmedim."

Hermione, Ron'a bakıp kaslarını çattı.

"O, kaçık değil, Ron."

Page 38

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Hayatının amacı, basının kesilip tıpkı annesi gibi bir plakaya konması," dedi Ron sinirli sinirli. "Bu normal mi, Hermione?"

106

"Eh - evet, Kreacher biraz garip ama, bu onun kabahati değil."

Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirdi.

"Hermione hâlâ E.R.İ.T./ten vazgeçmedi."

Hermione atesli atesli, "Onun adı E.R.İ.T. değil bir kere!" dedi. "Ev Cini Refahını İlerletme Topluluğu. Ve böyle diyen yalnızca ben değilim, Dumbledore da Kreacher'a daha iyi davranmamız gerektiğini söylüyor."

"Tabii, tabii," dedi Ron. "Hadi, açlıktan ölüyorum."

Önlerine düşüp kapıdan çıktı, sahanlığa geldi, ama merdivenleri inemedi -

"Durun!" diye soludu Ron. Kolunu uzatarak Harry ile Hermione'nin yürümelerini engelledi. "Hâlâ holdeler, belki bir şeyler duyabiliriz."

Üçü dikkatlice tirabzanlardan aşağı göz attı. Los hol, aralarında Harry'ye korumalık etmiş olanların da bulunduğu cadılar ve büyücülerle doluydu. Kafa kafaya vermiş, heyecanla fısıldıyorlardı.

Harry grubun tam ortasında, Hogwarts'taki en sevmediği öğretmeni olan Profesör Snape'in siyah, yağlı saçlı basım ve heybetli burnunu gördü. Harry tirabzandan biraz daha eğildi. Snape'in Zümrüdüanka Yoldaslığı için neler yaptığıyla çok ilgileniyordu...

ince, ten rengi bir sicim Harry'nin burnunun dibinden aşağı indi. Basını kaldırıp bakınca, Fred ve George'un yukarıdaki sahanlıkta durmuş, Uzayan Kulak'ı aşağıdaki karanlık insan yumagına doğru sarkıttıklarını gördü. Ne var ki, bir an sonra insanlar ön kapiya doğru hareket etmeye başlayıp gözden kayboldular.

107

Harry, Fred'in Uzayan Kulak'ı tekrar yukarı doğru çekerken, "Lanet olsun," diye fısıldadığını duydu. Ön kapının açıldığını, sonra kapandığını isittiler.

Ron, Harry'ye alçak sesle, "Snape hiç burada yemek yemiyor," dedi. "Tanrıya şükür. Gel hadi."

Hermione, "Ve holde sesini alçaltmayı unutma, Harry," diye fısıldadı.

Duvardaki ev cini kafaları sırasının önünden geçerken, Lupin, Mrs Weasley ve Tonks'u ön kapıda gördüler, gidenlerin ardından kapının birçok kilidini ve sürgüsünü büyüyle mühürlüyorlardı. Onları merdivenlerin altında karşılayan Mrs Weasley, "Aşağıda, mutfakta yiyoruz," diye fısıldadı. "Harry, canım, holden ayaklarının ucuna basarak geçersen lütfen, su kapıdan -"

GÜM.

Mrs Weasley, "Tonks!" diye seslendi hiddetle, arkasına dönüp bakarak.

Yerde iki seksen uzanmış Tonks, "Kusura bakmayın!" dedi ağlamaklı bir halde. "Su aptal semsiyelik, ikidir ona takılıp -"

Ama söylediklerinin geri kalanı korkunç, kulak paralayan, kanı donduran bir feryadın içinde kayboldu.

Harry'nin daha önce önünden geçtiği güve yemis kadife perdeler savrulup açılmıştı, ama arkalarında kapı falan yoktu. Harry bir an bir pencereden baktığını sandı; arkasında siyah başlıklı ihtiyar bir kadının, sanki iskence görüyormuş gibi haykırıp durduğu bir pencere - sonra karşısındakinin hakiki boyutta bir portre olduğunu fark

108

etti, ancak ömründe gördüğü en gerçekçi, en sinir bozucu portreydi bu.

İhtiyar kadının salyaları akıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu, haykırırken yüzünün sararmış derisi iyice geriliyordu; arkalarındaki hol boyunca diğer portreler de uyanmış, onlar da bağırmaya başlamışlardı; Harry gürültüyü duyunca resmen gözlerini yumdu ve elleriyle kulaklarını kapattı. Lupin ve Mrs Weasley fırlayıp perdeyi ihtiyar kadının üstüne çekmeye çalıştılar, ama kapatamadılar, kadın daha da beter feryat etmeye başladı, ellerini onların yüzünü tırmalayıp parçalamak istercesine uzatıyordu.

"Pislikler! Pespayerler! Kirin, kötülüğün tohumlan! Melezler, dönüşüme ugramış yaratıklar, ucubeler, defolun gidin bur-dan! Ne cüretle ceddimin evini kirletir -"

Page 39

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Tonks, koskocaman, ağır ifrit bacasını çeke çeke yerine tasırken özür üstüne özür diliyordu. Mrs Weasley perdeyi kapamayı bırakmış, hol boyunca aşağı yukarı kosturarak diğer portreleri asasıyla Sersemletiyordu. Uzun siyah saçlı bir adam Harry'nin karşısındaki bir kapıdan hısımla çıktı.

"Kes sesini, seni korkunç ihtiyar cadaloz, sesini KES!" diye kükredi, Mrs Weasley'nin bıraktığı perdeyi tutarak.

İhtiyar kadının beti benzi attı.

"Seenen!" diye uludu, adamı görünce gözleri yerinden ugramıştı. "Kam bozuk, melanet, etimin ayıbı!"

Adam, "Sana - KES - dedim!" diye kükredi. Muazzam bir gayretle Lupin'le ikisi perdeleri yeniden kapamayı basardılar.

109

Yaslı kadının feryatları kesilip, yerini evde yankılanan bir sessizliğe bıraktı.

Solugunun hızı biraz artmış olan adam, uzun kara saçlarını gözlerinin önünden çekerek Harry'ye döndü. Vaftiz babası Sirius'tu bu.

"Merhaba, Harry," dedi acı acı. "Görüyorum ki annemle tanışmışsın."

110

BESİNCİ BÖLÜM

1.....••'!' 9 '

f

Zümrüdüanka Yoldaslığı

"/><••

"Neyinle -?"

"Sevgili ihtiyar annemle," dedi Sirius. "Bir aydır onu indirmeye çalışıyoruz, ama galiba tuvalin arkasına bir Kalıcı Yapıştırma Büyüsü yaptı. Hadi, yine hepsi uyanmadan aşağı inelim, çabuk."

Harry saskın saskın, "İyi de, annenim portresi burada ne arıyor?" diye sordu. Holün kapısından çıkmış, dar bir tas merdivenden iniyorlardı, diğerleri de hemen arkala-rmdaydı.

"Kimse sana söylemedi mi? Burası benim annemle babamın eviydi," dedi Sirius. "Ama ben son

Black'im, o yüzden bana kaldı. Ben de Karargâh olarak Dumbledore'a teklif ettim - yapabildiğim tek yararlı şey de bu zaten."

Daha iyi bir karşılama bekleyen Harry, Sirius'un sesinin ne kadar sert ve acı bir tonu olduğunu fark etti. Vaftiz babasının pesi sıra yürüdü, merdivenleri indiler, oradan da bodrumdaki mutfaga giden bir kapıdan geçtiler.

Pürüzlü tas duvarları olan, mağara gibi bir odaydı, neredeyse yukarıdaki hol kadar kasvetliydi.

Isığın çogu,

111

odanın öbür ucundaki büyük bir atesten geliyordu. Havada savas alanından yükselen dumanları andıran, pipo dumanından oluşan bir pus vardı; pusun arasından da, karanlık tavandan sarkan ağır demirden tencerelerle tavalalar görünüyordu. Toplantı için odaya pek çok koltuk tıkıştırılmıştı, ortalarında uzun bir tahta masa duruyordu; üzeri parsömen ruloları, kadehler, bos sarap siseleri ve paçavraya benzeyen seylerden oluşan bir yığınla doluydu. Mr Weasley ile en büyük oğlu Bili masanın ucunda kafa kafaya vermiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Mrs VWeasley bogazını temizledi. Kızıl saçları dökülmeye yüz tutmuş, бага çerçevesi gözlüklü, zayıf bir adam olan kocası dönüp baktı, hemen ayağa kalktı.

"Harry!" dedi Mr VWeasley. Onu karşılamak için hızla yanına geldi, heyecanla elini sıktı. "Seni görmek ne güzel!"

Harry omzunun üstünden, uzun saçları hâlâ atkuyruğu biçiminde olan Bill'in masada kalmış parsömenleri telaşla rulo haline getirdiğini gördü.

Bili, aynı anda on iki tomarı birden toparlamaya çalışarak, "Yolculuk iyi geçti mi, Harry?" diye

Page 40

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

seslendi. "Deli-Göz sizi Grönland üzerinden getirmede, değil mi?"

"Denedi," dedi Tonks. Bill'e yardım etmek için hızla yanına gider gitmez de son parsömenin üzerine bir mum devirdi. "Ay - kusura bakmayın -"

Mrs VWeasley, "Tamam, sekerim," dedi ama sesi biraz öfkeli çıkıyordu. Elinin bir hareketiyle parsömeni eski haline getirdi. Mrs VWeasley'nin büyüünün neden olduğu parıltıda Harry'nin gözüne bina planına benzer bir şey çarptı.

112

Mrs VWeasley onun baktığını görmüştü. Planı masadan kaptığı gibi/ Bill'in zaten dolmuş olan kollarına tıktırdı.

"Böyle şeyler toplantıların sonunda hemen ortadan kaldırılmalı," dedi azarlarçasına, sonra da çok eski bir büfeye gidip yemek tabaklarını çıkarmaya koyuldu.

Bili asasını çıkardı, "Evanesco!" diye mırıldandı ve tomarlar yok oldu.

"Otur bakalım, Harry," dedi Sirius. "Mundungus'la tanışmıştın, değil mi?"

Harry'nin bir paçavra yığını sandığı şey homurdanır gibi, uzun bir horultu koyuverdi, sonra da birden uyandı.

"Bri adım mı söyledi?" diye mırıldandı Mundungus, uykulu uykulu. "Sirius ne dediyse o olsun..."

Pek kirli elini oy veriyormuş gibi havaya kaldırdı, kan çanağı gibi gözleri mahmurdu.

Ginny kıkırdadı.

Hepsi onun çevresinde masaya otururken Sirius, "Toplantı bitti, Dung," dedi. "Harry geldi."

"Ha?" dedi Mundungus, arapsaçı gibi kızıl-sarı saçlarının arasından Harry'ye kinle baktı. "Vay be, saiden gelmiş ha. Evet... İyisin ya, 'Arry?"

"Evet," dedi Harry.

Mundungus asabi asabi ceplerinde bir şeyler arandı, hâlâ gözünü dikmiş Harry'ye bakıyordu, derken kararmış siyah bir pipo çıkardı. Pipoyu agzına koyup ucunu asasıyla yaktı, derin bir nefes çekti. Yükselen koca yeşilimsi duman bulutlarının ardında birkaç saniye gözden kayboldu.

Kokulu dumanın orta yerinden bir ses, "Sana bi özür borcum var," diye homurdandı.

113

"Son kez söylüyorum, Mundungus," diye seslendi Mrs VWeasley, "o şeyi mutfakta içmekten vazgeçer misin lütfen? Özellikle de biz yemek yemeye hazırlanırken!"

"Ah," dedi Mundungus. "Tamam. Kusura kalma, Molly."

Mundungus piposunu yeniden cebine koydu. Duman bulutları ortadan kayboldu, ama havada keskin bir yanmış çorap kokusu kaldı.

"Ve eğer gece yarısından önce yemek yemek istiyorsanız," dedi Mrs Weasley odadakilerin hepsine birden, "yardıma ihtiyacım var. Hayır, sen olduğun yerde kal, Harry canım, uzun bir yolculuk yaptın."

Tonks ileri atılarak, "Ben ne yapabilirim, Molly?" dedi hevesle.

Mrs Weasley tereddüt etti, endiseli görünüyordu.

"Ee - sey... mesele yok, Tonks, sen de dinlen. Bugün yeterince çalıştın."

"Hayır, hayır, yardım etmek istiyorum!" dedi Tonks neseyle. Ginny'nin çatal bıçakları çıkardığı büfeye doğru kostu, bu arada da bir koltuk devirdi.

Çok geçmeden, Mr Weasley'nin denetimi altında bir dizi ağır bıçak kendi kendilerine etlerle sebzeleri keserken, Mrs Weasley atesini üzerinde asılı bir kazanı karıştırıyordu, diğerleri ise kilerden tabak, birkaç tane daha kadeh ve yiyecek çıkarıyordu. Harry masada, ona hâlâ acıklı acıklı göz kırpıstıran Mundungus ve Sirius'la bir basına kalmıştı.

Mundungus, "Bizim ihtiyar Figgy'yi gördün mü bi ; sordu.

diye:

114

"Hayır," dedi Harry, "kimseyi görmedim."

Mundungus, sesinde yalvaran bir edayla öne eğilerek, "Bak," dedi, "gitmezdim ben ya, bi is fırsatı çıktı -"

Harry dizlerine bir seyin sürtündüğünü hissedip irkil-di ama Hermione'nin çarpık bacaklı,

Page 41

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

turuncuya kaçan sarman kedisi Crookshanks'ti bu sadece. Bir kez daha Harry'nin bacaklarına dolandı, mırladı, sonra da Sirius'un kucagina atlayıp kıvrıldı. Sirius dalgın dalgın onun kulaklarının arkasını kasırken, dönüp Harry'ye baktı. Hâlâ suratsızdı.

"Yazın iyi geçti mi, şimdiye kadar?"

"Hayır, berbattı," dedi Harry.

İlk kez Sirius'un yüzünde sırtmaya benzer bir sey görünür gibi oldu.

"Neden sikâyet ettiğini anlamıyorum."

"Ne?" dedi Harry, kulaklarına inanamayarak.

"Bir Ruh Emici saldırısı sahsen benim çok hosuma giderdi. Ruhum için ölümcül bir mücadele bu monotonluga bir güzel son verirdi. Sen kötü günler geçirdiğini düşünüyorsun, ama hiç degilse dışarı çıkıp dolasmışsın, bacaklarını biraz açmışsın, bir iki kavgaya karışmışsın... ben bir aydır içeri tıkilıp kaldım."

"Niye ama?" diye sordu Harry, kaslarını çatarak.

"Çünkü Sihir Bakanlığı hâlâ pesimde, Voldemort da artık benim Animagus olduğumu öğrenmiştir. Kilkuyruk ona söylemiştir, yani su büyük kılık degistirme numaram artık ise yaramıyor.

Zümrüdüanka Yoldaslığı için yapabileceğim pek bir sey yok... en azından Dumbledore bu fikirde."

115

Dumbledore'un adım söylerken Sirius'un sesinin biraz donuklaşması, Harry'ye onun da Müdür'den pek hosnut olmadığını belli etti. Harry vaftiz babasına karşı aniden taskın bir sevgi duydu.

Teselli edercesine, "Hiç degilse sen neler olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ne demezsin!" dedi Sirius igneleyici bir edayla. "Snape'in raporlarını dinle, burada poponun üstünde rahat rahat oturup hoşça vakit geçirirken onun nasıl da hayatını tehlikeye attığına dair bütün o kötü niyetli imalarına göğüs ger... gelip sana, temizlik isi nasıl gidiyor, diye sorsun -"

"Ne temizliği?" diye sordu Harry.

"Bu yeri insanların yasayabilecegi hale getirmek," dedi Sirius. Elini havada sallayarak kasvetli mutfağı isaret etti. "On yıldır, sevgili annem öldüğünden beri burada kimse yasamıyor, tabii ihtiyar ev cinini saymazsan, ki o da kafayı yemis durumda - ne zamandır hiçbir seyi temizlediği yok."

"Sirius," dedi Mundungus. Konusulanlarla hiç ilgilenmemiş gibiydi, bos bir kadehi dikkatle inceliyordu. "Bu som gümüş mü, aabi?"

"Evet," dedi Sirius, kadehe hosnutsuzlukla bakarak. "Birinci sınıf on besinci yüzyıl gümüşü, cincücelerin elinden çıkma, üzerinde de kabartma Black aile arması var."

"Ossun, çıkar elbet," dedi Mundungus, kolunun kenarıyla kadehi parlatarak.

"Fred - George - HAYIR, TASIYIN YETER!" diye feryat etti Mrs Weasley.

116

Harry, Sirius ve Mundungus dönüp baktılar ve yarım saniye içinde kendilerini masadan geriye attılar. Fred ve George büyük bir yahni kazanını, demir bir Kaymakbırası sürahisini ve ağır bir ekmek tahtasıyla bıçagını büyülemişlerdi, hepsi havadan onlara doğru hızla geliyordu. Yahni masa boyunca kaydı ve ancak ucuna geldiginde durdu, tahta yüzeyde uzun siyah bir yanık izi kaldı; Kaymakbırası sürahisini gümbürtüyle düştü, içindekiler her yere saçıldı. Ekmek bıçığı tahtanın üzerinde kayıp tam Siri-us'un sag elinin birkaç saniye önce durduğu yere saplandı ve tekinsiz bir

biçimde titremeye başladı.

"TANRI ASKINA!" diye haykırdı Mrs Weasley. "NE GEREK VARDI - YETTİNİZ ARTIK - BÜYÜ KULLANMANIZA İZİN VAR DİYE EN UFACIK SEY İÇİN ASALARINIZI ÇEKİYORSUNUZ!"

"Sadece biraz vakit kazanmaya çalışıyorduk!" dedi Fred, ekmek bıçığını masadan çıkarmak için kosarak. "Sirius, kusura bakma, abi - kazayla oldu -"

Harry de, Sirius da kahkahayla gülüyorlardı; iskemlesinden arkaya düşen Mundungus ayaga kalkarken onlara küfrediyordu. Crookshanks kızgın kızgın tıslayıp büfenin altına kaçtı, koca sarı gözleri karanlıkta parlıyordu.

Mr Weasley yahni kazanım masanın ortasına getirerek, "Çocuklar," dedi, "anneniz haklı, artık resit olduğunuza göre biraz sorumluluk duygusuyla hareket etmeniz gerek -"

Mrs Weasley, "Agabeylerinizin hiçbiri bu tür meseleler çıkarmamıştı!" diye bağırды öfkeyle. Bu Page 42

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sırada yeni bir Kaymakbırası sürahisini masaya çarparcasına koyup, he-

117

men hemen aynı miktarın etrafa saçılmasına yol açtı. "Bili iki adımda bir Cisimlenme ihtiyacı duymazdı! Charlie karsısına her çıkkanı büyülemezdi! Percy -"

Sustu ve kalakaldı, kocasına ürkmüş bir bakış atarak solugunu tuttu. Mr Weasley'nin yüzü birden ifadesizleşti.

Bili hemen, "Hadi, yiyelim artık," dedi.

"Harika görünüyor, Molly," dedi Lupin, bir tabaga onun için yahni koyup masanın karsısına uzatarak.

Herkes yemeğe otururken, bir süre tabaklarla çatal bıçakların sangırtısı ve çekilen iskemlelerin gıcırıtısından başka ses çıkmadı. Sonra Mrs Weasley, Sirius'a döndü.

"Ne zamandır sana söylemek istiyordum, Sirius, misafir odasındaki o yazı masasında kapalı kalmış bir şey var, takırdayıp titreyip duruyor. Elbette sadece bir Böcürt olabilir ama, diyorum ki dışarı çıkarmadan önce Alas-tor'dan bir bakmasını istesek daha iyi olur."

Sirius kayıtsızca, "Sen bilirsin," dedi.

Mrs Weasley, "Oradaki perdeler de Doksi dolu," diye devam etti. "Yarın suna bir el atsak diyordum."

Sirius, "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. Sesindeki alayı Harry fark etti, ama başka fark eden olduğundan emin değildi.

Harry'nin tam karsısında Tonks, iki lokma arasında burnunun biçimini degistirerek Hermione ve Ginny'yi eglendiriyordu. Her seferinde Harry'nin yatak odasında takındığı aynı acılı ifadeyle gözlerini sıkı sıkı yumup yüzünü burustururken, burnu bir büyüyüp Snape'inki gibi kanca burun oluyor, bir küçülüp düğme mantarı boyuna

118

iniyor, sonra da her iki burun deliginden tutam tutam kıl fıskırıyordu. Besbelli bu bildik bir yemek vakti eglencesiy-di, çünkü Hermione ile Ginny çok geçmeden en sevdikleri burunları istemeye başlamışlardı.

"O domuz burnunu yapsana, Tonks."

Tonks dediklerini yaptı ve basım kaldıran Harry bir an, disini bir Dudley'nin masanın karsısından ona sırtığı izlenimine kapıldı.

Mr Weasley, Bili ve Lupin cıncüceler hakkında yoğun bir tartışmaya girmişlerdi.

"Henüz renklerini belli etmiyorlar," dedi Bili. "Onun döndüğüne inanıyorlar mı, inanmıyorlar mı, daha onu bile anlamış değilim. Tabii, taraf tutmamayı da tercih edebilirler. İsin dışında kalırlar."

Mr Weasley basını iki yana sallayarak, "Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen'in safına asla geçmezler, bundan eminim," dedi. "Onların da kayıpları oldu; geçen sefer, Notting-ham'ın orada bir yerlerde öldürülen cıncüce ailesini hatırlasanıza."

Lupin, "Bence her şey onlara ne teklif edildigine bağlı," dedi. "Ve altından da söz etmiyorum. Eger bizim yüzyıllardır onlardan esirgediğimiz özgürlükler teklif edilirse, akılları çelinecektir. Ragnok'la sansın yaver gitmedi mi, Bili?"

Bili, "Su sırada hayli büyücü-karsıtı duyguları var," dedi. "Bagman meselesi yüzünden hâlâ öfkeli, Bakanlık'in işi örtbas ettiğini düşünüyor, o cıncüceler Bagman'dan altınlarını asla alamadılar, biliyorsunuz -"

Masanın ortasından gelen bir kahkaha saganığı,

119

Bill'in söylediklerinin geri kalanını bastırdı. Fred, George, Ron ve Mundungus koltuklarında tepine

tepine gülüyorlardı.

"... ve so'ra," dedi Mundungus, gülmekten katılıyor, gözünden yaşlar akıyordu, "ve so'ra, olcak is mi yani, di-yo ki bana, söyle diyo, 'Hey, Dung, nerden buldun bunca kurbagı? Çünkü bi Blutger evladı gitmiş benimkilerin hepsini yürütmüs!' Ben de diyorum ki, 'Bütün kurbagları-m yürütmüs ha, Will, ne günnere kaldık! E ööleyse sana biraz kurbag lazım, ha?' Ve so'ra, koçlar, inanmıycaksınız ama, meymenetsiz mankafa kendi kurbaglarınm hepsini benden gerisingeri satın alıyo, hem de ilk aldıından daha pahalıya -"

Page 43

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"İs ilişkilerin hakkında daha fazlasını duymamıza gerek yok sanırım, çok tesekkür ederiz, Mundungus," dedi Mrs VWeasley sert sert. Bu arada Ron masanın üstüne kapanmış, ulurcasına gülüyordu.

Mundungus hemen, "Kusura kalma, Molly," dedi, gözlerindeki yaşları silerken de Harry'ye göz kırptı. "Ama, anlıyosun ya, VWill zati onları Sigilli Harris'ten yürütmüstü, yani kötü bir şey yaptım sayılmaz."

"İyiliği kötülüğü nerede öğrendin bilmiyorum, Mundungus," dedi Mrs VWeasley soguk bir edayla, "ama bana birkaç can alıcı dersi kaçırmışın gibi geliyor."

Fred ve George yüzlerini Kaymakbirası kadehlerine gömdüler. George hıçkırıyordu. Mrs VWeasley ayaga kalkıp tatlı olarak koca bir ravent pastası almaya giderken, nedense Sirius'a pis bir bakış attı. Harry dönüp vaftiz babasına baktı.

120

Sirius alçak sesle, "Molly, Mundungus'u hiç tasvip etmiyor/' dedi.

Harry, daha da yavaşça, "Nasıl oluyor da Yoldaslık'a girdi?" diye sordu.

"Faydalı," diye mırıldandı Sirius. "Bütün düzenbazları tanıyor - e tanır tabii, kendi de öyle olduğuna göre. Ama Dumbledore'a çok sadıktır, vaktiyle basını beladan kurtarmış. Etrafta Dung gibi birinin bulunması ise yarıyor, bizim kulagımıza çalınmayan seyleri duyuyor. Ama Molly, onu yemeğe davet etmenin biraz fazla olduğu görüşünde. Seni izlemesi gerekirken görevini ihmal ettiği için onu bir türlü bağışlamadı."

Üç tabak kaymaklı ravent pastası yedikten sonra, Harry'nin kot pantolonunun kemeri rahatsız edecek kadar dar gelmeye başlamıştı (bu da az şey sayılmaz, çünkü bu pantolon eskiden Dudley'nindi). Kasığını masaya bırakırken, konuşmalar kesilmisti: Tamamen doymuş ve gevsemis görünen Mr Weasley, arkasına yaslanmıştı; Tonks ağızını ardına kadar açmış esniyordu, burnu da normal haline dönmüştü; Crookshanks'i büfenin altından çıkarmış olan Ginny, dösemeye bagdas kurup oturmuş, o kovalasın diye Kaymakbirası mantarlarını yuvarlıyordu.

Mrs Weasley esneyerek, "Yatma vakti geldi sanırım," dedi.

"Henüz değil, Molly," dedi Sirius, bos tabağını iterek dönüp Harry'ye baktı. "Biliyor musun, sana hayret ediyorum. Buraya gelir gelmez ilk yapacağın şeyin Voldemort hakkında sorular sormak olduğunu sanırdım."

Odanın havası öyle bir hızla degisti ki, bu, Harry'ye,

121

Ruh Emici'lerin gelisini çağırstırdı. Birkaç saniye önce uykulu bir gevseklik hâkimken, şimdi odada gayet uyanık, hatta gergin bir hava vardı. Voldemort'un adının telaffuz edilisiyle, masanın çevresinde bir ürperti dolastı. Sarabından bir yudum almaya hazırlanan Lupin, kadehini yavaşça masaya bıraktı, dikkat kesilmisti.

"Sordum!" dedi Harry hiddetle. "Ron ve Hermi-one'ye sordum, ama bizim Yoldaslık'a girmemize izin verilmediğini söylediler, o yüzden de -"

"Çok da haklılar," dedi Mrs Weasley. "Çok gençsiniz."

Koltugunda dimdik oturuyordu, ellerini yumruk yapıp koltugunun kollarına koymuştu, yüzündeki uykulu ifadeden eser kalmamıştı.

"İnsanın soru sormak için ne zamandan beri Zümrüdüanka Yoldaslığında bulunması gerekiyor?" diye sordu Sirius. "Harry bir aydır o Muggle evine tıklıp kalmış durumda. Neler olduğunu öğrenmeye hakkı -"

"Durun bakalım!" diye yüksek sesle onun sözünü kesti George.

Fred kızgın kızgın, "Harry'nin sorularına nasıl cevap veriliyormuş, peki?" diye sordu.

"Biz bir aydır sizin ağızınızdan laf almaya çalışıyoruz, bize hiçbir halt söylemediniz!" dedi George.

"Çok gençsiniz, Yoldashk üyesi değilsiniz/ " dedi Fred, fena halde annesininkine benzeyen tiz bir sesle. "Harry resit bile değil!"

Sirius sakın sakın, "Yoldaslık'ın ne yaptığının sana söylenmemiş olması benim kabahatim değil,"

dedi, "bu, annenle babanın kararı. Harry'ye gelince -"

122

Mrs VWeasley sert bir ses tonuyla, "Harry için neyin iyi olduğuna karar vermek sana düşmez!"

Page 44

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

dedi. Normalde müsfik ifadeli olan yüzünde bu sefer tehlikeli bir ifade vardı. "Dumbledore'un ne dedigini unutmamışsındır umarım!"

"Hangi bölümü?" diye sordu Sirius kibarca, ama kendini kavgaya hazırlayan bir adamın havasıyla.

Mrs VWeasley, "İhtiyacı olandan fazlasını Harry'ye söylememek konusunda," dedi, ilk üç kelimenin üstüne basa

basa.

Ron, Hermione, Fred ve George'un basları, bir tenis maçı izler gibi bir Sirius'a, bir Mrs VWeasley'ye dönüyordu. Ginny, atılmış Kaymakbırası mantarı yığını arasında diz çökmüş duruyor, konuşmayı ağzı biraz açık halde izliyordu. Lupin'in gözleri Sirius'a dikilmisti.

"Ona ihtiyacı olandan fazlasını söylemeye niyetim yok, Molly," dedi Sirius. "Ama Voldemort'un geri döndüğünü gören oydu" (bu adı söyleyince yine masanın çevresindeki herkes titredi) "ve çoğundan daha fazla hakkı var -"

"O, Zümrüdüanka Yoldaslığı üyesi değil!" dedi Mrs VWeasley. "Sadece on bes yaşında ve -"

"Ve Yoldaslık'takilerin çoğu kadar is basardı," dedi Sirius, "hatta bir kısmından daha fazla."

"Kimse yaptıklarını inkâr etmiyor!" dedi Mrs VWeasley, sesi yükselerek. Yumrukları koltuğunun kolları üstünde titriyordu. "Ama o hâlâ -"

"Çocuk değil!" dedi Sirius sabırsızca.

"Ama yetiskin de değil!" dedi, yanakları kızarmaya başlayan Mrs VWeasley. "O, James değil, Sirius!"

123

Sirius soguk soguk, "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum, Molly, sagol," dedi.

"Bildiginden pek de emin değilim!" dedi Mrs VWeasley. "Bazen ondan öyle bir söz ediyorsun ki, en iyi arkadaşının geri döndüğünü düşünüyor gibisin!"

"Ne varmış bunda?" dedi Harry.

"Su var ki, Harry, sen baban degilsin, ona ne kadar benzesen de!" dedi Mrs VWeasley, delici bakışları hâlâ Siri-us'a dikiliydi. "Daha okuldasın ve senden sorumlu olan yetiskinler de bunu unutmamalı!"

"Benim sorumsuz bir vaftiz babası olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu Sirius, sesini yükselterek.

"Senin fazlaca cüretkâr hareket ettigin zamanlar olduğunu söylemek istiyorum, Sirius. Dumbledore da bunun için seni evde kalasın diye uyarıyor ve -"

"Sence bir sakıncası yoksa, Dumbledore'dan aldığım talimatı bu ise hiç karıştırmayalım!" dedi Sirius yüksek sesle.

Mrs VWeasley kocasına dönerek, "Arthur!" dedi. "Art-hur, bana destek ol!"

Mr VWeasley hemen konuşmadı. Gözlüğünü çıkardı ve karısına bakmaksızın, ağır ağır cüppesiyle temizledi. Onu burnunun üstüne özenle yerleştirdikten sonra cevap verdi ancak.

"Dumbledore durumun degistigini biliyor, Molly. Artık Karargâh'ta kaldığına göre Harry'ye bir dereceye kadar bilgi verilmesini kabul ediyor."

"Evet ama, bu baska, ona 'canının istedigini sor' demek baska!"

124

"Sahsen," dedi Lupin alçak sesle, nihayet gözlerini Si-rius'tan ayırarak; Mrs VWeasley sonunda bir müttefik bulma umuduyla hemen ona döndü, "ben de Harry'nin gerçekleri bilmesinden yanayım -tüm gerçekleri değil, Molly, ama genel tabloyu-, bizden öğrensın, çarpıtılmış bir seklini öğreneceğine... baskalarından."

Yüzünde yumusak bir ifade vardı, ama Harry, Lu-pin'in, hiç degilse birkaç Uzayan Kulak'm Mrs VWeasley'nin yok etme işleminden kurtulduğunun farkında olduğunu anladı.

"Pekâlâ," dedi Mrs Weasley, derin derin nefes alıp, bir türlü gelmeyen desteği bekleyerek masanın çevresindekilere bakarken, "pekâlâ... anladım ki azınlıkta kalacağım. Sunu söyleyeyim:

Dumbledore, Harry'nin çok fazla sey bilmesini istemiyorsa bir sebebi vardır. Ben de Harry'nin çıkarını gönülden isteyen biri sıfatıyla diyorum ki -"

Sirius yavaşça, "O senin oğlun değil," dedi.

Page 45

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Oglum sayılır," dedi Mrs VWeasley yırtıcı bir tavırla. "Baska kimi var ki?"

"Ben varım!"

"Evet," dedi Mrs VWeasley, dudagını bükerek, "mesele su ki, sen Azkaban'da kilitliyen onunla ilgilenmen biraz zor oldu, değil mi?"

Sirius koltugundan kalkmaya yeltendi.

Lupin sert bir sesle, "Molly, bu masada Harry'yi dü-Sünen tek kişi sen değilsin," dedi. "Sirius, otur yerine."

Mrs VWeasley'nin alt dudagı titriyordu. Sirius, yüzü bembeyaz, yavas yavas koltuguna çöktü.

125

Lupin, "Bence Harry'nin de söz hakkı olmalı," dedi. "Kendi kendine karar verecek yasta."

Harry hemen, "Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Mrs VWeasley'ye bakmadı. Kendisini oğlu saydığını söylemesi hosuna gitmisti ama, süt kuzusu muamelesi etmesi de sabrını tasırıyordu. Sirius haklıydı, çocuk değildi.

"Peki öyleyse," dedi Mrs Weasley, sesi çatlak çatlak. "Ginny - Ron - Hermione - Fred - George - hepinizin bu mutfaktan çıkmasını istiyorum, hemen."

Anında kıyamet koptu.

Fred ve George bir ağızdan, "Biz residiz!" diye böğürdüler.

"Harry'ye izin varsa, bana niye yok?" diye bağırды Ron.

"Anne, duymak istiyorum!" dedi Ginny, agramaklı bir sesle.

"HAYIR!" diye bağırды Mrs Weasley ayaga kalkarken, gözleri çakmak çakmaktı. "Kesinlikle yasaklıyorum -"

Mr VWeasley halsizce, "Molly, Fred ile George'a engel olamazsın," dedi. "Onlar sahiden resit."

"Hâlâ okuldalar."

"Ama hukuken onlar artık yetiskin," dedi Mr VWeasley, aynı yorgun sesle.

Mrs VWeasley şimdi kıpkırmızı olmuştı.

"Ben - peki öyleyse, Fred ve George kalabilir, ama Ron-"

Ron hararetle, "Harry nasılsa söylediginiz her şeyi bana ve Hermione'ye anlatacak!" dedi.

"Anlatırsın - değil mi ha?" diye ekledi kuskuyla, Harry'yle göz göze gelerek.

126

Harry bir an için ona, tek kelime bile etmeyeceğini söylemek istedi. Bilgisiz bırakılmanın tadına varsındı bakalım, sevecek miydi? Ama Ron'la göz göze gelince bu kötü dürtü yok oldu.

"Elbette söylerim," dedi Harry.

Ron ve Hermione sevinçle gülümsediler.

"Öyle olsun!" diye bağırды Mrs VWeasley. "Öyle olsun! Ginny- YATAGA!"

Ginny de öyle sessiz sedasız gitmedi. Ta merdivenlerin tepesine kadar onun esip kükreyisini duydular; hole vardıklarında ise, Mrs Black'in kulak zarı patlatan feryatları bu samataya eklendi.

Lupin sükûneti sağlamak için telasla portreye kostu. Ancak o dönüp mutfak kapısını kapatarak masadaki yerine oturduktan sonradır ki, Sirius konustu.

"Peki, Harry... ne bilmek istiyorsun?"

Harry derin bir nefes aldı ve geçen ay boyunca kafasını taktığı soruyu sordu.

"Voldemort nerede?" dedi, bu adı duyunca yinelenen titremelere ve irkilmelere aldırmayarak. "Ne yapıyor? Muggle haberlerini izlemeye çalışıyordum, onun elinden çıkmısa benzeyen hiçbir şey yoktu henüz; yani tuhaf ölümler ya da öyle şeyler."

"Çünkü henüz hiç tuhaf ölüm olmadı," dedi Sirius. "En azından, bildigimiz kadarıyla... epeyce de bir şeyler biliyoruz."

"Hiç değilse, onun sandığından fazlasını," dedi Lupin.

"Peki nasıl oldu da insanları öldürmeyi bıraktı?" diye

127

sordu Harry. Voldemort'un sırf bir önceki yıl birden fazla kişiyi öldürdüğünü biliyordu.

Sirius, "Çünkü dikkati üzerine çekmek istemiyor/" dedi. "Onun için tehlikeli olur. Geri dönüşü pek de istediği şekilde olmadı, anlıyorsun ya. Yüzüne gözüne bulastırdı."

"Ya da, sen onun yüzüne gözüne bulastırdın," dedi Lupin, memnun bir tebessümle.

Page 46

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Nasıl?" dedi Harry hayretle.

"Sag kalmaman gerekiyordu!" dedi Sirius. "Onun Ölüm Yiyen'lerinden baska kimsenin, döndüğünü bilmemesi gerekiyordu. Ama sen hayatta kaldın ve tanık oldun."

"Hem geri döndüğü anda bundan haberdar olmasını istediği son kişi de Dumbledore'du," dedi

Lupin. "Ve sen Dumbledore'un hemen öğrenmesini sağladın."

"Bunun ne faydası oldu ki?" diye sordu Harry.

"Saka mı ediyorsun?" dedi Bili, kulaklarına inanama-yarak. "Dumbledore, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in korktuğu tek kişiydi!"

Sirius, "Senin sayende Dumbledore, Voldemort'un dönüşünden bir saat sonra Zümrüdüanka Yoldaslığı'nı yeniden toplamayı basardı," dedi.

Harry hepsine birden bakarak, "Peki, Yoldaslık ne yapıyor?" diye sordu.

"Voldemort planlarını uygulayamasın diye var gücümüzle çalışıyoruz," dedi Sirius.

Harry hemen, "Planlarının ne olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Dumbledore'un parlak bir fikri var," dedi Lupin, "ve Dumbledore'un parlak fikirleri de normalde doğru çıkar."

128

"Dumbledore onun ne planladığını düşünüyor, peki?"

"Eh, ilk olarak ordusunu yeniden kurmak istiyor," dedi Sirius. "Eski günlerde emrinde muazzam sayıda kişi vardı: ardından gelmeye zorladığı ya da büyülediği cadılarla büyücüler, sadık Ölüm Yiyen'leri, çeşit çeşit Karanlık yaratık. Devleri saflarına katmayı planladığını duydun, ama onlar pesinde olduğu gruplardan sadece birisi. Sihir Bakanlığı'nın karsısına hepi topu bir düzine Ölüm Yi-yen'le çıkmayacağı kesin."

"Yani onun daha fazla müridi olmasını durdurmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Lupin.

"Nasıl?"

"Simdi, esas olan, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne mümkün olduğu kadar çok kişiyi ikna etmeye çalışmak, onların tetikte olmasını sağlamak," dedi Bili. "Ama bu hiç de kolay olmuyor."

"Neden?"

"Bakanlık'tan tavrı yüzünden," dedi Tonks. "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen döndükten sonra Cornelius Fudge'ı gördün, Harry. İşte, konumunu hiç degistirmede. Böyle bir seye inanmayı resmen reddediyor."

"İyi ama neden?" dedi Harry çaresizce. "Niye bu kadar aptalca davranıyor? Eger Dumbledore -" Mr Weasley acı bir tebessümle, "İşte meselenin can alıcı noktasına parmak bastın," dedi.

"Dumbledore."

Tonks üzüntüyle, "Fudge ondan korkuyor da ondan,"

129

dedi.

"Dumbledore'dan korkuyor mu?" diye sordu Harry, kulaklarına inanamamış gibi.

Mr Weasley, "Bir seyler çevirdiğinden korkuyor," dedi. "Fudge, Dumbledore'un onu devirmek için plan kurdugunu sanıyor. Dumbledore'un Sihir Bakanı olmak istedigini düşünüyor."

"Ama Dumbledore istemiyor ki -"

"Tabii ki istemiyor," dedi Mr Weasley. "Bakanlık'ta asla gözü olmadı, hatta Millicent Bagnold emekli olunca bile. Hem de bir sürü insan onu bu makamda görmek istediği halde. Onun yerine Fudge Bakan oldu, ama Dumbledore bu iş için asla talip olmadığı halde, Fudge onun ne büyük bir desteğe sahip olduğunu asla unutmadı."

"Fudge, Dumbledore'un ondan çok daha akıllı olduğunu, çok daha güçlü bir büyücü olduğunu içten içe biliyor; Bakan olduktan sonraki ilk günlerde boyuna Dumbledore'dan yardım ve tavsiye isterdi," dedi Lupin. "Ama anlaşılan iktidar pek hosuna gitti, kendine de daha fazla güveniyor artık. Sihir Bakanı olmaya bayılıyor ve esas akıllı olanın kendisi olduğuna inanmayı da basardı; Dumbledore'un sırf ortalığı karıştırmak olsun diye sorun çıkardığına da kendini ikna etti."

Harry hırsla, "Nasıl düşünebilir böyle bir şeyi?" dedi. "Dumbledore'un bunları uyduracağımı nasıl düşünebilir -ya da benim uyduracağımı?"

Page 47

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Çünkü Voldemort'un geri dönmüş olduğunu kabul ederlerse, ortada Bakanlık'ın son on dört yıldır ugrasmak zorunda kalmadığı kadar büyük bir bela var demektir," dedi Sirius acı acı. "Fudge bu gerçeğe yüz yüze gelmeye \

130

kendini razı edemiyor bir türlü. Dumbledore'un onun konumunu sarsmak için yalan söylediğine inanması çok daha kolay."

Lupin, "Sorunu anlıyorsun ya," dedi. "Bakanlık Vol-demort'tan korkmak için bir neden olmadığı konusunda ısrarlıyken, insanları onun döndüğüne ikna etmek zor iş. Hele bir de buna zaten

inanmak istemediklerini düşünürsen. Üstelik Bakanlık, 'Dumbledore'un dedikodu tacirliği' dediği şeylerin hiçbirini yayınlamasın diye Gelecek Posta-sı'na da ağır baskı yapıyor. Bu yüzden de büyücü topluluğunun büyük kısmının olup bitenlerden hiç mi hiç haberi yok. Böylece de, Imperius Laneti'ni kullanacak Ölüm Yi-yen'ler için kolay hedef oluşturuyorlar."

Harry, "Ama siz insanlara söylüyorsunuz, değil mi?" dedi, Mr Weasley, Sirius, Bili, Mundungus, Lupin ve Tonks'a bakarak, "insanlara onun döndüğünü haber veriyorsunuz?" Hepsisi keyifsiz keyifsiz güldüler.

Sirius huzursuzca, "Eh, herkes kitle katliamı yapmış biri olduğumu düşündüğüne ve Bakanlık da basıma on bin Galleon ödül koyduğuna göre, sokaklarda dolasıp broşür dağıtamam pek, değil mi?" dedi.

"Ben de topluluğun pek sevilen bir yemek misafiri sayılmam," dedi Lupin. "Bu da kurtadam olmanın mesleki handikapı."

"Tonks ve Arthur çenelerini açarlarsa Bakanlık'taki işlerini kaybederler," dedi Sirius, "ve Bakanlık'ta casusları-mız olması bizim için çok önemli, çünkü Voldemort'un °rada casus bulunduracağından emin olabilirsiniz."

131

"Ama birkaç kişiyi ikna etmeyi basardık," dedi Mr Weasley. "Örneğin bizim Tonks - geçen sefer Zümrüdüanka Yoldashgı'nda olamayacak kadar gençti. Seherbaz'ların bizim tarafta olması da büyük bir avantaj - Kingsley Shackle-bolt da ciddi bir kazanç oldu; Sirius için düzenlenen avım basında o var, Bakanlık'a Sirius'un Tibet'te olduğu yolunda bilgiler veriyor."

"Ama eğer hiçbiriniz Voldemort'un döndüğü haberini yaymıyorsanız -" diye başladı Harry.

"Hiçbirimizin haberi yaymadığını kim söyledi?" dedi Sirius. "Dumbledore'un bası niye o kadar dertte sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry.

"Onun itibarını zedelemeye çalışıyorlar," dedi Lupin. "Geçen hafta Gelecek Postası'm görmedin mi? Yaslandığı ve formdan düştüğü için Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Başkanlığından, üyelerin oylarıyla uzaklaştırıldığını bildirdiler, ama bu doğru değil; Voldemort'un döndüğünü bildiren bir konuşma yaptıktan sonra, Bakanlık büyücülerinin yaptığı bir oylamayla uzaklaştırıldı. Büyüce-sûra'daki -yani Büyücü Yüksek Mahkemesi'ndeki- Bassi-hirbaz rütbesini de indirdiler; hatta Birinci Sınıf Merlin Nisanı'nı da geri almaktan söz ediyorlar."

"Dumbledore ise, onu Çikolatalı Kurbaga kartlarının üstünden çıkarmadıkları sürece ne yaptıklarına aldırmadığını söylüyor," dedi Bili, sırtarak.

Mr Weasley sertçe, "Bunda gülecek bir şey yok," dedi. "Eğer Bakanlık'a bu şekilde meydan okumayı sürdürürse kendini Azkaban'da bulabilir, bizim istediğimiz son şey

132

de Dumbledore'un hapse girmesi. Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen, Dumbledore'un dışarıda olduğunu ve niyetlerinden haberdar olduğunu bilirse, ihtiyatlı davranır. Eğer Dumbledore ortadan çekilirse - eh, o zaman Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen meydanı boş bulacak demektir."

Harry çaresizce, "Peki ama Voldemort daha fazla Ölüm Yiyen'e sahip olmaya çalışıyorsa, geri döndüğü ister istemez anlaşılmaz mı?" diye sordu.

"Voldemort insanların evlerine gidip ön kapılarını çalmaz, Harry," dedi Sirius. "Oyun oynar, uğursuzluk büyüsü ve santaj yapar. Gizli çalışmaya iyice alısın. Zaten, kendine mürit toplamak onun ilgilendiği şeylerden yalnızca biri. Baska planları da var, gerçekten de çok sessizce uygulamaya koyabileceği planlar. Simdilik onlar üzerinde yoğunlaşmış durumda."

Page 48

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry hemen, "Mürit dışında neyin pesindeymis?" diye sordu. Ona sanki, Sirius cevap vermeden önce Lu-pin'le bir an bakışmış gibi geldi.

"Sadece sinsice elde edebileceği şeyler."

Harry saskın saskın bakmaya devam edince, "Silah gibi bir şey," dedi Sirius. "Geçen sefer sahip olmadığı bir şey."

"Daha önce güçlü olduğu sırada mı?"

"Evet."

"Ne tür bir silah, peki?" dedi Harry. "Avada Kedav-ra'dan da beter bir şey -"

"Yeter!"

Mrs Weasley kapının yanındaki gölgelerin arasından konuşmuştu. Harry onun Ginny'yi yukarı götürüp dön-

133

düğünü fark etmemisti. Kollarını kavuşturmuştu ve öfkeden patlayacak gibi görünüyordu.

"Derhal yataklarınıza gitmenizi istiyorum. Hepinizin," diye ekledi, Fred, George, Ron ve Hermione'ye bakarak.

Fred, "Bize hükmedemezsin -" diye başlayacak oldu.

Mrs Weasley, "Simdi görürsün sen," diye hırladı. Siri-us'a bakarken hafiften titriyordu. "Harry'ye hayli bilgi verdin. Biraz daha verirsen, onu Yoldaslık'a almaktan farkı kalmayacak."

"Neden olmasın?" dedi Harry çabucak. "Katılırım, katılmak istiyorum, savaştım istiyorum."

"Hayır."

Bu sefer konuşan Mrs Weasley değil, Lupin'di.

"Yoldaslık resit olmuş büyücülerden oluşuyor," dedi. Fred ve George ağızlarını açınca da, "Okulla ilisigi kalmamış büyücülerden," diye ekledi. "Aklınızdan bile geçmeyecek tehlikeler söz konusu, hiçbirinizin... Bence Molly haklı, Sirius. Yeterince söyledik."

Sirius omzunu silker gibi oldu ama tartışmadı. Mrs Weasley oğullarıyla Hermione'yi emreder bir tavırla çağırırdı. Teker teker ayağa kalktılar, yenildiğini anlayan Harry de onları izledi.

134

ALTINCI BÖLÜM

X.

Asil ve Pek Köklü Black Ailesi

Mrs Weasley asık suratla onların pesinden yukarı geldi.

"Herkes doğruca yatağa, konuşmak yok," dedi birinci katın sahanlığına ulaştıklarında, "yarın çok iş var. Ginny uyumustur herhalde," diye ekledi Hermione'ye bakarak, "uyandırmamaya çalış."

Hermione onlara iyi geceler diledikten sonra bir üst kata çıkarılarken, Fred, "Tabii canım, uyumustur," dedi alçak sesle. "Ginny simdi Hermione gelsin de aşağıda konuşulan her şeyi anlatsın diye uyanık beklemiyorsa, ben de Pıtırkurt'um..."

"Pekâlâ, Ron, Harry," dedi Mrs Weasley ikinci katın sahanlığında, yatak odasını isaret ederek.

"Hadi bakalım yatağa."

"İyi geceler," dediler Harry ve Ron ikizlere.

"İyi uykular," dedi Fred, göz kırparak.

Mrs Weasley, Harry'nin arkasından kapıyı vurarak kapadı. Yatak odası ilk bakışta görüldüğünden bile daha rutubetli ve iç karartıcıydı. Duvardaki boş tablo, görün-

135

mez sakini uyuyormuş gibi yavaş yavaş, derin derin soluk alıp veriyordu. Harry pijamasını giydi, gözlüğünü çıkarıp serin yatağa uzandı. Bu arada Ron, sürekli takırtı çıkarıp sabırsızlıkla kanatlarını hısırdatan Hedwig'le Pigwid-geon'ı yatıstırmak için gardırobun üstüne Baykus İkrâmı atıyordu.

"Her gece avlanmaya çıkmalarına izin veremiyoruz," diye açıkladı Ron, visne çürüğü pijamasını giyerken. "Dumbledore meydanda bir dolu baykusun gezinmesini istemiyor, şüphe uyandıracagını"

Page 49

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

düşünüyor. Ah... az daha unuttuyordum..."

Gidip kapının sürgüsünü çekti.

"Niye yaptın ki bunu?"

"Kreacher," dedi Ron, ışığı kapatarak. "Burada kaldığım ilk gece, sabahın üçünde geldi. Emin ol, uyanıp da odanda sinsi sinsi dolastığını görmek istemezsin. Neyse..." yatagına girdi, üstünü örttü ve karanlıkta dönüp Harry'ye baktı; Harry kirli pencereden içeri sızan ay ışığında onun silüetini görebiliyordu, "ne diyorsun?"

Harry'nin ona neden söz ettiğini sormasına gerek yoktu.

"Eh, bize zaten tahmin edemeyeceğimiz pek bir şey anlatmadılar, değil mi?" dedi, alt katta konuşulan her şeyi düşünerek. "Yani, tek söyledikleri Yoldaslık'm insanların Vol-"

Ron nefesini hızla içine çekti.

"-demort'a," diye devam etti Harry kararlı bir sesle, "katılmasını önlemeye çalıştığını. Ne zaman onun adını söylemeye başlayacaksın? Sirius ve Lupin söylüyorlar."

136

Ron bu son sözü duymazdan geldi.

"Evet, haklısın," dedi, "bize anlattıkları her şeyi zaten biliyorduk, Uzayan Kulak'lar sayesinde. Yeni olan tek şey -"

Sak.

"AH!"

"Sessiz ol, Ron, annem yine gelmesin."

"İyi de, dizimin üstünde Cisimlendiniz!"

"E ne yapalım, karanlıkta zor oluyor."

Harry, Fred'le George'un bulanık silüetlerinin hop diye Ron'un yatagından kalktığını gördü. George ayakucu-na otururken Harry'nin yatak yayları gıcırdadı ve siltesi birkaç santim çöktü.

"Ee, geldiniz mi oraya?" dedi George hevesli hevesli.

"Sirius'un bahsettiği silaha mı?" dedi Harry.

"Daha dogrusu agzından kaçırıldığı," dedi, şimdi Ron'un yanında oturan Fred istahla. "Bizim ihtiyar Uza-yan'larla iste bunu duymamıştık, değil mi?"

"Sizce nedir?" dedi Harry.

"Her sey olabilir," dedi Fred.

"Ama Avada Kedavra Laneti'nden daha kötü bir sey olamaz, değil mi?" dedi Ron. "Ölümden kötü ne olabilir ki?"

"Belki bir kerede bir sürü insanı öldürebilen bir seydir," diye fikir yürüttü George.

"Belki insan öldürmenin fena halde acı verici bir yoludur," dedi Ron korku içinde.

"Acı çektirmek için Cruciatus Laneti var," dedi Harry, "daha etkili bir seye ihtiyacı yok."

Bir sessizlik oldu ve Harry, digerlerinin de kendi gibi

137

bu silahın ne tür bir dehset saçabileceğim merak ettiğini anladı.

"Peki sizce kimde şimdi?" diye sordu George.

"Umarım bizim taraftadır," dedi Ron, biraz ürkek bir sesle.

"Bizdeyse, büyük ihtimalle Dumbledore'da duruyor-dur/' dedi Fred.

"Nerede?" dedi Ron hemen. "Hogwarts'ta mı?"

"Eminim ordadır!" dedi George. "Felsefe Taşı'nı da oraya saklamıştı."

"Ama bir silah, Taş'tan daha büyüktür herhalde!" dedi Ron.

"İlla öyle olması gerekmez," dedi Fred.

"Evet, büyüklük gücün garantisi değil," dedi George. "Ginny'ye baksana."

"Nasıl yani?" dedi Harry.

"Onun Yarasa-Umacı Büyüleri'nden birine hedef olmadın hiç, değil mi?"

"Sıst!" dedi Fred, yataktan biraz dogrularak. "Dinleyin!"

Sustular. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

"Annem," dedi George. Hemen arkasından sak diye bir ses geldi ve Harry, yatagının ayakucundaki ağırlığın kalktığını hissetti. Birkaç saniye sonra, kapı dışındaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını

Page 50

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

duydular; belli ki Mrs VWeasley konuşuyorlar mı diye bakmaya gelmişti.

Hedwig ve Pigwidgeon mahzun mahzun öttüler. Döşeme tahtası tekrar gıcırdadı ve onun Fred'le George'u kontrol etmek için yukarı çıkışını duydular.

138

"Bize hiç güvenmiyor yani," dedi Ron üzüntüyle.

Harry uykuya dalamayacağından emindi; bu aksam, üzerinde düşünecek o kadar çok sey olmuştü ki, saatlerce uyanık kalıp kafasında evirip çevirse hiç sasmazdı. Ron'la konuşmaya devam etmek istiyordu, ama Mrs VWeasley gı-cırdada gıcırdada alt kata inmeye başlamıştı bile, o gittikten sonraysa baskalarının üst kata çıktığını net bir şekilde duydu... hatta, yatak odası kapısının dışında çokbacaklı yaratıklar usulca kosusturuyordu ve Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmeni Hagrid, "Çok güzeller, di mi ha, Harry? Bu dönem silahlan okuyacağız..." diyordu ve Harry yaratıkların basının olması gereken yerde savaş toplarının bulunduğunu ve ona dogru döndüklerini gördü... egildi... Sonra kendini, yatak örtüsünün altında kıvrılıp sıcacık bir yumak olmuş halde buldu. Odada George'un sesi yankılanıyordu.

"Annem kalksınlar diyor, kahvaltınız mutfakta bekli-yormuş, sonra da size misafir odasında ihtiyacı varmış. Sandığından da çok Doksi varmış ve sedirin altında ölü Pofyumak'larla dolu bir yuva bulmuş."

Çabucak giyinip kahvaltı eden Harry ile Ron, yarım saat sonra misafir odasına girdiler. Birinci kattaki bu odanın yüksek bir tavanı ve kirli goblenlerle kaplı zeytin yesili duvarları vardı. Üstüne basıldıkça halıdan küçük toz bulutları yükseliyor, uzun, yosun yesili kadife perdelerse, görünmez arılarla doluymuş gibi vızıldıyordu. Mrs Weas-ley, Hermione, Ginny, Fred ve George bu perdelerin etrafında toplanmışlardı, burunlarını ve ağızlarını kapatan örtülerle oldukça garip görünüyorlardı.

Hepsinin elinde,

139

içinde siyah bir sıvı, ucunda bir püskürtücü bulunan büyük birer sise vardı.

Mrs Weasley, Harry ve Ron'u görür görmez, "Yüzünüzü örtüp bir fısıs alın," dedi. İnce bacaklı masanın üzerindeki siyah sıvı dolu iki siseyi isaret etti. "Doksifilit. Hiçbir yeri bu kadar fena bürüdüklerini görmemistim - o ev cini son on yıldır ne işle mesguldü acaba -"

Hermione'nin yüzü bir kurulama beziyle kaplıydı, ama Harry yine de onun Mrs Weasley'ye sitem dolu bir bakış attığını açıkça gördü.

"Kreacher çok yaşlı, muhtemelen altından kalkamıyor -"

"Kreacher'ın isteyince nelerin altından kalkabildiğim bilsen çok sasırırdın, Hermione," dedi Sirius, elinde ölü sıçanlarla doluymuş gibi görünen kan lekeli bir torbayla içeri girerek. "Sahgaga'yı besliyordum," diye ekledi, Harry'nin soru soran bakışlarına cevaben. "Yukarıda, annemin odasında tutuyorum onu. Neyse... su yazı masası..."

Sıçan torbasını bir koltuga bıraktıktan sonra, eğilip kilitli kapaklı masayı incelemeye başladı. Harry masanın hafif hafif titredigini ilk defa fark etti.

"Yani aslında bunun bir Böcürt olduğundan bayagı eminim, Molly," dedi Sirius, anahtar deliginden bakarak, "ama belki açmadan önce Deli-Göz'e bir baktırsak iyi olur - eğer ben annemi tanırıysam, burada çok daha kötü bir şey olabilir."

"Haklısın, Sirius," dedi Mrs Weasley.

İkisi de tasasız, kibar seslerle konuşuyordu ve Harry

140

bundan, ikisinin de önceki geceki anlaşmazlığı unutmamış olduğu anlamını çıkardı.

Alt kattan gürültülü, çınlayan bir zil sesi geldi, hemen ardından da önceki gece Tonks'un semsiyeligi devirme-siyle tetiklenmiş olan çılgınlık ve feryatlar kakofonisi yükseldi.

"Zili çalmayın deyip duruyorum!" dedi Sirius, kızgın kızgın. Fırlayıp odadan çıktı. Merdivenlerden paldır küldür inisini duydular, bu arada Mrs Black'in ayaklamaları da bir kez daha evin içinde yankılanmaya başlamıştı:

"Serefsizlik lekeleri, pis melezler, kanı bozuklar, pisligin çocukları..!/"

"Kapıyı kapat lütfen, Harry," dedi Mrs Weasley.

Harry misafir odası kapısını kapatırken cesaret edebil-digince ağırdan aldı; aşağıda olan bitene

Page 51

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kulak kabartmak istiyordu. Belli ki Sirius annesinin portresinin üzerindeki perdeleri çekebilmişti, çünkü kadın bagrınmayı bırakmıştı. Sirius'un holde yürüdüğünü, sonra ön kapının zincirinin takırtısını, daha sonra da Kingsley Shacklebolt'un o kalın sesini duydu: "Hestia nöbeti benden devraldı, yani şimdi Moody'nin Pelerini onda, ben de Dumbledore için bir rapor bırakayım dedim..."

Ensesinde Mrs Weasley'nin gözlerini hisseden Harry, istemeye istemeye misafir odası kapısını kapatıp Doksici-lere katıldı.

Mrs Weasley, sedirin üstünde açık duran Gilderoy Lockhart'ın Ev Zararlıları Rehberi'nde Doksi sayfasına bakıyordu.

"Pekâlâ millet, dikkatli olmanız gerek. Doksi'ler ısırır,

141

disleri de zehirlidir. Yanımda bir sise panzehir var, ama kimseye vermek zorunda kalmamam daha iyi."

Dogruldu, perdelerin tam önünde pozisyon aldı ve eliyle yanına gelmelerini isaret etti.

"Ben söyler söylemez fısıs sıkılaşmaya başlayın/" dedi. "Dogru üstümüze uçacaklar sanırım, ama fısısların üzerinde yazdığına göre, söyle sağlam tek bir fıs onları felç ediyormuş. Donup kaldıklarında, onları su kovaya atın yeter."

Onların atış alanından çekilip kendi fısısını hazırladı.

"Pekâlâ -sikini"

Harry fısısını sadece birkaç saniyedir sıkıyordu ki, kumasın bir kıvrımından yetiskin boyda bir Doksi fırladı. Böceklerinkini andıran parlak kanatları vınlıyordu, igne gibi sivri minicik dislerini çıkarmıştı, perimsi vücudu siyah kıllarla kaplıydı ve hiddetle dört yumrugunu da sıkıyordu. Harry üzerine Doksifilit püskürterek onu suratından vurdu. Doksi havada donakaldı ve sasırtıcı bir tak sesiyle aşağıdaki yıpranmış halının üzerine düştü. Harry onu alıp kovanın içine attı.

"Fred, ne yapıyorsun sen?" dedi Mrs Weasley, azarlar-casına. "Onu hemen fısısla ve at!"

Harry dönüp baktı. Fred basparmağıyla isaret parmağının arasında, çırpınan bir Doksi tutuyordu.

"Tamam," dedi Fred neseyle. Doksi'nin suratına fısıs sıkıp bayılttı, ama Mrs Weasley arkasını döner dönmez göz kırparak onu cebine attı.

"Kaytartan Çerezkutularımız için Doksi zehriyle deney yapmak istiyoruz," dedi George alçak sesle

Harry'ye.

142

Burnuna dogru uçan iki Doksi'yi beceriyle fisfislayan Harry, George'a yaklaşıp çaktırmadan, "Kaytartan Çerez-kutusu da neyin nesi?" dedi.

"Hasta eden bir dizi tatlı," diye fisıldadı George, Mrs VWeasley'nin sırtından gözünü ayırmayarak.

"Tam anlamıyla, hasta etmiyor ama haa, yalnızca canın istediğinde dersten çıkmana yetecek kadar. Fred'le ben yaz boyunca bunlar üzerinde çalıştık. İki uçlu, renk kodlu, çignemelik. Kusma Pastilleri'nin turuncu tarafını yersen, kusuyorsun. Hastane kanadına gidiyorum diye dersten fırlayıp çıktı-gındaysa, mor tarafını yutuyorsun -"

" - böylece normal haline dönüyor, koca bir saati kazançsız bir can sıkıntısına harcayacağına, kendi istediğin faaliyetle geçiriyorsun.' En azından ilanlara böyle yazıyoruz," diye fisıldadı Fred. Mrs VWeasley'nin görüs alanına girmemeye dikkat ederek, sürüden ayrılmış birkaç Doksi'yi yerden kapıp cebine attı. "Ama üzerinde biraz daha çalışmamız lazım. Su anda deneklerimiz, kusmaktan mor ucu yutacak fırsatı bulamıyor."

"Denekler mi?"

"Biz," dedi Fred. "Sırayla deniyoruz. George Bayılta Lezzetle/i denedi - Burunkanatan Nugat'ı ikimiz de denedik -"

"Annem düello yaptık sandı," dedi George.

"Saka dükkânı planı var hâlâ yani?" diye fisıldadı Harry, fisfisının püskürtücüsünü ayarlıyor numarası yaparak.

Mrs VWeasley tekrar saldırıya geçmeden önce fularıyla alnını silerken, Fred sesini daha da alçalttı.

"Eh, bir yer

143

bulma fırsatımız olmadı henüz," dedi, "bu yüzden su anda sadece posta havalesiyle çalışıyoruz.

Page 52

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Geçen hafta Gelecek Postası'na ilan verdik."

"Senin sayende, abi," dedi George. "Ama merak etme... annemin hiç haberi yok. Artık Gelecek Postası'm okumuyor, senle Dumbledore hakkında yalan yazıyor diye."

Harry sırtı. Saka dükkânı açma emellerini gerçekleştirmeleri için VWeasley ikizlerini Üçbüyücü Turnuvası'nda ödül olarak kazandığı parayı almaya o ikna etmişti, ama yine de Mrs VWeasley'nin bu planın hayata geçirilmesinde parmağı olduğunu bilmemesinden memnundu. Mrs VWeasley, bir saka dükkânı işletmenin iki oğluna yarasır bir meslek olmadığını düşünüyordu.

Perdelerin Doksi'lerden arındırılması bütün sabah sürdü. Çoktan öğlen olmuştü ki, Mrs VWeasley koruyucu fularım çıkarıp kendini çökük bir koltuga attı, atar atmaz da tiksinti dolu bir çılgılla yerinden sıçradı - ölü sıçanlarla dolu torbanın üzerine oturmuştü. Perdeler artık vızıldamıyor, siddetli fisfislamadan dolayı gevsek ve nemli duruyorlardı. Perdelerin altındaki kova baygın Doksi'lerle tıka basa doluydu, hemen yanı basında Crookshanks'in kokla-yıp durduğu, Fred'le George'un ise istekli istekli baktığı siyah Doksi yumurtalarıyla dolu bir çanak duruyordu.

"Sunları da öğle yemeginden sonra hallederiz." Mrs VWeasley söminenin iki yanında duran tozlu vitrinli dolapları gösterdi. Garip nesnelere dolup taşıyorlardı: bir dizi paslı hançer, pençeler, tomar yapılmış bir yılan derisi, üzerinde Harry'nin anlamadığı dillerde bir seyler yazan kararmış gümüş kutular ve, en berbatı da, tıpasına büyük

144

bir opal taşı kakılmış, Harry'nin içindekinin kan olduğundan asığı yukarı emin olduğu, süslü bir kristal sise.

Kapı zili tekrar çınladı. Herkes dönüp Mrs VWeasley'ye baktı.

Alt kattan bir kez daha Mrs Black'in tiz çılgılları yükselirken, Mrs VWeasley sıçan dolu torbayı eline aldı ve katı bir ses tonuyla, "Burada bekleyin," dedi. "Sandviç getireceğim."

Odadan çıkıp dikkatle kapıyı arkasından kapattı. Birden herkes kapı esigine bakmak için pencereye üstüstü. Dagnık sağı kızılsarı bir kafanın tepesiyle, anca dengede duran birtakım kazanlar gördüler.

"Mundungus!" dedi Hermione. "Bütün o kazanları niye getirmis?"

"Herhalde saklayabileceği güvenli bir yer arıyor," dedi Harry. "Beni takip etmesi gereken gece bunlarla mesgul değil miydi? Süpheli kazanlarla?"

"Evet, haklısın!" dedi Fred, ön kapı açılırken; Mundungus kazanlarını kaldırıp çekerek kapıdan girdi ve gözden kayboldu. "Vay be, annem bundan hiç hoslanmayacak..."

George'la birlikte kapının yanına gidip kulak kabarttılar. Mrs Black'in çılgılları dinmisti.

"Mundungus, Sirius ve Kingsley'yle konuşuyor," diye mırıldandı Fred, dikkat kesilmekten çatılmış kaslarla. "Dogru dürüst duyamıyorum... Uzayan Kulak'ları kullanmak tehlikeli olur mu, ne dersin?" "Deger belki," dedi George. "Gizlice yukarı çıkıp iki tane alabilirim -"

145

Ama tam o anda asagidan, Uzayan Kulak'lan tamamen gereksiz hale getiren bir bagırtı yükseldi. Mrs VWeasley avaz avaz haykırıyor, söylediklerini hepsi duyabiliyordu.

"BURADA ÇALINTI MAL DEPOSU İSLETMİYORUZ!"

"Annemin baskasına bagırmasına bayılıyorum," dedi Fred, yüzünde memnun bir gülümsemeye. Mrs Weas-ley'nin sesi daha iyi gelsin diye oda kapısını birkaç santim araladı. "Güzel bir degisiklik oluyor."

"- SORUMSUZLUGUN DANİSKASI, SANKİ YETERİNCE SORUNUMUZ YOKMUS GİBİ BİR DE KALKIP ÇALINTI KAZAN GETİRİYORSUN -"

"Enayiler hızını almasına izin veriyorlar," dedi George, basını iki yana sallayarak. "Çok geç olmadan önlemen gerek, yoksa doldukça dolup saatlerce bagırabiliyor. Hem seni takip etmesi gerekirken sıvıstığından beri Mundungus'a patlamak için yanıp tutusuyordu zaten, Harry - hah, iste Si-rius'un annesi de başladı yine."

Holdeki portrelerden gelen bagırslar ve çığıklar, Mrs VWeasley'nin sesini bastırdı.

George gürültüyü kesmek için kapıyı kapamaya hamle etmişti ki, bir ev cini odaya daldı.

Pestamal gibi beline baglanmış pis bir paçavra dışında tamamen çıplaktı. Çok yaşlı görünüyordu. Derisi vücuduna birkaç beden boldu sanki ve bütün ev cinleri gibi kel olmasına ragmen,

Page 53

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yarasalarinicine benzeyen kocaman kulaklarından beyaz kıllar fiskırıyordu. Gözleri kan çanagından farksızdı ve soluk griydi, etli ve epey iri burnuysa domuz burnuna benziyordu.

146

Cin, Harry'yi ve digerlerini fark ettigine dair en ufak bir isaret vermedi. Onları hiç görmüyormuş gibi davranarak ve inatla, kambur kambur, ağır ağır, ayaklarını sürüyerek odanın öbür ucuna dogru yürüdü. Bir taraftan da kurbaga sesi eibi boguk ve kalın sesiyle mırıldanıp duruyordu.

"..>hem lagımdan farksız kokuyor, hem de bir suçlu, ama kadın da ondan matah degil, kanı bozuk igrenç velet-leriyle gelmiş hanımımın evini altüst ediyorlar, ah zavallı hanımım, bir bilse, bir bilse evine alınan alçakları, kim bilir ne derdi ihtiyar Kreacher'a, ah, ne kadar utanç verici, Bulanık'lar ve kurtadamlar ve hainler ve hırsızlar, zavallı ihtiyar Kreacher'ın elinden ne gelir..."

"Merhaba, Kreacher," dedi Fred yüksek sesle, kapıyı çarparak.

Ev cini olduğu yerde dondu kaldı, söylenmeyi bıraktı ve çok abartılı, hiç inandırıcı olmayan bir şekilde irkildi.

"Kreacher genç efendiyi görmedi," dedi, dönüp egilerek Fred'e selam verdi. Yüzü hâlâ haliya dönük halde, gayet isitilebilir bir sesle ekledi: "Daha dogrusu, pis küçük kanı bozugu."

"Pardon?" dedi George. "O son söylediğini duyamadım."

"Kreacher bir sey demedi," dedi cin, George'u da egilip selamlayarak. Hemen ardından, kolaylıkla duyulabilecek bir fısıltıyla ekledi: "İste bu da ikizi, ne acayip küçük canavarlar bunlar."

Harry gülsün mü gülmesin mi bilemiyordu. Cin dogruldu, hepsine hain hain baktı ve belli ki onu duyamayacaklarına karar vererek mırıldanmaya devam etti.

147

"... iste Bulanık da orada, arsız arsız dikilmiş duruyor, ah hanımım bir bilse, nasıl ağırdı kim bilir, bir de yeni bir çocuk var, Kreacher adını bilmiyor. Burada ne yapıyor? Kreacher bilmiyor..."

"Bu, Harry, Kreacher," dedi Hermione tereddütle. "Harry Potter."

Donuk gözleri faltası gibi açılan Kreacher, öncekinden de çabuk çabuk ve hiddetle söylenmeye başladı.

"Bulanık, Kreacher'la sanki arkadasıymış gibi konuşuyor, Kreacher'ın hanımı onu böyle biriyle birlikte görse, ne derdi kim bilir -"

"Ona Bulanık deme!" dedi Ron'la Ginny aynı anda, çok kızmışlardı.

"Önemli degil," diye fısıldadı Hermione, "aklı basında degil, ne dedigini bilmi-"

"Kendini kandırma, Hermione, ne dedigini gayet iyi biliyor," dedi Fred, Kreacher'a büyük bir nefretle bakarak.

Kreacher hâlâ mırıldanıp duruyordu, gözleri Harry'-deydi.

"Dogru mu? Harry Potter mı o? Kreacher yara izini görebiliyor, dogru olmalı o zaman, Karanlık Lord'u durduran çocuk, bunu nasıl yaptı Kreacher merak ediyor -"

"Hepimiz merak etmiyor muyuz, Kreacher?" dedi Fred.

"Neyse, ne istiyorsun?" diye sordu George.
Kreacher'ın kocaman gözleri hızla George'a döndü.
"Kreacher temizlik yapıyor," dedi basından savarcasına.
"Ne demezsin," dedi Harry'nin arkasından bir ses.

148

Sirius dönmüştü; kapı esiginden ates saçan gözlerle cine bakıyordu. Holdeki gürültü dinmisti; belki de Mrs Weasley ve Mundungus tartışmaya mutfakta devam ediyorlardı. Kreacher, Sirius'u görür görmez abartılı bir şekilde eğilip selam verdi, domuz burnuna benzeyen burnu neredeyse yere degecekti.

"Dogrul," dedi Sirius sabırsızca. "Simdi, neler çeviriyorsun?"

"Kreacher temizlik yapıyor," diye tekrarladi cin. "Kreacher, Asil Black Ailesi'ne hizmet etmek için yaşıyor -"

"Belli, her yer kir pas içinde, iğrenç," dedi Sirius.

Kreacher, yeniden eğilip selam vererek, "Efendi her zaman böyle küçük sakaları severdi zaten," dedi, hemen ardından da mırıldanarak devam etti: "Efendi nankör bir domuzdu, annesinin kalbini kırdı -"

Page 54

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Annemin kalbi yoktu, Kreacher," diye çıkıstı Sirius. "Sadece kiniyle yaşıyordu."

Kreacher bir kez daha egilerek konustu.

"Efendi nasıl diyorsa öyledir," diye mırıldandı öfkeyle. "Efendi annesinin çizmesinin kirini silmeye layık değil, ah, zavallı hanımım, Kreacher'in ona hizmet ettiğini görse kim bilir ne derdi, ondan nasıl da nefret ediyordu, nasıl da hayal kırıklığına uğramıstı -"

"Sana ne işler çeviriyorsun diye sordum," dedi Sirius soğuk bir sesle. "Ne zaman temizlik yapıyorum numarasıyla ortada görünsen, biz atmayalım diye bir şeyler yürütüp odana götürüyorsun."

"Kreacher, Efendi'nin evindeki hiçbir şeyi yerinden ynatmaz," dedi cin, hemen ardından da hızla mırıldana-

149

rak, "goblen atılsa hanımım Kreacher'ı asla affetmezdi, yedi yüzyıldır bu ailede o, Kreacher onu kurtarmalı, Efen-di'nin, kanı bozukların ve veletlerin onu yok etmesine Kreacher izin vermeyecek -"

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi Sırrus, küçümseyen gözlerle karşı duvara bakarak. "Onun arkasına da bir tane Kalıcı Yapıştırma Büyüsü koymuştur kesin, ama atabirsem mutlaka atacagım. Simdi git burdan, Kreacher."

Anlaşılan Kreacher açık bir emre karşı gelme cüretini gösteremiyordu; yine de, ayaklarını sürüye sürüye yanından geçerken Sirius'a fırlattığı bakış, derin bir nefretle doluydu. Odadan çıkana kadar da söylenmeye devam etti.

"- Azkaban'dan geri gelip Kreacher'a emirler yağdırıyor, ah, zavallı hanımım, simdi evi görse kim bilir ne derdi, içinde alçaklar yaşıyor, hazineleri dışarı atılıyor, benim öyle bir oğlum yok diye yemin etti, ama o geri geldi, üstelik katil olduğunu söylüyorlar -"

"Söylenmeye devam edersen katil olacağım gerçekten!" dedi Sirius sinirli sinirli, cinin arkasından kapıyı vururken.

"Sirius, akli basında değil onun," dedi Hermione yalvarırcasına, "onu duyabildiğimiz farkında olduğunu sanmıyorum."

"Çok uzun süre yalnız kaldı," dedi Sirius, "annemin portresinden çılgın emirler alıp kendi kendine konustu, ama her zaman küçük pis bir -"

"Onu serbest bıraksan," dedi Hermione umutla, "belki-"

"Onu serbest bırakamayız, Yoldaslık hakkında çok

150

sey biliyor," dedi Sirius ters ters. "Hem ayrıca, soktan öldü. Git ona bu evden ayrılmasını öner de, bak bakalım nasıl bir tepki gösteriyor."

Sirius odanın öbür ucuna, Kreacher'ın korumaya çalıştığı goblenin asılı olduğu yere yürüdü. Harry ve diğerleri de pesinden gittiler.

Goblen son derece eski görünüyordu; solmustu ve yer yer Doksi'ler tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu. Yine de, üzerine islenmiş sırma tel hâlâ ısılıyor, Harry'nin çıkarabildiği kadarıyla Ortaçağ'a kadar uzanan adamakıllı dallanmış bir soyagacını gösteriyordu. Goblenin tepesine koca koca harflerle bir şey yazılmıştı:

Asil ve Pek Köklü Black Ailesi "Toujours pür"*

"Burada sen yoksun!" dedi Harry, gözleriyle ağacın dibini taradıktan sonra.

"Eskiden suradaydım," dedi Sirius, sigara yanığını andıran, küçük, yuvarlak ve kömürleşmiş bir deliği isaret ederek. "Canım ihtiyar annem ben evden kaçtıktan sonra beni uçurmuş - Kreacher alçak sesle bu öyküyü mırıldanmayı pek sever."

"Evden mi kaçtın?"

"On altı yaşında falandım," dedi Sirius. "Canıma yetmisti."

"Nereye gittin peki?" diye sordu Harry, gözlerini ondan ayırmayarak.

Fransızca "Daima saf". (Ed. n.)

151

"Senin babanın evine," dedi Sirius. "Büyükbabanla büyükannen bunu hiç mesele etmediler; bana Page 55

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ikinci bir oğul gibi davrandılar. Evet, okul tatillerinde babanın evinde kamp kurdum, on yedi yaşına gelince de kendi basıma bir yere çıktım. Alphar Amcam bana epeyce bir altın bırakmıştı - o da buradan silinmiş, herhalde sebebi budur - neyse, ondan sonra kendi basımın çaresine baktım. Ama pazar kahvaltısı için Mr ve Mrs Potter'ın evi bana her zaman açıktı tabii."

"Ama... niye...?"

"Niye mi ayrıldım?" dedi Sirius, acı acı gülümseyip elini uzun, dağınık saçlarına götürerek. "Çünkü alayından nefret ediyordum: annemle babamdan, onların safkan saplantısından, bir Black olmanın insanı neredeyse kraliyet ailesi üyesi yapıyor olduğu inançlarından... onlara inanacak kadar kafasız olan budala erkek kardesimden... iste su o."

Sirius ağacın en altını, "Regulus Black" yazısını dürttü. Doğum tarihinin hemen yanında, bir ölüm tarihi vardı (on bes yıl öncesinin tarihi).

"Benden küçüktü," dedi Sirius, "ve sürekli kafama kakıldığı gibi, çok daha iyi bir oğuldu."

"Ama öldü," dedi Harry

"Evet," dedi Sirius. "Gerçek budala... Ölüm Yiyen'lere katıldı."

"Dalga geçiyorsun!"

"Yapma, Harry, ailemin ne tür büyücülerden olustugunu anlayacak kadar gezmedin mi bu evi?" diye sordu

Sirius sinirli sinirli.

152

"Yani - annenle baban da mı Ölüm Yiyen'lerdi?"

"Yo, yo, ama inan bana, Voldemort'un fikirlerini doğru buluyorlardı, büyücü ırkının artırılması, Muggle doğumlulardan kurtulup basa safkanların getirilmesi taraftarıydılar. Ayrıca bu konuda yalnız da değildiler, Volde-mort gerçek rengini göstermeden önce onun fikirlerinin doğru olduğunu düşünen epeyce insan vardı... ama onun güç sahibi olabilmek için neler yapmaya hazır olduğunu gördüklerinde, korktular. Yine de bahse varım ki annemle babam, ilk katılanlardan olduğu için Regulus'u küçük bir kahraman sanmışlardır."

"Bir Seherbaz tarafından mı öldürüldü?" diye sordu Harry duraksayarak.

"Yo, hayır," dedi Sirius. "Voldemort öldürdü. Ya da daha büyük ihtimalle, ondan gelen emirle öldürüldü; Re-gulus'un bizzat Voldemort tarafından öldürülecek kadar önemli olduğunu sanmıyorum. O öldükten sonra öğrendiğim kadarıyla, boğazına kadar batmış, ama sonra ondan istenenleri görünce panige kapılmış ve çıkmak istemiş. Ama Voldemort'a istifanı veremezsin tabii. Ya ömür boyu hizmet ya ölüm."

"Yemek," dedi Mrs Weasley'nin sesi.

Asasını önüne doğru kaldırmış, ucunda üzeri sandviç ve kekle dolu koca bir tepsiyi dengede tutuyordu. Suratı kıpkırmızıydı ve belli ki hâlâ kızgındı. Ötekiler bir şeyler yemek için büyük bir hevesle yanına gittiler, Harry ise goblene daha da yakından bakmakta olan Sirius'un yanında kaldı.

"Buna yıllardır bakmamıştım. İşte Phineas Nigellus..."

153

büyük-büyük-büyükbabam... Hogwarts'ın gördüğü en sevilmeyen Müdür'dü... ve iste Araminta Meliflua... annemin kuzini... Muggle avlamanın yasallasması için Bakan-lık'tan bir Yasa Tasarısı geçirmeye çalıştı... ve sevgili Ella-dora Teyze... çay tepsiyelerini taşıyamayacak kadar yaslanmış ev cinlerinin basının kesilmesi şeklindeki aile gelenegini o baslattı... tabii ne zaman aileden birazcık doğru dürüst biri çıksa, reddedilirdi. Bakıyorum da Tonks burada yok. Belki de Kreacher bunun için ondan emir kabul etmiyor - oysa aileden biri ne isterse yapmak zorunda -"

"Tonks'la akraba mısınız?" diye sordu Harry, sasırarak.

"Evet, annesi Andromeda en sevdiğim kuzinimdi," dedi Sirius, gobleni dikkatle inceleyerek. "Hayır, Andromeda da burada yok, bak -"

İki ismin, Bellatrix ve Narcissa'nın arasındaki bir başka küçük yuvarlak yanık izini gösterdi.

"Andromeda'nın kardeşleriyse hâlâ burada, çünkü çok güzel, saygıdeğer safkan evlilikler yaptılar, Andromeda ise Muggle doğumlu biriyle, Ted Tonks'la evlendi, o yüzden de -"

Sirius gobleni bir asayla havaya uçurur gibi yaptı ve acı acı güldü. Ancak Harry gülmedi;

Page 56

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Andromeda'nın yanık izinin sağ tarafındaki isimlere bakmakla mesguldü. Çift çizgili bir altın isleme Narcissa Black'i Lucius Malfoy'a bağlıyor, dik bir altın çizgiyse onlardan Draco ismine iniyordu.

"Malfoy'larla akrabası!"

"Safkan ailelerin hepsi birbiriyle akrabadır," dedi Siri-

154

us. "Ogullarınla kızlarının sadece safkanlarla evlenmesine izin verince seçeneklerin epey azalıyor; sayımız çok azaldı çünkü. Molly ve ben evlilik yoluyla hısımız, Arthur'un da kardeş torununun çocuğu gibi bir şey oluyorum. Ama burada onların adını aramaya hiç gerek yok - kanı bozuk diye bir şey varsa, Weasley'ler kesin onlardandır."

Ama Harry şimdi de Andromeda'nın yanık izinin solundaki isme bakıyordu: Bellatrix Black, çift çizgiyle Rodolphus Lestrage'a bağlanıyordu.

"Lestrage..." dedi Harry yüksek sesle. Bu ad hafızasında bir şeyleri harekete geçirmisti; bir yerden biliyordu, ama midesinde tuhaf, ürpertici bir his uyanmasına rağmen bir süre nereden olduğunu çıkaramadı.

"Azkaban'dalar," dedi Sirius sadece.

Harry meraklı gözlerle ona baktı.

"Bellatrix ve kocası Rodolphus, genç Barty Crouch'la birlikte geldi," dedi Sirius, aynı hasin sesle.

"Rodolphus'un erkek kardeşi Rabastan da onlarlaydı."

Ve Harry hatırladı. Bellatrix Lestrage'ı Dumbledore'un odasında duran, düşüncelerin ve anıların depolanabildiği Düşünseli denen tuhaf aygıtın içinde görmüştü: Uzun boylu, koyu tenli, sis gözkapaklı bir kadındı. Mahkemesinde kalkıp Lord Voldemort'a sadakatini sürdürdüğünü, düşsünden sonra onu bulmaya çalışmaktan gurur duyduğunu ve bir gün sadakatinden ötürü ödüllendirileceğine olan inancını ilan etmişti.

"Hiç söylemedin onun senin -"

"Kuzinim olması bir şeyi değiştirir mi?" diye çıkıştı Bana kalırsa, onlar benim ailem değil. Hele o, ke-

155

sinlikle değil. Azkaban'da bir an gözüme çarpmasını saymazsan, onu en son senin yasındayken görmüştüm. Sence onun gibi bir akrabam olduğu için gurur mu duyuyorum?"

"Özür dilerim/" dedi Harry hemen, "Öyle demek istemedim - sasırdım sadece -"

"Önemli değil, özür dilemene gerek yok," diye mırıldandı Sirius. Ellerini cebine iyice sokarak goblene arkasını döndü. "Yeniden burada olmaktan hoslanmıyorum," dedi, misafir odasına göz gezdirerek. "Yine bu eve tıklıcağım hiç aklıma gelmemisti."

Harry onu çok iyi anlıyordu. Büyüyüp Privet Drive dört numaradan sonsuza dek kurtulduğunu sanıyorken, geri dönüp yine orada yaşaması gerekse kendini nasıl hissedeceğini biliyordu.

"İdeal bir Karargâh tabii," dedi Sirius. "Babam burada yaşarken eve büyücü kısmının bildiği her tür güvenlik önlemini kurdu. İsaretlenemez, böylece Muggle'lar asla gelip kapıyı çalmaz - sanki böyle bir şeyi isterlermiş gibi. Şimdi Dumbledore da kendi korumasını eklediğine göre, başka herhangi bir yerde bu kadar güvenli bir ev bulmak çok zor. Anlarsın ya, Dumbledore Yoldaslık'm Sır Tutucusu -o bizzat nerede olduğunu söylemedikçe kimse burayı bulamaz-, Moody'nin dün gece sana gösterdiği not var ya, o Dumbledore'dandı..." Sirius kısa, havlarmış gibi bir kahkaha attı.

"Annemle babam şimdi evlerinin ne için kullanıldığını görseler... eh, annemin portresi bu konuda sana bir fikir verebilir..."

Bir an kaslarını çattıktan sonra içini çekti.

156

"Arada bir çıkıp ise yarayacak bir şey yapabilirsem hiç fena olmazdı. Dumbledore'a durusmana giderken sana eslik edemeyeceğimi sordum - Fırtık olarak tabii. Biraz moral destek verebilmek için. Ne dersin?"

Harry kendini, midesi tozlu halıya düsmüş gibi hissetti. Önceki akşam yemeginden beri durusma bir kez bile aklına gelmemisti; en sevdiği insanların yanına gelmenin ve tüm olan biteni duymanın

verdiği heyecanla, zihninden uçmuş gitmişti. Ancak Sirius'un sözleriyle, o ezici korku hissi geri geldi. Sandviçlerine yumulmuş Hermione ve VWeasley'lere baktı ve onsuz Hogwarts'a giderlerse

Page 57

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kendini nasıl hissedeceğini düşündü.

"Merak etme," dedi Sirius. Harry basını kaldırınca Sirius'un onu izlemekte olduğunu gördü.

"Eminim seni aklarlar, Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nde canını kurtarmak için büyü kullanımına izin verildiğine dair bir şey vardır mutlaka."

"Ama beni atarlarsa eğer," dedi Harry alçak sesle, "buraya gelip senle yaşayabilir miyim?"

Sirius hüzünle gülümsedi.

"Bakarız."

"Dursley'lere dönmek zorunda olmadığımı bilsem, duruşma konusunda kendimi çok daha iyi hissedirdim," diye sıkıstırdı onu Harry.

"Burayı tercih ediyorsan bayagi kötü olmalılar," dedi Sirius kederli kederli.

"Siz ikiniz, acele edin, yoksa yiyecek yemek kalmayacak," diye seslendi Mrs VWeasley.

Sirius yeniden derin derin iç geçirdi, goblene karan-

157

lık bir bakış attı ve Harry ile ikisi gidip diğerlerine katıldılar.

O öğleden sonra vitrinli dolapları bosaltırlarken, Harry duruşmayı düşünmemek için elinden geleni yaptı. Neyse ki hayli dikkat gerektiren bir isti, nesnelere çoğu tozlu raflarından ayrılmaya çok isteksiz görünüyordu. Gümüş bir enfiye kutusu Sirius'u çok fena ısırıldı; birkaç saniye içinde, ısınan elinin üzerinde, sert ve kahverengi bir eldivene benzeyen bir kabuk çıktı.

"Önemli bir şey değil," dedi, elini ilgiyle inceleyerek. Asasıyla üstüne hafifçe dokunup deriyi normale döndürdü, "içindeki, Sigilkabugu tozu olmalı."

Kutuyu dolaplardan çıkardıkları döküntülerin kondugu çuvalın içine attı; Harry biraz sonra George'un, elini bir kumas parçasıyla dikkatlice sarıp, kutuyu gizlice zaten Doksi'lerle dolu olan cebine attığını gördü.

Çirkin görümlü gümüş bir alet buldular, çokbacaklı bir cımbıza benzeyen bir şey. Harry onu eline alınca bir örümcek gibi koluna tırmandı ve derisini delmeye çalıştı. Sirius onu hemen yakalayıp Doganın Asaleti: Bir Büyücülük Seceresi adlı ağır bir kitapla ezdi. Kurulduğunda hafiften tekinsiz, çın çın bir melodi çalan ve Ginny akıllıca bir hareketle kapagını kapatana dek hepsinin üzerine bir halsizlik ve uyku çökmesine neden olan bir müzik kutusu; hiçbirinin açmayı basaramadığı ağır bir madalyon; bir dizi çok eski mühür; ve, tozlu bir kutunun içinde, Sirius'un büyükbabasına "Bakanlık7 a hizmetlerinden dolayı" verilmiş bir Birinci Sınıf Merlin Nisanı buldular.

"Onlara yığınla altın verdiği anlamına geliyor," dedi

158

Sirius, hor gören bir sesle. Madalyayı çöp çuvalının içine attı.

Kreacher defalarca odaya çaktırmadan girip pestamalinin altında bir şeyler kaçırmaya çalıştı ve her yakalandığında mırıldanarak feci küfürler etti. Sirius üzerinde Black armasını taşıyan büyük altın bir yüzüğü elinden aldığı anda, Kreacher hiddetten resmen ağladı ve Sirius'a alçak sesle Harry'nin ömründe duymadığı hakaretler ederek hıçkırma hıçkırma odadan çıktı.

"Babamındı," dedi Sirius, yüzüğü çuvala atarak. "Kreacher ona anneme olduğu kadar bağlı değildi pek, ama yine de geçen hafta onu babamın eski bir pantolonunu oksayıp öperken yakaladım."

*

Mrs VWeasley sonraki birkaç gün boyunca onları çok çalıştırdı. Misafir odasını temizlemek üç gün aldı. En sonunda odadaki tüm tatsız şeylerden geriye sadece, duvardan çıkarılmasına yönelik tüm çabalara direnen Black soyagacı gobleni ve takırdayan yazı masası kaldı. Moody henüz Karargâh'a ugramadığından, içindeki şeyden emin olamıyorlardı.

Misafir odasından zemin kattaki yemek odasına geçtiler ve orada, büfede gizlenmiş tabak boyunda örümcekler buldular (Ron çay yapacağım diye aceleyle odadan çıktı ve bir buçuk saat boyunca dönmedi). Sirius, Black armasını ve siarını taşıyan porselenlerin hepsini paldır küldür bir çuvala attı. Kararmış gümüş çerçeveli eski fotoğraflar da porselenlerle aynı kaderi paylaştı, üstlerindeki cam kırılırken sakinleri çılgık çılgıca bağırıldı.

159

Snape buna "temizlik" diyor olabilirdi ama, Harry'ye göre yaptıkları iş, eve savaş açmaktı. Ev de

Page 58

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

gayet iyi direniyor, bu arada Kreacher da ona yardım ve yordakçılık ediyordu. Ev cini toplandıkları her yerde bitiveriyor, çöp çuvallarının içinden kurtarabileceği her şeyi kurtarıırken, mırıldanması giderek daha da çirkinleşiyordu. Sirius onu giyeceklerle tehdit edecek kadar ileri gitti, ama Kreacher ona ağlamaklı gözlerle bakıp, "Efendi nasıl arzu ediyorsa öyle yapar," dedi. Hemen sonra da arkasını dönüp yüksek sesle söylenmeye başladı: "Ama Efendi Kreacher'ı kovmaz, yoo, hayır, çünkü Kreacher onların ne işler çevirdiğini biliyor, ya, evet, Karanlık Lord'a kumpas kuruyorlar, evet, bu Bulanık'larla ve hainlerle ve alçaklarla..."

Bunun üzerine Sirius, Hermione'nin itirazlarına aldırmayarak, Kreacher'ı pestamalinin arkasından tuttuğu gibi odadan dışarı fırlattı.

Günde birkaç kez kapı zili çalıyor, Sirius'un annesi de isaret verilmiş gibi çılgık çılgıca bağırıp çağırmaya başlıyor, Harry ve diğerleri ise ziyaretçinin söylediklerini duymak için kulak kabartıyorlardı. Ama Mrs Weasley onları tekrar işlerinin başına çağırmadan önce duydukları tek tuk laftan çok az şey çıkarabiliyorlardı. Snape birkaç kez daha eve uğrayıp gitti. Harry onunla yüz yüze gelmediğine çok memnun oldu. Harry bir ara Biçim Degistirme öğretmeni Profesör McGonagall'ı da gördü. Bir Muggle elbisesi ve mantosu içinde çok garip görünüyordu ve oyalanamaya-cak kadar mesgul gibiydi. Ancak bazen, ziyaretçiler yardım etmek için kalıyorlardı. Tonks'un onlara katıldığı unutulmaz bir aksamüstü, üst katlardaki bir tuvalette canı

160

bir ihtiyar gulyabani buldular. Sirius'la birlikte evde kalan, ama Yoldaslık için esrarlı görevler gerçekleştirmek amacıyla gidip uzun süre gelmeyen Lupin, etraftakilere koca koca cıvatalar atmak gibi kötü bir âdet edinmiş büyük bir sarkaçlı saati onarmalarına yardım etti. Ron'un gardiroptan çıkardığı çok eski mor bir çüppe tam onu bogmaya çalışırken, Mundungus Ron'u kurtardı ve Mrs Weasley'ye kendini biraz olsun affettirdi.

Hâlâ iyi uyuyamamasına, koridorlarla ve kilitli kapılarla ilgili, yara izinin batmasına yol açan rüyalar görüyor olmasına rağmen, Harry yaz basından beri ilk kez eglenebiliyordu. Mesgul olduğu sürece mutluymuştu; ancak iş bittiginde, gardım indirdiğinde, ya da yatakta bitkin bir halde yatıp tavanda dolan bulanık gölgeleri seyrettiğinde, ufukta beliren Bakanlık duruşmasının düşüncesi yeniden aklına geliyordu. Atılırsa halinin ne olacağını merak ederken, korkudan içinde bir yerlere igneler batıyordu. Bu düşünce öyle korkunçtu ki yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu, hatta Ron'la Hermione'ye bile. ikisini sık sık birbirleriyle fısıldasır ve ona doğru endişeyle bakarken görüyordu ama, bu konudan bahsetmemek konusundaki tavrını örnek almışlardı. Bazen hayal gücünün ona, esasını kıran ve Dursley'lere dönmesini emreden bir Bakanlık memurunu göstermesine engel olamıyordu. Ama Dursley'lere dönmeyecekti. Bunda kararlıydı. Buraya, Grim-mauld Meydanı'na gelip Sirius'la yaşayacaktı.

Mrs Weasley'nin çarsamba akşamı yemekte ona dönüp usulca söyledikleriyle birlikte, sanki midesine bir tuğla düştü: "Yarın sabah için en iyi giysilerini ütüledim,

161

Harry, ayrıca bu gece saçını da yıkamanı istiyorum. İyi bir ilk izlenim mucizeler yaratabilir." Ron, Hermione, Fred ve Ginny, birden konuşmayı bıraktılar ve dönüp ona baktılar. Harry peki anlamında basını salladı ve pizolmasını yemeye devam etmeye çalıştı, ama ağız o kadar kurumustu ki çiğneyemiyordu bile.

"Oraya nasıl gideceğim?" dedi Mrs Weasley'ye, elinden geldigince tasasız bir sesle.

"Arthur ise giderken seni de götürülecek," dedi Mrs Weasley tatlılıkla.

Mr Weasley masanın öbür ucundan Harry'ye cesaret verir bir edayla gülümsedi.

"Duruşma vaktine kadar büromda bekleyebilirsin," dedi.

Harry dönüp Sirius'a baktı, ama daha aklındaki soruyu sormadan, Mrs Weasley cevabı vermişti bile.

"Profesör Dumbledore, Sirius'un seninle gelmesinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor, doğrusunu istersen bence de -"

"- çok haklı," dedi Sirius, dişlerini sıkarak.

Page 59

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Mrs Weasley dudak büzdü.

"Dumbledore bunu sana ne zaman söyledi?" dedi Harry, Sirius'a bakarak.

"Dün gece geldi, sen uyurken," dedi Mr Weasley.

Sirius dalgın dalgın çatalını bir patatese sokuyordu. Harry bakışlarını tabağına indirdi.

Dumbledore'un duruşmadan bir önceki gece eve gelip de onunla görüşmek istememesi, Harry'nin kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştur - böyle bir şey mümkünse eğer.

Sihir Bakanlığı

Harry ertesi sabah saat bes buçukta kalktı; sanki birisi kulagının içine doğru haykırmış gibi, aniden, tamamen uyanmıştı. Disiplin duruşmasının düşüncesi beynini en minik zerrelerine kadar doldururken bir an hareketsiz kaldı, sonra, daha fazla dayanamayarak bir hamlede yataktan kalktı ve gözlüğünü taktı. Mrs Weasley, yeni yıkayıp ütülenmiş kot pantolonuyla tışörtünü yatağının ayakucu-na koymuştu. Harry onları sırtına geçirdi. Duvardaki bos tablo sinsi sinsi güldü.

Ron yayılıp yatmıştı, ağzı bir karış açık, mısıl mısıl uyuyordu. Harry odayı geçip sahanlığa çıkarken ve kapıyı yavaşça arkasından kapatırken, o kıpırdamadı bile. Ron'u bir daha ne zaman göreceğini düşünmemeye ve belki de artık Hogwarts'ta sınıf arkadaşı olmayacaklarını aklına getirmemeye çalışan Harry, Kreacher'ın atalarının baslarının yanından sessizce geçerek merdivenlerden indi ve mutfaga gitti.

Mutfak bostur diye düşünüyordu, ama kapıya vardığında, içeriden hafif bir uğultu çarptı kulagina. Kapıyı itip

163

açtı. Mr ve Mrs Weasley, Sirius, Lupin ve Tonks, sanki onu bekliyormuş gibi orada oturuyorlardı. Hepsi dışarı çıkacak gibi giyinmişlerdi, sırtına mor bir kapitone sabahlık geçirmiş Mrs Weasley hariç. O da Harry girer girmez ayaga fırladı.

Asasını çekip telaşla ocaga doğru giderken, "Kahvaltı," dedi.

"Gün - ay - aaydın, Harry," diye esnedi Tonks. Sağ bu sabah sarı ve kıvrıkcıktı. "İyi uyudun mu?" "Evet," dedi Harry.

Tonks, yeni bir esnemeyle sarsılarak, "Ben büüü - tün ge - geece ayaktaydım," dedi. "Gel de otur..."

Bir iskemle çekti, bu arada yanındakini de devirdi.

"Ne istersin, Harry?" diye seslendi Mrs Weasley. "Yulaf lapası? Kek? Füme balık? Pastırmalı yumurta? Kızarmış ekmek?"

"Sadece - sadece kızarmış ekmek, tesekkürler," dedi Harry.

Lupin, Harry'ye baktı, sonra Tonks'a, "Scrimgeour hakkında ne diyordun?" diye sordu.

"Ah... evet... yani, biraz daha dikkatli olmamız gerek, Kingsley'yle bana tuhaf tuhaf sorular soruyor..."

Harry konuşmaya katılması beklenmediği için adeta minnet duydu. İçi buruluyordu. Mrs Weasley önüne iki parça marmeladı kızarmış ekmek koydu. Harry yemeye çalıştı ama, bunun hah çignemekten farkı yoktu. Mrs Weasley öbür yanına oturup onun tışörtüyle uğrasmaya koyuldu, etiketini içeri soktu, omuzlarındaki kırıksıkları düzelitti. Keske yapmasa, diye düşündü Harry.

164

"... ve Dumbledore'a yarın gece nöbet tutamayacağımı söylemem gerek, çok ama çok yo - ooo - orgunum," dedi Tonks, yine çeneleri kopacakmış gibi esneyerek.

"Ben senin yerini alırım," dedi Mr Weasley. "Ben iyiyim, zaten bitirilecek bir raporum da var..."

Mr Weasley'nin sırtında büyücü cüppesi değil, ince çizgili bir pantolon ve eski bir havacı montu vardı. Tonks'tan Harry'ye döndü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Harry omuzlarını silkti.

Page 60

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Yakında bitecek," dedi Mr Weasley, yüreklendirmek istercesine. "Birkaç saat içinde aklanırsın." Harry hiçbir şey söylemedi.

"Duruşma benim katımda, Amelia Bones'un bürosunda. Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi'nin basındadır, seni o sorgulayacak."

Tonks içtenlikle, "Amelia Bones iyidir," dedi. "Adildir, seni dinler."

Harry basını evet anlamında salladı, hâlâ söyleyecek bir şey gelmiyordu aklına.

Sirius birden, "Sinirlerine hâkim ol," dedi. "Kibar davran, gerçeklerden sasma."

Harry yeniden basını salladı.

Lupin yavaşça, "Yasalar senin yanında," dedi. "Yaşca küçük büyücülerin bile, hayatlarını tehdit eden durumlarda büyü kullanmasına izin vardır."

Çok soguk bir şey Harry'nin ensesinden aşağı doğru kaydı; önce birisi ona bir Hayalbozan Büyüsü yapıyor sandı, sonra Mrs Weasley'nin ıslak bir tarakla saçını üzerin-

de ise giristigini fark etti. Mrs Weasley basının tepesine sıkı sıkı bastırdı.

Umutsuzca, "Hiç düz durmaz mı?" diye sordu.

Harry basını iki yana salladı.

Mr Weasley önce saatine, sonra Harry'ye baktı.

"Sanırım artık gitmemiz gerek," dedi. "Biraz erken gerçi, ama burada oyalanmaktansa Bakanlık'ta olsan daha iyi diyorum."

"Tamam," dedi Harry düşünmeden. Kızarmış ekmeğini elinden bırakıp ayağa kalktı.

"Merak etme, Harry, bir şey olmayacak," dedi Tonks, koluna vurarak.

"İyi sanslar," dedi Lupin. "Mesele çıkmayacak, eminim."

"Eger çıkarsa da," dedi Sirius sert bir sesle, "senin adına Amelia Bones'la bizzat ilgilenirim..."

Harry zar zor gülümsedi. Mrs Weasley ona sıkıca sarıldı.

"Hepimiz arkadayız," dedi.

"Tamam," dedi Harry. "Eh... sonra görüşürüz öyleyse."

Mr Weasley'nin pesine takılıp merdivenlerden çıktı, holü geçti. Sirius'un annesinin perdelerin ardında uykusunda homurdandığını duyuyordu. Mr Weasley kapının sürgüsünü açtı ve soguk, gri safaga adım attılar.

Hızlı hızlı meydandan geçerlerken, Harry, "Normalde ise yürüyerek gitmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, genellikle Cisimleniyorum," dedi Mr Weasley, "ama sen elbette bunu yapamazsın ve bence oraya kesin-

166

likle sihirli olmayan bir şekilde gitmemiz en iyisi... daha olumlu bir izlenim yaratır, duruşmanın nedenini düşünecek olursak..."

Yürürlerken Mr Weasley elini ceketinin cebinden çıkarmıyordu. Harry onun eliyle esasını sımsıkı kavradığını biliyordu. Bakımsız sokaklar neredeyse bombostu, ama berbat durumdaki küçük metro istasyonuna geldiklerinde, erken saatte ise gidenlerle dolu olduğunu gördüler. Mr Weasley, kendini gündelik işlerini yapan Muggle'ların yakınında bulduğunda hep olduğu gibi, coskusunu saklamakta güçlük çekiyordu.

Otomatik bilet makinelerini isaret ederek, "Cidden inanılmaz," diye fısıldadı. "Harikulade yaratıcı."

"Bozuklar," dedi Harry, bir tabelayı isaret ederek.

"Evet ama, yine de..." dedi Mr Weasley, onlara sefkatle gülümseyerek.

Biletlerini, makine yerine, mahmur görünen bir bekçiden aldılar (bu işi Harry halletti, çünkü Mr Weasley Muggle parası işlerinde pek başarılı değildi) ve bes dakika sonra onları tıngır tıngır Londra'nın merkezine götürecek bir metro trenine biniyorlardı. Mr Weasley pencerenin üstündeki Metro Haritası'nı endişeyle tekrar tekrar kontrol ediyordu.

"Dört durak daha var, Harry... Simdi üç durak kaldı... iki durak sonra tamam, Harry..."

Londra'nın tam göbeğindeki bir istasyonda indiler, elleri evrak çantalı, takım elbiseli erkekler ve tayyörlü kadınlardan oluşan bir dalgaya kapılıp trenden uzaklaştılar. Yürüyen merdivenlerden çıktılar, bilet turnikesinden geç-

Page 61

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

167

tiler (Mr Weasley, turnikenin biletini yutusuna bayıldı) ve iki yanında heybetli binalar uzanan, trafigin simdiden yoğun olduğu bir caddeye çıktılar.

"Neredeyiz?" diye sordu Mr Weasley bos bos. Harry bir an, Mr Weasley'nin sürekli haritaya bakmasına rağmen yanlış istasyonda olduklarını sandı ve kalbi durur gibi oldu; ama Mr Weasley bir dakika sonra, "Ah evet... buradan, Harry," dedi ve onun önüne düşüp bir yan yola saptı.

"Kusura bakma," dedi, "ama hiç trenle gelmedim ve Muggle bakış açısından her şey farklı görünüyor. Aslında ben daha önce ziyaretçi girişini de hiç kullanmadım."

Onlar yürümeye devam ettikçe binalar küçüldü, daha az heybetli hale geldi. Sonunda, birkaç tane eski püskü görünümlü büronun, bir meyhanenin ve dolup tasması bir çöp konteynirinin bulunduğu bir sokaga vardılar. Harry, Sihir Bakanlığı'nın daha çarpıcı bir yerde olacağını beklerdi.

"İşte geldik," dedi Mr Weasley neseyle. Üzeri yazılarla bezeli bir duvarın önünde duran, birkaç camı eksik, eski ve kırmızı bir telefon kulübesini isaret etti. "Önden buyur, Harry."

Telefon kulübesinin kapısını açtı.

Harry neler olduğunu merak ederek içeri girdi. Mr Weasley onun yanına sıkı ve kapıyı kapadı.

Anca sığıldılar. Harry'nin vücudu, sanki serserinin teki yerinden koparmaya çalışmış gibi duvardan

egri bügrü sarkan telefon cihazına yapışmıştı. Mr VVeasley, Harry'nin üzerinden ahizeye uzandı.
168

"Mr VVeasley, sanırım bu da bozuk/" dedi Harry.

"Hayır, hayır, eminim iyi durumda," dedi Mr VVeasley, ahizeyi basının üstünde tutup kadrana bakarak. "Hadi bakalım... altı..." numarayı çevirdi, "iki... dört... bir dört daha... ve bir iki daha..." Kadran tıkr tıkr yerine dönerken, telefon kulübesinin içinde sakın bir kadın sesi duyuldu. Ses Mr VVeasley'nin elindeki ahizeden gelmiyordu, hemen yanlarında görünmez bir kadın duruyormuş gibi yüksek ve netti.

"Sihir Bakanlığı'na hosgeldiniz. Lütfen adınızı ve isinizi belirtin."

"Sey..." dedi Mr VVeasley, belli ki ahizeye doğru konuşup konuşmaması gerektiğini kestiremiyordu. Sonunda ağızlığı kulagina tutarak isin ortasını buldu. "Arthur VVeasley, Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi'nden; bir disiplin durusmasına katılmak üzere çağrılan Harry Pot-ter'a eslik ediyorum..."

Sakin kadın sesi, "Tesekkürler," dedi. "Ziyaretçi, lütfen rozeti alın ve cüppenizin önüne takın."

Bir çıtırtı ve bir tıkrıtı duyuldu, Harry genellikle iade edilen bozuklukların görüldüğü madeni oluktan bir şeyin kaydığını gördü. Uzanıp aldı: Üzerinde Harry Potter, Disiplin Durusması yazan kare seklinde gümüş bir rozetti bu. Harry rozeti tısrötünün önüne takarken, kadın sesi yine konuştu.

"Bakanlık ziyaretçisi, güvenlik masasında bir aramadan geçmek ve asanızı kayıt için sunmak zorundasınız; güvenlik masası Atriyum'un öbür ucundadır."

Telefon kulübesinin zemini sarsıldı. Yavaş yavaş top-

169

raga gömülüyorlardı. Kulübenin camlarından kaldırım yükseliyormuş gibi görünürken, Harry kaygıyla etrafına baktı; sonunda üstlerine karanlık çöktü. Hiçbir şey göre-miyordu; telefon kulübesi toprağın içinde ilerlerken sadece yeknesak bir gıcırıtı duyuluyordu. Harry'ye aslında çok daha uzunmuş gibi gelen bir dakika kadar bir sürenin ardından, altın bir ısı demeti ayaklarını aydınlattı, sonra da genişleyip vücudu boyunca yükseldi, yüzüne vurdu. Harry sulanmasınlar diye gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

Kadının sesi, "Sihir Bakanlığı iyi günler diler," dedi.

Telefon kulübesinin kapısı hızla açıldı. Mr VVeasley dışarı çıktı, ağız bes karış açılmış Harry de onu izledi.

Koyu renk ahsap döşemesi gıcır gıcır cilalanmış, çok uzun ve görkemli bir salonun bir ucunda duruyorlardı. Parlak mavi tavana parıl parıl altın simgeler kakılmıştı, muazzam bir semavi ilan tahtası gibi hareket edip değişiyorlardı. İki tarafta uzanan, parlak koyu renk ahsapla kaplı duvarların içlerine çok sayıda yaldızlı sömine yerleştirilmişti. Her birkaç saniyede bir, soldaki söminelerden hafif bir ısı sesiyle bir cadı ya da büyücü çıkıyordu. Sağ tarafta ise, gitmek
Page 62

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

isteyenler söminelerin önünde kısa kuyruklar oluşturmustu.

Salonun ortasında bir fiskiye vardı. Daire seklindeki havuzun ortasında, gerçek boyutlarından büyük bir grup altın heykel duruyordu. En yüksek olanı, esasını dosdogru havaya uzatmış, soylu görünlü bir büyücüydü. Güzel bir cadı, bir at-adam, bir cincüce ve bir ev cini onun çevresine toplanmışlardı. Son üçü, hayran hayran cadıyla büyü-

170

cüye bakıyordu. İkisinin asalarının, at-adamın okunun, cincücenin sapkasının ve ev cininin iki kulagının ucundan pırıldayan sular fiskırıyordu. Böylece, Cisimlenenlerin pop ve sak seslerine, dökülen suyun sıpırtısı da karışıyor, çoğu sabahın erken saatlerine has asık suratlarla salonun öbür ucundaki altın kapılara doğru yürüyen yüzlerce cadı ile büyücünün ayak sesleri de bunlara ekleniyordu.

"Buradan," dedi Mr Weasley.

Kimi düstü düşecek parsömen yığınları, kimi eski püskü evrak çantaları taşıyan, bazıları yürürken Gelecek Postası'm okuyan Bakanlık çalışanları arasından kendilerine yol bularak kalabalığa karıştılar. Fiskiye'nin yanından geçerlerken Harry'nin gözüne, havuzun dibinde parıldayan gümüş Sickle'larla bronz Knut'lar çarptı. Havuzun yanındaki küçük, kararmış tabelada şöyle diyordu: **SİHİRLİ KARDESLER FİSKİYESİNİN TÜM GELİRİ, ST MUNGO SİHİRSEL HASTALIKLAR VE SAKATLIKLAR HASTANESİ'NE BAGISLANACAKTIR.**

Harry kendini çaresizce, Eger Hogivarts'tan atılmazsam ben de on Galleon koyacağım, diye düşünürken buldu.

"Buradan, Harry," dedi Mr Weasley. Altın kapılara giden Bakanlık çalışanları selinden ayrıldılar. Soldaki bir masada, Güvenlik yazılı bir tabelanın altında oturan, kötü tıraslı, parlak mavi cüppeli büyücü onlar yaklaşıırken basını kaldırıp baktı ve Gelecek Postası'm elinden bıraktı. Mr Weasley, eliyle Harry'yi isaret ederek, "Bir ziyaretçiye eslik ediyorum," dedi.

171

"Buraya gelin," dedi büyücü, bezgin bir sesle.

Harry ona yaklaştı, büyücü bir araba anteni kadar ince ve esnek olan uzun, altın bir çubugu Harry'nin önünde ve arkasında gezdirdi.

Sonra, "Asa," diye homurdandı, altın aleti bırakıp elini uzatarak.

Harry asasını çıkardı. Büyücü onu, tek kefeli bir terazi benzeri garip piring bir cihaza bıraktı. Cihaz titresmeye başladı. Kaidesindeki bir yarıktan, dar bir parsömen seridi hızla çıktı. Büyücü bunu kopardı ve üzerinde yazılanları okudu.

"On bir inç, anka telekli, dört yıldır kullanılıyor. Dogru mu?"

"Evet," dedi Harry tedirgin tedirgin.

"Bu bende kalsın," dedi büyücü, parsömen seridini ucu sivri küçük piring bir çubuga takarak. "Sen de bunu geri alıyorsun," diye ekledi, asasını Harry'ye dogru itti.

"Tesekkür ederim."

"Bir dakika..." dedi büyücü ağır ağır.

Gözleri Harry'nin göğsündeki gümüş ziyaretçi rozetinden hızla alınaya kaymıstı.

Mr Weasley kararlı bir edayla, "Tesekkürler, Eric," dedi ve Harry'yi omzundan tuttuğu gibi masadan uzaklaştırdı, altın kapılardan geçen cadılarla büyücüler seline yeniden daldılar.

Kalabalık tarafından biraz itilip kakılan Harry, kapılardan, içerideki daha küçük salona geçen Mr Weasley'yi izledi; burada dövme altından parmaklıkların arkasında en azından yirmi asansör vardı. Harry ile Mr Weasley

172

bunlardan birinin önündeki kalabalığa katıldılar. Yakınlarında, elindeki büyük mukavva kutudan hısırtılı sesler çıkan koca sakallı bir büyücü duruyordu.

Büyücü, Mr Weasley'ye basını sallayarak, "İyi misin, Arthur?" dedi.

Mr Weasley kutuya bakarak, "Orada ne var öyle, Bob?" diye sordu.

Büyücü ciddi bir sesle, "Emin degiliz," dedi. "Agzından alevler çıkana kadar, bataklık standardında bir tavuk sanıyorduk. Bana, Deneysel Üretim Yasası'nın ciddi bir ihlali gibi geliyor."

Asansör büyük bir gürültü ve patırtıyla önlerine indi; altın parmaklık arkaya kaydı, Harry ile Mr

Page 63
Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Weasley kalabalığın geri kalanıyla birlikte bindiler. Harry arka duvara sıkışıp kımıldayamaz hale gelmişti. Bazı cadılarla büyücüler ona tuhaf tuhaf bakıyordu; kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarını ayaklarına dikti, bir yandan da perçemini düzeltiyordu. Parmaklıklar kayarak tangırtıyla kapandı ve asansör, zincirleri takırdayarak yükselmeye başladı; o sırada, Harry'nin telefon kulübesinde duyduğu sakin kadın sesi bir kez daha asansörde çınladı.

"Yedinci Kat, Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi; Britanya ve İrlanda Quidditch Ligi Karargâhı, Resmi Tükü-renbilye Kulübü ve Saçmasapan Patentler Bürosu buradadır." "

Asansör kapıları açıldı. Çesitli Quidditch takımları posterlerinin duvarlara egri bügrü asılmış olduğu tertipsiz görünümlü bir koridor Harry'nin gözüne çarptı. Asansördeki büyücülerden bir kucak dolusu süpürge taşıyanı,

173

zorlukla kendini kurtarıp çıktı ve koridorun ucunda gözden kayboldu. Kapılar kapandı, asansör bir kez daha sarsılarak yükselmeye başladı ve kadının sesi yine anonsa başladı:

"Altıncı Kat, Sihirli Ulaşım Dairesi; Uçuş Sebekesi Mercii, Süpürge Denetim İdaresi, Anahtar Bürosu ve Cisimlenme Sınav Merkezi buradadır."

Asansör kapıları bir daha açıldı, dört bes cadıyla büyücü dışarı çıktı; aynı anda, birkaç kâğıt uçak içeri süzüldü. Onlar basının üstünde tembel tembel kanat çırparken, Harry basını kaldırıp baktı; eflatun renktheydiler, kanatlarının kenarında Sihir Bakanlığı damgasını görebiliyordu.

Mr Weasley, "Bölümlerarası notlar sadece," diye mırıldandı. "Daha önce baykus kullanıyorduk, ama inanılmaz bir karmasa yaratıyorlardı... masaların üstü baykus pisliği dolmuştu..."

Asansör takırdayarak yukarı dogru çıkarken, notlar da tavanda sallanan lambanın çevresinde kanat çırpıyordu.

"Besinci Kat, Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi; Uluslararası Sihirsel Ticaret Standartları Kurulu, Uluslararası Sihirsel Hukuk Bürosu ve Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Britanya Kürsüsü

buradadır."

Kapılar açılınca, birkaç cadı ve büyücüyle birlikte notlardan iki tanesi ok gibi dışarı fırladı, ama birkaç not da aynı hızla içeri daldı; lambanın ışığı, onlar çevresinde uçurken yanıp sönmeye başladı.

"Dördüncü Kat, Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi; Canavar, Varlık ve Ruh Bölümleri, Cin-
174

cüce İrtibat Bürosu ve Zararlılar Danışma Bürosu buradadır."

Ates püskürten tavuğu taşıyan büyücü, "Pardon," dedi ve pesinde küçük bir not sürüsüyle asansörü terk etti. Kapılar yemden tangırdayarak kapandı.

"Üçüncü Kat, Sihirli Kazalar ve Felaketler Dairesi; Büyü Kazalarını Düzeltme Ekibi, Unutturucu Karargâhı ve Muggle'ları İkna Edici Mazeretler Komitesi buradadır."

Bu katta, ucu yerlerde sürünen son derece uzun bir parsömeni okuyan bir cadı, Mr Weasley ve Harry hariç herkes indi. Asansör yeniden sarsılarak yükselirken, geri kalan notlar lambanın etrafında süzülmeği sürdürdü, sonra kapılar açıldı ve ses duyuruda bulundu.

"İkinci Kat, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi; Sihrin Uygunsuz Kullanımı Bürosu, Seherbaz Karargâhı ve Büyüce-sûra İdari Hizmetleri buradadır."

"İşte bizim kat, Harry," dedi Mr VWeasley. Asansörden çıkıp cadının arkasından, iki tarafında kapılar uzanan koridorda ilerlediler. "Benim bürom katın öbür tarafında."

"Mr VWeasley," dedi Harry, günes ışığının içeri girdiği bir pencerenin yanından geçerlerken, "hâlâ yeraltında değil miyiz?"

"Öyle," dedi Mr VWeasley. "Bunlar büyümlü pencereler. Sihirsel Bakım her gün havanın nasıl olacağını tayin eder. Geçen sefer zam pesindelerken iki ay kasırgada kalmıştık. .. Hemen surayı dönünce, Harry."

Bir köseyi döndüler, çift kanatlı ağır bir mese kapıdan geçtiler ve bölmelere ayrılmış, konuşmalar ve kahkahaların yankılandığı kalabalık bir açık alana geldiler. Notlar

175

Page 64

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bölmelere minyatür roketler gibi hızla girip çıkıyordu. En yakındaki egri tabelada Seherbaz Karargâhı yazılıydı.

Buranın önünden geçerlerken Harry çaktırmadan kapılardan içeri baktı. Seherbaz'larm bölmelerinin duvarları, aranan büyücülerin resimlerinden tutun da, ailelerinin fotoğraflarına, en sevdikleri Quidditch takımlarının posterlerine ve Gelecek Postasz'ndan kesilmiş yazılara varana kadar, her seyle kaplanmıştı. Kırmızı cüppeli, atkuyruğu Bill'inkinden de uzun bir adam, çizmelerini masasına koyup oturmuş, tüy kalemine bir rapor dikte ediyordu. Biraz ileride, bir gözünün üzerinde göz bağı olan bir cadı, bölme duvarının üstünden Kingsley Shacklebolt'la konuşuyordu.

Onlar yaklasınca, Kingsley kayıtsızca, "Günaydın, VWeasley," dedi. "Sana bir sey söylemek istiyorum, bir saniyen var mı?"

"Gerçekten bir saniyeyse olur," dedi Mr VWeasley. "Biraz acelem var da."

Sanki birbirlerini pek az tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı ve Harry, Kingsley'ye merhaba demek için ağızını açınca Mr VWeasley ayagina bastı. Kingsley'nin pesinden sıra boyunca yürüyüp en sondaki bölmeye gittiler.

Harry ufak bir sok geçirdi, Sirius'un yüzü her taraftan ona göz kırpyordu. Gazete kupürleri ve eski fotoğraflar -hatta Sirius'un, Potter'ların düğününde sağdıç olarak bir fotoğrafı- duvarları süslüyordu. Sirius'suz tek yer, üzerindeki küçük kırmızı topluignelerin mücevher gibi parıldadığı bir dünya haritasıydı.

Kingsley, Mr VWeasley'nin eline bir parsömen tomarı

176

tutusturarak, "Al bakalım," dedi ters ters. "Son on iki ayda görülmüs uçan Muggle tasıtları hakkında mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacım var. Black'in hâlâ eski motosikletini kullanıyor olacağı yolunda bilgiler edindik."

Kingsley, Harry'ye abartıyla göz kırparak fısıltıyla ekledi: "Ona dergiyi ver, ilginç bulabilir." Sonra da normal bir ses tonuyla, "Fazla da gecikme, VWeasley," dedi, "hararetli silahlar raporundaki gecikme, soruşturmamızı bir ay engellemisti."

Mr VWeasley sakin sakin, "Eger raporumu okumus olsaydın, terimin atesli silahlar olduğunu bilirdin," dedi. "Ve korkarım motosikletler konusunda bilgi için de beklemen gerekecek; su anda

son derece mesgulüz." Sesini alçaltarak, "Saat yediden önce kaçabilirsen, Molly köfte yapıyor," dedi.

Harry'ye eliyle "gel" isareti yaparak onu Kingsley'nin bölmesinden çıkardı; ikinci bir mese kapı dizisinden baska bir geçide girdiler, sola döndüler, baska bir koridor boyunca yürüdüler, saga dönerek los ısıklı ve kesinlikle bakımsız bir koridora girdiler. Sonunda bir çıkmaza geldiler; solda aralık duran bir kapının arkasında bir süpürge dolabı görünüyordu, sağdaki bir kapının üstündeki donuk pirinç plakada ise Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı yazılıydı.

Mr VWeasley'nin kir pas içindeki bürosu, süpürge dolabından birazcık daha küçük görünüyordu. İçeri iki masa sıkıştırılmıştı, duvarlara dizili ve tepelerinde düstü düşecek dosya yığınları olan agzına kadar dolu dosya dolapla-n yüzünden, odada neredeyse adım atacak yer yoktu. Ge-177

riye kalan azıcık duvar, Mr VWeasley'nin takıntılarının kanıtıydı: aralarında demonte edilmiş bir motorunki de bulunan birkaç araba poster; Muggle çocuk kitaplarından kesilmise benzeyen iki posta kutusu çizimi; ve bir prizın nasıl takılacağını gösteren bir sema.

Mr VWeasley'nin agzına kadar dolu gelen-evrak tepsisinin tepesinde, avutulmaz biçimde hıçkıran eski bir tost makinesi duruyor, iki tane bos deri eldiven parmaklarını çeviriyordu. VWeasley ailesinin bir fotoğrafı, gelen-evrak tepsisinin yanında duruyordu. Harry, Percy'nin fotoğraftan çıkıp gitmiş gibi görüldüğünü fark etti.

Mr VWeasley özür dilercesine, "Penceremiz yok," dedi, bir yandan da havacı montunu çıkarmış, koltugunun arkasına asıyordu. "İstedik ama, bizim bir pencereye ihtiyacımız olmadığını düşünüyorlar besbelli. Otur, Harry, Perkins gelmemis anlaşılan."

Mr VWeasley, Kingsley Shacklebolt'un ona verdiği parsömen tomarını karıştırırken, Harry de Perkins'in masasının arkasındaki koltuga sıkıştı.

Page 65

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Mr VWeasley sırtarak, "Ah," dedi, evrakın ortasından Dırdırcı adlı bir dergi çıkararak, "evet..." Sayfalarını karıştırdı. "Evet, haklı. Sirius'un bunu çok komik bulacağından eminim - aman aman, bu da ne simdi?"

O sırada açık kapıdan içeri hızla bir not süzölmüştü, hıçkıran tost makinesinin üstüne konmak için çarpınıyordu. Mr VWeasley onu açıp yüksek sesle okudu.

"Bethnal Green'de üçüncü bir kusan umumi tuvalet istihbaratı alındı, lütfen derhal araştırın.' Bu is gittikçe gülünç bir hal almaya başladı..."

178

I

"Kusan tuvalet mi?"

"Muggle-karsıtı esek sakacıları," dedi Mr Weasley, kaslarını çatarak. "İki tane de geçen hafta vardı, biri Wimbledon'da, biri Elephant and Castle'da. Muggle'lar sifonu çekiyor ve her sey ortadan kaybolacağına - eh, gerisini tahmin edebilirsin. Zavalılıklar seyleri çağırıp duruyor - susmukçu diyorlar sanırım - bilirsin iste, su boruları falan tamir edenler."

"Muslukçu mu?"

"Hah, onlar iste; ama bu elbette sadece bir sasırtmacadan ibaret. Elimden gelen tek sey, yaparı buluruz diye ümit etmek."

"Onları Seherbaz'lar mı yakalayacak?"

"Yo hayır, Seherbaz'lar için çok küçük bir is bu, sıradan Sihirli Yasal Yaptırım Devriyesi - ah, Harry, bu Perkins."

Kambur duruslu, tiftik tiftik beyaz saçlı ve çekingen görünüşlü ihtiyar bir büyücü az önce soluk soluga odaya girmisti.

"Ah, Arthur!" dedi umutsuzca, Harry'ye bakmadan. "Çok sükür, ne yapacağımı bilemedim, seni beklesem mi, beklesem mi... Evine bir baykus gönderdim ama, belli ki sana yetisememis - on dakika önce acil bir mesaj geldi -"

"Kusan tuvaleti biliyorum," dedi Mr VWeasley.

"Hayır, hayır, tuvalet degil, Potter denen cocugun durusması - zamanım ve yerini degistirdiler - simdi, sekizde baslıyor ve asagıda, eski On Numaralı Mahkeme Salo-nu'nda -"

"Asagıda, eski - ama bana demislerdi ki - Merlin'in sakalı!"

179

Mr VWeasley saatine baktı, bir feryat kopardı ve yerinden fırladı.

"Çabuk, Harry, bes dakika önce orada olmalıydık!"

Mr VWeasley, pesinde Harry'yle kosa kosa bürodan çıkarken, Perkins onlara yol vermek için dosya dolaplarına yapıştı.

"Niye zamanını degistirmisler?" dedi Harry soluk soluga, Seherbaz bölmelerinin önünden hızla geçerlerken, insanlar baslarını çıkarmış, onlara bakıyordu. Harry sanki içinde ne var ne yoksa hepsini geride, Perkins'in masasında unutmuş gibi bir hisse kapıldı.

"En ufak bir fikrim yok, çok sükür ki erken geldik, eger kaçırıydm felaket olurdu!"

Mr VWeasley asansörlerin yanında kayarak durdu ve sabırsızca "asagi" düğmesine bastı.

"Hadi AMA!"

Asansör takırdayarak göründü, hemen içeri daldılar. Asansörün her durusunda Mr VWeasley öfkeyle lanet okuyarak dokuz numara düğmesine basıp duruyordu.

"Bu mahkeme salonları yıllardır kullanılmıyor," dedi öfkeyle. "Niye orada yapıyorlar bilmem - ancak - yok, olmaz -"

Üstünden dumanlar tüten bir kadehi taşıyan tombul bir cadı o anda asansöre girince, Mr VWeasley ne demek istedigini açıklamaktan vazgeçti.

"Atriyum," dedi sakın kadın sesi. Altın parmaklık kayarak açıldı, fiskiyedeki altın heykeller uzaktan Harry'nin gözüne çarptı. Tombul cadı dışarı çıktı, yüzü pek yaşlı, soluk tenli bir büyücü içeri girdi.

180

Asansör inmeye baslarken, mezardan gelir gibi bir sesle, "Günaydın, Arthur," dedi. "Seni buralarda pek görmüyoruz."

Page 66

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Acil bir is, Bode," dedi Mr VWeasley, topukları üzerinde sallanıyor ve endiseli endiseli Harry'ye bakıyordu.

"Ah, evet," dedi Bode, gözlerini kırpmaksızın Harry'-yi inceledi. "Elbette."

Harry pek bir sey hissedecek durumda olmasa da, Bo-de'un üstünden ayrılmayan bakışı onu rahatsız etmişti.

"Esrar Dairesi," dedi sakın kadın sesi, baska da bir sey söylemedi.

Asansör kapıları tangırdayarak açılırken, Mr VWeasley, "Çabuk ol, Harry," dedi. Yukarıdakilerden hayli farklı bir koridorda hızla ilerlediler. Duvarlar çıplaktı; pencere yoktu, koridorun en ucundaki sade siyah kapı dışında kapı da yoktu. Harry buraya gireceklerini sandı, ama Mr VWeasley onu kolundan yakaladığı gibi soldaki bir açıklığa, oradan da birkaç basamaklı merdivene sürükledi.

"Buradan asagi, asagi," diye soludu Mr VWeasley, basamakları ikiser ikiser inerek. "Asansör bile buraya kadar inmiyor... neden burada yapıyorlar, hiç..."

Merdivenin altına vardılar, Snape'in Hogwarts'taki zindanına giden koridora çok benzeyen, kaba tas duvarlı, mesnetler içinde mesaleleri olan bir baska koridordan kostular. Bu defa, demir sürgüleri ve anahtar delikleri olan ağır tahta kapıların önünden geçtiler.

"On Numaralı... Mahkeme Salonu... sanırım... neredeyse... evet."

Mr VWeasley, muazzam bir demir kilidi olan kirli ve

181

koyu renk bir kapının önünde sendeleyerek durdu ve duvara yaslanarak gögsünü tuttu.

"Hadi git," dedi soluk soluga, basparmagıyla kapıyı isaret etti. "Gir suraya."

"Siz - siz benimle gelmiyor -?" "Hayır, hayır, girmeme izin yok. İyi sanslar!" Harry'nin kalbi, âdemelmasında trampet çalıyordu. Güçlkle yutkundu, ağır demir kapı kolunu çevirdi ve mahkeme salonuna girdi.

182

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Durusma

Harry nefesini hızla içine çekti; kendine engel olamamıştı. Girdiği büyük zindan ona fena halde tanıdık geliyordu. Burayı daha önce görmeye kalmamış, buraya gelmişti de. Burası Düsünseli'nde ziyaret ettiği, Lestrage'la-rın Azkaban'da ömür boyu hapse mahkûm edilmelerini izlediği yerd. Karanlık tas duvarlara mesalelerin donuk ısıgı vuruyordu. Harry'nin iki yanında yükselen sıralar bostu, ama tam karsısındaki en yüksek sıralarda çok sayıda karanlık siluet vardı. Harry içeri girdiğinde alçak sesle konuşuyorlardı, ama kapı arkasından kapandığında ortalığa mesum bir sessizlik çöktü.

Mahkeme salonunda soguk bir erkek sesi yankılandı.

"Geç kaldın."

"Özür dilerim," dedi Harry ürkekçe. "Durusma - durusma saatinin degistigini bilmiyordum."

"Bu, Büyücesûra'nın suçu degil," dedi ses. "Bu sabah sana bir baykus gönderildi. Otur."

Harry bakışlarını odanın tam ortasında duran, kolları

183

zincirlerle kaplı koltuga çevirdi. Daha önce o zincirlerin canlanıp, ortalarına oturana bağladıklarını görmüştü. Tas zeminde yürürken ayak sesleri gürültüyle yankılandı. Koltugun ucuna oturduğunda zincirler tehditkâr bir şekilde singirdi, ama onu bağlamadı. Midesinde bir bulantıyla basını kaldırıp, yukarıdaki sıralarda oturanlara baktı.

Yaklaşık elli kişi vardı ve görebildiği kadarıyla hepsi, göğsünün sol tarafında incelikle islenmiş gümüş bir "B" harfi bulunan mor cüppeler giymişlerdi. Hepsi gözlerini dikmiş, küçümseyerek ona bakıyordu; bazıları yüzlerinde çok sert bir ifadeyle, bazılarıysa apaçık bir merakla.

Page 67

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

En ön sıranın tam ortasında Sihir Bakanı Cornelius Fudge'ı gördü. Tombalak bir adam olan Fudge, genellikle limon yeşili bir melon sapka giyerdi, ama bugün onu bırakmıştı; bir zamanlar Harry ile konuştığında yüzüne yerlesen hoşgörülü gülümsemeyi de bırakmıştı. Fudge'm solunda heybetli, çok kısa kır saçlı, köseli çeneli bir cadı oturuyordu; tek gözlük takmıştı ve ürkütücü görünüyordu. Fudge'm sağında bir başka cadı vardı, ama sıranın o kadar arkasına doğru oturmuştu ki yüzü karanlıkta kalıyordu.

"Pekâlâ," dedi Fudge. "Sanık -nihayet- geldigine göre, başlayabiliriz. Hazır mısınız?" diye seslendi sıranın aşağısına doğru.

"Evet, efendim," dedi Harry'nin tanıdığı hevesli bir ses. Ron'un ağabeyi Percy ön sıranın en ucunda oturuyordu. Harry, Percy'nin yüzünde bir tanıma belirtisi aradı, ama göremedi. Percy'nin бага çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri parsömeninideydi, elinde bir tüy kalemle hazır bekliyordu.

184

"On iki ağustos tarihli disiplin duruşması," dedi Fudge çınlayan bir sesle. Percy anında not almaya başladı. "Küçük Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi ve Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nde tanımlanmış ve Pri-vet Drive dört numara, Little Whinging, Surrey adresinde ikamet eden Harry James Potter tarafından islenmiş suçlardan ötürü.

"Sorgu yargıçları: Cornelius Oswald Fudge, Sihir Bakanı; Amelia Susan Bones, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi Başkanı; Dolores Jane Umbridge, Bakanlık Müstesarı. Mahkeme Kâtibi, Percy Ignatius YVeasley -"

"Savunma tanığı, Albus Percival Wulfric Brian Durnble-dore," dedi Harry'nin arkasından bir ses usulca. Harry basını öyle hızlı çevirdi ki boynu tutuldu.

Dumbledore, üzerinde gece mavisi uzun bir cüppe, yüzünde son derece sakin bir ifade, sükûnetle ona doğru yürüyordu. Harry'nin hizasına gelip, hayli kemerli burnunun ortasında duran yarım ay biçimi gözlüğünün arkasından Fudge'a baktı, uzun gümüşü renkte sakalı ve saçları mesale ışığında parılıyordu.

Büyücesûra üyeleri fısıldasmaya başlamıştı. Şimdi hepsinin gözü Dumbledore'daydı. Bazıları kızgın görünüyordu, bazıları hafiften korkmuş gibiydi; arka sıradaki iki yaşlıca cadıysa ellerini kaldırıp sallayarak selam verdiler.

Dumbledore'u görünce Harry'nin göğsünde güçlü bir duygu uyanmıştı, ankanın sarkısının yarattığına benzeyen, kuvvetlendirici, umut dolu bir duygu. Dumbledore'un dikkatini çekmeye çalıştı, ama Dumbledore ona doğru bakmıyordu; gözleri hâlâ, açıkça bozum olmuş Fudge'daydı.

185

"Ah," dedi Fudge, rahatı tamamen kaçmış görünüyordu. "Dumbledore. Evet. Duruşma - ee - saatinin - ve -ee - yerinin değiştirildiğini belirten mesajımızı aldın demek."

"Gözümünden kaçtı herhalde," dedi Dumbledore neseyle. "Ancak, talihi bir hata sonucunda Bakanlık'a üç saat erken gelmişim, zararı yok o yüzden."

"Evet - sey - sanırım bir koltuga daha ihtiyacımız olacak - ben - Weasley, acaba -?"

"Zahmet etmeyin, zahmet etmeyin," dedi Dumbledore tatlı tatlı; asasını çıkarıp küçük bir bilek hareketi yaptı ve Harry'rdn yanında yumuşak bir kreton koltuk belirdi. Dumbledore oturdu, uzun parmaklarının uçlarını bitistirdi ve onların üzerinden Fudge'a kibar bir ilgiyle baktı. Büyüce-sûra hâlâ huzursuzca fısıldasıp kıpırdanıyordu; anca Fudge konuşunca duruldular.

"Evet," dedi Fudge bir kez daha, notlarını karıştırarak. "Tamam o zaman. Peki. Suçlamalar. Evet." Önündeki yığının içinden bir parsömen parçası çıkardı, derin bir soluk aldı ve okumaya başladı:

"Sanık aleyhindeki suçlamalar şunlardır:

"Daha önce benzer bir suçlamadan dolayı Sihir Ba-kanlığı'ndan yazılı bir ihtar almasına rağmen, bilerek, kasıtlı şekilde ve yaptıklarının kanuna aykırılığının bilincinde olarak, iki Ağustos günü saat dokuz yirmi üç gece, Muggle'larm yaşadığı bir bölgede ve bir Muggle'in yanında Patronus Büyüsü

yaparak, 1875 tarihli Küçük Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi C Fıkrası ve Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizam-186

namesi 13. Bölümü uyarınca suç teşkil eden bir fiilde bulunmak.

Page 68

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Privet Drive dört numara, Little Whinging, Sur-rey'de ikamet eden Harry James Potter sen misin?" dedi Fudge, parsömeninin üzerinden Harry'ye dik dik bakarak.

"Evet," dedi Harry.

"Üç yıl önce yasadışı büyü yaptığın için Bakanlık'tan resmi bir ihtar almamış mıydın?"

"Evet, ama -"

"Yine de iki Ağustos gecesi bir Patronus yaratmadın mı?"

"Evet, ama -"

"On yedi yasına gelmeden okul dışında sihir kullanmana izin verilmediğini bilmene rağmen?"

"Evet, ama -"

"Muggle'larla dolu bir bölgede olduğunu bilmene rağmen?"

"Evet, ama -"

"O sırada bir Muggle'ın çok yakınında olduğunu bilmene rağmen?"

"Evet," dedi Harry öfkeyle, "ama bunun tek nedeni -"

Tek gözlüklü cadı gürleyen bir sesle sözünü kesti.

"Eriskin bir Patronus mu yarattın?"

"Evet/" dedi Harry, "çünkü -"

"Cismani bir Patronus mu?"

"Ne Patronus?" dedi Harry.

"Patronus'unun belirgin bir biçimi var mıydı? Demek istediğim, buhar ya da dumandan öte bir şey miydi?"

187

"Evet," dedi Harry, sabırsızlık ve biraz da çaresizlikle, "çatalboynuzlu bir geyikti, hep öyledir."

"Hep mi?" diye gürledi Madam Bones. "Bundan önce de mi Patronus yarattın?"

"Evet," dedi Harry, "bir yıldan fazla süredir yapıyorum bunu."

"Ve on bes yaşındasın, öyle mi?"

"Evet, ve -"

"Bunu okulda mı öğrendin?"

"Evet, üçüncü sınıfta Profesör Lupin öğretti, çünkü -"

"Etkileyici," dedi Madam Bones, gözlerini ona dikip bakarak, "bu yasta hakiki bir Patronus... gerçekten çok etkileyici."

Madam Bones'un etrafındaki büyücü ve cadılardan bazıları yine fısıldasmaya başlamıştı; birkaçı onaylarcasına-na basını salladı, diğerleriyse kaslarını çatmış, baslarını iki yana sallıyorlardı.

"Burada mesele, büyüsünün ne kadar etkileyici olduğu değil," dedi Fudge ters ters, "hatta, çocuğun bir Muggle'ın gözünün önünde olduğu düşünülürse, ne kadar etki-leyiciyse o kadar kötü değil mi?"

Daha önce kaslarını çatanlar şimdi bu sözleri destek-lercesine mırıldanıyordu, ama Harry'yi konuşmaya iten, Percy'nin de basıyla bagnazca onaylaması oldu.

"Ruh Emici'ler yüzünden yaptım!" dedi yüksek sesle, bu defa kimsenin sözünü kesmesine fırsat vermeden.

Fısıltıların artmasını bekliyordu, ama onun yerine, ortalığa öncekinden de yoğun bir sessizlik çöktü.

"Ruh Emici'ler mi?" dedi Madam Bones bir süre sonra.

188

Kalın kaslarını öyle bir kaldırmıştı ki, tek gözlüğü düştü düşecek gibi görünüyordu. "Ne dernek istiyorsun, çocuk?"

"Demek istiyorum ki, o sokakta iki tane Ruh Emici vardı, bana ve kuzenime saldırdılar!"

"Ah," dedi Fudge tekrar. Yüzünde tatsız bir sırtıyla, bu sakayı onunla paylaşmaya davet edercesine, basını çevirip Büyücesûra'ya baktı. "Evet. Evet, böyle bir şey duyacağımızı tahmin etmistim."

"Little Whinging'de Ruh Emici'ler mi?" dedi Madam Bones, saskınlık dolu bir sesle. "Anlamıyorum."

"Anlamıyor musun, Amelia?" dedi Fudge, hâlâ sırtarak. "Açıklayayım. Düşündü düşündü ve Ruh Emici'lerin çok parlak bir mazeret olacağına karar verdi, hem de çok çok parlak. Ne de olsa

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Muggle'lar Ruh Emici'leri göremiyor, değil mi, çocuk? Pek münasip, pek münasip... yani tanık yok, senin sözüne güveneceğiz..."

"Yalan söylemiyorum!" dedi Harry yüksek sesle, mahkeme salonunda yeniden başlayan fısıldasmaların arasında sesini duyurabilmek için. "İki taneydiler, yolun iki ucundan geliyordu, etraf karardı ve söğüdü, kuzenim onları hissedip kaçmaya çalıştı -"

"Yeter, yeter!" dedi Fudge, yüzünde hiç inanmayan bir ifadeyle. "Kusura bakmayın, çok iyi prova edilmiş bir öyküyü yarıda kesiyorum -"

Dumbledore gırtlakını temizledi. Büyücesûra yine sustu.

"Aslında, o sokakta Ruh Emici'lerin varlığına dair bir tanığımız var," dedi, "Dudley Dursley'nin dışında demek istiyorum."

189

Fudge'm tombul yüzü gevser gibi oldu, biri içindeki havayı bosaltmıştı sanki. Bir an Dumbledore'a bakakaldı, sonra kendini toparlamak isteyen bir adamın edasıyla tekrar konuştu: "Korkarım ki bu martavalı daha fazla dinleyecek vaktimiz yok, Dumbledore. Bu isin çabucak halledilmesini istiyorum -"

"Yanılıyor olabilirim," dedi Dumbledore tatlı tatlı, "ama eminim Büyücesûra Haklar Yönetmeliği'nde sanığa savunması için tanık sunma hakkı veriliyordu, öyle değil mi? Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi'nin politikası bu değil mi, Madam Bones?" diye devam etti, tek gözülüklü cadıya hitap ederek.

"Doğru," dedi Madam Bones. "Çok doğru."

"Aman, tamam, tamam," dedi Fudge sinirli sinirli. "Nerede bu kişi?"

"Yanımda getirdim," dedi Dumbledore. "Hemen dışarıda bekliyor. Gidip -"

"Hayır - Weasley, sen git," dedi Fudge havlar gibi bir sesle. Percy hemen kalkıp yargıçların balkonunun tas basamaklarından kosarak indi ve Dumbledore'la Harry'nin yüzlerine bir kez bile bakmadan yanlarından hızla geçti.

Biraz sonra Percy, arkasında Mrs Figg'le birlikte geri döndü. Mrs Figg korkmuştu, her zamankinden de kaçık görünüyordu. Keske terlik yerine başka bir şey giymeyi akıl etseydi, diye düşündü Harry. Dumbledore ayaga kalkıp koltuğunu Mrs Figg'e verdi ve kendine yeni bir tane yarattı.

Mrs Figg ürkek ürkek koltuğunun en ucuna oturduğunda, "Adınız ve soyadınız?" dedi Fudge yüksek sesle.

190

"Arabella Doreen Figg," dedi Mrs Figg titrek sesiyle.

"Peki kimin nesisiniz?" dedi Fudge, sıkın ve azametli bir sesle.

"Bir Little Whinging sakiniyim, Harry Potter'ın yaşadığı yerin çok yakınında oturuyorum/" dedi Mrs Figg.

"Kayıtlarda, Harry Potter dışında Little Whinging'de oturan herhangi bir cadı ya da büyücü görünmüyor," dedi Madam Bones hemen. "Bu durum her zaman çok yakından takip edilmiştir, geçmisteki... geçmisteki olaylar sebebiyle."

"Ben bir Kofti'yim," dedi Mrs Figg. "Yani zaten benim kaydım tutulmazdı, değil mi?"

"Bir Kofti, ha?" dedi Fudge, ona kuskuyla bakarak. "Bunu kontrol edeceğiz bakalım. Asistanım Weasley'ye ebeveyninizle ilgili bilgileri bırakın. Aklıma gelmisken, Kofti'ler Ruh Emici'leri görebiliyorlar mı?" diye ekledi, sıranın sagma soluna bakarak.

"Evet, görebiliyoruz!" dedi Mrs Figg kızgın bir sesle.

Fudge kaslarını kaldırarak, basını çevirip tekrar ona baktı. "Pekâlâ," dedi soğuk soğuk. "Neymiş hikâyeniz?"

"İki Ağustos akşamı saat dokuz sularında, kedi maması almak için Wisteria Walk'un kösesindeki dükkâna gidiyordum," dedi Mrs Figg hızlı hızlı, sanki söyleyeceklerini ezberlemiş gibi, "ki o sırada Magnolia Crescent ile Wisteria Walk arasındaki yolda bir patırtı duydum. Yolun başına yaklaştığımda, kosan Ruh Emici'ler gördüm -"

"Kosan mı?" dedi Madam Bones sert bir sesle. "Ruh Emici'ler kosmaz, kayarcasına giderler."

"Ben de öyle demek istemistim zaten," dedi Mrs Figg

Page 70

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

191

hemen. Solgun yanakları kızarmıştı. "Kayarcasına giden Ruh Emici'ler gördüm, çıkarabildiğim kadarıyla iki çocuğa doğru gidiyorlardı."

"Neye benziyorlardı?" dedi Madam Bones. Gözlerini öyle kısmıstı ki, tek gözlüğünün çerçevesi etinin içinde kaybolmuştu.

"Sey, bir tanesi iriyarı, öbürüyse hayli sıskaydı -"

"Hayır, hayır," dedi Madam Bones sabırsızca. "Ruh Emici'ler... tarif et onları."

"Haa," dedi Mrs Figg, şimdi kırmızılık boynuna kadar ilerlemisti. "Kocamandılar. Kocaman ve pelerinli."

Harry karın boslugunda korkunç bir düşme hissi duydu. Mrs Figg ne derse desin, Harry'ye öyle geliyordu ki, gördüğü en fazla bir Ruh Emici resmiydi ve bir resim bu varlıkların aslında nasıl seyler olduklarını ifade edemezdi: tüyler ürpertici bir şekilde, yerden birkaç santim yüksekte süzülmelerini; çürümüş gibi kokmalarını; etraflarındaki havayı emerken çıkardıkları o korkunç hırıltıyı...

ikinci sıradaki siyah posbıyıklı bodur büyücü, yanında oturan kıvr kıvr saçlı cadının kulagina eğilerek bir seyler fısıldadı. Cadı sırttı ve basını evet anlamında salladı.

"Kocaman ve pelerinli," diye tekrar etti Madam Bones kayıtsızca, Fudge alay edercesine burnundan hıh diye soluk verirken. "Anlıyorum. Baska bir sey var mı?"

"Evet," dedi Mrs Figg. "Onları hissettim. Etraf sogu-du, üstelik dikkatinizi çekerim, çok sıcak bir yaz gecesiydi. Ve kendimi... sanki dünyadan bütün mutluluk gitmiş gibi hissettim... ve... dehset verici seyler hatırladım..."

192

Sesi titredi, sustu.

Madam Bones'un gözleri hafifçe açıldı. Harry onun kasının altında, tek gözlüğün dayandığı yerde kırmızı bir iz gördü.

"Ruh Emici'ler ne yaptı?" diye sordu. Harry' nin içinde bir umut kabardı.

"Çocuklara saldırdılar," dedi Mrs Figg, şimdi daha güçlü ve kendinden emin bir sesle. Kızarıklık da yüzünden çekilmeye başlamıstı. "Biri yere düsmüştü. Digeriyse geri geri gidiyor, Ruh Emici'yi püskürtmeye çalışıyordu. Harry' ydi o. İki kez denedi, ama sadece gümüşü bir buhar çıkarabili. Üçüncü denemesinde basardı ve yarattığı Pat-ronus ilk Ruh Emici'yi kovaladı, sonra onun tesvikeyle ikincisini de kuzeninden uzaklastırdı. İste... olanlar bunlar," diye sözlerini bitirdi Mrs Figg, biraz titrek bir sesle.

Madam Bones hiç konuşmadan Mrs Figg'e baktı. Fud-ge ise ona bakmıyor, kâğıtlarıyla oynuyordu. Sonunda basını kaldırdı ve oldukça saldırgan bir tavırla, "Gördüklerin bunlar yani?" dedi.

"Olanlar bunlar," diye tekrar etti Mrs Figg.

"Pekâlâ," dedi Fudge. "Gidebilirsin."

Mrs Figg gözlerini korkuyla Fudge'dan Dumble-dore'a çevirdi, sonra da kalkıp ayaklarını sürüye sürüye kapıya doğru yürüdü. Harry kapının onun arkasından kapanmasını duydu.

"Pek ikna edici bir tanık değil," dedi Fudge azametle.

"Bilemiyorum," dedi Madam Bones, gür sesiyle. "Bir Emici saldırısının etkilerini gayet doğru tarif etti. Ay-lca °rada olmasalar niye oradaydılar desin, bilmiyorum."

193

"Ama Ruh Emici'ler öylesine bir Muggle banliyösüne gidip tesadüfen bir büyücüyle mi karşılaşıyorlar yani?" dedi Fudge alayla. "Böyle bir seyin gerçekleşme ihtimali çok çok küçük olmalı. Bagman bile böyle bir seye para -"

"Hiçbirimiz Ruh Emici'lerin tesadüfen orada olduğunu düşünmüyor sanırım," dedi Dumbledore tatlı bir sesle.

Fudge'in sağında yüzü karanlıkta oturan cadı hafifçe kıpırdadı, digerleri donup kalmıstı.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Fudge buz gibi bir sesle.

"Bence birinin emriyle oraya gittiler, demek oluyor," dedi Dumbledore.

"Biri bir çift Ruh Emici'ye Little Whinging'de gezinme emri verse, elimizdeki kayıtlarda görünürdü herhalde!" dedi Fudge, havlar gibi bir sesle.

Page 71

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Bugünlerde Ruh Emici'ler Sihir Bakanlığı dışında birinden emir alıyorsa, görünmezdi," dedi Dumbledore sakin sakin. "Sana bu konudaki görüşlerimi anlatmıstım zaten, Cornelius."

"Evet, anlatmıstın," dedi Fudge sert bir sesle, "ve senin görüşlerinin saçmalıktan baska bir sey olduguna inanmam için hiçbir sebep yok, Dumbledore. Ruh Emici'ler yerlerinde, Azkaban'da duruyor ve onlardan istedigimiz her seyi yapıyorlar."

"O halde," dedi Dumbledore usulca ama net bir sesle, "Bakanlık'tan birinin iki Agustus'ta bir çift Ruh Emici'yi o j sokaga niye gönderdiğini sormalıyız kendimize."

Bu sözleri izleyen mutlak sessizlikte, Fudge'in sağın-
194

daki cadı öne doğru eğildi ve böylece Harry ilk kez görebildi.

Harry onu iri, solgun bir kurbagaya benzetti, di, geniş, sarkık bir yüzü ve çok geniş, gevsek bir ağzı di. Vernon Eniste gibi boyunsuzdu. İri ve yuvarlak gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu bir^2 Kısa ve kıvrıkcık saçının üstündeki küçük siyah kadife f^, yonk bile uzun, yapışkan diliyle yakalayacağı iri bir sine&j getirdi Harry'nin aklına.

"Kürsü, Bakanlık Müstesarı Dolores Jane Umbridge'e söz hakkı tanıyor," dedi Fudge.

Cadı, küçük kız sesi gibi titrek ve tiz bir sesle kon^. sunca Harry sasırdı kaldı; vıraklamasını bekliyordu.

"Sanırım sizi yanlış anladım, Profesör Dumbledorç// dedi, kocaman yuvarlak gözlerine islemeyen yapmacı^ bir gülümsemeyle. "Ne kadar aptalım. Ama sanki bir a^ için, Sihir Bakanlığı'run bu çocuğa bir saldırı emri verdiğini ima ettiniz gibi geldi bana!"

Harry'nin tüylerini diken diken eden çın çın bir kal_ kaha attı. Birkaç Büyücesûra üyesi de onunla birlikte güldü. İçlerinden birinin bile neseli olmadığı bundan asikâj-olamazdı.

"Eger Ruh Emici'lerin sadece Sihir Bakanlığı'nda^ emir aldığı doğruysa, bir hafta önce iki Ruh Emici'nj^ Harry'ye ve kuzenine saldırdığı da doğruysa, bunu^ mantıklı sonucu, saldırı emrini Bakanlık'tan birinin vermiş olabileceğidir," dedi Dumbledore nazikçe. "Elbette sö?

konusu iki Ruh Emici Bakanlık'ın kontrolü dışında da ola, bilir-"

195

"Bakanlık'ın kontrolü dışında Ruh Emici yok!" diye çıkıştı Fudge. Kıpkırmızı kesilmisti.

Dumbledore basını hafifçe eğdi.

"O halde, hiç şüphe yok ki Bakanlık Ruh Emici'lerin niye Azkaban'dan bu kadar uzaklaştığı ve niye izinsiz saldırıda bulunduğu hakkında kapsamlı bir soruşturma yapacaktır."

"Sihir Bakanlığı'nın ne yapıp ne yapmayacağına karar vermek sana düşmez, Dumbledore!" diye çıkıştı Fudge. Şimdi suratı, Vernon Eniste'nin bile gurur duyacağı morumsu bir kırmızıya dönmüştü.

"Tabii ki düşmez," dedi Dumbledore kibarca. "Bu meselenin soruşturmasız geçirilmeyeceğine olan güvenimi ifade ediyordum, o kadar."

Madam Bones'a bir bakış attı. Cadı da tek gözlüğünü düzelterip hafif çatık kaslarla ona baktı.

"Herkes hatırlatırım ki, bu Ruh Emici'lerin davranışı -çocuğun hayal gücünün ürünü değilse bile- bu duruşmanın konusu değildir!" dedi Fudge. "Küçük Yasta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nin Harry Potter tarafından ihlalini incelemek için burada toplandık biz!"

"Elbette onun için toplandık," dedi Dumbledore, "ama Ruh Emici'lerin o sokakta olması, konuyla yakından ilgili. Kararname'nin Yedinci Bent'i, olagandısı kosullarda Muggle'larm önünde sihre basvurulabileceğini belirtiyor ve söz konusu olagandısı kosulların içinde, bir büyücünün ya da cadının kendi hayatını ya da baska bir büyücünün, cadının ya da Muggle'ın hayatını tehdit eden durumlar da -"

196

"Hiç nefesini tüketme, Yedinci Bent'e asınayız!" diye hırladı Fudge.

"Tabii ki asinasınız," dedi Dumbledore nezaketle. "O halde Harry'nin bu kosullarda Patronus Büyüsü'nü kullanmasının bentte belirtilen olagandısı durumlar kategorisine girdiği konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Ruh Emiciler gerçekten orada idiyse, ki bundan şüpheliyim."

"Bir görgü tanığının ağzından duyduunuz," diye sözünü kesti Dumbledore. "Doğru söylediğinden
Page 72

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

şüphe ediyorsanız yeniden çağırın, bir kez daha sorgulayın. Eminim itiraz etmeyecektir."

"Ben - o - hiç -" diye bağırıldı Fudge, önündeki kâğıtları karıştırarak. "O - bu meseleyi bugün halletmek istiyorum, Dumbledore!"

"Ama tabii ki aksi takdirde ortaya ciddi bir adli hata çıkacaksa, bir tanığı kaç kere dinleyeceğine aldırılmazsın," dedi Dumbledore.

"Ciddi bir adli hataymış, sen onu külahıma anlat!" dedi Fudge böğüre böğüre. "Zahmet edip de bu çocuğun okul dışında sihir kullanımını mazur göstermek için sığıttığı palavraların çetelesini tuttu mu hiç, Dumbledore? Uç yıl önce yaptığı Yükseltme Büyüsü'nü unuttun herhalde -"

"Onu ben yapmadım, ev cini yaptım!" dedi Harry.

"GÖRÜYOR MUSUN?" diye kükredi Fudge, abartılı hareketlerle Harry'nin bulunduğu yönü isaret ederek. "Ev ciniymis! Hem de bir Muggle evinde! Daha neler!"

Söz konusu ev cini su anda Hogwarts Okulu'nun

197

hizmetinde," dedi Dumbledore. "Arzu ederseniz kendisini hemen buraya çağırabilirim."

"Ben - yok - benim ev cinlerini dinleyecek vaktim yok! Ayrıca hepsi bu değil - halasını sisirmisti, Tanrı askına!" diye bağırıldı Fudge, yumrugunu yargıç sırasına indirip bir mürekkep sisisini devirerek.

Fudge notlarının üzerinden mürekkebi silmeye ugrasırken, Dumbledore, "En iyi büyücülerin bile bazen duygularına hâkim olamadığını kabul ettiğinden olsa gerek, sen de söz konusu olayda Harry için suç duyurusunda bulunmadın," dedi kibar kibar.

"Daha okulda ne haltlar karıştırdığından bahsetmedim bile!"

"Ama, Bakanlık Hogwarts öğrencilerini okuldaki kabahatlerinden dolayı cezalandırma yetkisine sahip olmadığından, Harry'nin oradaki davranışları bu durusmayla ilgili değil," dedi Dumbledore her zamanki kibarlığıyla, ama bu defa sözlerinde bir nebze sogukluk vardı.

"Bak bak!" dedi Fudge. "Demek okulda ne yaptığı bize düşmez, ha? Öyle mi sanıyorsun?"

"Bakanlık Hogwarts öğrencilerini atma yetkisine sahip değil, Cornelius, bunu sana iki Ağustos gecesi de hatırlatmıştım," dedi Dumbledore. "Suçlamalar kanıtlanana dek asalara el koyma hakkı da yok; iki Ağustos gecesi sana bunu da hatırlatmıştım. Görünüşe bakılırsa, yasaların uygulanmasına yönelik takdire değer telasında, eminim ki istemeyerek, sen de birkaç yasayı gözden kaçırmışsın."

"Yasalar degistirilebilir," dedi Fudge gaddar bir edayla.

198

"Tabii ki degistirilebilir/" dedi Dumbledore, basını hafifçe egerek. "Senin birçok degisiklik yaptığın da apaçık görülüyor, Cornelius. Baksana, Büyücesûra'dan ayrılmamın istenmesinden sonraki birkaç hafta içinde, küçük yasta büyücülük gibi basit bir vakaya bakmak için tam bir suç davası durusması yapmak âdetten olmus bile!"

Yukarıdaki büyücülerden birkaçı oturdukları yerde huzursuz huzursuz kıpırdandılar. Fudge'ın yüzü artık kahverengiye çalan mor bir renk almıştı. Ancak sağ tarafındaki kurbagaya benzeyen cadı, Dumbledore'a hayli ifadesiz gözlerle bakıyordu sadece.

"Bildigim kadarıyla," diye devam etti Dumbledore, "bu mahkemenin görevinin Harry'yi simdiye kadar yaptığı her küçük büyü için cezalandırmak olduğunu söyleyen bir yasa yok henüz. Belli bir ihlalle suçlandı ve savunmasını sundu. Simdi onun da, benim de elimizden gelen tek sey, sizin kararınızı beklemek."

Dumbledore yeniden parmak uçlarını bitistirdi, baska bir sey söylemedi. Fudge ona ates saçan gözlerle baktı, çok öfkelenmişti belliydi. Harry, içini rahatlatır umuduyla göz ucuyla Dumbledore'a baktı; Dumbledore'un Büyüce-sûra'ya, artık karar verme vaktinin geldiğini ima etmekle doğru bir is yapıp yapmadığından hiç de emin değildi. Ancak Dumbledore bir kez daha, Harry'nin onun dikkatini çekme çabalarından habersiz görünüyordu. Yukarıdaki sıralara bakmaya devam etti. Büyücesûra üyeleri telasla nısıf fısıf konuşmaya başlamışlardı.

Page 73

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Harry gözlerini ayaklarına indirdi. Sisip inanılmaz bir büyüklüğe erismiş gibi görünen kalbi, kaburgalarının al-

199

tında güm güm atıyordu. Durusmanın bundan uzun süreceğini sanmıştı. İyi bir izlenim bıraktığından da hiç emin değildi. Pek bir sey söylememisti. Ruh Emici'leri daha ayrıntılı açıklaması gerekirdi. Nasıl düstüğünü, hem onun, hem de Dudley'nin nasıl öpülmenin esiginden döndüklerini...

İki defa basını kaldırıp Fudge'a baktı ve konuşmak üzere agzını açtı. Ama sismis kalbi artık hava kanallarını sıkıştırıyordu ve iki defasında da tek yaptığı sey, derin bir nefes alıp bakışlarını yeniden ayakbağılarına çevirmek oldu.

Derken fısıldasma sona erdi. Harry basını kaldırıp yargıçlara bakmak istiyordu, ama bağcıkların incelemeye devam etmenin çok daha kolay olduğuna karar verdi.

"Sanığın bütün suçlamalardan beraatı lehinde oy kullananlar?" dedi Madam Bones'un gür sesi. Harry sertçe basını kaldırdı. Havada birtakım eller vardı, birçok el... yarım dan fazla! Nefes nefese saymaya başladı, ama saymayı bitiremeden, Madam Bones konuştu: "Mahkûmiyet lehinde oy kullananlar?"

Fudge elini kaldırdı; ve onunla birlikte, sağındaki cadı ve ikinci sıradaki posbıyıklı büyücüyle yanındaki kıvr kıvr saçlı cadı da dahil olmak üzere, altı kişi daha el kaldırdı.

Fudge, bogazına bir sey takılmış gibi bir yüz ifadesiyle, dönüp hepsine baktı, sonra da elini indirdi. Derin derin iki nefes aldı ve bastırılmış öfkeden çatal çatal çıkan bir sesle konuştu: "Pekâlâ, pekâlâ... bütün suçlamalardan beraat etmiştir."

200

"Harika," dedi Dumbledore canlılıkla. Ayaga fırladı ve esasını çekip iki kreton koltugu yok etti. "Eh, gitmem lazım artık. Hepinize iyi günler dilerim."

Ve Harry'ye bir kez bile bakmaksızın, hızla zindandan çıktı.

! «J

«O

201

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mrs YJasley'nin Hıçkırıkları

Dumbledore'un aniden ayrılması Harry'yi çok sasırttı. Zincirli koltukta öylece oturup, geçirdiği sok ve içinde kabaran rahatlama duygusuyla bogustu. Büyücesûra üyeleri kalkmaya başlamışlardı; konuşuyor, kâğıtlarını topluyor-lardı. Harry de ayaga kalktı. Kimse ona en ufak bir ilgi göstermiyor gibiydi - Fudge'ın sağında oturan ve şimdi gözlerini Dumbledore yerine ona dikmiş olan, kurbagaya benzer cadı hariç. Harry onu görmezden geldi, gidip gidemeyeceğini sormak için Fudge'la ya da Madam Bones'la göz göze gelmeye çalışıyordu, oysa Fudge Harry'yi fark etmemekte kararlı gibiydi, Madam Bones da çantasıyla mesguldü. Bu durumda Harry çıkışa doğru birkaç tereddütlü adım attı ve kimse onu çağırılmayınca da hızlı hızlı yürümeye koyuldu.

Son birkaç adımlık mesafeyi kosarak geçti, kapıyı hızla çekip açtı. Solgun yüzünde kaygılı bir ifadeyle oracıkta bekleyen Mr Weasley'ye çarpıyordu az daha.

"Dumbledore bir sey söylemedi -"

"Aklandım," dedi Harry, kapıyı ardından çekerek, "bütün suçlamalardan!"

202

Agzı kulaklarına varan Mr Weasley, Harry'yi omuzlarından yakaladı.

"Harry, bu harika bir sey! Eh, tabii seni suçlu bulamazlardı, bu kanıtlarla mümkün degildi, yine de itiraf edeyim ki -"

Ama Mr VWeasley lafını bitiremedi, çünkü mahkeme salonunun kapısı bir kez daha açılmıştı.

Büyücesûra üyeleri sırayla dışarı çıkıyorlardı.

Page 74

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Merlin'in sakalı!" diye bağırıldı Mr VWeasley saskınlıkla, geçebilsinler diye Harry'yi kenara çekerek.

"Seni bütün mahkeme heyeti mi yargıladı?"

"Sanırım," dedi Harry usulca.

Büyücülerden bir iki tanesi geçerken Harry'ye basıyla selam verdi, aralarında Madam Bones'un da bulunduğu az sayıda kişi Mr VWeasley'ye, "Günaydın, Arthur," dedi ama, çoğu gözlerini kaçırdı. Cornelius Fudge ile kurbagaya benzeyen cadı, mahzenden son çıkanlar arasındaydı. Fudge, Mr VWeasley ile Harry duvarın bir parçasıymışlar gibi davrandı, ama cadı geçerken Harry'ye bir kez daha, sanki tartıyormuş gibi baktı. Yanlarından en son geçen kişi Percy'ydi. Fudge gibi o da babasıyla Harry'yi tamamen görmezden geldi; elinde koca bir parsömen tomarı ve avuç dolusu yedek tüy kalemle, sırtı dimdik ve burnu havada, yanlarından geçti gitti. Mr VWeasley'nin agzı kasılır gibi oldu, ama bunun dışında üçüncü oğlunu gördüğüne dair hiçbir isaret vermedi.

Percy'nin topukları Dokuzuncu Kafa giden merdivenlerde kaybolurken, Mr VWeasley Harry'ye yanına gelmesini isaret etti ve, "Seni dosdogru geri götüreceğim ki

203

digerlerine iyi haberi veresin," dedi. "Bethnal Green'deki o tuvalete giderken seni bırakırım. Gel haydi..."

"Peki, tuvalet konusunda ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu Harry, sırtarak. Birden her sey eskisinden bes kat daha komik bir hal almıştı. Nihayet olanları algılamaya başlamıştı: Aklanmıştı, Hogivarts'a dönüyordu.

Merdivenleri çıkarırken, Mr Weasley, "Haa, camı uğursuzluk büyüüne karşı basit bir bozma büyüü gere kiyor sadece," dedi. "Ama önemli olan hasarı onarmal degil, yakıp yıkmanın ardındaki tavır, Harry. Muggle'lar taciz etmek kimi büyüüye komik gelebilir, ama aslında çok daha derindeki, çok daha çirkin bir seyin ifadesi. Ben kendi payıma -"

Mr VWeasley cümlesini yarıda kesti. Tam da dokuzuncu katın koridoruna gelmişlerdi, Cornelius Fudge biraz ötede duruyordu; düz sarı saçlı, sivri ve solgun yüzlü, uzun boylu bir adamla alçak sesle konuşuyordu.

ikinci adam onların ayak sesine döndü. O da lafını yarıda kesmişti. Soguk gri gözlerini kısıp Harry'nin yüzüne dikti.

"Bak sen..." dedi Lucius Malfoy sakın sakın. "Patro-nus Potter."

Harry, sert bir seye çarpmış gibi solugunun kesildiğini hissetti. O soguk gri gözleri en son bir Ölüm Yiyen'in ku-kuletasındaki deliklerin ardında görmüştü; adamın sesini de Lord Voldemort karanlık bir mezarlıkta kendisine iskence ettiği sırada duymuştu, adam onunla alay etmişti. Harry, Lucius Malfoy'un onun yüzüne bakma cüreti gösterdiğine inanamıyordu; onun burada, Sihir Bakanlığı'nda

204
olduguna, ya da Harry daha birkaç hafta önce Cornelius Fudge'a Malfoy'un bir Ölüm Yiyen olduğunu söylemişken, Fudge'm onunla konustuguna inanamıyordu.

Mr Malfoy, heceleri uzata uzata, "Bakan bana nasıl paçayı kurtardığından söz ediyordu, Potter," dedi. "Sıkışık durumlardan sürekli sıyrılan hayli sasırtıcı... hatta, yılandan farksız."

Mr VWeasley uyararak için Harry'nin omzunu kavradı.

"Evet," dedi Harry, "evet, kaçma isinde ustayım."

Lucius Malfoy bakışlarını Mr VWeasley'nin yüzüne dikti.

"Ve Arthur VWeasley! Burada ne yapıyorsun, Arthur?"

Mr VWeasley, "Burada çalışıyorum," diye lafı kısa kesti.

"Burada değil ama, ha?" dedi Mr Malfoy, kaslarını kaldırıp Mr VWeasley'nin omzunun üstünden kapıya bakarak. "Ben seni ikinci katta çalışıyor sanıyordum... Muggle esyalarını gizlice eve götürüp büyülemekle ilgili bir şeyler yapmıyor muydun sen?"

Mr VWeasley, "Hayır," diye cevabı yapıstırdı. Parmakları Harry'nin omzunu delegekti neredeyse.

Harry, "Siz burada ne yapıyorsunuz, peki?" diye sordu Lucius Malfoy'a.

Malfoy, "Benimle Bakan arasındaki özel konuların seni ilgilendireceğini sanmıyorum, Potter," dedi, cüppesinin önünü düzelterek. Harry, bir cep dolusu altıninkine benzer bir sıkıntı duydu. "Hadi ama, sırf Dumbledore'un göz-bebegisin diye bizlerin de seni aynı şekilde sımartmamızı bekleyemezsin... büronuza gidelim mi artık, Bakanım?"

Page 75

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Elbette," dedi Fudge, sırtını Harry ile Mr VWeasley'ye dönerek. "Buradan, Lucius."

205

Alçak sesle konuşarak uzaklaştılar. Mr Weasley onlar asansöre girene kadar elini Harry'nin omzundan çekmedi.

Harry onlar gidince, "Madem Fudge'la işi varmış, niye bürosunun kapısında beklemiyor?" diye öfkeyle patladı. "Burada, aşağıda ne yapıyordu?"

Son derece huzursuz görünen Mr VWeasley, "Bana sorarsan, gizlice mahkeme salonuna girmeye niyetleniyordu," dedi. Bir yandan da, sanki konuştuklarının duyulmayacağından emin olmak istermiş gibi basını çevirmiş arkasına bakıyordu. "Atılıp atılmayacağını öğrenmeye çalışıyordu. Seni bırakınca Dumbledore'a da bir not göndereyim, Malfoy'un yeniden Fudge'la konustugunu bilmesi şart."

"Ne gibi bir özel işleri varmış ki?"

Mr VWeasley öfkeyle, "Altın olsa gerek," dedi. "Malfoy yıllardan beri her şey için cömertçe para dağıtıyor... bu sayede doğru insanlara ulaşıyor... ki sonra karşılığını isteyebilirsin... geçmesini istemediği yasaları erteletsin... ah, çok iyi ilişkileri vardır Lucius Malfoy'un."

Asansör geldi; Atriyum düğmesine basan Mr VWeasley'nin basının etrafında kanat çırpan bir not sürüsü hariç, asansör bostu. Kapılar tangırdayarak kapandı. Mr VWeasley sinirli sinirli notları kıskısladı.

"Mr VWeasley," dedi Harry yavaş yavaş, "eger Fudge, Lucius Malfoy gibi Ölüm Yiyen'lerle buluşuyorsa, eger onlarla tek başına görüşüyorsa, ona Imperius Laneti yapmadıklarını ne biliyoruz?"

Mr VWeasley yavaşça, "Sanma ki aklımıza gelmedi," dedi. "Ama Dumbledore, Fudge'ın simdilik kendi hesabı-

206

na hareket ettiğini düşünüyor - ki Dumbledore'a göre bu da insanın içini rahat ettiren bir şey sayılmaz. En iyisi su anda bu konuda daha fazla konuşmamak, Harry."

Kapılar kayarak açıldı, artık neredeyse bos olan Atri-yum'a çıktılar. Nöbetçibüyücü Eric, yine Gelecek Posta-sz'nın arkasına gizlenmişti. Altın fiskiyenin önünden geçip gidiyorlardı ki, Harry bir şey hatırladı.

"Bekleyin..." dedi Mr VWeasley'ye. Para kesesini cebinden çıkartarak fiskiyeye geri döndü.

Yakısıklı büyücünün yüzüne baktı, ama yakından onun biraz zayıf ve budalaca göründüğünü düşündü. Cadının yüzünde, güzellik yarısına katılan birininkini andıran ruhsuz bir gülümseme vardı; ve Harry'nin cincü-celerle at-adamlar hakkında bildiği kadarıyla, onların ne türden olursa olsun herhangi bir insana böylesine içli içli bakarken yakalanmaları çok uzak bir ihtimaldi. Sadece ev cininin kölece itaatkâr tavrı inandırıcı görünüyordu. Harry, Hermione'nin ev cini heykelini görse neler diyeceğini düşünüp sırtarak kesesini tersyüz etti ve yalnızca on Galleon atmakla kalmayıp, içinde ne varsa hepsini havuza bosalttı.

*

"Biliyordum!" diye bağırды Ron, havayı yumruklayarak. "Sen hep paçayı kurtarırsın!" "Seni aklamak zorundaydılar," dedi Hermione; Harry mutfaga girdiği anda endiseden resmen bayılacak gibiydi, simdiyse titreyen eliyle gözlerini kapatıyordu. "Zaten sana karşı dava açacak gerekçeleri yoktu, hem de hiç."

"Yine de herkes pek rahatlamış görünüyor," dedi

207

Harry gülümseyerek, "yani hepinizin kurtulacağımı bildiği düşünülürse."

Mrs VWeasley yüzünü önlüğüne siliyordu; Fred, George ve Ginny de sarkı söyleyip bir tür savaş dansı yapıyorlardı. "Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

"Yeter artık! Oturun yerinize!" diye bağırды Mr VWeasley, oysa o da gülümsüyordu. "Dinle, Sirius, Lucius Mal-foy Bakanhk'taydı -"

"Ne?" dedi Sirius hasin bir sesle.

"Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

Page 76

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Kesin sesinizi, size söylüyorum! Evet, Dokuzuncu Kat'ta onu Fudge'la konuşurken gördük, sonra birlikte Fudge'm bürosuna gittiler. Dumbledore'un bunu öğrenmesi lazım."

"Kesinlikle," dedi Sirius. "Biz ona söyleriz, sen merak etme."

"Eh, ben gideyim öyleyse, Bethnal Green'de beni bekleyen bir kusan tuvalet var. Molly, ben geç geleceğim, Tonks'un nöbetini devralıyorum, ama Kingsley yemeğe gelebilir -"

"Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

"Yeter dedim - Fred - George - Ginny!" dedi Mrs

VWeasley, Mr VWeasley mutfaktan çıkarken. "Harry, canım, gel de otur, biraz yemek ye, kahvaltı bile etmedin doğru dürüst."

Ron ve Hermione onun karşısına oturdular, Harry Grimmauld Meydanı'na geldi geledi hiç bu kadar mutlu görünmemişlerdi. Harry'nin, Lucius Malfoy'la karşılaşmasının biraz törpülediği bas döndürücü rahatlama duy-

208

gusu yeniden kabardı. Kasvetli ev birden daha sıcak görünmeye başlamıştı, onları bagrına basıyor gibiydi. Gürültünün kaynağını anlamak için domuz burnu gibi burnunu mutfaga sokan Kreacher bile artık o kadar çirkin görünmüyordu.

Ron sevinçle, "Tabii Dumbledore senin tarafında olduktan sonra, seni mahkûm etmelerinin imkânı yoktu," dedi. Herkesin tabağına koca koca tümsekler halinde patates püresi koyuyordu.

"Evet, isin seyrini degistirdi," dedi Harry. "Yine de keske benimle konussaydı. Hiç degilse bana baksaydı," demenin ise kulaga hem nankörce, hem de çocukça geleceğini düşündü.

Ve tam bunu düşünürken alınıdaki yara izi öylesine fena yanmaya başladı ki, elini üstüne bastırды.

"Ne oldu?" diye sordu Hermione, korkmuş görünüyordu.

"Yara izi," diye mırıldandı Harry. "Ama bir sey degil... artık hep oluyor..."

Ötekilerin hiçbirini durumu fark etmiş görünmüyordu, şimdi hepsi, bir yandan Harry'nin ucu ucuna kurtulmasına sevinirken, bir yandan da yemek yiyorlardı. Fred, George ve Ginny hâlâ sarkı söylüyordu. Hermione hayli kaygılı görünüyordu, ama daha o bir sey söyleyemeden, Ron sevinç içinde, "Bahse girerim ki Dumbledore bu aksam gelir, bizimle birlikte kutlamak için yani," dedi.

Mrs VWeasley, Harry'nin önüne koca bir tabak kızarmış tavuk koyarken, "Gelebileceğini sanmıyorum, Ron," dedi. "Su sıralar sahiden çok mesgul."

209

"KUR-TUL-DU, KUR-TUL-DU, KUR-TUL-DU..."

"KESİN SESİNİZİ!" diye kükredi Mrs Weasley.

*

Sonraki birkaç günde Harry elinde olmadan, Grim-mauld Meydanı on iki numarada onun Hogwarts'a dönmesine o kadar da memnun olmayan birinin varlığını fark etti. Sirius haberi ilk duyduğunda çok güzel mutluluk numarası yapmış, Harry'nin elini koparırcasına sıkarken tıpkı diğerleri gibi ağzı kulaklarında gülümsemisti. Ancak çok geçmeden eskisinden de karamsar ve somurtkan bir hale geldi, herkesle daha az konuşmaya başladı, hatta Harry'yle bile. Artık sık sık annesinin odasına kapanıyor, Sahgaga'yla gittikçe daha çok vakit geçiriyordu.

Harry duygularını Hermione ve Ron'a açınca, "Sakın suçluluk duyma!" dedi Hermione kararlı bir şekilde. Üçüncü kattaki küflü bir dolabı fırçalıyorlardı. "Sen Hog-warts'a aitsin, Sirius da bunu biliyor. Bence bencilce davranıyor."

Ron, parmağına sıkıca yapışmış bir küf parçasını çıkarmaya çalışırken kaslarını çatarak, "İnsafsızlık etme, Hermione," dedi. "Sen de olsan tek başına bu eve tıklamak istemezdin."

Hermione, "Tek başına kalmayacak ki!" dedi. "Bu ev Zümrüdüanka Yoldaslığı'nın Karargâhı, değil mi? Harry de burada onunla oturacak diye umutlandı, hepsi bu."

Harry elindeki bezi sıkarak, "Bence bu doğru değil," dedi. "Ona burada kalabilir miyim diye sordugumda bana doğru dürüst bir cevap vermedi."

Hermione akıllı akıllı, "Fazla umutlanmak istememis-

210

Page 77

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

tir de ondan/' dedi. "Aslında belki o da kendini biraz suçlu hissetmiştir, çünkü içten içe senin okuldan atılacağını umuyordu sanırım. O zaman ikiniz de toplumdışı olacaktınız."

Harry ve Ron bir ağızdan, "Hadi canım!" dediler ama, Hermione omuz silmekle yetindi.

"Siz bilirsiniz. Ama ben bazen Ron'un annesinin haklı olduğunu düşünüyorum. Sirius gerçekten de seni babanla karıştırıyor, Harry."

Harry atesli atesli, "Yani kafadan kontak mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hermione sakin sakin. "Sadece uzun süre yapayalnız kaldığını düşünüyorum."

Bu sırada Mrs VWeasley arkalarındaki kapıdan yatak odasına girdi.

Kafasını dolaba sokup, "Daha bitirmediniz mi?" diye sordu.

"Ben de buraya, mola verin demek için geldin sandım!" dedi Ron acı acı. "Buraya geldik geleli ne kadar küf temizledik, biliyor musun?"

Mrs Weasley, "Yoldaslık'a yardım etmeye pek hevesliydin," dedi. "Kendi payına düseni Karargâh'ı yasanır hale getirerek yapabilirsin."

Ron, "Kendimi ev cini gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"Simdi onların ne korkunç bir hayat sürdürdüklerini anladığına göre, belki E.R.İ.T.'te biraz daha aktif olabilirsin!" dedi Hermione umutla. Mrs VWeasley onları işleriyle bas basa bırakıp gitmişti. "Belki de insanlara hep temizlik

211

yapmanın ne berbat bir şey olduğunu göstermek kötü bir fikir değildir - sponsor desteğiyle Gryffindor'daki ortak salonu sileriz, bütün gelir E.R.İ.T.'e gider; hem bilinç yükselir, hem de fonlar artar."

Ron sinirli sinirli, "Ben sana sponsor olayım da su E.R.İ.T. muhabbetini kes," diye mırıldandı, ama yalnızca

Harry'nin duyabileceği bir sesle.

*

Tatilin sonu yaklaştıkça, Harry her geçen gün daha sık Hogwarts hayalleri kurmaya başladığını fark etti; Hagrid'i tekrar görmeyi, Quidditch oynamayı, hatta sebze tarhlarından geçerek Bitkibilim seralarına gitmeyi ipe çekiyordu. Dolapların yarısının hâlâ sürgülü ve kapalı olduğu, Kreacher'ın, yanından geçenlere gölgelerin içinden hırıltıyla hakaretler savurduğu bu tozlu, küf kokulu evden ayrılmak bir zevk olacaktı. Harry tabii ki bunları Sirius'un duyacağı yerlerde söylememeye özen gösteriyordu.

Voldemort karsıtı hareketin Karargâhı'nda yaşamak, Harry'nin daha önce beklediği kadar ilginç ya da heyecan verici değildi hiç. Gerçi Zümrüdüanka Yoldaslığı üyeleri düzenli olarak eve girip çıkıyor, bazen ugrayıp birkaç dakikalık fısıltılı konuşmalar yapıyor, bazen de yemeğe kalıyorlardı ama, Mrs Weasley, Harry ile diğerlerinin kulak mesafesine (ister Uzayan, ister normal olsun) girmelerine izin vermiyordu. Ve kimse, hatta Sirius bile Harry'nin, geldiği gece öğrendikleri dışında bir şeyler bilmesi gerektiğini düşünmüyor gibiydi.

Tatilin son günü Harry tam gardırobun tepesinden

212

Hedwig'in pisliğini temizlerken, Ron elinde iki zarfla yatak odasına girdi.

Zarflardan birini bir iskemleye çıkmış olan Harry'ye atarak, "Kitap listeleri geldi/" dedi. "Nihayet, ben unuttular sanmıştım, genelde daha önce gelir..."

Harry pisliklerin sonucusunu bir çöp torbasının içine süpürüp torbayı Ron'un basının üstünden kösedeki çöp sepetine attı. Sepet torbayı yutup yüksek sesle gegir-di. Harry mektubu açtı. İçinde iki parça parsömen vardı: Biri, eğitim döneminin bir Eylül'de başladığına ilişkin her zamanki uyarıydı; ötekindeyse o yıl hangi kitaplara ihtiyacı olacağı bildiriliyordu.

Listeyi okuyarak, "Sadece iki yeni kitap var," dedi. "Miranda Goshawk'ın 5. Sınıflar İçin Temel Büyüler Kitabı ve Wilbert Slinkhard'ın Savunma Sihri Kuramı."

Sak.

Fred ve George, Harry'nin yanı basında Cisimlendiler. Harry artık buna öyle alısmıştı ki, iskemlesinden bile düşmedi.

Fred, laf olsun diye konuşmuş gibi, "Slinkhard'ın kitabını kimin listeye koyduğunu merak

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
ediyorduk," dedi.

"Çünkü bu, Dumbledore yeni bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma öğretmeni buldu demek," dedi George.

"Eh, vakti gelmişti artık," dedi Fred.

Harry aşağı atlayıp onların yanına inerek, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Birkaç hafta önce Uzayan Kulak'ları kullanarak annemle babamın konuştüğünü duyduk," dedi Fred. "Anla-

213

dığımız göre, Dumbledore bu yıl bu işi yapacak birini bulmakta ciddi güçlük çekiyor."

"Son dördünün basına neler geldiğini düşünecek olursanız, bunda sasacak bir şey yok, değil mi?" dedi George.

Harry, parmaklarıyla sayarak, "Biri kovuldu, biri öldü, birinin hafızası silindi, biri de dokuz ay bir sandıkta kilitli kaldı," dedi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Senin neyin var, Ron?" diye sordu Fred.

Ron cevap vermedi. Harry dönüp baktı. Ron, ağzı hafiften açık, olduğu yerde kalakalmış, Hogvarts'tan gelen mektuba bakıyordu.

Fred sabırsızca, "Neler oluyor?" dedi. Ron'un arkasına geçip omzunun üstünden parsömene baktı. Fred'in de ağzı bir karış açıldı.

"Sınıf başkanı mı?" dedi, gözlerine inanamıyormuş gibi mektuba bakarak. "Sınıf başkanı, ha?"

George bir zıplayışta Ron'un öbür elindeki zarfı kaptı, bas aşağı çevirdi. Harry, kırmızı ve altın sarısı bir şeyin George'un avcuna düştüğünü gördü.

"Olamaz," dedi George fısıltıyla.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi Fred; mektubu Ron'un elinden çekip aldı, sahici olup olmadığını kontrol eder gibi ışığa tutup baktı. "Ron'u sınıf başkanı yapmak için insanın aklını peynir ekmekle yemis olması gerek."

İkizlerin basları aynı anda döndü, ikisi de Harry'ye baktılar.

Fred, "Yüzde yüz sen olursun diye düşünüyorduk!" dedi. Sesinde, sanki Harry onları bir şekilde aldatmış gibi bir ton vardı.

214

George gücenmiş gibi, "Dumbledore mutlaka seni seçer sanıyorduk!" dedi.

"Üçbüyücü Turnuvası'nı kazandın falan!" dedi Fred.

George, "Yaptığı bütün o çılgınca işler yüzünden olmalı," dedi Fred'e.

"Dogru," dedi Fred ağır ağır. "Evet, baslarına öyle çok dert açtın ki, abi. Eh, hiç değilse ikinizden biri neye öncelik vereceğini iyi biliyor."

Harry'nin yanına geldi, onun sırtına bir saplak atarken, Ron'a yakıcı bir bakış fırlattı.

"Sınıf başkanı... bastıbacak Sınıf Baskam Ronnie!"

"Ayy, annem iğrenç davranacak," diye inledi George. Sanki biraz daha tutarsa elini kirletebilirmiş gibi, sınıf başkanı rozetini gerisingeri Ron'a fırlattı.

Henüz tek kelime etmemiş olan Ron rozeti aldı, bir an ona baktı, sonra sahici olduğunu onaylatmak istermiş gibi Harry'ye uzattı. Harry rozeti aldı. Gryffindor aslanının üzerinde kocaman "SB" harfleri yazılıydı. Hogvarts'taki ilk gününde Percy'nin göğsünde de bu rozetin aynısını görmüştü.

Kapı savrulmuş açıldı. Hermione kosarak odaya girdi, yanakları kıpkırmızıydı, saçları uçuyordu.

Elinde bir zarf vardı.

"Sen - sen de aldın mı -?"

Harry'nin elindeki rozeti fark edince bir çılgık attı.

Mektubunu sallayarak, heyecanla, "Biliyordum!" dedi. "Ben de, Harry, ben de!"

Harry hemen, "Hayır," dedi, rozeti yeniden Ron'un eline tutuşturdu. "Ben değil, Ron."

215

"Tam - ne?"

Page 79

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Sınıf başkanı olan Ron, ben değilim," dedi Harry.

"Ron mu?" dedi Hermione, ağız bir karış açılmıştı. "Ama... emin misin? Yani -"

Ron ona yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle bakınca kızardı.

"Mektupta benim adım yazıyor," dedi Ron.

"Ben..." dedi Hermione, iyice afallamış görünüyordu. "Ben... sey... hey! Aferin, Ron! Bu sahiden de -"

"Sürpriz oldu," dedi George, basıyla onaylayarak.

"Hayır," dedi Hermione, daha da fazla kızarak, "hayır, olmadı... Ron bir sürü... aslında o..."

Arkasındaki kapı biraz daha açıldı ve Mrs VWeasley, elinde yeni yıkayıp ütülen bir çüppe yığınıyla, geri geri yürüyerek odaya girdi.

Yataga doğru yürüyüp çüppeleri iki sıra halinde ayırırken, zarflara şöyle bir baktı ve, "Ginny kitap listelerinin nihayet geldiğini söyledi," dedi. "Onları bana verirseniz, bu öğleden sonra Diagon Yolu'na giderim; siz eşyalarınızı toplarken, ben kitaplarınızı alırım. Ron, sana yeni pijama da almam gerek, bunlar en az on bes santim kısa. Bu kadar hızla uzadığına inanmıyorum... ne renk isterdin?"

George alaycı alaycı sıratarak, "Rozetine uysun diye kırmızıyla altın sarısı al," dedi.

Mrs VWeasley dalgın dalgın, "Neyine uysun diye?" dedi, bir yandan da bir çift visne çürüğü rengi çorabı katlayıp Ron'un çamasır yığınının üstüne koyuyordu.

"Rozetine," dedi Fred, kötü haberi bir an önce verip

216

kurtulmak istermiş gibi bir edayla. "Güzel, pırl pırl, yeni sınıf başkanı rozetine."

Fred'in sözlerinin, pijamalarla meşgul olan Mrs VWeasley'nin kafasına dank etmesi bir an aldı.

"Onun... ama... Ron, yoksa...?"

Ron rozetini kaldırıp gösterdi.

Mrs VWeasley tıpkı Hermione'ninki gibi bir çılgık attı.

"İnanmıyorum! İnanmıyorum! Ah, Ron, ne harika! Bir sınıf başkanı! Ailede herkes sınıf başkanı oldu!"

"Fred'le ben neyiz, komsu çocuğu mu?" dedi George, dargın dargın; annesi ise onu kenara itip en küçük oğluna sarılmıştı bile.

"Hele baban bir duysun! Ron, seninle öyle iftihar ediyorum ki, ne harika bir haber, sen de Bili ve Percy gibi Öğrenciler Başkanı olabilirsin, bu ilk adım! Ah, bunca sıkıntının içinde böyle bir şey olması ne hoş, öyle heyecanlandım ki, ah, Ronnie -"

Fred ile George onun arkasında yüksek sesle öğürü-yorlardı ama, Mrs VWeasley bunu fark etmedi; kollarını Ron'un boynuna sımsıkı sarmış, onun yüzünü öpücüklerle boguyordu. Ron'un yüzü rozetinden de kırmızı olmuştü.

"Anne... yapma... anne, kendine hâkim ol..." diye mırıldanıyor, onu itmeye çalışıyordu.

Mrs VWeasley onu bıraktı ve soluk soluga, "Ee, ne olacak peki?" dedi. "Percy'ye bir baykus almıştık, ama senin zaten baykusun var."

"N-ne demek istiyorsun?" dedi Ron, kulaklarına inancaya cesaret edemez gibiydi.

217

Mrs VWeasley sefkatle, "Bunun için bir ödülü hak ettin!" dedi. "Yepyeni bir resmi çüppe ister miydin?"

"Biz almıştık zaten," dedi Fred, bu cömertliğinden sahiden pisman olmuş gibi bir tavırla.

"Ya da yeni bir kazan, Charlie'nin eski kazanı iyice paslanmış; ya da yeni bir fare, Scabbers'ı hep sevmistin sen -"

"Anne," dedi Ron umutlu umutlu, "yeni bir süpürge isteyebilir miyim?"

Mrs Weasley'nin yüzü biraz asıldı; süpürgeler pahalıydı çünkü.

Ron telasla, "Öyle çok iyi bir süpürge değil!" diye ekledi. "Sadece - yeni olsun yeter, değişiklik olsun diye..."

Mrs Weasley bir an duraksadı, sonra gülümsedi.

"Elbette isteyebilirsin... eh, eger bir de süpürge almam gerekiyorsa, yola çıksam iyi olur. Sonra görüşürüz... küçük Ronnie, sınıf başkanı! Eşyalarınızı sandıklarınıza yerleştirmeyi de unutmayın..."

Page 80

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bir sınıf başkanı... ay, içim kıpır kıpır oldu!"

Ron'u yine yanğından öptü, gürültüyle burnunu çekti ve odadan hızla çıktı.

Fred ve George bakıştılar.

Fred, güya endiseli bir sesle, "Seni öpmezsek kusura bakmazsın, değil mi, Ron?" diye sordu.

"İstersen eğilip selam verebiliriz," dedi George.

"Öff, kesin sesinizi," dedi Ron, onlara kaslarını çatarak.

"Ya susmazsak?" dedi Fred, yüzünde seytani bir tebessüm vardı. "Bizi cezaya mı dikersin?"

"Denese de görsem," diye kıs kıs güldü George.

218

Hermione öfkeyle, "Ayagınızı denk almazsanız yapabilir!" dedi.

Fred ve George kahkahayı patlattılar, Ron da, "Yapma, Hermione," dedi.

Fred, titriyormuş gibi yaparak, "Ayagımızı denk almamız gerekecek, George," dedi, "bu ikisi pesimizde olduğuna göre..."

"Evet, yasalara karşı geldığımız günler geride kaldı anlaşılan," dedi George, basını iki yana sallayarak.

Ve ikizler, gürültülü bir sak sesiyle Buharlastılar.

"Aman bu ikisi de!" dedi Hermione hiddetle, tavana baktı; Fred ve George'un, üst kattaki odalarında gülmekten kırıldıklarını duydular. "Onlara aldırma, Ron, kıskanıyorlar, hepsi bu!"

Ron da tavana baktı ve kuskuyla, "Kıskandıklarını sanmıyorum," dedi. "Sadece gıcıklar sınıf başkanı olur demislerdir hep... yine de," diye ekledi, sesi daha mutlu çıkıyordu, "hiçbir zaman yeni süpürgeleri olmadı! Keske ben de annemle gidip seçebilsem... Nimbus alacak parası hayatta yoktur ama, yeni bir Silsüpür var, onu alırsa harika olur... evet, en iyisi ben gidip ona Silsüpür'ü beğendiğimi söyleyeyim de haberi olsun..."

Odadan ok gibi çıkıp Harry ile Hermione'yi bas basa bıraktı.

Harry nedense Hermione'ye bakmak istemediğini etti. Yatığına döndü, Mrs Weasley'nin yatığın üzerine yerleştirdiği temiz çüppe yığını alıp odanın öbür yanına, sandığına gitti.

'Harry?' dedi Hermione, tereddütlü bir sesle.

219

"Aferin sana, Herimone," dedi Harry; o kadar candan söylemişti ki, sanki ses onun sesi değildi.

Hâlâ ona bakmayarak, ekledi: "Harika. Sınıf başkanı. Çok iyi."

"Tesekkürler," dedi Hermione. "Sey - Harry - annemle babama haber vermek için Hedwig'i ödünç alabilir miyim? Gerçekten sevinirler - yani sınıf başkanı onların da anlayabileceği bir şey."

"Tabii, hiç sakıncası yok," dedi Harry, yine ona ait olmayan o feci şekilde candan sesle. "Al tabii!"

Sandığının üstüne eğildi, çüppelerini en alta koydu ve Hermione gardıroba gidip Hedwig'i aşağı çağırırken bir şey arıyormuş gibi yaptı. Birkaç dakika geçti; Harry kapının kapandığını duydu ama öyle eğilmiş halde kaldı, etrafı dinliyordu; tek duyabildiği, duvardaki bos tablunun yine kıs kıs gülmesi ve kösedeki çöp sepetinin tıksırıp baykus pisliklerini çıkarmasıydı.

Doğrudu ve arkasına baktı. Hermione çıkmıştı, Hed-wig de gitmişti. Harry yavaşça dönüp yatığına oturdu; görmeyen gözlerle gardırobun ayığına bakıyordu.

Sınıf başkanlarının besinci yılda seçildiğini tamamen unutmuştu. Okuldan atılma ihtimali yüzünden öyle kaygılanmıştı ki, o sırada bazı kişilere rozet gidiyor olması gerektiği aklına gelmemisti. Peki, ya hatırlamış olsaydı... ya bu aklına gelmiş olsaydı... ne beklerdi o zaman?

Bunu değil, dedi kafasının içindeki küçük ve doğrucu bir ses.

Harry yüzünü buruşturup ellerine gömdü. Kendi kendine yalan söyleyemezdi; eger sınıf başkanı rozetinin yolda olduğunu bilse, onun Ron'a değil kendisine gelme-

220

sini beklerdi. Bu onu Draco Malfoy kadar kendini beğenmiş yapıyor muydu acaba? Kendini baska herkesten üstün mü görüyordu? Ron'dan daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

Küçük ses meydan okurcasına, hayır, dedi.

Doğru mu bu? diye merak etti Harry, endiseyle kendi duygularını deserek.

Ben Quidditch'te daha iyiyim, dedi ses. Ama baska hiçbir şeyde daha iyi değilim.

Page 81

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Bu kesinlikle dogru, diye düsündü Harry; derslerde Ron'dan iyi yanı yoktu. Peki ya dersler dışında? O, Ron ve Hermione'nin Hogwarts'a basladıktan sonra birlikte yasadıkları, çogu kez okuldan atılmaktan çok daha büyük tehlikelere atıldıkları o maceralar?

İyi de, Ron ve Hermione de çogu kez benimle birlikteydiler, dedi Harry'nin kafasının içindeki ses. Ama her zaman degil, diye Harry kendi kendisiyle tartıstı. Benimle birlikte Quirrell'la mücadele etmediler. Riddle ve Basilisk'in karsısına çıkmadılar. Sirius'un kaçtığı gece bütün o Ruh Emici'lerden kurtulmadılar. Volde-mort'un döndüğü gece benimle birlikte mezarlıkta degildiler... Ve geldigi gece üstüne çöken o haksızlığa ugrama duygusu yine kabardı. Ben kesinlikle daha fazlasını yaptım, diye düsündü Harry öfkeyle. İkisinden de daha fazlasını yaptım! Ama belki de, dedi küçük ses adil bir biçimde, belki Dumbledore sınıf başkanlarını kendilerini birçok tehlikeli du-rurna soktukları için seçmiyordur... belki de onları baska ne-

221

denlerle seçiyordur... Ron'da senin sahip olmadığın bir sey olmalı...

Harry gözlerini açtı ve parmaklarının arasından gardırobun pençe biçimindeki ayaklarına baktı, Fred'in ne dedigini hatırlamıstı: "Ron'u sınıf başkanı yapmak için insanın aklını peynir ekmekle yemis olması gerek..."

Harry acı acı güldü. Bir saniye sonra da kendinden igrendi.

Ron, Dumbledore'dan ona sınıf başkanlığı rozetini vermesini istememisti. Bu, Ron'un kabahati degildi ki. Simdi o, Harry, yani Ron'un dünyadaki en iyi arkadaşı, sırf kendisinin rozeti yok diye surat mı asacaktı, Ron'un arkasından ikizlerle birlikte ona gülecek miydi, ilk kez Harry'yi bir seyde alt etmisken Ron'un keyfini mi kaçıracaktı?

Tam o sırada Harry merdivenlerde yeniden Ron'un ayak seslerini duydu. Ayaga kalktı, gözlüğünü düzeltti ve Ron kapıdan içeri hopluya zıplaya girerken, yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu. Ron, hayatından memnun bir sekilde, "Ucu ucuna yakaladım onu!" dedi. "Alabilirse Silsüpür alacağını söylüyor."

"Süper," dedi Harry, sesindeki o tuhaf candanlığın kayboldugunu duyunca da içi rahatladı. "Dinle - Ron -afirin sana, abi."

Ron'un yüzündeki tebessüm silindi.

Basını iki yana sallayarak, "Benim başkan olacağımı hiç düşünmemistim!" dedi. "Sen olursun diye düşünmüstüm hep!"

222

"Yok, ben basımı fazla derde soktum," dedi Harry, Fred'in yankısıymıs gibi.

"Evet," dedi Ron, "evet, öyle galiba... eh, sandıklarımızı toplayalım artık, ha?"

Geldiklerinden bu yana esyalarının bunca dagılmış olması garipti. Evin her yanından kitaplarıyla öteberilerini toplayıp yeniden okul sandıklarına yerleştirmeleri neredeyse bütün öğleden sonrayı aldı. Harry, Ron'un sınıf başkanı rozetini bir oraya bir buraya koydugunu fark etti; önce komodinin üstüne, sonra kot pantolonunun cebine koydu; sonra aldı ve siyahın üzerinde kırmızının nasıl duracağını görmek istermis gibi, katlanmış cüppesinin üstüne yerleştirdi. Ancak Fred ve George gelip de rozeti Kalıcı Yapıstırma Büyüsü'yle alına yapıstırmayı teklif edince, sefkatle visne çürüğü çoraplarına sardı ve sandığına koyup kilitledi.

Mrs Weasley, Diagon Yolu'ndan saat altı civarında döndü; eli kolu kitap doluydu ve kalın kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı uzun bir paket taşıyordu; Ron bunu özlem dolu bir iniltiyle ondan aldı.

"Simdi açmaya kalkma, insanlar yemege gelmeye basladı, hepinizin asagı inmesini istiyorum," dedi Mrs Weasley, ama o gözden kaybolur kaybolmaz Ron hummalı bir sekilde kâğıdı parçalayarak açtı ve kendinden geçmiş bir halde, yeni süpürgesinin her santimetrekaresini incelemeye basladı. Bodrum katında Mrs Weasley tepeleme dolu yemek masasının üstüne kırmızı bir bez asmıstı, üzerinde sunlar yazılıydı:

223

Page 82

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

T

TEBRİKLER

RON VE HERMIONE

YENİ SINIF BASKANLARI

Mrs Weasley, Harry'nin onu tatil boyunca gördüğünden çok daha keyifliydi.

Harry, Ron, Hermione, Fred, George ve Ginny'ye, onlar odaya girer girmez, "Öyle oturup yemek yemektense, küçük bir parti verelim dedim/" dedi. "Babanla Bili yolda, Ron. İkisine de baykus

yolladım, ikisi de çok heyecanlandı," diye ekledi, yüzü mutluluktan ısıl ısıl.
Fred gözlerini devirdi.

Sirius, Lupin, Tonks ve Kingsley Shacklebolt zaten oradaydı, Harry kendine bir Kaymakbirası aldıktan az sonra da Deli-Göz Moody tahta bacığıyla topallaya topal-laya geldi.

Deli-Göz seyahat çüppesini silkelenerek sırtından atarken, Mrs Weasley, "Ah, Alastor, geldigine çok sevindim," dedi neseyle. "Ne vakittir senden bir sey isteyecektik - misafir odasındaki kapaklı yazı masasına bakıp içinde ne oldugunu bize söyleyebilir misin? Belki feci bir seydir diye açmak istemedik."

"Mesele degil, Molly..."

Moody'nin elektrik mavisi gözü yukarı dogru döndü ve mutfagın tavanını delercesine sabit baktı.

"Misafir odası..." diye homurdandı, gözbebegi kısılrken. "Kösedeki masa mı? Evet, görüyorum... evet, bir Bö-cürt... çıkıp onu yolcu etmemi ister misin, Molly?"

"Hayır, hayır, daha sonra kendim yaparım," diye

224

güldü Mrs Weasley, "sen içkini iç. Aslında küçük bir kutlama bu..." Eliyle kırmızı bezi isaret etti.

"Ailedeki dördüncü sınıf baskanı!" dedi sefkatle, Ron'un saçlarını karıştırarak.

"Sınıf baskanı, ha?" diye homurdandı Moody, normal gözü Ron'un üstündeydi, sihirli gözüyse yan tarafa dönüp basının içine bakmaya başladı. Harry onun kendisine baktığı yolunda çok rahatsız edici bir hisse kapıldı ve Siri-us'la Lupin'e dogru yürüdü.

"Eh, tebrikler/" dedi Moody, normal gözüyle hâlâ Ron'a dik dik bakarak. "Otoriteyi temsil edenler hep belayı üstüne çeker ama, herhalde Dumbledore senin belli baslı ugursuzluk büyülerinin çoğuna karşı koyabilecegini düşünüyor, yoksa seni tayin etmezdi..."

Ron ise bu yönden bakılmasına hayli sasırmıs görünüyordu, ama babasıyla en büyük agabeyi gelince cevap verme derdinden kurtulmuş oldu. Mrs Weasley o kadar keyifliydi ki, yanlarında Mundungus'u getirmisler diye sikâyet bile etmedi; Mundungus olmadık yerleri tuhaf bir sekilde sismis uzun bir palto giymisti, onu sırtından çıkarıp Moody'nin seyahat pelerininin yanına koyma teklifini de reddetti.

Herkes içkisini alınca, Mr Weasley, "Eh, artık serefe içmek lazım," dedi. Kadehini kaldırdı. "Yeni Gryffindor sınıf baskanları Ron ve Hermione'ye!"

Ron ve Hermione, herkes sereflerine içip sonra da alkıslarken, sevinçle güldüler.

Herkes yemek almak için masaya dogru ilerlerken, Tonks, Harry'nin arkasından dogru neseyle, "Ben hiç sınıf baskanı olmadım," dedi. Bugün saçı domates kırmızısıydı

225

ve beline kadar uzanıyordu; Ginny'nin ablasıymıs gibi duruyordu. "Bina Baskanım, birtakım gerekli niteliklerden yoksun oldugumu söyledi."

Fırınlanmış patates alan Ginny, "Ne gibi?" diye sordu.

"Uslu durma yeteneği gibi," dedi Tonks.

Ginny güldü. Hermione gülüp gülmemeye karar ve-remiyormus gibi baktı, sonra da bir arayol bularak fazladan koca bir yudum Kaymakbirası içip tıkanı.

"Ya sen, Sirius?" diye sordu Ginny, Hermione'nin sırtını yumruklayarak.

Harry'nin hemen yanında olan Sirius, her zamanki havlar gibi gülüsüyle güldü.

"Kimse beni sınıf baskanı yapmazdı, James'le ikimiz çok ceza aldık. Lupin iyi çocuktu, rozeti o aldı."

"Belki de Dumbledore en iyi arkadaşlarımı kontrol edebilecegimi ummustur," dedi Lupin. "Fena Page 83

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

halde başarısızlığa ugradığımı söylememe gerek yok sanırım."

Harry'nin morali birden düzeldi. Babası da sınıf baskanı olmamıstı. Birden parti çok daha keyifli bir hal aldı; Harry tabagını doldurdu, simdi odadakilerden iki misli daha fazla hoslanıyordu.

Ron kendisine kulak veren herkese coskuyla yeni süpürgesini anlatıyordu.

"... on saniyede sıfırdan yetmise çıkıyor, fena degil/ ha? Bir de Kuyruklu yıldız İki Yüz Doksan'ın sadece altmısa çıktığını düşünenecek olursan; o da, Hangi Süpürge?'ye göre, arkadan iyi bir rüzgâr esiyorsa."

Hermione, Lupin'e ev cini hakları konusundaki görüşünü samimiyetle anlatıyordu.

226

"Bence bu, kurtadam ayrımı türünden bir saçmalık, degil mi? Hepsi büyücülerin kendilerini öteki yaratıklardan daha üstün görme sekindeki korkunç yaklasımından kaynaklanıyor..."

Mrs Weasley ile Bili ise, her zamanki gibi, Bill'in saçı konusunda tartışıyorlardı.

"... gittikçe daha da zapt edilmez hale geliyor, o kadar da yakıskılısın ki, kısa olsa çok daha iyi görünür. Degil mi, Harry?"

"Ha - bilmem -" dedi Harry. Fikri sorulduğu için biraz telaslanmıstı; onlardan kayarcasma uzaklaşıp, Mun-dungus'la bir köseye çekilmiş olan Fred ile George'un yanına gitti.

Mundungus Harry'yi görünce sustu, ama Fred göz kırptı ve eliyle isaret ederek Harry'yi yanlarına çağırıldı.

"Merak etme," dedi Mundungus'a, "Harry'ye güvenebiliriz, o bizim mali destekçimiz."

George, elini Harry'ye uzatarak, "Bak Dung bize ne getirmis," dedi. Avcu, burusmus kara bezelyeye benzeyen seylelerle doluydu. Tamamen hareketsizdiler, ama içlerinden hafif bir tıkırtı geliyordu.

"Zehirli Dokunakula tohumları," dedi George. "Kay-tartan Çerezkutuları için ihtiyacımız vardı ama, C-Sımfı licareti Yapılamaz Madde sayıldıkları için elimize geçirmekte zorluk çekiyorduk."

"Öyleyse hepsi on Galleon, ha, Dung?" dedi Fred.

Mundungus, "Ben onnarı bulayım diye onca zahmete girmisken, ha?" dedi; altları torba torba, kan çanağı gibi gözleri daha da fazla açılmıştı. "Kusura kalmayın, koçlar,

227

ama yirmilikten bir Knut asığı olmaz."

Fred, Harry'ye, "Dung sakacı bir arkadaşımız," dedi.

"Evet, simdiye kadarki en iyi sakası da bir torba Hırpı dikenine altı Sickle istemektir," dedi George.

Harry alçak sesle, "Dikkatli olun," diye uyardı onları.

"Ne?" dedi Fred. "Annem Sınıf Başkanı Ron'a cilve yapmakla mesgul, sorun yok."

"Ama Moody'nin gözü üstünüzde olabilir," dedi Harry.

Mundungus endiseyle dönüp arkasına baktı.

"İyi dedin," diye homurdandı. "Peki, koçlar, on diyelim, hemen alırsanız yani."

Mundungus ceplerini ikizlerin hazır bekleyen ellerine bosaltıp yemeklere doğru uzaklaşıncı, Fred sevinçle, "Sa-gol, Harry!" dedi. "Biz en iyisi bunları yukarı çıkaralım..."

Harry kendini biraz tedirgin hissederek onların gidisini izledi. Mr ve Mrs Weasley'nin, Fred ve George'un saka dükkânı için nereden para bulduklarını bilmek isteyecekleri o anda aklına gelmişti; kaçınılmaz olarak, sonunda nasıl olduğunu öğreneceklerdi. Üçbüyücü'den kazandığını ikizlere vermek o surada ona basit bir sey gibi görünmüştü ama, ya yeni bir aile kavgasına ve Percy'yle olduğu gibi bir sogukluga yol açarsa? Mrs VWeasley, Fred ve George'un, yakıksız bulduğu bir meslege adım atmalarını saglayan kisinin Harry olduğunu öğrenince de onu oğlu sayacak mıydı bakalım?

İkizlerin onu bıraktığı yerde dikilmiş, eslikçi niyetine sadece karın boslugundaki ağır suçluluk hissiyle duran Harry'nin kulagina kendi adı çalındı. Kingsley Shackle-bolt'un kalın sesi, onu saran konuşmaların arasında bile

228

duyulabiliyordu.

"... Dumbledore neden Potter'ı sınıf başkanı yapmadı?" dedi Kingsley.

Page 84

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Kendince nedenleri vardır," diye cevap verdi Lupin.

"Yapsa, ona güvendiğini de göstermiş olurdu. Ben olsam öyle yapardım," diye ısrar etti Kingsley.

"Hele Gelecek Postası ikide bir onunla ugrasırken..."

Harry dönüp bakmadı; Lupin ya da Kingsley'nin duyduğunu anlamalarını istemiyordu. Hiç mi hiç aç olmadığı halde, Mundungus'un ardına düşüp masaya gitti. Partiden duyduğu zevk, geldiği hızla uçup gitmişti. Keske yukarıda yatakta olsam, diye düşündü.

Deli-Göz Moody, burnunun kalanıyla bir tavuk budunu kokluyordu. Besbelli zehir zine rastlamadı ki, disiyile bir parça kopardı.

"... sapı İspanyol mesesinden yapılmış, ugursuzluk büyüsüne karşı cilası ve içten yerlestirilmiş titresim kontrolü var -" diyordu Ron, Tonks'a.

Mrs VWeasley çenesi kopacakmış gibi esnedi.

"Eh, ben en iyisi yatmadan önce su Böcürt'ü halledeyim... Arthur, bunların çok geç vakte kadar oturmalarını istemiyorum, tamam mı? Harry, iyi geceler, canım."

Mutfaktan çıktı. Harry tabağını bıraktı ve dikkati çekmeden onu izleyip izleyemeyeceğini merak etti.

"iyisin ya, Potter?" diye homurdandı Moody.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Harry.

Moody cep sisinden bir yudum aldı, elektrik mavisi gözü yan yan Harry'ye bakıyordu.

229

"Gel buraya," dedi, "yanımda seni ilgilendirebilecek bir sey var."

Moody cüppesinin iç ceplerinin birinden çok yıpranmış bir büyücü fotoğrafı çıkardı.

"Asıl Zümrüdüanka Yoldaslığı," diye homurdandı. "Baktım ki Podmore'da en iyi pelerini geri verecek görgü yok, geçen aksam yedek Görünmezlik Pelerini arayayım dedim. Bunu buldum... insanlar görmekten hoslanır diye düşündüm."

Harry fotoğrafı aldı. Küçük bir büyücü grubu, kimi ona el sallayıp kimi bardaklarını kaldırarak, bakısına karşılık verdi.

"İste ben," dedi Moody, gereksiz bir şekilde kendini isaret ederek. Resimdeki Moody'nin tanınmayacak bir hali yoktu, ama saçları daha az kırlasmıştı ve burnu da sağlamdı. "İste yanımda Dumbledore, öbür tarafta Dedalus Diggle var... iste Marlene McKinnon, bu fotoğraf çekildikten iki hafta sonra öldürülmüştü, bütün ailesini hakladılar. Bunlar da Frank ve Alice Longbottom -" Harry'nin zaten iyi durumda olmayan midesi, Alice Longbottom'a bakarken bütün bütün kasıldı; onun yuvarlak, dost ifadeli yüzünü çok iyi biliyordu, hem de hiç karşılaşmamış olduğu halde; çünkü oğlu Neville'in tıpkısıydı.

"- zavalcılıklar," diye homurdandı Moody. "Ölmek bile onların basına gelenden daha iyi... bu da Emmeline Vance, onunla tanıştın; ve iste besbelli Lupin... Benjy Fenwick, o da gazladı, ancak birkaç parçasını bulduk... çekilin bakayım kenara," diye ekledi, resmi dürtükleyerek.

230

Küçük fotoğraf insanları yan yan gidip, kısmen görünenler önlere gelebilsin diye yer açtılar.

"Bu, Edgar Bones... Amelia Bones'un karesi, onu da ailesiyle birlikte götürdüler, büyük bir büyücüydü... Sturgis Podmore, vay canına, amma genç görünüyor... Cara-doc Dearborn, bu resim çekildikten altı ay sonra ortadan kayboldu, cesedini hiç bulamadık... Hagrid tabii ki hep aynı görünüyor... Elphias Doge, onunla tanıştın, o aptal sapkayı taktığını unutmusum... Gideon Prewett, onunla karesi Fabian'ı öldürmek için tam bes tane Ölüm Yiyen gerekti, kahraman gibi mücadele ettiler... ilerleyin, ilerleyin..."

Fotoğraftaki küçük insanlar birbirlerini ite kaka kenara çekildiler ve arkada saklı olanlar resmin en önüne geldi.

"İste Dumbledore'un karesi Aberforth, onu sadece bu resim çekilirken gördüm, tuhaf adamdı... bu da Dorcas Meadows, Voldemort onu bizzat öldürdü... Sirius, saçları hâlâ kısayken... ve... al bakalım, bu ilgini çeker diye düşündüm!"

Harry'nin yüreği yerinden oynadı. Annesiyle babası, gözleri ısıltı ısıltı, ona gülümsüyorlardı; Harry'nin Kilkuyruk olduğunu hemen anladığı küçük, sulu gözlü bir adamın iki yanında oturmuşlardı.

Kilkuyruk, annesiyle babasına ihanet ederek onların nerede olduklarını Voldemort'a söyleyen ve

Page 85

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ölümlerine sebep olan adamdı.

"Ee?" dedi Moody.

Harry basını kaldırıp Moody'nin ağır yara izleriyle dolu, delik desik yüzüne baktı. Belli ki Moody, Harry'ye az önce bir iyilikte bulunduğunu sanıyordu.

231

"Evet," dedi Harry, bir kez daha sırtımaya çalışarak. "Sey... bir dakika, bir sey hatırladım..."

sandığa koymamışım..."

Sandığa koymadığı bir nesne icat etmekten kurtuldu. Sirius, "O elindeki ne, Deli-Göz?" demis, Moody de ona dönmüştü. Harry mutfagı geçti, kapıdan dışarı süzüldü ve kimse onu çağırılmadan merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Bunun niye böyle bir sok etkisi yarattığını bilmiyordu; sonuçta, annesiyle babasının resimlerini daha önce de görmüştü, Kilkuyrukla da karşılaşmıştı... ama hiç beklemezken böyle birden karşısına çıkmaları... kimse bundan hoslanmaz, diye düşündü öfkeyle...

Sonra onları o diğer mutlu yüzlerle çevrili görmek... Parçalar halinde bulunan Benjy Fenwick, bir kahraman gibi ölen Gideon Prewett, iskenceyle delirtilen Longbottom'lar... hepsi fotoğrafta mutlu mutlu, ebediyen el sallıyor, sonlarının yakın olduğunu bilmiyorlardı... eh, Moody bunu ilginç bulabilirdi... Harry ise rahatsız edici buluyordu...

Harry, yeniden kendi basına kalmaktan memnun, holdeki merdivenlerden parmaklarının ucuna basarak çıktı, doldurulmuş ev cini kafalarının yanından geçti. Ama ilk sahanlığa yaklaştığında birtakım sesler duydu. Birisi misafir odasında ağlıyordu.

"Kim var orda?" dedi Harry.

Cevap yoktu, ama hıçkırık sesleri devam ediyordu. Geri kalan basamakları ikiser ikiser çıkıp sahanlıktan geçti ve misafir odasının kapısını açtı.

232

Birisi karanlık duvarın önüne çökmüştü, asası elindeydi, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tozlu eski halının üzerinde, bir tutam ay ışığında, Ron'un besbelli cansız bedeni uzanıyordu.

Harry'nin cigerlerindeki bütün hava bosaldı sanki; kendini dösemeden aşağı düşer gibi hissetti; beyni buz kesti - Ron ölü ha, hayır, olamazdı -

Ama bir dakika, sahiden olamazdı - Ron aşağıdaydı -

"Mrs Weasley?" dedi Harry, boguk bir sesle.

"R - r - riddikulus!" diye hıçkırdı Mrs Weasley, titreyen asasıyla Ron'un bedenini işaret ederek. Srak.

Ron'un vücudu Bill'inkine dönüştü, kollarını iki yana açmış, sırtüstü yatıyordu, gözleri faldası gibi açılmış, bos bakıyordu. Mrs Weasley daha da fazla hıçkırmaya başladı.

"R - riddikulus!" diye hıçkırdı yine.

Srak.

Bütün vücudunun yerini Mr Weasley'ninki aldı, gözlüğü eğri duruyor, yüzünden aşağı bir kan damlası süzülüyordu.

"Hayır!" diye inledi Mrs Weasley. "Hayır... riddikulus! Riddikulus! RİDDİKULUS!"

Srak. Ölü ikizler. Srak. Ölü Percy. Srak. Ölü Harry...

"Mrs Weasley, çıkın burdan!" diye haykırdı Harry, dösemede yatan kendi cesedine bakarak.

"Bırakın da baskası

//

"Ne oluyor burada?"

Lupin kosarak odaya girmisti, hemen ardında Sirius vardı, Moody de arkalarından topallaya topallaya geliyor-

233

du. Lupin, önce Mrs Weasley'ye, sonra yerde yatan ölü Harry'ye baktı, neler olduğunu hemen anlamıstı. Kendi asasını çıkararak, çok kararlı ve net bir şekilde söyledi:

"Riddikulus!"

Harry'nin cesedi yok oldu. Yattığı yerin üstündeki noktada, havada gümüşü bir küre asılı

Page 86

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

duruyordu. Lupin asasını bir kere daha salladı ve küre, arkasında bir duman bırakarak kayboldu.

"Ay - ay - ay!" diye yutkundü Mrs Weasley, sonra da ellerini yüzüne kapatıp bir ağlama krizine kapıldı.

"Molly," dedi Lupin sıkıntıyla, ona doğru yürüyerek. "Molly, yapma..."

Bir saniye sonra, Mrs Weasley, Lupin'in omzunda, kalbi kopup çıkacakmış gibi ağlıyordu.

Lupin onu sakinleştirmek için, "Molly, sadece bir Bö-cürt'tü," dedi, basını oksayarak. "Sadece aptal bir Bö-cürt..."

Mrs Weasley, yüzü onun omzunda, "Onları hep ö - ö - ölü görüyorum!" diye inledi. "H - h - hep! Rü - rü - rüyamda görüyorum..."

Sirius gözlerini halıya dikmiş, Harry'nin cesedi kılıgına girmiş Böcürt'ün yattığı yere bakıyordu.

Moody ise, onunla göz göze gelmemeye çalışan Harry'ye. Harry sanki Moody'nin sihirli gözü onu mutfaktan çıktığından beri izlemiş gibi garip bir duyguya kapılmıştı.

"Arthur'a sö - soy - leme," dedi Mrs Weasley. Simdi yutkunuyor, bir yandan da hiç durmadan kolunun yenisiyle gözlerini siliyordu. "Ben onun bi - bi - bilmesini istemiyorum.. . aptallık ettiğimi.

234

Lupin ona bir mendil verdi, Mrs Weasley burnunu sildi.

"Harry, çok özür dilerim. Hakkımda neler düşüneceksin kim bilir?" dedi tir tir titreyerek. "Bir Böcürt'ü basımdan atmayı bile beceremedim..."

"Aptallık etmeyin/" dedi Harry, gülümsemeye çalıştı.

Mrs Weasley, gözlerine yine yaşlar dolarken, "Öyle e -en - endiseliyim ki," dedi. "Ailenin ya - ya - yarısı Yoldaslık'ta, bu ismi atlatırsak bir mu - mu - mucize olacak... ve P - P - Percy de bizimle konuşmuyor... ya ko - ko -korkunç bir şey olursa ve onunla ba - ba - barışmış olmazsak? Peki, ya Artnu/la ben ölürsem ne olacak, Ron ve Ginny'ye k - k - kim bakacak?"

"Molly, yeter artık," dedi Lupin, kararlı bir şekilde. "Bu sefer geçen seferki gibi değil. Yoldaslık daha iyi hazırlandı, önde başladık, Voldemort'un ne işler çevirdiğini biliyoruz -"

Mrs Weasley o adı duyunca korkuyla cıyıkladı.

"Hadi ama, Molly, artık bu adı duymaya alışmalısın -bak, kimse incinmeyecek diye söz veremem, kimse böyle bir söz veremez, ama geçen seferkinden çok daha iyi durumdayız. Sen geçen sefer Yoldaslık'ta degildin, onun için anlamıyorsun. Geçen sefer bizden bir kişiye yirmi Ölüm Yiyen düşüyordu ve hepimizi teker teker topluyorlardı..."

Harry yeniden fotoğrafı, annesiyle babasının sevinçten ısıldayan yüzlerini düşündü. Moody'nin hâlâ onu gözlediğini biliyordu.

Sirius birden, "Percy konusunda da üzülme," dedi. Hizaya gelecektir. Voldemort'un açığa çıkması sadece bir

235

zaman meselesi; bir kez ortaya çıkınca da, bütün Bakanlık onları affedelim diye bize yalvarmaya başlayacak. Ve özürlerini kabul edeceğimden de emin degilim/' diye ekledi acı acı.

"Ve senle Arthur ölürseniz Ron'la Ginny'ye ne olacağına gelince," dedi Lupin, hafifçe gülümseyerek, "ne sanıyorsun, onları aklıktan ölmeye bırakacağımızı mı?"

Mrs Weasley titreyerek gülümsedi:

"Aptallık ettim," diye mırıldandı yeniden, gözlerini kurulayarak.

Ama Harry on dakika kadar sonra, yatak odasının kapısını arkasından kapatırken, Mrs Weasley'nin aptallık ettiğini düşünemiyordu bir türlü. Annesiyle babasının, çevrelerindeki birçok kişi gibi, hayatlarının sonuna yaklaştıklarının farkında bile olmadan, o yıpranmış fotoğraftan gülümsemelerini unutamıyordu. Sırasıyla Mrs Weasley'nin ailesinin her üyesinin cesedi kılığına bürünen Böcürt'ün görüntüsü, gözlerinin önünde çakıp duruyordu.

Hiçbir uyarı olmaksızın, basındaki yara izi yeniden acıyla daglandı, midesi berbat bir şekilde çalkalandı.

Sertçe, "Kes sunu," dedi, acı azalırken yara izini ovalayarak.

"Deliligin ilk belirtisi, kendi kafanla konuşmaktır," dedi, duvardaki bos tablodan gelen sinsi bir ses.

Harry onu duymazdan geldi. Kendini ömründe hissetmediği kadar yaşlı hissediyordu ve sadece bir saat önce bir saka dükkânı için ve sınıf başkanı rozetini kim aldı diye kaygılanmış olması, simdi

Page 87

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ona inanılmaz görünüyordu.

236

ONUNCU BÖLÜM

Luna Lovegood

Harry çok rahatsız bir gece geçirdi. Annesiyle babası rüyalarına girip çıkıyor, ama hiç konuşmuyorlardı; Mrs Weasley, Kreacher'ın cesedinin basında ağlıyor, Ron'la Hermione baslarında taşlarla onu izliyorlardı; Harry kendini bir kez daha, kilitli bir kapıyla sona eren bir koridorda buldu. Birden uyandı, yara izi batıyordu. Ron ise çoktan giyinmiş, ona bir şeyler söylüyordu.

"... acele etmeliyiz, annem çileden çıkmış durumda, treni kaçıracığımızı söylüyor..."

Evde bir kargasadır gidiyordu. Harry'nin alelacele giyinirken duyduklarından çıkarabildiği kadarıyla, Fred'le George sandıklarını taşıma zahmetine katlanmamak için onları alt kata büyü yoluyla indirmeye kalkmış, bunun sonucunda da sandıklar Ginny'ye bodoslamadan çarpıp onu merdivenden iki kat aşağı yuvarlamıştı. Hem Mrs Black, hem de Mrs Weasley avazları çıktığı kadar bağırı-yorlardı.

"- AHMAKLAR, YA CİDDİ BİR SAKATLIK ÇIKSAYDI-"

237

"- PİS MELEZLER, CEDDİMİN EVİNİ KİRLETİYORSUNUZ -"

Harry tam spor ayakkabılarını giyerken, Hermione telaşlı telaşlı odaya girdi. Hedwig omzunda iki yana sallanıyordu, koltuğunun altında ise kurtulmak için debelenen Crookshanks vardı.

"Annemle babam Hedwig'i az önce geri gönderdi." Baykus kibar kibar, küçük bir kanat çırpısıyla kafesinin üstüne atlayıp tünedi. "Hazır mısınız?"

"Hazır sayılırım. Ginny iyi mi?" diye sordu Harry, gözlüğünü takarak.

"Mrs Weasley onu düzeltti," dedi Hermione. "Ama şimdi de Deli-Göz, Sturgis Podmore gelmeden çıkamayız diye yakınıyor, yoksa koruma ekibi bir kişi eksik kalırmış."

"Koruma ekibi mi?" dedi Harry. "King's Cross'a korumayla mı gitmemiz gerekiyor?"

"Senin King's Cross'a korumayla gitmen gerekiyor," diye düzeltti Hermione.

"Neden?" dedi Harry alingan alingan. "Voldemort göze batmamaya çalışıyor sanıyordum, ne yani, bir çöp tenekesinin arkasından fırlayıp beni haklamaya mı çalışacak diyorsun?"

Hermione'nin aklı başka yerdeydi. "Bilmiyorum, Deli-Göz öyle diyor iste," dedi saatine bakarak, "ama birazdan çıkmazsak treni kaçıracığımız kesin..."

"SİZ DE HEMEN ASAGI GELİR MİSİNİZ LÜTFEN!" diye böğürdü Mrs VWeasley. Hermione, basından asığı kaynar sular dökülmüş gibi sıçrayıp hızla odadan çıktı. Harry, Hedwig'i tuttuğu gibi kafesine tıktı ve sandığını ar-

238

kasından sürükleye sürükleye Hermione'nin ardından asığı inmeye koyuldu.

Mrs Black'in portresi öfkeyle uluyor, ama kimse perdeleri üzerine çekmekle uğraşmıyordu; holdeki bütün o gürültü onu nasıl olsa yeniden uyandırırız zaten.

"Harry, sen benimle ve Tonks'la geliyorsun," diye bağırdı Mrs Weasley -dinmek bilmeyen "BULANIKLAR! ALÇAKLAR! PİS MAHLUKLAR!" çıgıllıkları arasında-"Sandığınla baykusunu bırak, bagajla Alastor ilgilenecek... Tanrı askına, Sirius, Dumbledore olmaz dedi!"

Harry holün her tarafındaki sandıkların üstünden at-laya atlaya Mrs VWeasley'ye ulaşmaya çalışırken, hemen yanında ayıya benzeyen siyah bir köpek belirmisti.

"Aman yani..." dedi Mrs VWeasley çaresizce. "Eh, bir sey olursa sorumlusu sensin!"

Ön kapıyı hızla açtı ve eylülün cılız gün ısıgına adım attı. Harry ve köpek de pesinden gittiler.

Arkalarındaki kapı pat diye kapandı ve Mrs Black'in ayaklamaları anında kesildi.

On iki numaranın kaldırırma ulasır ulaşmaz kaybolan merdivenlerinden inerken, Harry etrafına bakarak, "Tonks nerede?" dedi.

"Surada bizi bekliyor," dedi Mrs VWeasley sert bir sesle, gözlerini Harry'nin yanında sallana sallana giden siyah köpekten kaçırarak.

Kösedede onları ihtiyar bir kadın karşıladı. Kıvr kıvr kıvr saçları ve gondol biçiminde mor bir sapkası vardı.

Page 88

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"N'aber Harry?" dedi göz kırparak. Saatine baktı. "Acele etsek iyi olacak, degil mi, Molly?"

239

"Biliyorum, biliyorum," diye inledi Mrs Weasley, daha uzun adımlar atmaya baslayarak, "ama Deli-Göz, Stur-gis'in gelmesini beklemek istedi... keske Arthur yine Ba-kanlık'tan araba alabilseydi... ama Fudge bugünlerde degil araba, bos mürekkep kutusu bile vermiyor ona... Muggle'lar sihirsiz seyahat etmeye nasıl dayanabiliyor bilmem..."

Öte yandan, kocaman siyah köpek neseyle havlıyor, etraflarında hoplayıp zıplıyor, hevesle güvercinlerin üstüne atılıyor, kuyrugunu kovalıyordu. Harry kendine engel olamayıp gülmeye başladı. Sirius çok uzun süredir içeride kapalı kalmıstı. Mrs Weasley neredeyse Petunia Teyze'yi andırır bir sekilde dudak büzdü.

Yürüyerek King's Cross'a varmaları yirmi dakika aldı ve bu süre içinde Sirius'un Harry'yi eglendirmek için birkaç kediyi korkutmasından daha önemli bir olay patlak vermedi. İstasyona girdiklerinde, etraf tenhalasana kadar dokuz ve on numaralı peronlar arasındaki bölmenin civarında gezindiler, sonra hepsi sırayla bölmeye yaslanıp içinden geçerek kendilerini peron dokuz üç çeyrekte buldular. Yola çıkmak üzere olan öğrenciler ve aileleriyle dolu peronda Hogwarts Ekspresi bekliyor, kara kara buhar püskürtüyordu. O tanıdık kokuyu içine çekince, Harry'nin içi kıpır kıpır oldu... gerçekten geri dönüyordu...

"Umarım digerleri de yetisir," dedi Mrs Weasley kaygıyla. Basını arkaya çevirmis, peronun üzerindeki dövme demirden kemere bakıyordu; yeni gelenler oradan çıkacaktı.

240

"Güzel köpek, Harry!" diye seslendi örgü örgü saçlı, uzun boylu bir çocuk.

"Sagol, Lee," dedi Harry sırtarak. Sirius da kuyrugunu çılginca salladı.

"Hah, iyi bari," dedi Mrs VWeasley, rahatlamis bir sesle, "iste Alastor da bagajlarla geldi, bakın..."

Birbirine uymayan gözlerinin üzerine bir istasyon görevlisi sapkası çekmis olan Moody, agzına kadar sandıklarla dolu bir arabayı iterek kemerli girisin içinden topal-laya topallaya çıktı.

Moody, "Her sey yolunda," diye fısıldadı Mrs VWeasley ve Tonks'a, "takip edildigimizi sanmıyorum..."

Birkaç saniye sonra, Mr VWeasley yanında Ron ve Her-mione'yle peronda belirdi. Fred, George ve Ginny, Lu-pin'le birlikte geldiklerindeyse, Moody'nin bagaj arabası neredeyse bosaltılmıstı.

"Bir sorun yok ya?" diye homurdandı Moody.

"Yok," dedi Lupin.

"Yine de Sturgis'i Dumbledore'a sikâyet edecegim," dedi Moody, "bu hafta ikidir gelmiyor. Mundungus kadar güvenilmez hale gelmeye başladı."

"Eh, kendinize iyi bakın," dedi Lupin, herkesin elini sıkarak. En son Harry'nin yanına geldi ve sırtına bir saplak indirdi. "Sen de, Harry. Dikkatli ol."

"Evet, basını önünde tut, gözlerini de dört aç," dedi Moody, Harry'nin elini sıkarak. "Ve hiçbiriniz unutmayın - ne yazdığınıza dikkat edin. Kuskunuz olan şeylerden mektupta hiç söz etmeyin daha iyi."

Hepinizle tanıştıgıma çok sevindim," dedi Tonks,

241

Hermione ve Ginny'ye sarılarak. "Yakında görüşürüz, sanıyorum."

Bir uyarı düdüğü çaldı; peronda kalmıs öğrenciler de aceleyle trene dolusmaya başladılar.

"Çabuk, çabuk," dedi Mrs VWeasley telas içinde, herkese sarılıp farkına varmadan Harry'yi ikinci kez kucaklayarak. "Mektup yazın... uslu durun... unuttugunuz bir şey varsa göndeririz... hadi trene, acele edin..."

Kocaman siyah köpek bir an arka ayakları üzerinde kalkıp ön patilerini Harry'nin omuzlarına dayadı, ama Mrs VWeasley Harry'yi tren kapısına doğru itekledi ve tıslar gibi bir sesle, "Tanrı askına, Sirius, biraz köpek gibi davran!" dedi.

Page 89

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Tren hareket etmeye baslarken, Harry açık pencereden, "Görüşürüz!" diye seslendi, Ron, Hermione ve Ginny de onun yanından el salladılar. Tonks, Lupin, Moody ile Mr ve Mrs VWeasley'nin görüntüleri hızla küçülüp gözden kayboldu, ama siyah köpek pencerenin yanında hoplayıp zıplıyor, kuyrugunu sallıyordu; perondaki bulanıklasmıs insanlar onun treni kovalamasını kahkahalarla seyrediyordu. Derken bir virajı döndüler ve Sirius da gözden kayboldu.

"Bizle gelmemeliydi," dedi Hermione, endiseli bir sesle.

"Bosver ya," dedi Ron, "zavallı adam aylardır gün ısıgına çıkmadı."

"Eh," dedi Fred, ellerini çırparak, "bütün gün burada durup laklak edemeyiz, Lee'yle konuşmamız gereken bir iş var. Sonra görüşürüz." George'la ikisi sağdaki koridordan yürüyüp uzaklaştılar.

242

Tren hâlâ hızlanıyor, pencereden görünen evler simsek gibi geçip gidiyor, onlar da ayakta bir saga bir sola sallanıyorlardı.

"Gidip bir kompartıman bulalım mı?" diye sordu Harry.

Ron ile Hermione bakıştılar.

"Seyy," dedi Ron.

"Bizim - seyy - Ron'la benim sınıf başkanı vagonuna gitmemiz gerekiyor," dedi Hermione utana sıkıla.

Ron, Harry'ye bakmıyordu; birden sol elinin tırnaklarıyla yakından ilgilenmeye baslamıs gibiydi.

"Haa," dedi Harry. "Tamam. İyi."

"Bütün yol boyunca orada kalmamız gerekeceğini sanmıyorum," dedi Hermione hemen. "Mektupta yazdığına göre, Öğrenciler Başkanlarından talimat alacaksınız, sonra da ara sıra koridorlarda kol gezecekmisiz sadece."

"İyi," dedi Harry yine. "Sey, sonra - sonra görüşürüz o zaman."

"Evet, tabii," dedi Ron, Harry'ye kaygıyla bakıp gözlerini hemen kaçırarak. "Oraya gitmek tam bir eziyet, bana kalsa - ama mecburuz - yani, hoşlandığımdan değil, Percy değilim ben," diye lafını bitirdi meydan okurcasına.

"Biliyorum, degilsin," dedi Harry, Ron da sırttı. Ama Hermione ile Ron sandıklarını, Crookshanks'ı ve kafesin-deki Pigvvidgeon'ı ön tarafa doğru sürüklerlerken, Harry içinde tuhaf bir eksiklik hissetti. Hogwarts Ekspresi'nde hiç Ron'suz yolculuk etmemisti.

"Hadi," dedi Ginny, "acele edersek onlara yer tutabiliriz."

243

"Doğru," dedi Harry, bir eliyle Hedwig'in kafesini, diğeriyle sandığının halkasını tutarak. Koridorda güç bela ilerleyip, geçtikleri kompartımanların camlı kapılarından içeri göz attılar, ama hepsi çoktan dolmuştu. Harry birçok kişinin ona büyük bir ilgiyle baktığını, hatta birkaçının yanındakileri dirseğiyle dürtüp onu gösterdiğini ister istemez fark etti. Üst üste bes vagona bu muameleyle karşıladıktan sonra, Gelecek Postas'ın yaz boyunca okurlarına onun palavracı bir gösteriş budalası olduğunu anlatıp durduğunu hatırladı. Gözlerini ona dikip bakan ve hılsıdan bu insanların o hikâyelere inanıp inanmadığını merak etti.

En son vagona, aynı Harry gibi Gryffindor'da besinci yılına baslayan Neville Longbottom'la karşılaştılar. Bir eliyle sandığını sürüyüp, öbür eliyle debelenen kurbagası Trevor'ı zaptetmeye çalışmaktan yüzü kan ter içinde kalmıstı.

"Merhaba, Harry," dedi soluk soluğa. "Merhaba, Ginny... her yer dolmuş... oturacak yer bulamıyorum..."

"Ne diyorsun sen?" dedi Ginny, Neville'in yanından zar zor geçip arkasındaki kompartımana göz atarak. "Burada yer var, sadece Laklak Lovegood -"

Neville kimseyi rahatsız etmek istemediği gibilerinden bir seyler mırıldandı.

"Aptallık etme," dedi Ginny gülerek, "ondan zarar gelmez."

Kapıyı yana doğru çekip açarak sandığını içeri sürükledi. Harry ile Neville de pesinden girdiler.

"Merhaba, Luna," dedi Ginny. "Burada otursak bir sakıncası var mı?"

Page 90

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

244

Pencerenin yanındaki kız basını kaldırıp baktı. Beline kadar uzanan, dağınık, kirli sarı saçları, çok açık renk kasları ve yüzüne saskın bir ifadenin kazınmasına neden olan fırlak gözleri vardı. Harry, Neville'in bu kompartımanı niye es geçmeyi tercih ettiğini hemen anladı. Kız buram buram çatlaklık kokuyordu. Belki esasını sağlama almak için sol kulagının arkasına sıkıstırmış olduğundan, belki Kay-makbırası tıplarından yapılmış bir gerdanlık taktığından, belki de elindeki dergiyi bas aşağı tutmuş olmasından. Bakışları Neville'in üzerinden kayıp geçti, Harry'ye odaklandı. Basını salladı.

"Tesekkürler," dedi Ginny, ona gülümseyerek.

Harry ile Neville üç sandığı ve Hedwig'in kafesini bagaj rafına yerleştirip oturdular. Luna bas aşağı tuttuğu Dırdırcı adındaki dergisinin üzerinden onları izliyordu. Gözlerini normal insanlar kadar sık kırpmıyor gibiydi. Tam karsısına oturmuş olan Harry'ye gözlerini dikip öyle uzun uzun baktı ki, Harry oraya oturduğuna pisman oldu.

"İyi bir yaz geçirdin mi, Luna?" diye sordu Ginny.

"Evet," dedi Luna hulyalı bir şekilde, gözlerini Harry'den ayırmayarak. "Evet, bayagı hostu yani.

Sen Harry Potter'sm," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Harry.

Neville kıkırdadı. Luna açık renk gözlerini bu kez ona çevirdi.

"Ama sen kimsin bilmiyorum."

"Hiç kimse," dedi Neville telasla.

"Hiç kimse falan degilsin," dedi Ginny sert bir sesle.

245

"Neville Longbottom - Luna Lovegood. Luna benimle aynı dönemde, ama Ravenclaw'da."

"Sınır tanımayan bir zekâ, en büyük hediyedir insana," dedi Luna tekdüze bir sesle.

Bas aşağı tuttuğu dergiyi yüzünü saklayacak kadar kaldırdı ve sustu. Harry ile Neville kaslarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Ginny kıkırdememek için kendini zor tutuyordu.

Tren, yoluna hızla devam edip açık araziye çıktı. Tuhaf, tedirgin edici bir gündü; vagon kâh gün ışıyla doluyor, kâh kursuni renkleriyle tehditkâr bulutların altından geçiyordu.

"Bilin bakalım doğum günümde ne hediye aldım," dedi Neville.

"Yine bir Hatırlatmaca mı?" dedi Harry, büyükannesinin Neville'e berbat hafızasını geliştirme çabasıyla gönderdiği mermerimsi aygıtı hatırlayarak.

"Hayır," dedi Neville. "Olsa isime yarardı gerçi, eskisini kaybedeli asırlar oldu... ama değil, bakın..."

Trevor'ı sıkı sıkı tutan elini değil de öbürünü okul çantasına daldırdı ve biraz karıştırdıktan sonra aradığını bulup çıkardı. Saksıya konmuş küçük gri bir kaktüsü andırıyordu, ama diken yerine küçük çibanelara benzeyen yumrularla kaplıydı.

"Mimbulus mimbletonia," dedi Neville gururla.

Harry, Neville'in elindeki seye baktı. Nabız gibi hafif hafif atısıyla tekinsiz bir görünüme sahipti, hastalıklı bir iç organa benziyordu.

"Çok çok nadide bir sey," dedi Neville, yüzü ısıl ısıl.

246

"Hogwarts'taki serada bile var mı, bilmiyorum. Profesör Sprout'a göstermek için sabırsızlanıyorum. Büyük Amcam Algie, Asur'dan almış bunu bana. Bakalım yenilerini de üretebilecek miyim?"

Harry, Neville'in en sevdiği dersin Bitkibilim olduğunu biliyordu ama, bu bodur küçük bitkiyi niye isteyebileceğini aklı hayali almıyordu.

"Bir - ee - bir sey yapabiliyor mu?" diye sordu.

"Bir sürü!" dedi Neville gururla. "İnanılmaz bir savunma mekanizması var. Al, su Trevor'ı tut bir dakika..."

Kurbagayı Harry'nin kucagina atıp okul çantasından bir tüy kalem çıkardı. Luna Lovegood'un patlak gözleri bas aşağı dergisinin üzerinden bir kez daha belirip Neville'in ne yaptığını izlemeye

koyuldu. Neville, dili dislerinin arasında, Mimbulus mimbletonia'yı göz hizasına kaldırdı, kendine bir nokta seçti ve tüy kaleminin ucuyla bitkiyi kuvvetlice dürttü.

Page 91

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Bitkinin üzerindeki bütün çıbanlardan kıvamlı, pis kokan, koyu yeşil bir sıvı fısırdı. Tavana, pencerelere sıçradı, Luna Lovegood'un dergisine bulastı; kollarını tam zamanında yüzüne siper eden Ginny, yapıs yapıs yeşil bir sapka takıyormuşa döndü, ama elleri Trevor'ın kaçmasını engellemekle meşgul olan Harry'nin yüzü olduğu gibi sıvıyla kaplandı. Sıvının gübre gibi iğrenç bir kokusu vardı.

Neville'in de yüzü ve gövdesi sırlıslıklam olmuştur, hiç olmazsa gözlerindeki kurtulmak için kafasını salladı.

"Ö - özür dilerim," dedi nefesi kesilerek. "Daha önce denememistim... fark edemedim bu kadar... ama merak et-

247

meyin, Kokanözsü zehirli değildir," diye ekledi ürkekçe, Harry bir ağız dolusu sıvıyı yere tükürürken.

Tam o anda kompartıman kapısı açıldı.

"Ah... merhaba, Harry," dedi tedirgin bir ses. "Ee... kötü bir zamanda mı geldim?"

Harry, Trevor'la meşgul olmayan eliyle gözlük camlarını sildi. Kapı ağzında uzun parlak saçlı çok güzel bir kız durmuş, ona gülümsüyordu: Ravenclaw Quidditch takımının Arayıcısı Cho Chang.

"Ah... merhaba," dedi Harry saskın saskın.

"Ee..." dedi Cho. "Sey... bir merhaba diyeyim demistim... eh, hoşçakal."

Epey kızarmış bir yüzle, kapıyı kapatıp gitti. Harry arkasına yaslanıp inledi. İsterdi ki, Cho gelip onu bulduğunda bir grup çok sıkı insanla oturuyor, herkes Harry'nin yaptığı bir espriye kasıklarını tuta tuta gülüyor olsun; elinde bir kurbağa, yüzü Kokanözsü'ya bulanmış halde, Neville ve Laklak Lovegood'la oturuyor olmasın.

"Takma kafana," dedi Ginny teselli edercesine. "Bak, bundan kolayca kurtulabiliriz." Asasını çıkardı. "Aklapak-lal"

Kokanözsü yok oldu.

"Özür dilerim," dedi Neville yine, cılız bir sesle.

Ron ve Hermione, neredeyse bir saat geçtikten, yemek arabası gittikten sonra geldiler. Harry, Ginny ve Neville kabaklı pogaçalarını bitirmiş, Çikolatalı Kurbağa Kartları'nı değiş tokuş ederken kompartıman kapısı açıldı. Ron ve Hermione, yanlarında Crookshanks ve kafesinde tiz perdeden öten Pigvidgeon'la birlikte içeri girdiler.

248

"Açlıktan ölüyorum," dedi Ron. Pigvidgeon'ı Hed-wig'in yanına yerleştirdi, Harry'den bir Çikolatalı Kurbağa aldı ve kendini onun hemen yanına bıraktı. Ambalajı yırtıp açtı, kurbağanın kafasını ısırıp kopardı ve çok yorucu bir sabah geçirmiş gibi arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

"Eh, her binanın besinci sınıflarından ikiser tane sınıf başkanı var," dedi Hermione. Canı pek sıkkn halde yerine oturdu. "Birer kız, birer erkek."

"Bilin bakalım Slytherin sınıf başkanlarından biri kim?" dedi Ron, gözlerini açmadan.

"Malfoy," diye cevap verdi Harry hemen, en çok korktuğu şeyin başlarına geldiginden emin bir şekilde.

"Tabii," dedi Ron acı acı. Kurbağa'nın kalanını ağızına attı ve bir tane daha kapı.

"Öbürü de Pansy Parkinson denen su gıcık yaratık," dedi Hermione hırçın bir sesle. "Beyin sarsıntısı geçirmiş bir ifritten daha mankafayken nasıl sınıf başkanı oluyor..."

"Hufflepuff tan kimler var?" diye sordu Harry.

"Ernie Macmillan ve Hannah Abbott," dedi Ron boguk bir sesle.

"Ravenclav'dansa Anthony Goldstein ve Padma Patil," dedi Hermione.

"Sen Padma Patil'le Noel Balosu'na gitmistin," dedi belli belirsiz bir ses.

Herkes dönüp Luna Lovegood'a baktı. Dırdırcı'nın üzerinden gözlerini Ron'a dikmişti. Ron ağızındaki koca Kurbağa lokmasını yuttu.

"Evet, biliyorum, gittim," dedi biraz sasırarak.

249

"Pek memnun kalmamıştı," diye bilgi verdi Luna. "Ona pek iyi davranmadığını düşünüyor, çünkü onunla dans etmeye yanasmamışsın. Ben olsam aldırmazdım herhalde," diye ekledi düşünceli

Page 92

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

düşünceli, "dans etmeyi pek sevmem."

Yeniden Dirdna'nın arkasında kayboldu. Ron, ağzı bir karışık açık, derginin kapagina bakakaldi, sonra da bir açıklama istermis gibi dönüp Ginny'ye baktı, ama Ginny kikirdememek için yumrugunu ağzına bastırmıstı. Ron kafası karışık halde basını iki yana salladı ve saatine baktı.

"Arada bir koridorlarda kol gezmemiz gerekiyor," dedi Harry ve Neville'e, "muzırlık edenlere ceza verebiliyoruz. Crabbe ve Goyle'u bir şey yaparlarken yakalayayım diye sabırsızlanıyorum..."

"Konumunu kötüye kullanmamalısın, Ron!" dedi Hermione sert bir sesle.

"Tabii, tabii, ne de olsa Malfoy hiç kötüye kullanmayacak," dedi Ron alaycı bir edayla.

"Yani onun seviyesine mi ineceksin?"

"Yoo, o benim arkadaşlarımla hakkında gelmeden ben onunkilerin hakkında geleyim istiyorum, o kadar."

"Tanrı askına, Ron -"

"Göyle'a aynı satın tekrar tekrar yazdıracağım, ölür biter artık, yazmaktan nefret ediyor," dedi Ron mutlu mutlu. Goyle'un alçak, hırıltılı sesini taklit ederek ve yüzüne acı dolu bir konsantrasyon ifadesi yerlestirerek, havaya bir şeyler yazarmış gibi yaptı. "Bir... babunun... poposuna... benzememeliyim."

250

Herkes güldü, ama kimse Luna Lovegood kadar gülmedi. Koyverdigi nese dolu çglik, Hedwig'in uyanıp kanatlarını öfkeyle çırpmasına, Crookshanks'in ise tıslayarak bagaj rafına sıçramasına sebep oldu. Luna öyle bir gülüyordu ki, dergisi elinden kaydı ve bacaklarından aşağı, yere düştü.

"İste bu komiktil"

Nefes almaya çalışırken patlak gözleri yaşlarla dolarak Ron'a baktı. O ise tamamen afallamış bir halde dönüp diğerlerine göz attı. Simdi onlar da hem Ron'un yüzündeki ifadeye, hem de hâlâ böğrünü tutmuş öne arkaya sallanan Luna Lovegood'un gülünç derecede uzamış olan kahkahasına gülüyorlardı.

"Benle kafa mı buluyorsun?" dedi Ron, kaslarını çatarak.

"Babunun... poposu!" dedi tıkanacakmış gibi, kaburgalarını tutarak.

Diğerleri Luna'nın gülüsünü seyrediyordu, ama Harry yerdeki dergiye baktığında öyle bir şey gördü ki, fırlayıp onu yerden aldı. Bas aşağı tutulurken kapaktaki resmin ne olduğunu anlamak zordu, ama Harry simdi bunun Cornelius Fudge'm oldukça kötü bir karikatürü olduğunu fark etti; onu ancak kafasındaki limon yesili melon sapka sayesinde tamyabilmisti. Fudge bir eliyle bir altın kesesini sıkı sıkı tutuyor, diğeriylese bir cincüceyi boguyordu. Karikatürün altında söyle bir yazı vardı: Fudge, Gringotts'u Ele Geçirmek İçin Ne Kadar İleri Gidecek?

Hemen altta da dergideki diğer makalelerin başlıkları vardı.

251

Quiiddüch Ligi'nde Fesat: Hortumlar Ligi Nasıl Ele Geçiriyor?

Eski Yazıların Sırları Çözöldü Sirius Black: Cani mi Kurban mı?

Harry, "Suna bir bakabilir miyim?" diye sordu Lu-na'ya hevesle.

Kız basını salladı, hâlâ Ron'a bakıyordu, gülmekten nefesi kesilmisti.

Harry dergiyi açıp "içindekiler" bölümüne göz gezdirdi. Kingsley'nin Sirius'a versin diye Mr VVeasley'nin eline tutusturduğu dergi su ana kadar hiç aklına gelmemisti, ama o, Dzrdzrcz'nın bu sayısı olmalıydı.

Aradığını bulup heyecanla o sayfayı çevirdi.

Bu yazıya eslik eden karikatür de oldukça kötüydü; öyle ki Harry, üzerinde adı yazmasa onun Sirius olduğunu anlayamayacağını düşündü. Sirius esasını çekmiş, insan kemiklerinden oluşan bir yığınun üstünde duruyordu. Makalenin başlığı söyle diyordu:

SİRİUS BLACK - KARANLIK MI, KARALANDI MI? Mesum kanlı katil mi, masum meshur sarkıcı mı?

Harry'nin yazılanları yanlış anlamadığından emin olabilmesi için bu ilk cümleyi birkaç kez okuması gerekti. Sirius ne zaman meshur bir sarkıcı olmuştur ki?

On dört yıldır Sirius Black'in on iki masum Muggle'in ve bir büyücünün ölümünden suçlu olduğuna inanılıyor.

Page 93

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

252

Black'in iki yıl önce gözüpük bir şekilde Azkaban'dan kaçmasıyla, Sihir Bakanlığı, tarihindeki en büyük insan avını başlattı. Hiçbirimiz onun yeniden ele geçirilip Ruh Emi-ci'lere verilmeyi hak ettiğinden en ufak bir şüphe bile duymadık.

AMA GERÇEKTEN HAK EDİYOR MU?

Sirius Black'in, Azkaban'a gönderilmesine neden olan suçları işlememiş olabileceğini gösteren sasırtıcı yeni deliller ortaya çıkmış durumda. Hatta, Little Norton, Acanthia Way 18 numarada oturan Doris Purkiss'e göre, Black cinayetler islendiği sırada cinayet mahallinde bulunmamış bile olabilir.

"İnsanların farkında olmadıkları su ki, Sirius Black bir takma isim," diyor Mrs Purkiss. "İnsanların Sirius Black sandığı adam, neredeyse on bes yıl önce Little Norton Kilise Salonu'ndaki bir konserde kulagina bir turp isabet ettikten sonra sosyal hayattan emekliye ayrılan, popüler Hincüceler grubu solisti Stubby Boardman. Gazetede resmini görür görmez onu tanıdım. Stubby o cinayetleri asla işlemiş olamaz, çünkü söz konusu günde, benimle bas basa, mumlarla bezeli romantik bir yemek yiyordu. Sihir Bakam'na bir mektup yazdım bile, şimdi onun Stubby ya da takma adıyla Sirius için af çıkarmasını bekliyorum."

Harry okumayı bitirdi ve sayfaya inanamayan gözlerle bakmayı sürdürdü. Belki bu bir sakaydı, belki dergi sık sık böyle muzip haberler yayımlıyordu. Birkaç sayfa geri gidip Fudge'la ilgili makaleyi buldu.

253

Sihir Bakanı Cornelius Fıdge, bes yıl önce seçildiğinde Gringotts Büyücü Bankası'nın yönetimini ele geçirmeye yönelik planları olduğunu inkâr etmişti. Fudge her zaman, altınlarımızın bekçileriyle "huzurlu bir işbirliği yapmak" tan başka bir şey istemediğini söyledi.

AMA GERÇEKTEN TÜM İSTEDİĞİ BU MU?

Son zamanlarda Bakan'a yakın kaynaklardan alınan bilgiler, Fıdge'in en büyük emelinin cincüce altın rezervinin kontrolünü ele geçirmek olduğuna ve bu uğurda gerekirse güç kullanmaktan çekinmeyeceğine isaret ediyor.

"Üstelik bunu ilk yapısı olmazdı," dedi bir Bakanlık görevlisi. "Bütün arkadaşları ona Cornelius 'Cincüce-Ezen' Fudge der. Kimse dinlemiyor sanırken söylediklerini bir duysanız, ah, icabına baktığı cincücelerden söz edip duruyor; bogdurmuş, binaların tepelerinden attırmış, zehirletmiş, böreklerin içinde pisirtmiş..."

Harry daha fazla okumadı. Fudge'm birçok kusuru olabilirdi ama, Harry onu cincücelerden börek yapılması emri verirken hayal etmekte büyük güçlük çekiyordu. Derginin geri kalanına göz gezdirdi, birkaç sayfada bir durup okuyordu: Tutshill Hortumları, Quidditch Ligi'ni santaj, süpürgelere yasadışı müdahaleler ve iskence sayesinde kazanmakta olduğuna dair bir suçlama; bir Silsüpür Altı ile aya uçtuğunu ve bunu kanıtlamak için geri dönerken yanında bir torba dolusu ay kurbagası getirdiğini söyleyen bir büyücüyle söylesi; hiç degilse Luna'nın Dırdır-cz'yı niye bas aşağı okuduğunu gösteren bir kadim yazılar makalesi. Dergiye göre, yazıları bas aşağı çevirerseniz,

254

düşmanınızın kulaklarını küçük portakallara dönüştürecek bir büyü gözüküyordu. Aslında, Dırdırıcı'daki diğer makalelerin yanında, Sirius'un Hincüceler'in solisti olduğu fikri hayli makul kalıyordu.

"İyi bir şeyler var mı?" diye sordu Ron, Harry dergiyi kapatırken.

Harry'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan, Hermi-one, "Tabii ki yok," dedi igneleyici bir sesle.

"Dırdırıcı tam bir paçavradır, herkes de bunu bilir."

"Affedersin," dedi Luna; sesi birden hulyalı tonunu yitirmisti. "Editörü babam."

"Ben - ay," dedi Hermione utanarak. "Seyy... bazı ilginç... yani epey..."

"Geri alabilir miyim lütfen?" dedi Luna soguk soguk. İleri uzanıp dergiyi Harry'nin elinden kapdı.

Hızla elli yedinci sayfaya gelip dergiyi bir kez daha bas aşağı çevirdi ve arkasında kayboldu. Tam o sırada kompartıman kapısı üçüncü defa açıldı.

Harry dönüp baktı; böyle bir şeyi bekliyordu, ama beklemesi, Draco Malfoy'un, iki arkadaşı Crabbe Page 94

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ve Goyle'un arasından ona pis pis sırttan görüntüsünü daha katlanılır kılmıyordu.

Daha Malfoy agzım açmadan, "Ne var?" dedi saldırganca.

Parlak sarı saçları ve sivri çenesi aynı babasınınkilere benzeyen Malfoy, "Terbiyeni takın, Potter, yoksa seni cezaya bırakmak zorunda kalırım," dedi kelimeleri yaya yaya- "Çünkü sen sınıf başkanı olamadın ama ben oldum, bu yüzden de sen ceza veremezsin ama ben veririm."

255

"Evet," dedi Harry, "ama sen rezilin tekisin, ben degilim, bu yüzden şimdi git de bizi rahat bırak."

Ron, Hermione, Ginny ve Neville kahkahalarla güldüler. Malfoy'un dudacı kıvrıldı.

"Söylesene, VVeasley'nin arkasından ikinci olmak nasıl bir his, Potter?" diye sordu.

"Kes sesini, Malfoy," dedi Hermione sert bir sesle.

"Hassas bir noktaya parmak bastım galiba," dedi Malfoy, sırtarak. "Eh, ayagını denk al, Potter, çünkü yanlış bir adım atarsın umuduyla köpek gibi izini sürüyor olacağım."

"Çık dışarı!" dedi Hermione, ayaga fırlatarak.

Malfoy kıs kıs gülerken Harry'ye son bir pis bakış attı ve hantal hantal pesinden yürüyen Crabbe ve Göyle'la birlikte çıkıp gitti. Hermione arkalarından kompartıman kapısını hızla kapattı ve dönüp Harry'ye baktı. Harry onun da Malfoy'un az önce ne dediginin farkına vardığını ve kendisi gibi onun da sınırlarının bozulduğunu hemen anladı.

"Bir Kurbaga daha yollasana," dedi Ron, belli ki hiçbir şey fark etmemisti.

Harry, Neville ile Luna'nın önünde konuşamazdı. Hermione ile birbirlerine bir kez daha huzursuz huzursuz baktılar, sonra da Harry dönüp pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Sirius'un onunla istasyona gelmesinin komik olduğunu düşünmüştü, ama birden bu hareket pervasızca, hatta belki düpedüz tehlikeli göründü gözüne... Hermione haklıydı... Sirius gelmemeliydi. Ya Mr Malfoy siyah köpeği

256

fark edip Draco'ya söylemişse? Ya Weasley'ler, Lupin, Tonks ve Moody'nin Sirius'un nerede olduğunu bildikleri sonucunu çıkarmışsa? Yoksa Malfoy'un "köpek gibi" demesi sadece rastlantıdan mı ibaretti?

Tren giderek daha da kuzeye doğru ilerlerken, hava kararsızlığını sürdürdü. Yağmur gönülsüzce pencereleri ıslattı, sonra güneş sahne alıp cılız bir gösteri sundu, daha sonraysa bir kez daha bulutlar gelip güneşi örttü. Karanlık çöküp de vagonların içinde lambalar yanmaya başlayınca, Luna Dırdırcı'yi rulo yaptı, özenle çantasına yerleştirdi ve sırayla kompartımandaki herkese gözlerini dikip bakmaya koyuldu.

Harry alnını trenin penceresine dayamış dışarı bakıyor, ufukta Hogwarts'ı görmeye çalışıyordu, ama bu gece ay ışığı yoktu ve yağmurun ıslattığı pencere ıslıydı.

Derken Hermione, "Üstümüzü degişsek iyi olacak," dedi ve hepsi sandıklarını güç bela açıp okul çüppelerini üzerlerine geçirdiler. Hermione ve Ron sınıf başkanı rozetlerini dikkatle yakalarına ignediler. Harry, Ron'un karanlık penceredeki yansımasından görünüşünü kontrol ettiğini fark etti.

Sonunda tren yavaşlamaya başladı. Herkes trenden inmek için bagajlarıyla evcil hayvanlarını toparlamaya kostururken, trenin her yerinden o alıslıklı gürültü patırtının yükseldiğini duydular. Ron ile Hermione'nin bütün bunları denetlemesi gerektiğinden, ikisi Crookshanks ile Pigwidgeon'ı Harry ve diğerlerine bırakarak yine vagonlardan çıktılar.

"O baykusu ben tasırım istersen," dedi Luna Harry'ye,

257

Pigwidgeon'a doğru elini uzatarak. Bu arada Neville, Tre-vor'ı dikkatle iç cebine koymaya çalışıyordu.

"K - ee - sagol," dedi Harry. Kafesi ona verdi ve böylece Hedwig'inkini daha rahat kavradı.

Kompartımandan ağır ağır çıkıp koridordaki kalabalığa katılırlarken, gecenin ıgne ıgne batan ayazı yüzlerine vurdu. Yavaş yavaş kapılara doğru ilerlediler. Harry'nin burnuna, göle doğru uzanan yolun her iki tarafındaki çam ağaçlarının kokusu geliyordu. Perona inip etrafına baktı, o tanıdık "birinci sınıflar burdan... birinci sınıflar.." sesini duyabilmek için kulagını açtı.

Ama duyamadı. Onun yerine hayli farklı bir ses, canlı bir kadın sesi duyuluyordu. "Birinci sınıflar Page 95

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

burada sıraya girsin lütfen! Bütün birinci sınıflar yanıma!"

Bir fener Harry'ye doğru sallandı ve Harry onun ışığında, önceki sene bir süre Hagrid'in yerine Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine giren Profesör Grubbly-Plank'in çıkık çenesini ve kısa kesilmiş saçlarını gördü.

"Hagrid nerede?" dedi yüksek sesle.

"Bilmiyorum," dedi Ginny, "ama ilerlesek iyi olur, yolu kapatıyoruz."

"Haa, tamam..."

Harry ve Ginny peronda ilerleyip istasyondan dışarı çıkarken ayrı düstüler. Harry itis kakısının içinde, karanlıkta Hagrid'i yakalayabilmek için gözlerini kısıp çevreyi taradı; burada olmalıydı, Harry bunu ummıyordu - Hagrid'i yeniden görmek işle çektiği seylerden biriydi. Ama etrafta Hagrid'den iz yoktu. Kalabalıkla birlikte dar bir kapıdan yavaş yavaş geçip

258

dışarıdaki yola çıkarken, Gitmiş olamaz, dedi Harry kendi kendine. Üstü falan herhalde...

Profesör Grubbly-Plank'in yeniden ortaya çıkışı hakkında ne düşünüyorlar bakalım diye etrafına

bakmıþ Ron'la Hermione'yi aradı, ama ikisi de görünürde yoktu. Harry de kendini kalabalığın akısına bırakıp Hogsmeade İstasyonu'nun dışındaki, yağmurun ıslattığı karanlık yola çıktı. Burada, birinci sınıftan büyük olanları okula götürün yüzlerce atsız araba dururdu hep. Harry onlara söyle bir baktı, Ron ve Hermione'yi kaçırmamak için önüne döndü, sonra bir daha dönüp baktı.

Arabalar artık atsız degildi. Araba okları arasında duran birtakım yaratıklar vardı. Ne olduğunu söyle deseler herhalde at derdi, ama sürüngenimsi bir tarafları da vardı. Tamamen etsizdiler, siyah derileri iskeletlerine yapışmıþtı, bütün kemikleri tek tek gözücüyordu. Baslan ejderham-sıydı, gözbebeksiz gözleriye beyazdı ve bos bakıyordu. Omuz baslarından kanatlar çıkıyordu - dev yarasalara aйтmis gibi duran kocaman, siyah kösele gibi kanatlar. Çöken karanlıkta hareketsiz ve sessiz halleriyle, ürpertici ve tekinsiz görünüyordular. Harry, pekâlâ kendi kendilerine de hareket edebilen arabaların şimdi niye bu korkunç atlar tarafından çekildiğini anlayamıyordu.

"Pig nerede?" dedi Ron'un sesi, Harry'nin tam arkasından.

"Su Luna denen kızdaydı," dedi Harry, hemen arkasına dönerek. Ron'a Hagrid konusunu danışmak için sabırsızlanıyordu. "Sence nerede -"

259

"- Hagrid mi? Bilmiyorum," dedi Ron, endiseli bir sesle. "Umarım iyidir..."

Biraz ileride, Draco Malfoy ile Crabbe, Goyle ve Pansy Parkinson'dan oluşan tayfası, kendilerine bir araba bulabilmek için mahcup görünümlü ikinci sınıfları itekleyip yol açıyorlardı. Birkaç saniye sonra, kalabalığın içinden nefes nefese Hermione çıktı.

"Malfoy surada bir birinci sınıf öğrencisine tam anlamıyla iğrenç davranıyordu. Yemin ederim sikâyet edeceğim onu. Daha rozetini takalı üç dakika oldu, eskisinden de beter zorbalık ediyor... Crookshanks nerede?"

"Ginny'de," dedi Harry. "İste geldi..."

Ginny, debelenen Crookshanks'i tutmuş, kalabalığın içinden çıkageldi.

"Tesekkürler," dedi Hermione, Ginny'yi kideden azat ederek. "Hadi, hepsi dolmadan bir araba bulalım..."

"Pig'i almadım daha!" dedi Ron, ama Hermione en yakın bos arabaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Harry, Ron'la birlikte arkada kaldı.

Diğer öğrenciler yanlarından geçip giderken, basıyla korkunç atları işaret ederek, "Sunlar nedir dersin?" diye sordu Ron'a.

"Neler?"

"Su at gibi -"

Elinde Pigvidgeon'm kafesiyle Luna çıkageldi; küçük baykus her zamanki gibi heyecanla cıvıldıyordu.

"Al bakalım," dedi. "Küçük tatlı bir baykus, değil mi?"

"Ee... evet... iyidir," dedi Ron boguk bir sesle. "Eh, hadi o zaman, biz de binelim... ne diyordun Harry?"

Page 96

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

260

"Su at gibi seyler ne, diyordum," dedi Harry, Ron ve Luna ile birlikte Hermione ile Ginny'nin bindiği arabaya ilerlerken.

"Hangi at gibi seyler?"

"Arabaları çeken at gibi seyler!" dedi Harry sabırsızca. Ne de olsa en yakındaki hemen bir metre ötede duruyor, bombos beyaz gözlerle onları seyrediyordu. Ancak Ron, Harry'ye yüzünde saskın bir ifadeyle baktı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sundan - bak!"

Harry, Ron'u kolundan tutup döndürdü, kanatlı at tam karsısındaydı şimdi. Ron bir süre dümdüz ona doğru baktıktan sonra, dönüp gözlerini Harry'ye dikti.

"Neye bakıyorum ben şimdi?"

"Su - orada, araba oklarının arasında! Arabaya kosulmuş! Tam surada, hemen -"

Ama Ron ona akli karışmış bir halde bakmaya devam ederken, Harry'nin kafasında garip bir fikir belirdi.

"Onları... onları göremiyor musun?"

"Neleri?"

"Arabaları çeken seyleri göremiyor musun?"

Ron simdi cidden kaygılanmış görünüyordu.

"İyi misin, Harry?"

"Ben... evet..."

Harry iyiden iyiye afallamıştı. At tam önünde duruyor, arkalarındaki istasyon pencerelerinden vuran cılız ısıktaki parıldıyor, gece ayazında burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Ancak Ron, eger saka yapmıyorsa -ki yapıyorsa da berbat bir sakaydı-, onu hiç göremiyordu.

261

"Binelim mi?" dedi Ron tereddütle, Harry'ye onun için endiseleniyormuş gibi bakarak.

"Evet," dedi Harry. "Evet, hadi..."

Ron arabaya binip gözden kaybolurken, Harry'nin arkasından hulyalı bir ses, "Merak etme," dedi. "Deliriyor falan degilsin. Ben de onları görebiliyorum."

"Görebiliyor musun?" dedi Harry umutla, Luna'ya dönerek. Onun iri berrak gözlerinde yarasa kanatlı atların yansımasını görebiliyordu.

"Ah, evet," dedi Luna, "buraya geldiğim ilk günden beri görebiliyorum onları. Arabaları hep onlar çekiyor. Endiselenme. Senin aklın da benimki kadar basında."

Belli belirsiz gülümseyerek, Ron'un arkasından rutubetli arabaya bindi. İçi pek rahat etmemiş olan Harry de onu izledi.

262

ON BİRİNCİ BOLUM

Seçmen Sapkanın Yeni Sarkısı

Harry digerlerine Luna ile ikisinin aynı halüsinasyonu gördüğünü söylemek istemedi, buna halüsinasyon denebilirse tabii. Onun için de, arabaya binip yerine oturdu, kapıyı arkasından çarpıp kapattı ve atlar hakkında hiçbir sey söylememeyi tercih etti. Yine de, atların camın gerisinde hareket eden silüetlerini gözlemekten kendini alamıyordu.

Ginny, "Herkes Grubbly-Plank denen kadını gördü mü?" diye sordu. "Niye dönmüş buraya? Hagrid okuldan ayrılmış olamaz, değil mi?"

Luna, "Bence gitmesi hiç de fena olmaz," dedi. "Pek de iyi bir öğretmen değildi zaten, değil mi?"

"Hayır, iyi öğretmendi!" dediler Harry, Ron ve Ginny öfkeyle.

Harry gözlerinden atesler saçarak Hermione'ye baktı. Hermione boğazını temizledi ve hemen, "Sey... evet... çok iyidir," dedi.

Luna, hiç de etkilenmiş görünmeden, "Eh, biz Ra-venclaw'lar onun saka gibi bir sey olduğunu

Page 97

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
düşünüyoruz/' dedi.

263

Ron, "Öyleyse berbat bir espri anlayışınız var," diye cevabı yapıştırdı; bu sırada altlarındaki tekerlekler gıcırdayarak harekete geçmişti.

Luna, Ron'un kabalığından rahatsız olmamış gibiydi; tersine, sanki orta karar bir televizyon programı izliyormuş gibi, bir süre onu süzdü.

Arabalar tıkırdayarak ve sallanarak konvoy halinde yola koyuldu. Okul arazisinin kapılarının iki yanında duran ve üzerinde kanatlı yabandomuzu heykelleri bulunan yüksek tas sütunların arasından geçtiklerinde, Harry öne eğilerek Hagrid'in Yasak Orman'ın kıyısındaki kulübesinde ısıklık olup olmadığını görmeye çalıştı, ama arazi kapkaranlıktı. Hogwarts Satusu ise, tüm heybetiyle gittikçe daha da yaklaşıyordu: karanlık gökyüzüne karşı zifir karası, yer yer tepelerinde bir pencerenin ates gibi parıldadığı, yüksek bir kule yığını.

Arabalar, mese ön kapılara çıkan tas merdivenlerin yakınında tıngırdayarak durdu. Arabadan ilk inen Harry oldu. Orman'ın orada ısıklık yanık pencere görür müyüm diye yeniden baktı ama, Hagrid'in kulübesinde kesinlikle hayat belirtisi yoktu. İstemeye istemeye bakışlarını bir kez daha, gece ayazında sessizce bekleyen, bos bakıslı beyaz gözleri ısıldayan, garip iskeletimsi yaratıklara çevirdi; acaba yok olmuslar mıdır diye ufak bir umuda kapılmıştı.

Harry daha önce de buna benzer bir deneyim yaşamış, Ron'un görmediği bir şeyi görmüştü, ama o sadece aynadaki bir yansımaydı; bir araba filosunu çekecek kadar kuvvetli ve çok sağlam görünümlü yüz canavar, o ilk deneyime kıyasla çok daha gerçekti. Luna'ya inanmak ge-

264

rekirse canavarlar hep oradaydı, ama eskiden göze görünmüyorlardı. Öyleyse Harry neden onları birden görmeye başlamıştı, Ron neden görmüyordu?

Ron, yanı basından, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" dedi.

"Ha... evet," dedi Harry hemen. Tas merdivenlerden hızlı hızlı satoya çıkan kalabalığa katıldılar.

Giris Salonu mesalelerin ısıgiyla alev alev aydinlanmistı. Öğrenciler tas dösemenin üzerinden, ders yılı baslangıcı söleninin verilecegi Büyük Salon'a açılan sagdaki ikili kapiya dogru giderken, ayak sesleri Giris Salonu'nda yankılandı.

Büyük Salon'daki dört uzun bina masası dolmaktaydı, tepelerindeyse yüksek pencerelerden görülen gökyüzünün aynısı, kara ve yıldızsız bir tavan uzanıyordu. Masaların arasında mumlar havada süzülüyor, hem Salon'a serpistirilmiş gümüsü hayaletlerin, hem de hevesle konuşan, yaz haberleri degis tokusu yapan, baska binalardan arkadaşlarını bagırarak selamlayan, birbirlerinin yeni saç kesimlerini ve cüppelerini inceleyen öğrencilerin yüzlerini aydınlatıyordu. Harry, o geçerken insanların bas basa verip fısıldastığını fark etti yine; dislerini sıkarak, fark etmi-yormus ve aldırımıyormus gibi yaptı.

Luna, Ravenclavv masasında onlardan ayrıldı. Gryffindor masasına vardıklarındaysa, diger dördüncü sınıf öğrencileri Ginny'yi çağirdılar, o da onlarla oturmaya gitti; Harry, Ron, Hermione ve Neville ise masanın ortasına yakın bir yere, Gryffindor binası hayaleti Neredeyse Kafasız Nick ile Parvati Patil ve Lavender Brovvn'in arası-

265

na, yan yana oturdular. Kızlar Harry'yi fazlaca neseli ve dostça selamladı; Harry onların bir saniye öncesine kadar kendisi hakkında konustuklarından hemen hemen emindi. Ancak, onun daha önemli bir derdi vardı; öğrencilerin basları üzerinden, Salon'un karşı duvarı boyunca uzanan öğretmenler masasına bakıyordu.

"Orada degil."

Ron ve Hermione de öğretmenler masasını gözleriyle taradılar, oysa buna pek de gerek yoktu; Hagrid o cüssesiyle, herhangi bir grubun içinde hemen göze çarpardı.

"Gitmis olamaz," dedi Ron. Sesi biraz endiselı çıkıyordu.

"Elbette olamaz," dedi Harry, üstüne basa basa.

Hermione, "Sizce onun... basına bir sey gelmis olamaz, degil mi?" dedi tedirgin bir sesle.

"Hayır," dedi Harry hemen.

"Peki ama nerede o zaman?"

Page 98

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Bir duraklama oldu. Neville, Parvati ve Lavender duymasın diye çok alçak sesle konuşan Harry, "Belki de daha dönmemistir," dedi. "Anlıyorsunuz ya - görevinden - yazın Dumbledore için yaptığı her neyse, ondan."

"Evet... evet, öyle olabilir," dedi Ron, biraz rahatlamış gibi. Ama Hermione dudagını ısırıldı ve öğretmenler masasını gözleriyle bastan asagı taradı; sanki Hagrid'in yokluguna kesin bir açıklama bulmayı umuyor gibiydi.

"Bu kim?" dedi tiz bir sesle, öğretmenler masasının ortalarında bir yeri isaret ederek.

Harry de aynı yere baktı. Gözü önce, uzun öğretmenler masasının merkezinde, gümüsü yıldızlar serpistirilmiş

266

koyu mor cüppesi ve buna uygun sapkasıyla, yüksek arkalıklı altın koltugunda oturan Profesör Dumbledore'a takıldı. Dumbledore'un bası, yanında oturmuş, kulagina bir seyler fısıldayan kadına dogru egilmisti. Harry kadın için, birinin evde kalmış teyzesine benziyor diye düşündü: Tık nazdı, kısa, kıvrıkcık ve fare kahverengisi saçları vardı, cüppesinin üzerine giydiği ponponlu hırkanın rengine uygun, korkunç bir pembe saç bandı takmıştı. Sonra kadehinden bir yudum almak için basını hafifçe çevirdi ve Harry solgun, kurbağa gibi bir yüz ve bir çift pırtlak, torba torba göz görerek küçük bir sok geçirdi. Kadını tanıyordu.

"Umbridge denen kadın bu!"

"Kim?" dedi Hermione.

"Durusmamda o da vardı, Fudge'm yanında çalışıyor!"

"Güzel hırka," dedi Ron, sahte bir gülüsle.

Hermione kaslarını çatarak, "Fudge'm yanında çalışıyor!" diye tekrarlardı. "Burada ne isi var o zaman?"

"Bilmem..."

Hermione kısık gözlerle öğretmenler masasını süzdü.

"Hayır," diye mırıldandı, "hayır, olamaz elbette..."

Harry onun ne demek istedigini anlamadı, ama sormadı. Dikkatini, birden öğretmenler masasının arkasında beliren Profesör Grubbly-Plank çekmisti. Profesör masanın sonuna kadar gitti ve Hagrid'e ait koltuga oturdu. Dernek ki birinci sınıflar gölü geçip satoya varmışlardı. Gerçekten de,

birkaç saniye sonra Giriş Salonu'nun kapıları açıldı. Epey korkmuş görünen birinci sınıflar, baslarında

267

Profesör McGonagall'la, uzun bir sıra halinde Büyük Salon'a girdi. Profesör McGonagall elinde bir tabure taşıyordu. Taburenin üzerindeyse, adamakıllı yama görmüş ve delikleri örülmüş, hayli yıpranmış, kenarına yakın bir yerde geniş bir yarığı bulunan, kadim bir büyücü sapkası vardı. Büyük Salon'daki konuşma sesleri dindi. Birinci sınıflar öğretmenler masasının önünde, yüzleri öğrencilere dönük olarak sıralandı ve Profesör McGonagall tabureyi özenle onların önüne koydu, sonra da geri çekildi.

Mum ışığında birinci sınıfların yüzlerine soluk bir parlaklık vuruyordu. Sıranın tam ortasındaki küçük bir oğlanın titriyor gibi bir hali vardı. Harry bir an, kendisinin orada durmuş, hangi binaya ait olduğunu tayin edecek meçhul testi beklerken nasıl da dehşet duymuş olduğunu hatırladı. Bütün okul nefesini tutup bekledi. Sonra sapkanın kenarına yakın yerdeki yarık, bir ağız gibi açıldı ve Seçmen Sapka sarkısına başladı:

Eskiden ben henüz gençken Ve Hogwarts yepyeniye Soylu okulumuzun kurucuları Hiç düşünmezdi ayrılmayı: Ortaktı çünkü özlemleri, Tek amaçta birleşmişlerdi: Dünyanın en iyi büyü okulunda Bilgilerini aktarmaktı emelleri. "Birlikte kurup öğreteceğiz!"

268

Dört iyi dost bu karar verdi Gün gelip de ayrılacakları Akıllarından bile geçmezdi. Slytherin'le Gryffindor gibi İyi dostu nerde bulursun? Velev ki aklına gelen örnek Hufflepuff'la ~R.avend.aw olsun... İşler nasıl kötü gidebilirdi? Böyle dostluklar çöker miydi? Eh, ben oradaydım, anlatayım

Page 99

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
size O hüzünlü, kederli hikâyeyi. Dedi ki Slytherin, "Biz sadece Soyu en saf olanları eğitelim." Dedi ki ~R.avend.aw, "Zekâsı en Güçlü olanlara ders verelim." Dedi ki Gryffindor, "Öğrencilerimiz Kahramanlıkla ünlenmiş olmalı." Dedi ki Hufflepuff, "Hepsine öğretirim, Hiçbirini birbirinden ayırmamak." Bu farklılıklar başlangıçta Pek anlaşmazlığa yol açmadı Neden dersiniz, dört kurucunun da İstedigini alacağı bir binası vardı. Onun için Slytherin sadece safkan, Kendi gibi kurnaz büyücüleri seçti, Ravenclaw inceeledi sık dokudu, Bir tek en zekilere ders verdi. En cesurlar, en cüretkârlarsa Yigit Gryffindor'a gitti.

269

iyi kalpli Hufflepuff ötekileri aldı Ve onlara tüm bilgisini aktardı. Böylece binalarla kurucuları Sürdüdü o sağlam, has dostluklarını. Ve Hogwarts uyum içinde geçirdi Nice mutlu yılları. Sonra aramıza anlaşmazlık girdi Hata ve korkularımızla beslendi. Vaktiyle dört direk misali Okulumuzu ayakta tutan dört bina Birbirine cephe alıp bölündü Hepsi çalıştı hâkim olmaya. Bir süre herkes bekledi Okul vakitsiz kapanacak dendi Düello ve savaş yüzünden. Dostun dostla çarpışmasından. Ve sonunda o sabah geldi İhtiyar Slytherin terk edip gitti. Doğru, gerçi bitmişti mücadele Ama keder yerleştire yüregimize. Ve dört kurucunun sayısı Böylece üçe indi ineli Binalar hiç tam birleşmedi Eskiden amaçlandığı gibi. Simdi Seçmen Sapka burada Bilinmedik bir şey yok ortada: Sizi binalara ayırıyorum Çünkü bunun için buradayım. Ama bu yıl daha ileri gideceğim

270

Sarkımı can kulagiyla dinleyin: Sizi ayırmaya mahkûm olsam da Bu hâlâ yanlıs geliyor bana, Olsun, yapmam gerek görevimi Her yıl dörde bölmeliyim sizleri Yine de merak ediyorum, acaba Seçme Korktuğum sona yol açmaz mı diye. Ah, tehlikeleri bilin, okuyun isaretleri Diye tarih uyarıyor bizi. Çünkü Hogivarts'ımız tehlikede Ölümçül dış düşmanların tehdidinde. İşte onun için birleşmeliyiz Yoksa içten ufalanır gideriz Size söyledim, uyardım sizi... Hadi, başlasın seçme simdi. Sapka bir kez daha hareketsiz kaldı; bir alkış koptu ama, Harry'nin hatırladığı kadarıyla bu alkış ilk kez mırıltılar ve fısıltılarla kesiliyordu. Büyük Salon'un her yerinde öğrenciler yanmdakilerle fikir alışverişinde bulunuyordu. Herkesle birlikte alkışlayan Harry, onların ne konuştüğünü tam olarak biliyordu.

Ron, kasları kalkık, "Bu yıl biraz dallanıp budaklandı, değil mi?" dedi.

"Çok haklısın, aynen öyle oldu," dedi Harry.

Seçmen Sapka genellikle dört Hogvarts binası için gereken farklı nitelikleri ve kendisinin bunları Seçmedeki rolünü tanımlamakla yetinirdi. Harry onun daha önce okula nasihatte bulunduğunu hiç hatırlamıyordu.

271

Hermione, biraz endiseli bir sesle, "Acaba daha önce hiç uyanda bulunmuş muydu?" diye sordu. Neredeyse Kafasız Nick, Neville'in içinden ona doğru eğilerek (Neville ürktü; bir hayaletin içinden

geçip egilmesi çok rahatsız edici bir seydi), bilmis bilmis, "Evet, elbette," dedi. "Sapka okula gereken uyarıda bulunmayı bir onur borcu saymıstır hep, ne zaman -"

Ama birinci sınıfların isimlerinin yazılı olduğu listeyi okumak üzere bekleyen Profesör McGonagall, fısıldasan öğrencilere yakıcı bakışlar atıyordu. Mırıldanmalar bıçakla kesilmiş gibi sona ererken, Neredeyse Kafasız Nick dudaklarına saydam bir parmak götürerek resmi bir tavırla dimdik oturdu. Profesör McGonagall kaslarını çatarak dört bina masasına da son bir bakış attı, sonra da gözlerini önündeki uzun parsömen parçasına indirip ilk adı okudu.

"Abercrombie, Euan."

Harry'nin daha önce gördüğü dehşete düsmüs oğlancık sendeleyerek ilerledi ve Sapka'yı basına geçirdi; sapkanın anında omuzlarına düşmesini engelleyen tek sey, kepçe kulakları oldu. Sapka bir an düşündü, sonra kenarına yakın olan yarık yine açıldı ve bağırıldı:

"Gryffindor!"

Euan Abercrombie yalpalayarak masalarına gelip, yüzünde sanki yer yarılrsa da içine girse ve bir daha kimse ona bakmasa çok memnun olacaktı gibi bir ifadeyle otururken, diğer Gryffindor'larla birlikte Harry de onu alkışladı.

Birinci sınıfların uzun sırası yavaş yavaş kıaldı. Harry, isimlerin okunmasıyla Seçmen Sapka'nın

Page 100

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kararları

272

arasındaki duraklamalarda, Ron'un karnının guruldadığını duyabiliyordu. Sonunda, "Zeller, Rose" Hufflepuffa Seçildi ve Profesör Dumbledore ayaga kalkarken, Profesör McGonagall Sapka ile tabureyi alıp uzaklaştı.

Harry, Müdür'e karşı son zamanlardaki kızgınlığına rağmen, Dumbledore'u hepsinin önünde ayakta dururken görünce biraz sakinleşti. Hagrid'in yokluğu, ejderhamsı atlar derken, özlemle beklediği Hogwarts'a dönüş, bildik bir sarkıdaki ahenksiz notalar misali umulmadık sürprizlerle dolu çıkmış gibi geliyordu Harry'ye. Ancak hiç değilse bu, olması gerektiği gibiydi: Ders yılı başlangıcı söylenenden önce Müdür'ün, hepsini selamlamak için ayaga kalkışı.

Dumbledore, kolları iki yana ardına kadar açılmış, dudaklarında geniş bir gülümsemeyle ve çınlayan bir sesle, "Yeni gelenler," dedi, "hosgeldim'z! Eski kurtlar - sizi yine görmek ne güzel! Nutuk çekmenin de bir sırası vardır, ama şimdi sırası değil. Yumulu!"

Dumbledore zarif bir şekilde oturup, tabağıyla arasına girmesin diye uzun sakalını omzundan arkaya atarken, takdir dolu kahkahalar ve ani alkışlar yükseldi - çünkü yiyecekler yoktan var olmuştü; bes uzun masa etlerin, böreklerin, sebze tabaklarının, ekmeklerin, sosların ve sürahiler dolusu balkabağı suyunun altında gıcırdayıyordu.

Ron, bir tür özlem iniltisiyle, "Mükemmel," dedi ve en yakındaki pizola tabağını kaptığı gibi, Neredeyse Kafasız Nick'in imrenen bakışları altında, içindekileri kendi tabağına yıgmaya koyuldu. Hermione hayalete, "Seçme'den önce ne diyordun?"

273

diye sordu. "Sapka'nın uyarıda bulunması hakkında hani?"

"Ah, evet," dedi Nick. Bakışlarını, şimdi adeta müstehcen sayılacak bir coskuyla fırında patates yemekte olan Ron'dan uzaklaştırmak için bir neden bulduğuna memnun görünüyordu. "Evet, Sapka'nın daha önce birkaç kez uyarıda bulunduğunu duydum, bunu hep okul için büyük tehlike gördüğü dönemlerde yapıyor. Ve tabii ki her seferinde aynı nasihati veriyor: Birlik olun, içeriden güçlü olun."

"Öör bi sopkoyza oggun telligete ulduunu ördenli-yo?" dedi Ron.

Agzı öyle doluydu ki, Harry onun herhangi bir ses çı-karabilmesinin bile büyük bir başarı olduğunu düşündü.

Hermione iğrenerek bakarken, Neredeyse Kafasız Nick kibar kibar, "Pardon, pek anlayamadım," dedi. Ron muazzam bir çaba sonucu ağız dolusu yemegini yuttuktan sonra, "Eger bir Sapka'ysa okulun tehlikede olduğunu nerden biliyor?" dedi.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Neredeyse Kafasız Nick. "Tabii, Dumbledore'un odasında yasıyor, oradan bir seyler kapmış olabilir sanırım."

Harry, bütün gözlerin Draco Malfoy'da olduğu Slytherin masasına bakarak, "Ve bütün binaların dost olmasını istiyor, öyle mi?" diye sordu. "Çok bekler."

"Bak ama, böyle bir tavrı benimsememelisin," dedi Nick, sitem edencesine. "İsin anahtarı, barış içinde işbirliği. Biz hayaletler, ayrı binalara ait olsak bile, dostluk bağlarımızı sürdürüyoruz.

Gryffindor ile Slytherin arasındaki

rekabete ragmen, ben Kanlı Baron'la tartısmayı hayal dahi etmem."

"Ondan ödün patlıyor da ondan/" dedi Ron.

Neredeyse Kafasız Nick fevkalade gücümüş göründü.

"Ödü patlamak mı? Umarım ki ben, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, ömrümde korkaklık suçunu hiç işle-memisimdir! Damarlarımda akan asil kan -"

"Ne kanı?" diye sordu Ron. "Yani sen şimdi damarlarında hâlâ -"

"Lafın gelisi!" dedi Neredeyse Kafasız Nick. Artık öyle kızmıstı ki, kısmen kopmuş boynunun üstünde bası tekinsizce titriyordu. "Hangi kelimeyi istersem onu kullanma hakkına halen sahip olduğumu varsayıyorum, her ne kadar yeme ve içmenin zevkleri benden esirgense de! Ama yine de sizi temin ederim ki, öğrencilerin ölümümle alay etmesine alıskınım!"

Hermione, Ron'a hiddet dolu bir bakış atarak, "Nick, o aslında sana gülmüyordu!" dedi.

Page 101

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ne yazık ki Ron'un ağız yine patlama noktasına kadar dolmuştu ve ancak, "Niödüm teni üdmeg dööldi," diyebilirdi, Nick'in de bunu yeterli bir özür saymadığı anlaşıyordu. Havaya yükselerek tüylü sapkasını düzeltti ve onların yanından uzaklaşıp masanın öbür ucuna giderek Co-lin ve Dennis Creevey kardeşlerin ortasına oturdu.

"Aferin sana, Ron," diye çıkıştı Hermione.

"Ne olmuş?" dedi Ron kızgınlıkla, nihayet agzındaki-leri yutmayı basarmıştı. "Basit bir soru da soramaz mıyım yani?"

275

"Unut gitsin," dedi Hermione, sinirli sinirli. İkiyi yemegin geri kalanını küskün bir sessizlik içinde geçirdiler.

Harry onların atışmasına öyle alıskındı ki, barıstırma zahmetine katlanmadı; biftegiyle böbrekli böregini, sonra da koca bir tabak dolusu en sevdiği melas tartını hiç ara vermeden yemekle vaktini daha iyi değerlendireceğini düşündü.

Bütün öğrenciler yemeklerini bitirmiş ve Salon'daki gürültü düzeyi yeniden tırmanmaya başlamıştı ki, Dumble-dore bir kez daha ayaga kalktı. Konusmalar hemen kesildi, herkes basını Müdür'e çevirdi. Harry'nin üzerine şimdi hoş bir rahavet çökmüştü. Dört direkli karyolası, harika bir şekilde sıcak ve yumusak, yukarıda bir yerde onu bekliyordu...

"Eh, artık hepimiz bir görkemli söleni daha hazmediyor olduğumuza göre, her zamanki ders yılı başlangıcı duyuruları için birkaç dakika dikkatinizi bana vermenizi rica ediyorum," dedi. "Birinci sınıflar okul arazisindeki Orman'ın öğrencilere yasak olduğunu bilmeli - daha büyük öğrencilerimizden bir kısmının da şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyor." (Harry, Ron ve Hermione birbirlerine bakıp alaylı alaylı güldüler.)

"Hadememiz Mr Filch benden, dört yüz altmış ikinci kere söylediğini de hatırlatarak, hepimizi dersler arasında koridorlarda sihre ve baska bir sürü seye izin verilmediği konusunda uyarmanı istedi, ki hepsi su anda Mr Filch'in odasının kapısına asılmış olan kapsamlı listeden kontrol edilebilir.

"Bu yıl öğretmen kadromuzda iki degisiklik var. Si-

276

hirli Yaratıkların Bakımı dersini verecek olan Profesör Grubbly-Plank'i yeniden aramızda görmekten mutluyuz; yeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimiz Profesör Umbridge'i takdim etmekten de memnuniyet duyuyoruz."

Kibar ama coskudan hayli uzak alkışlar duyuldu. Bu arada Harry, Ron ve Hermione birbirlerine hafifçe panige kapılmış bakışlar attılar; Dumbledore, Grubbly-Plank'in ne süreyle ders vereceğini söylememisti.

Dumbledore devam etti: "Binaların Quidditch takımları için seçmelere gelince -"

Sözünü yarıda keserek, bir seyler sorarcasına Profesör Umbridge'e baktı. Umbridge ayakta dururken de oturur-kenki halinden uzun olmadığı için, bir an kimse Dumbledore'un neden konuşmasını kestğini anlamadı, ama sonra Profesör Umbridge "Ehem, ehem" diye bogazını temizledi. Böylece, ayaga kalktığı ve bir konuşma yapmaya hazırlandığı anlaşıldı.

Dumbledore sadece bir an için sasırmış göründü, sonra zarafetle yerine oturdu ve hayatta en büyük arzusu onun konuşmasını dinlemekmiş gibi ilgiyle Profesör Umbridge'e baktı. Diğer öğretmenler ise hayretlerini saklamada o kadar hünerli degildi. Profesör Sprout'un kasları, uçsan saçları içinde kayboldu, Profesör McGona-gall'ın dudakları Harry onu bildi bileli gördüğü en ince çizgi halini aldı. Daha önce hiçbir yeni öğretmen Dumble-dore'un sözünü kesmemisti. Çocukların

çoğu pis pis gülüyordu; bu kadın Hogwarts'ta işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu besbelli.

277

Profesör Umbridge yapmacık ve aptalca bir gülümsemeyle, "Tesekkürler, Müdür Bey," dedi, "bu nazık hoşgel-diniz sözleri için."

Sesi tizdi ve küçük bir kız sesine benziyordu, kesik kesik konuşuyordu; Harry'yi bir kez daha ona karşı, kendine açıklayamadığı güçlü bir antipati dalgası sardı. Bütün bildiği, aptal sesinden ponponlu pembe hırkasına varana kadar onun her şeyinden nefret ettiğiydi. Kadın küçük bir öksürükle yine boğazını temizledi ("ehem, ehem") ve devam etti.

Page 102

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Evet, Hogwarts'a dönmenin çok güzel olduğunu söylemeliyim!" Gülümseyince sipsivri dişleri ortaya çıktı. "Böylesine mutlu küçük yüzleri bana çevrilmiş görmek de çok güzel!"

Harry çevresine bir göz attı. Onun görebildiği yüzlerin hiçbirinde mutlu bir hal yoktu. Tam tersine, hepsi kendilerine bes yasındaymışlar gibi hitap edilmesi karşısında sasırıp kalmışlardı.

"Hepinizi tanımayı heyecanla bekliyorum, çok iyi dost olacağımıza da eminim!"

Öğrenciler bunu duyunca bakıştılar; bir kısmı sırttıklarını anca saklayabiliyordu.

Parvati, "Onun dostu olurum ama bir şartla: O hırkayı giymemi istemesin," diye fısıldadı

Lavender'a; ikisi de sessiz bir kıkırdama nöbetine kapıldılar.

Profesör Umbridge yeniden boğazını temizledi ("ehem, ehem"), ama devam ettiginde, pek de kesik kesik konuşmuyordu. Artık daha ciddi bir hali vardı, şimdi kelimeleri donuk, ezberlenmiş bir tona bürünmüştü.

278

"Sihir Bakanlığı her zaman genç cadılarla büyücülerin eğitiminin hayati önem taşıdığı kanısında olmuştur. Doğustan sahip olduğunuz ender yetenekler eğer özenli bir öğrenimle beslenmez ve bilenmezse, hiçbir şey ifade etmez. Sadece büyücü topluluğuna özgü olan kadim becerileri yitirmememiz için bunların kusaktan kusaga geçirilmesi gerekir. Atalarımızın biriktirdiği sihirli bilginin definesi, soylu öğretmenlik mesleğinin çağrısına cevap vermiş olanlar tarafından korunmalı, tamamlanmalı ve parlatılmalıdır."

Profesör Umbridge bir an durakladı ve eğilip diğer öğretmenlere selam verdi, hiçbiri ona karşılık vermedi. Profesör McGonagall'ın kara kasları öyle bir çatılmıştı ki, resmen atmacaya benziyordu ve Harry onun, Umbridge bir kez daha "ehem, ehem" deyip konuşmasına devam ederken, Profesör Sprout'la anlamlı bir şekilde bakıştığını gördü.

"Hogwarts'ın her müdür ve müdiresi, bu tarihi okulu yönetmek gibi zorlu bir göreve yeni bir şey katmıştır. Böyle de olması gerekir, çünkü ilerleme olmazsa, ortaya durgunluk ve çürüme çıkar.

Buna karşılık, sırf ilerleme uğruna yapılan ilerleme de teşvik edilmemeli, çünkü denenmiş ve sınanmış geleneklerimiz çoğu kez değişiklik gerektirmez. Öyleyse, eski ile yeni, kalıcılık ile değişim, gelenek ile yenilik arasında bir denge diyoruz..."

Harry dikkatinin dağıldığını hissetti, sanki beyni dalga boyunu bir yakalıyor bir kaçırıyordu. Ne zaman Dumbledore konuşsa Salon'u dolduran sessizlik, öğrencilerin bas basa verip fısıldasmaya ve kıkırdamaya başlama-

279

sıyla bozulmuştu. Ravenclavv masasında Cho Chang arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Cho'nün biraz ötesinde Luna Lovegood yine Dırdırcı'yı çıkarmıştı. Bu arada Hufflepuff masasında Ernie Macmillan, Profesör Umbridge'e hâlâ gözlerini dikmiş bakan az sayıda kişi arasındaydı, ama gözleri cam gibiydi. Harry onun sırf göğsünde ısıldayan yeni sınıf başkanı rozetinin hakkını verme çabasıyla dinliyormuş gibi görüldüğünden emindi.

Profesör Umbridge dinleyicilerinin kıpırdastıklarının farkına varmamış gibiydi. Harry, burnunun dibinde büyük bir ayaklanma patlak verse bile onun konuşmasına devam edeceği izlenimine kapıldı. Ne var ki, öğretmenler hâlâ büyük bir dikkatle dinliyordu ve Hermione de Umbridge'in agzından çıkan her kelimeyi yiyip yutuyor gibiydi; ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kelimeler onun damak tadına pek uymuyordu.

"... çünkü kimi değişiklikler olumlu sonuçlar verirken, zamanla kimilerinin de yargı hataları olduğu anlaşılacaktır. Bu arada, kimi eski alışkanlıklar sürdürülecektir, ki doğrusu da budur, buna karşılık modası geçmiş ve asınmış olan kimileri ise terk edilmelidir. Öyleyse, yeni bir açıklık, etkinlik ve sorumluluk çağına, korunması gerekeni korumaya, mükemmelleştirilmesi gerekeni mükemmel-lestirmeye ve yasaklanması gereken uygulamaları da budamaya kararlı şekilde ilerleyelim."

Umbridge oturdu. Dumbledore alkışladı. Öğretmenler de ona uydu, ama Harry bazılarının ellerini

sadece bir ya da iki kere çırtığını fark etti. Birkaç öğrenci de alkışa

280

katıldı, ama geri kalanlar sadece birkaç kelimesini dinledikleri konuşmanın sona ermesiyle gafil avlandı; onlar doğru dürüst alkışlamaya başlamadan önce, Dumbledore yeniden ayağa kalkmıştı

Page 103

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bile.

"Tesekkürler, Profesör Umbridge, çok aydınlatıcı bir konuşmaydı!" dedi, ona doğru eğilerek.

"Şimdi, dediğim gibi, Quidditch seçmeleri..."

"Gerçekten de aydınlatıcıydı," dedi Hermione alçak sesle.

Ron, yüzünde sıkıntıdan patlamış bir ifadeyle Hermi-one'ye dönerek, yavaşça, "Hosuma gitti demeyeceksin herhalde!" dedi. "Bu, ömrümde duyduğum en sıkıcı konuşmaydı ve unutma ki ben Percy'yle büyüdüm."

"Aydınlatıcı dedim, hoş demedim," dedi Hermione. "Birçok şeyi açıklıyordu."

"Sahi mi?" dedi Harry hayretle. "Bana düpedüz laf salatası gibi geldi."

Hermione ürkütücü bir tavırla, "Salatanın içine önemli şeyler gizlenmişti," dedi.

"Öyle mi?" dedi Ron, bos bos.

'Sırf ilerleme uğruna yapılan ilerleme de tesvik edil-memeli'ye ne dersin? Ya da 'yasaklanması gereken uygulamaları da budamaya'?"

Ron sabırsızca, "Ee, ne demek oluyor yani?" diye sordu.

Hermione, tekinsiz bir havayla, "Ne demek oluyor söyleyeyim," dedi. "Bakanlık Hogwarts'a müdahale ediyor demek oluyor."

Çevrelerinde büyük bir ugultu ve gümbürtü basla-

281

mıştı. Anlaşılan Dumbledore az önce öğrencilerin dağılmalarına izin vermişti, çünkü herkes ayağa kalkmış, Sa-lon'u terk etmeye hazırlanıyordu. Hermione de ayağa fırladı, telaslanmış görünüyordu.

"Ron, bizim birinci sınıflara nereye gideceklerini göstermemiz gerekiyor!"

"Ha, evet," dedi Ron, belli ki unutmamıştı. "Hey - hey, size söylüyorum! Yerden bitmeler!"

"Ron!"

"E öyleler ama, ufacıklar..."

"Biliyorum, ama yine de onlara yerden bitme diyemezsin! - Birinci sınıflar!" diye emir verircesine seslendi Hermione. "Buradan lütfen!"

Bir grup yeni öğrenci Gryffindor ile Hufflepuff masalarının arasından utangaç utangaç yürüdü, hepsi de bası çekmemeye çalışıyordu. Sahiden de çok küçük görünüyorlardı; Harry kendisinin buraya geldiğinde o kadar küçük görünmediğinden emindi. Onlara sırttı. Euan Aber-crombie'nin yanındaki sarımsın bir çocuk tas kesilmise döndü; Euan'ı dirseğiyle dürttü ve kulagina bir şeyler fısıldadı. Euan Abercrombie de aynı derecede korkmuş göründü ve Harry'ye dehset dolu bir bakış attı; Harry, yüzündeki sırtımanın Kokanözsu gibi silinip gittiğini hissetti.

Ron ve Hermione'ye, "Sonra görüşürüz," dedi ve yanından geçtiklerinin fısıldamalarını, gözlerini dikip bakmalarını ve onu isaret etmelerini görmezden gelmek için elinden geleni yaparak tek basına Büyük Salon'dan çıktı. Giriş Salonu'ndaki kalabalığın içinden geçerken gözlerini sabit bir şekilde ileriye dikmişti. Sonra mermer merdiven-

282

den hızla çıktı, kendisinin bildiği bir iki kestirme yola saptı. Kısa süre sonra kalabalığın büyük bölümünü ardında bırakmıştı.

Çok daha bos olan üst kat koridorlarından geçerken, böyle bir şeyi beklememekle aptallık ettiğini düşündü öfkeyle. Elbette herkes gözünü ona dikip bakacaktı; iki ay önce Üçbüyücü labirentinden, kollarında bir okul arkadaşının cesediyle çıkmış ve Lord Voldemort'un yeniden güçlendiğini iddia etmişti. Geçen ders yılında, hepsi eve dönmeden önce durumu açıklayacak vakti olmamıştı - yani, bütün okula o mezarlıktaki korkunç olayları ayrıntılı biçimde anlatmak içinden gelmiş olsaydı bile. Harry, Gryffindor ortak salonuna giden koridorun sonuna gelmişti, yeni parolayı bilmediğini ise ancak Sisman Hamm'ın portresi önünde durunca hatırladı.

"Sey..." dedi kederli kederli. Basını kaldırıp, bir taraftan pembe saten elbisesinin katlarını düzelteren, bir taraftan da onu sert sert süzen Sisman Hanım'a baktı.

Sisman Hanım, kibirli bir edayla, "Parola yoksa, giriş de yok," dedi.

"Harry, ben biliyorum!" Birisi soluk soluga arkasından geliyordu, geri dönünce Neville'in ona doğru kostugunu gördü. "Bil bakalım ne oldu? Bir kez olsun parolayı sahiden hatırlayacağım -" Trende onlara gösterdiği küçük, bodur kaktüsü salladı. "Mimulus mimbletonia!"

"Dogru," dedi Sisman Hanım, portresi savrulup onlara dogru bir kapı gibi açıldı, arkasındaki duvarda daire halinde bir delik ortaya çıktı; Harry ile Neville buraya tırmandı.

283

Gryffindor ortak salonu her zamanki kadar sıcak görünüyordu, harap yumusak koltuklarla ve sallanan eski masalarla dolu, rahat, daire şeklinde bir kule odasıydı. Söminedeki ates neşeyle çıtırdıyordu ve birkaç kişi, yatakhanelerine gitmeden önce burada ellerini ısıtıyordu; odanın öbür yanında Fred ve George VWeasley ilan tahtasına bir şey asıyorlardı. Harry, iyi geceler anlamında onlara el salladı ve dosdogru erkekler yatakhanesinin kapısına yöneldi; o anda canı kimseyle konuşmak istemiyordu pek. Ne-ville de arkasından geldi.

Dean Thomas ile Seamus Finnigan yatakhaneye önceden gelmişlerdi, yataklarının yanındaki duvarları posterler ve fotoğraflarla kaplamakla mesguldüler. Harry kapıyı itip açarken konuşuyorlardı ama, onu gördükleri anda sustular. Harry, acaba kendisi hakkında mı konuşuyorlardı diye merak etti, yoksa paranoyak mı olmuştum?

"Selam," dedi, kendi sandığının yanına gidip onu açarak.

West Ham'in renklerinde bir pijama giymekte olan Dean, "Hey, Harry," dedi. "Tatilin iyi geçti mi?"

"Fena sayılmaz," diye mırıldandı Harry, çünkü bu tatilin hikâyesini tam olarak anlatmaya kalksa hani neredeyse gecenin sonuna kadar sürerdi, bunu da kaldıracak hali yoktu. "Ya senin?"

"Ha, iyiydi," diye kıkırdadı Dean. "En azından, bana anlattıklarına bakılırsa, Seamus'unkinden iyi."

"Niye, ne oldu, Seamus?" diye sordu Neville, Mimbı-lus mimbletonia'sim sefkatle yatagının yanındaki komodinin üstüne koyarken.

284

Seamus hemen cevap vermedi, Kenmare Kerkenezleri Quidditch takımı posterini düzeltmeye nedense biraz fazla özen gösteriyordu. Sonra, sırtı hâlâ Harry'ye dönük şekilde, "Annem geri gelmemi istemedi," dedi.

"Ne?" dedi Harry, çüppesini çıkarırken kalakalmıştı.

"Benim Hogwarts'a dönmemi istemedi."

Seamus sırtını posterine verdi ve yine de Harry'ye bakmayarak pijamasını sandığından çıkardı.

"İyi ama - neden?" dedi Harry hayretle. Seamus'un annesinin cadı olduğunu biliyordu ve bu yüzden de neden böyle Dursley'ler gibi davrandığını anlayamıyordu.

Seamus pijamasının düğmelerini iliklemeyi bitirene kadar cevap vermedi.

Ölçülü bir sesle, "Sey," dedi, "sanırım... senin yüzünden."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry hemen.

Kalbi hızla çarpıyordu. Belli belirsiz bir şekilde, üstüne karanlık bir bulutun çökmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Sey," dedi Seamus yeniden, hâlâ Harry'yle göz göze gelmekten kaçınarak, "o... eee... yani, sadece sen değil, Dumbledore da var..."

"Gelecek Postası'na mı inanıyor?" dedi Harry. "Benim bir yalancı, Dumbledore'un da bunagin teki olduğunu mu düşünüyor?"

Seamus basını kaldırıp ona baktı.

"Evet, öyle bir şey."

Harry hiçbir şey söylemedi. Asasını komodinin üstüne attı, çüppesini çekip çıkardı, öfkeyle sandığına tıktı ve

285

sandığın içinden pijamasını çekti. Bıkmıştı artık bundan: herkesin gözlerini üzerine diktigi, hakkında konustugu kişi olmaktan. Biri olsun bilseydi, bir tanesi olsun bütün bu şeylerin basına gelen kişi olmanın ne anlama geldiğini bilseydi... Mrs Finnigan'ın en ufak bir fikri yoktu, aptal kadın, diye düşündü hınçla.

Yatagina yattı, perdeleri çekmek için uzandı, ama daha o çekmeden, Seamus, "Baksana..." dedi, "ne oldu o gece, hani... biliyorsun iste... Cedric Diggory'yle falan?"

Seamus aynı anda hem sinirli, hem hevesli izlenimi uyandırıyor. Bir terlik almaya çalışarak sandığının üzerine eğilmiş olan Dean tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı ve Harry onun da kulak kesilmiş dinlediğini anladı.

"Niye soruyorsun ki bana?" diye cevabı yapıstırdı Harry. "Sen de annen gibi Gelecek Postası okusana. Bilmen gereken her şey var orda."

Seamus, "Anneme dil uzatma," diye tersledi.

"Bana yalancı diyen herkese dil uzatırım," dedi Harry.

"Benimle böyle konuşma!"

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum," dedi Harry, aniden öyle öfkelenmişti ki, esasını komodinin üzerinden kaptı. "Eger yatakhaneyi benimle paylaşmak sana zor geliyorsa, tasınabilir miyim diye gidip McGonagall'a sorarsın... annecigin de üzülmemis olur -"

"Annemi bu ise karıştırma, Potter!"

"Neler oluyor burda?"

Ron kapıda görünmüştü. Önce, yatağında diz çökmüş, esasını Seamus'a doğrultmuş Harry'ye, sonra da yumruklarını kaldırmış, ayakta duran Seamus'a baktı.

286

"Anneme dil uzatıyor!" diye feryat etti Seamus.

"Ne?" dedi Ron. "Harry böyle bir şey yapmaz - annenle tanıştık, onu severiz..."

Harry, avazı çıktığı kadar, "O dedigin, annesi iğrenç Gelecek Postası'nın benim hakkımda yazdığı her şeye inanmaya başlamadan önceydi!" diye bağırıldı.

"Haa," dedi Ron. Olan biteni anladığını gösteren bir ifade, çilli yüzüne yavaş yavaş yayıldı. "Haa... anlaşıldı."

"Hem, biliyor musun?" dedi Seamus hararetle, Harry'ye kin dolu bir bakış attı. "Haklı da, artık onunla aynı yatakhaneyi paylaşmak istemiyorum, deli o."

"Çizmeyi asıyorsun, Seamus," dedi Ron, kulakları kızarmaya başlayarak - ki bu daima bir tehlike isaretiydi.

"Asıyorum, öyle mi?" diye haykırdı Seamus, Ron'un tersine onun beti benzi atmıştı.

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen için söylediği bütün o saçmalıklara inanıyor musun, sence o gerçeği mi söylüyor?"

"Evet, öyle!" dedi Ron öfkeyle.

"Öyleyse sen de delisin," dedi Seamus, tiksintiyle.

"Öyle mi? Eh, üzgünüm ahbab ama, aynı zamanda sınıf baskanıyım!" dedi Ron, parmağıyla göğsünü dürterek. "Yani, cezaya kalmak istemiyorsan, agzından çıkana dikkat et!"

Seamus birkaç saniye süreyle, sanki aklından geçenleri söylemek karşılığında cezaya kalmanın makul bir bedel olduğunu düşünüyormuş gibi göründü; ama nefret dolu bir ses çıkararak sırtını döndü, yatağına sıçradı ve perdeleri öyle bir siddetle çekti ki, perdeler yataktan kopup tozlu bir yığın halinde yere düştü. Ron gözlerinden ateş saçarak önce Seamus'a, sonra Dean'le Neville'e baktı.

287

Saldırgan bir edayla, "Baska kimsenin ana babasının Harry'yle bir sorunu var mı?" dedi.

"Benim annemle babam Muggle, abi," diye omuz silk-ti Dean. "Hogwarts'taki ölümler falan hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, çünkü onlara söyleyecek kadar aptal değilim."

"Sen annemi tanıyorsun, herkesin agzından her türlü lafı alır!" diye çıkıştı Seamus. "Hem senin annenle baban Gelecek Postası almıyor. Müdür'ün kafayı üsüttüğü için Büyücesûra'dan da, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'ndan da atıldığını bilmiyorlar -"

"Büyükannem bunun saçmalık olduğunu söylüyor," dedi Neville, çocuk gibi ince bir sesle. "Diyor ki, tepe asığı giden Dumbledore değil, Gelecek Postası'yım. Aboneliğimizi iptal ettirdi. Biz Harry'ye inanıyoruz," dedi Neville, sade bir şekilde. Yatağına yattı, örtüyü çenesine kadar çekip baykus gibi onun üstünden Seamus'a baktı. "Büyükannem hep Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in bir gün geri döneceğini söylerdi. Eger Dumbledore geri döndü diyorsa dönmüştür, diyor."

Harry'nin içinde Neville'e karşı bir minnet duygusu kabardı. Ötekiler hiçbir şey söylemedi. Seamus esasını çıkardı, onu kullanarak yatak perdelerini yeniden yerine taktı ve arkalarında gözden

Page 106

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

kayboldu. Dean yatağına yattı, arkasını döndü ve sustu. Neville'in de artık söyleyecek bir şeyi kalmamış gibiydi, üzerine ay ışığının vurduğu kaktüsüne sevgiyle bakıyordu.

Ron, yanındaki yatağın çevresinde dolanıp eşyalarını kaldırırken, Harry de basını yastıklarına koyup uzandı.

288

Her zaman çok hoşlandığı Seamus'la yaptığı tartışmanın onu sarstığını hissediyordu. Acaba daha kaç kişi onun yalan söylediğini ya da aklını oynattığını ileri sürecekti?

Acaba Dumbledore da yaz boyunca, önce Büyücesûra, sonra da Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu onu aralarından atarken böyle ıstırap çekmiş miydi? Yoksa Dumbledore'un

aylardır Harry'yle temasa geçmesine engel olan, ona duyduğu öfke miydi? Ne de olsa, ikisi de basından beri bu isin içindeydiler; Dumbledore Harry'ye inanmış, onun olaylara ilişkin anlattıklarım önce bütün okula, sonra da büyücü toplumuna ilan etmişti. Harry'nin yalancı olduğunu düşünen herkes, Dumbledore'un da ya yalancı olduğunu, ya da oyuna getirildiğini düşünmek zorundaydı... Ron yatığına yatıp yatakhanedeki son mumu da üf-lerken, Harry mutsuzluk içinde, sonunda haklı olduğumuzu anlayacaklar, diye düşündü. Ama acaba o gün gelmeden, Seamus'unki gibi daha kaç saldırıya göğüs germek zorunda kalacaktı?

289

ON İKİNCİ BÖLÜM

Profesör Umbridge

Seamus ertesi sabah yıldırım hızıyla giyindi ve Harry daha ayığına çoraplarını geçiremeden yatakhaneyi terk etti. Seamus'un cüppesinin eteği gözden kaybolurken, Harry yüksek sesle, "Acaba benimle uzun süre aynı odada kalırsa keçileri kaçıracağını mı sanıyor?" diye sordu. Dean, okul çantasını sırtına vurarak, "Takma kafana, Harry," diye mırıldandı, "o sadece..." Ama anlatılan Seamus'un ne olduğunu söyleyemeyecekti. Kısa, tuhaf bir sessizliğin ardından, onun pesinden odadan çıktı.

Neville ve Ron, Harry'ye "bu senin sorunun değil, onun sorunu" anlamına bir bakış attılar, ama Harry pek de teselli olmadı. Acaba bu tür seylere daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı? Bes dakika sonra Harry ile Ron kahvaltıya inerken, onlara ortak salonun ortasında yetisen Hermione, "Ne oldu?" diye sordu. "Siz resmen - aman yani!"

Ortak salonun ilan tahtasına bakıyordu, buraya kocaman yeni bir duyuru konmuştu.

290

GANİ GANİ GALLEON!

Harçlığınız harcama hızınıza ayak uyduramıyor mu?

Fazladan biraz altın mı kazanmak istiyorsunuz?

Basit, yarım günlük, hemen hemen acısız işler için

Gryffindor ortak salonunda Fred ve George Weasley

ile temas kurun. (Basvuru sahiplerinin, iş tehlikesini pesinen kabul ettiğini üzülerek bildiririz.)

Hermione asık bir suratla, "Her şeyin bir haddi var," dedi. Fred ve George'un, ekimdeki ilk Hogsmeade hafta sonunun tarihini bildiren poster üzerine igneledikleri duyuruyu yerinden çıkardı.

"Onlarla konuşmamız gerekecek, Ron."

Ron fena halde tedirgin olursa benziyordu.

"Neden?"

Page 107

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Biz sınıf baskanınız da ondan!" dedi Hermione, portre deliginden tırmanıp dışarı çıkarlarken. "Bu tür seylere engellemek bizim görevimiz!"

Ron hiçbir şey söylemedi. Harry onun yüzündeki somurtkan ifadeden, Fred ve George'un en sevdikleri şeyi yapmalarını engelleme fikrinin ona pek de cazip gelmediğini görebiliyordu.

"Her neyse, ne oldu, Harry?" diye devam etti Hermione, eski cadılarla büyücülerin portrelerinin dizili olduğu bir merdivenden inerlerken; portrelerdeki cadılarla büyücüler kendi aralarında sohbe dalmışlardı, onları yok sayıyorlardı. "Kafan bir seye sahiden bozulmuş gibi."

Harry cevap vermeyince, Ron durumu özetledi: "Se-

291

amus, Harry'nin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen konusunda yalan söylediğini sanıyor."

Harry, Hermione'nin de kendi adına kızgın bir tepki göstermesini beklerken, o içini çekti.

Kasvetle, "Evet, Lavender da öyle düşünüyor," dedi.

Harry yüksek sesle, "Onunla oturup benim yalancı, ilgi pesinde kosan gıcık biri olup olmadığımı konusunda güzel güzel sohbet ettin, öyle mi?" dedi.

"Hayır," dedi Hermione, sakın sakın. "Aslında ona o koca agzını kapalı tutmasını, senin hakkında ileri geri konuşmamasını söyledim. Ve sen de bizim bogazımıza sarılmaktan vazgeçsen hiç fena olmayacak, Harry, çünkü farkında mısın bilemiyorum ama, Ron'la ben senin tarafında-yız."

Kısa bir sessizlik oldu.

Harry alçak sesle, "Özür dilerim," dedi.

Hermione vakur bir edayla, "Mesele yok," dedi. Sonra basını iki yana salladı. "Son yıl sonu söyleninde Dumble-dore ne demisti, hatırlamıyor musunuz?"

Harry ile Ron ona bos bos baktılar, Hermione yeniden içini çekti.

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen hakkında. Dedi ki, 'onun anlaşılmazlık ve düşmanlık tohumları ekme yeteneği çok büyüktür. Bununla, ancak aynı derecede güçlü bir dostluk ve güven bağı kurarak mücadele edebiliriz -' "

Ron ona hayranlıkla bakarak, "Böyle şeyleri nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Dinliyorum, Ron," dedi Hermione, biraz sert bir sesle.

292

"Ben de, ama yine de, sorsan söyleyemezdim -"

"Mesele su ki," diye yüksek sesle bastırıldı Hermione, "bu tam da Dumbledore'un sözünü ettiği şey.

Kim-Oldu-gunu-Bilirsin-Sen döneli henüz iki ay oldu, aramızda kavga etmeye başladık bile.

Seçmen Sapka'nın uyarısı da böyleydi: Aynı safta durun, birlik olun -"

"Ve Harry de dün gece doğru söyledi," diye cevabı yapıştırdı Ron. "Bu dedikleri eğer bizim Slytherin'le dost olmamız demekse - çok bekler."

"Ben de diyorum ki, binalar arasında biraz birlik kurmaya çalışsak keske," dedi Hermione ters ters.

Mermer merdivenin dibine varmışlardı. Dördüncü sınıftaki Ravenclav'lardan oluşan bir sıra, Giriş

Salonu'nu geçiyordu; Harry'yi görür görmez telaşa birbirlerine daha da fazla yaklaştılar; sanki

sürüden ayrılana saldıracağından korkuyor gibiydiler.

Harry alaylı alaylı, "Doğru ya, gerçekten de böyle kişilerle dost olmaya çalışmalıyız," dedi.

Ravenclav'ların ardından Büyük Salon'a girerken, üçü de içgüdüsel olarak öğretmenler masasına

baktı. Profesör Grubbly-Plank, Astronomi öğretmeni Profesör Si-nistra'yla sohbet ediyordu. Hagrid

ise bir kez daha yoklu-guyla dikkati çekiyordu. Tepelerindeki büyümlü tavan, Harry'nin ruh halini

yansıtıyordu: iç karartıcı bir yağmur bulutu grisi.

Salon'u geçip Gryffindor masasına giderlerken, Harry, "Dumbledore, Grubbly-Plank denen o

kadının ne kadar kalacağından hiç söz etmedi," dedi.

"Belki..." dedi Hermione düşünceli düşünceli.

293

Harry ile Ron bir ağızdan, "Ne?" diye sordular.

"Sey... belki de Hagrid'in burada olmayışına dikkati çekmek istememistir."

Ron, yarı gülerek, "Dikkati çekmemek de ne demek?" dedi. "Fark etmemek mümkün mü ki?"

Hermione cevap veremeden, uzun boylu, uzun örgülü saçlı siyahi bir kız Harry'nin yanına geldi.

Page 108

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Selam, Angelina."

"Selam," dedi Angelina, canlı bir sesle. "Yaz iyi geçti mi?" Sonra da cevap bile beklemeden devam etti: "Dinle bak, beni Gryffindor Quidditch Kaptanı yaptılar."

"Bu iyi iste," dedi Harry, ona sırtarak; Angelina'nın motivasyon konuşmalarının Oliver Wood'un kiler kadar uzun sürmeyeceğini umuyordu, bu da bir ilerlemeydi tabii.

"Tamam da, şimdi Oliver gittigine göre yeni bir Tutucu'ya ihtiyacımız var. Seçmeler cuma saat beste ve bütün takımı orada istiyorum, tamam mı? Yeni oyuncunun vücut sağlığını sağlayamayacağını anlarız böylece."

"Oldu," dedi Harry.

Angelina ona gülümsedi ve gitti.

Hermione, Ron'un yanına oturup önüne bir tabak kızarmış ekmek çekerken, dalgın dalgın,

"Wood'un gittigini unutmustum," dedi. "Sanırım takımı etkileyecek, değil mi?"

"Sanırım," dedi Harry, onun karşısındaki sıraya oturarak. "İyi bir Tutucu'ydu..."

"Yine de, taze kanın zararı olmaz, ha?" dedi Ron.

Kanat sesleri ve tıkırtılar esliğinde, yüzlerce baykus üst pencerelerden içeri süzüldü. Sahiplerine mektuplarla

294

paketler getirerek Salon'un her yanına konarken, kahvaltı edenleri su damlacıklarıyla yıkadılar;

belli ki dışarıda bardaktan bosanmışına yağmur yağıyordu. Hedwig görünürde yoktu, ama Harry

hiç sasırmadı; ona yazan tek kişi Sirius'tu, onun da yirmi dört saat ayrı kaldıktan sonra söyleyecek

bir şeyi olacağından süpheliydi. Hermione ise, gagasında sırlıklam bir Gelecek Postası tutan

kocaman, ıslak bir peçeli baykusa yer açmak için portakal suyunu kenara çekmek zorunda kaldı.

Hermione baykus uçup gitmeden önce onun bacağındaki deri keseye bir Knut koyarken, öfkeyle

Seamus'u düşünen Harry, "Bunu niye alıyorsun ki hâlâ?" dedi. "Ben hiç zahmet etmiyorum... bir

sürü zırva."

Hermione karanlık bir ifadeyle, "Düşmanın ne dediklerini bilmek iyidir," dedi, sonra da gazetesini

açıp arkasında kayboldu. Harry ile Ron'un kahvaltıları bitene kadar da arkasından çıkmadı. Gazeteyi katlayıp tabağının yanına koyarken, "Hiçbir şey yok," dedi sadece. "Ne seninle Dumbledore hakkında bir şey var, ne de başka bir şey."

Profesör McGonagall şimdi masa boyunca yürüyerek ders programlarını dağıtıyordu.

"Bugünün programına bak!" diye inledi Ron. "Sihir Tarihi, iki ders üst üste İksir, Kehanet ve iki ders üst üste Karanlık Sanatlara Karsı Savunma... tek bir günde Binns, Snape, Trelawney ve o Umbridge denen kadın, hepsi birden! Fred'le George ellerini çabuk tutup o Kaytardan Çerezkutulan'ın bir an önce hazır etseler iyi olacak..."

"Kulaklarım beni aldatıyor mu?" dedi Fred, George'la

295

birlikte gelip Harry'nin yanına sıkışarak. "Hogwarts sınıf başkanları dersleri asmak istemiyordur herhalde."

Ron, ders programını Fred'in burnunun dibine sokarak, "Bugün neler var, baksana," dedi huysuzca. "Gördüğüm en berbat pazartesi."

Fred, programa göz atarak, "Dogru söylüyorsun, küçük kardes," dedi. "İstersen ucuza biraz Burunkanatan Nugat alabilirsin."

"Neden ucuza?" diye sordu Ron kuskuyla.

"Çünkü bembeyaz kesilene kadar burnun kanayacak da ondan," dedi George, bir füme balık yiyerek. "Henüz panzehir bulamadık."

"Sagol," dedi Ron mahzun mahzun. Ders programını cebine soktu. "Sanırım derslere girmeyi tercih edeceğim."

Hermione ise boncuk gibi gözlerle Fred ve George'u süzerek, "Hazır laf Kaytardan Çerezkutuları'mza gelmişken," dedi, "denek bulmak için Gryffindor ilan tahtasında duyuru yapamazsınız."

"Kim demis?" dedi George, hayretle.

"Ben diyorum," dedi Hermione. "Bir de Ron."

Page 109

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ron hemen, "Beni karıştırma," dedi.

Hermione ona yiyecekmiş gibi baktı. Fred ve George alaylı alaylı güldüler.

Fred, sıcak bir ekmeğe bol bol yağ sürerek, "Bugün yarın başka telden çalacaksın, Hermione," dedi. "Besinci yılına başlıyorsun, çok geçmeden sana da bir Çerezkutusu verelim diye bize yalvaracaksın."

"Besinci yıla başlamamın Kaytardan Çerezkutusu istemekle ne ilgisi var?" diye sordu Hermione.

296

George, "Besinci sınıf, S.B.D. yıldır," dedi.

"Ee?"

"Yani sınavlar geliyor, değil mi? Burunlarınızı o bilegi tasma öyle bir sürtecekler ki, deriniz soyulacak," dedi Fred memnuniyetle.

George da mutlu mutlu, "Bizim sınıfın yansı S.B.D.'ler yaklaşıırken küçük sinir krizleri geçirdi," dedi. "Gözyaşları, huysuzluk nöbetleri... Patricia Stimpson bayılıp duruyordu..."

"Kenneth Tovvler bir sürü çıban çıkarmıştı, hatırlıyor musun?" dedi Fred, anılarını yâd eden biri edasıyla.

"Pijamasının içine Yumrudoks tozu koymuştun da ondan," dedi George.

"Öyle ya," diye sırıttı Fred. "Unutmusum... Bazen hepsini hatırdaki tutmak zor oluyor, değil mi?"

"Her neyse, besinci sınıf bir kâbustur," dedi George. "Tabii, sınav sonuçları seni ilgilendiriyorsa. Fred ve ben nasıl olduysa kuyruğu dik tutmayı basardık."

"Ya..." dedi Ron, "neydi, üçer S.B.D. almıştınız, değil mi?"

Fred umursamazca, "Evet," dedi. "Ama biz geleceğimizi akademik başarılar dünyasının dışında görüyoruz."

George neseyle, "Yedinci sınıf için okula gelsek mi gelmesek mi diye ciddi bir şekilde tartıştık," dedi, "madem artık elimizde -"

Birden sustu, çünkü George'un, onlara verdiği Üçbü-yücü ödülünden söz edeceğini bilen Harry, ona uyarıcı bir bakış atmıştı.

"- madem artık elimizde S.B.D.'lerimiz var," dedi

297

George hemen. "Yani, F.Y.B.S.'leri kim ne yapsın? Ama annemin okuldan erken ayrılmamızı kabul etmeyeceğini düşündük, hele Percy de dünyanın en büyük gıcığı olduğunu belli ettikten sonra."

Fred, Büyük Salon'a sevgiyle göz gezdirirken, "Ama buradaki son yılınızı da ziyan edecek degiliz," dedi. "Pazar araştırması yapmakta kullanacağız, ortalama Hog-warts öğrencisinin bir saka dükkânından tam olarak ne beklediğini saptayacağız, sonra da araştırmamızın sonuçlarını özenle değerlendirip ortaya talebe uygun ürünler çıkaracağız."

Hermione süpheyle, "Ama bir saka dükkânı kurmak için gereken altını nereden bulacaksınız?" diye sordu. "Karışmaları oluşturan bütün maddeler lazım, diğer malzemeler var - bir de yer, herhalde..." Harry ikizlere bakmadı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu; çatalını kasten düşürüp, almak için masanın altına daldı. Fred'in yukarıdan, "Bize soru sormazsan, biz de sana yalan söylemeyiz, Hermione," dediğini duydu. "Hadi, George, erken gidersek, Bitkibilim'den önce birkaç tane Uzayan Kulak satabiliriz."

Harry masanın altından çıktığında, Fred ve George, ellerinde bir yığın kızarmış ekmekle uzaklaşıyorlardı.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Hermione, önce Harry'ye, sonra Ron'a bakarak. " 'Bize soru sormazsan...' Yani ellerinde bir saka dükkânı açacak kadar altın var mı?"

Ron kaslarını çatarak, "Dogrusu, ben de bunu merak ediyorum," dedi. "Bu yaz bana yeni bir resmi cüppe al-

298

mıslardı da, Galleon'ları nereden bulduklarını anlayamadım..."

Harry konuşmayı bu tehlikeli sulardan çıkarma vakti geldiğine karar verdi.

"Sizce bu yıl sahiden zor mu olacak?" dedi. "Yani, sınavlar yüzünden?"

"Tabii, canım," dedi Ron. "Öyle olmalı, değil mi? S.B.D./ler gerçekten de önemli, başvuracağın işleri falan etkiliyor. Bu yıl, daha sonra, meslek tavsiyesi de alacakmı-sız, Bili öyle dedi. Önümüzdeki yıl

Page 110

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı için F.Y.B.S./lerimizi seçebilelim diye."

Az sonra Büyük Salon'dan çıkıp Sihir Tarihi sınıfına giderlerken, Harry diğer ikisine, "Hogwarts'tan sonra ne yapmak istediğinizi biliyor musunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Ron ağır ağır. "Tabii... sey ha-riç..."

Birazcık utanmış gibiydi.

"Ne?" diye zorladı Harry onu.

Ron, öylesine söylemiş gibi bir sesle, "Sey, Seherbaz olmak süper olurdu," dedi.

Harry hararetle, "Olurdu ya," dedi.

"Ama onlar seçkin falan," dedi Ron. "Gerçekten iyi olman gerek. Ya sen, Hermione?"

"Bilmiyorum. Sanırım ben faydalı bir şeyler yapmak istiyorum."

"Seherbazlık faydalı ama!" dedi Harry.

"Evet, öyle, ama tek faydalı şey de değil," dedi Hermione, düşünceli düşünceli. "Yani, eğer E.R.İ.T.'i daha da ürelebilirsem..."

299

Harry ve Ron göz göze gelmemeye çalıştılar.

Sihir Tarihi, sınıfın ortak kanısına göre, büyücü milleti tarafından icat edilmiş en sıkıcı dersti.

Hayalet öğretmeni Profesör Binns'in o hırıltılı, vızıltılı sesi en fazla on dakikada, iyi havalardaysa bes dakikada, ağır bir mahmurluga yol açardı. Derslerinin biçimini hiç degistirmez, onlar not alırken ya da uykulu uykulu bosluga bakarken, hiç ara vermeden anlatırdı. Harry ve Ron simdiye kadar bu dersten geçer not almayı, ancak sınavlardan önce Hermi-one'nin notlarını kopya ederek basarmışlardı; çünkü Binns'in sesinin uyku getiren özelliğine direnebilen tek kişi, Hermione'ydi.

Bugün ise onları dev savaşları konusunda bir buçuk saatlik bir mırıltı bekliyordu. Harry ilk on dakikada hayal meyal duyduklarından, baska bir öğretmenin elinde bu dersin bir nebze ilgi çekici olabileceği sonucuna vardı; ama sonra beyni dersten koptu ve geri kalan bir saat yirmi dakikayı, parsömenin kösesinde Ron'la adam asmaca oynayarak geçirdi; Hermione ise göz ucuyla onlara pis bakışlar attı.

Teneffüs için sınıftan çıktıklarında (Binns karatahtanın içine doğru süzülüp gözden kaybolmustu), Hermione soguk soguk, "Acaba," dedi, "bu yıl notlarımı size vermeyi reddetsem nasıl olurdu?"

"S.B.D.'yi alamazdık," dedi Ron. "Eğer vicdanında böyle bir yük istiyorsan, Hermione..."

Hermione, "Eh, hak etmiş olurdunuz," diye cevabı yapıstırdı. "Onu dinlemeyi denemiyorsunuz bile, değil mi?"

"Deniyoruz," dedi Ron. "Ama bizde senin kafan da

300

yok, hafızan da. Senin gibi dikkatimizi toplayamıyoruz -sen bizden daha akıllısın iste - bunu

kafamıza kakmak hos bir sey mi?"

"Hadi hadi, böyle palavralara karnım tok," dedi Her-mione. Ama önlerine düsüp rutubetli avludan geçerken hayli yatısmıs görünüyordu.

İnce bir yağmur çiseliyor, havayı puslandırıyordu, bu yüzden de bahçede öbekler halinde duran insanlar bulanık birer siluete dönmüştü. Harry, Ron ve Hermione kenarından tıp tıp su damlayan bir balkonun altında kendilerine kuytu bir köse buldular, soguk eylül havasından korunmak için cüppelerinin yakasını kaldırdılar ve Snape'in yılın ilk dersinde onlardan ne gibi bir sey isteyebileceğini tartıstılar. İki aylık bir tatilin ardından onları gafil avlamak için son derece zor bir sey isteyeceği ihtimalinden söz ediyorlardı ki, biri köseyi dönüp onlara dogru yürüdü.

"Merhaba, Harry!"

Gelen Cho Chang'dı, üstelik yine yalnızdı. Bu çok sı-radısı bir seydi. Cho hemen hemen her zaman, kıkırdayan bir kızlar çetesiyle çevrili olurdu; Harry, onu Noel Balosu'na davet etmek üzere yalnız yakalamak için ne iskence çektiğim hatırlıyordu.

"Selam," dedi Harry, yüzünün kızardığını hissederek. Hiç degilse bu sefer Kokanözsu'yla kaplı degilsin, dedi kendi kendine. Cho da aynı sey düşünüyor gibiydi.

"Demek o sey çıkardın suratından, ha?"

"Evet," dedi Harry, sanki son karsılaşmalarının hatırası dehset verici degil de komikmiş gibi sırtıtmaya çalırsarak. "Demek, sen... yani... yazın iyi geçti mi?"

Page 111

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

301

Bunu söylediği anda pisman oldu - Cedric, Cho'nun erkek arkadasıydı, onun ölümünün anısı tatilde Harry'yi olduğu gibi Cho'yu da etkilemiş olmalıydı. Yüzü hafiften gerilmiş gibi oldu ama, "Ha, fena degildi, evet..." dedi.

Ron birden, "Hortumlar rozeti mi o?" diye sordu; Cho'nun cüppesinin önünde, altın "TH" ile süslenmiş gök mavisi bir rozeti parmağıyla göstererek. "Onların taraftarı degilsin, degil mi?"

"Evet, öyleyim," dedi Cho.

"Hep taraftarları mıydın, yoksa ligi kazandıktan sonra mı onları tutmaya basladın?" dedi Ron, Harry'ye gereksiz şekilde suçlayıcı gelen bir ses tonuyla.

Cho sakin sakin, "Atı yasımdan beri onları tutuyorum," dedi. "Neyse... görüşürüz, Harry."

Uzaklaşıp gitti. Hermione, Ron'a çıkısmadan önce Cho'nun avlunun ortasına kadar gitmesini bekledi.

"Niye bu kadar densizsin sen?"

"Ne? Bir sey sordum sadece -"

"Onun Harry'yle yalnız basına konuşmak istedigini anlamadın mı?"

"Ee? Konussaydı, ben engel olmadım ya -"

"Ne diye Quidditch takımı için saldırdın ona?"

"Saldırmak mı? Ben saldırmadım ki, sadece -"

"Hortumlar'ı tutuyorsa kime nel"

"Yapma ama, rozet taktığını gördüğün o insanların yarısı rozetleri daha geçen mevsim aldı -"

"İyi de, ne/arfc ederi"

"Onlar gerçek taraftar degiller ama, sadece modaya uyuyorlar -"

302

Harry kayıtsız bir şekilde, "Zil çaldı," dedi, çünkü Ron ile Hermione zili duyamayacak kadar yüksek sesle atıyorlardı. Snape'in zindanına kadar da tartısmayı kesmediler. Harry ise Neville'dir, Ron'dur derken, Cho ile arasında, daha sonra ülkeyi terk etmeyi istemesine yol açmayacak iki dakikalık bir konuşma bile geçse sanslı sayılacağını düşündü.

Snape'in sınıfının kapısındaki kuyruğa girerlerken, yine de, dedi kendi kendine, gelip benimle konuşmayı Cho'nün kendisi istedi, degil mi? Cho, Cedric'in kız arkadasıydı; Cedric ölürken Üçbüyücü labirentinden o sag çıktı diye Harry'den pekâlâ nefret edebilirdi, oysa onunla fevkalade dostça konuşuyordu, onu deli ya da yalancı sa-yıyormus, ya da korkunç bir şekilde Cedric'in ölümünden sorumlu tutuyormus gibi bir hali yoktu... evet, gelip onunla konuşmayı kesinlikle kendi seçmişti, üstelik de iki günde ikinci defa... bu düşünceyle, Harr/nin morali yükseldi. Snape'in zindan kapısının tekinsiz bir gıcırtyla açılması bile, göğsünde kabarmısa benzeyen küçük umut baloncugunu patlatamadı. Ron ve Hermione'nin ardından sınıfa girdi, onların pesinden zindanın arka tarafında bulunan her zamanki masalarına yürüdü; ikisinden de yükselen gücenmiş, sinirli sesleri duymazdan geldi.

"Sessiz olun," dedi Snape soguk soguk, kapıyı arkasından kapatırken.

Aslında onları uyarmasına hiç gerek yoktu: Öğrenciler kapının kapandığını duydukları anda sınıfa sessizlik hâkim olmuş, tüm kıpırdanmalar durmuştu. Sadece Sna-pe'in varlığı, bir sınıfın sessizliğini sağlamaya yeterliydi.

303

Snape, kürsüsüne doğru süzülürcesine ilerleyip hepsine bakarak, "Bugünkü dersimize başlamadan önce," dedi, "önümüzdeki haziranda önemli bir sınava gireceğiniz konusunda sizi uyarmayı uygun buluyorum; bu sınavda sihirli iksirlerin bileşimi ve kullanımı konusundaki bilginizi göstereceksiniz. Bu sınıfın bir kısmı hiç şüphesiz moron olduğu halde, hepinizin S.B.D.'nizden bir 'Uygun' almanızı bekliyorum, yoksa... hoşnutsuzluğumun sonuçlarına katlanırsınız."

Bu sefer bakışları Neville'in üzerinde durdu. Neville yutkundu.

"Bu yıldan sonra tabii ki çoğunuz benim dersime artık girmiyor olacaksınız," diye devam etti Snape. "F.Y.B.S. İksir sınıfıma sadece en iyi olanları alırım, bu da bazılarımızın kesinlikle veda edeceği anlamına geliyor."

Gözleri Harry'nin üzerinde durdu ve dudakları kıvrıldı. Harry ona dik dik baktı, besinci yıldan sonra

Page 112

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

İksiri bırakabileceği fikri ona karanlık bir zevk veriyordu.

Snape ipeksi bir sesle, "Ama bu mutlu veda anına gelmeden önce daha bir yılımız var," dedi. "Bu yüzden de F.Y.B.S. girişiminde bulunsanız da bulunmasanız da, hepinize S.B.D. öğrencilerimden her zaman beklediğim yüksek notu almak için çabalarınızı yoğunlaştırmanızı tavsiye ederim.

"Bugün, çoğu kez Sıradan Büyücülük Düzeyi'nde karsımıza çıkan bir iksiri hazırlayacağız: Huzur Sıvısı, kuruntuyu yatıstırarak, kaygıyı yumusatacak bir iksir. Ancak unutmayın: Eger karısının maddelerini katarken beceriksizlik ederseniz, içen kişi derin ve belki asla uyana-

304

mayacağı bir uykuya dalabilir. Onun için de ne yaptığınıza çok dikkat etmeniz gerek." Harry'nin solunda Hermi-one daha da dik oturmaya başladı, son derece dikkatli bir hali vardı. "Karısının içindeki maddeler ve yöntem -" Snape esasını hafifçe salladı "- tahtada -" (orada belirtiler) "- ihtiyacınız olan her şeyi -" esasını yeniden salladı "- malzeme dolabında bulacaksınız -" (adı geçen dolabın kapısı hızla açıldı) "- bir buçuk saatiniz var... başlayın."

Tam da Harry, Ron ve Hermione'nin tahmin ettikleri gibi, Snape onlara bundan daha zor, daha çok maharet isteyen bir iksir yapma görevi veremezdi. Karısındaki maddelerin kazana tamı tamına doğru sırayla ve miktarlarda konması gerekiyordu; karısının ille de belli sayıda ve önce saat yönünde, sonra da saatin aksi yönde karıştırılması gerekiyordu; son katkı maddesi eklenmeden önce de, karısının üzerinde kaynadığı alevlerin, belirli bir süre boyunca tam da gereken düzeyde tutulması şarttı.

Bitime on dakika kala Snape, "Simdi iksirinizden açık gümüşü renkte bir buhar yükseliyor olmalı," dedi.

Buram buram terleyen Harry, zindanda umutsuzca etrafına bakındı. Kendi kazanından o anda bol miktarda kursuni renkte buhar çıkıyordu; Ron'unkiyse yeşil kıvılcıklar tükürüyordu. Seamus, esasının ucuyla kazanının altındaki, sönme eğilimi gösteren alevleri dürtüklüyordu. Buna karşılık Hermione'nin iksirinin yüzeyi, parlayan gümüşü bir buharla kaplanmıştı. Snape onun yanından geçerken kanca burnundan aşağı, iksire doğru bir baktı ve hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti, ki bu da elestirecek bir şey bulamadığı anlamına geliyordu. Ama

305

Harry'nin kazanma gelince durdu ve yüzünde berbat bir sırtıyla kazana baktı.

"Potter, bu nedir şimdi sence?"

Sınıfın ön tarafındaki Slytherin'lerin hepsi hevesle baslarını kaldırdı; Snape'in Harry ile alay edisini dinlemeye bayılırlardı.

Harry gergin bir ifadeyle, "Huzur Sıvısı," dedi.

Snape ipeksi bir sesle, "Söyle bana, Potter," dedi, "okuman var mı?"

Draco Malfoy güldü.

"Evet, var," dedi Harry, esasını tutan parmakları kasılmıştı.

"Talimatın üçüncü satırını oku bana, Potter."

Harry gözlerini kısarak tahtaya baktı; su anda zindanı doldurmakta olan rengârenk buharların arasından talimatı görmek kolay değildi.

" 'Ay taşı tozu ekleyin, saatin aksi yönde üç kez karıştırın, yedi dakika kaynamaya bırakın, sonra iki damla çöpleme surubu ekleyin."

Harr/nin kalbi durdu sanki. Çöpleme surubu eklemeyi unutmuş, iksirini yedi dakika kaynamaya

biraktıktan sonra dogrudan dogruya talimatın dördüncü satırına geçmişti.

"Üçüncü satırdaki her şeyi yaptın mı, Potter?"

"Hayır," dedi Harry, çok alçak sesle.

"Pardon, ne dedin?"

"Hayır," dedi Harry, daha yüksek sesle. "Çöpleme surubunu unuttum."

"Unuttugunu biliyorum, Potter, dolayısıyla bu çamur da hiçbir işe yaramaz. Evanesco."

306

İksiri yok olan Harry, bir budala gibi bos kazanın yanında kalakaldı.

"Talimatı okumayı becermiş olanlarınız, bir siseye iksirinizden bir örnek koyun, üzerine adınızı okunaklıca yazıp etiketleyin ve denenmek üzere masama getirin," dedi Snape. "Ev ödeviniz, ay Page 113

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

tasının özellikleri ve iksir yapımında kullanımı hakkında otuz santim parsömen yazısı. Persembeye teslim edilecek."

Etrafındaki herkes siselerini doldururken Harry öfkeden köpürerek esyalarını topladı, iksiri, Ron'un pis bir çürük yumurta kokusu salmaya başlayan iksirinden kötü değildi. Neville'in kazanından kazımak zorunda kaldığı, yeni karıştırılmış çimento kıvamındaki iksirden de kötü değildi. Ama o günkü çalışması için sıfır alacak olan kişi, Harry'ydı. Asasını çantasına tıktı, asık bir suratla yerine oturdu ve herkesin doldurulup tıpalanmış siseleriyle Snape'in masasına gidisini gözledi. Sonunda zil çalınca zindandan ilk çıkan Harry oldu; Ron ve Hermione Büyük Salon'da ona yetistiklerinde yemegine başlamıştı bile. Tavan sabahkinden de kasvetli bir griye dönmüştü. Yüksek pencerelere yağmur vuruyordu.

Hermione teselli edercesine, "Yaptığı hiç de adil bir şey değildi," dedi. Harry'nin yanına oturup tabağına çoban böreği aldı. "İksirin Goyle'unki kadar kötü değildi ki.

içine iksiri koyunca sisesi tuzla buz oldu, çüppesi tutustu."

"Evet, öyle," dedi Harry, tabağına öfkeli gözlerle bakarak, "Snape ne zaman bana karşı adil davrandı ki?" Cevap vermediler; üçü de, Harry Hogwarts'a adım at-

307

tığı andan itibaren Snape ile ikisinin arasında mutlak bir düşmanlık olduğunu biliyordu.

Hermione hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Bu yıl daha iyi olabilir diyordum," dedi. "Yani... biliyorsunuz..." dikkatle çevresine baktı; her iki yanlarında beser altısar kişilik bos yer vardı, masanın yanından da kimse geçmiyordu, "... şimdi Yoldaslık'ta olduğuna göre."

"Zehirli mantarın benekleri degismez," dedi Ron bilgece. "Zaten ben hep, Snape'e güvendiği için Dumbledore'un çatlak olduğunu düşündüm. Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen için çalışmaya gerçekten son verdiğini gösteren kanıt var mı bakalım?"

"Bence seninle paylaşmasa bile Dumbledore'un elinde yeterince kanıt vardır, Ron," diye hemen cevabı verdi Hermione.

Ron tam ona karşılık vermek için agzını açmıştı ki, Harry sıkkın bir sesle, "Öf, susun, ikiniz de," dedi. Hermione ve Ron donup kaldılar, ikisi de kızmış ve gücenmiş görünüyordu. "Biraz ara veremez misiniz?" dedi Harry. "Hep birbirinizle didisiyorsunuz, bu da beni çıldırtıyor." Çoban böregini yarım bırakıp okul çantasını omzuna attı ve Ron ile Hermione orada otururken kalkıp gitti. Mermer merdivenlerden ikiser ikiser çıktı, telaşa yemeğe inen birçok öğrencinin yanından geçti. Beklenmedik bir şekilde içinde tutusmuş olan öfke hâlâ alev alevdi ve Ron ile Hermione'nin yüzlerindeki sok ifadesi ona derin bir tatmin hissi veriyordu. Oh olsun, diye düşündü, niye biraz ara veremiyorlar... boyuna didisip duruyorlar... insanı çileden çıkarmak için birebir...

308

Sövalye Sir Cadogan'm sahanlıktaki büyük resminin önünden geçti. Sir Cadogan kılıcını çekerek vahşi bir şekilde Harr/ye dogru salladı, Harry onu görmezden geldi.

"Gel buraya, seni uyuz köpek! Gardım al ve dövüs!" diye haykırdı Sir Cadogan, migferinin siperi arkasından boguk bir sesle, ama Harry yürüyüp gitmekle yetindi. Sir Cadogan kosarak komsu tabloya geçip onu izlemeye kalktı ama, bu tablonun sakini olan büyük ve kızgın görünüşlü kurt köpeği önünü kesti.

Harry yemek teneffüsünün geri kalanını, Kuzey Kulesi'nin tepesindeki kapagın altında tek basına geçirdi. Bu yüzden de, zil çalınca Sybill Trelawney'nin sınıfına giden gümüş merdivenden ilk çıkan o oldu.

Kehanet, İksir'den sonra Harry'nin en az sevdiği dersti, bu da daha çok Profesör Trelawney'nin birkaç derste bir, onun vakitsiz ölümüne ilişkin kehanette bulunma alışkanlığından kaynaklanıyordu. Ağır sallara bürünmüş, parıldayan dizi dizi boncuk takmış, zayıf bir kadın olan

Profesör Trelavvney, gözlerini muazzam ölçüde büyüten gözlüğüyle Harry'ye hep böceği hatırlatırdı. Harry sınıfa girdiğinde, Profesör Trelawney odayı dolduran ince bacaklı küçük masalara eski püskü deri kaplı kitaplar koyuyordu. Ama üzeri esarp örtülü lambaların ve ağır ağır yanan, hastalıklı bir koku salan atesin ısığı öyle azdı ki, gölgeler içindeki bir iskemleye oturan Harry'yi görmemise benziyordu. Sınıfın geri kalanı da sonraki bes dakika içinde geldi. Ron kapaktan çıktı, dikkatle etrafına baktı. Harry'yi görünce dosdogru ona dogru yürüdü; ya da olabildigince dosdogru,

Page 114
Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
çünkü masalar,
309

iskemleler ve tumbul puflar arasından geçmesi gerekiyordu.

Harry'nin yanına oturarak, "Hermione ile ben tartısmaya son verdik," dedi.

"İyi," diye homurdandı Harry.

"Ama Hermione diyor ki, sen de hıncını bizden almaktan vazgeçersen iyi olacaktım," dedi Ron.

"Ben hiç de -"

"Ben sana mesajı iletiyorum, o kadar," dedi Ron, sözünü keserek. "Ama sanırım haklı. Seamus ile Snape'in sana böyle davranmaları bizim suçumuz degil."

"Ben hiç-"

"İyi günler," dedi Profesör Trelawney, her zamanki puslu, hulyalı sesiyle. Harry sustu; yine kendini hem kızgın, hem de biraz mahcup hissediyordu. "Kehanet'e hos-geldiniz. Tatil boyunca elbette kaderlerinizi büyük bir dikkatle izliyordum ve hepinizin Hogwarts'a sag salim dönmenizden çok memnunum - döneceğinizi zaten biliyor olsam bile.

"Masalarınızın üstünde, Inigo Imago'nun yazdığı Rüya Tabirleri'ni bulacaksınız. Rüyaların yorumu, geleceği görmenin çok önemli bir aracıdır ve büyük bir ihtimalle S.B.D. sınavında da karsınıza çıkacaktır. Kutsal kehanet sanatı söz konusu olunca, sınavlarda geçmenin ya da kalmanın en ufak bir önemi olduğuna inandığımdan degil tabii. Eger Gören Göz'e sahipseniz, sertifikalarla notların pek anlamı yoktur. Ama Müdür sizin sınava girmenizi istiyor, onun için de..."

Sesi kibarca alçaldı ve kesildi; hiçbirinde Profesör Tre-

310

lawney'nin ders konusunu, sınavlar gibi bayagı seylerin çok üstünde tuttuğu konusunda herhangi bir şüphe bırakmadı.

"Lütfen kitaplarınızın giriş bölümünü açın ve İma-go'nun rüya tabirleri konusunda söylediklerini okuyun. Sonra da ikili gruplara ayrılın. Birbirinizin son rüyalarını yorumlamak için Rüya Tabirleri'nden yararlanın. Baslayın hadi."

Bu ders için söylenecek tek iyi sey, üst üste iki ders olmamasıydı. Kitabın girişini okumayı bitirdiklerinde, rüya tabiri için sadece on dakikaları kalmıştı. Harry ile Ron'un yanlarındaki masada Dean ile Neville eslesmişlerdi; Ne-ville hemen, büyükannesinin en iyi sapkasını takmış dev bir makas üzerine bir kâbusunu uzun uzun anlatmaya girişmişti. Harry ile Ron ise birbirlerine somurtkan somurtkan baktılar sadece.

"Ben rüyalarımı hiç hatırlamam," dedi Ron. "Sen anlat bir tane."

"Birini olsun hatırlarsın," dedi Harry sabırsızca.

Rüyalarını kimseyle paylaşacak degildi. Hep gördüğü mezarlıklı kâbusun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, Ron'un ya da Profesör Trelawney'nin ya da salak Rüya Ta-birleri'nin ona bunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Ron, hatırlamak için harcadığı çabayla yüzünü burusturarak, "Eh, geçen gece rüyamda Quidditch oynuyordum," dedi. "Sence bu ne demek?"

Harry, ilgisizce Rüya Tabirleri'nin sayfalarını çevirerek, "Herhalde dev bir seker falan seni yiyecek," dedi. Tabirler'de rüya parçalarına bakmak çok sıkıcı bir isti ve Harry,

311

Profesör Trelavvney onlardan ev ödevi olarak bir ay boyunca rüya güncesi tutmalarını isteyince hiç neselenmedi. Zil çalınca Ron'la ikisi herkesten önce merdivenden indiler. Ron homur homur homurdanıyordu.

"Daha simdiden ne çok ödevimiz var, farkında mısın? Binns bize dev savaşları üzerine neredeyse yarım metrelik bir ödev verdi, Snape ay taşları üzerine otuz santimlik yazı istiyor, şimdi de basımıza Trelavvney'nin bir aylık rüya güncesi çıktı! Fred'le George S.B.D. yılı konusunda haklı-mıslar, ha? O Umbridge denen kadın hiçbir sey vermese iyi eder..."

Karanlık Sanatlara Karsı Savunma sınıfına girdiklerinde, Profesör Umbridge'i, bir önceki gecenin ponponlu pembe hırkasını giymis, basının tepesine de siyah kadife bir fiyonk kondurmuş halde,

öğretmen masasında oturur buldular. Harry ister istemez bir kez daha, kendinden büyük bir karakurbagasının tepesine akılsızca konmuş koca bir sinegi hatırladı.

Page 115

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Öğrenciler sınıfa sessizce girdi; Profesör Umbridge simdilik kapalı kutuydu ve kimse onun disiplinci biri çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu.

Sonunda, bütün sınıf oturunca, "Eh, tünaydın!" dedi.

Birkaç kişi, "Tünaydın," diye mırıldanarak cevap verdi.

"Çık çık," dedi Profesör Umbridge. "Bu pek olmadı ama, değil mi? 'Tünaydın, Profesör Umbridge/ diye cevap vermenizi istiyorum. Bir daha lütfen. Tünaydın, sınıf!"

312

"Tünaydın, Profesör Umbridge," dedi hepsi birden, tekdüze bir sesle.

"Simdi oldu," dedi Profesör Umbridge tatlı tatlı. "Zor sayılmaz, değil mi? Asalarınızı kaldırın, tüy kalemlerinizi çıkartın lütfen."

Sınıftakilerin çoğu sıkıntılı sıkıntılı birbirlerine baktı; "asalarınızı kaldırın" lafının ardından ilginç bir ders geldiğine daha hiç rastlamamışlardı. Harry asasını çantasına tıktı, tüy kalemini, mürekkebin ve parsömenini çıkardı. Profesör Umbridge çantasını açıp, son derece kısa olan kendi asasını çıkardı ve tahtaya onunla sertçe vurdu; tahtada hemen kelimeler belirdi:

Karanlık Sanatlara Karsı Savunma Temel İlkeler Dönüş

"Simdi, bu konuda aldığınız dersler epey kesik kesik ve parçalı olmuş, değil mi?" dedi Profesör Umbridge, yüzünü sınıfa dönüp ellerini kibarca önünde birleştirerek. "Öğretmenlerinizin çoğu Bakanlık'ın onayladığı müfredatı izlememiş gibi görünüyor, üstelik sürekli degismişler. Bu nedenle, ne yazık ki S.B.D. yılınızda sizden bekleyeceğimiz standardın çok altında kalmışsınız.

"Ancak bu sorunların şimdi çözümleneceğini duymak hosunuza gidecek. Bu yıl özenle düzenlenmiş, merkezine kuramı oturtan, Bakanlık onaylı bir savunma sihrî müfredatı izleyeceğiz. Lütfen sunları yazın."

Yeniden tahtaya tıkladı; ilk mesaj silindi ve yerine "Ders Amaçları" geldi.

313

*

2.

3-

Savunma sihrinin altında yatan ilkeleri anlamak. Savunma sihrinin yasal olarak kullanılabilceği durumları tanımayı öğrenmek.

Savunma sihrinin kullanımını bir pratik kullanım bağlamına oturtmak.

Bir iki dakika sınıf, parsömende gidip gelen tüy kalemlerin sesiyle doldu. Herkes üç ders amacını kopya ettikten sonra, Profesör Umbridge, "Herkeste Wilbert Slink-hard'ın yazdığı Savunma Sihri Kuramı var mı?" diye sordu.

Sınıf cansız bir mırıltıyla onayladı.

Profesör Umbridge, "Sanırım tekrar deneyeceğiz," dedi. "Ben size bir soru sordugum zaman, söyle cevap vermenizi isterim: 'Evet, Profesör Umbridge/ ya da 'Hayır, Profesör Umbridge.' Pekâlâ: Herkeste Wilbert Slinkhard'ın yazdığı Savunma Sihri Kuramı var mı?"

"Evet, Profesör Umbridge," cevabı odada çınladı.

"İyi," dedi Profesör Umbridge. "Simdi besinci sayfayı açın ve 'Birinci Bölüm, Yeni Baslayanlar İçin Temel Bilgileri okuyun. Konusmaya gerek yok."

Profesör Umbridge karatahtanın önünden çekildi ve öğretmen masasının arkasındaki iskemleye oturarak, hepsini o torba torba kurbaga gözleriyle incelemeye koyuldu. Harry kendi Savunma Sihri Kuramı kitabının besinci sayfasını açtı ve okumaya başladı.

Kitap bayılacak kadar sıkıcıydı, neredeyse Profesör Binns'i dinlemek kadar kötüydü. Harry dikkatinin dağıldığını hissetti: Çok geçmeden aynı satırı bes altı kere üst üste, ilk birkaç kelimedenden fazlasını anlamadan okumaya

314

başlamıştı. Sessizlik içinde birkaç dakika geçti. Yanında Ron dalgın dalgın tüy kalemini parmaklarının arasında çeviriyor, sayfadaki bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu. Harry saga baktığında, onu uyusuklucundan çıkaracak bir sürprizle karşılaştı. Hermione Savunma Sihri Kuramı kitabını açmamıştı bile. Eli havada, gözlerini dikmiş, Profesör Umbridge'e bakıyordu.

Page 116

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry, Hermione'nin kendisine okuması söylenen bir seyi okumadığını ya da burnunun dibine

konan herhangi bir kitabı açma arzusuna karşı koyduğunu hiç görmemisti. Bir şey sorarcasına ona baktı, ama Hermione hiçbir soruya cevap vermeyeceğini göstermek ister gibi basını hafifçe iki yana salladı ve Profesör Umbridge'e gözünü dikip bakmayı sürdürdü; Profesör Umbridge de aynı kararlılıkla baska yöne bakıyordu.

Ancak birkaç dakika sonra baskaları da Harry ile birlikte Hermione'ye bakmaya başladı. Okumaları söylenen bölüm öyle sıkıcıydı ki, gittikçe daha çok sayıda insan, "Yeni Baslayanlar İçin Temel Bilgiler"le bogusmaktansa, Profesör Umbridge'le göz göze gelmeye çalışan Hermione'nin dilsiz çabasını izlemeyi tercih ediyordu.

Sınıfın yarıdan fazlası kitapları yerine Hermione'ye bakmaya başlayınca, Profesör Umbridge anlaşıldığı kadarıyla bu durumu artık görmezden gelemeyeceğine karar verdi.

"Bölüm hakkında bir şey mi sormak istiyordunuz, canım?" diye sordu Hermione'ye, onu sanki henüz fark etmiş gibi.

"Bölüm hakkında değil, hayır," dedi Hermione.

315

Profesör Umbridge sivri küçük dişlerini göstererek, "İyi ama şimdi sadece okuyoruz," dedi. "Baska soruların varsa, onları dersin sonunda ele alabiliriz."

"Dersinizin amaçları konusunda bir sorum var," dedi Hermione.

Profesör Umbridge kaslarını kaldırdı.

"Adınız?"

"Hermione Granger," dedi Hermione.

"Ama Miss Granger, dersimizin amaçları, onları dikkatle okursanız eğer, son derece açık," dedi Profesör Umbridge, kararlı bir tatlılık taşıyan sesiyle.

"Ama anlamıyorum," dedi Hermione pat diye. "Orada savunma büyülerinin kullanımını hakkında hiçbir şey yazılı değil."

Sınıfın çoğu baslarını çevirip, hâlâ karatahtada yazılı olan üç ders amacına kaslarını çatarak bakarken kısa bir sessizlik oldu.

Profesör Umbridge, küçük bir gülüsle, "Savunma büyülerinin kullanımını mı?" diye tekrarladı. "İyi ama, sınıfta sizin savunma büyüsünü kullanmanızı gerektirecek bir durum doğabileceğini hayal dahi edemiyorum, Miss Granger. Sınıftayken saldırıya uğramayı beklemiyorsunuz, değil mi?"

"Sihir kullanmayacak mıyız?" dedi Ron yüksek sesle.

"Benim sınıfta öğrenciler konuşmak istedikleri zaman ellerini kaldırırılar, Mr -"

"Weasley," dedi Ron, elini havaya kaldırarak.

Profesör Umbridge daha da geniş bir gülümsemeye ona arkasını döndü. Harry ile Hermione de hemen ellerini

316

kaldırdılar. Profesör Umbridge'in torba torba gözleri bir an için Harry'nin üzerinde durdu, ama o, Hermione'ye hitap etti.

"Evet, Miss Granger? Bir şey daha mı sormak istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Hermione. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma diye bir ders olmasının tek amacı savunma büyülerinin uygulanması değil mi?"

"Siz Bakanlık'ın yetistirdiği bir eğitim uzmanı mısınız, Miss Granger?" diye sordu Profesör Umbridge, sahte tatlılıktaki sesiyle.

"Hayır, ama -"

"Eh, öyleyse, korkarım ki herhangi bir dersin 'tek amacı'nın ne olduğu konusunda karar vermeye ehil değilsiniz. Yeni çalışma programımızı sizden çok daha yaşlı ve akıllı olan büyücüler hazırladı. Savunma büyülerini güvenli, tehlikesiz bir şekilde öğreneceksiniz -"

"Ne faydası var ki," dedi Harry yüksek sesle. "Eğer saldırıya uğrarsak, bu saldırı -"

"Eliniz, Mr Potter!" dedi Profesör Umbridge, sarkı söyler gibi.

Harry yumrugunu havaya kaldırdı. Profesör Umbridge yine baska bir tarafa döndü, ama şimdi birçok kişi elini kaldırmıştı.

"Adınız?" dedi Profesör Umbridge, Dean'e.

Page 117

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Dean Thomas."

"Evet, Mr Thomas?"

"Eh, Harry'nin söylediği gibi, değil mi?" dedi Dean. "Saldırıya uğramak tehlikeli bir durum."

317

Profesör Umbridge, Dean'e çok sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek, "Tekrarlıyorum," dedi,

"derslerim sırasında saldırıya ugramayı mı bekliyorsunuz?"

"Hayır, ama -"

Profesör Umbridge onun sözünü kesti. "Bu okulda işlerin yürütülüş şeklini eleştirmek istemiyorum ama," dedi, kocaman ağzını iyice geren ve hiç inandırıcı olmayan bir gülümsemeye, "bu sınıfta karşınıza çok sorumsuz bazı büyücüler çıkmış, gerçekten çok sorumsuz - tabii..." diye ekledi, çirkin bir gülücükle, "... son derece tehlikeli melezler de."

Dean tiz bir sesle, öfkeli öfkeli, "Eğer Profesör Lupin'i kastediyorsanız," dedi, "o gelmiş geçmiş en iyi -"

"Eliniz, Mr Thomas! Dedigim gibi - karmasık, yas grubunuza uygun olmayan ve potansiyel olarak ölümcül büyüler gösterilmiş size. Korkutulmuşsunuz ve gün asırı Karanlık saldırılara ugrayabileceğinize inanmaya -"

"Hiç de değil," dedi Hermione, "biz sadece -"

"Eliniz havada değil, Miss Granger!"

Hermione elini havaya kaldırdı. Profesör Umbridge ona sırtını döndü.

"Sanırım selefim yalnızca önünüzde yasadışı lanetler yapmakla kalmamış, bunları üzerinizde uygulamış da."

"İyi de, sonunda bir manyak olduğu anlaşıldı, değil mi?" dedi Dean hararetle. "Yine de, çok şey öğrendik."

"Eliniz havada değil, Mr Thomas!" dedi Profesör Umbridge sesi titreyerek. "Simdi, Bakanlık, sınavda geçmek için kuramsal bilginin fazlasıyla yeterli olduğu görüşünde, zaten bir okul da bundan ibarettir, değil mi? Ya sizin adınız?"

318

diye ekledi, az önce elini havaya kaldıran Parvati'ye bakarak.

"Parvati Patil. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D'sinde uygulamalı bölüm de yok mu? Karşı lanetleri ve benzer seyleri gerçekten yapabildiğimizi göstermemiz beklenmiyor mu?"

"Kuramı yeterince iyi çalışırsanız, dikkatle denetlenen sınav koşullarında büyülerini de yapamamanız için hiçbir sebep yok," dedi Profesör Umbridge, basından savarcasına.

Parvati, kulaklarına inanamamış gibi, "Daha önce hiç uygulamadan mı?" dedi. "Yani siz bize büyülerini ilk kez sınavda yapacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Tekrarlıyorum, kuramı yeterince iyi çalıştığınız takdirde -"

Harry, yumruğu yine havada, "Peki ya gerçek dünyada kuramın bize ne faydası olacak?" dedi yüksek sesle.

Profesör Umbridge basını kaldırıp baktı.

"Burası okul, Mr Potter, gerçek dünya değil," dedi kadife gibi bir sesle.

"Yani dışarıda bizi bekleyen şeyler için hazır olmamız gerekiyor mu?"

"Dışarıda sizi hiçbir şey beklemiyor, Mr Potter."

"Ya, sahi mi?" dedi Harry. Bütün gün alttan alta fo-kurdayıp duran sınırları, yine kaynama noktasına gelmişe benziyordu.

Profesör Umbridge, sinir bozacak kadar tatlı bir sesle, "Sizin gibi çocuklara kimin saldıracağını hayal ediyorsunuz?" diye sordu.

319

"Hımm, düşünelim bakalım..." dedi Harry, düşünceli süsü verdiği bir sesle. "Sakin... Lora Voldemort olmasın?"

Ron hızla solugunu içine çekti; Lavender Brown küçük bir çığlık attı; Neville iskemlesinden yanlamasına kayıp düştü. Ama Profesör Umbridge kılını bile kıpırdatmadı. Yüzünde hasin bir tatmin ifadesiyle Harry'ye bakıyordu.

"Gryffindor'dan on puan, Mr Potter."

Page 118

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Sınıf sessiz ve hareketsiz kaldı. Herkes ya Umbridge'e, ya da Harry'ye bakıyordu.

"Simdi birkaç seye açıklık getirelim."

Profesör Umbridge yerinden kalkıp onlara doğru eğildi, güdük parmaklı ellerini masaya koydu.

"Size belli bir Karanlık büyücünün ölüler arasından döndüğü söylendi -"

"Ölmemisti," dedi Harry öfkeyle, "ama evet, geri döndü!"

Profesör Umbridge ona bakmadan tek nefeste,

"Mr-Potter-zaten-binamza-on-puan-kaybettirdiniz-isleri-kendi-niz-için-daha-da-zorlastırmayın,"

dedi. "Söylediğim gibi, size belli bir Karanlık büyücünün bir kez daha ortaya çıktığı söylendi. Bu bir yalan."

"Yalan DEGİL!" dedi Harry. "Onu gördüm, onunla mücadele ettim!"

"Cezalısınız, Mr Potter!" dedi Profesör Umbridge, muzaffer bir edayla. "Yarın aksam. Saat beste. Benim odamda. Tekrarlıyorum, bu bir yalan. Sihir Bakanlığı herhangi bir Karanlık büyücüye karşı tehlikede olmadığınız konusunda size garanti veriyor. Eger yine de kaygılanıyorsanız, hiç çekinmeden ders saatleri dışında gelip beni görebilirsiniz. Eger

320

birisi sizi yeniden doğan Karanlık büyücülere ilişkin yalanlarla dehsete düsmüyorsa, bunu duymak isterim. Size yardım etmek için buradayım. Sizin dostunuzum. Ve şimdi, lütfen okumanıza devam edin. Besinci sayfa, 'Yeni Baslayanlar için Temel Bilgiler'."

Profesör Umbridge masasına oturdu. Ama Harry ayaga kalktı. Herkes ona bakıyordu. Seamus hem korkmuş, hem etkilenmiş görünüyordu.

Hermione uyarıcı bir sesle, "Harry, hayır!" diye fısıldadı, onu kolundan çekerek. Ama Harry kolunu onun elinden kurtardı.

"Öyleyse size göre Cedric Diggory kendi kendine öldü, öyle mi?" diye sordu. Sesi titriyordu.

Sınıf toplu halde solugunu tuttu. Ron ve Hermione hariç hiçbiri, Harry' nin Cedric'in öldüğü gece neler olduğu hakkında konuştugunu duymamıştı. Büyük bir merakla, bir Harry'ye, bir Profesör Umbridge'e bakıyorlardı. Profesör Umbridge basını kaldırmış, Harry'ye bakıyordu, yüzünde ise sahte tebessümden eser yoktu.

Soguk soguk, "Cedric Diggory'nin ölümü trajik bir kazaydı," dedi.

"Cinayetti," dedi Harry. Titredigini hissediyordu. Şimdiye kadar bundan çok az kişiye söz etmişti, hele hevesle onu dinleyen otuz sınıf arkadaşına hiç. "Onu Voldemort öldürdü, siz de bunu biliyorsunuz."

Profesör Umbridge'in yüzü hayli ifadesizdi. Harry bir an onun kendisine haykıracağını düşündü.

Sonra Umben yumusak, en tatlı küçük kız sesiyle, "Buraya ge-, Mr Potter, canım," dedi.

321

Harry iskemlesini tekmeyle yana itti, Ron ve Hermi-one'nin çevresinden dolasıp öğretmen masasına geldi. Sınıfın geri kalanının nefeslerini tuttuğunun farkındaydı. Kendini öyle öfkeli hissediyordu ki, ne olacağı umrunda bile değildi.

Profesör Umbridge çantasından küçük pembe bir parsömen rulosu çıkardı, açıp masasının üstüne koydu, tüy kalemını bir mürekkep hokkasına batırdı ve yazmaya koyuldu; Harry ne yazdığını görmesin diye parsömenin üstüne egilmisti. Kimse konuşmadı. Bir dakika kadar sonra parsömeni rulo yaptı, asasıyla dokundu; parsömen, Harry'nin açamayacağı şekilde sıkı sıkı mühürlendi. Profesör Umbridge notu ona uzatarak, "Bunu Profesör McGonagall' a götürün, canım," dedi. Harry tek kelime etmeden parsömeni ondan aldı ve odayı terk etti; Ron ve Hermione'ye bile bakmadı, sınıfın kapısını da arkasından çarpıp kapattı. Koridorda hızlı hızlı yürüdü, McGonagall'a gönderilen notu elinde sımsıkı tutmıştı. Bir köseyi dönünce dosdogru hortlak Peeves'le burun buruna geldi. Kocaman ağızlı ufak tefek Peeves havada sırtüstü süzülüyor, birkaç mürekkep hokkasını atıp tutuyordu.

"Bak sen, Küçük Kaçık Potter'mıs!" diye gıdıklar gibi güldü. Elinden bıraktığı iki tane mürekkep hokkası yere düşüp duvarları mürekkebe buladı; Harry homurdanarak kendini geriye attı.

"Kes artık, Peeves."

"Ooo, Üsütük asabilesti," dedi Peeves; koridorda Harry'nin pesine düştü, tepesinde gezinirken bir yandan

Page 119

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

322

da pis pis gülüyordu. "Şimdi ne oldu, benim aziz Kaçık dostum? Sesler mi duyuyorsun? Hayal mi görüyorsun? Yoksa farklı -" Peeves dilini dudaklarının arasından çıkarıp hızla üfledi "- dillerde mi konuşuyorsun?"

"Beni RAHAT bırak dedim!" diye bağırıldı Harry, en yakın merdivene doğru kosarak. Ama Peeves onun yanı sıra tırazanda sırtüstü kaydı.

"Ah, küçük kaçık çocuk, herkes onu havlar sanır, Kimi üzölmüs sanır da anlayışlı davranır Peeves'cik dogrusunu bilir, der ki o bir çılgındır -"

"KES SESİNİ!"

Solundaki bir kapı hızla açıldı, Profesör McGonagall yüzünde sert ve biraz da sıkın bir ifadeyle odasından çıktı.

"Ne demeye haykınıyorsun, Potter?" diye tersledi Harry'yi, Peeves neseyle gıdıklar ve ok gibi gözden uzaklaşırken. "Niçin sınıfta değilsin?"

Harry inatçı bir sesle, "Size gönderildim," dedi.

"Gönderilmek mi? Ne demekmiş gönderilmek?"

Harry ona Profesör Umbridge'in notunu uzattı. Profesör McGonagall kaslarını çatarak notu ondan aldı, esasının bir vurusuyla açtı, düzeltti ve okumaya başladı. Umbridge'in yazdıklarını okurken, kare gözlüğünün ardında gözleri saga sola hızla hareket ediyor, her satırda daha da kısılıyordu.

"İçeri gel, Potter."

Harry onu izleyerek odasına girdi. Kapı arkasından kendiliginden kapandı.

323

"Ee?" dedi Profesör McGonagall, hısımla ona dönerek. "Dogru mu bu?"

"Ne dogru mu?" diye sordu Harry. Sesi istediginden daha saldırganca çıkmıştı. Daha kibar görünme çabasıyla, "Profesör?" diye ekledi.

"Profesör Umbridge'e bağırдыңın dogru mu?"

"Evet," dedi Harry.

"Ona yalancı mı dedin?"

"Evet."

"Ona Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in döndüğünü mü söyledin?"

"Evet."

Profesör McGonagall masasına oturarak Harry'ye kaslarını çattı. Sonra, "Bir bisküvi al, Potter," dedi.

"Bir-ne?"

"Bir bisküvi al," dedi sabırsızlıkla. Masasındaki kâğıt yığınlarından birinin üzerinde duran ekose desenli teneke kutuyu isaret etti. "Ve otur."

Daha önceki bir olayda Harry, Profesör McGonagall'ın onu cezalandırmasını beklerken, onun tarafından Gryffindor Gjuidditch takımına seçilmişti. Karsısındaki iskemleye çökercesine oturdu ve bir Zencefilli Keler aldı; kendini tıpkı o olayda olduğu gibi kafası karışmış ve hazırlıksız yakalanmış hissediyordu.

Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'in notunu masaya koydu ve çok ciddi bir ifadeyle Harry'ye baktı.

"Potter, dikkatli olmalısın."

Harry ağız dolusu Zencefilli Keler'ini yutarak hayretle ona baktı. Ses tonu hiç de alıstığı gibi değildi; canlı, kararlı

324

ve sert değildi; alçaktı, kaygılıydı ve sanki her zamankinden daha insaniydi.

"Dolores Umbridge'in dersinde yanlış hareketlerde bulunman, sana kayıp bina puanlarından ve cezadan daha pahalıya mal olabilir."

"Siz ne demek -"

"Potter, mantığını kullan," diye tersledi Profesör McGonagall, aniden normal davranışlarına

Page 120

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

dönerek. "Nereden geldiğini biliyorsun, öyleyse kime rapor verdiğini de bilmen gerekir."

Dersin sona erdiğini belirten zil çaldı. Yukarıdan ve her taraftan, harekete geçmiş yüzlerce çocuğun fil sürüsünü andıran gürültüsü yükseldi.

"Burada, yarından başlayarak seni bu haftanın her akşamı cezaya bıraktığı yazıyor," dedi Profesör McGonagall, Umbridge'in notuna bir kez daha bakarak.

"Bu hafta her akşam, ha!" diye tekrarladı Harry, dehset içinde. "Ama, Profesör, acaba siz -"

"Hayır, yapamam," dedi Profesör McGonagall, itiraz kabul etmeyen bir sesle.

"Ama -"

"O senin öğretmenin ve seni cezaya bırakma hakkına sahip. Yarın ilk ceza için saat beste onun odasına gideceksin. Unutma: Dolores Umbridge'in çevresinde ayaklarını denk al."

"Ama dogruyu söylüyordum!" dedi Harry, hiddetten köpürerek. "Voldemort döndü, biliyorsunuz döndüğünü; Profesör Dumbledore da biliyor onun -"

"Tanrı askına, Potter!" dedi Profesör McGonagall,

325

gözlüğünü kızgınlıkla düzelterek (Harry, Voldemort'un adını söyleyince fena halde irkilmisti).

"Dogruymuş yalanmış, mesele bu mu sanıyorsun? Burada mesele, beladan uzak durman ve sinirlerini kontrol altında tutabilmenden ibaret!"

Ayaga kalktı, burun delikleri genişlemisti, ağız incecik bir çizgi halini almıştı. Harry de ayaga kalktı.

"Bir bisküvi daha al," dedi kızgınlıkla. Tenekeyi ona doğru itti.

"Hayır, teşekkürler," dedi Harry soğuk soğuk.

Profesör McGonagall, "Saçmalama," diye tersledi onu.

Harry bir bisküvi aldı.

"Teşekkürler," dedi gönülsüzce.

"Ders yılı başlangıcı söleninde Dolores Umbridge'in konuşmasını dinlemedin mi, Potter?"

"Evet," dedi Harry. "Evet... dedi ki... ilerleme yasaklanacak... ya da... yani, demek ki... Sihir Bakanlığı, Hog-warts'a müdahale etmeye çalışıyor."

Profesör McGonagall bir an onu süzdü, sonra "hıh" dedi ve masanın arkasından çıkarak kapıyı açtı.

Eliyle odadan çıkmasını işaret ederek, "Eh, hiç değilse Hermione Granger'ı dinlediğin için memnunum," dedi.

326

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dolores'le Ceza

O gece Büyük Salon'daki aksam yemeği, Harry için hoş bir deneyim olmadı. Umbridge'le yaptığı ağız dalası, Hogwarts ölçülerine göre bile hatırı sayılır bir hızla yayılmıştı. Ron ile Hermione'nin arasında oturmuş yemeğini yerken, dört bir yandan fısıltılar duyuyordu. İsin komik tarafı, fısıldasınların hiçbirinin, acaba söylediklerimizi duyar mı diye dert etmemesiydi. Tersine, sanki yeniden kızıp bağırmağa başlamasını umuyor gibiydiler; böylece hikâyeyi kaynağından dinleyebileceklerdi.

"Cedric Diggory'nin öldürülüşünü gördüğünü söylüyor..."

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'le düello yaptığım falan sanıyor..."

"Hadi canım..."

"Kimi kandırdığını sanıyor?"

"Daha neler..."

"Anlamadığım bir şey varsa," dedi Harry titrek bir sesle, çatalıyla bıçağını masanın üstüne bırakarak (elleri oüan düz tutamayacak kadar titriyordu), "o da iki ay ön-

327

ce Dumbledore anlattığında aynı hikâyeye niye inandıkla-

"Sorun su ki, Harry, inandıklarından emin değilim," dedi Hermione somurtarak. "Ay, hadi çıkalım

Page 121

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
buradan."

Çatalıyla bıçağını masanın üstüne pat diye koydu. Henüz yarısını yedigi elmalı pastasına özlemle baksa bile, Ron da aynı şeyi yaptı. Salon'dan çıkana kadar herkes onları seyretti.

Birinci katın sahanlığına ulaştıklarında, Harry, "Nasıl yani 'inandıklarından emin değilim'?" diye sordu Hermi-one'ye.

"Bak, o olaydan sonra her şey nasıldı, anlamıyorsun sen," dedi Hermione usulca. "Kollarında Cedric'in cesediyle çimin orta yerinde beliridin... hiçbirimiz labirentte neler olduğunu görmedik... Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne, Cedric'i öldürdüğüne ve seninle savastığına dair eldeki tek kanıt, Dumbledore'un sözleriydi."

"O sözler doğruydular!" dedi Harry.

"Doğru olduğunu biliyorum, Harry, onun için lütfen beni paylamayı keser misin?" dedi Hermione, usanmış bir halde. "Mesele su ki, gerçekleri hazmetmeye fırsat kalmadan yaz tatili başladı ve herkes evine dönüp iki ay boyunca, senin çatlağın teki olduğunu, Dumbledore'un ise bunamaya başladığını okudu!"

Gryffindor Kulesi'ne giden boş koridorlardan yürürlerken, yağmur pencere camlarını dövüyordu.

Harry, ilk günü bir hafta sürmüş gibi hissediyordu kendini, ama hâlâ yatmadan önce yapması gereken yığınla ödevi vardı. Sağ gözünün üstünde bir zonklama başlamıştı. Sisman

328

Hanım'ın koridoruna dönerlerken, yağmurla yıkanmış pencerelerden birinden dışarı, karanlık okul arazisine baktı. Hagrid'in kulübesinde hâlâ ışık yoktu.

"Mimulus mimbletonia," dedi Hermione, daha Sisman Hanım sormaya fırsat bulamadan. Portre öne doğru savrulup açıldı, arkasındaki delik ortaya çıktı ve üçü içeri tırmandılar.

Ortak salon bostu; neredeyse herkes aşağıda, yemekteydi daha. Crookshanks, üzerine serildiği koltuktan indi ve yüksek sesle mırılarak tırıs tırıs onları karşılamaya geldi. Harry, Ron ve Hermione söminenin yanında duran en sevdikleri koltuklara oturduklarındaysa, hop diye

Her-mione'nin kucagina çıkıp tüylü turuncu bir yastık gibi oraya kıvrıldı. Harry, bitkin ve tükenmiş halde, dalgın dalgın alevlere bakmaya başladı.

"Dumbledore bunun olmasına nasıl izin verir?" diye haykırdı Hermione birden. Harry ile Ron yerlerinden sıçradılar; Crookshanks de Hermione'nin kucagından atladı ve hakarete ugramış gibi bir ifade takındı. Hermione öfkeyle koltugunun kollarını dövüyor, deliklerden dolgu maddesi pırtlıyordu. "O korkunç kadının bize öğretmenlik etmesine nasıl izin verir? Hem de S.B.D. yılımızda!"

"Eh, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da hiçbir zaman çok iyi öğretmenlerimiz olmadı, değil mi?" dedi Harry. "Niye oldugunu biliyorsun, Hagrid söylemişti, kimse o isi istemiyor; üzerinde uğursuzluk oldugunu düşünüyorlar."

"Evet ama, büyü yapmamıza izin vermeyen birini ise almış! Dumbledore ne yapmaya çalışıyor?"
329

"Umbridge ayrıca insanlara casusluk yaptırmaya da niyetli," dedi Ron kasvetle. "Birin Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen'le ilgili bir sey dedigini duyarsak gidip ona haber vermemizi söyledi ya hani?"

"Tabii ki buraya bizi gözleyip casusluk yapmaya gelmiş, orası çok belli, yoksa Fudge niye onun gelmesini istesin ki?" diye çıkıştı Hermione.

Tam Ron karşılık vermek için agzını açarken, Harry, "Yine tartışmaya başlamayın/" dedi bıkkın bıkkın. "Niye... en iyisi ödevlerimizi yapalım, aradan çıksın..."

Bir kösedan okul çantalarını alıp atesin basındaki koltuklarına döndüler, insanlar yemekten dönmeye başlamıştı. Harry gözünü portre deliginden kaçırdı, ama yine de insanların bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Önce Snape'inkileri yapalım mı?" dedi Ron, tüy kalemim mürekkebine batırarak. "Vly tasının... özellikleri... ve iksir yapımındaki... kullanımı..." diye mırıldandı, bir taraftan da bu sözcükleri parsömenin tepesine yazarak. "Tamam." Başlığın altına çizdi ve dönüp beklentiyle Hermi-one'ye baktı.

"Ee, ay tasının özellikleri ve iksir yapımındaki kullanımı nelerdir?"

Page 122

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Ama Hermione onu dinlemiyordu, kısıp gözlerle salonun uzak bir kösesine bakıyordu. Masum görünlü birinci sınıflardan oluşan bir grup, Fred, George ve Lee Jordan'ın etrafına toplanmış, hepsi Fred'in elinde tuttuğu kocaman kesekâğıdmdan çıkmışa benzeyen bir sey çigniyordu.

"Hayır, kusura bakmasınlar artık, çok ileri gittiler," dedi Hermione, hiddetle ayaga fırlayarak.

"Yürü, Ron."

330

"Ben- ne?" dedi Ron/ telli ki vakit kazanmaya , yordu. Hayır - hadi ama, Hermione - tatlı veriyorlar aı-ye onları azarlay amayız."

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki, o verdikleri Burunka-natan Nugatlar ya da - ya da Kusturan Pastiller ya da -" Bayıltan Lezzetler olmasın?" dedi Harry sakince

Bıncı sınıflar, sanki görünmez bir tokmakla vurul-muscasına birer birer baygın halde koltuklarına yığılmaya başladılar. Bazüan kayıp yere kadar indi; digerleriyse, dü-lerı dışarıda, koltuklarının kollarından sarkıyorlardı, izleyenlerin çoğu gülüyordu; ancak Hermione omuzlarını ikleştirdi ve dosdogru, ellerinde yazı athgryla ayakta iurmus, baygm birinci sınıfları inceleyen Fred'le George'a dogru yürüdü. Ron koltugundan kalkarmış gibi oldu, bir an karas* kaldı, sonra da Harry'ye/ «o halleder ^ „ deyip, sırık gibi boyu el verdigince koltuguna gömüldü

Hermione, "Yeter!" dedi sert bir sesle Fred ve George'a. İkısı de hafif bir saskınlıkla baslarını kaldırıp baktüar.

Evet, haklısın," dedi George, bas sallayarak, "bu doz yeterli görünüyor, değil mi?"

"Size bu sabah söyledim, saçmalıklarınızı öğrenciler üzerinde deneyemezsiniz!"

"Karşılında onlara ödeme yapıyoruz!" dedi Fred kızgın kızgm.

"Umrumba değil, tehlikeli olabilir!"

"Saçma," dedi Fred.

"Sakin ol, Hermione, bir seyleri yok!" dedi Lee güven verircesine, birinci sınıflar arasında dolasıp ağızlarına mor tatlılar sokarak

331

"Evet, bak, kendilerine gelmeye başladılar bile," dedi George.

Gerçekten de birinci sınıflardan birkaçı kımıldamaya başlamıştı. Çoğu kendini yerde ya da koltugun kolundan sarkar halde bulduguna o kadar sasırmış görünüyordu ki, Harry, hiçbir süpheye yer

bırakmayacak şekilde, Fred'le George'un onlara tatlıların ne yaptığını söylemediğini anladı.

"İyi misin?" dedi George, ayagının dibinde yatan siyah saçlı küçük bir kıza.

"Sa - sanırım," dedi kız titrekçe.

"Harika," dedi Fred mutlu mutlu, ama hemen sonra Hermione onun elinden hem yazı altlığım, hem de Bayılta Lezzetlerle dolu kesekâgıdım kaptı.

"Harika falan DEĞİL!"

"Tabii ki harika, hâlâ hayattalar, öyle değil mi?" dedi Fred kızgın bir sesle.

"Bunu yapamazsınız, ya biri hastalansaydı?!"

"Hastalanmazlar, hepsini önce kendi üzerimizde denedik, su anda sadece herkesin aynı tepkiyi verip vermediğini deniyoruz -"

"Bir daha yaparsanız -"

"Bizi cezaya mı bırakırsın?" dedi Fred, "dene de görelim" dermiş gibi bir sesle.

"Tekrar tekrar aynı satın mı yazdırırsın?" dedi George, sırtarak.

Salonda onları izleyenler kahkahalarla gülüyordu. Hermione sırtını dikleştirdi; gözleri kısılmıştı, gür saçları elektriklenmiş gibiydi.

332

"Hayır," dedi, öfkeden sesi titreyerek, "ama annenize yazıp söylerim."

"Söylemezsin," dedi George, yüzünde bir dehset ifadesiyle, geriye doğru bir adım atarak.

"Öyle bir söylerim ki," dedi Hermione acımasızca. "Sizin o salak seyleri yemenize engel olamam, ama birinci sınıflara vermeyeceksiniz."

Fred'le George yıldırım çarpmısa dönmüşlerdi. Apaçık görülüyordu ki, Hermione'nin bu tehditle belden aşağı vurduğunu düşünüyorlardı. Hermione onlara son bir teh-ditkâr bakış fırlatarak, Fred'in yazı altlığını ve Lezzetlerle dolu kesekâgıdını onun kollarına tıktırdı ve ağır ağır atesin

Page 123

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yanındaki koltuğuna döndü.

Ron kendi koltuğunun içine öyle bir gömülmüştü ki, burnu dizlerinin hizasındaydı.

"Yardımın için teşekkürler, Ron," dedi Hermione ters ters.

"Sen kendi basına iyi hallettin," diye mırıldandı Ron.

Hermione bos parsömen parçasına birkaç saniye baktıktan sonra, sinirle, "Of, faydası yok, konsantre olamıyorum," dedi. "Ben gidip yatıyorum."

Çantasını hırsla açtı; Harry onun kitaplarını kaldıracığını sandı ama, Hermione çantasından iki tane biçimsiz yünlü nesne çıkardı, söminenin yanındaki bir masanın üzerine özenle yerleştirdi, üzerlerini burus burus parsömen parçaları ve kırık bir tüy kalemle kapladı ve durup eserine beğeniyle baktı.

"Merlin askına, ne yapıyorsun sen?" dedi Ron, ona akli dengesinden endise ediyormuş gibi bakarak.

333

"Ev cinleri için sapkalar," dedi Hermione coskuyla, kitaplarını çantasına yerleştirerek. "Yazın yaptım. Sihir kullanmayınca çok yavaş örüyorum, ama şimdi okula döndüğüme göre çok daha hızlı yapabilirim."

"Ev cinleri için sapka mı bırakıyorsun?" dedi Ron yavaşça. "Bir de üstlerini çerçöple mi örtüyorsun?"

"Evet," dedi Hermione meydan okurcasına. Çantasını sırtına attı.

"Olmaz," dedi Ron kızgın bir halde. "Onları sapkaları alsınlar diye kandırmaya çalışıyorsun. Özgür olmak istemeyeceklerken, onları özgür bırakıyorsun."

"Tabii ki özgür olmak istiyorlar!" dedi Hermione hemen, ama suratı kızarmaya başlamıştı. "Sakın o sapkalara elini süreyim deme, Ron!"

Çekip gitti. Ron onun kızlar yatakhanelerinin kapısında gözden kaybolmasını bekledi, sonra da yünlü sapkaların üzerindeki çerçöpü temizledi.

"En azından ne aldıklarını görmeliler," dedi kararlı bir sesle. "Neyse..." Snape'in ödevinin başlığını yazdığı parsömeni rulo yaptı, "artık bunu bitirmeye çalışmanın anlamı yok, Hermione olmadan yapamam. Ay taslarıyla ne yapıldığı konusunda en ufak bir fikrim yok, ya senin?"

Harry basını iki yana sallarken sağ sakagındaki ağrının arttığını hissetti. Dev savaşları hakkındaki uzun ödevi düşününce ağrı daha da şiddetlendi. Sabah olduğunda o gece ödevini bitirmediğine pisman olacağını bile bile, kitaplarını çantasına koydu.

"Ben de yatmaya gidiyorum."

Yatakhaneye açılan kapıya giderken Seamus'un ya-

nından geçti, ama ona bakmadı. Seamus'un konuşmak için ağzını açtığını göz ucuyla gördüğü halde hızlandı ve daha fazla kısırtmaya katlanmak zorunda kalmadan, dinginlik ve huzur verici tas merdivene ulaştı.

*

Ertesi gün aynı bir önceki gibi kursuni ve yağmurlu başladı. Kahvaltıda Hagrid hâlâ öğretmenler masasında yoktu.

"Ama iyi tarafı, bugün Snape de yok," dedi Ron teselli ararcasına.

Hermione ağzı yırtılacakmış gibi esneyip kendine kahve koydu. Bir seye sevinmiş gibi bir hali vardı. Ron ona neden bu kadar mutlu olduğunu sorunca, "Sapkalar gitmiş. Ev cinleri özgürlük istiyorlarmış demek ki," dedi.

"Hiç emin olma," dedi Ron igneli igneli. "Giysi yerine geçemeyebilirler. Bana pek sapka gibi görünmediler, daha çok yünlü mesaneye benziyorlardı."

Hermione onunla sabah boyunca bir daha konuşmadı.

İki ders üst üste Tılsım'm ardından, iki ders üst üste Biçim Degistirme vardı. Hem Profesör Flitwick, hem de Profesör McGonagall derslerinin ilk on bes dakikasını S.B.D/lerin önemini anlatarak geçirdiler.

"Sunu hiç unutmayın," dedi ufak tefek Profesör Flit-wick ciklercesine, masasının üzerinden etrafı görebilmek için her zamanki gibi bir yığın kitabın üzerine tünemisti, "bu sınavlar bütün geleceğinizi

Page 124

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

etkileyebilir! Seçeceğiniz meslek konusunda daha önce düşünmediyseniz, şimdi zamanıdır. Bu arada da, potansiyelinizin hakkını verme-

335

niz için korkarım ki her zamankinden daha çok çalışacağız!"

Bir saatten uzun bir süre boyunca Çağırma Büyüle-ri'ni tekrarladılar, Profesör Flitwick'e göre bu büyüler S.B.D/lerde kesin çıkacaktı. Dersin sonundaysa onlara o güne kadarki en uzun Tılsım ödevini verdi.

Biçim Degistirme de bir o kadar kötüydü.

"Ciddi uygulama, pratik ve çalışma olmadan," dedi Profesör McGonagall çok ciddi bir sesle, "bir S.B.D.'den geçemezsiniz. Bu sınıftan herhangi birinin, emek verdiğinde Biçim Degistirme'den S.B.D. alamaması için hiçbir neden göremiyorum." Neville kederli kederli, inanmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Evet, senin de, Longbot-tom," dedi Profesör McGonagall. "Çalışmalarında özgüven eksikliği dışında hiçbir sorun yok. Pekâlâ... bugün Kaybetme Büyüleri'ne başlıyoruz. Bu büyüler, Yaratma Büyüleri'nden daha kolaydır -ki F.Y.B.S. düzeyine kadar onlara kalkışmamalısınız- ama yine de S.B.D.'nizde karşınıza çıkacak en zor büyülerdendir."

Çok haklıydı; Kaybetme Büyüleri Harry'ye feci şekilde zor geldi. Üst üste iki dersin sonunda ne o, ne de Ron önlerinde duran salyangozu yok etmeyi becerebilmişti, ama Ron umutla kendininkinin biraz daha solgun göründüğünü söylüyordu. Hermione ise kendi salyangozunu üçüncü denemede yok ederek Profesör McGonagall'dan Gryffindor için on puan aldı. Ev ödevi verilmeyen tek kişi de o oldu; baska herkesin gece büyüü çalışması, ertesi gün salyangozlar üzerinde yeniden denemeye hazır olması gerekiyordu.

336

Yapmak zorunda oldukları ödevler yüzünden ufak ufak panige kapılmaya başlayan Harry ve Ron, öğle yemegini kütüphanede, ay taslarının iksir yapımındaki kullanımını araştırarak geçirdiler.

Ron'un yünlü sapkalar hakkındaki hakaretine hâlâ kızgın olan Hermione onlara katılmadı. Öğleden sonraki Sihirli Yaratıkların Bakımı dersinin saati geldiğinde, Harry'nin bası yine ağrımaya başlamıştı.

Hava serinlemiş, esinti çıkmıştı; Hagrid'in Yasak Or-man'ın kenarındaki kulübesine giden egimli çimenlikten yürürlerken, yüzlerine tek tuk yağmur damlaları düşüyordu. Profesör Grubbly-Plank, Hagrid'in ön kapısının dokuz on metre ötesinde bekliyordu, önünde üstü dallarla dolu uzun bir tahta masa vardı. Harry ve Ron oraya ulaştıklarında, arkalarından kahkahalar yükseldi; arkalarına döndüklerinde, Draco Malfoy'un, etrafında tayfasıyla birlikte onlara doğru yürümekte olduğunu gördüler. Belli ki az önce matrak bir sey söylemişti, çünkü Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson ve diğerleri tahta masanın etrafında toplanırken hâlâ kıs kıs gülüyorlardı. Dönüp dönüp ona baktıkları için, Harry esprinin konusunu tahmin etmekte pek güçlük çekmedi.

"Herkes burada mı?" dedi Profesör Grubbly-Plank havlar gibi, bütün Slytherin'lerle Gryffindor'lar geldiğinde. "Hadi başlayalım o zaman. Bunların ne olduğunu kim bilebilecek?"

Önündeki dal yığını isaret etti. Hermione'nin eli havaya fırladı. Arkasında, Malfoy onun cevap vermek için hevesle hopyayıp zıplayan, tavsan disli bir taklidini yaptı.

337

Pansy Parkinson tiz bir kahkaha attı, ancak hemen sonra kahkahası çığlığa dönüştü. Masanın üzerindeki dallar havaya sıçramış, cinperimsi, tahtadan yaratıklar oldukları ortaya çıkmıştı. Yumru yumru kahverengi kollarıyla ayakları, ellerinin ucunda çalı çırpıya benzeyen ikiser parmaklan, ağaç kabuğu gibi düz, tuhaf yüzleri ve yüzlerinin tam ortasında parlayan böcek kahverengisi birer çift gözleri vardı.

"Aaaa!" dedi Parvati ve Lavender, Harry'yi tamamen sinir ederek. Gören de Hagrid'in onlara hiç etkileyici yaratık göstermediğini sanırdı; evet, Pıtırkurt'lar biraz sıkıcıydı belki ama, Semender'ler ve Hipogrif ler oldukça ilginçti, hatta Patlar-Uçlu Keleker'ler biraz fazla ilginçti.

"Lütfen sesinizi yükseltmeyin, kızlar!" dedi Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle.

Çubuk-yaratıkların arasına esmer pirince benzer bir sey serpistirince, hepsi hemen yemegin içine üstüstüler. "Pekâlâ - kimse bu yaratıkların adını biliyor mu? Miss Granger?"

"Kabuluk," dedi Hermione. "Ağaç koruyucuları, genellikle asa ağaçlarında yasarlar."

Page 125

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Gryffindor'a bes puan," dedi Profesör Grubbly-Plank. "Evet, bunlar Kabuluk ve Miss Granger'ın söylediği gibi, genellikle tahtası asa yapmaya uygun kalitedeki ağaçlarda yasarlar. Ne yediklerini bilen var mı peki?"

"Tahta biti," dedi Hermione hemen, ki bu, Harry'nin esmer piring sandığı seylerin niye hareket ettiğini açıklıyordu. "Ayrıca, bulabilirlerse peri yumurtası."

"Aferin sana, bes puan daha. Bu yüzden, bir Kabuluk'un yasadığı ağacın yapragına ya da tahtasına ihtiyacı-

338

mz olursa, dikkatini dağıtmak ya da yatıstırmak için ona tahta biti hediye etmeniz akıllıca olur. Tehlikeli görünmüyor olabilirler, ama kızdırılırlarsa parmaklarıyla insanın gözünü oymaya çalışırlar, ki gördüğünüz gibi parmakları çok sivridir, gözyuvarları yakınında bulunmaları da hiç hos degildir. Peki, simdi biraz daha yakma gelin, biraz tahta biti ve bir Kabuluk alırsanız -burada üç kişiye bir tane düşecek kadar var- onları daha yakından inceleyebilirsiniz. Dersin sonuna kadar hepinizden, bir çizim yapmanızı ve üzerine bütün uzuvların adını yazmanızı istiyorum."

Sınıf tahta masaya dogru ilerledi. Harry özellikle arkadan dolanıp Profesör Grubbly-Plank'in yanına düştü.

"Hagrid nerede?" diye sordu ona, baska herkes Kabuluk seçerken.

"Sen onu dert etme" dedi Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle. Hagrid bundan önce derse girmediğinde de aynı tavrı sergilemişti. Draco Malfoy, sivri hatlı suratına yayılmış bir sırıtmayla, Harry'nin önünden uzanıp en büyük Kabuluk'u aldı.

"Belki/" dedi Malfoy, sadece Harry'nin duyabileceği kadar alçak bir sesle, "koca angut kendini fena halde sa-katlamıştır."

"Belki çeneni kapamazsan sen sakatlanırsın," dedi Harry, çaktırmadan.

"Belki boyundan çok büyük islere bulasmıştır, anlarsın ya."

Malfoy uzaklaşıp omzunun üzerinden Harry'ye pis pis sırıttı. Harry'nin midesine sancı girdi.

Malfoy'un bir

339

bildigi mi vardı? Sonuçta babası bir Ölüm Yiyen'di; ya Hagrid'in basına henüz Yoldaslık'm duymadığı bir sey geldiye? Çabucak masanın etrafından dolasıp, biraz ötede çimin üzerine çömelmiş, resmini çizecekleri Kabu-luk'un hareketsiz durmasını sağlamaya çalışsan Ron'la Hermione'nin yanına gitti. Parsömeniyle tüy kalemını çıkardı, onların yanına çömeldi ve Malfoy'un az önce söylediklerini fısıldayarak anlattı.

"Hagrid'in basına bir sey gelse Dumbledore bilirdi," dedi Hermione hemen. "Endiselenmekle tam da Malfoy'un istediği şeyi yapmış oluruz; böylece neler olup bittigini bilmediğimizi öğrenmiş olur. Ona aldırmamalıyız, Harry. Al, su Kabuluk'u tut bir dakika da suratını çizebileyim..."

Yakınlarındaki gruptan, Malfoy'un net ama tembel sesi geldi: "Evet, babam iki gün önce Bakan'la konustu, anlaşıldığı kadarıyla burada standardın altındaki eğitim konusunda sıkı önlemler almaya kararlılar. Bu yüzden o fazlaca semirmiş moron bir daha buraya adım atsa bile, büyük ihtimalle derhal gönderilir."

"AH!"

Harry, Kabuluk'u neredeyse kıracak kadar sıkılmış, o da misilleme olarak sivri parmaklarıyla bir

darbe indirip elinde iki derin kesik açmıştı. Harry onu elinden bıraktı. Zaten Hagrid'in atılması fikrine gülmekle meşgul olan Crabbe ve Goyle, Kabuluk küçük bir çöp adam gibi son süratle Orman'a doğru gidip ağaçların arasında kaybolurken daha da beter kahkaha atmaya başladılar. Arazide okul çanı uzaktan uzaga yankılanınca, Harry kan lekeli

340

Kabuluk resmini rulo yapıp, eline Hermione'nin mendili sarılı, kulaklarımdaysa hâlâ Malfoy'un alaycı kahkahasıyla, Bitkibiüm'in yolunu tuttu.

"Hagrid'e bir daha moron derse..." dedi Harry hırlar-casma.

"Harry, kalkıp da Malfoy'la kavga çıkarma; unutma, o şimdi sınıf başkanı, hayatım zorlaştırabilir..."

"Vay, merak ediyorum zor bir hayat nasıl bir şey olurdu acaba?" dedi Harry, igneleyici bir şekilde.

Ron güldü, ama Hermione kaslarını çattı. Birlikte, sebze tarhının yanından geçtiler. Gökyüzü,

Page 126

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

yagmur yağsın mı yağmasın mı hâlâ karar verememiş gibi görünüyordu.

"Tek istediğim, Hagrid'in elini biraz çabuk tutup geri dönmesi," dedi Harry alçak sesle, seralara varırlarken. "Ayrıca, sakın o Grubbly-Plank denen kadının ondan daha iyi bir öğretmen olduğunu söyleme!" diye ekledi tehdit-kâr bir şekilde.

"Söylemeyecektim zaten," dedi Hermione sakin sakin.

"Çünkü hiçbir zaman Hagrid kadar iyi olamaz," dedi Harry sert bir sesle, az önce örnek bir Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi gördüğünü ve sinirini bunun bozdugunu çok iyi bilerek.

En yakın seranın kapısı açıldı ve içinden dördüncü sınıflar çıktı. Aralarında Ginny de vardı.

"Merhaba," dedi neseyle, yanlarından geçerken. Birkaç saniye sonra, sınıfın geri kalanının arkasından Luna Lovegood belirdi, burnunda toprak lekesi vardı ve saçını basının üstünde toplamıştı. Harry'yi gördüğünde patlak

341

gözleri heyecanla yerlerinden ugrayacak gibi oldu ve dosdoğru onun yanına gitti. Sınıf arkadaşlarının çoğu, merakla dönüp bakmaya başladılar. Luna derin bir soluk aldı ve bir merhaba bile demeden, "Adı Anılmaması Gereken Ki-si'nin döndüğüne ve senin onunla dövüşüp ondan kaçtığına inanıyorum," dedi.

"Ee - tamam," dedi Harry, ne yapacağını bilemeyerek. Luna küpe niyetine bir çift turuncu turpa benzeyen bir şeyler takmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Parvati ve Lavender da bunu fark etmişti, çünkü kıkır kıkır gülüp onun kulak memelerini isaret ediyorlardı.

"Gülebilirsiniz," dedi Luna, sesini yükselterek. Belli ki Parvati ve Lavender'm, kulagina taktığı şeylere değil de söylediklerine güldüklerini düşünüyordu. "Ama insanlar Vıdıvı Vızcız ya da Burusuk-Boynuzlu Hırgür diye bir şey olmadığına da inanıyorlardı!"

"E, haklı çıktılar, değil mi?" dedi Hermione sabırsızca. "Vıdıvı Vızcız ya da Burusuk-Boynuzlu Hırgür diye bir şey gerçekten de yok."

Luna ona susturan bir bakış atıp, turpları çılgınca sallanarak öfkeyle uzaklaştı. Artık gülmekten kırılanlar sadece Parvati ve Lavender değildi.

"Bana inanan insanları kırmasan olmaz mı?" diye sordu Harry Hermione'ye, sınıfa girerlerken.

"Tanrı askına, Harry, ondan iyisini bulabilirsin," dedi Hermione. "Ginny bana onu uzun uzun anlattı; sadece hakkında hiçbir kanıt bulunmayan şeylere inanıyordum. Babası Dırdırcı'nın basında olan birinden de başka bir şey beklemezdim zaten."

342

Harry okula geldiği gece gördüğü tekinsiz, kanatlı atları ve Luna'nın da onları görebildiğini söyleyisini düşündü. Morali biraz bozuldu. Acaba Luna yalan mı söylemişti? Ne var ki bu konuda daha fazla düşünmeden, Ernie Macmillan yanına geldi.

"Sunu bilmeni istiyorum ki, Potter," dedi yüksek, herkesin duyacağı bir sesle, "seni destekleyen sadece kaçıklar değil. Ben şahsen sana yüzde yüz inanıyorum. Ailem her zaman dimdik, Dumbledore'un arkasında durmuştur, ben de arkasındayım."

"Ee - çok tesekkürler, Ernie," dedi Harry, sasırmış ama memnun bir halde. Ernie bu tür durumlarda kibirli olabilirdi, ama Harry o sırada, kulagından turplar sallanmayan birinden gelen güvenoyuna derin bir minnet duyacak bir ruh hali içindeydi. Ernie'nin sözlerinin Laven-der Brown'un yüzündeki gülümsemeyi sildiği kesindi; ayrıca Harry, Ron ve Hermione ile konuşmak için arkasını dönerken, Seamus'un yüzünde hem bocalar hem de meydan okur bir ifade yakaladı.

Profesör Sproufun derse, S.B.D.'lerin önemi konusunda bir nutukla başlaması kimseyi sasırtmadı.

Harry, keske öğretmenler bunu yapmaktan vazgeçse, diye düşündü; ne çok ödevi olduğunu düşündükçe, karnında kaygıyla karışık bir burulma hissediyordu. Profesör Sprout da ders sonunda

onlara ödev verince, bu his adamakıllı kötüleştirdi. Bir buçuk saat sonra Gryffindor'lar, Profesör Sproufun en sevdiği gübre olan ejderha tezegi kokusu üstlerine sinmiş bir halde, yorgun argın satonun yolunu tuttular. Kimse pek konuşmuyordu; yine uzun bir gün olmuştur.

343

Harry'nin açlıktan midesi kazınıyordu ve saat beste Umbridge'le ilk cezasına kalacaktı. Bu yüzden, kendisini bekleyen her neyse onunla yüz yüze gelmeden önce midesine bir seyler indirebilmek için, Page 127

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

çantasını Gryffindor Kulesi'ne bırakmadan doğruca aksam yemegine gitti. Ancak daha Büyük Salon'un girişine yeni ulaşmıştı ki, yüksek ve kızgın bir ses duydu: "Hey, Potter!"

"Yine ne var?" diye mırıldandı bitkin bitkin, arkasını dönerek. Karşısında Angelina Johnson'ı buldu. Anlaşılan siniri burnundaydı.

"Ne var söyleyeyim," dedi, doğruca onun üzerine gelip parmağıyla göğsünü hızlıca dürterek. "Nasıl olur da cuma günü saat beste cezalı duruma düşersin?"

"Ne?" dedi Harry. "Niye... ah, evet, Tutucu seçmeleri!"

"Simdi hatırlıyor!" diye hırladı Angelina. "Sana seçmeleri bütün takımla birlikte yapıp, herkese uyum sağlayacak birini bulmak istediğimi söylemedim mi? Quidditch sahasını özel olarak ayırttığımı söylemedim mi? Ama sen kalkmış, gelmemeye karar vermişsin!"

"Gelmemeye karar vermedim!" dedi Harry, bu sözlerin adaletsizliğinden incinerek. "Sırf Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen hakkındaki gerçeği söylediğim için Umbridge denen o kadından ceza aldım."

"Eh, o zaman git ona seni cuma günü bırakmasını söyle," dedi Angelina öfkeyle, "nasıl yapacağın da umurumda değil. İstersen ona Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in hayal gücünün bir ürünü olduğunu söyle, yeter ki mutlaka orada ol!"

344

Hızla uzaklaştı.

Büyük Salon'a girerlerken, Harry, "Bakın ne diyeceğim," dedi Ron'la Hermione'ye. "Bence Puddlemere Birli-gi'ne gidip Oliver Wood'un bir antrenmanda ölüp ölmediğini sorsak iyi olacak, çünkü Angelina onun ruhunu miras almışa benziyor."

"Sence Umbridge'in seni cuma günü bırakması ihtimali ne kadar?" dedi Ron şüpheyle, Gryffindor masasına otururlarken.

"Sıfırdan da az," dedi Harry asık suratla. Tabagına kuzu pirzolası koyup yemeye başladı. "Ama yine de denesem iyi olur, değil mi? Fazladan iki kez cezaya gelmeyi teklif ederim, ya da öyle bir şey, bilmiyorum..." Bir ağız dolusu patatesi yutup ekledi: "Umarım bu aksam beni çok fazla tutmaz. Daha üç ödev bitirmemiz, McGonagall için Kaybetme Büyüleri'ni çalışmamız, Flitwick için bir karşı-büyü bulmamız, Kabuluk çizimini tamamlamamız ve Trelawney için o salak rüya güncesine başlamamız gerekiyor, biliyorsun, değil mi?"

Ron inledi ve nedense basını kaldırıp tavana baktı.

"Üstelik bir de yağmur yağacağına benziyor."

"Bunun ödevlerimizle ne ilgisi var?" dedi Hermione, kaslarını kaldırarak.

"Hiç," dedi Ron hemen. Kulakları kızarmıştı.

Bese bes kala Harry ikisine hoşçakal dedi ve Umbridge'in üçüncü kattaki odasının yolunu tuttu. Kapıyı çaldığında, içeriden, "Girin," dedi seker gibi bir ses. Harry temkinli bir şekilde içeri girip etrafa bakındı.

Odayı daha önce buraya yerleşmiş olan üç kisten bi-

345

liyordu. Gilderoy Lockhart burada yaşadığında, oda onun gülümseyen portreleriyle kaplıydı. Lupin buradayken, ugradığınızda bir kafesin ya da deponun içinde Karanlık bir yaratıkla karşılaşacağınız kesin gibiydi. Sahte Moody'nin zamanında, süpheli hareketleri ve gizliliği tespit eden çeşitli alet ve esyalarla doluydu.

Ancak şimdi, oda tamamen tanınmaz hale gelmişti. Bütün yüzeyler dantelli örtüler ve kumaslarla kaplanmıştı. Kuru çiçeklerle dolu, hepsi kendi işlemeli altlığına sahip çok sayıda vazo vardı. Duvarlardan birindeyse bir süs tabakları koleksiyonu asılıydı; her biri, boynunda farklı birer fiyonk bulunan, cart renkli kocaman kedi yavrularıyla bezeliydi. O kadar iğrençtiler ki, Harry yerine mihlanmış halde onlara bakakaldı. Derken Umbridge tekrar konuştu.

"İyi aksamlar, Mr Potter."

Harry irkilip arkasına baktı. İlk basta onu fark etmemisti, çünkü Umbridge arkasındaki masanın örtüsüyle fazlaca bir örnek, fena halde çiçekli bir çüppe giymisti.

"İyi aksamlar, Profesör Umbridge," dedi Harry gergin gergin.

"Oturun bakalım," dedi kadın, yanına dik arkalıklı bir sandalye çekilmiş, dantelle kaplı küçük bir

Page 128

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

masayı isaret ederek. Masanın üzerinde bos bir parsömen parçası, besbelli ki onu bekliyordu.

"Ee," dedi Harry, kıpırdamadan. "Profesör Umbridge. Ee - başlamadan önce, sizden - sizden isteyeceğim bir... iyilik var."

Sis gözler kısıldı.

346

"Öyle mi?"

"Sey, ben... ben Gryffindor Quidditch takımındayım. Cuma günü saat beste yeni Tutucu için yapılacak seçmelerde bulunmam gerekiyor. Acaba - acaba o gece cezaya kalmam da baska - baska bir gece kalsam onun yerine... olur mu diyecektim..."

Daha cümlesinin sonuna gelmeden ise yaramayacağını anlamıstı.

"Ah, olmaz," dedi Umbridge. Gülümsemesi öyle genişlemisti ki, çok lezzetli bir sinek yutmusa benziyordu. "Ah, hayır, hayır, hayır. Bu cezayı habis, çirkin, ilgi çekmeye yönelik hikâyeler yaymaya çalıştığınız için aldınız, Mr Potter ve cezalar kesinlikle suçlu kisinin isine geldiği gibi düzenlenemez. Hayır, yarın aksam da, bir sonraki gün de, cuma günü de saat beste buraya geleceksiniz ve benim planladığım cezaları yerine getireceksiniz. Gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyi kaçırmanızın çok isabetli olduğunu düşünüyorum. Size vermeye çalıştığım dersi destekler."

Harry kanının beynine sıçradığını hissetti ve kulaklarında bir gümlleme duydu. Demek "habis, çirkin, ilgi çekmeye yönelik hikâyeler" anlatıyordu, ha?

Umbridge basını hafifçe yana egmiş, onu izliyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, sanki Harry'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyor, bir daha bağırmağa başlayacak mı diye bekliyordu. Harry muazzam bir çabayla gözünü ondan kaçırdı, okul çantasını dik arkalıklı iskemlenin yanına koydu ve oturdu.

"Bakın," dedi Umbridge tatlı tatlı, "simdiden sinirleri-

347

mize daha iyi hâkim olmaya başladık, değil mi? Simdi benim için üst üste aynı satırları yazacaksınız, Mr Potter. Hayır, kendi tüy kaleminizle değil," diye ekledi, Harry çantasını açmak için eğilirken. "Bana ait özel bir tüy kalem kullanacaksınız. Alın bakalım."

Çok sivri uçlu, uzun, ince, siyah bir tüy kalem verdi ona.

"Yazmanızı istediğim şey, Yalan söylememeliyim," dedi usulca.

"Kaç kere?" diye sordu Harry, takdire değer bir kibarlık taklidiyle.

"Ah, mesaj iyice içinize isleyene kadar," dedi Umbridge, tath tatlı. "Baslayın bakalım."

Masasına gidip oturdu ve not verilecek ödevlere benzeyen bir parsömen yığınının üzerine eğildi.

Harry sivri uçlu siyah tüy kalem kaldırdı, ama bir eksikliği fark etti.

"Mürekkep vermediniz," dedi.

"Ah, mürekkebe ihtiyacınız olmayacak," dedi Profesör Umbridge, sesinde küçücük bir kahkaha tınısıyla.

Harry tüy kalemin ucunu kâğıdın üzerine getirip yazdı: Yalan söylememeliyim.

Birden acıyla nefesi kesildi. Parsömenin üzerinde, parlak kırmızı mürekkeple yazılmış benzeyen sözcükler belirmisti. Aynı sözcükler, sanki bir nesterle çizilmiş gibi kesikler halinde Harry'nin sağ elinin üstünde de belirdi - ama Harry parlayan kesige bakarken deri iyilesti ve az önce kesigin bulunduğu yer, biraz kızarık kalsa da, kapandı.

Harry dönüp Umbridge'e baktı. Kurbaga gibi agzıyla kocaman gülümseyerek onu izliyordu.

348

"Evet?"

"Yok bir şey," dedi Harry usulca.

Parsömene döndü, tüy kalem tekrar üzerine getirdi, Yalan söylememeliyim diye yazdı ve ikinci defa elinin üstünde keskin bir acı hissetti; sözcükler bir kez daha derisini keserek yazıldı; bir kez daha birkaç saniye içinde iyilesti.

Ve böyle devam etti. Harry, mürekkep değil de kendi kanı olduğunu fark ettiği seyle sözcükleri tekrar tekrar parsömene yazdı. Ve sözcükler tekrar tekrar, derisini keserek elinin üstüne yazıldı, iyilesti ve tüy kalem parsömenin üzerinde gezdirdiğinde yeniden belirdi.

Umbridge'in penceresinin dışına karanlık çöktü. Harry ne zaman durmasına izin verileceğini

Page 129

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sormadı. Saatine bile bakmadı. Umbridge'in bir zayıflık isareti görmek için onu seyrettiğini biliyordu ve hiçbir zayıflık isareti göstermeyecekti, bütün gece orada oturup bu tüy kalemle kendi elini kesmek zorunda kalsa bile...

"Buraya gelin," dedi Umbridge, Harry'ye saatlerce gibi gelen bir süre sonra.

Kalktı. Eli fena halde acıyordu. Baktığında, kesigin iyileşmiş, ama derinin hâlâ çığ kırmızı olduğunu gördü.

"El," dedi Umbridge.

Harry elini uzattı. Umbridge onun elini eline aldı. Üzerine birçok çirkin eski yüzük takılı güdük parmaklarıyla ona dokunurken, Harry hissedilir şekilde ürperme-mek için kendini zor tuttu.

"Çık çık, henüz pek etki yaratamamışım gibi görünüyor," dedi gülümseyerek. "O halde yarın yine denememiz gerekecek, değil mi? Gidebilirsiniz."

349

Harry tek kelime etmeden odadan çıktı. Okul hayli tenhaydı; vakit gece yarısını geçmişti mutlaka. Koridorda ağır ağır yürüdü, köseyi dönüp Umbridge'in onu göremeyeceğinden emin olduktan sonra ise, kosmaya başladı.

*

Kaybetme Büyüleri'ne çalışacak vakti olmaması, rüya güncesine tek bir rüya yazmamış, Kabuluk çizimini tamamlamamış, ödevlerini yapmamıştı. Ertesi sabah, günün ilk dersi Kehanet'te gerekli olacak birkaç uydurma rüya yazmak için kahvaltıya inmedi. Ron'un da perisan halde ona katılmasına sasırdı.

"Niye dün gece yapmadın?" diye sordu Harry, Ron ilham bulmak için ortak salonun dört bir yanına telaşla göz gezdirirken. Harry'nin yatakhaneye döndüğünde derin uykuda bulmuş olduğu Ron, "baska bir is" konusunda bir şeyler mırıldandı ve parsömeninin üzerine eğilip birkaç sözcük karaladı.

"İdare eder artık," dedi, günceyi sertçe kapatarak. "Rüyamda bir çift yeni ayakkabı aldığımı gördüm dedim, herhalde bundan tuhaf şeyler çıkartamaz, değil mi?"

Berberce aceleyle Kuzey Kulesi'ne gittiler.

"Umbridge'le ceza nasıldı bu arada? Ne yaptırdı?"

Harry bir an tereddüt etti, sonra, "Üst üste satır yazdırdı," dedi.

"Çok kötü değil, ha?" dedi Ron.

"Değil," dedi Harry.

"Hey - unuttuyordum - cuma günü için izin verdi mi?"

"Hayır," dedi Harry.

Ron halden anlar şekilde inledi.

350

Harry için yine kötü bir gün oldu; Kaybetme Büyüleri'ne hiç çalışmadığı için Biçim Degistirme'de en kötülerden biriydi. Kabuluk resmini tamamlamak için öğle yemeginden vazgeçmek zorunda kaldı. Bu arada Profesör McGonagall, Profesör Grubbly-Plank ve Profesör Sinistra yeni ev ödevleri verdiler, ama Umbridge'le ikinci cezasına kalacağı için Harry'nin o akşam hepsini yetistirmesine imkân yoktu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Angelina Johnson akşam yemeginde yine onu buldu ve cuma günü Tutucu seçmelerine katılamayacağını öğrenince, Harry'ye tutumundan hiç etkilenmediğini ve takımda kalmak isteyen oyuncuların antrenmanları diğer sorumlulukların üstünde tutmasını beklediğini söyledi.

"Cezadayım!" diye seslendi Harry onun arkasından. "Sence Quidditch oynamak varken o yaşlı kurbagayla bir odada kapalı kalmayı nü tercih ederdim?"

"Hiç olmazsa sadece satır yazdırıyor," dedi Hermione teselli edercesine. Harry yerine çöktü ve biftegiyle böbrek-li böreğine baktı. Artık gözüne pek lezzetli görünmüyorlardı. "Korkunç bir ceza falan değil en azından..."

Harry agzım açtı, kapadı ve bas salladı. Ron'la Hermi-one'ye Umbridge'in odasında olanları niye anlatmadığını tam olarak kendi de bilmiyordu: Tek bildiği, yüzlerinde bir dehset ifadesi görmek istemediğiydi; böyle bir şey durumun çok daha kötü görünmesine sebep olur, göğüs germeyi daha

Page 130

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

da zorlastırırdı. Ayrıca içten içe bunun Umbridge'le kendisi arasında bir mesele, özel bir irade savası olduğunu hissediyordu. Yakınlığının kulagina gitmesine izin vermeyecek, ona bu zevki tattırmayacaktı.

351

"Ne kadar çok ödevimiz olduğuna inanamıyorum/" dedi Ron kederli kederli.

"O zaman dün gece niye yapmadın?" diye sordu Her-mione. "Hem sen neredeydin?"

"Ben... yürüyüşe çıkayım dedim," diye kaçamak bir cevap verdi Ron.

Harry, bir şeyler gizleyen sadece kendisi olmadığına dair kuvvetli bir hisse kapıldı.

*

İkinci ceza da ilki kadar kötüydü. Harry'nin elinin üstünün derisi artık daha kolay tahris oluyordu, kısa sürede kızarıp yanmaya başladı. Harry derinin daha uzun bir süre aynı şekilde iyileşmeyi sürdürebileceğine pek ihtimal vermiyordu. Kesik çok geçmeden eline kazınacak ve Umbridge belki de tatmin olacaktı. Ancak ağzından bir inilti çıkmasına izin vermedi ve odaya girisinden yine gece yarısını bulan çıkışına kadar "iyi aksamlar" ve "iyi geceler" dışında tek bir kelime etmedi.

Öte yandan ödev durumu giderek ümitsiz bir hal alıyordu. Gryffindor ortak salonuna döndüğünde bitkin durumda olmasına rağmen yatmaya gitmedi, kitaplarını açıp Snape'in ay tası ödevini yapmaya koyuldu. Bitirdiğinde saat iki buçuktu. Kötü bir iş çıkardığını biliyordu, ama elinden gelen bir şey yoktu; iyi kötü bir ödev yazıp vermezse, bu sefer de Snape'le cezaya kalırdı. Sonra Profesör McGonagall'ın sorularına cevaplar çiziktirdi, Profesör Grubbly-Plank için Kabuluk'ların doğru bakımı için bir şeyler karaladı ve yal-palaya yalpalaya yatagına giderek, hiç giysilerini çıkarmadan kendini örtünün üzerine atıp anında uykuya daldı.

352

*

Perşembe günü bir yorgunluk sisi içinde geçti. Harry nedenini anlayamasa da, Ron da çok uykulu görünüyordu. Harry'nin üçüncü cezası da aynı önceki ikisi gibi geçti, ama bu defa iki saatin sonunda "Yalan söylememeliyim" sözcükleri elinden kaybolmayıp oraya çizilmiş halde kaldı. Kenarından kan damlamaya başladı. Tüy kalemin sivri ucu bir an durunca, Profesör Umbridge basını kaldırıp baktı.

"Ah," dedi usulca, Harry'nin elini incelemek için masasının etrafından dolarken. "Güzel. Artık hatırlarsınız, değil mi? Bu gecelik bu kadar, gidebilirsiniz."

"Yine de yarın gelmem gerekiyor mu?" dedi Harry, okul çantasını sızlayan sağ eli yerine soluyla alarak.

"Ah, evet," dedi Profesör Umbridge, her zamankinden de kocaman bir gülümsemeyle. "Evet, sanırım bir gece daha çalışırsak o mesajı biraz daha iyi kazıyabiliriz."

Harry dünyada Snape'ten daha çok nefret edeceği bir öğretmen olabileceğini hiç düşünmemisti, ama Gryffindor Kulesi'ne dönerken, ona iyi bir rakip çıktığını kabul etmek zorunda kaldı. Kötü o, diye düşündü, yedinci kata çıkan bir merdiveni tırmanırken, kötü, hasta, çılgın bir ihtiyar - "Ron?"

Merdivenin tepesine ulaşmış, saga dönmüştü ki, az daha elinde süpürgesiyle Leylekbacak Lachlan'ın heykelinin arkasına gizlenen Ron'a tosuyordu. Harry'yi görünce saskınlıktan yerinden sıçrayan Ron, yeni Süsüpür On Birini arkasına saklamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

353

"Seyy - hiç. Asıl sen ne yapıyorsun?"

Harry ona kaslarını çattı.

"Yapma, bana söyleyebilirsin! Niye burada saklanıyorsun?"

"İlle - ille de bilmek istiyorsan söyleyeyim, Fred'le George'dan saklanıyorum," dedi Ron. "Bir grup birinci sınıf öğrencisiyle birlikte geçtiler az önce, eminim yine onların üzerinde bir şeyler deniyorlardır. Yani, artık bunu ortak salonda yapamıyorlar, değil mi, Hermione oradayken..."

Çabuk çabuk, telaslı telaslı konuşuyordu.

"Ama süpürge niye yanında, uçmuyordun, değil mi?"

Page 131

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Ben - sey - sey, peki, söyleyeceğim ama gülme, tamam mı?" dedi Ron, her an daha da kızarak.

"Ben - düşündüm ki, şimdi doğru düzgün bir süpürge olduğuna göre, Gryffindor Tutucusu olmak için seçmeye katılabilirim. Böyle iste. Hadi. Gülebilirsin."

"Gülmüyorum," dedi Harry. Ron saskınlıkla gözlerini kırptırdı. "Mükemmel bir fikir! Takıma girersen süper olur! Tutucu oynadığını görmedim hiç, iyi misin bari?"

"Kötü değilim," dedi Ron. Görünüşe göre, Harry'nin tepkisi onu çok rahatlatmıştı. "Charlie, Fred ve George tatillerde antrenman yaparken bana hep Tutuculuk yaptırıyorlardı."

"Yani bu gece antrenman mı yapıyordun?"

"Salıdan beri her gece... kendi basıma ama. Quaffle'la-ra büyü yapıp üzerime uçurtmaya çalıştım,

ama pek kolay olmadı; dahası, ne kadar ise yarar bilmiyorum." Ron
354

ürkek ve endiseli görünüyordu. "Seçmelere katıldığımda Fred ve George gülmekten yerlere yatacak. Sınıf başkanı olduğumdan beri bana satasmadan duramıyorlar."

"Keske ben de orada olabilseydim/" dedi Harry acı acı, birlikte ortak salona doğru giderlerken.

"Evet, keske - Harry, elinin üstündeki de ne öyle?"

Harry az önce, bosta olan sağ eliyle burnunu kasımıştı. Saklamaya çalıştı, ama az önce Ron'un Silsüpür'ünü saklama girişiminden daha iyisini beceremedi.

"Bir kesik sadece - bir şey değil - sadece -"

Ama Ron Harry'nin kolunu yakaladı, elini gözünün hizasına getirdi. Deriye kazınmış sözcüklere bakarken bir süre sessizlik oldu; sonra, gördüğünden iğrenmiş gibi bir ifadeyle, Harry'nin kolunu bıraktı.

"Hani sadece satır yazdırıyordun?"

Harry tereddüt etti, ama sonuçta Ron ona karşı dürüst davranmıştı, bu yüzden o da Ron'a Umbridge'in odasında olanları bütün gerçekliğiyle anlattı.

"İhtiyar cadaloz!" dedi Ron tiksinti dolu bir fısıltıyla. Basını çerçevesine dayamış, huzur içinde uyuklayan Sisman Hanım'ın önünde durdular. "Hasta o kadın! McGo-nagall'a git, bir şey de!"

"Hayır," dedi Harry hemen. "Ona beni sarstığını bilme zevkini tattırmayacağım."

"Sarsmak mı? Bunun onun yanına kalmasına izin veremezsin!"

"McGonagall'ın onun üzerinde ne kadar gücü olduğunu bilmiyorum," dedi Harry.

"Dumbledore, o zaman Dumbledore'a anlat!"

355

"Hayır," dedi Harry kararlı bir sesle.

"Niye?"

"Zaten isi basından askın," dedi Harry, ama gerçek neden bu değildi. Dumbledore hazırandan beri onunla konuşmamışken, gidip Dumbledore'dan yardım istemeyecekti.

Ron, "Eh, bence -" diye lafa başladı, ama uykulu gözlerle onları izleyen Sisman Hanım sonunda patladı: "Parolayı söyleyecek misiniz, yoksa bütün gece uyanık durup konuşmanızı bitirmenizi mi beklemek zorundayım?"

*

Cuma da haftanın diğer günleri gibi kasvetli ve sırlıklı başladı. Harry, Büyük Salon'a girdiğinde farkında olmadan dönüp öğretmenler masasına baksa da, Hagrid'i göreceğine dair pek umudu yoktu. O da zihnini daha acil sorunlara verdi, dağ gibi birikmiş ödevleri ve Umbridge'-le geçireceği bir ceza daha gibi.

Harry'yi o gün iki şey ayakta tuttu. Biri, hafta sonunun neredeyse gelmiş olması; öbürü ise, cezaya kalmak ne kadar korkunç olursa olsun, Umbridge'in penceresinden bakıldığında Quidditch sahasının uzaktan da olsa görünmesi; sansı yaver giderse seçmeleri izleyebilirdi böylece.

Doğru, bunlar çok cılız umut ışıklarıydı, ama Harry su anki karanlığını aydınlatabilecek en ufak şey için sükran duyuyordu; Hogwarts'ta daha kötü bir ilk hafta geçirme-misti hiç.

Aksam saat beste, bunun son ceza günü olduğunu umarak Profesör Umbridge'in odasının kapısını tıklattı. İçeri girmesi söylendi. Dantel örtülü masada bos parsö-

356

menle yanındaki sivri uçlu siyah tüy kalem onu bekliyordu.

Page 132

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz, Mr Potter," dedi Umbridge, ona tatlı tatlı gülümseyerek.

Harry tüy kalemi aldı ve pencereden dışarı göz attı. İskemlesini bir iki santim sağa kaydırırsa... masaya daha çok yaklaşma bahanesiyle bunu basardı. Gryffindor Quid-ditch takımının sahanın üzerinde uçtuğunu uzaktan görebiliyordu şimdi. Üç yüksek kale direğinin altında altı tane siyahlı silüet duruyor, belli ki Tutuculuk yapmak için sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Bu mesafeden hangisinin Ron olduğunu anlamak imkânsızdı.

Yalan söylememeliyim, diye yazdı Harry. Sağ elinin üstündeki kesik açılıp yeniden kanamaya başladı.

Yalan söylememeliyim. Kesik derinleştirdi, yanmaya ve acımaya başladı.

Yalan söylememeliyim. Bileğinden aşağı kan süzölmeye başladı.

Bir kez daha pencereden dışarı baktı. Kale direklerinin önündeki her kimse, gerçekten de çok kötü bir iş çıkarıyordu. Harry'nin izlemeye cesaret edebildiği birkaç saniye içinde Katie Bell iki kere sayı yaptı. Tutucu'nun Ron olmamasını tüm kalbiyle dileyen Harry, yine gözlerini kan lekeleriyle kaplı

parsömenine çevirdi.

Yalan söylememeliyim.

Yalan söylememeliyim.

Cesaret edebildiği sıklıkta, Umbridge'in tüy kaleminin kâğıdında gezindigini ya da bir çekmecenin açıldığını duydukça, basını kaldırıp baktı. Denenen üçüncü kişi ba-

357

yağı iyiydi, dördüncü felaketti, besinci bir Bludger'dan çok güzel kurtuldu, ama kolay bir kurtarıcı yüzüne gözüne bulastırdı. Hava kararıyordu ve Harry altıncıyla yedinci kişiyi görebileceğinden süpheliydi.

Yalan söylememeliyim.

Yalan söylememeliyim.

Şimdi parsömen, acıyla daglanan elinden damlayan kandan parlıyordu. Bir kez daha basını kaldırıp baktığında, gece olmuştü ve Quidditch sahası artık görünmüyordu.

"Mesajı aldınız mı diye bir bakalım mı artık?" dedi Umbridge'in yumusak sesi yarım saat sonra.

Harry'nin yanına geldi, yüzüldü kısa parmaklarını onun koluna uzattı. Sonra, derisine çizilmiş sözcükleri incelemek için elini tutarken Harry siddetli bir acı hissetti. Elinin üstünde değil, alındaki yara izinde. Aynı anda, karnında bir yerde çok tuhaf bir his duydu.

Kolunu hızla kurtarıp ayağa fırladı ve gözlerini Umbridge'e dikti. Umbridge de ona baktı, yüzündeki gülümsemeyle gevsek agzı kulaklarına varmıştı.

"Evet, acıyor, değil mi?" dedi kadife gibi bir sesle.

Harry cevap vermedi. Kalbi çok hızlı, çok siddetli atıyordu. Elinden mi bahsediyordu, yoksa alnında hissettiği şeyden mi haberi vardı?

"Sanırım demek istediğimi anlatabildim, Mr Potter. Gidebilirsiniz."

Harry okul çantasını kaptı ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Sakin ol, dedi kendi kendine, merdivenleri kosarak çıkarken. Sakin ol, ille de sandığın şey demek değil bu...

358

"Mimulus mimbletonia!" dedi soluk soluga. Sisman Hanım'm portresi bir kez daha öne doğru açıldı.

İçeri girince büyük bir gürültüyle karşılaştı. Ron, gözleri ısı ısı parlayarak, elinde tuttuğu kadehten önüne Kaymakbirası döke döke ona doğru kosturdu.

"Harry, basardım, takıma girdim, Tutucu benim!"

"Ne? Aa - harika!" dedi Harry, dogallıkla gülümsemeye çalışarak. Kalbi güm güm atmaya devam ediyor, eli zonkuyor ve kanıyordu.

"Bir Kaymakbirası al." Ron onun eline bir sise tutuşturdu. "İnanamıyorum - Hermione nereye gitti?"

"Surada," dedi Fred. Kaymakbirası'm yudumlayarak atesin yanındaki bir koltuğu işaret etti.

Hermione orada uyukluyordu, elindeki içecek kadehten döküldü dökülecek gibiydi.

"Eh, ona söyledimde sevindim demisti," dedi Ron, biraz bozularak.

Page 133

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Bırak uyusun," dedi George hemen. Çok geçmeden Harry, etraflarında belli ki az önce geçirdikleri burun kanamalarının izlerini taşıyan birinci sınıflar olduğunu fark etti.

"Buraya gel, Ron, bak bakalım Olive/m eski çüppesi sana olacak mı?" diye seslendi Katie Bell.

"Onun adını çıkarıp seninkini yazabiliriz..."

Ron uzaklaşırken, Harry'nin yanına Angelina geldi.

"Sana biraz sert davrandığım için kusura bakma, Pot-ter," dedi lafı uzatmadan. "Bu yöneticilik işi stresli iş. Biliyor musun, YWood'a bazen biraz haksızlık ettiğimi düşünmeye başladım." Kadehinin üzerinden Ron'u hafifçe çatık kaslarla izliyordu.

359

"Bak, biliyorum, o senin en iyi arkadaşın, ama müthis falan değil," dedi açık açık. "Yine de, biraz antrenmanla idare eder diye düşünüyorum. İyi Quidditch oyuncuları çıkarmış bir aileden geliyor. Bugün sergilediğinden biraz daha yeteneklidir diye güveniyorum açıkçası. Vicky Fro-bisher da, Geoffrey Hooper da bu akşam daha iyi uçtular, ama Hooper tam bir mızımız, bir ondan bir bundan sikâyet ediyor, Vicky ise her tür topluluğa üye. Antrenmanlar Tılsım Kulübü'yle çıkarsa, Tılsım'a öncelik vereceğini kendi söyledi. Neyse, yarın saat ikide antrenman yapıyoruz, bu kez mutlaka orada ol. Ve bana bir iyilikte bulun da Ron'a elinden geldigince yardım et, olur mu?"

Harry basını olur anlamında salladı ve Angelina, Ali-cia Spinnett'in yanına döndü. Harry oturmak

için Hermi-one'nin yanına gitti. Çantasını yere bıraktığında, Hermi-one sarsılarak uyandı. "Ah, Harry, sen miydin... Ron'un seçilmesi ne güzel, değil mi?" dedi mahmur mahmur. "Ben - öyle - öyle - öyle bitkinim ki," dedi esneyerek. "Gece bire kadar uyuma-yıp yeni sapkalar yaptım. Deli gibi kayboluyorlar!"

Ve tabii ki Harry dönüp baktığında, salonun her tarafına gizlenmiş, ihtiyatsız ev cinleri tarafından kazara alınmayı bekleyen yünlü sapkalar gördü.

"Harika," dedi, ama akıllı baska yerdeydi; çok geçmeden birine anlatmazsa, patlayacaktı. "Dinle, Hermione, Umbridge'in odasındaydım, koluma dokundu..."

Hermione dikkatle dinledi. Harry lafını bitirince de, "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in onu da Quirrell gibi kontrol ettiğinden mi endiseleniyorsun?" dedi usulca.

360

"Eh," dedi Harry, sesini alçaltarak, "bu da bir ihtimal, değil mi?"

"Sanırım," dedi Hermione, oysa pek ikna olmasa benzemiyordu. "Ama onu Quirrell gibi ele geçirdiğini sanmıyorum, yani ne de olsa artık yine canlı, değil mi, kendi bedeni var, baska birininkini paylaşmasına gerek yok. Onu Imperius Laneti'yle kontrolü altına almış olabilir belki..." Harry bir süre, Fred, George ve Lee Jordan'ın bos Kay-makbırası siselerini atıp tutmalarını izledi. Sonra Hermione devam etti: "Ama geçen yıl kimse sana dokunmadan da yara izin acıdı, Dumbledore o zaman sana bunun Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in o anda hissettikleriyle ilgili olduğunu söylememiş miydi? Yani belki bunun Umbridge'le hiç ilgisi yoktur, belki onunla birlikteyken olması sadece bir rastlantıdır, ne dersin?"

"Kötü o," dedi Harry soguk bir sesle. "Hasta."

"Evet, korkunç biri, ama... Harry, sanırım Dumble-dore'a yara izinin acıdığını söylemelisin."

İki gün içinde ikinci kez, Dumbledore'a gitmesi tavsiye ediliyordu. Hermione'ye cevabı da Ron'a cevabının aynı oldu.

"Onu böyle bir seyle rahatsız edemem. Senin de dedigin gibi, çok önemli bir sey değil. Yaz boyunca bir acıdı bir geçti - bu geceki biraz daha kötüydü, o kadar -"

"Harry, eminim Dumbledore böyle bir seyle rahatsız edilmeyi isterdi -"

"Tabii," dedi Harry, kendine engel olamayıp, "Dumb-ledore'un benimle ilgili umursadığı tek sey de bu zaten, değil mi? Yara izim."

361

"Öyle deme, doğru değil bu!"

"Sanırım Sirius'a yazıp söyleyeceğim, bakalım o ne diyecek -"

"Harry, böyle bir seyi mektupta yazamazsın!" dedi Hermione, telasla. "Hatırlamıyor musun, Moody bize neyi yazacağımıza dikkat etmemizi söylemişti! Baykusların ele geçirilmediğinden emin olamayız artık!"

Page 134

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Tamam, tamam, yazmam o zaman!" dedi Harry sinirli sinirli. Ayaga kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Ron'a sen söyle, olur mu?"

"Yok, hayır," dedi Hermione, rahatlamış bir halde. "Sen gidiyorsan, benim de gitmem kabalık olmaz demektir. Çok yorgunum ve yarın yine sapka yapmak istiyorum. Baksana, istersen bana yardım edebilirsin, bayagi eglenceli, gittikçe de iyilesiyorum, desenler, ponponlar falan yapabiliyorum artık."

Harry onun coskuyla ısıldayan yüzüne baktı ve bu teklif az da olsa ilgisini çekmiş gibi görünmeye çalıştı.

"Ee... hayır, sanmıyorum, tesekkürler," dedi. "Ee - yarın olmaz. Yapacak bir sürü ödevim var..."

Ve biraz hayal kırıklığına ugramış olan Hermione'den ayrılıp, erkekler yatakhanesinin merdivenini çıkmaya koyuldu.

362

Percy ve Patıayak

ON DÖRDÜNCÜ BOLUM

<ü3p|X

•

Ertesi sabah yatakhane ilk uyanan Harry oldu. Bir süre yattığı yerden kalkmadan, dört direkli karyolasının perde aralığından gelen güneş ışığında tozların girdaptaymış gibi dönüşünü izleyerek, o günün cumartesi olduğu düşüncesinin tadını çıkardı. Ders yılının ilk haftası sonsuza kadar sürmüştü sanki, devasa boyutta bir Sihir Tarihi dersi gibi.

Uykulu sessizliğe ve güneş ışığının taptaze görünüşüne bakılırsa, safak henüz sökmüş olmalıydı.

Yatagının çevresindeki perdeleri açtı, kalktı ve giyinmeye başladı. Kusların uzaktan gelen cıvıltıları dışındaki tek ses, yatakhane arkadaşlarının yavas yavas, derin derin nefes alıslarıydı. Okul çantasını dikkatle açtı, parsömen ve tüy kalem çıkardı, ortak salona gitmek için yatakhanedan çıktı.

Simdi sönmüs olan atesin yanındaki en sevdiği pofidik eski koltuga yollanan Harry, rahat rahat oturdu ve parsömen rulosunu açarken salonu gözden geçirdi. Her günün sonunda ortak salonu kaplayan burusmus parsömen parçaları, eski Tükürenbilye'ler, bos karısım malzemesi kavanozları ve seker ambalajlarından oluşan döküntü ortadan kalk-

363

mıstı; Hermione'nin ev cini sapkalan da. Harry bir yandan, kaç tane cinin istese de istemese de özgür kaldığını merak ederken, bir yandan da mürekkep sisesinin kapagını açtı, tüy kalemini içine batırdı; sonra da kalemi parsömenin düzgün sarımsı yüzeyinin üstünde tutarak düşünmeye başladı... ama bir iki dakika sonra kendini, ne yazacağını bilmez halde, bos sömineye bakar buldu. Ron ve Hermione'nin yazın ona mektup yazmakta ne zorluklar çektiklerini simdi anlıyordu. Muhtemel mektup hırsızlarına bir sürü gizli bilgi vermeksizin, Sirius'a hem geçen hafta olan her şeyi yazıp, hem de sormaya içinin gittiği soruları nasıl soracaktı ki?

Bir süre hiç kıpırdamadan, gözleri sömineye dikili oturdu. Sonunda tercihini yaparak tüy kalemini yeniden mürekkep sisesine batırdı ve kararlı bir şekilde parsömene yazmaya koyuldu.

Sevgili Pırtık,

Umarım iyisindir, okula döndükten sonraki ilk hafta berbat geçti, hafta sonu geldi diye gerçekten seviniyorum.

Profesör Umbridge diye yeni bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma öğretmenimiz var. Sevimlilikte annenle yarıdır. Sana yazıyorum, çünkü geçen yaz sana yazdığım şey, dün gece Umbridge'le cezadayken yine oldu.

En büyük arkadaşımızı hepimiz özlüyoruz, umarım çabucak geri döner.

Lütfen hemen cevap yaz.

Sevgiler,

Harry

364

Harry mektubu defalarca okudu, yabancı gözüyle görmeye çalıştı. Sadece bu mektubu okuyarak Page 135

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

neden söz ettiğim -ya da kime hitap ettiğini- anlamanın bir yolu var mı diye baktı, bulamadı. Sirius'un Hagrid hakkındaki imayı anlayıp onun ne zaman dönebileceğini söyleyeceğini umuyordu. Harry, Hagrid'in Hogwarts'ta olmadığı süre içinde ne yaptığına fazlaca dikkat çekmemek için, bu soruyu doğrudan doğruya sormak istememisti.

Mektup bu kadar kısa olduğu halde yazılması hayli zaman almıstı; Harry mektupla ugrasırken günes ısıgı odanın yarısına kadar sokulmustu, kulagina yukarıdaki yatakhanelerde hareket edenlerin sesleri gelmeye başlamıstı. Parsömene özenle mühürleyerek portre deliginden geçti ve Baykushane'nin yolunu tuttu.

Harry geçitten asagı dogru yürürken, hemen önündeki duvardan asap bozucu bir şekilde kayarak ilerleyen Neredeyse Kafasız Nick, "Senin yerinde olsam oradan gitmezdim," dedi. "Peeves, koridorun ortasındaki Paracelsus büstünün yanından geçecek ilk kisiye eglenceli bir saka yapmaya hazırlandı."

"Bu sakanın bir parçası da, Paracelsus'un o kisinin kafasına düşmesi mi?" diye sordu Harry.

"Komiktir ama, evet," dedi Neredeyse Kafasız Nick, sıkkin bir sesle. "İncelik hiçbir zaman Peeves'in güçlü yanı olmamıstır. Ben gideyim de Kanlı Baron'u bulmaya çalışayım... belki o bu ise engel olabilir... görüşürüz, Harry..."

"Tamam, hoşçakal," dedi Harry ve sag yerine sola dönerek Baykushane'ye daha uzun ama daha güvenli bir

365

yoldan gitti. Art arda masmavi gökyüzünün görüldüğü pencerelerin önünden geçerken keyfi yerine geldi; o gün antrenmanı vardı, nihayet yine Quidditch sahasında olacaktı.

Ayak bileklerine bir şey sürüldü. Asagı bakınca, hademenin iskeletimsi gri kedisi Mrs Norris'in yanından sıvıstığını gördü. Kedi, Hasret Wilfred'in heykelinin ardında gözden kaybolmadan önce, lamba gibi sarı gözlerini bir an ona çevirdi.

Harry onun arkasından, "Yanlıs bir şey yapmıyorum," diye seslendi. Mrs Norris'te, hiçbir yanılıgıya meydan vermeyecek şekilde, patronuna rapor vermeye giden bir kedinin havası vardı, ama Harry

niye olduğunu anla-mıyordu; bir cumartesi sabahı Baykushane'ye yürümenin nesi yanlıtı ki? Simdi güneş gökte adamakıllı yükselmisti, Harry Baykushane'ye girince camsız pencereler gözlerini kamastırdı. Her yandan kalın güneş ısınlarının sızdığı, daire biçimindeki odada kirislere tünemis yüzlerce baykus vardı. Sabahın erken saatlerinin ışıgından biraz tedirgin olmuşlardı, bir kısmının avlanmaktan henüz döndüğü besbelliydi. Harry, boynunu uzatmış, Hedwig'e bakınarak yürürken minik hayvan kemiklerine bastıkça, samanla kaplı dösemeden çatır çatır sesler geliyordu. "Ordasın iste," dedi, Hedwig'i kemerli tavanın en tepesine doğru bir yerde görünce. "İn buraya, senin için bir mektubum var."

Kus, alçak sesle öterek büyük beyaz kanatlarını açtı ve aşağı süzülüp Harry'nin omzuna kondu.
366

Harry ona, "Biliyorum, bunun dışında Pırtık yazıyor," dedi, gagasında sıkıca tutsun diye mektubu ona verirken. Neden olduğunu tam olarak bilmese de, fısıltıyla konuşuyordu. "Ama bu, Sirius için, tamam mı?"

Hedwig kehribar rengi gözlerini bir kez kırpınca, Harry onun anladığı sonucunu çıkardı.

"Güvenli uçuşlar öyleyse," dedi Harry. Kusu pencerelerden birine tasıdı; onun koluna bir an ağırlığını veren Hedwig, kör edici parlaklıktaki gökyüzüne doğru uzaklastı. Harry onu minik bir kara nokta halini alıp kaybolana kadar izledi, sonra da bakışlarını Hagrid'in pencereden açık seçik görünen kulübesine çevirdi. Orada kimsenin olmadığı da aynı derecede açık seçikti; bacadan duman çıkmıyordu, perdeler kapalıydı.

Yasak Orman'ın ağaçlarının tepeleri hafif bir meltemle sallandı. Harry, yüzüne vuran temiz havanın tadını çıkararak onları seyretti, o gün Quidditch oynayacağını düşündü... derken bir şey gördü. Kocaman, sürüngenimsi, kanatlı bir at, tıpkı Hogwarts arabalarını çekenlere benzeyen bir at, derimsi kara kanatlarını tarihöncesi bir yaratık gibi açmış, garip, devasa bir kus misali ağaçların arasından yükseldi. Büyük bir daire çizdi, sonra yine ağaçların arasına daldı. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Harry gördüğüne inanmakta güçlük çekiyor, bir yandan da kalbi deli gibi çarpıyordu.

Page 136

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Arkasında Baykushane'nin kapısı açıldı. Harry dehsetle sızdı, bir hamlede döndü ve Cho Chang'ı, elinde bir mektup ve bir paketle içeri girerken gördü.

"Selam," dedi Harry hiç düşünmeden.

367

Cho nefes nefese, "Aa... selam," dedi. "Bu saatte kimsenin ayakta olacağını sanmıyordum... Bugün annemin doğum günü olduğunu daha bes dakika önce hatırladım da."

Elindeki paketi havaya kaldırdı.

"Tamam," dedi Harry. Beyni durmuştu sanki. Komik ve ilginç bir şey söylemek istiyordu, ama o korkunç kanatlı at hâlâ hafızasında capcanlıydı.

"Güzel bir gün," dedi, eliyle pencereleri göstererek. İçinin utançla burulduğunu hissetti. Hava ha... Havadan söz ediyordu ha...

"Evet," dedi Cho, etrafa bakınıp uygun bir baykus aradı. "Quidditch için mükemmel. Bütün hafta çıkmadım, ya sen?"

"Ben de," dedi Harry.

Cho, okulun peçeli baykuslarından birini seçmişti. Onu koluna konmaya ikna etti, kus da paketi bağlayabilsin diye gönüllü olarak bacasını uzattı.

Cho, "Hey, Gryffindor yeni bir Tutucu bulabildi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry. "Arkadasım Ron Weasley, onu tanıyor musun?"

"Hortumlar'dan nefret eden mi?" dedi Cho, hayli soğuk bir sesle. "İyi midir bari?"

"Evet," dedi Harry. "Sanırım öyle. Ama seçmesinde ben yoktum, cezadaydım."

Cho basını kaldırıp baktı, kutu henüz baykusun bacasına tam bağlanmamıştı.

Alçak sesle, "Umbridge denen o kadın çok iğrenç,"

368

dedi. "Onun nasıl - nasıl - nasıl öldüğünü anlattın diye seni cezaya çekmek... Herkes duydu, bütün okula yayıldı. Böyle karşı koyarak çok cesurca davrandın, gerçekten."

Harry'nin içi öyle bir hızla yeniden kabardı ki, kendini sanki baykus pisliği kaplı dösemekten birkaç santim yukarı havalanacakmış gibi hissetti. Aptal bir uçan ata kim aldırırdı ki; Cho onu gerçekten cesur buluyordu. Bir an, paketi baykusunun ayagina bağlamasına yardım etme bahanesiyle kesik elini ona güya kazayla gösterse mi diye düşündü... ama bu heyecan verici düşünce aklına geldiği anda, Baykushane'nin kapısı yeniden açıldı.

Hademe Filch hırıltıyla soluyarak odaya girdi. Çökük, damarlı yanaklarında mor lekeler vardı, çenesi titriyordu ve seyrek kır saçları dağılmıştı; belli ki buraya kadar kosmuştu. Mrs Norris hemen onun yanında hızlı hızlı yürüyor, tepedeki baykuslara bakarak arzuyla miyavlıyordu. Yukarıdan tedirgin kanat çırpışları geldi ve büyük bir boz baykus tehditkâr bir şekilde gagasını takırdattı.

"Ahha!" dedi Filch, torba torba yanakları öfkeyle titreyerek Harry'ye doğru paytak paytak gelirken. "Senin büyük bir Tezeqbombası siparisi vermeye niyetlendiğin konusunda tüyo aldım!"

Harry kollarını kavuşturdu, gözlerini dikerek hademeye baktı.

"Tezeqbombası ismarladığımı kim söyledi sana?"

Cho da kaslarını çatmış, bir Harry'ye, bir Filch'e bakıyordu; kolundaki peçeli baykus tek bacak üzerinde durmaktan yorularak ihtar edercesine öttü, ama Cho onu duymazdan geldi.

369

Filch, kendinden memnun bir tıslamayla, "Benim de kendime göre kaynaklarım var," dedi. "Simdi, gönderdiğin her neyse, ver bakalım buraya."

Mektubunu oyalanmadan yolladığı için bir anda büyük sükran duyan Harry, "Veremem," dedi.

"Gitti bile."

"Gitti mi?" dedi Filch, yüzü öfkeyle kasılarak.

"Gitti," dedi Harry, sakin sakin.

Filch hınçla agzını açtı, birkaç saniye ses çıkaramadan ağız kapamaya devam etti, sonra da gözleriyle Harry'nin cüppesini taradı.

"Cebinde olmadığını nereden bileceğim?"

"Çünkü -"

"Gönderdiğini gördüm," dedi Cho hiddetle.

Page 137

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Filch hemen ona döndü.

"Onu gördün ha -?"

"Evet, gördüm," dedi Cho sert sert.

Bir anlık bir duraklama oldu, Filch yiyecekmiş gibi Cho'ya baktı, Cho da ona aynı şekilde karşılık verdi; sonra hademe döndü ve ayaklarını sürüyerek gerisingeri kapıya doğru gitti. Eli kapının tokmagında durdu, dönüp Harry'ye baktı.

"Eğer tek bir Tezeqbombası izine rastlarsam..."

Topallaya topallaya merdivenlerden indi. Mrs Norris de, baykuslara özlemle uzun uzun baktıktan sonra, onu izledi.

Harry ve Cho bakıştılar.

"Sagol," dedi Harry.

"Hiç önemi yok," dedi Cho. Nihayet paketi peçeli baykusun öbür bacagina bağlamış, yüzü de hafiften

370

pembeleşmişti. "Tezeqbombası siparis etmiyordun, değil

"J II

mi?"

"Hayır," dedi Harry.

"Öyleyse niçin ettiğini sandı acaba?" diye sordu Cho, baykusu pencereye doğru götürürken.

Harry omuz silkti. Bu durum Cho'yu olduğu kadar onu da sasırtmıştı, ancak tuhaftır ki su anda pek de rahatsız etmiyordu.

Baykushane'den birlikte ayrıldılar. Satonun batı kanadına giden bir koridorun girişinde Cho, "Ben buradan gidiyorum," dedi. "Eh, sey... görüşürüz, Harry."

"Evet... görüşürüz."

Cho ona gülümsedi ve gitti. Harry hayli mutlu bir halde yoluna devam etti. Onunla doğru dürüst bir konuşma yapmış ve bir kez bile mahcup olmamıştı... böyle karşı koyarak çok cesurca davrandın, gerçekten... Cho ona cesur demisti... hayatta kaldığı için ondan nefret etmiyordu... Cedric'i tercih etmişti, Harry bunu biliyordu elbette... ama belki Harry onu Balo'ya Cedric'ten önce çağırabilmiş olsa, her şey farklı olabilirdi... Harry sorduğu vakit onu geri çevirirken gerçekten de üzgün görünmüştü çünkü...

Harry, Büyük Salon'daki Gryffindor masasında Ron ve Hermione'ye katıldığında, "Günaydın," dedi neseyle.

Ron, Harry'ye hayretle bakarak, "Niye bu kadar keyifli görünüyorsun?" dedi.

"Sey... bugün Çjuidditch oynayacağız ya," dedi Harry mutlulukla. Önüne koca bir tabak pastırmalı

yumurta çakti.

"Ha... evet..." dedi Ron. Yedigii kızarmış ekmeği bırakıp koca bir yudum balkabağı suyu içti. Sonra, "Dinle..."

371

dedi, "benimle biraz erken gitmek istemezsin, değil mi? Hani beni - sey - antrenmandan önce biraz çalıştırmak için. Yani, hani, gözümü biraz alıştırayım diye."

"Tabii, tabii," dedi Harry.

Hermione ciddiyle, "Bakın, bence öyle yapmayın," dedi. "Zaten ödevlerde geri kalmış durumdasınız ve -"

Ama lafım yarıda kesti; sabah postası gelmişti ve her zamanki gibi Gelecek Postası bir hüthüt kusunun gagasında ona doğru süzülüyordu. Kus, seker kâsesinin tehlikeli biçimde yakınına konup bacagını uzattı. Hermione onun deri kesesine bir Knut sokuşturdu, gazeteyi aldı ve kus havalanırken ilk sayfayı ciddi gözlerle taradı.

"İlginç bir şey var mı?" dedi Ron. Harry sırttı, onun ev ödevi konusunu geçiştirmeye çalıştığını biliyordu.

"Hayır," diye içini çekti Hermione, "sadece, Acayip Kızkardeşler'in başçısının evleneceğine ilişkin

Page 138

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bir sürü bos laf var."

Hermione gazeteyi açtı ve arkasında kayboldu. Harry kendini ikinci bir tabak pastırmalı yumurtaya verdi. Ron, akli başka bir yerdeymiş gibi yüksek pencerelere bakıyordu.

"Durun bir dakika," dedi Hermione birden. "Ah hayır... Sirius!"

"Ne oldu?" dedi Harry. Gazeteyi onun elinden öyle bir kaptı ki, gazete orta yerinden yırtıldı, yarısı onun, yarısı Hermione'nin elinde kaldı.

Hermione gazetenin kendi elinde kalan yarısından, kederli bir fısıltıyla okudu: " 'Sihir Bakanlığının güvenilir bir kaynaktan aldığı bilgiye göre... falan filan falan filan... azılı katil Sirius Black su sıralarda Londra'da saklanmaktadır!'"

372

"Her iddiasına varım ki, Lucius Malfoy'dur," dedi Harry, alçak ama hiddetli bir sesle. "Sirius'u peronda tam-

//

di...

"Ne?" dedi Ron, korkmuş görünüyordu. "Ama hiç -"

"Hisst!" dediler Harry ile Hermione.

"... 'Bakanlık, büyücü toplumunu Elack'in çok tehlikeli olduğu konusunda uyarıyor... on üç kişiyi öldürdü... Azka-ban'dan kaçtı...' her zamanki saçmalıklar," diye bitirdi Hermione. Gazetenin kendisinde kalan yarısını elinden bıraktı ve ürkmüş gözlerle Harry ve Ron'a baktı. "Eh, bir daha evden çıkamaz artık, o kadar," diye fısıldadı. "Dumbledo-re onu çıkmasını diye uyardı."

Harry asık bir suratla Gelecek Postasız'nın elinde kalan parçasına baktı. Sayfanın büyük kısmını, Madam Mal-kin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'nin bir ilanı kaplamıştı, belli ki indirim yapıyorlardı.

"Hey!" dedi, Hermione ve Ron da bakabilsin diye gazeteyi düzelterek. "Suna bakın!"

"Yeterince cüppem var benim," dedi Ron.

"Hayır," dedi Harry. "Bak... surdaki kısa haber..."

Ron ve Hermione okumak için iyice öne egildiler; haber iki santimden biraz fazla uzunluktaydı ve bir sütunun tam altına yerleştirilmisti. Manseti söyleydi:

BAKANLIK'A İZİNSİZ GİRİŞ

Clapham'da, Laburnum Gardens iki numarada oturan 38 yaşındaki Sturgis Podmore, 31 Ağustos'ta Sihir Bakanlı-ğı'na izinsiz girmek ve soygun girişimi suçlamalarıyla Bü-yücesûra'nın karşısına çıkarıldı. Podmore, sabah saat birde

373

çok sıkı korunan bir kapıdan zorla girmeye çalışırken, Sihir Bakanlığı nöbetçibüyücüsü Eric Munch tarafından tutuklandı. Kendini savunmayı reddeden Podmore, her iki suçlamadan da hüküm giydi ve Azkaban'da altı aya mahkûm edildi.

Ron ağır ağır, "Sturgis Podmore, ha?" dedi. "Basına saman konmuş benzeyen adam değil mi bu? Hani Yold -"

"Ron, hisst!" dedi Hermione, çevresine dehset dolu bir bakış atarak.

Çok sasıran Harry, "Azkaban'da altı ay!" diye fısıldadı. "Sadece bir kapıdan geçmeye çalıştığı için!"

"Salaklaşma, sadece bir kapıdan geçmeye çalıştığı için değil tabii. Sabahın saat birinde Sihir

Bakanlığı'nda ne yapıyormuş, peki?" dedi Hermione soluk soluga.
Ron, "Yoldaslık için mi bir şey yapıyordu dersiniz?" diye mırıldandı.
"Bir dakika..." dedi Harry yavaşça. "Sturgis gelip bizi geçirecekti, hatırladınız mı?"
İkisi de ona baktı.

"Evet, King's Cross'a giderken o da koruma ekibimizde yer alacaktı, hatırladınız mı? Ve Moody o gelmedi diye çok kızdı; demek ki onlar için bir iş yapmıyormuş, değil mi?"
"Eh, belki de onun yakalanmasını beklemiyorlardı," dedi Hermione.
"Belki ona kumpas kurmuşlardır!" diye bağırdı Ron heyecanla. "Hayır - dinleyin!" diye devam etti,
Hermione'nin yüzündeki tehditkâr ifadeyi görünce sesini birkaç perde al-

374

çalışarak. "Bakanlık onun Dumbledore'un adamı olmasından süpheleniyor ve sonra - bilmiyorum - onu Bakanlık'a çektiler. Yani kapıdan geçmeye falan çalışmıyordu o! Belki de onu oraya getirmek

Page 139

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
için bir şeyler uydurdular!"

Harry ve Hermione bunun üzerinde düşünürlerken bir sessizlik oldu. Harry bu fikri biraz abartılı bulmuştu. Öte yandan Hermione hayli etkilenmiş görünüyordu.

"Biliyor musun, doğru çıkarsa hiç sasmam."

Gazetenin kendisinde kalan yarısını düşünceli düşünceli katladı. Harry bıçağıyla çatalını bırakırken de, bir rüyadan uyanmış gibi toparlandı.

"Tamam, neyse, bence ilk olarak Sprout'un verdiği kendi kendini gübreleyen çalılar ödevini yapalım, eğer sansımız varsa öğle yemeginden önce McGonagall'ın Cansız Yaratma Büyüsü'ne başlayabiliriz belki..."

Harry, yukarıda onu bekleyen yığınla ödevi düşününce içi suçlulukla biraz burkuldu, ama gökyüzü tertemiz, heyecan verici bir mavi renkteydi ve kendisi bir haftadır Atesoku'na binmemisti...

"Yani, ödevlerimizi aksama yapabiliriz," dedi Ron. Harry ile ikisi, süpürgeleri omuzlarında, çimenlikten aşağı Quidditch sahasına doğru iniyor ve Hermione'nin hiçbir S.B.D.'de başarılı olamayacaklarına dair amansız uyarıları kulaklarında çınlıyordu. "Hem yarın da var. Ders konusunda fazla heyecana kapılıyor, onun da sorunu bu..." Bir an durakladı, sonra da biraz daha endişeli bir tonla ekledi: "Artık ondan kopya çekemeyeceğimizi söylerken ciddi miydi sence?"

"Evet, bence ciddiydi," dedi Harry. "Ama, bu da

375

önemli, Quidditch takımında kalmak istiyorsak çalışmalıyız..."

"Evet, doğru ya," dedi Ron, cesaretlenmiş bir edayla. "Zaten bir sürü vaktimiz var, hepsini yapabiliriz..."

Quidditch sahasına yaklaşırlarken, Harry sağa, Yasak Orman'ın ağaçlarının kara kara sallandığı yere baktı. Aralarından hiçbir şey havalanmadı; uzaklarda, Baykushane kulesinin çevresinde kanat çırpan birkaç baykus dışında gökyüzü bombostu. Harry'nin kafasında yeterince şey vardı zaten; uçan atın da ona bir zararı yoktu; onu aklından uzaklaştırdı.

Soyunma odasındaki dolaptan topları alıp çalışmaya koyuldular. Ron üç yüksek kale direğini koruyordu, Harry de Kovalayıcı olarak oynuyor ve Quaffle'ı Ron'un yanından geçirmeye çalışıyordu. Harry onu hayli iyi buldu; atışlarının dörtte üçünü kurtarmış, antrenman ilerledikçe daha da iyi oynamaya başlamıştı. İki saat kadar sonra yemek için satoya döndüler -yemek sırasında Hermi-one onların sorumsuz olduğunu açıkça belli etti- sonra da gerçek antrenman için yine Quidditch sahasına gittiler. Soyunma odasına girdiklerinde, Angelina hariç bütün takım arkadaşları oradaydı.

"İyi misin, Ron?" dedi George, ona göz kırparak.

"Evet," dedi Ron. Sahaya yaklaştıkça daha da sessiz-lesiyordu.

Fred, Quidditch çüppesinin yakasından saçları karışmış halde kafasını çıkararak, "Hepimize gününü göstermeye hazır mısınız, Bastıbacak Sınıf Başkanı?" diye sordu, biraz haince sırıtarak.

376

Ron, takım çüppesini ilk kez giyerken, tas gibi bir yüzle, "Kes sesini," dedi. Çüppe, omuzları ondan daha geniş olan Oliver Wood'un olduğu halde, üstüne oldukça iyi oturdu.

"Pekâlâ, millet," dedi Angelina, Kaptan odasından üzerinde çüppesiyle gelerek. "Hadi başlayalım; Alicia ve Fred, bize top sandığını getirebilir misiniz? Ha bir de, seyretmeye gelmiş birkaç kişi var, ama onlara aldırmayın, tamam mı?"

Onun kayıtsız süsü vermeye çalıştığı sesindeki bir seyden dolayı, Harry davetsiz misafirlerin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Tabii ki haklı çıktı: Soyunma odasından ayrıлып sahanın parlak

günesine adım attıklarında, bos tribünlerin ortasında toplanmış ve sesleri bütün stadyumda yankılanan Slytherin Quidditch takımı ve çeşitli saksakçılarının ıslık ve yuha fırtınasıyla karşılaştılar.

Malfoy alaycı, tembel sesiyle, "Weasley neye biniyor öyle?" diye sordu. "İnsan böyle küflü, eski bir kütüğe niye uçma büyüsü yapsın ki?"

Crabbe, Goyle ve Pansy Parkinson kahkahalara bogulup çığlık attılar. Ron süpürgesine bindi ve havalandı; Harry de onun kulaklarının kızarısını izleyerek arkasından gitti.

"Aldırma," dedi, Ron'a yetismek için hızlanırken, "onlarla oynadıktan sonra görürüz bakalım son

Page 140
Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
gülen kim olacak..."

Angelina onaylayan bir edayla, "İste ben de sizden böyle bir tutum bekliyorum, Harry," dedi. Kolunun altında Quaffle'la çevrelerinde süzülüyordu, havalanan takımının

377

önünde durmak için yavaşlamıştı. "Hadi bakalım, millet, ısınmak için paslasacağız önce, bütün takım lütfen -"

Pansy Parkinson aşağıdan, "Hey, Johnson, o saç da neyin nesi öyle?" diye bağırıyordu. "Kim saçından solucanlar çıkıyormuş gibi görünmek ister ki?"

Angelina uzun örgülü saçını arkaya attı ve sakın sakın devam etti. "Açılın öyleyse, neler yapabiliriz bir görelim bakalım..."

Harry ötekilerin ters yönüne, sahanın öbür ucuna gitti, Ron da karsıdaki kaleye doğru geriledi.

Angelina bir eliyle Quaffle'ı kaldırıp sertçe Fred'e attı, o George'a, o Harry'ye geçirdi; Harry Ron'a attı ve Ron topu düşürdü.

Basını Malfoy'un çektiği Slytherin'ler kükrediler ve tepinerek güldüler. Quaffle'ı düşmeden yakalamak için yere doğru fırlayan Ron, bu dalıstan hayli dağınık bir şekilde çıktı, süpürgesinin üstünden yana doğru kaydı ve kıpkırmızı olarak oyun yüksekliğine döndü. Harry, Fred ile George'un bakışıklarını gördü, ama kendilerine hiç uymayan bir şekilde ikisi de bir şey söylemeyince, onlara minnet duydu.

Angelina, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Pasını ver, Ron," diye seslendi.

Ron Quaffle'ı Alicia'ya attı, o Harry'ye verdi, Harry de George'a geçirdi...

"Hey, Potter, yara izin nasıl?" diye seslendi Malfoy. "Senin yatıp dinlenmen gerekmiyor muydu? Hastane kanadına gitmeyeli, dur bakayım, nerdeyse bir hafta oldu, senin için bir rekor değil mi bu?"

George Angelina'ya pas verdi, o, topu beklemeyen

378

Harry'ye geri pas attı, ama Harry topu parmaklarının ucuyla yakaladı ve hemen Ron'a geçirdi; Ron topa atladı ve birkaç santim farkla kaçtı.

"Hadi ama, Ron," dedi Angelina kızgınlıkla, Ron Quaffle'm pesinde yeniden yere doğru dalarken.

"Dikkat et biraz."

Tekrar oyun yüksekliğine döndüğünde Ron'un yüzünün mü, Quaffle'm mi daha koyu kırmızı olduğunu söylemek zordu. Malfoy ile Slytherin takımının geri kalanı ulurcasına gülüyorlardı.

Ron üçüncü hamlesinde Quaffle'ı yakaladı; bunun verdiği rahatlıkla olsa gerek, öyle bir coskuyla pas verdi ki, Quaffle Katie'nin öne uzattığı ellerinin arasından geçip küt diye yüzüne vurdu.

"Kusura bakma!" diye inledi Ron. Hızla ileri gidip, bir hasara yol açıp açmadığına baktı.

"Yerine geç, onun bir şeyi yok!" dedi Angelina havlar-casına. "Ama bir takım arkadaşına pas verirken onu süpürgesinden düşürmemeye çalış, olur mu? Bu iş için Bludger'lar var!"

Katie'nin burnu kanıyordu. Aşağıda Slytherin'ler ayaklarını yere vurup alay ediyorlardı. Fred ve George, Katie'ye yaklaştılar.

"Al sunu," dedi Fred, cebinden çıkardığı küçük ve mor bir şeyi ona uzattı. "Hemencecik keser."

"Tamam," diye seslendi Angelina. "Fred, George, sopalarınızı alın, bir de Bludger alın. Ron, kalelere geç. Harry, ben söyleyince Snitch'i bırak. Hedefimiz tabii ki Ron'un kalesi."

379

Harry, Snitch'i almak için ikizlerin ardından fırladı.

Bludger'lardan biriyle Snitch'i almak için topların bulunduğu sandığı açtıkları sırada, George, "Ron işi yüzüne gözüne bulastırıyor, değil mi?" diye mırıldandı.

"Çok heyecanlı, hepsi bu," dedi Harry. "Bu sabah ona antrenman yaptırırken iyiydi."

Fred sıkıntılı bir edayla, "Evet, umarım erken form tutmamıştır," dedi.

Yukarı döndüler. Angelina düdüğünü çalınca Harry Snitch'i bıraktı, Fred ile George da Bludger'ı

salıverdiler. O andan itibaren, Harry diğerlerinin ne yaptığını doğru dürüst fark etmedi bile. Onun işi, Arayıcı'nın takımına yüz elli puan kazandıracak olan kanatlı küçük altın topu yakalamaktı, bu da muazzam bir hız ve beceri gerektiriyordu. Kovalayıcı'ların arasına girip çıkıyor, dönüp turlu-yordu, ılık sonbahar havası yüzüne çarpıyor, uzaktan gelip kulaklarında kükreyen Slytherin

Page 141

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

feryatları anlamını yitiriyordu... ama çok geçmeden düdüğü yine onu durdurdu.

"Durun - durun - DURUN!" diye haykırdı Angelina. "Ron - ortadaki kaleyi açık bırakıyorsunuz!"

Harry dönüp Ron'a baktı; soldaki çemberin önünde süzülen Ron, öbür ikisini tamamen savunmasız bırakmıştı.

"Aa... özür dilerim..."

"Kovalayıcı'ları gözlerken boyuna yer değiştiriyorsun!" dedi Angelina. "Ya bir çemberi savunmak için hareket etmen gerekene kadar ortada kal, ya da çemberlerin etrafında daireler çiz, ama kararsız bir halde bir oraya bir buraya sürüklenme, son üç golü bu yüzden yedin!"

380

"Özür dilerim..." diye tekrarladı Ron. Kıpkırmızı yüzü, parlak mavi gökyüzünün önünde fener gibi parlıyordu.

"Katie, sen de su burnunun kanaması için bir şey yapamaz mısın?"

Katie, boguk bir sesle, "Gittikçe daha beter oluyor!" dedi, bir yandan da küppesinin yeniyle kanın akmasını durdurmaya çalışıyordu.

Harry dönüp endiseli görünen ve ceplerini karıştıran Fred'e baktı. Onun cebinden mor bir şey çıkardığını, bir saniye incelediğini ve yüzünde açık bir dehşet ifadesiyle dönüp Katie'ye baktığını gördü.

"Hadi, yeniden deneyelim," dedi Angelina. Şimdi "Kıyık Gryffindor, kıyık Gryffindor" diye bir şarkı tutturmuş olan Slytherin'leri duymazdan geliyordu ama, yine de süpürgesinde otururken biraz kasılmış gibiydi.

Angelina'nın düdüğü bu sefer çaldığında, topu topu üç dakika uçmuşlardı. Karşı kalenin etrafında daireler çizen Snitch'i az önce görmüş olan Harry, kendini resmen haksızlığa uğramış hissederek hız kesti.

En yakınındaki Alicia'ya, "Yine ne oldu?" dedi sabırsızlıkla.

Kız kısaca, "Katie," dedi.

Harry döndü ve Angelina, Fred ve George'un olabildiğince hızla Katie'ye doğru uçtuklarını gördü.

Harry ve Alicia da aynı yönde hızlandılar. Angelina'nın antrenmanı tam zamanında durdurduğu belliydi. Katie tebesir beyazı kesilmisti ve üstü bası kan içindeydi.

"Hastane kanadına gitmesi gerek," dedi Angelina.

381

"Biz götürürüz," dedi Fred. "Belki de - şey - yanlışlıkla bir Kan Kabarcığı yutmustur -"

Fred ve George Katie'yi aralarında taşıyarak hızla satoya doğru uçarken, Angelina dertli dertli, "Vurucu'ları-mız da, Kovalayıcı da olmadığına göre devam etmenin anlamı yok," dedi. "Hadi gelin, gidip üstümüzü degişelim."

Slytherin'ler, onlar soyunma odalarına gidene kadar şarkı söylemeyi sürdürdü.

Yarım saat sonra, Harry ve Ron portre deligine tırmanıp Gryffindor ortak salonuna girerken, Hermione hayli soğuk bir edayla, "Antrenman nasıldı?" diye sordu.

"Sey -" diye başladı Harry.

"Düpedüz berbatı," dedi Ron boguk bir sesle, sonra da Hermione'nin yanındaki koltuga çöktü.

Hermione basını kaldırıp Ron'a baktı ve buzları erir gibi oldu.

Teselli edercesine, "Eh, daha ilk antrenmanındı," dedi, "tabii zaman alır -"

"Antrenmanı berbat edenin ben olduğumu kim söyledi?" diye tersledi Ron.

"Kimse," dedi Hermione, afallamış görünüyordu, "sandım ki -"

"Nasıl olsa saçmalarım mı sandın?"

"Elbette ki sanmadım! Bak, sen berbat dedin, ben de -"

Ron öfkeyle, "Ödevlerimi yapmaya başlayacağım," dedi ve merdivenden yukarı, erkekler yatakhaneğine doğru lap lap yürüyerek gözden kayboldu. Hermione, Harry'ye döndü.

"Sahiden berbat mıydı?"

382

"Hayır," dedi Harry sadakatle.

Hermione kaslarını kaldırdı.

"Eh, sanırım daha iyi oynayabilirdi," diye mırıldandı Harry "ama bu da ilk antrenman, senin de

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
söylediğin gibi..."

O gece Harry de, Ron da ev ödevlerinde pek ilerleme kaydedemediler. Harry, Ron'un kafasını Quidditch antrenmanında ne kadar kötü oynadığına taktığını biliyordu, dogrusu kendi de "Ktytmk Gryffindor" sarkısını aklından çıkarmakta güçlük çekiyordu.

Pazar gününün tamamını ortak salonda, kitaplarına gömülmüş halde geçirdiler; bu arada çevrelerinde salon bir doldu, bir bosaldı. Yine açık, güzel bir gündü, Gryffindor öğrencilerinin çoğu günü okul arazisinde değerlendirdi, belki de bu yıl son kez açmış olan günesin tadını çıkardılar. Aksama dogru Harry, sanki birisi beynini tutmuş da kafatasının içine vuruyormuş gibi hissediyordu kendini.

Ron'a, "Biliyor musun, belki de biraz gayret edip hafta içinde daha çok ödev yapmalıyız," diye mırıldandı. Sonunda, Profesör McGonagall'm Cansız Yaratma Büyüsü hakkındaki uzun ödevini kenara koymuşlar ve dertli dertli, Profesör Sinistra'nın aynı derecede uzun ve zor olan, Jüpiter'in ayları konulu ödevini ele almışlardı.

Ron, hafiften kanlanmış gözlerini ovalayıp, kirlenmiş besinci parsömen parçasını yanlarındaki atese atarak, "Evet," dedi. "Dinle... Hermione'ye soralım mı, onun yaptıklarına bakabilir miyiz diye?" Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı; kucagında Crook-shanks'le oturmuş, neseli neseli Ginny'yle konuşuyordu, bir

383

çift sis de önünde havada hızla hareket ediyor, bu sefer bir çift biçimsiz cin çorabı örüyordu.

"Hayır," dedi Harry üzgün üzgün, "izin vermez, biliyorsun."

Böylece, pencerelerin dışındaki gökyüzü iyiden iyiye kararana kadar çalıştılar. Yavaş yavaş ortak salondaki kalabalık yeniden seyrelti. Saat on bir buçukta Hermione esneyerek yanlarına geldi.

"Bitiyor mu?"

"Hayır," dedi Ron kısaca.

"Jüpiter'in en büyük ayı Callisto değil, Ganymede," dedi Hermione. Ron'un omzu üzerinden onun Astronomi ödevindeki bir satırı isaret ediyordu. "Yanardığı olan ayın adı da lo."

"Sagol," diye hırladı Ron, kusurlu cümleleri çizerek.

"Pardon, ben sadece -"

"Evet, yani, buraya sadece elestirmeye geldiysen —"

"Ron -"

"Nasihat dinleyecek vaktim yok, tamam mı, Hermione, burada bogazıma kadar -"

"Hayır-bak!"

Hermione en yakın pencereyi isaret ediyordu. Harry ve Ron baktılar. Güzel bir hüthüt pencere pervazında duruyor, odanın içine, Ron'a bakıyordu.

"Hermes değil mi bu?" dedi Hermione, sasırmış bir tavırla.

"Vay canına, o gerçekten!" dedi Ron hayretle. Elindeki tüy kalemi atıp ayaga kalktı. "Percy bana niye yazsın ki?"

Gidip pencereyi açtı; Hermes içeri uçtu, Ron'un öde-

384

vinin üstüne kondu ve mektubun bağlı olduğu bacasını uzattı. Ron mektubu çıkarınca da hemen gitti; Ron'un lo çiziminin üzerinde mürekkepli ayak izleri bıraktı.

"Bu kesin Percy'nin elyazısı," dedi Ron. Koltuguna çöktü ve parsömen tomarının üstündeki kelimelere göz attı: Ronald Weasley, Gryffindor Binası, Hogivarts. Sonra dönüp diğer ikisine baktı.

"Ne dersiniz?"

"Açsana!" dedi Hermione merakla. Harry de basını salladı.

Ron ruloyu açıp okumaya başladı. Gözleri parsömende aşağı dogru kaydıkça, kasları daha da çatıldı. Bitirdiğinde, yüzünde igrenmiş bir ifade vardı. Mektubu Harry ve Hermione'ye attı, onlar da birbirlerine dogru eğilerek birlikte okudular:

Sevgili Ron,

Senin Hogzvar'ta sınıf baskam olduğunu henüz duydum (hem de bizzat Sihir Bakanından, o da yeni öğretmeniniz Profesör Umbridge'den duymuş).

Page 143

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Bu haberi duyunca hem sasırdım, hem sevindim, her seyden önce sana tebriklerimi sunayım. İtiraf edeyim ki, benim izimden yürüyeceğine, "Fred ve George" yolu diyebileceğimiz seye sapacağından korkmustum hep; bu nedenle de, otoriteye karşı koymaktan vazgeçip biraz gerçek sorumluluk

yüklenmeye karar verdigini duyduğum andaki hislerimi hayal edebilirsin. Ama sana tebrikten de öte bir seyler sunmak istiyorum, Ron, sana nasihat etmek istiyorum, onun için de bunu normal sabah postasıyla değil, gece yolluyorum. Umarım, bu-
385

nü meraklı gözlerden uzakta okuma fırsatı bulur ve rahatsız edici sorulardan kaçınabilirsin. Bakanın bana senin sınıf başkanı olduğunı söylerken ağzından kaçıracağı bir şeyden anladığım kadarıyla, hâlâ Harry Potter'la sık sık görüşüyorsun. Sana söylemek zorundayım ki, Ron, seni rozetini kaybetme tehlikesiyle en fazla karşı karşıya bırakacak şey, o çocukla arkadaşlığım sürdürmendir. Evet, eminim bunu duyunca sasırdım -süpheşiz Potter'ın hep Dumbledore'un gözdesi olduğunı söyleyeceksin- ama ben kendimi sana Dumbledore'un uzun süre Hogwarts'ın başında kalmayacağını ve önem taşıyan kişilerin Potter'ın davranışları hakkında onunkinden çok farklı -ve muhtemelen daha doğru- bir görüşleri olduğunı ifade etmek zorunda hissediyorum. Burada daha fazlasını söyleyecek değilim, ama eğer yarın Gelecek Postası'na bakarsan, rüzgârın ne yönden estiği konusunda iyi bir fikir elde edebilirsin - bak bakalım, bendenizi de tanıyabilecek misin! Cidden, Ron, Potter'la birlikte sen de yanmak istemezsin, gelecekteki planların açısından sana ciddi bir zararı olabilir. Dahası ben burada, okuldan sonraki hayattan da söz ediyorum. Mahkemeye gelirken babamız ona eslik ettiğine göre, senin de mutlaka farkında olduğun gibi, Potter bu yaz bütün Büyücesûra karşısında bir disiplin duruşmasına çıktı ve pek de parlak bir izlenim bırakmadı. Bana sorarsan sadece basit bir teknik ayrıntı sayesinde kurtuldu, kaldı ki konuştüğüm birçok kişi de onun suçluluğuna ikna olmuş durumda. Potter'la bağlarını koparmaya korkuyor olabilirsin
386

-onun dengesiz olduğunun ve, bildiğim kadarıyla, siddete başvurabildiğinin farkındayım-ama eğer bu konuda kaygıların varsa ya da Potter'ın davranışlarında seni rahatsız eden başka bir şey saptadıysa, sana nasihat etmekten fazlasıyla memnun olacak Dolores Umbridge'le konuşmanı tavsiye ederim, ki gerçekten çok hoş bir kadındır.

Bu da beni diğer nasihatime getiriyor. Yukarıda ima ettiğim gibi, Hogwarts'ta Dumbledore rejimi çok geçmeden sona erebilir. Sen ona değil, okula ve Bakanlık'a sadık olmalısın, Ron. Bakanlık'ın Hogiaarts'ta büyük bir sevgiyle arzu ettiği gerekli değişiklikleri yapmaya çaba harcayan Profesör Umbridge'in, öğretmen kadrosundan simdiye kadar pek az işbirliği elde edebildiğini duymak beni çok üzüyor (ancak önümüzdeki hafta işi kolaylaşabilir - yine, yarın Gelecek Postası'ttfl bak diyeceğimi). Sadece sunu söylüyorum -simdi Profesör Umbridge e yardım etmeye gönüllü görünen bir öğrenci, bir iki yıl içinde Öğrenciler Başkanlığı için avantajlı bir yerde olacaktır!

Yazın seni daha fazla göremediğim için üzgünüm. Anne babamızı eleştirmek bana acı veriyor ama, onlar Dumble-dore'un çevresindeki tehlikeli grupla böylesine içli dışlyken, korkarım artık çatıları altında kalamam. (Anneme yazacak olursan, ona Dumbledore'un pek iyi dostu olan Sturgis Podmore adlı birinin Bakanlık'a izinsiz girme yüzünden bu yakınlarda Azkaban'a gönderildiğini söyleyebilirsin belki. Böylece, su sıralarda ne tür adi suçlarla sıkı sıkı olduklarını da açıkça görürler sanırım.) Ben adımın böyle insanlarla anılması lekesinden kurtulduğum için kendimi çok talihli sayıyorum -Bakan bana ancak bu kadar kibar davran-

387

bilirdi- ve umuyorum ki, Ron, sen de aile bağlarının gözlerini kör etmesine ve annemle babamızın inançlarının ve eylemlerinin nasıl yoldan çıktığını görmeyi engellemesine izin vermezsin. Ben onların, zamanla, ne kadar yanlış olduklarının farkına varacaklarını samimiyetle ümit ediyorum ve elbette ki, o gün geldiğinde büyük bir özrü kabul etmeye hazır olacağım.

Page 144

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Lütfen söylediklerim üzerine, özellikle Harry Potter'a ilişkin bölümü hakkında iyice düşün. Sınıf başkanı olduğun için tekrar tebrikler.

Agabeyin,

Percy

Harry basım kaldırıp Ron'a baktı.

"Eh," dedi, sanki bütün bunlara saka gözüyle bakıyormuş gibi, "eğer benimle - şey - neydi?"

-Percy'nin mektubuna baktı- "Ha evet - 'bağlarını koparmak' istiyorsan, yemin ederim ki siddete başvurmayacağım."

"Ver sunu," dedi Ron, elini uzatarak. "O -" dedi Ron sinirden titreyerek, Percy'nin mektubunu ortasından ikiye ayırdı "dünyanın -" bu sefer dörde ayırdı "en büyük -" sekize böldü, "rezili." Parçaları atese attı.

"Gel hadi, bunu safaktan önce bitirmemiz lazım," dedi Harry'ye, Profesör Sinistra'nın ödevini tekrar önüne çekerek.

Hermione, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Ron'a bakıyordu.

Birden, "Öf, ver sunları," dedi.

"Ne?" dedi Ron.

"Onları bana ver, bakıp düzeltiyim."

388

"Ciddi misin? Ah, Hermione, hayat kurtarıyorsun," dedi Ron. "Ben şimdi nasıl -"

"Söyle diyebilirsin: 'Bir daha ev ödevlerimizi asla bu kadar geç vakte bırakmamaya söz veriyoruz,' " dedi Hermione, ikisinin ödevlerini almak için iki elini de uzatırken. Ama eğleniyormuş gibi de bir hali vardı.

Harry halsiz halsiz, "Milyon kere tesekkürler, Hermione," dedi. Ödevini ona uzatıp yeniden koltuğa çökerek gözlerini ovuşturdu.

Şimdi saat gece yarısını geçmişti ve ortak salonda, onların üçü ve Crookshanks dışında kimse kalmamıştı. Hermione'nin onların ödevlerinin arasında burasında cümleleri çizerken çıkardığı sesle, masaya serpiştirilmiş basvuru kitaplarında kimi bilgileri kontrol ederken sayfalardan çıkan hışırtı dışında hiç ses duyulmuyordu. Harry bitap düştü. Karnında, yorgunlukla hiç ilgisi olmayan, ama şimdi atesinin göbeğinde simsiyah kıvrılmış duran mektupla çok ilgisi olan, garip, bos, bulantıya benzer bir duygu vardı.

Hogwarts'taki insanların yarısının ona tuhaf, hatta deli gözüyle baktığını biliyordu; Gelecek Postasz'nın aylardır ona ilişkin kötü niyetli imalarda bulunduğunu da. Ama bunu Percy'nin mektubunda olduğu gibi yazılı görmek, Percy'nin Ron'a onu bırakmasını, hatta Umbridge'e onun hakkında bir şeyler söylemesini tavsiye ettiğini bilmek, kendi durumunu gözünde daha önce hiç olmadığı kadar gerçek hale getirmişti. Percy'yi dört yıldır tanıyordu, bu süre içinde yaz tatillerinde evlerinde kalmış, Quid-ditch Dünya Kupası sırasında onunla aynı çadırı paylaş-

389

mış, hatta geçen yıl Üçbüyücü Turnuvası'nın ikinci görevinde Percy ona tam puan vermişti; oysa şimdi Percy onun dengesiz olduğunu, dahası siddete başvurabileceğini söylüyordu.

Harry'nin içinde vaftiz babasına yönelik bir anlayış dalgası kabardı. Belki de su anda neler hissettiğini en iyi anlayacak kişi Sirius'tu, çünkü o da aynı durumdaydı. Büyücülük dünyasındaki hemen hemen herkes Sirius'un tehlikeli bir katil ve büyük bir Voldemort destekçisi olduğunu düşünüyordu ve o, bu bilgiyle on dört yıldır yasıyordu...

Harry gözlerini kırptı. Az önce söminedeki ateste, orada olamayacak bir şey görmüştü. Bir anda çakıp görünmüş ve derhal kaybolmuştu. Hayır... olamazdı... Siri-us'u düşündüğü için bunu hayal etmiş olmalıydı...

"Tamam, yaz bakalım sunu," dedi Hermione Ron'a, ödevini ve kendi elyazısıyla dolu bir tabakayı ona vererek, "sonra da senin için yazdığım kapanışı ekle."

"Hermione, samimi söylüyorum, sen tanıdığım en harika insansın," dedi Ron cılız bir sesle, "ve sana bir daha kabalık edersem -"

"- normal haline döndüğünü anlarım," dedi Hermione. "Harry, seninki sondaki su parça hariç tamam, sanırım Profesör Sinistra'yı yanlış duymussun, Avrupa muzla değil, buzla kaplı - Harry?"

Page 145

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Harry iskemlesinden kayıp dizlerinin üstüne çökmüştü, şimdi yer yer yanık ve havlan dökülmüş

sömüne halısına çömelmiş, alevlere bakıyordu.

"Sey - Harry?" dedi Ron tedirgin bir sesle. "Orda ne arıyorsun?"

390

"Az önce ateste Sirius'un basını gördüm," dedi Harry.

Hayli sakın konuşuyordu; ne de olsa bir önceki yıl da Sirius'un basını aynı söminenin atesinde görmüş ve onunla konuşmuştu. Ama bu sefer sahiden görüp görmediğinden emin olamıyordu...

öyle çabuk yok olmuşt ki...

"Sirius'un bası mı?" diye tekrarladı Hermione. "Yani Üçbüyücü Turnuvası'nda seninle konuşmak istediği zamanki gibi mi demek istiyorsun? Ama şimdi bunu yapmaz değil mi, çünkü bu çok - Siriüs!"

Solugu kesilerek atese baktı; Ron elinden tüy kalemını düşürdü. Dans eden alevlerin ortasında Sirius'un bası duruyordu, uzun siyah saçları sırtın yüzünü çevreliyordu.

"Herkes ortadan kaybolmadan sizin de yatmaya gideceğinizi düşünmeye başlamıştım," dedi. "Saat bası kontrol ediyordum."

Harry, yarı gülererek, "Saatte bir atese mi girip çıkıyor-dun?" dedi.

"Meydan bos mu diye görmek için, sadece birkaç saniyecik."

Hermione endişeyle, "Ama ya görülsedin?" dedi.

"Sey, sanırım bir kız -haline bakılırsa, birinci sınıftan-beni söyle bir görür gibi oldu, ama üzülme," diye hemen ekledi Sirius, Hermione elini agzına götürünce, "yeniden baktığı anda yok olmuştum, bahse girerim ki beni tuhaf biçimli bir kütük falan sanmıstır."

"Ama, Sirius, büyük bir tehlikeye atılıyorsun -" diye lafa başladı Hermione.

391

"Sen de Molly'ye benzedin/" dedi Sirius. "Harry'nin mektubunu sifreye basvurmadan cevaplamanın tek yolu buydu - sifreler de kırılabilir."

O, Harry'nin mektubundan söz edince, Hermione de, Ron da dönüp hayretle Harry'ye baktılar.

"Sirius'a yazdığını söylememistin!" dedi Hermione suçlarcasına.

"Unuttum," dedi Harry. Gerçekten de dogruydu bu; Cho'yla Baykushane'de karşılaştıktan sonra, önceki her şey aklından uçup gitmişti. "Bana öyle bakma, Hermione; hiç kimse o mektuptan gizli bilgi elde edemezdi, değil mi, Sirius?"

"Hayır, çok iyiydi," dedi Sirius, gülümseyerek. "Neyse, acele edelim ki kimse bizi rahatsız etmesin - yara izin."

Ron, "N'olmuş -?" diye başladı, ama Hermione onun sözünü kesti.

"Sana sonra anlatırız. Devam et, Sirius."

"Eh, acıması hiç de hos değildir tabii, ama ciddi olarak endise edecek bir yanı olduğunu sanmıyorum. Sonuçta geçen yıl boyunca acımıştı, değil mi?"

"Evet, Dumbledore bana bunun Voldemort güçlü bir duyguya kapıldığı zaman olduğunu söylemişti," dedi Harry, Ron ve Hermione'nin yüzlerini burusturmalarına her zamanki gibi aldırmayarak. "Yani belki de, ne bileyim, cezaya kaldığım o aksam gerçekten kızmıştı falan."

"Eh, şimdi geri döndüğüne göre, artık daha sık acıyacak," dedi Sirius.

"Sence bunun ben cezadayken Umbridge'in bana do-kunmasıyla bir ilgisi yok mu?" diye sordu Harry.

392

"Sanmıyorum," dedi Sirius. "Onun namını duydum ve Ölüm Yiyen olmadığından emin -"

"Olabilecek kadar iğrenç ama," dedi Harry karanlık karanlık. Ron ve Hermione de aynı fikirde olduklarını göstermek için çığınca bas salladılar.

"Evet ama, dünya iyi insanlarla Ölüm Yiyen'ler şeklinde ikiye ayrılmıyor/" dedi Sirius, acı bir gülümsemeye. "Pisliğin teki olduğunu biliyorum yine de - Remus'un onun hakkında neler dedigini duymalısınız."

"Lupin onu tanıyor mu?" diye sordu Harry hemen, Umbridge'in ilk dersinde tehlikeli melezler için dediklerini hatırlayarak.

"Hayır," dedi Sirius, "ama iki yıl önce onun is bulmasını neredeyse imkânsız hale getiren

Page 146

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kurtadam-karsıtı bir yasa taslağı hazırlamıştı."

Harry, Lupin'in bugünlerde ne kadar pejmürde görüldüğünü hatırladı ve Umbridge'e duyduğu nefret daha da siddetlendi.

Hermione öfkeyle, "Kurtadamlarla ne alıp veremediği var?" dedi.

Sirius onun hiddetine gülümseyerek, "Korkuyor sanırım," dedi. "Yarı insanlardan nefret ettiği belli; geçen yıl denizhalkmın toplanıp etiketlenmesi için bir kampanya yürüttü. Kreacher gibi küçük hergeleler ortada serbest dolarken, denizhalkını mahkûm etmek için vakit ve enerji harcamayı hayal edebiliyor musunuz?"

Ron güldü, ama Hermione üzülmüş gibiydi.

"Sirius!" dedi suçlayan bir edayla. "Ama sahiden, Kreacher konusunda biraz çaba harcasan, ondan karşılığı-

393

m alırsın sanıyorum. Sonuç olarak, ailesinden ona kalmış tek üye sensin ve Profesör Dumbledore dedi ki -"

Sirius, "Ee, Umbridge'in dersleri nasıl, peki?" diye onun sözünü kesti. "Sizi bütün melezleri öldürmek üzere mi eğitiyor?"

"Hayır," dedi Harry, Kreacher'ı savunması yarıda kesilen Hermione'nin gücenmiş haline aldırmayarak. "Hiç sihir kullanmamıza izin vermiyor!"

"Bütün yaptığımız, o aptal ders kitabını okumak," dedi Ron.

"Eh, simdi anlasıldı," dedi Sirius. "Bakanlık içinden aldığımız istihbarata göre, Fudge sizin savasmak üzere eğitilmenizi istemiyormus."

"Savasmak üzere eğitilmek mi?!" diye tekrarladı Harry, kulaklarına inanamayarak. "Ne sanıyor yani, burada bir tür büyücü ordusu mu kuruyoruz?"

"Aynen öyle sanıyor," dedi Sirius, "ya da, Dumble-dore'un bunu yapmasından korkuyor - Sihir Bakanlığı'nı ele geçirmede kullanacağı özel bir ordu kurmasından."

Bir sessizlik oldu, sonra Ron, "Bu, hayatta duyduğum en aptalca sey," dedi. "Luna Lovegood'un uydurdukları da dahil."

"Demek Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'yı öğrenmemiz, Fudge Bakanlık'a karşı büyü kullanmamızdan korktuğu için engelleniyor, öyle mi?" dedi Hermione. Fena halde kızmış görünüyordu.

"Aynen," dedi Sirius. "Fudge, Dumbledore'un iktidarı ele geçirmek için hiçbir seyden kaçınmayacağını düşünüyor. Her gün Dumbledore konusunda daha da paranoyak-
394

ça davranıyor. Dumbledore'un düzmece bir gerekçeyle tutuklanması an meselesi."

Bu, Harry'ye, Percy'nin mektubunu hatırlattı.

"Yarın Gelecek Postası'nda Dumbledore hakkında bir sey olup olmayacağını biliyor musun? Ron'un ağabeyi Percy, olacak diye düşünüyor da -"

"Bilmiyorum," dedi Sirius. "Hafta sonu boyunca Yoldaslık'tan kimseyi görmedim, hepsi mesgul. Burada sadece Kreacher'la ben varız..."

Sirius'un sesinde açıkça fark edilen kederli bir ton vardı.

"Öyleyse Hagrid'den de haber almadın, ha?"

"Ah..." dedi Sirius, "bilmiyorum, geri dönmüş olması gerekiyordu, kimse onun basına ne geldiğinden emin değil." Sonra, onların yüzlerindeki endiseli ifadeyi görünce ekledi: "Ama Dumbledore dert etmiyor, onun için simdi durduk yerde panige kapılmayın; Hagrid'in iyi olduğundan eminim."

"Ama simdiye kadar dönmüş olması gerekiyorsa..." dedi Hermione ince, kaygılı bir sesle.

"Yanında Madam Maxime vardı, onunla temastayız, eve dönerken ayrıldıklarını söylüyor - ama basına bir is geldiğini gösteren hiçbir sey yok - yani gayet iyi durumda olmadığını gösteren hiçbir sey."

İkna olmayan Harry, Ron ve Hermione birbirlerine endiseli bakışlar attılar.

"Dinleyin beni, Hagrid hakkında çok soru sormayın," dedi Sirius telasla. "Böyle bir sey, onun geri dönmediği gerçeğine daha fazla dikkat çekerek ve Dumbledore'un bu-

Page 147

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

395

nü istemediğini biliyorum. Hagrid sağlamdır, ona bir sey olmaz." Onlar yine de neselenmiş görünmeyince, "Sizin bir sonraki Hogsmeade hafta sonunuz ne zaman, bakalım?" diye sordu.

"Yani, istasyonda köpek kılığını yutturmştuk, değil mi? Eh, ben de dedim ki -"

"HAYIR!" dediler Harry ve Hermione hep bir ağızdan ve çok yüksek sesle.

Hermione endiseyle, "Sirius, Gelecek Postası'm görmedin mi?" diye sordu.

"Ha, o mu," dedi Sirius, sırtarak, "hep benim nerede olduğum konusunda tahminler yürütüyorlar, aslında ellerinde ipucu falan yok -"

"Evet ama, bizce bu sefer var," dedi Harry. "Malfoy trende bir sey söylemişti, köpeğin sen olduğunu bildiğini sanıyoruz, hem zaten babası da platformdaydı, Sirius -biliyorsun, Lucius Malfoy-, o yüzden ne yaparsan yap, buraya gelme. Eger Malfoy seni tekrar tanırsa -"

"Tamam, tamam, anlasıldı," dedi Sirius. Hiç de halinden hosnut görünmüyordu. "Bir fikirdi sadece, bir araya gelmek hosuna gider diye düşündüm."

"Gider tabii, ama senin tekrar Azkaban'a tıklıldığını görmek istemem!" dedi Harry.

Bir sessizlik oldu. Sirius, çökük gözlerinin arasında bir kırsık belirerek, alevlerin arasından Harry'ye baktı.

Sonunda, sesinde belli bir soguklukla, "Sandığım kadar da babanın oğlu değilmissin," dedi.

"Tehlikesi bu isi James için daha da eglenceli hale getirirdi."

"Bak-"

"Neyse, artık gitsem iyi olur, Kreacher'm merdiven-

396

den indigini duyuyorum," dedi Sirius, oysa Harry onun yalan söylediğinden emindi. "Madem öyle, sana yazıp bir daha ne zaman sömineye gelebileceğimi söylerim, oldu mu? Eger bu tehlikeyi göze

alabilirsen, tabii."

Küçük bir pop sesi duyuldu ve az önce Sirius'un basının olduğu yerde yeniden alevler oynamaya başladı.

397

ON BESİNCİ BÖLÜM

•- •,•••

sihampf fe Hogivarts Yüksek Müfettisi

Percy'nin mektubunda sözünü ettiği makaleyi bulmak için ertesi sabah Hermione'nin Gelecek Postası'm dikkatle taramak gerekecek sanmışlardı. Ancak, gazeteyi getiren baykus giderken içi süt dolu sürahinin üzerini henüz asmıstı ki, Hermione "hii" deyip gazeteyi masanın üzerine serdi. Dolores Umbridge'in büyük bir fotoğrafı, ağzı kulaklarında gülümseyerek, mansetin altından onlara usulca göz kırpyordu.

BAKANLIK EGİTİM REFORMUNA GİDİYOR

DOLORES UMBRIDGE

İLK YÜKSEK MÜFETTİS

"Umbridge - Tüksek Müfettis' mi?" dedi Harry kasvetle. Henüz yarısını yedigi kızarmış ekmeği parmaklarının arasından kaydı. "Bu da ne demek?"

Hermione yüksek sesle okudu:

"Sihir Bakanlığı dün gece sasırtıcı bir hamleyle, Hog-zvarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda emsali görülmemis

398

türden bir denetim sahibi olmasını sağlayacak yeni bir kanunu kabul etti.

Page 148

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

' 'Bakan son zamanlarda Hogwarts'ta olanlardan gittikçe daha çok rahatsızlık duymaya başlamıstı,' dedi Ba-kan'ın ikinci Asistanı Percy Weasley. 'Simdiyse, okulun istemedikleri bir yöne dogru gittigini düşünen endiseli ailelerin kaygılarını dikkate alıyor.'

"Bakan Cornelius Fudge, büyücülük okulunda ilerleme kaydetmek için geçtigimiz haftalarda yine yasal düzenlemeye basvurmustu. Daha önce, 30 Agustosta, görevdeki Mü-dür'ün herhangi bir derse öğretmen adayı bulamaması halinde onun yerine Bakanlık'ın uygun birini seçmesini sağlayan Yirmi İki Numaralı Egitim Kararnamesi çıkarılmıstı.

" 'Dolores Umbridge, Hogivarts'taki öğretmenlik görevine iste böyle getirildi,' dedi \Weasley dün gece. 'Dumble-dore kimseyi bulamayınca, Bakan, Umbridge'i atamıstı, tabii ki kendisi anında büyük bir başarı gösterdi -' "

"Ne göstermis, ne göstermis?" dedi Harry yüksek sesle. "Dur, dahası da var," dedi Hermione acı acı.

" '- anında büyük bir basan gösterdi, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinin öğretiminde devrim niteliginde degisiklikler yaptı ve Hogzvarts'ta olanların ıyüzü konusunda Bakan'a kaynagından bilgi akısı sağlamaya başladı.'

"Hogivarts Yüksek Müfettisligi denen yeni bir mevki-nin yaratılmasını sağlayan Yirmi Üç Numaralı Egitim Kararnamesi ile Bakanlık, bu son islevi resmilestiriyor.

399

" 'Bu, Bakanın kimilerince Hogivarts'taki düşen standartlar olarak tanımlanan durumla basa çıkma planının yeni ve heyecan verici bir safhasını olusturuyor,' dedi Weasley. 'Müfettis, diger egitmenleri teftis etme ve hepsinin yeterli nitelikte olup olmadigını denetleme yetkisine sahip olacak. Profesör Umbridge'e öğretmenlik görevine ek olarak bu görev de teklif edildi ve sevinçle bildiririz ki, kendisi bu teklifi kabul etti.'

"Bakanlık'ın attığı bu yeni adımlar, Hogzvarts öğrencilerinin ailelerinden büyük destek gördü.

"41 yaşındaki Mr Lucius Malfoy, dün gece Wiltshire'da-ki malikânesinde, 'Dumbledore'un adil ve tarafsız bir degerlendirmeye tâbi tutulacagını bildigimden, simdi içim çok daha rahat,' diye konustu. 'Çocuklarının iyiligini düşünen pek çok kisi gibi ben de, son birkaç yılda Dumbledore'un verdigi tuhaf kararlardan dolayı endise içindeydim, simdi durumun Bakanlık gözetimi altında oldugunu bilmekten hepimiz memnunuz.'

"Hiç süphesiz söz konusu tuhaf kararlar arasında, kurtadam Remus Lupin'in, yarı-dev Rubeus Hagrid'in ve kuruntu kumkuması eski Seherbaz 'Deli-Göz' Moody'nin öğretmenlige getirilmesini de içeren tartısmalı atamalar bulunuyor.

"Elbette bir taraftan da her yerde, bir zamanlar Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Yüce Sahsiyeti ve Bü-yücesûra Bassihirbazı olan Albus Dumbledore'un, artık prestijli Hogivarts okulunu

yönetebilecek durumda olmadığı yolunda söylentiler doluyor.

"Bir Bakanlık çalışanı dün gece, 'Sanırım Müfettisin

400

atanması, Hoguarts'a hepimizin güvenebileceği bir müdürün getirilmesi doğrultusunda atılmış ilk adım,' dedi.

"Büyücesûra'nın kıdemli üyeleri Griselda Marchbanks ve Tiberius Ogden, Hoguarts Müfettisliği mevkisinin kabul edilisinin ardından durumu protesto ederek istifalarını sundular.

" 'Hogwarts bir okul, Cornelius Fudge'm bürosunun ileri karakolu değil,' dedi Madam Marchbanks. 'Albus Dumble-dore'u karalamaya yönelik yeni ve iğrenç bir girişimden başka bir şey değil bu.'

"(Madam Marchbanks'in bölücü cincüce gruplarıyla bağlantılarına ilişkin iddialar için, on yedinci sayfaya bakınız.)"

Page 149

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Hermione okumayı bitirdi ve masanın öbür tarafından ikisine baktı.

"Demek bu yüzden Umbridge'i basımıza sardılar! Fudge su 'Eğitim Kararnamesi'ni çıkarıp onu zorla buraya sokmuş! Simdi de ona diğer öğretmenleri teftis etme yetkisi veriyor!" Hermione hızla nefes alıp veriyor, gözleri parıl parıl parlıyordu. "Buna inanamıyorum! Rezalet bu!"

"Biliyorum," dedi Harry. Masanın üstünde duran yumruguna baktı ve Umbridge'in ona derisini kese kese yazdırdığı sözcüklerin solgun beyaz hatlarını gördü.

Ama Ron hafif hafif sırtmaya başlamıştı.

"Ne var?" dedi Harry ve Hermione aynı anda, ona bakarak.

"McGonagall'ın teftis edilisini görmeyi ipe çekiyo-

401

rum," dedi Ron mutlu mutlu. "Umbridge neye ugradığım sasıracak."

"Hadi artık," dedi Hermione, yerinden hızla kalkarak, "gitmemiz gerekiyor, Binns'in dersini teftis edecekse geç kalmamamız lazım..."

Ama Profesör Umbridge, aynı bir önceki pazartesi olduğu kadar sıkıcı geçen Sihir Tarihi dersini teftis etmedi. İki ders üst üste İksir için Snape'in zindanına geldiklerinde orada da yoktu; Harry'nin ay taşı konusundaki ödevi, üst kösesine iri, diken diken kara bir "F" çiziktirilmiş halde kendisine iade edildi.

"S.B.D.'nizde böyle bir şey sunsanız alacağınız notu verdim size," dedi Snape, sırtarak aralarında dolasıp ödevlerini dağıtırken. "Böylece sınavda ne beklemeniz gerektiği konusunda gerçekçi bir fikir edinebilirsiniz."

Snape sınıfın ön tarafına yürüdü ve dönüp onlara baktı.

"Ödevlerin genel düzeyi berbattı. Bu, sınav olsaydı eğer, çoğunuz kalmıştınız. Bu hafta panzehirlerin değişik türleri konusundaki ödevinizde çok daha fazla gayret göstermenizi bekliyorum, yoksa o 'F' alan mankafaları cezaya bırakmaya başlamak zorunda kalacağım."

Snape sırtırken, Malfoy pis pis güldü ve sınıfta rahatlıkla duyulan bir fisiltıyla, "Bazıları T' mi almış? Hah!" dedi.

Harry, Hermione'nin göz ucuyla bakıp, onun aldığı notu görmeye çalıştığını fark etti ve bu bilgiyi mümkünse kendine saklamak istediğinden, ay taşı ödevini çabucak çantasına tıktı.

402

Snape ona yine düşük not vermek için bir bahane bulmasını diye, Harry ise koyulmadan önce tahtadaki her şeyi defalarca okudu. Hazırladığı Kuvvetlendirme Solüsyonu, tam olarak Hermione'ninkinin turkuaz tonuna sahip olmamakla birlikte, en azından Neville'inki gibi pembe değil, maviydi. Ders sonunda sisini Snape'in masasına bırakırken, içinde meydan okumayla karışık bir rahatlama duygusu vardı.

"Eh, geçen haftaki kadar kötü değildi, değil mi?" dedi Hermione, zindanın merdivenlerini çıkıp, öğle yemegine gitmek için Giriş Salonu'ndan geçerlerken. "Ev ödevi de çok kötü sayılmaz, değil mi?"

Harry de Ron da cevap vermeyince, üsteledi: "Yani, tamam, madem S.B.D. düzeyinde not veriyor, zaten en yüksek notu beklemiyordum, ama su anda geçer bir not da epey cesaret verici, ne dersiniz?"

Harry'nin gırtlığından, her anlama gelebilecek bir ses çıktı.

"Daha sınava kadar birçok şey olabilir tabii, kendimizi geliştirecek çok vaktimiz var, ama şimdi aldığımız notlar bir tür taban oluşturuşuyor, değil mi? Üstüne bir şeyler koyabileceğimiz bir taban..."

Birlikte Gryffindor masasına oturdular.

"Yani, tabii ki bir 'O' alsam çok heyecanlıydım -"

"Hermione," dedi Ron sert bir sesle, "ne not aldığımızı merak ediyorsan, sor."

"Hayır - yani ben - sey, madem söylemek istiyorsunuz -"

"Ben 'Z' aldım," dedi Ron, kâsesine çorba koyarak. "Mutlu oldun mu?"

403

r

"Eh, bu utanılacak bir şey değil," dedi Fred. Az önce George ve Lee Jordan'la birlikte masaya gelmiş, Harry'nin sagma oturmuştu. "Söyle güzel, sağlam bir 'Z'nin utanılacak tarafı yok."

Page 150

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ama," dedi Hermione, " 'Z'nin anlamı..."

" 'Zayıf, evet," dedi Lee Jordan. "Yine de 'F'den iyidir, değil mi? 'Felaket'ten yani?"

Harry yüzünü ates bastığını hissetti ve böreğinin üstüne eğilip öksürük krizine tutulmuş gibi yaptı. Basını yeniden kaldırdığında, Hermione'nin S.B.D. notları konusuna hâlâ doyamamış olduğunu gördü üzüntüyle.

"Yani en yüksek not 'O', 'Olaganüstü'," diyordu, "sonra U' -"

"Hayır, 'B'," diye düzeltti George. " 'Beklenenin Üstünde'. Ben hep Fred'le benim her şeyden 'B' almamız gerektiğini düşünmüştüm, çünkü sırf sınavlara gelmekle bile beklenenin üstüne çıktık." Herkes güldü, Hermione hariç. O ise konuşmaya devam etti: "Yani, 'B'den sonra 'U' var, 'Uygun', o da en düşük geçer not zaten, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Fred. Elindeki böreği bütünüyle çorbanın içine bandı, ağzına attı ve olduğu gibi yuttu.

"Sonra 'Z' var, 'Zayıf -" Ron tebrikleri kabul edermiş gibi kollarını kaldırdı - "ve 'F', yani 'Felaket'."

"Sonra da 'İ'," diye hatırlattı George.

" 'İ' mi?" diye sordu Hermione, saskınlığa ugramış halde. " 'F'den bile düşük mü yani? 'İ' de ne anlama geliyor ki?"

" 'İfrit'," dedi George hemen.

404

Harry, George'un espri yapıp yapmadığını bilmemesine rağmen yine güldü. Kendini, bütün S.B.D.'lerinden 'İ' aldığını Hermione'den saklamaya çalışırken gözünün önüne getirdi ve bundan sonra daha çok çalışmaya karar verdi.

"Teftis edilen dersiniz oldu mu hiç?" diye sordu Fred.

"Hayır," dedi Hermione hemen. "Ya sizin?"

"Demin, yemekten önce," dedi George. "Tılsım."

"Nasıldı?" diye sordu Harry ve Hermione aynı anda.

Fred omuz silkti.

"Öyle çok kötü değildi. Umbridge kösede, elinde bir yazı altlığıyla pusuya yatıp notlar aldı.

Flitwick'in nasıl olduğunu bilirsiniz, ona bir misafirmiş gibi davrandı, hiç rahatsız olmasa benzemiyordu. Umbridge pek bir şey demedi. Alicia'ya normalde derslerin nasıl olduğu hakkında bir iki soru sordu, Alicia da çok iyi olduğunu söyledi, hepsi o kadar."

"İhtiyar Flitwick'in notunun kırılacağını hiç sanmıyorum," dedi George, "genellikle herkesi sınavlardan kazasız belasız geçirir."

"Bu öğleden sonra kimin dersi var?" diye sordu Fred, Harry'ye.

"Trelawney -"

"Görüp göreceğim İ'lerin en büyüğü."

"- bir de Umbridge'in kendisi."

"Eh, uslu bir çocuk ol da bugün Umbridge'e karşı kendini kaybetme," dedi George. "Daha fazla Quidditch antrenmanı kaçırırsan Angelina kuduracak."

Ama Harry'nin Profesör Umbridge'le karşılaşmak için

405

Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini beklemesi gerekmedi. Los Kehanet odasının en arkasındaki bir sandalyede rüya güncelerini çıkarıyordu ki, Ron dirseğiyle böğrünü dürttü ve dönüp bakan Harry, yerdeki kapaktan Profesör Umbridge'in çıkmakta olduğunu gördü. Neseyle sohbet eden sınıfa birden sessizlik çöktü. Gürültü seviyesindeki bu ani düşüş nedeniyle, elindeki Rüya Tabirleri'ni öğrencilere dağıtmakta olan Profesör Trelawney de dönüp baktı.

"Tünaydın, Profesör Trelawney," dedi Profesör Umb-ridge, yüzünde o kocaman gülümsemesiyle.

"Gönderdiğim pusulayı aldınız umarım? Hani teftisinizin gününü ve saatini belirten?"

Profesör Trelawney basıyla aksi aksi onayladı ve hayli gücenmiş bir halde, Profesör Umbridge'e arkasını dönüp kitapları dağıtmaya devam etti. Profesör Umbridge, yüzündeki gülümseme silinmeksizin, en yakın koltuğu arkasından tutup sınıfın önüne, Profesör Trelawney'nin koltuğunun

birkaç santim arkasında bir yere çekti. Sonra da oturdu, çiçekli çantasından yazı altlığını çıkardı ve dersin başlaması için sabırsızlamıyormuşçasına, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle basını kaldırdı. Profesör Trelawney hafiften titreyen ellerle salına sıkı sıkı sarındı ve her şeyi çok büyük gösteren

Page 151

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

gözlük camlarının arkasından sınıfa göz gezdirdi.

Her zamanki gizemli ses tonunu taklit etmeye yönelik cesur bir girişimle, "Bugün kehanet niteliğindeki rüyaları işlemeye devam edeceğiz," dedi, ama sesi biraz titriyordu. "Lütfen ikili gruplara ayrılın ve Rüya Tabirle-

406

ri'ne başvurarak birbirinizin en son gece imgelerini yorumlayın."

Tam yerine dönmeye hamle etmişti ki, Profesör Umb-ridge'in kendi koltuğunun yanı basında oturduğunu görünce derhal Parvati ve Lavender'a yöneldi. İkisi, Parva-ti'nin önceki gece gördüğü rüya üzerine koyu bir tartışmaya dalmıştı bile.

Harry Rüya Tabirleri'ni açtı, bir taraftan da gizlice Umbridge'i izliyordu. Umbridge not almaya başlamıştı bile. Birkaç dakika sonra ayaga kalktı ve Trelawney'nin arkasından sınıfı dolasmaya, onun öğrencilerle konuşmalarını dinleyip kâh orada kâh burada soru sormaya başladı. Harry aceleyle basını kitabına gömdü,

"Bir rüya düşün, çabuk," dedi Ron'a, "ihtiyar kurbaga buraya gelirse diye."

"Geçen sefer ben yaptım," diye itiraz etti Ron, "sıra sende, sen anlat bir tane."

"Of, bilmiyorum..." dedi Harry çaresizce, son birkaç gündür rüya görüp görmediğini hatırlayamıyordu. "Diyelim ki ben... Snape'i kazanımın içinde bogduğumu gördüm. Evet, bu olur..."

Ron Rüya Tabirleri'ni açarken kıkır kıkır güldü.

"Tamam, rüyayı gördüğün tarihle yasım ve rüya konusunun harf sayısını toplamamız gerekiyor... acaba konu 'bogmak' mı, 'kazan' mı, yoksa 'Snape' mi?"

"Ne fark eder, seç bir tane iste," dedi Harry. Riski göze alıp arkasına baktı. Profesör Umbridge şimdi Profesör Tre-lawney'nin omzunun dibinde duruyor ve Kehanet öğretmeni Neville'e rüya güncesiyle ilgili soru sorarken not tutuyordu.

407

"Rüyayı ne zaman gördüm demistin?" dedi Ron, hesaplarına gömülmüş halde.

"Bilmem, dün gece, ya da sen ne zaman istiyorsan," dedi Harry, Umbridge'in Profesör Trelawney'ye söylediklerini duymaya çalışarak. Simdi Ron'la onun oturduğu yerden sadece bir masa ötedeydiler. Profesör Umbridge yine yazı altlığına birtakım notlar alıyor, Profesör Trelavv-ney ise son derece bozulmuş görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Umbridge, basını kaldırıp Trelaw-ney'ye bakarak, "tam olarak ne zamandır bu görevde bulunuyorsunuz?"

Profesör Trelawney ona kaslarını çattı. Teftisin gurur kırıcılığından kendini mümkün olduğunca korumak isti-yormuşçasına kollarını kavuşturmuş, omuzlarını kısmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra, sorunun makul bir şekilde duymazdan gelebileceği kadar kırıcı olmadığına karar vermiş olacak ki, "Yaklaşık on altı yıldır," dedi, fevkalade gücünmüş bir ses tonuyla.

"Hayli uzun bir süre," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına not alarak. "Sizi ise alan, Profesör Dumbledore'du, öyle mi?"

"Dogru," dedi Profesör Trelawney sadece.

Profesör Umbridge bir not daha aldı.

"Ve sanlı Görücü Cassandra Trelawney'nin torununun torunusunuz, öyle mi?"

"Evet," dedi Profesör Trelawney, basını biraz kaldırarak.

Bir not daha.

"Ama sanıyorum -yanılıyorsam düzeltin- Cassandra'dan bu yana ailenizde İkinci Görü sahibi ilk kişi sizsiniz."

408

"Bu tür seyler genelde - ee - üç kusak atlar," dedi Profesör Trelawney.

Profesör Umbridge'in kurbaga gibi gülümsemesi yüzüne adamakıllı yayıldı.

"Elbette," dedi tatlı tatlı, bir not daha alarak. "O halde, benim için bir tahminde bulunabilirseniz..." Basım kaldırıp sorarcasına baktı, hâlâ gülümsüyordu.

Profesör Trelawney kulaklarına inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi. "Sizi anlamıyorum," dedi, zayıf boynunun etrafındaki salına can havliyle yapılarak.

Page 152

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Benim için bir tahminde bulunmanızı istiyorum," dedi Profesör Umbridge gayet net bir sesle. Kitaplarının arkasından çaktırmadan izleyenler sadece Harry ve Ron degildi. Sınıfın çoğu öylece kalakalmıs, Profesör Trelawney'ye bakıyordu. Trelawney boncuklarını ve bileziklerini sıkırdatarak sırtım diklestirdi.

"İç Göz'ün Görü'sü emre amade degildir!" dedi, hakarete ugramıs gibi bir sesle.

"Anlıyorum," dedi Profesör Umbridge kadife gibi bir sesle. Yazı altlığına bir kez daha not aldı.

"Ben - ama - ama... durun!" dedi Profesör Trelawney birden, puslu sesini kullanmaya gayret ederek. Ancak sesinin öfkeden titriyor olması gizemli etkiyi berbat ediyordu. "Sanırım... sanırım bir sey görüyorsunuz... sizinle ilgili bir sey... hatta, bir sey hissediyorum... karanlık bir sey... vahim bir tehlike..."

Profesör Trelawney titreyen bir parmakla Profesör Umbridge'i isaret etti, Umbridge ise kaslarını kaldırmıs, ona nazıkçe gülümsüyordu.

409

"Korkarım... korkarım vahim bir tehlikeyle karşı karşı-yasınız!" diye dramatik bir final yaptı

Profesör Trelawney.

Bir an sessizlik oldu. Profesör Umbridge'in kasları hâlâ kalkıktı.

"Pekâlâ," dedi usulca, yine bir seyler çiziktirerek. "Eh, elinizden gelen bundan ibaretse..."

Arkasını döndü. Profesör Trelawney olduğu yere mılh-ılanmıstı, göğsü gözle görülür bir sekilde sisip iniyordu. Harry, Ron'un bakışlarını yakaladı ve onun da kendisiyle tamamen aynı sey düşünüşüğünü anladı: İki de Profesör Trelawney'nin koca bir sahtekâr olduğunu biliyordu, gel-gelelim Umbridge'den öylesine nefret ediyorlardı ki, kendilerim Trelawney'den yana hissediyorlardı - yani en azından Trelawney yanı baslarında bitene kadar.

"Ee?" dedi, kendinden beklenmeyecek kadar canlı bir sesle. Uzun parmaklarını Harry'nin burnunun dibinde sıkladı. "Rüya güncenize nasıl başladığınıza bir bakalım lütfen."

Harry'nin rüyalarını gücünün yettiği kadar yüksek sesle yorumladıktan sonra (anlaşılan hepsi, hatta yulaf lapası yedigini gördüğü rüyalar bile, feci ve zamansız bir ölüme isaret ediyordu), Harry'nin ona karşı sempatisi hayli azalmıstı. Bütün bunlar olurken Profesör Umbridge bir iki metre ötede durmus, not alıyordu. Zil çaldığında gümüş merdivenden ilk inen o oldu, on dakika sonra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfına adım attıklarım-daysa çoktan gelmiş, onları bekliyordu. Sınıfa girdiklerinde kendi kendine sarkı mırıldanıyor ve gülümsüyordu. Hepsi Savunma Sihri Kuramı ki-

410

taplarını çıkarırlarken, Harry ve Ron, Aritmans'i den gelen Hermione'ye Kehanet'te olanları anlattılar, ama Her-mione'nin herhangi bir sey sormasına fırsat kalmadan Profesör Umbridge sınıfta sessizlik istedi ve herkes sustu.

"Asalarınızı kaldırın," diye buyurdu, yüzünde bir gülümsemeyle. Asalarını çıkaracak kadar iyimser olanlar, onları üzüntüyle çantalarına geri koydu. "Geçen derste Birinci Bölüm'ü bitirdiğimiz için, bugün on dokuzuncu sayfayı açın ve 'İkinci Bölüm, Yaygın Savunma Kuramları ve Kökenleri'ne başlayın. Konusmaya gerek yok."

Yüzünde hâlâ o kocaman, kendinden memnun gü-lümsemesiyle, masasına oturdu. Herkes aynı anda on dokuzuncu sayfayı açarken sınıftan toplu bir iç çekis yükseldi. Harry sıkın sıkın, kitapta yıl boyunca okumalarına yetecek kadar bölüm olup olmadığını merak ederek tam içindekiler sayfasına bakmak üzereydi ki, Hermione'nin elinin yine havada olduğunu fark etti.

Profesör Umbridge de fark etti. Üstelik bu sefer, böyle durumlara karşı bir strateji geliştirmise benziyordu. Her-mione'yi görmemis gibi yapmak yerine ayaga kalktı ve ön sıraların etrafından dolasıp karsısına geldi. Sonra eğildi ve sınıfın geri kalanının duyamayacağı bir biçimde fısıldadı:

"Bu defa ne var, Miss Granger?"

"Ben İkinci Bölüm'ü çoktan okudum," dedi Hermi-one.

"Pekâlâ, o zaman Üçüncü Bölüm'e geçin."

"Onu da okudum. Bütün kitabı okudum."

411

Profesör Umbridge bir an gözlerini kırpıstırdı, ama neredeyse hemen kendini topladı yine.

Page 153

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Peki, o halde bana On Besinci Bölüm'de Slinkhard'm karşı-ugursuzluklar hakkında söylediklerini anlatabilirsiniz herhalde."

"Karşı-ugursuzlukların yanlış adlandırıldığını söylüyor/" dedi Hermione hemen. " 'Karşı-ugursuzluk',

sadece kendi ugursuzluk büyülerini daha kabul edilebilir göstermeye çalışan insanların onlara verdiği bir isimdir, diyor."

Profesör Umbridge kaslarını kaldırdı, Harry onun istemese de etkilendiğini anladı.

"Ama ben aynı fikirde değilim," diye devam etti Hermione.

Profesör Umbridge'in kasları daha da kalktı, bakışla-rıysa belirgin bir şekilde şoklandı.

"Aynı fikirde değil misiniz?"

"Değilim," dedi Hermione. Umbridge'in tersine, fısıltıyla değil, rahatlıkla isitilebilir bir sesle konuşuyordu ve bütün sınıfın dikkatini çekmişti. "Mr Slinkhard ugursuzluk büyülerini pek sevmiyor, değil mi? Ama bence savunma amaçlı kullanıldıklarında çok faydalı olabilirler."

"Öyle mi dersiniz?" dedi Profesör Umbridge, fısıldamayı unutup doğrudan. "Ama korkarım ki bu sınıfta önemli olan Mr Slinkhard'ın fikri, sizinki değil, Miss Granger."

"Ama -" diye başladı Hermione.

"Yeter," dedi Profesör Umbridge. Tekrar sınıfın ön tarafına yürüyüp tam karşılarında durdu, dersin basındaki sen sakrak halinden eser kalmamıştı. "Miss Granger, Gryffindor'dan bes puan alıyorum."

412

Bunun üzerine sınıftan mırıltılar yükseldi.

"Neden?" dedi Harry kızgın kızgın.

"Sen karışma sakın!" diye telaşla fısıldadı Hermione.

"Anlamsız müdahalelerle dersimi böldüğü için," dedi Profesör Umbridge yumuşak bir ses tonuyla.

"Burada olmamanın sebebi, size Bakanlık tarafından onaylanmış bir yöntemle ders vermek ve bu yöntemde, pek anlamadıkları konularda öğrencilerin fikrini sormaya yer yok. Daha önce bu dersi veren öğretmenleriniz size daha çok serbestlik tanımış olabilir, ama hiçbirisi bir Bakanlık teftisinden geçemezdi -belki Profesör Quirrell hariç, hiç olmazsa o kendini yasinıza uygun konularla sınırlandırmıştı-"

"Evet, Quirrell muhtesem bir öğretmendi," dedi Harry yüksek sesle, "yalnız kafasının arkasında Lord Vol-demort'un bulunması gibi ufak bir kusuru vardı."

Bu sözleri, Harry'nin ömründe duyduğu en kulak tırmalayıcı sessizliklerden biri izledi. Sonra da -

"Sanırım bir hafta daha ceza size iyi gelecek, Mr Potter,"

dedi Umbridge ipek gibi bir sesle.

*

Harry'nin elinin üstündeki kesik anca iyileşmişti zaten; ertesi sabah ise yine kanıyordu. Aksam cezada hiç yakınmadı; Umbridge'e o zevki tattırmamaya kararlıydı; üst üste Yalan söylememeliyim yazarken, her yeni harfle kesik derinleşmesine karşın gıki çıkmadı.

Bu ikinci haftalık cezanın en kötü tarafı, George'un tahmin ettiği gibi, Angelina'nın tepkisiydi. Salı sabahı kahvaltı için Gryffindor masasına geldiğinde Angelina onu köseye sıkıstırdı ve öyle bir bağırmağa başladı ki,

413

Profesör McGonagall öğretmenler masasından kalkıp hızla yanlarına geldi.

"Miss Johnson, ne cüretle Büyük Salon'da böyle çingar çıkarırsınız? Gryffindor'dan bes puan!"

"Ama Profesör - gitti cezaya bıraktırdı kendini yine -"

"Ne demek oluyor bu, Potter?" dedi Profesör McGonagall sert bir sesle, hızla Harry'ye dönerek.

"Ceza mı? Kimden?"

"Profesör Umbridge'den," dedi Harry mırıldanır gibi. Profesör McGonagall'm kare çerçevenin arkasındaki boncuk gibi gözlerine bakamıyordu.

"Yani şimdi sen," dedi Profesör McGonagall, sesini arkalarındaki bir grup meraklı Ravenclaw'un duyamayacağı kadar alçaltarak, "geçen pazartesi sana yaptığım uyarıdan sonra yine Profesör Umbridge'in dersinde kendini kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı Harry, gözlerini yerden ayırmadan.

"Potter, kendine hâkim olman gerek! Bu gidisle basını ciddi bir belaya sokacaksın! Gryffindor'dan

Page 154

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bes puan daha!"

"Ama - ne -? Profesör, hayır!" dedi Harry, bu adaletsizlik karşısında fena halde hiddetlenerek.

"Zaten o beni cezalandırıyor, bir de siz niye puan alıyorsunuz?"

"Çünkü görüldüğü kadarıyla cezaların senin üzerinde herhangi bir etkisi olmuyor!" dedi Profesör McGonagall ters ters. "Hayır, tek bir kelime bile söyleme, artık şikâyet istemiyorum, Potter! Miss Johnson, siz de ya bundan sonra bagrıs çağnsınız! Çjuidditch sahasına saklayın ya da takım kaptanlığını kaybetme riskini göze alın!"

414

Profesör McGonagall öğretmenler masasına döndü. Angelina'nın uzaklaşmadan önce tiksinti dolu bir bakış attığı Harry, o gittikten sonra kendini sıraya, Ron'un yanına bıraktı. Burnundan soluyordu.

"Ben her gece elimi destiriyorum diye kalkıp Gryffin-dor'dan puan alıyor! Bu nasıl adalet şimdi, ha?"

Ron, Harry'nin tabağına biraz domuz pastırması koyarak, "Haklısın, abi," dedi halden anlar bir sesle.

Öte yandan Hermione Gelecek Postesz'nın sayfalarını karıştırmakla yetindi, tek bir kelime bile etmedi.

"McGonagall'm haklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi Harry kızgın kızgın, Hermione'nin yüzünü gizleyen Cornelius Fudge resmine.

"Keske senden puan almasaydı, ama bence seni Umb-ridge'e karşı kendini kaybetmeme konusunda uyarmakta haklı," dedi Hermione'nin sesi. Bu arada Fudge ön sayfada ellerini kollarını abartılı şekilde oynatıyor, belli ki bir konuşma yapıyordu.

Harry Tılsım dersi boyunca Hermione'yle konuşmadı, ama Biçim Degistirme'ye girdiklerinde onunla küs olduğunu unuttu. Profesör Umbridge yazı altlığıyla bir kösede oturmuştu, onun görüntüsü kahvaltıda ki olayların hafızasından silinip gitmesine neden oldu.

"Harika," diye fısıldadı Ron, her zamanki yerlerine otururlarken. "Umbridge'in belasını bulduğunu görelim bakalım."

Profesör McGonagall sınıfa girdiğinde, Profesör Umbridge'in orada olduğunu bildiğine dair en ufak bir işaret bile vermedi.

415

"Yeter," dedi ve ses bir anda kesildi. "Mr Finnigan, lütfen buraya gelin ve ödevleri dağıtmaya başlayın - Miss Brown, su fare kutusunu alın - aptallasma, kızım, sana zarar vermezler - ve her öğrenciye bir tane dağıtın -"

"Ehem, ehem," dedi Profesör Umbridge, ders yılının ilk gecesinde Dumbledore'un sözünü kesmek için kullandığı o gülünç küçük öksürüğe basvurarak. Profesör McGonagall onu duymazdan geldi. Seamus, Harry'nin ödevini verdi; Harry ödevi ona bakmadan aldı ve bir "U" almayı basardığını görüp rahatladı.

"Pekâlâ, iyi dinleyin - Dean Thomas, fareye bir daha öyle bir sey yaparsan seni cezaya bırakırım - şimdiye kadar çoğunuz salyangozunuzu Kaybetmeyi basardınız, arkada biraz kabuk bırakanlar bile büyüünün özünü kavradı. Bugün -"

"Ehem, ehem," dedi Profesör Umbridge.

"Evet?" dedi Profesör McGonagall, arkasına dönerek. Kasları birbirine öyle yaklaştı ki, tek ve hasin bir çizgi oluşturunca gibiydi.

"Merak ettim, Profesör, acaba teftisinin tarihi ve saatiyle ilgili notumu aldı-"

"Belli ki almışım, yoksa size sınıfımda ne aradığınızı sorardım," dedi Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'e sertçe arkasını dönerek. Öğrencilerin çoğu nese dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

"Diyordum ki: Bugün, daha zor olan fare Kaybetmeyi deneyeceğiz. Kaybetme Büyüsü -"

"Ehem, ehem."

"Merak ediyorum," dedi Profesör McGonagall soğuk bir hiddetle, Profesör Umbridge'e dönerek, "beni ikide bir

416

keserseniz, öğretim yöntemlerim konusunda nasıl fikir edineceksiniz? Sunu söyleyeyim, genellikle Page 155

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ben konuşurken insanların konuşmasına müsaade etmem."

Profesör Umbridge suratına tokat yemis gibi oldu. Konuşmadı, yazı altlığının üzerindeki parsömeni düzeltip hiddetle bir seyler çiziktirmeye başladı.

Fevkalade kayıtsız görünen Profesör McGonagall, bir kez daha sınıfa hitap etti.

"Dedğim gibi, Kaybedilecek hayvan daha karmasık hale geldikçe Kaybetme Büyüsü de zorlaşır. Bir omurgasız olan salyangoz, pek de çetin ceviz değildir; bir memeli olan fareyse, çok daha çetindir. O yüzden, bu öyle aklınız yemekten üstesinden gelebileceğiniz bir büyü değildir. Evet - büyü sözleri biliyorsunuz, ne yapabileceksiniz, görelim bakalım..."

"Bir de kalkmış, Umbridge'e karşı kendimi kaybetmem konusunda bana nutuk çekiyor!" diye fısıldadı Harry, Ron'a. Ama bir taraftan da sırıyordu - Profesör McGonagall'a kızgınlığı geçmiş gibiydi.

Profesör Umbridge, Profesör Trelawney'nin pesinden yürüdüğü gibi Profesör McGonagall'm pesinden yürümedi; belki de Profesör McGonagall'm buna izin vermeyeceğinin farkına varmıştı. Öte yandan, kösesinde otururken bir hayli not aldı ve Profesör McGonagall herkese toparlanmalarını söylediğinde, yüzünde zalim bir ifadeyle kalktı.

"Eh, bu da bir başlangıç," dedi Ron, kıvrılıp duran bir fare kuyrugunu tutup, Lavender'ın gezdirdiği kutunun içine atarak.

417

Sınıftan çıkarlarken, Harry, Profesör Umbridge'in öğretmen masasına yaklaştığını gördü; Ron'u dürttü, Ron da Hermione'yi. Üçü bilerek arkada kalıp kulak kabarttılar.

"Ne zamandır Hogwarts'ta öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu Profesör Umbridge.

"Bu aralık ayında otuz dokuzuncu yılımı dolduruyorum," dedi Profesör McGonagall ters ters, çantasını çarpıp kapattı.

Profesör Umbridge not düştü.

"Pekâlâ," dedi, "teftisinin sonuçlarını on gün içinde alacaksınız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Profesör McGonagall, soğuk ve kayıtsız bir sesle, sonra da kapıya doğru ilerledi. "Siz üçünüz, çabuk olun bakalım," diye ekledi, Harry, Ron ve Hermione'yi kısksılayarak.

Harry elinde olmadan ona hafifçe gülümsedi, karşılığında onun da kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi.

Umbridge'i aksamki cezasına kadar bir daha görmeyeceğini sanıyordu, ama yanılmıştı. Sihirli Yaratıkların Bakımı için çimin üzerinden Orman'a doğru yürürlerken, onun ve yazı altlığının Profesör Grubbly-Plank'in yanında onları beklediğini gördüler.

Canlı dallara benzeyen bir grup tutsak Kabuluk'un tahta biti arandığı tahta masanın etrafına toplanırlarken, Harry, Umbridge'in, "Genellikle bu dersi siz veriyorsunuz, doğru mu?" diye sordugunu duydu.

"Çok doğru," dedi Profesör Grubbly-Plank, ellerini arkasında kavuşturmuş, ayak uçlarında yaylanarak. "Geçici olarak Profesör Hagrid'in yerine geldim."

418

Harry, Ron ve Hermione tedirgin tedirgin bakıştılar. Malfoy, Crabbe ve Goyle ile fısıf fısıf bir şeyler konuşuyordu; Bakanlık'tan birine Hagrid'le ilgili hikâyeler anlatmak süphesiz çok hoşuna giderdi.

"Hımm," dedi Profesör Umbridge. Sesini alçalttı, ama Harry yine de onu duyabiliyordu. "Merak ediyorum da -tuhaftır, Müdür bana bu konuda herhangi bir bilgi vermeye isteksiz görünüyoracaba siz bana Profesör Hagrid'in bu oldukça uzun yoklugunun sebebini söyleyebilir misiniz?"

Harry, Malfoy'un hevesle basını kaldırdığını gördü.

"Korkarım söyleyemem," dedi Profesör Grubbly-Plank neseli bir sesle. "Sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. Dumbledore'dan baykus geldi, bir iki haftalık öğretmenlik işi ister miyim diye. Kabul ettim. Bütün bildiğim bu. Ee... başlayayım mı o halde?"

"Evet, buyrun lütfen," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına bir şeyler çiziktirerek.

Umbridge bu derste farklı bir rota izleyip öğrencilerin arasında gezindi ve onlara sihirli yaratıklarla ilgili sorular sordu. Çoğu iyi cevaplar vermeyi başarınca, Harry'nin morali biraz düzeldi; en azından sınıf Hagrid'in yüzünü kara çıkarmıyordu.

Page 156

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Profesör Umbridge, Dean Thomas'ı uzunca bir süre sorguya çektikten sonra Profesör Grubbly-Plank'in yanına döndü. "Genelde," dedi, "öğretmen kadrosunun geçici bir üyesi olarak -dışarıdan bakan tarafsız bir göz de diyebilirim, sanıyorum- Hogwarts'ı nasıl buluyorsunuz? Okul yönetiminden yeterince destek aldığınızı düşünüyor musunuz?"

419

"Ah, evet, Dumbledore harikadır," dedi Profesör Grubbly-Plank kalpten bir sesle. "Evet, işlerin yürütülme biçiminden çok memnunum, gerçekten çok memnunum."

Kibarca inanamaz görünen Umbridge, kısa bir not düştü ve konuşmaya devam etti: "Peki, bu yıl, bu sınıfta neleri işlemeyi düşünüyorsunuz - tabii ki, Profesör Hagrid'in geri dönmeyeceğini varsayarsak?"

"Ha, onlara S.B.D.'de en çok çıkan yaratıkları göstereceğim," dedi Profesör Grubbly-Plank. "Pek de bir şey kalmadı zaten - tek boynuzlu atlarla Burnuk'ları isledik, Dombaz'larla Mıncık'ları görürüz, onları, Krup'larla Hır-pı'ları tanıyabilecek hale getiririm diyorum, öyle iste..."

"Öyle ya da böyle, siz ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına bariz bir şekilde çetele atarak. Harry onun "siz" kelimesine yaptığı vurgudan

hoslanmamıstı, bir dahaki sorusunu Goyle'a sormasındansa hiç hoslanmadı. "Peki, duyduğuma göre bu derste yaralanmalar olmuş, doğru mu?"

Goyle salak salak sırıttı. Malfoy hemen atılıp cevap verdi.

"Bendim o," dedi. "Bir Hipogrif beni yaraladı."

"Bir Hipogrif mi?" dedi Profesör Umbridge, çılginca çiziktirerek.

"Tek nedeni, Hagrid'in söylediklerini yapmayacak kadar aptal olmasıydı," dedi Harry kızarak.

Ron da Hermione de inlediler. Profesör Umbridge basını ağır ağır Harry'ye doğru çevirdi.

"Bir gecelik ceza daha, sanırım," dedi usulca. "Peki, çok teşekkür ederim, Profesör Grubbly-Plank, bence bu

420

kadarı yeterli. Teftisinin sonucunu on gün içinde alacaksınız."

"Sahane," dedi Profesör Grubbly-Plank ve Profesör Umbridge çimin üzerinden satoya doğru yürümeye koyuldu.

*

Harry o gece Umbridge'in odasından çıktığında neredeyse gece yarısı olmuştı, eli öylesine kaniyordu ki, üzerine sardığı esarp lekelenmişti. Döndüğünde ortak salon boş olur sanıyordu, ama Ron ile Hermione yatmayıp onu beklemişlerdi. Onları gördüğüne sevindi, özellikle de Hermione elestirel değil, anlayışlı bir tavır takındığı için.

"Al," dedi Hermione endiseyle, küçük bir kâse sarı sıvıyı ona uzatarak, "elini sunun içine sok.

Süzülmüş ve tursusu kurulmuş bir Laçan dokunaçları solüsyonu bu, iyi gelir."

Harry kanayan, sızlayan elini kâseye sokunca müthiş bir rahatlama hissetti. Crookshanks bacaklarına süründü, mır mır mırladı ve sonra da zıplayıp kucagina kuruldu.

"Sagol," dedi minnetle, sol eliyle Crookshanks'in kulaklarının arkasını kasiyarak.

"Ben hâlâ gidip bu konuda onu sikâyet etmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Ron, alçak sesle.

"Hayır," dedi Harry kararlı bir edayla.

"McGonagall bir bilse çıldırırdı -"

"Evet, büyük ihtimalle," dedi Harry. "Peki sence Umbridge'in, Yüksek Müfettis'i sikâyet edenlerin derhal atılacağını bildiren yeni bir kararname çıkarması ne kadar sürerdi?"

421

Ron cevap vermek için ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı ve bir süre sonra, yenilgiyi kabul etmişçesine, ağzını kapadı.

"Korkunç bir kadın," dedi Hermione alçak sesle. "Korkunç. Biliyor musun, sen geldiginde Ron'a diyordum ki... bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Ben zehir önerdim," dedi Ron, yüzünde gaddar bir ifadeyle.

"Hayır... demek istediğim, hani felaket bir öğretmen, ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz ya, o konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi Hermione.

"E, ne yapabiliriz ki?" dedi Ron, esneyerek. "Çok geç değil mi? Görevi aldı, burada kalıcı artık.

Page 157

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Fudge bunu sağlar mutlaka."

"Sey," dedi Hermione tereddütle. "Biliyor musunuz, bugün düşünüyordum da..." Harry'ye ürkek bir bakış atıp devam etti: "Düşünüyordum da - belki artık bizim -bu isi kendi basımıza yapmamızın vakti gelmiştir."

"Hangi isi kendi basımıza yapmamızın?" dedi Harry kuskuyla, elini hâlâ Laçan dokunaçları özünde tutarak.

"Sey - Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'yı kendi basımıza öğrenmenin," dedi Hermione.

"Hadi canım," dedi Ron, inleyerek. "Fazladan çalışmamızı mı istiyorsun yani? Daha ikinci hafta olmasına rağmen Harry'yle benim yine ödevlerimizden geri kaldığımızın farkında mısın?"

"Ama bu, ev ödevinden çok daha önemli!" dedi Hermione.

Harry ve Ron, faltası gibi gözlerle ona baktılar.

422

"Evrende ev ödevli dum!" dedi Ron.

"Saçmalama, tabii ki var," dedi Hermione. Onun yüzünün genellikle E.R.İ.T/in yarattığı türden bir seikle ısıldığını gören Harry, bir tekinsizlik duygusuna kapıldı. "Burada mesele, tıpkı Harry'nin Umbridge'in ilk dersinde söylediği gibi, dışarıda bizi bekleyen şeylere karşı hazırlanmamız. Mesele, kendimizi gerçekten koruyabilecek duruma gelmek. Eger bütün bir yıl boyunca hiçbir şey öğrenmezsek -"

"Kendi basımıza pek bir şey yapamayız," dedi Ron maglup bir sesle. "Yani, tamam, gidip

kütüphaneden uğursuzluk büyülerine bakıp onları uygulamayı deneyebiliriz sanırım -"
"Evet, aynı fikirdeyim, artık kitaplardan bir şeyler öğrenebileceğimiz evreyi geçtik bence de," dedi Hermione. "Bir öğretmene ihtiyacımız var, doğru dürüst birine, büyülerini nasıl kullanacağımızı bize gösterecek, yanlış yaparsak düzeltebilecek birine."

"Lupin'den söz ediyorsan..." diye başladı Harry.

"Yo, yo, Lupin'den söz etmiyorum," dedi Hermione. "Yoldaşlık işleriyle çok meşgul zaten, onu en fazla Hogs-meade'e gittığımız hafta sonlarında görebiliriz, bu da hiç yeterli değil."

"Kim o zaman?" dedi Harry, kaslarını çatarak.

Hermione derin derin içini çekti.

"Çok belli değil mi?" dedi. "Senden söz ediyorum, Harry."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Hafif bir gece esintisi

423

Ron'un arkasındaki pencere camlarını takırdattı ve söminenin alevi titredi.

"Benden mi, nasıl yani?" dedi Harry.

"Senin bize Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenden söz ediyorum."

Harry ona saskın saskın baktı. Sonra Ron'a döndü. Hermione ne zaman E.R.İ.T. gibi olmayacak fikirlerden bahsetse birbirlerine usanmış gözlerle bakarlardı ve şimdi de öyle bir bakışla karşılacağını sanıyordu. Ancak hayret içinde, Ron'un hiç de usanmısa benzemediğini gördü.

Ron kaslarını hafifçe çatıyordu, belli ki düşünüyordu. Sonra, "Fena fikir değil," dedi.

"Ne fena fikir değil?" dedi Harry.

"Sen," dedi Ron. "Bize nasıl yapılacağını öğretmen."

"Ama..."

Harry sırtmaya başlamıştı, ikisinin onunla dalga geçtiğinden emindi.

"Ama ben öğretmen değilim ki, ben yapamam -"

"Harry, sen Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bizim dönemin en iyisisin," dedi Hermione.

"Ben mi?" dedi Harry, daha da beter sırtmaya başlamıştı. "Hayır, değilim, sen bütün sınavlarda benden iyi not aldın -"

"Aslına bakarsan, almadım," dedi Hermione istifini bozmadan. "Üçüncü sınıfta benden iyi not aldın - ki ikimizin de sınava girdiği ve basımızda ismi bilen bir öğretmenin olduğu tek yıldır o. Ama burada sınav sonuçlarından söz etmiyorum, Harry! Yaptıklarına bak bir!"

"Nasıl yani?"

Page 158

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

424

"Biliyor musun, ben bu kadar aptal birinin bana öğretmenlik etmesini istediğimden hiç emin değilim," dedi Ron Hermione'ye, hafifçe sıratarak. Sonra Harry'ye döndü.

"Bir düşünelim bakalım," dedi, dikkatini toplamaya çalışan Goyle taklidi yaparak. "Eee... birinci yıl - Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'den Felsefe Tası'nı kurtardın."

"Ama o sans eseri idi," dedi Harry, "beceri değil -"

"İkinci yıl," diye sözünü kesti Ron, "Basilisk'i öldürüp Riddle'ı yok ettin."

"Evet, ama Fawkes gelmeseydi, ben -"

"Üçüncü yıl," dedi Ron, sesini iyice yükselterek, "aynı anda yüz kadar Ruh Emici'yi savuşturdu -"

"Onun tamamen sans eseri olduğunu biliyorsun, eğer Zaman Döndürücü -"

"Geçen yıl ise," dedi Ron, artık neredeyse bağırarak, "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i yine savuşturdu -"

"Beni dinleyin!" dedi Harry kızgın kızgın, çünkü şimdi hem Ron hem de Hermione sırtıyordu. "Beni dinleyin bir, tamam mı? Öyle söyleyince süper görünüyor, ama hepsi sans eseri idi - yarısında ne yaptığının farkında bile değildim, hiçbirini planlamadım, aklıma gelen şeyi yaptım ve neredeyse her defasında yardım aldım -"

Ron ile Hermione hâlâ sırtıyordu. Harry sinirinin depresmeye başladığını hissetti; niye bu kadar kızdığını bile bilmiyordu.

"Orada öyle oturup sırtımasanıza, benden iyi biliyor-mussunuz gibi, sonuçta orada olan bendim, değil mi?" dedi öfkeyle. "Neler olduğunu ben biliyorum, tamam mı?"

425

Bütün bunların altından kalkmamın sebebi, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da muhtesem olmam değil - altından kalktım, çünkü - çünkü hep doğru zamanda yardım geldi, ya da doğru bir tahminde bulundum - ama hepsinde kör topal ilerledim, ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu - KESİN GÜLMEYİ!"

Laçan özü kâsesi yere düşüp parçalandı. Harry kendini ayakta buldu, oysa kalktığını hatırlamıyordu bile. Crookshanks hızla bir sedirin altına kaçtı. Ron ve Hermi-one'nin gülümsemeleri kaybolmuştu.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz! Siz -ikiniz de-onunla yüz yüze gelmek zorunda kalmadınız, değil mi? Her şey birkaç büyü ezberleyip ona doğru fırlatmaktan ibaret mi sanıyorsunuz, sanki sınavtaymışınız falan gibi? Her an ölümle aranızda kendi - kendi zekânız, cesaretiniz ya da her neyse onun - dışında bir şey olmadığının bilincinde oluyorsunuz, sanki öldürülmenize, iskence görmenize ya da bir arkadaşınızın ölümünü izlemeye bir nano-saniye* varken doğru dürüst düşünebileceğiniz gibi -derslerde bize bunu hiç öğretmediler, böyle şeylerle basa çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu - siz ikiniz de orada öyle oturmuş, benim burada böyle ayakta olmam, hayatta olmam çok zeki bir çocuk olduğumu gösterilmiş gibi davranıyorsunuz, sanki Cedric Diggory aptalmış, sanki yüzüne gözüne buluşturmuş gibi - anlamıyorsunuz, onun yerinde ben de olabilirdim, eğer Voldemort'un bana ihtiyacı olmasa ben olurum zaten -"

"Öyle bir şey söylemiyorduk, abı," dedi Ron, dona-

* Saniyenin milyarda biri. (Ed. n.)

426

kalmış halde. "Diggory'ye laf etmiyorduk, biz hiç - sen ise yanlış tarafından —"

Çaresizlik içinde dönüp Hermione'ye baktı, ama onun yüzünde de yaralanmış bir ifade vardı.

"Harry," dedi Hermione çekingen bir tavırla, "anlamıyor musun? İşte... iste tam da bu yüzden sana ihtiyacımız var... bunun g-gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilmemiz gerekiyor... onunla yüz yüze gelmenin... V-Voldemort'la."

Hermione ömründe ilk kez Voldemort'un adını agzına almıştı, Harry'yi sakinleştiren de her şeyden çok bu oldu. Hâlâ hızlı hızlı nefes alarak, koltuğuna gömüldü, gömülürken de elinin yine fena halde zonklamaya başladığını fark etti. Keske Laçan özü kâsesini kırmayıydım, diye düşündü.

"Sey... bir düşünsen," dedi Hermione usulca. "Olur mu?"

Harry söyleyecek bir şey bulamadı. Patladığı için kendinden utanmaya başlamıştı bile. Neyi onayladığının bile pek farkında olmadan, kafa salladı.

Page 159

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Hermione ayaga kalktı.

"Eh, ben gidip yatıyorum," dedi, becerebildiğince doğal bir sesle. "Ee... iyi geceler."

Ron da ayaga kalktı.

"Geliyor musun?" dedi Harry'ye, tedirgin bir tavırla.

"Evet," dedi Harry. "Bir... bir dakika sonra. Önce sunu temizleyeyim."

Yerdeki kırık kâseyi isaret etti. Ron anladığını belirtir-cesine basını salladı ve gitti.

"Reparo," diye mırıldandı Harry, esasını kırık porselen

427

parçalarına doğrularak. Hepsi hızla uçusup birleştiler. Kâse yepyeni görünüyordu, ama Laçan özünü kâseye döndürmenin yolu yoktu.

Birden üzerine öyle bir yorgunluk çöktü ki, koltuğuna gömülüp oracıkta uyuma fikri gözüne hayli cazip göründü, ama kendini zorlayıp kalktı ve Ron'un arkasından yukarı çıktı. Huzursuz gecesi bir kez daha uzun koridorlar ve kilitli kapılar gördüğü rüyalarla geçti, ertesi gün uyan-dığındaysa yara izi yine sızlıyordu.

428

ON ALTINCI BÖLÜM

Domuz Kafası'nda

Hermione, Harry'nin Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersleri vermesini ilk teklif edisinden sonra, tam iki hafta bundan hiç söz etmedi. Harry'nin Umbridge'li cezalan nihayet sona ermisti (şimdi elinin üstüne kazanmış kelimelerin bir daha asla tamamen çıkmayacağından kuskulanıyordu); Ron dört Quidditch antrenmanına daha katılmıştı, son ikisinde kimse ona bağırılmamıştı; ve Biçim Degistirme dersinde üçü de farelerini Kaybetmeyi becermişlerdi (hatta Hermione, kedi yavrularına terfi etmişti). Derken konu yeniden açıldı. Eylül sonunda fırtınalı, ugultulu bir aksamdı; üçü kütüphanede oturmuş, Snape için iksir karışım maddeleri araştırıyorlardı.

Hermione birden, "Merak ediyorum da," dedi, "acaba Karanlık Sanatlara Karşı Savunma konusunu hiç düşündün mü, Harry?"

Harry aksi aksi, "Düşündüm tabii," dedi, "nasıl unutturuz ki, o cadaloz bize ders verirken -"

Hermione, "Ben, Ron'la bizim aklımıza geleni demek -" Ron ona hem dehset dolu, hem de

tehditkâr bir bakış

429

attı. Hermione ise ona kaslarını çatarak baktı. "- Ay, peki, öyleyse benim aklıma gelen fikri diyelim - senin bize ders vermen fikrini söylüyorum."

Harry hemen cevap vermedi. Asya Panzehirleri'nin bir sayfasını dikkatle okuyormuş gibi yaptı, çünkü aklındaki şeyi söylemek istemiyordu.

Geçen on bes gün içinde bu konu üzerinde çok düşünmüştü. Bazen bunu çlgınca buluyordu, tıpkı Hermione'nin bunu önerdiği aksam olduğu gibi; ama bazen de bir bakıyordu ki, Karanlık yaratıklar ve Ölüm Yiyen'lerle çeşitli karşılaşmalarında en çok isine yarayan büyüler hakkında düşünmeye dalmış - yani aslında kendini, bilinçaltında ders hazırlarken buluyordu...

Ancak bir süre sonra, Asya Panzehirleri o kadar da çok ilgisini çekiyormuş gibi davranamayacağını hissetti. Ağır ağır, "Sey," dedi, "evet, ben - ben biraz düşündüm."

"Ee?" dedi Hermione, hevesle.

"Bilmiyorum," dedi Harry, zaman kazanırım umuduyla. Basını kaldırıp Ron'a baktı.

Ron, "Ben en basından beri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum zaten," dedi. Harry'nin yeniden bağarmaya başlamayacağından emin olduğu için, konuşmaya katılmakta daha istekliydi artık.

Harry iskemlesinde rahatsız rahatsız kıpırdandı.

Page 160

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Büyük kısmı sanstı dedigimi duymustunuz, degil mi?"

"Evet, Harry/" dedi Hermione nazikçe, "ama yine de Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da iyi degilmissin gibi davranmana gerek yok, çünkü iyisin. Geçen yıl Imperius Laneti'ni üstünden atabilen tek kisi sendin, bir Patronus

430

yaratabiliyorsun, yetiskin büyücülerin yapamadığı bir sürü şey yapıyorsun; Viktor hep derdi ki -" Ron öyle süratle ona dönüp baktı ki, boynu tutulacak-mış gibi oldu. Boynunu ovalayarak, "Ya, öyle mi?" dedi. "Vicky ne diyormuş bakalım?"

"Ha ha ha," dedi Hermione, bezgin bir sesle. "Harry'nin, kendisinin bile yapamadığı şeyleri bildigini söyledi, üstelik kendisi Durmstrang'da son sınıfta olduğu halde."

Ron, Hermione'ye şüpheyile bakıyordu.

"Onunla hâlâ bağlantıda degilsin, degil mi?"

Hermione, mesafeli bir tavırla, "Olsam ne olacak?" dedi, ama yüzü de biraz kızardı. "Mektup arkadasım olamaz mı yani -"

"Sadece mektup arkadasın olmak istemiyordu o," dedi Ron, suçlarcasına.

Hermione öfkeyle basını salladı ve onu gözlemeye devam eden Ron'u hiçe sayarak Harry'ye, "Ee, ne diyorsun?" dedi. "Bize ders verecek misin?"

"Sadece seninle Ron'a, degil mi?"

"Sey," dedi Hermione, yine hafiften endiseli bir hal almıstı. "Sey... simdi, lütfen yine alevlenme Harry... ama bence öğrenmek isteyen herkese ders vermelisin, sahiden. Yani, biz burada kendimizi V-Voldemort'a karşı savunmaktan söz ediyoruz. Ay, saçmalama, Ron. Bu sansı baskalarına da tanımamak bana hiç adil görünmüyor."

Harry bir an bunu düşündü, sonra, "Evet," dedi, "ama ikinizden baskası benden ders almak isterse sasarım. Ben kaçığın tekiyim, unuttun mu?"

"Eh, kaç kisinin senin söylediklerini dinlemeye can at-

431

tığını bilsen sasardın herhalde/" dedi Kerimeme ciddi ciddi. "Bak," Harry'ye doğru eğildi -onu hâlâ kasları çatık izleyen Ron da dinlemek için öne eğildi- "ekimin ilk hafta sonu Hogsmeade izni var, biliyorsunuz, degil mi? İlgilenen herkese bizimle köyde buluşmasını söylesem ne dersiniz? Bu konuda konusurduk."

"Niye okul dışında konusuyormusuz?" dedi Ron.

"Çünkü," dedi Hermione, kopya ettiği Disli Çin Lahanası çizimine geri dönerek, "ne yaptığımızı duyarsa Umbridge'in

pek memnun olacağını sanmıyorum."

*

Harry, Hogsmeade'e yapacakları hafta sonu gezisini dört gözle bekliyordu, ama onu endiselendiren bir şey vardı. Sirius, eylül başında söminedeki atesinin içinde görüldüğünden beri duvar gibi suskunlugunu sürdürüyordu; Harry onun, gelmesini istemediler diye kızdığını biliyordu - ama

zaman zaman, Sirius'un ihtiyatı bir yana bırakıp her seye ragmen geleceğinden de endiseleniyordu. Eger Hogsmeade'de, belki de Draco Malfoy'un burnunun dibinde, kocaman kara köpek hoplara sıçraya yanlarına gelirse ne yapacaklardı?

Harry korkularını Ron ve Hermione'ye açtığı zaman, Ron, "Eh, dışarı çıkıp dolasmak istediği için onu suçlayamazsın," dedi. "Yani, iki yıldan fazladır kaçak, değil mi? Tamam, bunun keyifli bir iş olmadığını biliyorum, ama hiç değilse eskiden özgürdü, değil mi? Oysa şimdi o tüyler ürpertici cinle birlikte eve kapalı sürekli."

Hermione Ron'a surat astı, ama bunun dışında Krea-cher'ı hor görmesini duymazlıktan geldi.

432

"Mesele su ki," dedi Harry'ye, "V-Voldemort -öf, Tanrı askına, Ron- açığa çıkana kadar Sirius saklı kalmak zorunda, değil mi? Demek istiyorum ki, aptal Bakanlık Dumbledore'un basından beri onun hakkında doğruyu söylüyor olduğunu kabul etmedikçe, Sirius'un masum olduğunu anlamayacak. Ama budalalar yeniden gerçek Ölüm Yiyen'leri yakalamaya başlayınca, Sirius'un bir Ölüm Yiyen olmadığı anlaşılabilecek... yani, her şey bir yana, İşaret'i yok."

Page 161

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ortaya çıkacak kadar aptallık edeceğine sanmıyorum," dedi Ron, destek verircesine. "O böyle bir şey yaparsa Dumbledore çıldırır. Sirius da Dumbledore'u dinler, duydukları hoşuna gitmese bile." Harry'nin kaygılı hali sürünce, "Dinle," dedi Hermi-one, "Ron'la ben, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma konusunda doğru dürüst bir şeyler Öğrenmek isteyeceğim düşündüğümüz kişileri yokladık, ilgili görünen birkaç kişi var. Onlara bizimle Hogsmeade'de buluşmalarını söyledik."

"Tamam," dedi Harry dalgın dalgın, akli hâlâ Siri-us'taydı.

Hermione usulca, "Üzülme, Harry," dedi. "Sirius olmadan da basında yeterince dert var."

Haksız sayılmazdı elbette. Harry artık her akşamı Umbridge'le cezada geçirmediği için biraz daha iyi durumda olsa bile, ev ödevlerini anca yetistirebiliyordu. Ron ise derslerde Harry'den de daha geri kalmıştı, çünkü ikisinin de haftada iki kez çıktıkları Quidditch antrenmanına ek olarak, Ron'un bir de sınıf başkanlığı görevleri vardı.

433

Buna karşılık, ikisinden de daha çok sayıda ders alan Her-mione, yalnızca bütün ödevlerini bitirmekle kalmıyor, ev cini giysileri örecek vakit de buluyordu. Harry onun ustalastığını kabul etmek zorundaydı; artık sapkaları çoraplardan ayırt etmek hemen hemen her seferinde mümkün oluyordu.

Hogsmeade ziyareti sabahı, açık ama rüzgârlı bir sabahı. Kahvaltıdan sonra Filch'in önünde kuyruk oldular. Hademe onların adlarını, anne babalarından ya da velilerinden köyü ziyaret etme izni almış öğrencilerin yazılı olduğu uzun listeden kontrol etti. Harry, hafiften içi sızlayarak, Sirius olmasa kendisinin gidemeyeceğini hatırladı.

Harry, Filch'in yanına geldiğinde, hademe onu sanki bir şeyin kokusunu almak istermiş gibi uzun uzun kokladı. Sonra da kısaca basını salladı ve yine yanakları titredi; Harry yürüdü, dışarıdaki tas merdivenlere ve soguk, güneşli güne çıktı.

Üçü kapılara giden geniş yoldan hızla yürürken, Ron, "Sey _ Fiich seni niye kokluyordu?" diye sordu.

"Herhalde Tezeqbombası kokuyor muyum diye kontrol ediyordu," diye güldü Harry. "Size söylemeyi unutmustum..."

Ve Sirius'a mektup yollayışının, Filch'in birkaç saniye sonra içeri dalıp mektubu görmek isteyişinin hikâyesini anlattı. Hermione hikâyeyi çok ilginç, hatta Harry'nin bulduğundan çok daha ilginç bulunca da, biraz sasırdı.

"Demek sana Tezeqbombası siparis ettiğin konusunda tüyo aldığını söyledi, öyle mi? Kimden almış peki?"

434

"Bilmiyorum," dedi Harry, omuz silkerek. "Belki de Malfoy'dan, o bunu çok komik bulurdu."

Üzerinde kanatlı yabandomuzların olduğu yüksek tas sütunların arasından geçtiler ve yolda sola dönerek köye saptılar; rüzgâr kamçı gibi vuruyor, uçusan saçları gözlerine giriyordu.

"Malfoy mu?" dedi Hermione, kuskulu kuskulu. "Eh... evet... belki de..."

Ve Hogsmeade'in dış mahallelerine gelene kadar derin derin düşündü.

Harry, "Nereye gidiyoruz, bu arada?" diye sordu. "Üç Süpürge'ye mi?"

"Ah - hayır," dedi Hermione, dalgınlığından sıyrılarak. "Hayır, orası hem ağzına kadar dolu, hem de gerçekten gürültülü. Diğerlerine bizimle öbür birahane, Domuz Kafası'nda buluşmalarını söyledim, orası ana yolda değil. Bence biraz da... bilirsiniz iste... süpheli bir yer... ama öğrenciler

normalde oraya gitmiyor, böylece de konustuklarımızı kimse duymaz sanıyorum."

Anacaddeden yürüyüp Zonko'nun Büyücü Sakaları Dükkâm'ın önünden geçtiler; Fred, George ve Lee Jor-dan'ı orada görünce de hiç sasmadılar; sonra, içinden düzenli aralıklarla baykusların çıktığı postanenin hizasına gelerek, basında küçük bir hanın durduğu bir yan sokaga saptılar. Kapının üstündeki paslı çubuktan, yıpranmış bir tahta tabela sarkıyordu; üzerinde, beyaz bir örtüye kanlar akıtan kesik bir yabandomuzu kafasının resmi vardı. Onlar yaklaşıırken tabela rüzgârda gıcırdadı. Üçü de kapının önünde tereddütle durdu.

435

"E hadi ama," dedi Hermione, biraz endiseliydi. Harry öne düşüp içeri girdi.

Burası, kocaman barından ısı ısı bir sıcaklık ve temizlik yayılan Üç Süpürge'ye hiç benzemiyordu.

Page 162

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Fena bir kokunun -belki de keçi kokusu- hâkim olduğu Domuz Kafası barı küçük, kasvetli ve çok pis bir odadan ibaretti. Cumbalı pencereleri isten öylesine kabuk bağlamıştı ki, odaya pek az gün ışığı girebiliyordu, içerisi güneş ışığı yerine, kaba tahta masalarda duran, yarısı yanmış mumlarla aydınlanıyordu. Döşeme ilk bakışta sıkıştırılmış topraktan gibi görünüyordu, ama Harry üzerine basınca, yüzyıllardır birikmiş benzeyen kirin altının tas olduğunu fark etti.

Harry birinci sınıftayken Hagrid'in bu birahaneden söz ettiğini hatırladı: Burada kukuletalı bir yabancından bir ejderha yumurtası kazanmasını açıklarken, "Domuz Kafa-sı'nda bin türlü garip garip adam vardır," demisti. O sıralar Harry, yabancının buluşma boyunca yüzünü kapalı tutmasının Hagrid'e nasıl olup da tuhaf gelmediğini merak etmişti, ama şimdi Domuz Kafası'nda yüzü kapalı tutmanın moda gibi bir şey olduğunu görüyordu. Barda, yüzünün tamamı pis gri sargılarla sarılı bir adam vardı, yine de ağzının üstündeki bir yarıktan, dumanı tüten, ateşli bir şeyi bardak bardak devirmeyi beceriyordu; kukuletalı iki kişi, pencerelerden birinin yanındaki bir masada oturuyordu; eğer ağır bir Yorkshire aksanıyla konuşuyor olmasalar, Harry onları Ruh Emici sanırdı; söminenin yanındaki gölgede kalmış bir köselede ise, ayak tırnaklarına kadar inen kalın, siyah bir peçe takmış bir cadı oturuyordu. Sa-

436

dece burnunun ucunu görebiliyorlardı, o da, burnu peçenin birazcık çıkıntı yapmasına neden olduğu için.

"Bilemiyorum, Hermione," diye mırıldandı Harry, bara geçerlerken. Özellikle, ağır peçe takmış cadıya bakıyordu. "Bu peçenin altında Umbridge'in olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Hermione peçeli kişiye tartarcasma baktı.

Yavaşça, "Umbridge o kadından kısa," dedi. "Üstelik de Umbridge buraya gelse bile bizi durdurmak için yapabileceği bir şey yok, Harry, çünkü okul kurallarını defalarca kontrol ettim. Kuraldışı bir şey yapmıyoruz; Profesör Flitwick'e öğrencilerin Domuz Kafası'na gelmelerine izin verilip verilmediğini özellikle sordum; evet dedi, ama kendi bardaklarımızı getirmemizi de siddetle tavsiye etti. Ve çalışma gruplarıyla, ev ödevi gruplarıyla ilgili aklıma gelen her şeyi araştırdım; kesinlikle hepsine izin veriliyor. Ben sadece, yaptığımız şeyi gösteriyi çevirmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum, o kadar."

"Öyle ya," dedi Harry, alaycı bir şekilde, "özellikle, planladığının pek de ev ödevi grubu olmadığını düşünecek olursak..."

Barmen bir arka odadan çıkıp yan yan yürüyerek onlara doğru geldi. Gür ve uzun kıvrak saçlarıyla sakalı olan, somurtkan bir yaşlı adamdı. Uzun boyluydu, zayıftı ve sanki Harry'ye bir yerden asına geliyordu.

"Ne?" diye homurdandı.

"Üç Kaymakbirası lütfen," dedi Hermione.

Adam tezgâhın altına uzandı ve üç tane çok tozlu, çok kirli sise çıkarıp, bara çarparak koydu.

437

"Altı Sickle," dedi.

Harry hemen, "Ben veririm/" deyip gümüşleri uzattı. Barmenin gözleri Harry'nin üzerinde gezindi, çok kısa bir an yara izinin üstünde durdu. Sonra döndü ve Harry'nin parasını, çekmecesi otomatik olarak açılan çok eski bir ahsap kasaya yerleştirdi. Harry, Ron ve Hermione bardan en uzak masaya çekildiler, oturup etrafa bakındılar. Pis gri sargıların içindeki adam, parmaklarının tersiyle bara vurdu ve barmenden dumanı tüten bir içki daha aldı.

Ron bara coskuyla bakarak, "Farkında mısınız?" dedi. "Burada ne istersek ısmarlayabiliriz. İddiaya girerim ki o herif bize ne satarsa satsın umrunda bile olmaz. Hep Ates-viskisi'ni denemek istemisimdir -"

"Sen - bir - sınıf- başkanısın," diye hırladı Hermione.

"Öf," dedi Ron, yüzündeki gülümseme silindi. "Evet..."

"Peki, bizimle burada kim buluşacak demistin?" diye sordu Harry, Kaymakbirası'nın tozlu kapagını açıp bir yudum alarak.

"Birkaç kişi," diye tekrarladı Hermione. Saatini kontrol etti ve endiseyle kapıya doğru baktı.

Page 163

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Onlara su sıralarda gelmelerini söylemistim, eminim hepsi yerini biliyorlar - ah, iste, bunlar onlar olabilir."

Birahnenin kapısı açıldı. İçeri sızıp odayı ikiye bölen kalın ve tozlu ısıklı huzmesi, aceleyle içeri giren bir kalabalığın önünü kesmesiyle, yok oldu.

Önce, yanında Dean ve Lavender'la Neville girdi, hemen arkalarından Parvati ve Padma Patil ve (Harry'nin midesi ters takla attı) Cho ile genellikle kıkırdayan kız arkadaşlarından biri geliyordu, sonra (tek basına ve yüzün-

438

de sanki kazayla içeri girmiş gibi hulyalı bir ifadeyle) Lu-na Lovegood vardı; derken Katie Bell, Alicia Spinnet ve Angelina Johnson, Colin ve Dennis Creevey, Ernie Mac-millan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, uzun örgüsü sırtına uzanan ve Harry'nin adını bilmediği, Huffle-puff tan bir kız; isimlerinin Anthony Goldstein, Michael Corner ve Terry Boot olduğundan hemen hemen emin olduğu, Ravenclavv'dan üç çocuk; Ginny, onun arkasından, Hufflepuff Quidditch takımının bir üyesi olarak Harry'nin söyle böyle tanıdığı uzun boylu, sıksa, kalkık burunlu sarımsın bir çocuk geliyordu; en arkada ise, üçü de ellerinde Zonko mallarıyla agzına kadar dolu büyük kesekagıtları taşıyan Fred ve George Weasley ile arkadaşları Lee Jordan vardı.

"Birkaç kişi mi?" dedi Harry kısık sesle Hermione'ye. "Birkaç kisimi?"

Hermione mutlulukla, "Evet, yani, bu fikir birçok kişinin hosuna gitti," dedi. "Ron, birkaç iskemle daha çekmek ister misin?"

Su yüzü görmemise benzeyen çok kirli bir bezle bardak silmekte olan barmen donup kaldı. Belki de birahanesini daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemisti.

"Selam," dedi bara ilk ulasan Fred. Arkadaşlarını çabucak saydı. "Lütfen bize... yirmi bes tane Kaymakbirası verir misiniz?"

Barmen bir an ona dik dik baktı, sonra elindeki bezi sanki çok önemli bir iş yapıyormuş da yarıda kesilmiş gibi fırlatarak, barın altından tozlu Kaymakbiraları'nı çıkarıp vermeye başladı.

439

"Eyvallah," dedi Fred, siseleri dağıtarak. "Hadi bakalım, pamuk eller cebe, bunların hepsine yetecek kadar altın yok bende..."

Gevezelik eden kalabalık grup, biralalarını Fred'den alıp, bozukluk bulmak için çüppelerinin ceplerini karıştırırken, Harry yerine mihlanmış gibi onları gözledi. Bütün bu insanların niye geldiğini hayal dahi edemiyordu, ta ki ondan bir tür konuşma bekledikleri yolunda korkunç bir düşünceye kapılana kadar. Hınçla Hermione'ye döndü hemen.

Alçak sesle, "Sen ne dedin bu insanlara?" diye sordu. "Ne bekliyorlar?"

"Söyledim ya, senin neler diyeceğini duymak istiyorlar," dedi Hermione, yatıştırıcı bir edayla. Ama Harry ona öyle bir öfkeyle bakıyordu ki, hemen, "Su anda bir şey yapmana gerek yok, onlarla önce ben konuşurum," diye ekledi.

"Selam, Harry," dedi Neville, yüzünde koca bir tebessümle onun karsısına oturarak.

Harry de ona gülümsemeye çalıştı, ama konuşmadı; agzı fena halde kurumustu. Cho ona gülümsemekle yetinip Ron'un sağına oturdu. Kızılması sarı, kıvrık saçları olan arkadaşı gülümsemedi, Harry'ye öylesine güvenmez bir bakış attı ki, kızın kendisine kalsa hayatta burada olmayacağı açıkça anlaşılıyordu.

Yeni gelenler ikili üçlü gruplar halinde Harry, Ron ve Hermione'nin çevresine yerleştirdi; kimi heyecanlı, kimi meraklı görünüyordu, Luna Lovegood hulyalı hulyalı bosluga bakıyordu. Herkes bir iskemle çekince, konuşmalar da dindi. Hepsinin gözü Harry'deydi.

440

"Eee," dedi Hermione, heyecandan sesi her zamankinden biraz daha tiz çıkıyordu. "Yani - sey - selam."

Grup dikkatini ona çevirdi, ama gözleri hâlâ ikide bir Harry'ye kayıyordu.

"Sey... eee... sey, niye burada olduğumuzu biliyorsunuz. Eee... sey, Harry'nin aklına bir fikir geldi - yani" (Harry ona sert bir bakış atmıştı) "daha doğrusu benim aklıma geldi - iyi olur dedim, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma çalışmak isteyen insanlar - gerçekten çalışmak demek

istiyorum, anlıyorsunuz ya, Umbridge'in bizimle yaptığı türden bir saçmalık değil -" (Hermione'nin Page 164

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sesi birden çok daha kuvvetli ve kendinden emin bir hal aldı) "- çünkü kimse buna Karanlık Sanatlara Karşı Savunma diyemez -" ("Çok doğru," dedi Anthony Goldstein, Hermione biraz yüreklenmiş göründü) "- Eh, dedim ki iyi olurdu yani, işleri kendi elimize alsak."

Durdu, yan yan Harry'ye baktı, sonra devam etti: "Bununla, kendimizi doğru dürüst savunmayı öğrenmekten söz ediyorum, sadece kuramsal olarak değil, gerçek büyülerini yaparak -"

Michael Corner, "Ama iddiaya girerim ki, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'sinden de geçmek istiyor-sundur," dedi.

"Elbette istiyorum," dedi Hermione hemen. "Ama onun da ötesinde, savunma konusunda doğru dürüst eğitilmek istiyorum, çünkü... çünkü..." derin bir nefes alıp bitirdi, "çünkü Lord Voldemort geri döndü."

Tepki ani ve tahmin edilen cinsten oldu. Cho'nun arkadaşı haykırdı ve üzerine Kaymakbirası döktü; Terry Boot

441

istemsiz bir şekilde sarsıldı; Padma Patil titredi, Neville ise havlamaya benzer garip, kesik kesik bir ses çıkardı, ama bunu bir öksürüğe dönüştürmeyi becerdi. Ancak hepsi sabit gözlerle, hatta hevesle, Harry'ye bakıyordu.

"Eh... en azından plan bu," dedi Hermione. "Eğer bize katılmak istiyorsanız, nasıl yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor ki -"

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünün kanıtı nerede?" diye sordu sarımsın Hufflepuff oyuncusu, hayli saldırgan bir sesle.

"Eh, Dumbledore buna inanıyor -" diye başladı Hermione.

"Yani Dumbledore ona inanıyor demek istiyorsun," dedi sarımsın oğlan, basıyla Harry'yi işaret ederek.

"Sen de kimsin?" dedi Ron, hayli kaba bir tavırla.

"Zacharias Smith," dedi oğlan, "ve sanırım onun Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü neye dayanarak söylediğini bilmeye hakkımız var."

"Bak," dedi Hermione, hemen araya girerek, "aslında bu toplantının konusu pek de bu olmayacaktı -"

"Mesele yok, Hermione," dedi Harry.

Birden niye buraya bu kadar çok insanın toplandığını anlamıyordu. Hermione'nin de bunu önceden görmesi gerektiğini düşündü. Bu insanların bazıları -hatta belki çoğu-Harry'nin hikâyesini bizzat kendisinden dinleme umuduyla gelmişti.

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü neye dayanarak mı söyledim?" diye sordu, dosdoğru Zachari-as'm yüzüne bakarak. "Onu gördüm. Ama Dumbledore

442

geçen yıl olanları bütün okula anlattı zaten, ona inanmıyorsanız bana da inanmıyorsunuz demektir; ben de bütün öğleden sonrayı sunu bunu ikna etmeye çalışarak geçirecek değilim."

Harry konuşurken bütün grup nefesini tutmuştu sanki. Harry barmenin bile onu dinlediği izlenimine kapıldı. Pis bezle aynı bardağı silip duruyor, gittikçe daha da kirletiyordu.

Zacharias onun dediklerine önem vermez bir edayla, "Geçen yıl Dumbledore'un bize tek söylediği, Cedric Dig-gory'nin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen tarafından öldürüldüğü ve senin Diggory'nin cesedini Hogwarts'a getirdiğini," dedi. "Bize ayrıntı vermedi, Diggory'nin tam olarak nasıl öldürüldüğünü söylemedi. Eminim ki hepimiz bilmek isteriz -"

"Eğer buraya Voldemort'un birini öldürmesinin nasıl bir şey olduğunu duymak için geldiyse, size bir faydam dokunmaz," dedi Harry. Bugünlerde hep patladı patlayacak halde olan öfkesi yine kabarıyordu. Gözlerini Zacharias Smith'in saldırgan yüzünden ayırmadı, Cho'ya bakmamaya da kararlıydı. "Cedric Diggory hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Eğer bunun için geldinizse, gitseniz iyi olur."

Hermione'ye doğru kızgın bir bakış fırlattı. Ona göre, bütün bunlar Hermione'nin kabahatiydi; onu bir ucube gibi sergilemeye karar vermişti ve tabii hepsi de hikâyesinin ne kadar çılgınca olduğunu duymaya gelmişlerdi. Ama hiçbir yerinden kalkmadı, Harry'ye dikkatle bakmayı sürdüren Zacharias Smith bile.

Page 165

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

443

"Öyleyse," dedi Hermione, sesi yine pek tizlemisti, "öyleyse... dedigim gibi... eger savunma öğrenmek istiyorsanız, o zaman bunu nasıl yapacağımızı belirlememiz gerekir; ne sıklıkta buluşacağız, nereye gideceğiz -"

Uzun örgüsü sırtına inen kız, "Senin," diye araya girdi, Harry'ye bakarak, "Patronus yapabildigin doğru mu?"

Bu soru, gruptan meraklı bir mırıltı yükselmesine yol açtı.

"Evet," dedi Harry, birazcık gardım alarak.

"Cismani bir Patronus mu?"

Bu deyiş, Harry'ye bir şeyler hatırlatır gibi oldu.

"Sey - Madam Bones'u tanıyor olamazsın, değil mi?" diye sordu.

Kız gülümsedi.

"Halam olur," dedi. "Adım Susan Bones. Bana durusmandan söz etti. Ee - doğru mu gerçekten? Çatalboynuz-lu geyik Patronus'u mu yapıyorsun?"

"Evet," dedi Harry.

"Vay canına, Harry!" dedi Lee, çok etkilenmiş görünüyordu. "Ben bunu hiç bilmiyordum!"

"Annem Ron'a bunu etrafa yaymamasını tembih etti," dedi Fred, Harry'ye sırtarak. "Senin zaten yeterince ilgi çektiğini söyledi."

"Yamlıyor," diye mırıldandı Harry. Birkaç kişi güldü.

Tek başına oturan peçeli cadı, yerinde hafifçe kıpırdadı.

Terry Boot, "Peki Dumbledore'un odasındaki o kılıçla bir Basilisk öldürdün mü?" diye sordu. "Geçen yıl ben oradayken, duvardaki portrelerden biri bana öyle dedi..."

"Sey - evet, öldürdüm, evet," dedi Harry.

444

Justin Finch-Fletchley ısıklık çaldı; Creevey kardeşler birbirlerine hem hayranlık hem de korku dolu bakışlar attılar; Lavender Brown ise alçak sesle, "Ooo!" dedi. Harry'nin yakası boynuna biraz dar gelmeye başlamıştı; Cho'ya bakmaktan azimle kaçınıyordu.

"Ve ilk yılımızda," dedi Neville bütün gruba, "su Filoloji Taşı'nı kurtardı -"

"Felsefe," diye tısladı Hermione.

"Evet, onu kurtardı - Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'den," diye sözünü bitirdi Neville.

Hannah Abbott'ın gözleri Galleon kadar irilemişti.

"Tabii geçen yıl," dedi Cho (Harry'nin gözleri hemen ona çevrildi; Cho ona bakıyor, gülümsüyordu; Harry'nin midesi yine ters takla attı) "Uçbüyücü Turnuvası'nda yerine getirdiği bütün o görevlerden söz etmedik bile - ejderhaları, denizhalkını, Akromantula'yı ve daha bir sürü engeli astı..."

Masada herkesin hemfikir olduğunu gösteren bir mırıltı dolandı, belli ki hepsi çok etkilenmişti.

Harry'nin içi kıpır kıpır oldu. Halinden fazlaca memnun görünmemek için yüzünü toparlamaya çalışıyordu. Cho'nun az önce onu övmüş olması, onlara söyleyeceğim diye kendi kendine yemin ettiği şeyi söylemesini daha da zorlaştırıyordu.

"Bakın," dedi ve herkes bir anda sessizleşti. "Ben... ben alçakgönüllü falan görünmeye çalışmıyorum, ama... hepsinde de çok yardım aldım..."

Michael Corner hemen, "Ejderhada almadın ama," dedi. "Gerçekten de süper bir uçtu..."

"Evet, sey -" dedi Harry, karşı çıkmanın kabalık olacağını düşünerek.

445

"Ve bu yaz kimse sana o Ruh Emici'lerden kurtulman için de yardım etmedi," dedi Susan Bones.

"Evet," dedi Harry, "evet, tamam, bir kısmını yardımsız yaptığımı biliyorum, ama burda söylemek istediğim şey -"

"Yoksa bize bunların herhangi birini göstermekten kaytarıp böyle vızır vızır vızıldanmayı mı düşünüyorsun?" dedi Zacharias Smith.

Daha Harry ağzını açmadan Ron, yüksek sesle, "Bak aklıma ne geldi," dedi, "niye çeneni kapamıyorsun?"

Belki de "vızır" kelimesi Ron'a dokunmuştu. Öyle ya da böyle, şimdi Zacharias'a, sanki dünyada en çok istediği şey ona bir tane patlatmış gibi bakıyordu. Zacharias kıpkırmızı oldu.

Page 166

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Ee, hepimiz ondan bir şeyler öğrenmek için geldik, ama şimdi kalkmış bize aslında hiçbirini yapamadığını söylüyor," dedi.

"Öyle demiyor," diye hırladı Fred.

"Senin için kulaklarını temizlememizi ister misin?" diye sordu George, Zonko'nun kesekâğıtlarından birinden, öldürücü görünen uzun bir madeni alet çıkararak.

"Ya da vücudunun herhangi bir yanını, hakikaten, nereye batırsak diye ince eleyip sık dokuyacak degiliz," dedi Fred.

"Sey, evet," dedi Hermione telasla, "devam edelim... mesele su, Harry'den ders almak istedigimiz konusunda fikir birliği içinde miyiz?"

Masadan bir onaylama mırıltısı yükseldi. Zacharias kollarını kavuşturdu ve hiçbir sey söylemedi, ama belki

446

de bunun nedeni, gözünü Fred'in elindeki aletten ayıra-mayısıydı.

"Tamam," dedi Hermione, hiç degilse bir sey çözüme bağlandığı için rahatlamış görünerek. "Bu durumda bir sonraki konu da, ne sıklıkta bulusacağımız. Bence haftada birden az buluşmanın hiçbir anlamı yok -"

"Dur bakalım," dedi Angelina, "Quidditch antrenmanımızla çakışmayacağından emin olmamız gerek."

"Tabii," dedi Cho, "bizimkiyle de."

"Bizimkiyle de," dedi Zacharias Smith.

"Eminim ki herkese uyan bir gece bulabiliriz," dedi Hermione, biraz sabırsızlanarak, "ama biliyorsunuz, bu bayagi önemli, kendimizi V-Voldemort'un Ölüm Yi-yen'lerine karşı nasıl koruyacağımızı öğrenmekten söz ediyoruz -"

"İyi dedin!" diye bağırıldı Ernie Macmillan. Harry aslında onun çok daha önce konuşmasını beklemisti. "Ben sahsen bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum, belki de bu yıl yapacağımız her seyden daha önemli, hem de önümüzde S.B.D.'lerimiz olduğu halde!"

Takdir pesindeymis gibi etrafa baktı, sanki insanların "Elbette!" diye bağırmasını bekler gibiydi. Kimse konuşmayınca, devam etti: "Ben, sahsen, Bakanlık'in bu can alıcı dönemde niye bize böyle hiçbir ise yaramayan bir öğretmen kakaladığını anlamıyorum. Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen'in döndüğünü inkâr ediyorlar, orası belli ama, kalkıp da savunma büyülerini kullanmamızı resmen engellemeye çalışan bir öğretmen vermeleri -"

"Bizce Umbridge'in Karanlık Sanatlara Karşı Savun-

447

ma konusunda egitilmemizi istememesinin nedeni," dedi Hermione, "Dumbledore'un okuldaki çocuklardan bir tür... bir tür özel ordu gibi yararlanabileceği seklinde çılgınca bir düşünceye kapılmış olması. Onun bizi Bakanlık'a karşı seferber edeceğini sanıyor."

Hemen hemen herkes bu haber karşısında afallamıştı; düdük gibi bir sesle konuşan Luna Lovegood dışında herkes. "Eh, bu da akla yakın. Ne de olsa, Cornelius Fudge'in kendi özel ordusu var."

"Ne?" dedi Harry bu beklenmedik bilgi karşısında tamamen saskına dönmüştü.

"Evet, onun bir Yalazgan ordusu var," dedi Luna, ciddi ciddi.

Hermione, "Hayır, yok," diye cevabı yapıstırdı.

"Evet, var," dedi Luna.

Bos bos bakan Neville, "Yalazgan da ne?" dedi.

"Ates ruhu," dedi Luna. Patlak gözleri daha da kocaman açılmıştı, her zamankinden çılgın görünüyordu. "Kocaman, uzun, alev saçan yaratıklar, dörtnala gider, karsılarına çıkan her şeyi yakarlar -"

"Böyle bir sey yok, Neville," dedi Hermione sertçe.

"Ah, evet, var!" dedi Luna öfkeyle.

"Pardon ama, bunun kanıtı nerede?" diye tersledi Hermione.

"Bir sürü görgü tanığı var. Sırf sen dar görülsün diye ille de her seyden burnunun dibine sokulması mı -"

"Ehem, ehem," dedi Ginny. Profesör Umbridge'i öyle iyi taklit etmist ki, birçok kisi dehset içinde

Page 167

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası
etrafa bakındı, isin aslını anlayınca da güldüler. "Ne sıklıkta bulusaca-

448

gımıza ve savunma dersi alacağımıza karar vermeye çalışmıyor muyduk?"

"Evet/" dedi Hermione hemen, "evet, ona çalışıyorduk, haklısın, Ginny."

"Eh, haftada bir süper olur," dedi Lee Jordan.

Angelina, "Ama dikkat etmemiz -" diye başladı.

Hermione gergin bir tavırla, "Evet, evet, Quidditch meselesini biliyoruz," dedi. "Eh, karar vermemiz gereken öbür sey de, nerede bulusacağımız..."

Bu daha zordu; bütün grubun üstüne bir sessizlik çöktü.

Katie Bell, biraz dündükten sonra, "Kütüphane olmaz mı?" dedi.

"Kütüphanede uğursuzluk büyüü yapmamızın Madam Pince'in pek hosuna gideceğini sanmıyorum," dedi Harry.

Dean, "Peki, kullanılmayan bir sınıf olabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ron, "McGonagall kendi sınıfını kullanmamıza izin verir, Harry Üçbüyücü Turnuvası'na hazırlanırken vermisti."

Oysa Harry, McGonagall'm bu sefer o kadar anlayışlı davranmayacağından emindi. Gerçi Hermione çalışma ve ev ödevi gruplarına izin verildiğini söylemişti ama, bu gruba biraz daha asi gözyle bakılacağına dair belirgin bir his vardı içinde.

"Peki öyleyse, biz bir yer bulmaya çalışırız," dedi Hermione. "İlk toplantı için yer ve zaman saptayınca, herkese mesaj yollarız."

449

Çantasını karıştırarak parsömenle tüy kalem çıkardı, bir an tereddüt etti; sanki bir şey söylemek için cesaret toplar gibiydi.

"Bence - bence herkes adını yazmalı, ki burada kimlerin olduğunu bilelim. Ayrıca ben," derin bir soluk aldı, "ne yaptığımızı herkese ilan etmemek konusunda da anlaşılmaya varmamız gerektiğini düşünüyorum. Onun için, eğer imza atarsanız, neler yaptığımızı Umbridge'e ya da başka birine söylememeyi de kabul ediyorsunuz demektir."

Fred elini uzatıp parsömeni aldı ve neseyle imzasını attı, ama Harry kimilerinin listeye adlarını yazma konusunda hiç de hevesli görünmediklerini hemen fark etti.

"Eee..." dedi Zacharias ağır ağır, George'un ona vermeye çalıştığı parsömeni almadan, "sey diyorum... yani eminim ki Ernie bana toplantının ne zaman olduğunu söyler."

Ama Ernie de imzalama konusunda tereddüt ediyordu. Hermione ona bakıp kaslarını kaldırdı.

"Ben - sey - biz sınıf baskanınız," diye patladı Ernie. "Eğer bu liste bulunursa... yani, demek istiyorum ki... sen kendin söyledin, Umbridge bulacak olursa -"

"Bu grubun, bu yıl yapacağın en önemli şey olduğunu söylemistin demin," diye ona hatırlattı Harry.

"Ben - evet," dedi Ernie, "evet, buna inanıyorum, sadece -"

"Ernie, bu listeyi orada burada bırakacağımı sanıyor musun sahiden?" dedi Hermione, hırçın bir tavırla.

"Hayır. Elbette hayır," dedi Ernie. Artık o kadar endiseli görünmüyordu. "Ben - evet, tabii ki imzalayacağım."

450

Ernie'den sonra kimse itiraz etmedi, ama Harry, Cho'nun arkadasının kendi adını eklemeyi önce ona suçlar gözlerle baktığını gördü. Son kişi de -Zacharias- imzaladıktan sonra, Hermione parsömeni geri aldı, özenle çantasına koydu. Simdi grupta tuhaf bir duygu vardı. Sanki bir tür sözleşme imzalamış gibiydiler.

Fred, sen bir sesle, "Eh, zaman kus gibi uçup gidiyor," diyerek ayaga kalktı. "George, Lee ve benim satın alınacak birtakım hassas mallarımız var, sonra görüşürüz."

Grubun geri kalanı da ikiser üçer kişilik gruplar halinde ayrıldı. Cho gitmeden önce, çantasının kilidini kapatmakla meşgulmüş gibi oyalandı, bir perde gibi öne düsmüş uzun kara saçları yüzünü saklıyordu. Ama arkadası yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, dilini saklatıyordu, Cho da ister istemez onunla gitti. Arkadasıyla kapıdan dışarı çıkarken, Cho geriye bakıp Harry'ye el salladı.

Page 168

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Hermione, birkaç dakika sonra Harry ve Ron'la birlikte Domuz Kafası'ndan dışarıdaki parlak güneşe çıkarken, memnuniyetle, "Eh, bence bayagı iyi gitti," dedi. Harry ve Ron, Kaymakbirası siselerini ellerinde sıkı sıkı tutuyorlardı.

"O Zacharias denen herif kılın teki," dedi Ron. Bir yandan da gözlerinden atesler saçarak, iyice uzaklaşmış olan Smith'i izliyordu.

"Ben de onu pek sevmiyorum," diye itiraf etti Hermione, "ama Hufflepuff masasında ben Ernie ve Hannah'yla konuşurken söylediklerimi duydu ve gelmeyi çok istiyormuş gibi göründü. Ne diyebilirdim ki? Yine de, ne kadar çok insan olursa o kadar iyi - yani, normalde Michael

451

Corner ve arkadasları hiç gelmezlerdi, yani eğer Michael, Ginny'yle çıkıyor olmasaydı -"

Kaymakbirası siselerinden son yudumunu almakta olan Ron tıkanır gibi oldu ve Kaymakbirası'm önüne püskürttü.

"N'apıyor, n'apıyor?" dedi Ron, öfkeden köpürmüş, tükürükler saçarak; kulakları şimdi çig biftek

rengine dönmüştü. "Çıkıyor - kardesim çıkıyor - ne demek istiyorsun sen, ne Michael Gömer7!?"
"Eh, onunla arkadaşları sanırım bu yüzden geldiler -yani, belli ki savunma öğrenmekle ilgileniyorlar, ama Ginny olup bitenleri Michael'a anlatmamış olsaydı -"
"Bu ne - ne zamandır -?"

Hermione sükûnetle, "Noel Balosu'nda tanıştılar, geçen yılın sonunda çıkmaya başladılar," dedi. Simdi High Street'e varmışlardı; Hermione, Scrivenshaft'ın Tüy Kalem Dükkânı'nın önünde durakladı, vitrinde güzel sülün tüyü kalemler vardı. "Hımm... yeni bir tüy kalem hiç fena olmaz." Dükkâna girdi. Harry ve Ron arkasından gittiler.

"Hangisi Michael Corner'dı?" dedi Ron büyük bir öfkeyle.

"Esmer olanı," dedi Hermione.

"Ondan hiç hoslanmadım," dedi Ron hemen.

"Ay, ne sasırtıcı," dedi Hermione alçak sesle.

"Ama," dedi Ron, bakır kaplara konmuş bir sıra tüy kalem boyunca Hermione'nin arkasından giderek, "ben Ginny'nin Harry'yi beğendiğini sanıyordum!"

Hermione ona acıyarak bakıp basını iki yana salladı.

452

"Ginny Harry'yi beğeniyordu ama, aylar önce ondan vazgeçti. Senden yine de hoslanıyor tabii," dedi sefkatle Harry'ye dönerek; bir yandan da uzun, siyah ve altın bir tüy kalemi inceliyordu. Kafası hâlâ Cho'nun ayrılırkenki el sallayışında olan Harry, bu konuyu hırsından resmen titreyen Ron kadar ilginç bulmamıştı ama, o vakte kadar dikkatini çekmemiş bir şeyi fark etmişti bu sayede.

"Onun için mi artık konuşuyor?" diye sordu Hermi-one'ye. "Yammdayken asla konuşmazdı."

"Kesinlikle öyle," dedi Hermione. "Evet, sanırım bunu alacağım..."

Tezgâha gitti, on bes Sickle ve iki Knut verdi; Ron hâlâ onun kuyrugundan ayrılmıyordu.

Hermione dönüp de onun ayagina basınca, "Ron," dedi sertçe, "iste Ginny sana bunun için Michael'la çıktığını söylemedi, senin bunu kaldıramayacağını biliyordu. Onun için lütfen bunu diline dolama, Tanrı askına."

"Ne demek istiyorsun sen? Kim kaldıramıyormuş? Ben hiçbir şeyi dilime dolayacak değilim..." Ron sokak boyunca alçak sesle homurdandı durdu.

Hermione, Harry'ye bakıp gözlerini devirdi ve sonra Ron hâlâ Michael Corner'a bela okurken, yavaşça Harry'ye, "Michael'la Ginny dedik de... seninle Cho'dan ne haber?" dedi.

Harry derhal, "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

Sanki içinde kaynar sular kabarıyordu hızla; yüzünü sogukta sızlatan yakıcı bir duygu - bu kadar belli etmiş miydi?

453

"Eh," dedi Hermione, hafifçe gülümseyerek, "gözlerini senden ayıramıyordu, değil mi?"

Harry daha önce Hogsmeade'in ne kadar güzel bir köy olduğunu hiç fark etmemişti.

Page 169

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

454

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi

Harry o hafta sonunun geri kalanı boyunca kendini bütün dönem olduğundan daha mutlu hissetti. Ron ile ikisi pazar gününün büyük bir bölümünü birikmiş ödevlerini bitirmeye çalışarak geçirmişlerdi yine. Gerçi pek eğlenceli bir iş değildi ama, sonbahar güneşi son bir gayretle parlıyordu, onlar da ortak salonda masa başında iki büklüm oturacaklarına ödevlerini alıp dışarı çıktılar, gölün kıyısındaki büyük bir kayın ağacının gölgesine serildiler. Tabii ki bütün ödevlerini yapmış olan Hermione, dışarı gelirken yanında yine yün getirdi; büyülediği sisleri, yanı başında hızla sakırdayarak sapkalar ve atkılar ördü.

Umbridge'e ve Bakanlık'a karşı koymak için bir şeyler yaptıklarını ve kendisinin de bu baskaldırının çok önemli bir parçası olduğunu bilmek, Harry'ye muazzam bir memnuniyet duygusu veriyordu.

Kafasında cumartesi günü buluşmayı tekrar tekrar yasıyordu: bütün o insanların Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğrenmek için ona gelmeleri... yaptığı bazı şeyleri duyunca yüzlerinde beliren ifadeler... ve Cho'nun onun Üçbüyücü Turnuva-

455

sı'ndaki performansından övgüyle söz etmesi - bütün o insanların ona yalancı bir kaçık değil, hayran olunacak biri gözüyle bakması... bunlar moralini öylesine yükseltmişti ki, pazartesi sabahı hâlâ nesesi yerindeydi, hem de o gün en sevmediği derslere girecek olmasına rağmen.

Harry ve Ron yataktan asagi inerken, Angeli-na'nin o geceki Quidditch antrenmaninda Tembel Hayvan Tutunusu adinda yeni bir hareketi deneme fikrini konusuyorlardi. Kendilerini konusmaya oyle kaptirmislardi ki, gun ısgının aydınlattığı ortak salonun ortasına gelene kadar, salona yeni bir şeyin eklendiğinin, etrafında da küçük bir grubun toplandığının farkına varmadılar. Gryffindor ilan tahtasına büyük bir levha ilistirilmisti, öyle büyüktü ki, baska her şeyin üzerini kapatıyordu - satılık, elden düşme büyü kitapları listeleri, Argus Filch'in okul kurallarına dair her zamanki hatırlatmaları, Quidditch takımı antrenman çizelgesi, Çikolatalı Kurbağa Kartları degis tokusu teklifleri, VWeasley'lerin denek arama ilanı, Hogsmeade hafta sonlarının tarihleri, kayıp ilanları. Yeni duyuru kocaman siyah harflerle yazılmıstı ve alt tarafında, düzgün ve kıvrımlı bir imzanın hemen yanında, epey resmî görünümlü bir mühür vardı.

HOGVWARTS YÜKSEK MÜFETTİSİ'NİN EMRİYLE

Su andan itibaren tüm öğrenci örgütleri, dernekleri, takımları, grupları ve kulüpleri dağıtılmıştır.
456

Bu bağlamda, bir örgüt, dernek, takım, grup ya da kulüp, üç ya da daha fazla öğrencinin düzenli aralıklarla toplanması olarak tanımlanmıştır.

Yeniden kurma izni için, Yüksek Müfettise (Profesör Umbridge) başvurulması gerekmektedir. Yüksek Müfettis'in bilgisi dahilinde olmayan ve onayını almamış hiçbir öğrenci örgütü, derneği, takımı, grubu ya da kulübü var olamaz.

Yüksek Müfettis'in onayını almamış bir örgüt, dernek, takım, grup ya da kulüp kuran ya da bunlara üye olan öğrenciler, okuldan atılacaktır.

Bu duyuru, Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

İmza: Dolores Jane Umbridge, Yüksek Müfettis

Harry ve Ron duyuruyu, endiseli görünen bir grup ikinci sınıf öğrencisinin baslarının üzerinden okudular.

"Yani Tükürenbilye Kulübü'nü kapatacaklar mı?" diye sordu bir tanesi arkadaşına.

"Sanırım Tükürenbilye konusunda bir sorun yaşamazsınız," dedi Ron sıkıntıyla, ikinci sınıf öğrencisinin ödünü kopararak. İkinci sınıflar aceleyle uzaklaşırken, "Ama bizim o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum, ne dersin?" diye sordu Harry'ye.

Page 170

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

457

Harry duyuruyu bir kez daha bastan sona okudu. Cumartesi den beri içini kaplayan mutluluk yok olmuşt u, içi öfkeyle doluydu şimdi.

"Bu bir tesadüf değil," dedi, yumruklarını sıkarak. "Biliyor."

"Biliyor olamaz," dedi Ron hemen.

"O birahane de dinleyenler vardı. Hem itiraf edelim, gelenlerden kaçına güvenebileceğimizi bilmiyoruz... içlerinden herhangi biri kosup Umbridge'e söylemiş olabilir..."

Bir de kendisine inandıklarını sanmıstı, hatta kendisine hayran olduklarını sanmıstı...

"Zacharias Smith!" dedi Ron hemen, avcunu yumruklayarak. "Ya da - su Michael Gömer7'in da süpheli bir hali vardı bence -"

"Acaba Hermione bunu gördü mü?" dedi Harry, basını çevirip kızlar yatakhane sine doğru bakarak.

"Hadi gidip söyleyelim," dedi Ron. Yatakhane ye doğru fırladı, kapıyı çekip açtı ve döne döne yükselen merdivenden çıkmaya başladı.

Altıncı basamağa gelmişti ki, korna benzeri, gürültülü, yüksek perdeden bir ses ortalığı inletti ve basamaklar iç içe geçip döner kaydırak gibi uzun, pürüzsüz, eğimli bir tas haline geldi. Ron ellerini yel degirmeni misali çılgınca sallayarak kosmaya devam etmeye çalıştı bir an için, ama sonra sırtüstü devrilip, yeni olusmuş kaydırdan asagi, Harry'nin ayaklarının dibine kadar kayd u.

"Sey - sanırım kızlar yatakhane sine girmemize izin verilmiyor," dedi Harry, Ron'un kalkmasına yardım edip gülmemeye çalışarak.

458

Dördüncü sınıf öğrencisi iki kız tas kaydırdan neseyle kayarak indiler.

"Ooo, kimmis bakalım yukarı çıkmaya çalışsan?" diye mutlu mutlu kıkırdadılar, ayaga fırlayıp Harry ile Ron'a ilgiyle bakarak.

"Ben," dedi Ron, hâlâ saç u bası darmadağın halde. "Böyle bir şey olacağımı bilmiyordum. Haksızlık bu!" diye ekledi Harry'ye bakarak. Kızlar hâlâ deli gibi kıkırdayarak portre deliğine doğru

uzaklaşıyorlardı. "Hermione bizim yatakhaneimize girebiliyor, nasıl oluyor da bize izin verilmiyor -?"

"Eh, eski moda bir kural bu," dedi Hermione. Kayarak önlerindeki halıya inmiş, ayaga kalkıyordu.

"Ama Hogivarts: Bir Tarih'te denildiğine göre, kurucular erkekleri kızlar kadar güvenilir bulmuyormus. Neyse, niye buraya girmeye çalışıyordunuz?"

"Sana geliyorduk - bak!" dedi Ron, onu tutup ilan tahtasına götürerek.

Hermione'nin gözleri hızla ilan tahtasının üzerinde gezindi. Yüzünü soğuk bir ifade bürüdü.

"Biri gidip ona yumurtlamış olmalı!" dedi Ron öfkeyle.

"Yapmış olamazlar," dedi Hermione alçak sesle.

"Ne kadar safsın," dedi Ron, "sırf sen dürüst ve güvenilirsin diye, sanma ki -"

"Hayır, yapmış olamazlar, çünkü hepimizin imzaladığı o parsömen parçasına bir uğursuzluk koydum," dedi Hermione hasin bir sesle. "İnan bana, biri gidip Umbridge'e söylediye kim olduğunu hemen öğreniriz, dahası bunu yapan çok pisman olur."

459

"Ne gelecek ki basına?" dedi Ron hevesle.

"Eh, söyle diyelim," dedi Hermione, "Eloise Mid-geon'ın sivilceleri bunun yanında sirin minik çiller gibi kalır. Hadi, kahvaltıya inelim, bakalım diğerleri ne düşünüyor... acaba bütün binalara asmışlar mıdır bunu?"

Büyük Salon'a girdiklerinde, Umbridge'in duyurusunun sadece Gryffindor Kulesi'ne asılmadığını hemen anladılar. Konuşmalarda tuhaf bir yoğunluk vardı ve Salon normalde olduğundan daha hareketliydi, insanlar masalarının etrafında geziniyor, okudukları şeyi tartışıyorlardı. Harry, Ron ve Hermione yerlerine yeni oturmıştu ki, Ne-ville, Dean, Fred, George ve Ginny baslarına üstüstüler.

"Gördünüz mü?"

"Sizce biliyor mu?"

"Ne yapacağız?"

Hepsi Harry'ye bakıyordu. Harry yakında öğretmen bulunmadığından emin olmak için etrafına baktı.

Page 171

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Tabii ki yine de yapacağız," dedi alçak sesle.

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi George, gülümseyip Harry'nin kolunu yumruklayarak.

"Sınıf başkanları da mı?" dedi Fred, Ron'la Hermi-one'ye soran gözlerle bakarak.

"Tabii," dedi Hermione sakin sakin.

"Erme ve Hannah Abbott geliyor," dedi Ron, omzunun üstünden bakarak. "Su Ravenclaw herifleri ve Smith de... hiçbiri pek sivilceli görünmüyor."

Hermione telasa kapılmıştı.

"Sivilceyi bosver şimdi, salakların buraya gelmemesi lazım, çok süphe uyandırır," dedi. Ses çıkarmadan, "Otu-

460

run!" diye agzını oynattı Ernie ve Hannah'ya. Hufflepuff masasına dönmeleri için telasla el kol işaretleri yaptı. "Sonra! Sizinle - sonra - konuşuruz!"

"Ben gidip Michael'a söyleyeyim," dedi Ginny sabırsızca, dönüp masadan kalkarak, "aptal, öf yani..."

Aceleyle Ravenclaw masasına doğru yürümeye başladı; Harry onun arkasından baktı. Cho biraz ötede oturmuş, Domuz Kafası'na getirdiği kıvrık saçlı arkadaşıyla konuşuyordu. Acaba Umbridge'in duyurusundan korkup bir daha onlarla buluşmaya gelmeyecek miydi?

Ama uyarının etki alanının ne kadar büyük olduğunu, ancak Sihir Tarihi'ne girmek için Büyük Salon'dan çıkarırken anladılar.

"Harry! Ron!"

Seslenen Angelina'ydı, yüzünde hepten umutsuz bir ifadeyle telas içinde onlara doğru geliyordu.

"Sorun yok," dedi Harry usulca, Angelina onu duyacak kadar yakına geldiğinde. "Biz yine -"

"Buna Quidditch'in de dahil olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Angelina onun sözünü keserek.

"Gryffin-dor takımını yeniden kurmak için gidip ondan izin istememiz gerekecek!"

"Ne?" dedi Harry.

"Hadi canım," dedi Ron, dehsete düsmüs halde.

"Uyarıyı okudunuz, takımları da dahil etmiş! Dinle, Harry... bunu son kez söylüyorum... lütfen ama lütfen Umbridge'in önünde sinirlerine hâkim ol, yoksa bir daha oynamamıza izin vermeyebilir!"

"Tamam, tamam," dedi Harry, çünkü Angelina agla-

461

yacak gibi görünüyordu. "Merak etme, hâkim olurum..."

Binns'in dersine giderlerken, "Eminim Umbridge Sihir Tarihi'ndedir," dedi Ron keyifsizce. "Daha Binns'i teftis etmedi... her iddiasına varım ki oradadır..."

Ama yanılmıstı; içeri girdiklerinde sınıftaki tek öğretmen Profesör Binns'ti. Her zamanki gibi sandalyesinin bir iki santim üzerinde havada duruyor, dev savaşlarına kaldığı yerden o tekdüze sesiyle devam etmeye hazırlanıyordu. Harry bugün onun anlattıklarını takip etmeye çalışmadı bile; Hermione'nin ardı arkası kesilmeyen kızgın bakışlarına ve dirseklemelerine aldırmadan, parsömenin üzerine dalgın dalgın bir seyler karaladı. Derken boğruüne acı verici bir darbe yedi ve öfkeyle basını kaldırdı.

"Ne var?"

Hermione pencereyi isaret etti. Harry dönüp baktı. Hedwig dar pencere pervazına tünemiş, kalın camın arkasından ona bakıyordu, bacasına bir mektup bağlıydı. Harry bu duruma bir anlam veremedi; az önce kahvaltı etmişlerdi, ne demeye mektubu hep yaptığı gibi kahvaltı sırasında getirmemisti ki? Sınıf arkadaşlarından çoğu da birbirlerine Hedwig'i isaret ediyordu.

Lavender'in içini çekerek Parvati'ye, "Ay, o baykusa her zaman bayılmışımdır, o kadar güzel ki," dedigini duydu Harry.

Dönüp Profesör Binns'e baktı. Gözleri notlarında, okumaya devam ediyordu; sınıfın dikkatinin her zamankinden de dağınık olduğunun farkında değildi. Harry sandalyesinden sessizce kalktı, eğildi ve çabuk çabuk pencerenin yanına gitti, kilidi tutup usulca açtı.

462

Hedwig'in mektubu alsın diye bacasını uzatmasını, isi bitince de Baykushane'ye doğru uçmasını bekliyordu, ama pencere aralanır aralanmaz acı acı öterek içeri zıpladı. Harry endişeyle Profesör Page 172

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Binns'e göz atıp pencereyi kapadı, yine eğildi ve omzunda Hedwig'le çabucak yerine döndü.

Oturunca Hedwig'i kucasına aldı ve bacasına bağlı mektubu çözmeye hamle etti.

Hedwig'in tüyelerinin garip bir şekilde kabarmış olduğunu ancak o zaman fark etti; tüylerin bazıları yanlış tarafa bakıyor, ayrıca bir kanadı da tuhaf bir açıda duruyordu.

"Yaralanmış!" diye fısıldadı Harry, baykusunun üstüne iyice eğilerek. Hermione ve Ron da eğildiler, hatta Hermione tüy kalemini bile bıraktı. "Bakın - kanadına bir şey olmuş -"

Hedwig titriyordu; Harry kanada dokunmaya çalışınca hafifçe sızdı, kendini sisiriyormuş gibi tüyelerini dik-lestirdi ve ona sitemle baktı.

"Profesör Binns," dedi Harry yüksek sesle. Sınıftaki herkes dönüp ona baktı. "Ben pek iyi değilim."

Profesör Binns basım notlarından kaldırdı. Her zamanki gibi, önündeki sınıfı öğrencilerle dolu bulmaktan dolayı hayrete düsmüş görünüyordu.

"İyi değil misin?" diye tekrar etti belli belirsiz.

"Hiç iyi değilim," dedi Harry kararlı bir sesle, Hedwig'i arkasına saklayıp ayaga kalkarak. "Galiba hastane kanadına gitmem gerekiyor."

"Evet," dedi Profesör Binns, belli ki fena halde gafil avlanmıştı. "Evet... evet, hastane kanadı... pekâlâ, git bakalım o zaman, Perkins..."

463

Harry sınıftan çıkar çıkmaz Hedwig'i yeniden omzuna aldı, aceleyle koridorda ilerledi ve ancak Binns'in sınıfı gözden kaybolduğunda durup düşünmeye başladı. Hedwig'i iyilestirmesi için ilk gideceği kişi Hagrid olurdu elbette, ama Hagrid'in nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığından, tek seçeneği Profesör Grubbly-Plank'i bulmak ve onun yardım edeceğini ummaktı. Pencereden dışarı, çok rüzgârlı, bulutlu okul arazisine baktı. Profesör Grubbly-Plank, Hagrid'in kulübesinin yakınında görünmüyordu; ders vermiyorsa, öğretmenler odasında olmalıydı. Alt kata doğru yola koyuldu, Hedwig omzunda sallandıkça halsizce ötüyordu.

Öğretmenler odasının iki yanında iki tas heykel vardı. Harry yaklaşıırken, biri boguk bir sesle,

"Sınıfta olman gerekir, evlat," dedi.

"İsim acil," dedi Harry ters ters.

"Aman aman, acil demek?" dedi öbür heykel tiz bir sesle. "İşte şimdi bize haddimizi bildirdin, ha?"

Harry kapıya vurdu. Kulagina ayak sesleri geldi, sonra kapı açıldı ve karşısında Profesör McGonagall'ı buldu.

"Yine ceza aldım deme sakın!" dedi hemen. Kare gözlüğü tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Hayır, Profesör!" dedi Harry telasla.

"Ee, niye sınıfta değilsin o zaman?"

"Acilmiş de," dedi ikinci heykel, küçümser bir ses tonuyla onu taklit ederek.

"Profesör Grubbly-Plank'i arıyordum," diye açıkladı Harry. "Baykusum için, yaralanmış."

464

"Baykus mu yaralanmış dedin?"

Profesör Grubbly-Plank, Profesör McGonagall'm omzunun arkasında belirdi; pipo içiyor ve elinde bir Gelecek Postası tutuyordu.

"Evet," dedi Harry, Hedwig'i dikkatle omzundan alarak, "diğer posta baykuslarından sonra geldi, kanadında da bir tuhaflık var, bakın -"

Profesör McGonagall izlerken, Profesör Grubbly-Plank piposunu dislerinin arasına sıkı sıkı tutturdu ve Hedwig'i Harry'den aldı.

"Hımm," dedi, konuşurken piposu hafifçe sallanıyordu. "Bir şey ona saldırmış görünüyor. Ama bunu ne yapmış olabilir, bilmiyorum. Tabii Testral'ler bazen kuslara saldırır ama, Hagrid Hogwarts'takileri baykuslara dokunmamak konusunda eğitmiş."

Harry, Testral'lerin ne olduğunu bilmiyordu, umursa-mıyordu da; tek bilmek istediği şey, Hedwig'in iyi olacağıydı. Ancak Profesör McGonagall, Harry'ye sert bir bakış attı ve, "Bu baykusun ne kadar yol katettiğini biliyor musun, Potter?" dedi.

"Sey," dedi Harry, "Londra'dan buraya, sanırım."

Harry onun gözlerine bir an baktı ve iki kasının ortada birleşmesinden, "Londra" denince

"Grimmauld Meydanı, on iki numara"yi anladığını gördü.

Page 173

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Profesör Grubbly-Plank, Hedwig'in kanadını daha iyi inceleyebilmek için, cüppesinin iç cebinden tek gözlük çıkarıp gözüne taktı. "Onu bana bırakırsan hallederim herhalde, Potter," dedi, "zaten birkaç gün boyunca uzun mesafe uçmaması gerekiyor."

465

"Ee - tamam - tesekkürler/' dedi Harry, tam teneffüs zili çalarken.

Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle, "Önemi yok," dedi ve öğretmenler odasına döndü.

"Bir dakika, Wilhelmina!" dedi Profesör McGonagall. "Potter'm mektubu!"

"A, evet!" dedi Harry, Hedwig'in bacasına bağlı tomarı bir an için unutmuştu. Profesör Grubbly-Plank mektubu verdi ve omzunda, Harry'ye onu böyle bıraktığına inanamayarak bakan Hedwig'le, yeniden öğretmenler odasına girip gözden kayboldu. Biraz vicdan azabı duyan Harry gitmek için arkasını döndü, ama Profesör McGonagall onu çağırdı.

"Potter!"

"Evet, Profesör?"

Profesör McGonagall koridora göz gezdirdi, iki yandan da öğrenciler geliyordu.

"Unutma," dedi çabuk çabuk ve alçak sesle, gözünü Harry'nin elindeki tomara dikerek,

"Hogwarts'ın iletişim yolları gözleniyor olabilir, anlaşıldı mı?"

"Ben -" dedi Harry, ama koridordaki öğrenciler neredeyse onun hizasına gelmişti bile. Profesör McGonagall basıyla hafifçe selam verip öğretmenler odasına döndü, Harry ise kalabalık dalgasına kapılıp diğer öğrencilerle birlikte bahçeye sürüklendi. Rüzgârdan dolayı pelerin yakalarını kaldırmış, korunaklı bir kösede duran Ron ve Hermione'yi fark etti. Yanlarına giderken tomarı yırtıp açtı ve Sirius'un elyazısıyla yazılmış bes kelime gördü:

Bugün, aynı saatte, aynı yerde.

466

Harry duyma mesafesine girer girmez, Hermione, "Hedwig iyi mi?" diye sordu endiseyle.

"Onu nereye götürdün?" diye sordu Ron.

"Grubbly-Plank'e," dedi Harry. "Ve McGonagall'la karsılaştım... dinleyin..."

Onlara Profesör McGonagall'm dediklerini anlattı. İkisinin de pek sasırmaması onu çok sasırttı.

Tersine, anlamlı anlamlı birbirlerine baktılar.

"Ne var?" dedi Harry, bir Ron'a bir Hermione'ye bakarak.

"Sey, demin Ron'a diyordum ki... ya biri Hedwig'i ele geçirmeye çalıştıysa? Yani, daha önce uçusta hiç yaralanmamıştı, değil mi?"

"Mektup kimdenmiş peki?" diye sordu Ron, Harry'den notu alarak.

"Pırtık," dedi Harry alçak sesle.

"'Aynı saatte, aynı yerde' mi? Ortak salondaki sömineden mi söz ediyor?"

"Belli ki öyle," dedi Hermione, mesajı okuyarak. Huzursuz olmasa benziyordu. "Umarım başka kimse bunu okumamıştır..."

"Ama mühürlüydü falan," dedi Harry, Hermione kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "Ve

daha önce onunla nerede konustugumuzu bilmeyen hiç kimse bunun ne anlama geldigini anlayamaz, degil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione kaygıyla. Zil çalınca çantasını omzuna aldı. "Sihir kullanarak yeniden mühürlemek pek zor olmazdı... bir de Uçuş Sebekesi'ni gözetleyen biri varsa... ama onu gelmesin diye nasıl uyarı-

467

nz bilmiyorum, sonuçta o mesaj da ele geçirilebilir çünkü!"

Düşüncelere dalmış halde, İksir7 e girmek için zindana giden merdivenlerden ağır ağır indiler, ama basamakların sonuna ulaştıklarında Draco Malfoy'un sesi onları kendilerine getirdi. Snape'in sınıfının önünde duruyordu; resmî görünümlü bir parsömen parçasını elinde sallıyor ve sırf onlar her kelimeyi duyabilsin diye, gerekenden çok daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Evet, Umbridge, Slytherin Quidditch takımına oynama iznini hemen verdi, sabah ilk is ona gitmistim. Eh, hiç düşünmedi bile, yani babamı çok iyi tanıyor, babam sürekli Bakarük'a ugrayıp durduğu için... Gryffindor'a oynama izni verilip verilmeyeceğini görmek ilginç olacak, degil mi?"

"Yapmayın," diye fısıldadı Hermione yalvarırcasına. Harry ile Ron yumruklarını sıkması, kaskatı

Page 174

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yüzlerle Mal-foy'u izliyorlardı. "İstedigi de bu zaten."

"Yani," dedi Malfoy, sesini biraz daha yükselterek, Harry ve Ron'a doğru bakan gözleri hain hain parlıyordu, "mesele Bakanlık'ta sözünü geçirmekse, pek sansları olduğunu sanmıyorum... babamın anlattıklarına bakılırsa, yıllardır Arthur VVeasley'yi kovmak için bahane arıyorlar-rrus... Potter'a gelince... babam diyor ki, Bakanlık'm onu St Mungo'ya postalaması an meselesiymiş... anlaşılan, beyinleri sihirle sulanmış insanlar için özel bir kogus varmış."

Malfoy suratını acayip bir sekle soktu, ağız sarkıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Crabbe ve Goyle her zamanki gibi hırıltıyla güldüler; Pansy Parkinson neseyle çılgık attı.

468

Harry'nin omzuna sert bir şey çarpıp onu yana doğru fırlattı. Hemen sonra Neville'in hızla yanından geçtiğini fark etti; dosdoğru Malfoy'un üstüne gidiyordu.

"Neville, hayırlı"

Harry fırlayıp Neville'in cüppesinin arkasına yapıştı; Neville yumruklarını sallayarak çılgınca debeleniyor, Mal-foy'a ulaşmaya çalışıyordu. Bir an için Malfoy'un yüzünde son derece saskın bir ifade belirdi.

Harry, "Yardım et!" dedi Ron'a telasla. Bir kolunu Neville'in boynuna dolamayı basarıp, onu Slytherin'lerden uzaga sürüklemeye başladı. Crabbe ve Goyle, Malfoy'un önüne adım atarak kolları sıvadılar, kavgaya hazırıldılar. Ron, Neville'in kollarını yakaladı, Harry ile ikisi onu tekrar Gryffindor'larm yanına sürüklemeyi basardılar. Neville'in suratı kıpkırmızıydı; Harry gırtlığına bastırıldığı için söyledikleri hiç mi hiç anlaşılmıyor, ağızından tükürükle karışık tek tuk kelimeler çıkıyordu.

"Komik... degil... sakın... Mungo... gösteririm... ona..."

Zindan kapısı açıldı. İçeriden Snape çıktı. Siyah gözleri Gryffindor'lan taradı ve Harry ile Ron'un Neville'le bogustugu noktaya odaklandı.

"Kavga mı ediyorsunuz, Potter, VVeasley, Longbot-tom?" dedi soguk, alaycı sesiyle.

"Gryffindor'dan on puan. Hemen Longbottom'u bırak, Potter, yoksa cezaya kalırsın. Herkes içeri."

Harry, Neville'i bıraktı. Neville nefes nefese durmuş, ates saçan gözlerle ona bakıyordu.

"Seni durdurmak zorundaydım," dedi Harry, güçlük-

469

le soluyarak. Egilip çantasını aldı. "Crabbe ve Goyle seni parçalardı."

Neville hiçbir şey demedi; kendi çantasını kaptı ve zindana doğru yürüdü.

"Merlin adına," dedi Ron usulca, Neville'in arkasından giderlerken, "bu da neydi ki şimdi?"

Harry cevap vermedi. Beyinlerinde sihirsel hasar olustugu için St Mungo'da yatan kisiler konusunun Neville'e niye son derece ıstırap verici geldigini çok iyi biliyordu, ama Neville'in sırrından kimseye söz etmeyeceğine dair Dumbledore'a yemin etmişti. Neville bile Harry'nin bildigini bilmiyordu.

Harry, Ron ve Hermione sınıfın arkasındaki, her zaman oturdukları yere geçtiler, parsömenlerini, tüy kalemlerini ve Bin Sihirli Ot ve Mantar kitaplarını çıkardılar. Etraflarındaki herkes fısıldasarak Neville'in az önce yaptığı şeyden bahsediyordu, ama Snape zindan kapısını yankılanan bir gürültüyle kapatınca sınıfa sessizlik çöktü.

"Fark edeceksiniz ki," dedi Snape, alçak ve alaycı sesiyle, "bugün bir misafirimiz var."

Zindanın los kösesini isaret etti ve Harry, Profesör Umbridge'in orada kucagında yazı altlığıyla oturduğunu gördü. Kaslarını kaldırarak göz ucuyla Ron ve Hermi-one'ye baktı. Snape ve Umbridge, en nefret ettiği iki öğretmen. Hangisinin öbürü karşısında galip gelmesini istediğine karar vermesi çok zordu.

"Bugün Kuvvetlendirme Solüsyonu'na devam edeceğiz. Karışımınızı geçen ders bıraktığınız durumda bulacaksınız; doğru yapıldıysa, hafta sonunda kıvama gelmiş
470

olmalılar - talimatlar -" yine esasını salladı "- tahtada. Devam edin."

Profesör Umbridge dersin ilk yarım saatini kösesinde not tutarak geçirdi. Harry onun Snape'i sorgulamasını duymayı merakla bekliyordu; öyle merakla bekliyordu ki, yine iksirine dikkat etmemeye başlamıştı.

Page 175

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Semender kanı, Harry!" diye inledi Hermione, üst üste üçüncü kez yanlış karışım malzemesini koymasına engel olmak için bileğine yapışarak, "nar suyu değil!"

"Doğru," dedi Harry. Dalgın dalgın siseyi elinden bıraktı, gözleri hâlâ o kösedeydi. Umbridge az önce ayaga kalkmıştı. İki sıra arasından geçerek, Dean Thomas'ın kazanının üzerine egilmiş olan Snape'in yanına doğru ilerledi. "Hah," dedi Harry usulca.

Umbridge canlı bir sesle, "Sınıf kendi düzeyine göre oldukça ileri görünüyor," dedi Snape'in arkasından. "Ama onlara Kuvvetlendirme Solüsyonu gibi bir iksir öğretmenin münasip olup olmadığı konusunda kuskularım var. Bence Bakanlık bunun müfredattan çıkarılmasını tercih ederdi."

Snape yavaşça doğruldu ve dönüp ona baktı.

"Pekâlâ... ne zamandır Hogvarts'ta öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu Umbridge, tüy kalemini yazı altlığının üzerinde tutarak.

"On dört yıldır," diye cevap verdi Snape. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Harry, gözleri Snape'in üstünde, iksirine birkaç damla ekledi; iksir tehditkâr bir şekilde tısladı ve turkuazdan portakal rengine döndü.

"Sanırım ilk basta Karanlık Sanatlara Karşı Savunma

471

öğretmenliği için başvurmuşsun¹² değil mi?" diye sordu Umbridge.

"Evet/" dedi Snape usulca.

"Ama bu dersi almayı basar*madımız' d^ogm mu?"

Snape'in dudakları kıvrıldı.

"Belli ki."

Profesör Umbridge yazı altlığına bir ^leT Diktirdi.

"Ve sanırım okulda ise basl^dSınızdan beri düzenli olarak Karanlık Sanatlara Karşı Avunma öğretmenliğine başvurduunuz, doğru mu?"

"Evet/" dedi Snape usulca, dudaklarını neredeyse hiç

.. -1

kıpırdatmadan. Çok kızgın görü^uy^r u'

"Dumbledore'un bu öğretm^1^1 size vermeyi niye sürekli reddettiği konusunda \>V fikriniz var mı?" diye sordu Umbridge.

"Bunu ona sormanızı öneri/™"" dedi Snape kesik kesik.

"Ah, soracağım elbette," dedi Umbridge, tatlı bir gülümsemeye.

"Konuyla ilgili mi bu acaba?" diye sordu Snape- kara gözlerini kısarak.

"Ah, evet," dedi Profesör U^bridSe' "evet- Bakanlık öğretmenlerin - ee - temelleri h^ında etrafıca fikir sa-hibi olmayı istiyor."

Umbridge arkasını döndü, P^nsy Parkinson'm yanına gitti ve ona derslerle ilgili sorular^ sormaya başladı. Snape dönüp Harry'ye baktı, bir an gö^ g^ze Seldiler' Harı7 he~ men gözlerim kaçırdı ve fena halde koyulasan, yanık lastik kokusu salmaya başlayan ikstfine baktı'

472

"Demek sana yine not yok, Potter/" dedi Snape kindarca. Asasını söyle bir sallayıp Harry'nin kazanını bosaltdı. "Bu iksirin doğru bileşimi üzerine bir ödev hazırlayacaksın, neyi niye yanlış yaptığını da belirteceksin. Bu ödevi bir dahaki derste vereceksin, anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Harry hiddetle. Snape önceden bir ödev vermisti zaten, aksama da Quidditch antrenmanı vardı; belli ki iki geceyi daha uykusuz geçirecekti. Sabah yataktan mutlu kalkmış olduğuna inanamıyordu. Şimdi hissettiği tek şey, günün sona ermesine yönelik güçlü bir istekti.

"Belki Kehanet'ten kaytarırım," dedi asık bir suratla. Öğle yemeginden sonra bahçede duruyorlardı, rüzgâr cüppelerini ve sapkalarının kenarlarını uçturuyordu. "Hasta numarası yapıp Snape'in ödevini bitiririm, o zaman gecenin bir yarısına kadar ayakta kalmam gerekmez."

"Kehanet'ten kaytaramazsın," dedi Hermione sert bir sesle.

"Bak su konusana, Kehanet'ten çıkıp gitmedin mi sen, Trelawney'den nefret ediyorsun!" dedi Ron, öfkeli bir sesle.

Page 176

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Nefret etmiyorum," dedi Hermione magrur bir edayla. "Tam anlamıyla berbat bir öğretmen ve koca bir sahtekâr olduğunu düşünüyorum sadece. Ama Harry zaten Sihir Tarihi'ni kaçırdı, bugün başka bir şey kaçırmasa iyi olur bence!"

Sözlerinde inkâr edilemeyecek bir doğruluk payı vardı. O yüzden Harry yarım saat sonra Kehanet sınıfının sıcak, fazlaca parfümlü ortamında yerini almıştı. İçinde her-

473

kese yönelik müthiş bir kızgınlık vardı. Profesör Trelawney yine herkese Rüya Tabirleri'ni dağıtıyordu. Harry, burada oturup uydurma rüyalardan anlam çıkarmaya çalışmak yerine Snape'in ceza ödevini yapsa, kendisi için çok daha hayırlı olacağı kanısındaydı.

Ancak anlaşılan, sınıfta siniri burnunda olan tek kişi o değildi. Profesör Trelawney Rüya Tabirleri'ni masaya, Harry ile Ron'un ortasına güm diye çarptı ve hızla uzaklaştı, dudakları buzuluydu; bir sonraki Rüya Tabirleri'ni Seamus'la Dean'in üzerine fırlattı, az kalsın kitap Seamus'un basına geliyordu; sonuncuyu ise Neville'in göğsüne doğru öyle bir itti ki, Neville pufundan kaydı.

"Ee, baslasanıza!" dedi Profesör Trelawney bağırırca-sma. Sesi tizlemişti, zıvanadan çıkmış gibi bir hali vardı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz herhalde! Yoksa ben standardın çok altında bir öğretmenim de nasıl kitap açacağınızı bile öğrenemediniz mi daha?"

Öğrenciler önce ona, sonra da birbirlerine saskın gözlerle baktı. Ama Harry, sorunun ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Profesör Trelawney, gözlüğünün kocaman gösterdiği gözlerinde kızgınlık yaşlarıyla yüksek arkalıklı öğretmen koltuğuna dönerken, Harry, Ron'a doğru eğilip, "Galiba teftisin sonuçlarını aldı," diye fısıldadı.

"Profesör?" dedi Parvati Patil usulca (o ve Lavender, Profesör Trelawney'ye her zaman hayranlık duymuslardı). "Profesör, bir - ee - terslik mi var?"

"Terslik ha!" diye bağırды Profesör Trelawney, duyguyla yüklü bir sesle. "Elbette ki hayır! Hakarete ugradım, orası kesin... bana karşı imalarda bulunuldu... temelsiz

474

suçlamalar yöneltildi... ama hayır, hiçbir terslik yok, kesinlikle yok!"

Sarsılarak derin bir nefes aldı ve gözlüğünün arkasından öfkeli yaşlar süzülürken gözlerini Parvati'den kaçırdı.

"On altı yıl," dedi tıkanırçasına, "fedakârca görev yapmış olmamdan hiç bahsetmiyorum bile... belli ki farkına varılmamış... ama hakarete müsaade etmem, hayır, etmem!"

"Ama, Profesör, kim size hakaret ediyor?" diye sordu Parvati ürkekçe.

"Sistem!" dedi Profesör Trelawney, derin, dramatik, titreyen bir sesle. "Evet, gözleri dünyevi işlerle puslanmış olanlar, benim Gördüğüm gibi Göremeyenler, benim Bildiğim gibi Bilemeyenler... tabii, biz Görücülerden her zaman korkulmuştur, her zaman zulüm görmüşüzdür... heyhat - kaderimiz bu bizim."

Yutkundu, salının ucuyla ıslak yanaklarını sildi, sonra da kolunun yeninden küçük, islemeli bir mendil çıkarıp gürültüyle, Peeves'in dudakları arasından diliyle üflemesini andırır bir sesle sümükdü.

Ron kıkırdadı. Lavender ona tiksinti dolu bir bakış attı.

"Profesör," dedi Parvati, "yani... Profesör Umbridge -?"

"Bana o kadından söz etmeyin!" diye bağırды Profesör Trelawney, ayaga fırlayarak. Boncuklan sıkırıyor, gözlüğü ısıldıyordu. "Lütfen isinize devam edin!"

Ve dersin geri kalanını aralarında dolularak geçirdi. Gözlüğünün arkasından hâlâ yaşlar süzülüyor, tehdide benzeyen bir seyler mırıldanıyordu.

475

"... pekâlâ ayrılmayı da tercih edebilirim... gurur kırıcı. .. deneme süresiymiş... görürüz bakalım... ne cüret..."

Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bir araya geldiklerinde, Hermione'ye, "Umbridge'le ortak bir yanınız var," dedi usulca. "Belli ki o da Trelawney'nin koca bir sahtekâr olduğunu düşünüyor... anlaşılan ona deneme süresi vermiş."

O konusurken, Umbridge kafasında siyah kadife fi-yongu ve yüzünde halinden gayet memnun bir ifadeyle sınıfa girdi.

Page 177

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Tünaydın, sınıf."

"Tünaydın, Profesör Umbridge," dediler sikkın bir sesle hep beraber.

"Asaları kaldırın lütfen."

Ama bu defa hısırtı çıkmadı; kimse asasını çıkarma zahmetine girmemisti.

"Lütfen Savunma Sihri Kuramı'nın otuz dördüncü sayfasını açıp, 'Sinirsel Saldırıya

Saldırgan-Olmayan Karsılıklar' başlıklı üçüncü bölümü okuyun. Konusmaya -"

"- gerek yok," diye fısıldadılar Harry, Ron ve Hermi-one bir ağızdan.

*

Harry, Ron ve Hermione o gece yemekten sonra ortak salona girdiklerinde, Angelina boguk bir sesle, "Quid-ditch antrenmanı yok," dedi.

"Ama sinirime hâkim oldum!" dedi Harry dehset içinde. "Ona hiçbir sey demedim, Angelina, yemin ederim, ben -"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Angelina perisan halde.

476

"Sadece, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Neyi düşünecekmis?" dedi Ron öfkeyle. "Slythe-rin'lere izin verdi, bize niye vermiyor?"

Ama Harry, Umbridge'in Gryffindor Quidditch takımı tehdidini onların tepesinde tutmaktan ne kadar keyif aldığını tahmin edebiliyor, bu silahı niye çabucak bırakmak istemediğini rahatlıkla anlayabiliyordu.

"Eh," dedi Hermione, "iyi tarafından bak - hiç olmazsa şimdi Snape'in ödevini yapmaya vaktin var!"

"İyi taraf mı bu yani şimdi?" diye çıkıştı Harry. Ron da Hermione'ye inanamayan gözlerle bakıyordu. "Quid-ditch antrenmanı yok, onun yerine fazladan İksir var."

Harry bir koltuga gömüldü, çantasından isteksizce İksir ödevini çıkardı ve çalışmaya başladı.

Dikkatini vermekte fena halde zorlanıyordu; Sirius'un gelmesine daha çok vakit olduğunu bilmesine rağmen, dönüp dönüp atese bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ayrıca ortak salonda inanılmaz bir gürültü vardı: Fred ve George belli ki nihayet Kaytartan Çerezkutuları'nın bir çesidini tamamlamış, alkışlayan ve çığlıklar atan bir kalabalığa gösteri yapıyorlardı.

Fred önce bir çikletin portakal rengi ucundan bir ısırık alıyor, hemen arkasından da önlerine koydukları bir kovaya gösterisle kusuyordu. Sonra çikletin mor ucunu agzına atıyor ve kusması anında duruyordu. Gösteriye yardım eden Lee Jordan düzenli aralıklarla, Snape'in Harry'nin iksirleri üzerinde kullandığı Kaybetme Büyüsü'yle, tembel tembel kusmuğu Kaybediyordu.

477

Öğürtülerin, alkışların ve Fred'le George'un insanlardan aldığı ön siparislerin ardı arkası kesilmiyor, Harry kafasını Kuvvetlendirme Solüsyonu yapmanın doğru yöntemine vermede büyük bir güçlük çekiyordu. Hermione de durumu pek kolaylaştırmıyordu. Alkışların ve Fred'le George'un kovasının dibine çarpan kustumuk seslerinin esliğinde, onaylamadığım belirtircesine, gürültüyle burnunu çekiyor, Harry'nin dikkatini adamakıllı dağıtıyordu.

Kullanılacak grifin pençesi tozunun ağırlığını üst üste dördüncü kez yanlıs yazınca, dönüp, "Git de onları durdur öyleyse!" dedi sinirli sinirli.

"Nasıl durdurayım, teknik olarak yanlıs bir sey yapmıyorlar ki," dedi Hermione, dislerini sıkarak. "O pis seyleri yemeye pekâlâ hakları var, öbür salakların da satın alamayacağını gösteren bir kural bulamıyorum. Yedikleri seyin su ya da bu şekilde zararlı olduğu kanıtlanırsa ancak - ki zararlı görünmüyor."

O, Harry ve Ron, George'un önce kovaya bombeli bir şekilde kusmasını, sonra da çikletin geri kalanını yutup doğrulmasını ve yüzünde bir gülümsemeyle kollarını iki yana açıp, alkışlayanlara selam verisini izlediler.

Fred, George ve Lee'nin hevesli kalabalıktan altın toplayısını izleyen Harry, "Biliyor musunuz, Fred'le George'un niye sadece üçer S.B.D. aldıklarını anlayamıyorum," dedi. "Yaptıkları işi çok iyi biliyorlar."

"Aman, sadece kimseye hiçbir faydası olmayan fiyakalı seyler biliyorlar," dedi Hermione küçümseyen bir ses tonuyla.

Page 178

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Hiçbir faydası olmayan mı?" dedi Ron gergin bir
478

edayla. "Hermione/ simdiden yirmi altı Galleon topladılar."

VVeasley ikizlerinin etrafındaki kalabalık dağılana kadar epey vakit geçti. Ondan sonra Fred, Lee ve George, daha da uzun bir süre boyunca bir kenarda oturup altınlarını saydılar. Bu yüzden Harry, Ron ve Hermione ancak gece yarısından sonra salonda yalnız kalabildiler. Sonunda Fred, Galleon'la dolu kutusunu cakayla takırdatıp Hermione'nin kaslarını çatmasına sebep olarak, erkekler yatakhanesine giden kapıyı arkasından kapatmıştı. İksir ödevinde pek az ilerleme kaydedebilmiş olan Harry, bu gece daha fazla devam edemeyeceğine karar verdi. O, kitaplarını kaldırırken, bir koltukta kestiren Ron boguk bir hırıltı çıkardı ve kalkıp mahmur mahmur söminedeki atese baktı.

"Sirius!" dedi.

Harry hızla döndü. Sirius'un dağınık siyah saçlı kafası yine atesinin içindeydi.

"Selam," dedi sırtarak.

"Selam," dediler Harry, Ron ve Hermione koro halinde. Söminenin önündeki halıya çömeldiler. Crookshanks mır mır mırdayıp atese yaklaştı ve ısıya rağmen yüzünü Sirius'ununkine yaklaştırmaya çalıştı.

"Nasıl gidiyor?" dedi Sirius.

"Pek iyi değil," dedi Harry, Hermione Crookshanks'i bıyıklarını yakmadan geri çekmeye çalışırken.

"Bakanlık yeni bir kararname çıkardı, artık Quidditch takımlarına izin yok -"

"Ya da gizli Karanlık Sanatlara Karşı Savunma gruplarına, öyle mi?" dedi Sirius.

Kısa bir sessizlik oldu.

479

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Harry.

"Toplantı yerinizi seçerken daha dikkatli olmanız lazım," dedi Sirius, iyice sırtarak. "Domuz Kafası ha, yok artık!"

"Eh, Üç Süpürge'den iyidir ama!" dedi Hermione savunmaya geçerek. "Orası insan kaynıyor -"

"- ki bu da, birinin sizi duyması daha zor olurdu demek," dedi Sirius. "Öğreneceğin çok şey var, Hermione."

"Kim duymus bizi?" diye üsteledi Harry.

"Mundungus tabii," dedi Sirius. Hepsinin suratına saskın bir ifade gelince, güldü. "Peçenin arkasındaki cadıydı."

"Mundungus muydu o?" dedi Harry, afallayarak. "Domuz Kafası'nda ne yapıyormuş ki?"

"Sence ne yapıyordu?" dedi Sirius sabırsızca. "Tabii ki seni gözlüyordu."

"Hâlâ takip mi ediliyorum?" diye sordu Harry kızgın kızgın.

"Evet, ediliyorsun," dedi Sirius, "iyi ki de ediliyorsun, baksana ilk serbest hafta sonunda yasadısı bir savunma grubu örgütlemişsin."

Ama kızgın ya da kaygılı görünmüyordu. Tersine, Harry'ye belirgin bir gururla bakıyordu.

"Dung niye bizden saklanıyordu ki?" diye sordu Ron, hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Onu görmek hosumuza giderdi."

"Yirmi yıl önce Domuz Kafası yasaklandı ona," dedi Sirius, "ve o barmenin bayagı güçlü bir hafızası var. Stur-gis tutuklandığında Moody'nin yedek Görünmezlik Pele-

480

rini de gitti, o yüzden Dung son zamanlarda sık sık cadı kılıgına giriyor... neyse... ilk olarak, Ron - annen sana bir mesaj ileticegime yemin ettirdi."

"Öyle mi?" dedi Ron, vesveseli bir sesle.

"Diyor ki, hiçbir şekilde yasadısı bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubuna katılmayacakmışın. Kesin atılır-mışın, geleceğin mahvolurmuş. Kendini savunmayı öğrenmek için daha sonra bol bol vaktin olacakmış, su anda böyle seyleri düşünmek için çok küçükmüşün. Ayrıca" (Sirius gözlerini diğer ikisine çevirdi) "Harry ve Hermione'ye de grubu devam ettirmemelerini tavsiye ediyor. İkisi üzerinde de söz hakkı olmadığını biliyor ama, yalvarıyor, onların iyiligini düşündüğümü unutmasınlar diyor. Bunların hepsini mektupta yazıp gönderirdi
Page 179

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ama, baykus ele geçerse hepinizin başının ciddi şekilde derde gireceğinden korktu, bu gece görevde olduğundan dolayı da kendi gelip söyleyemedi."

"Ne görevi?" dedi Ron hemen.

"Sen onu dert etme, Yoldaslık için bir seyler iste," dedi Sirius. "Bu yüzden mesajı iletme görevi

bana düstü. Lütfen hepsini ilettigimi söyleyin, çünkü sanırım bu konuda bana güvenmiyor." Yine sessizlik oldu. Crookshanks miyavlayarak Siri-us'un kafasına pati atmaya çalışıyor, Ron ise halidaki bir delikle oynuyordu.

"Yani, Savunma grubuna katılmayacağımı mı söylememi istiyorsun?" diye mırıldandı sonunda.

"Ben mi? Kesinlikle hayır!" dedi Sirius, sasırmış görünüyordu. "Bence harika bir fikir!"

"Öyle mi?" dedi Harry, morali düzelerek.

481

"Tabii ki!" dedi Sirius. "Sence babanla ben Umbridge gibi ihtiyar bir cadalozdan kuzu kuzu emir alır mıydık?"

"Ama - geçen dönem bana 'dikkatli ol'dan, 'risk alma' dan başka bir sey demedin -"

"Geçen yıl bütün deliller Hogwarts'ın içindeki birinin seni öldürmeye çalıştığını gösteriyordu, Harry!" dedi Sirius sabırsızca. "Bu yıl, Hogwarts'ın dışındaki birinin hepimizi öldürmeye çalıştığını biliyoruz, onun için bence kendinizi dogru dürüst savunmayı öğrenmeniz çok iyi bir fikir!"

"Peki ya atılırsak?" diye sordu Hermione, yüzünde meraklı bir ifadeyle.

"Hermione, bütün bunlar senin basının altından çıkmıstı!" dedi Harry, ona saskınlıkla bakarak.

"Biliyorum. Sadece Sirius' un ne düşündüğünü merak etmistim," dedi, omuz silkerek.

"Eh, kovulup da kendinizi savunmayı bilmeniz, hiç bilmeden okulda oturmanızdan iyidir," dedi Sirius.

"Yasa!" dedi Harry ve Ron coskuyla.

"Ee," dedi Sirius, " bu grubu nasıl organize ediyorsunuz? Nerede toplanacaksınız?"

"Sey, su anda öyle bir sorunumuz var," dedi Harry. "Nerede toplanabilecegimizi bilmiyoruz."

"Bagıran Baraka' ya ne dersiniz?" diye önerdi Sirius.

"Hey, fena fikir degil!" dedi Ron heyecanla, ama Hermione süphe dolu bir ses çıkardı. Üçü dönüp -Sirius'un bası ateslerin içinde döndü- ona baktılar.

"Sey, Sirius, siz okuldayken Bagıran Baraka'da sadece dört kisi toplanıyordunuz," dedi Hermione.

"Üstelik hepiniz hayvana dönüosebiliyordunuz ve sanırım istesenez

482

hepiniz tek bir Görünmezlik Pelerini'nin altına sığabilirdi-niz. Ama biz yirmi sekiz kisiyiz, hiçbirimiz de Animagus degil. Oraya gitmeye kalksak, Görünmezlik Pelerini degil, Görünmezlik Çadırı gerekirdi bize -"

"Dogru diyorsun," dedi Sirius, biraz süngüsü düsmüs sekilde. "Eh, eminim bir yer bulursunuz. Dördüncü kattaki o büyük aynanın arkasında ferah bir gizli geçit olacak, belki orada büyüleri çalışacak kadar yer vardır -"

"Fred'le George oranın tıkanıdığım söylediler," dedi Harry, basını iki yana sallayarak. "Çökmüs falan galiba."

"Haa..." dedi Sirius, kaslarını çatarak. "Eh, ben bir düşünüp size -"

Lafı yarım kaldı. Birden yüzünde gergin, kaygılı bir ifade belirdi. Yana döndü, sömine duvarının içine dogru bakıyor gibiydi.

"Sirius?" dedi Harry endiseyle.

Ama Sirius kaybolmustu. Harry bir süre agzı açık, alevlere bakakaldı, sonra gözlerini Ron ile Hermione'ye çevirdi.

"Niye-"

Hermione dehsetle nefesini içine çekip ayaga fırladı, gözü hâlâ atesteydi.

Alevlerin arasında bir el belirmis, bir seyi yakalamak istermis gibi etrafı yokluyordu; güdük parmaklı, çirkin eski moda yüzüklerle bezeli bir eldi bu.

Üçü de kaçmaya başladılar. Erkekler yatakhanesinin kapısına geldiklerinde, Harry dönüp arkasına baktı. Umb-ridge'in eli hâlâ alevlerin arasında kapma hareketleri yapıyordu, sanki Sirius'un saçının

Page 180

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

az önce nerede oldugunu çok iyi bilirmis ve yakalamaya kararlıymıs gibi.

483

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM kptii

Dumbledore'un Ordusu

"Umbridge senin mektuplarını okuyor, Harry. Bunun baSka açıklaması yok."

Harry, "Sence Hedwig'e Umbridge mi saldırdı yani?" de(ii, fena halde bozulmustu.

Hermione somurtarak, "Hemen hemen eminim," diye cevap verdi. "Kurbagana dikkat et, kaçıyor."

Harry masanın öbür yanına dogru umutla zıplayan iri ku^bagaya اساسını dogrulttu -"Accio!"- ve

kurbaga dertli ertli, hızla Harry'nin eline döndü.

Tılsım, bas basa konuşmaya en uygun derslerden biri °Hustu her zaman. Öyle bir hareket ve faaliyet vardı ki, baSkalarımın konusulanları duyma tehlikesi çok azdı. Bu-S^n oda vıraklayan iri kurbagalar ve gaklayan kuzgunlar-la Boluyken, bir yandan da sakır sakır yagan yagmur sını-fui camlarına pıtır pıtır vururken, Harry, Ron ve Hermi-0lVnin konuşması kimsenin pek dikkatini çekmedi; fısıl-

, Umbridge'in Sirius'u yakalamasına nasıl ramak kal-ı tartışıyorlardı.

"Filch seni Tezekbombası siparisi vermekle suçladı-

484

gından beri bundan süpheleniyordum aslında," diye fısıldadı Hermione, "çünkü aptalca bir yalandı. Mektubun okununca onları siparis etmedigin anlaşılacaktı nasılsa, böylece basın da derde girmeyecekti - yani soguk bir saka, degil mi? Ama sonra, ya birisi senin mektuplarını okumak için bahane arıyorsa, diye düşündüm. Öyleyse eger, Umbridge'in bunu becermesi için kusursuz bir yöntemdi - Filch'e tüyo ver, pis isi ona yaptırıp mektuba el koydurt, sonra1 da ya mektubu çalmanın bir yolunu bul ya da görmeyi iste - Filch'in itiraz edeceğini sanmam, hem ne zaman öğrenci haklarını savunmuş ki? Harry, kurbaganı eziyorsun."

Harry basını egip baktı; gerçekten de kurbagayı öyle bir sıkımtı ki, hayvanın gözleri yerinden ugramıstı; hemen onu masanın üstüne koydu.

"Dün aksam sahiden de paçayı zor kurtardık," dedi Hermione. "Ne kadar zor kurtardığımızı Umbridge de biliyor mu, merak ediyorum. Süencio."

Susturma Büyüsü'nü üstünde denediği iri kurbaga tam vıraklama anında dilsiz kesilmisti ve Hermione'ye suçlarcasma, dik dik bakıyordu.

"Eger Fırtık'ı yakalamış olsaydı -"

Harry cümleyi onun yerine bitirdi.

"- herhalde bu sabah Azkaban'a dönmüş olurdu." Dikkatini toplamadan esasını salladı; kurbaga yesil bir balon gibi sisti ve tiz bir ıslık sesi çıkardı.

"Silencio!" dedi Hermione hemen. Asasını Hanenin kurbagasının üstüne tuttu, kurbaganın sisi gözlerinin önünde sessizce indi. "Neyse, yeniden yapmamalı, hepsi bu. Bil-

485

miyorum ona söylemeyi nasıl basaracağız. Baykus yollaya-mayız."

"Sanırım bir kez daha bu tehlikeye atılmaz," dedi Ron. "Aptal degildir, Umbridge'e az daha yakalanacaktı, o da bunu biliyor. Süencio."

Önündeki büyük ve çirkin kuzgun alaycı bir sekilde gakladı.

"Süencio. SILENCIO!"

Kuzgun daha da yüksek sesle gakladı.

Hermione, Ron'u elestirel bir bakısla süzerek, "Mesele, asanı hareket ettiris biçiminde," dedi.

"Sallamayacaksın, daha çok dürtme gibi bir hareket."

Ron, "Kuzgunlar kurbagalardan daha zor," dedi ters ters.

"Peki, degiselim öyleyse," dedi Hermione, Ron'un kuzgununu yakalayıp yerine kendi iri, sisman kurbagasını koydu. "Süencio!" Kuzgun sivri gagasını açıp kapamayı yine sürdürdü, ama sesi çıkmıyordu.

"Çok iyi, Miss Granger!" dedi Profesör Flitwick'in cik-leyen sesi; Harry, Ron ve Hermione yerlerinden sıçradılar. "Simdi de sizi görelim, Mr Weasley."

Page 181

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ne -? Ha - ha, tamam," dedi Ron, bocalayarak. "Sey - silencio!"

Kurbagayı öyle bir dürttü ki, esasını gözüne soktu: Hayvan, sağır edici bir vıraklamayla masadan asığı atladi.

Harry ve Ron'a ev ödevi olarak Susturma Büyü-sü'nün verilmesi kimseyi sasırtmadı.

Disarıdaki saganak yagmur nedeniyle, teneffüste içeride kalmalarına izin verildi. Birinci kattaki gürültülü ve

486

fazlasıyla kalabalık bir sınıfta yer buldular; Peeves avize civarında hulyalı bir sekilde süzülüyor, zaman zaman birisinin kafasının tepesine bir mürekkep topağı savuruyordu. Henüz oturmuşlardı ki, Angelina dedikodu yapan öğrenci grupları arasından ite kaka yanlarına geldi.

"İzin aldım!" dedi. "Quidditch takımını yeniden kuruyoruz!"

"Harika!" dediler Ron ve Harry bir ağızdan.

Angelina, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye, "Evet," dedi. "McGonagall'a gittim, o da

Dumbledore'a başvurdu galiba. Her neyse, Umbridge boyun egmek zorunda kaldı. Oh olsun! Bu demektir ki, bu aksam saat yedide sizi sahada istiyorum, tamam mı, çünkü kaybettığımız zamanı telafi etmemiz gerek. İlk maçımıza sadece üç hafta kaldığının farkındasınız, değil mi?" Kalabalığı yararak onlardan uzaklaştı, Peeves'in attığı bir mürekkep topagini ucu ucuna sıyırdı, topak onun yerine yakındaki bir birinci sınıf öğrencisine isabet ederken de gözden kayboldu. Ron'un yüzündeki gülümseme, pencereden dışarı, saganak yağmurla matlaşmış manzaraya bakarken silinir gibi oldu.

"Umarım hava açar. Senin neyin var, Hermione?"

O da pencereye bakıyordu, ama hiçbir şey görmüyordu sanki. Bakışı belli bir noktada odaklanmamıştı, kasları da çatıktı.

"Düşünüyorum sadece..." dedi, yağmurun yıkadığı pencerelere çatık kasla bakmayı sürdürerek.

"Siri- Pırtık hakkında mı?" dedi Harry.

487

"Yo... pek sayılmaz..." dedi Hermione yavaşça. "Daha çok... merak ediyorum... herhalde doğru olanı yapıyoruz... yani sanırım... değil mi?"

Harry ve Ron bakıştılar.

Ron, "Bak, iste şimdi her şey pek bir netleştirdi/" dedi. "Derdini doğru dürüst açıklamasan çok sinir bozucu olurdu gerçekten."

Hermione, orada olduğunu sanki daha yeni fark etmiş gibi baktı Ron'a.

"Sadece merak ediyordum," dedi, şimdi sesi daha kuvvetliydi. "Acaba bu Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubunu baslatmakla iyi mi ediyoruz diyorunuz?"

"Ne?" dediler Harry ve Ron, bir ağızdan.

Ron hiddetle, "Hermione, bu en basından beri senin fikrindi!" dedi.

"Biliyorum," dedi Hermione, parmaklarını çevirerek. "Ama Fırtık'la konuştuktan sonra..."

"İyi ama, o bunu destekliyor," dedi Harry.

"Evet," dedi Hermione, yeniden pencereye bakarak. "Evet, zaten o desteklediği için bunun belki de iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum ya..."

Peeves karın üstü süzülerek yanlarından geçti, mürekkep topağı atmada kullandığı boru elinde hazırdu. Üçü de hiç düşünmeden çantalarını kaldırdılar, o geçene kadar kafalarına tuttular.

"Şimdi söyle mi diyorsun sen," dedi Harry öfkeyle, çantalarını yeniden yere koyarlarken, "Sirius bizimle aynı fikirde, bu yüzden de artık bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

488

Hermione gergin ve hayli mutsuz görünüyordu. Gözlerini dikip ellerine bakarak, "Doğru söyle, onun değerlendirmelerine inanır mısınız?" diye sordu.

"Evet, inanırım!" dedi Harry hemen. "Bize daima iyi tavsiyeler vermiştir!"

Bir mürekkep topağı vızıldayarak yanlarından geçti, Katie Bell'i tam kulagının üzerinden vurdu.

Katie ayaga fırlayıp Peeves'e öteberi atmaya baslarken, Hermione onu seyretti. Yeniden konuşana kadar birkaç dakika geçti. Bu sefer sözlerini çok dikkatle seçiyora benziyordu.

Page 182

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yani Grimmauld Meydanı'na tıkkıldığından beri... onun biraz... pervasızlaştığını... düşünmüyor musun? Sence o... biraz da... sanki... bizim üzerimizden yasamıyor mu?"

"Nasıl yani 'bizim üzerimizden'?" diye çıkıştı Harry. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... ne bileyim, Bakanlık'tan birinin burnunun dibinde gizli Savunma derneği kurmaya bayılırdı diyorunuz... kaldığı yerde çok az şey yapabildiği için hayal kırıklığına uğramış diyorunuz... o yüzden de galiba... bizi kısırtmaya hevesli."

Ron iyice sasırmış görünüyordu.

"Sirius haklı," dedi, "sen sahiden de anneme benze-din."

Hermione dudagını ısırdu ve cevap vermedi. Tam Peeves pike yapıp Katie'nin kafasına bütün bir mürekkep

sisesini bosaltırken zil çaldı.

*

Gün ilerledikçe hava düzelmedi ve o aksam saat yedi-

489

de, Harry ve Ron antrenman için Quidditch sahasına gittiklerinde, birkaç dakika içinde sırlıklam oldular. Islak çimenlerde ayakları kayıyordu. Gökyüzü koyu bir fırtına grisi rengine bürünmüştü, soyunma odalarının sıcaklığına ve ısığine ulaşmak insanı rahatlatıyordu, bu molanın geçici olduğunu bilseler bile. Soyunma odalarında gördükleri Fred ve George, uçmaktan kurtulmak için

kendi Kaytar-tan Çerezkutuları'm kullansalar mı, kullanmasalar mı diye tartışıyorlardı.

"... ama her iddiasına varım ki, ne yaptığımızı anlar," dedi Fred, agzının ucuyla. "Keske dün ona biraz Kusma Pastili satmayı teklif etmeseydim."

George, "Ateslendiren Sekerleme'yi deneyebiliriz," diye mırıldandı, "onu henüz kimse görmedi ve -"

"İse yarıyor mu?" diye sordu Ron umutla. Yağmur daha da hızla dövüyordu damı, rüzgâr da binanın etrafında uluyordu.

"Sey, evet," dedi Fred, "atesim basbayacağı çıkarıyor."

"Ama aynı zamanda kocaman, iltihaplı çıbanlara da yol açıyor," dedi George. "Onlardan nasıl kurtulacağımızı çözemedik henüz."

"Ben çıban falan görmüyorum," dedi Ron, ikizlere bakarak.

"Görmezsin tabii," dedi Fred acı acı. "Genellikle halka sergilediğimiz bir yerde degiller çünkü."

"Ama bir süpürge üzerinde oturmayı gerçekten de eziyete -"

"Tamam, millet, dinleyin," dedi Angelina yüksek sesle, Kaptan odasından çıkarak. "Havanın ideal bir hava ol-

490

madığını biliyorum, ama Slytherin'le de bu kosullar altında oynama ihtimalimiz var. Bu yüzden de, onlarla nasıl basa çıkacağımızı görmek için iyi olur dedim. Harry, hani o fırtınada Hufflepuff la oynadığımızda, gözlüğün yağmurdan bugulanmasını diye bir şey yapmamış mıydın sen?"

"Hermione yapmıştı," dedi Harry. Asasını çıkardı, gözlüğüne dokundu ve, "Impervius!" dedi.

"Bence hepimiz bunu denemeliyiz," dedi Angelina. "Yağmuru yüzümüzden uzak tutabilirsek, görüş mesafesine gerçekten faydası olur - hadi bakalım, hep beraber -Impervius! Tamam. Yürüyün."

Hepsi asalarını yeniden cüppelerinin iç ceplerine koydu. Süpürgelerini omuzlarına vurdular ve Angelina'mın ardına düşüp soyunma odasından çıktılar.

Gittikçe derinlesen çamurlara bata çıka sahanın ortasına gittiler; görüş mesafesi, Impervius Büyüsü'yle bile berbattı; ısı hızla azalıyordu ve yağmur perdeler halinde araziye tarıyordu.

"Haydi, ben düdüğ çalınca," diye bağırdı Angelina.

Harry her tarafa çamur saçarak yerden havalandı ve yukarı doğru fırladı, rüzgâr onu biraz yana savurdu. Bu havada Snitch'i nasıl göreceği hakkında en ufak fikri yoktu, antrenmanda kullandıkları Blutger'ı görmekte bile yeterince zorluk çekiyordu zaten. Antrenman başladıktan bir dakika sonra Blutger az kalsın onu süpürgesinden düşürüyordu, ondan kurtulmak için Tembel Hayvan Tutu-nusu'na başvurması gerekti. Ne yazık ki, Angelina bunu görmedi. Aslında, hiçbir şeyi göremiyor gibiydi; kimse

491

Page 183

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

baskalarının ne yaptığını farkında değildi. Rüzgâr siddetleniyordu; Harry uzaktan bile, gölün yüzeyine vuran yağmurun sakırtısını, sıpırtısını duyuyordu.

Angelina yenilgiyi kabul etmeden önce onları bir saate yakın çalıştırdı. Sonra da, antrenmanın yine de vakit kaybı olmadığını iddia ederek, sırlıklam ve sıkkın takımını soyunma odasına götürdü, ama kendi söylediklerine kendinin de pek inanmadığı sesinden anlaşılıyordu. Fred ve George daha bir kızgın görünüyorlardı; her ikisi de çarpık çarpık yürüyordu ve en ufak harekette yüzlerini buruşturuyorlardı. Harry havluyla saçını kurularken, onların alçak sesle aralarında konuşarak yakındıklarını duyabiliyordu.

Fred, boguk bir sesle, "Sanırım benimkilerin birkaç tanesi patladı," dedi.

George, yüzünü buruşturarak, "Benimkiler patlamadı," dedi, "deli gibi zonklıyorlar... daha da büyümüş gibiler."

"AHH!" dedi Harry.

Havluyu yüzüne bastırıp, gözleri acıyla yumuldu. Basındaki yara izi yeniden dağlanırcasına sızlamıştı, haftalardır hiç bu kadar acımamıştı.

"N'oldu?" dedi birkaç ses.

Harry havluyu yüzünden çekti. Gözlüğü gözünde olmadığı için soyunma odası bulanık görünüyordu, ama yine de herkesin yüzünün ona dönmüş olduğunu anlayabiliyordu.

"Hiç," diye mırıldandı, "elimi - gözüme soktum, hepsi bu."

492

Ama Ron'a anlamlı bir bakış attı ve takımın geri kalanı pelerinlerine sarınarak ve sapkalarını kulaklarının üzerine çekerek sırayla dışarı çıkarken, ikisi geride kaldı.

Alicia kapıdan kaybolur kaybolmaz, Ron, "Ne oldu?" dedi. "Yara izin mi?"

Harry evet anlamında basını salladı.

"Ama..." Ron korkmuş görünerek pencereye gitti ve dışarı, yağmura baktı, "o - o şimdi yakınımda olamaz, değil mi?"

Harry bir sıraya çöküp alnını ovuşturarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Herhalde kilometrelerce uzaktadır. Acıdı çünkü... o... kızdı."

Harry'nin öyle bir şey demeye niyeti yoktu, ağzından çıkanlar kulaklarına sanki bir yabancı söylüyormuş gibi geldi - ama doğru olduklarını hemen anladı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama, biliyordu; Voldemort, her neredeyse ve her ne yapıyorsa, büyük bir hiddet içindeydi.

"Onu gördün mü?" diye sordu Ron, dehsete düsmüş bir hali vardı. "Yoksa bir... imge gibi bir şey mi?"

Harry kıpırdamadan oturup ayaklarına baktı, zihninin ve hafızasının acının ardından gevsemesine fırsat verdi.

Birbirine girmiş karmaşık şekiller, hep birlikte yükselen ulur gibi sesler...

"Bir şeyin yapılmasını istiyor ve istediği şey yeterince hızla yapılmıyor," dedi.

Ağzından çıkan kelimeleri duyunca bir kez daha hayret etti, ama doğru olduklarından emin gibiydi.

"Ama... nasıl biliyorsun?" diye sordu Ron.

493

Harry basını iki yana salladı, ellerini gözlerine götürdü, avuçlarıyla gözlerine bastırdı. Gözlerinde küçük yıldızlar çaktı. Ron'un, yanındaki sıraya oturduğunu hissetti, onun kendisine baktığını biliyordu.

"Geçen seferki de böyle bir şey miydi?" diye sordu Ron usulca. "Umbridge'in odasında yara izin acıdığı zaman? Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen kızmış mıydı?"

Harry basını iki yana salladı.

"Ne öyleyse?"

Harry de o akşamı düşünüyordu. Umbridge'in yüzüne bakıyordu... yara izi acıdı... ve karnında o tuhaf hissi duymustu... garip, içi hoplarmış gibi bir duygu... çok mutlu bir duygu... ama tabii ne olduğunu anlamamıştı, çünkü o sırada kendisini berbat hissediyordu...

"Geçen seferki, memnun olduğu içindi," dedi. "Cidden memnun olmuştum. İyi bir... şey olacağını düşünüyordum. Ve Hogwarts'a gelmemizden önceki gece..." Ron ile ikisinin Grimmauld

Meydanı'ndaki yatak odalarında yara izinin fena halde acıdığı ana döndü... "çok kızgındı..."

Page 184

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Dönüp Ron'a baktı, o da ağız açık, Harry'ye bakıyordu.

Hayranlık dolu bir sesle, "Trelawney'nin isini elinden alabilirsin, abi," dedi.

"Ben kehanette bulunmuyorum," dedi Harry.

"Hayır, ne yapıyorsun, biliyor musun?" dedi Ron. Sesi hem korkmuş, hem de etkilenmiş gibiydi.

"Harry, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Seriin zihnini okuyorsun]"

"Hayır," dedi Harry, basını sallayarak. "Daha çok... ruh halini, sanırım. Onun ne gibi bir ruh hali içinde oldu-

494

gunun sinyallerini alıyorum. Dumbledore geçen yıl buna benzer bir şey demisti. Voldemort yakınımda olduğu zaman, ya da nefret duyduğu zaman, bunu hissedebildiğimi söylemişti. Eh, artık memnun olduğu zaman da hissedebiliyorum iste..."

Bir sessizlik oldu. Rüzgâr ve yağmur binayı dövüyordu.

"Birine söylemelisin," dedi Ron.

"Geçen sefer Sirius'a söylemistim."

"Eh, bu sefer de söyle öyleyse!"

"Söyleyemem ki!" dedi Harry çaresizce. "Umbridge baykusları ve atesleri kolluyor, unuttun mu?"

"Öyleyse Dumbledore'a söyle."

"Az önce dedim ya sana, zaten biliyor," demekle yetindi Harry. Ayaga kalktı, pelerininin çividen aldı ve sırtına attı. "Yeniden söylemenin anlamı yok."

Ron kendi pelerininin önünü bağladı, Harry'ye düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Dumbledore bilmek isterdi," dedi.

Harry omuz silkti.

"Yürü hadi... daha Susturma Büyüleri'ni çalışmamız gerekiyor."

Çamurlu çimenlerde kayarak, sendeleyerek hiç konuşmadan karanlık araziden satoya döndüler.

Harry derin derin düşünüyordu. Voldemort'un yapmak istediği, ama yeterince hızla gerçekleşmeyen şey neydi?

"... baska planlar var... gerçekten de çok sessizce uygulamaya koyabileceği planlar... sadece sinsice elde edebileceği şeyler... silah gibi bir şey... geçen sefer sahip olmadığı bir şey..."

495

Harry haftalardır bu cümleler üzerinde düşünmemisti; Hogwarts'ta olup bitenlere çok kaptırmıyordu kendini, Umbridge'le arasında sürüp giden muharebelerle (çatışmalarla), Bakanlık müdahalesinin haksızlığıyla meşgul olmuştun... ama şimdi aklına gelmişlerdi iste, meraka kapılmasına yol açmışlardı... Voldemort'un öfkesi ancak, silahı -artık her neyse- ele geçirmeye daha yakın olmayışından kaynaklanabilirdi. Acaba Yoldaslık mı onu engellemiş, silahı ele geçirmekten alıkoymuştu? Silah nerede saklanıyordu? Simdi kimin elindeydi?

"Mimulus mimbletonia," dedi Ron'un sesi. Harry tam vaktinde kendine gelerek portre deliginden tırmanıp ortak salona girdi.

Anlaşılan Hermione erkenden yatmaya gitmiş, yakındaki bir koltuga kıvrılmış Crookshanks'i ve söminenin yanındaki bir masada duran birkaç yamru yumru cin sapkasını geride bırakmıştı. Harry onun ortada olmayışına hayli memnun oldu, çünkü ne yara izinin acımasını tartışmak istiyordu, ne de Dumbledore'a git diye zorlanmayı. Ron ona endiseli bakışlar atıp duruyordu ama, Harry Tılsım kitaplarını çıkardı ve ödevini bitirmek için çalışmaya koyuldu. Oysa sadece, dikkatini ödevine vermiş numarası yapıyordu. Ron yatmaya gideceğini söyleyene kadar hemen hemen hiçbir şey yazmamıştı.

Gece yarısı geldi geçti, Harry hâlâ iskorbüt otu, sela-motu ve aksırık bitkisinin kullanımı üzerine bir bölümü okuyor ve tek kelimesini bile anlamıyordu.

Bu nebatat, beynin iltihaplanmasında fevkalade tesirlidir ve bu yüzden de Kafa Karıştırma ve Afallatma ilaçlarında çok kul-

496

lanırlar, ki bunlarda büyücü fevrilik ve pervasızlık yaratma arzusundadır...

... Hermione, Grimmauld Meydanı'na tıkalı kaldığı için Sirius'un pervasızlaştığını söylemişti...

Page 185

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

... beynin iltihaplanmasında fevkalade tesirlidir ve bu yüzden de...

... Gelecek Postası, Voldemort'un neler hissettiğini bildiğini duyarsa, onun beyninin iltihaplandığını düşünürdü...

... bu yüzden de Kafa Karıştırma ve Afallatma İlaçlarında çok kullanılırlar...

... kafa karıştırıcı, evet; Voldemort'un neler hissettiğini neden biliyordu ki? Voldemort'la aralarında bulunan ve Dumbledore'un hiçbir zaman tatmin edici şekilde açıklamayı basaramadığı bu acayip bağ neyin nesiydi?

... ki bunlarda büyücü...

... Harry uyumayı ne kadar isterdi...

... fevrilik ve pervasızlık yaratma...

... söminenin önündeki koltugu sıcak ve rahattı, yağmur hâlâ camları siddetle dövüyordu, Crookshanks mırli-yor, alevler çitirdiyordu...

Kitap, Harry'nin gevsek ellerinden kurtuldu ve havı dökülmüş sömine halısının üstüne pat diye düştü. Harry'nin bası yana kaydı...

Bir kez daha penceresiz bir koridorda yürüyordu, adımlarının sesi sessizlikte yankılanıyordu.

Geçidin sonundaki kapı gitgide daha yakına gelirken, kalbi heyecanla çarpıyordu... bir açabilse... ötesine geçebilse...

Elini uzattı... parmakları kapının birkaç santim uza-ğındaydı...

497

"Harry Potter, efendim!"

Sıçrayarak uyandı. Ortak salonda bütün mumlar sönmüştü, ama yakınında bir şey hareket ediyordu.

"Kimarorda?" dedi Harry, iskemlesinde birden doğrularak. Sömine söndü sönecek gibiydi, oda çok karanlıktı.

Cik cik bir ses, "Baykusunuz Dobb/de, efendim!" dedi.

Harry boguk boguk, "Dobby?" dedi, karanlığın içinden sesin kaynağını arıyordu.

Ev cini Dobby, Hermione'nin ördüğü sapkalardan bes altı tanesinin durduğu masanın yanındaydı.

Kocaman, sivri uçlu kulakları, Hermione'nin ördüğü bütün sapkalardan olusuyormuş izlenimi veren bir yığının altından çıkmıştı; hepsini üst üste giymişti, bası neredeyse bir metre uzamış görünüyordu, en üstteki ponponda da sakın sakın öten ve besbelli iyileşmiş olan Hedwig oturuyordu.

Cin, tiz bir sesle ve yüzünde katıksız bir hayranlık ifadesiyle, "Dobby, Harry Potter'in baykusunu geri getirmeye gönüllü oldu," dedi. "Profesör Grubbly-Plank onun artık iyi olduğunu söylüyor, efendim." Yerlere kadar eğilerek selam verdi, kalem gibi burnu sömine halısının eprimis yüzeyini sıyırdı. Hedwig, kızgın bir ötüle kanatlarını çırparak havalandı, Harry'nin koltugunun koluna kondu.

Harry, Hedwig'in basım oksayıp, "Tesekkürler, Dobby!" dedi. Gözlerini kırpıştırıyor, rüyasındaki kapı görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordu... çok canlı bir görüntüydü bu. Tekrar Dobby'ye bakınca, cinin aynı zamanda birkaç tane atkı takmış ve sayısız çorap giymis olduğunu da fark etti, öyle ki ayakları bedenine göre fazla büyük görünüyordu.

498

"Sey... Hermione'nin bıraktığı bütün giysileri sen mi alıyorsun?"

"Ah, hayır, efendim," dedi Dobby mutlulukla. "Dobby bazısını da Winky'ye götürüyor, efendim."

"Ya, Winky nasıl peki?" diye sordu Harry.

Dobby'nin kulakları hafiften düştü.

"Winky hâlâ çok içiyor, efendim," dedi üzgün üzgün. Tenis topu kadar büyük, yuvarlak, yeşil gözlerini yere dikti. "Giysileri hâlâ sevmiyor, Harry Potter. Öbür ev cinleri de öyle. Hiçbirisi Gryffindor Kulesi'ni temizlemiyor artık, her yerde sapkalarla çoraplar gizli diye, bunu hakaret sayıyorlar, efendim. Bütün isi tek basına Dobby yapıyor, efendim, ama Dobby aldırıyor, efendim, çünkü hep Harry Potter'ı görmeyi umuyor ve bu gece, efendim, dileği yerine geldi!" Dobby yeniden yerlere kadar eğildi. "Ama Harry Potter mutlu görünmüyor," diye devam etti, doğrulup çekingen bir tavırla Harry'ye bakarak. "Dobby onun uykusunda sayıkladığını duydu. Harry Potter kötü

Page 186

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

rüyalar mı görüyordu?"

"Pek kötü sayılmaz," dedi Harry, esneyip gözlerini ovuşturarak. "Daha beterini görmüştüm."

Cin kocaman, küre gibi gözleriyle Harry'yi inceledi. Sonra kulakları sarkık, büyük bir ciddiyetle, "Dobby keske Harry Potter'a yardım edebilsem diyor," dedi, "çünkü Harry Potter Dobby'yi serbest bıraktı ve Dobby şimdi çok, çok daha mutlu."

Harry gülümsedi.

"Bana yardım edemezsin, Dobby, ama yine de teklif ettiğin için tesekkürler."

499

Egilib İksir kitabını yerden aldı. Ödevini ertesi gün bitirmeye çalışacaktı artık. Kitabı kapattı ve kapatırken söminenin atesinden gelen ısı, elinin üstündeki ince beyaz yara izlerini aydınlattı - Umbridge'li cezaların sonucu...

"Bir dakika - benim için yapabileceğin bir şey var, Dobby/" dedi Harry ağır ağır.

Cin, agzı kulaklarında geri döndü.

"Söyleyin, yeter, Harry Potter, efendim!"

"Yirmi sekiz kişinin Karanlık Sanatlara Karsı Savunma çalışacağı bir yer bulmam gerekiyor, öğretmenlerin hiçbirinin bizi yakalayamayacağı bir yer. Özellikle," Harry kitabı tutan elini sıktı, yara izleri inci gibi beyaz beyaz parladı, "Profesör Umbridge'in."

Cinin gülümseyişinin silinmesini, kulaklarının sarkmasını bekliyordu; bunun imkânsız olduğunu, ya da bir yer bulmak için çalışacağını, ama pek de umutlu olmadığını söylemesini bekliyordu.

Dobby'nin hoptomasını, kulaklarını neseyle sallamasını ve ellerini birbirine vurmasını beklemiyordu.

"Dobby tam böyle bir yer biliyor, efendim!" dedi sevinçle. "Dobby Hogwvarts'a geldiğinde, diğer ev cinlerinin bundan söz ettiğini duydu, efendim. Biz oraya Gelen Giden Oda deriz efendim, ya da İhtiyaç Odası!"

"Niye?" dedi Harry merakla.

"Çünkü," dedi Dobby ciddi ciddi, "orası ancak gerçekten ihtiyaç duyunca girilebilen bir odadır.

Bazen oradadır, bazen yoktur, ama ne zaman ortaya çıksa hep onu arayanın ihtiyaçlarıyla donatılmıştır. Dobby de burayı kullandı, efendim," dedi cin, sesini alçaltıp suçlu bir ifade

500

takınarak, "Winky çok içkiliyken. Onu İhtiyaç Odası'na sakladı, orada Kaymakbirası panzehiri buldu, bir de ayıla-na kadar yatacağı cin boyu güzel bir yatak, efendim... ve Dobby, Mr Filch'in temizlik malzemeleri bittiği zaman orada yenilerini bulduğunu da biliyor, efendim, ve -"

"Ve eger bir tuvalete gerçekten ihtiyacın varsa," dedi Harry, birden Dumbledore'un bir önceki yılın Noel Balosu'nda ona söylediği bir şeyi hatırlayarak, "oda lazımlıklarla da dolu olur mu?"

"Dobby öyle sanıyor, efendim" dedi Dobby, içtenlikle basım sallayarak. "Harika bir oda, efendim."

Harry, iskemlesinde daha dik oturarak, "Kaç kisi biliyor bu odayı?" diye sordu.

"Çok az, efendim. İnsanlar çoğu kez ona ihtiyaçları olunca tesadüfen rastlar ama çoğu bir daha hiç bulamaz, çünkü hep orada hizmet sunmak için beklediğini bilmezler, efendim."

"Müthiş görünüyor," dedi Harry, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Mükemmel görünüyor, Dobby. Nerede olduğunu bana ne zaman gösterebilirsin?"

"Ne zaman isterseniz, Harry Potter, efendim," dedi Dobby. Harry'nin coskusundan çok hosnut kalmısa benziyordu. "İsterseniz şimdi de gidebiliriz!"

Dobby'yle gitme fikri Harry'ye bir an çok çekici geldi. Koltugundan yan yana kalkmış, Görünmezlik Pelerini'ni almak için bir kosu yukarı çıkmaya niyetleniyordu ki, Her-mione'ninkine çok benzeyen -ve ilk defa duymadığı- bir ses kulagina fısıldadı: pervasız. Sonuçta saat çok geçti, Harry bitkindi ve Snape'in ödevini bitirmesi gerekiyordu.

501

"Bu gece olmaz, Dobby," dedi Harry istemeye istemeye. Yeniden koltuguna çöktü. "Bu çok önemli bir is... yüzüme gözümü bulastırmak istemiyorum, doğru dürüst plan yapmak gerek. Bak, bu İhtiyaç Odası'nın tam nerede olduğunu söyleyebilir misin bana? Bir de, oraya nasıl girildiğini?"

*

Üst üste iki ders Bitkibilim'e gitmek için, su basmış sebze tarhında sap sup su sıçratarak

Page 187

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yürüyorlardı; cüppeleri sisip çevrelerinde dönüyordu. Ders başlayınca, seranın damını kırbaçlayan dolu gibi yağmur damlaları yüzünden Profesör Sprout'un ne dedigini pek duymadılar. Öğleden sonraki Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi, fırtına altındaki araziden zemin kattaki bos bir sınıfa alınacaktı. Öğle yemeginde Angelina takım üyelerini bulup Quid-ditch antrenmanının kaldırıldığını söyleyince derin bir nefes aldılar.

Harry, kendisine haberi veren Angelina'ya alçak sesle, "İyi," dedi, "çünkü ilk Savunma toplantımızı yapacak yer bulduk. Bu gece, saat sekizde, yedinci kattaki ifritler tarafından sopalanan Boskafa Barnabas gobleninin tam karşısında. Katie ile Alicia'ya sen söyleyebilir misin?"

Angelina biraz sasırmış göründü, ama diğerlerine söylemeye söz verdi. Kurt gibi acıkılmış olan Harry, sosisle-riyle patates püresine gömüldü. Balkabacı suyu içmek için basını kaldırmıstı ki, Hermione'nin onu gözlediğini gördü.

"Ne var?" dedi boguk bir sesle.

502

"Sey... yani, Dobby'nin planları her zaman pek güvenli olmaz da. Kolundaki bütün kemikleri kaybetmene yol açmıstı, hatırlıyor musun?"

"Bu oda Dobby'nin çılgın bir fikri degil; Dumbledore da biliyor, Noel Balosu'nda bana sözünü etmisti."

Hermione'nin yüzündeki endiseli ifade silinip gitti.

"Dumbledore sana söz etti, öyle mi?"

"Laf arasında," dedi Harry, omuz silkerek.

"Ah, tamam öyleyse, mesele yok," dedi Hermione neseyle, bir daha da itiraz etmedi.

Ron'la birlikte günün büyük kısmını, Domuz Kafası'nda listeye adlarını yazmış kisileri bulup, onlara aksam nerede toplanacaklarını söylemekle geçirdiler. Harry, Cho Chang ile arkadaşını ilk bulan Ginny olunca biraz hayal kırıklığına uğradı; ama aksam yemeginden sonra, haberin Domuz Kafası'na gelen yirmi bes kisten her birine iletildiginden emindi.

Saat yedi buçukta Harry, Ron ve Hermione Gryffin-dor ortak salonundan çıktılar. Harry'nin elinde eski bir parsömen vardı. Besinci sınıfların saat dokuzaya kadar koridorda dolmasına izin veriliyordu ama, üçü de yedinci kata çıkana kadar endiseyle etraflarına bakındılar.

"Durun," diye uyardı Harry. Son merdivenin en üst basamağında parsömeni açtı, asasıyla dokundu ve, "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir sey düşünmüyorum," diye mırıldandı.

Parsömenin bos yüzeyinde bir Hogwarts haritası belirdi. Üzerinde isimler yazan ve hareket eden minik siyah noktalar, kimlerin nerede olduğunu gösteriyordu.

503

Haritayı gözlerine yaklaştıran Harry, "Filch ikinci katta," dedi, "Mrs Norris de dördüncü katta."

"Ya Umbridge?" diye sordu Hermione kaygıyla.

"Odasında," dedi Harry, parmağıyla göstererek. "Tamam, gidelim hadi."

Koridordan telasla Dobby'nin Harry'ye tarif ettiği yere doğru yürüdüler; Boskafa Barnabas'ın ifritlere bale öğretme yolundaki budalaca çabasını gösteren muazzam bir goblenin tam karşısındaki bos bir duvardı bu.

"Tamam," dedi Harry alçak sesle. Güve yemis bir ifrit, onlara bakmak için, müstakbel bale öğretmenini amansızca sopalamaya ara verdi. "Dobby bu duvarın önünden üç kez geçmek gerektiğini söyledi, bir yandan da ihtiyacımız olan şey üzerinde tüm gücümüzle yoğun-lasacakmısız."

Öyle de yaptılar. Bos duvann hemen ötesindeki pencereden çark ettiler, sonra da öbür taraftaki adam boyu vazodan. Ron yoğunlaşma çabasıyla gözlerini sımsıkı yummustu; Hermione alçak sesle bir seyler fısıldıyordu; Harry ileri bakıyordu, yumrukları sıkılıyordu.

Dövüsmeyi öğrenmek için bir yere ihtiyacımız var... diye düşündü. Bize çalışmak için bir yer verin yeter... bizi bulamayacakları bir yer...

Duvarın önünden üçüncü kez geçip geri döndüklerinde, "Harry!" dedi Hermione birden.

Duvarda pırl pırl cilalı bir kapı belirmisti. Ron, gözlerini dikmiş ona bakıyordu, biraz ihtiyatlı bir hali vardı. Harry elini uzattı, pirinç tokmagı tuttu, kapıyı açtı ve ötekilerin önü sıra, tıpkı sekiz kat aşağıdaki zindanları aydın-

Page 188

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

504

latanlar gibi titrek titrek yanan mesalelerle aydınlatılmış, ferah bir odaya adım attı.

Duvarlara ahsap kitaplıklar sıralanmıştı, yerde koltuk yerine kocaman ipek minderler vardı. Odanın öbür ucundaki bir dizi rafta Sinsioskop'lar, Sır Sezici'ler ve Harry'nin bir önceki yıl sahte Moody'nin odasında asılı gördüğünden emin olduğu büyük, çatlak bir Düşman-Camı duruyordu.

Ron coskuyla, "Sersemletme çalışırken bunlar bayagi ise yarar," dedi, minderlerin birini ayagıyla dürterek.

"Peki ya su kitaplar!" dedi Hermione heyecanla. Parmagım büyük, deri ciltli kitapların sırtlarında gezdirdi. "Yaygın Lanetler ve Karşı-Eylemleri Rehberi... Karanlık Sanatları Alt Etmek... Kendini Savunma Büyüleri.*, ooo..." Dönüp Harry'ye baktı, yüzü ıslı ıslı parlıyordu; Harry, yüzlerce kitabın varlığının Hermione'yi nihayet yaptıkları şeyin doğruluğuna ikna ettiğini gördü. "Harry, bu harika, burada bize gereken her şey var!"

Hiç vakit kaybetmeden Ugursuzluk Basmıslar İçin Ugursuzluk Büyüleri'ni rafından aldı, en yakın minderin üzerine çöktü ve okumaya başladı.

Kapı hafifçe vuruldu. Harry dönüp baktı. Ginny, Ne-ville, Lavender, Parvati ve Dean gelmişlerdi.

Dean, "Vay canına," diyerek etrafına baktı, çok etkilenmişti. "Burası da neresi böyle?"

Harry açıklamaya koyuldu, ama daha bitiremeden baskaları gelmişti ve yeniden başlamak zorunda kaldı. Saat sekiz olduğunda, bütün minderler dolmuştu. Harry kapıya doğru gitti, kilitle duran anahtarı çevirdi; güven ve-

505

ren tok bir tıkırtı çıktı ve herkes susup Harry'ye baktı. Hermione Ugursuzluk Basmıslar için Ugursuzluk Büyüleri'nde sayfasını itinayla isaretleyip kitabı yanına koydu.

"Eh," dedi Harry heyecanlı bir sesle. "Çalışmalarımız için burayı bulduk ve siz de - sey - memnun kaldınız anlaşılan."

"Muhtesem!" dedi Cho. Baskaları da mırıldanarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Ne tuhaf," dedi Fred, kaslarını çatıp odaya bakarak. "Bir keresinde Filch'ten kaçarken burada saklanmıştık, hatırlıyor musun, George? Ama o zaman sadece bir süpürge dolabıydı."

"Hey, Harry bunlar da ne?" diye sordu Dean, odanın arka tarafından; Sinsioskop'larla Düşman-Camı'nı gösteriyordu.

"Karanlık dedektörleri," dedi Harry, yanlarına varmak için minderlerin arasından geçti. "Temelde hepsi civarda Karanlık büyücüler ya da düşmanlar olup olmadığımı gösterir, ama onlara fazla da güvenmeyin, kandırılı-biliyorlar..."

Bir an çatlak Düşman-Camı'na baktı; içinde karanlık silüetler dolanıyordu, ama hiçbiri tanınacak gibi değildi. Düşman-Camı'na arkasını döndü.

"Eh, ilk önce ne yapsak diye düşünüyordum ve - sey -" Havaya kalkmış bir el gördü. "Ne var, Hermione?"

"Bence bir lider seçmemiz gerekiyor," dedi Hermione.

Cho hemen, "Lider Harry," dedi, Hermione'ye aklını kaçırdı herhalde der gibi bakıyordu.

Harry'nin midesi bir ters takla daha attı.

*

506

Hermione, kılı kıpırdamadan, "Evet ama, bence doğru dürüst oylamalıyız," dedi. "Böylece resmî bir is olur, ona da yetki verir. Evet - kim liderimizin Harry olması gerektiğini düşünüyor?"

Herkes elini kaldırdı, hatta bu isi pek gönülsüz yapsa da, Zacharias Smith bile.

"Sey - tamam, tesekkürler," dedi Harry, yüzünün alev alev yandığını hissedebiliyordu. "Ve - ne var, Hermione?"

Hermione, eli hâlâ havada ve yüzü ısılsı ısılsı, "Bence bir de adımız olmalı," dedi. "Takım ruhu ve birlik duygusu asılar, ne dersiniz?"

Angelina ümitle, "Umbridge-Karsıtı Birlik olabilir miyiz?" dedi.

"Ya da Sihir Bakanlığı Mankafadır Grubu?" diye önerdi Fred.

Hermione, Fred'e kaslarını çatarak, "Ben daha çok, ne isler çevirdiğimizi herkese belli etmeyen bir isim düşünüyordum," dedi, "toplantılarımız dışında da güvenle kullanabileceğimiz bir isim."

Page 189

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Defans Organizasyonu olur mu?" dedi Cho. "Kısaca D.O. yani, böylece kimse neden söz ettiğimizi anlamaz."

"Evet, D.O. iyi," dedi Ginny. "Yalnız Dumbledore'un Ordusu'nun kısaltması olsun, çünkü Bakanlık'ın en büyük korkusu da bu zaten, değil mi?"

Bunun üzerine takdir dolu mırıltılar ve kahkahalar yükseldi.

Hermione kasım kasım kasılarak, "D.O.'yu kabul edenler?" dedi, saymak için minderinin üstüne diz çökmüştü. "Çogunluğu sağladık - öneri kabul edilmistir!"

507

Hepsinin imzalarının bulunduğu parsömeni duvara igneledi, üzerine de büyük harflerle yazdı:

DUMBLEDÖRE'UN ORDUSU

"Tamam," dedi Harry, Hermione yine yerine oturunca. "Çalışmaya baslayalım mı o zaman? Ben ilk olarak Ex-pelliarmus'u yapalım diye düşünüyorum, yani Silahsız Bırakma Büyüsü. Çok temel bir büyü, biliyorum ama, benim çok isime yaramıştı -"

"Of, yapma," dedi Zacharias Smith, gözlerini devirip kollarını kavuşturdu. "Ben, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in karşısında Expelliarmus'un pek isimize yarayacağını sanmıyorum, ya sen?"

Harry yavaşça, "Ben ona karşı kullandım," dedi. "Hazıranda canımı kurtardı."

Smith aptal aptal ağızını açıp kaldı. Odanın geri kalanı sessizliğe büründü.

"Ama sanıma yakımsız diyorsan, gidebilirsin," dedi Harry.

Smith kıpırdamadı. Diğerleri de.

"Peki," dedi Harry. Bunca göz üstüneyken ağız biraz fazla kurumuş gibiydi. "Sanırım ikiserli gruplara ayrılıp çalışmamız gerekiyor."

Talimat vermek çok tuhaf geliyordu, hepsinin söylediklerine uyması ise daha da tuhaftı. Herkes hemen ayaga kalktı ve ikiser ikiser ayrıldılar. Bekleneceği gibi, Neville yalnız kalmıştı.

"Sen benimle çalışabilirsin," dedi Harry ona. "Tamam - üç deyince baslıyoruz öyleyse - bir, iki, üç -"

508

Oda birden Expelliarmus feryatlarıyla doldu. Asalar her yönde uçtu; yönünü sasıran büyüler raflardaki kitaplara çarpıp onları havaya fırlattı. Harry, Neville'e göre çok hızlıydı; Neville'in asası kendi çevresinde dönerek elinden uçtu, bir kıvılcım yağmuruyla tavana çarptı ve güm diye bir rafın üstüne kondu; Harry onu oradan bir Çağırma Büyüsü'yle geri aldı. Etrafa bakınca, ise temel büyülerle baslama tavsiyesinin yerinde olduğunu gördü. Odada üstünkörü büyüler kol geziyordu; çoğu kisi rakiplerini Silahsızlandırmayı beceremiyordu, ya onları birkaç adım geriye sıçratıyor ya da yaptıkları cılız büyüler ıslık sesi çıkararak rakiplerinin üzerinden geçerken yüzlerini buruşturuyorlardı.

"Expelliarmus!" dedi Neville ve gafil avlanan Harry, asasının elinden uçtuğunu hissetti.

"YAPTIM!" dedi Neville büyük bir sevinçle. "Daha önce hiç yapmamıştım - YAPTIM!"

"İyiymi!" diye ona cesaret verdi Harry. Gerçek bir düelloda karşısına çıkacak bir düşmanın, asasının yanında gevsekçe tutup başka bir yöne bakma ihtimalinin zayıf olduğunu Neville'e söylememeyi tercih etti. "Dinle, Neville, sen birkaç dakikalığına Ron ve Hermione'yle çalışabilir misin? Ben de biraz dolasıp diğerlerinin ne yaptığını bakayım."

Harry odanın ortasına gitti. Zacharias Smith'e çok tuhaf bir seyler oluyordu. Anthony Goldstein'i silahsızlandırmak için ağızını her açısında kendi asası elinden uçup gidiyordu, oysa Anthony'nin sesi bile çıkmıyor gibiydi. Harry'nin esrarı çözmek için çok bakınması gerekmedi:

509

Fred ve George, Smith'in bir iki metre uzagmdaydılar ve sırayla asalarını onun sırtına dogrultuyorlardı.

"Kusura bakma, Harry," dedi George hemen, Harry ile göz göze gelince. "Dayanamadık." Harry öbür çiftleri de dolastı, büyüü yanlıs yapanların hatalarını düzeltmeye çalıştı. Ginny, Michael Corner'la eslesmisti; gayet güzel beceriyordu, ama Michael ya çok kötüydü, ya da Ginny'ye büyü yapmak istemiyordu. Er-nie Macmillan asasını gereksiz yere gösterisle sallayarak açık veriyordu; Creevey kardeşler hevesli ama hayli istikrarsızdılar, raflarından fırlamış, etrafa

Page 190

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

uçusan kitapların çoğundan da onlar sorumluydu. Luna Lovegood da aynı şekilde tutarsızdı, bazen Justin Finch-Fletchley'nin asasını döndürerek elinden fırlatıyor, bazen de sadece saçlarının dikilmesine yol açıyordu.

"Tamam, durun!" diye haykırdı Harry. "Durun! DURUN!"

Bir düdüğe ihtiyacım var, diye düşündü ve derhal, en yakındaki kitap sıralarından birinin üstünde duran bir düdüğü gördü. Alıp kuvvetle üfledi. Herkes asasını indirdi.

"Fena sayılmaz," dedi Harry, "ama daha da iyi olabileceği kesin." Zacharias Smith ona dik dik baktı. "Bir daha deneyelim."

Yeniden odada dolasmaya koyuldu, orada burada durup önerilerde bulunuyordu. Yavaş yavaş, grubun performansı düzeldi. Cho ile arkadaşının yanına gitmekten bir süre kaçındı, ama odadaki her çiftin yanına iki kere gittikten sonra, artık onları ihmal edemeyeceği hissine kapıldı.

O yaklaşıırken, Cho, eli ayacağına dolayarak, "Ah, ha-

510

yır," dedi. "Expelliarmous! Yani, Expelliarmous! Ben - ay, pardon, Marietta!"

Kıvrık saçlı arkadaşının çüppesinin yeni ates almıştı; Marietta alevleri kendi asasıyla söndürdü ve sanki bu onun kabahatiymiş gibi gözlerini Harry'ye dikip baktı.

"Beni heyecanlandırdın, daha önce gayet iyi gidiyordum!" dedi Cho Harry'ye, pismanlıkla.

"Hiç fena değildi," diye yalan söyledi Harry, ama Cho kaslarını kaldırıncaya, "Peki, hayır, berbattı," dedi. "Ama gerektiği gibi yapabildiğini biliyorum, oradan seni izliyordum."

Cho güldü. Arkadaşı Marietta suratında hayli eksi bir ifadeyle onlara baktı, sonra da arkasını döndü.

"Ona aldırma," diye mırıldandı Cho. "Aslında burada olmak istemiyor, gelsin diye ben zorladım.

Annesiyle babası onun Umbridge'i rahatsız edecek herhangi bir şey yapmasını yasaklamış.

Anlıyorsun ya - annesi Bakanlık'ta çalışıyor."

"Ya senin annenle baban?" diye sordu Harry.

"Eh, onlar da benim Umbridge'e ters düşmemi yasakladılar," dedi Cho, gururla doğrularak. "Ama eğer Cedric'in basına gelenlerden sonra Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'le savasmayacağımı sanıyorlarsa -"

Sustu, kafası hayli karışmış görünüyordu. Aralarına tuhaf bir sessizlik çöktü; Terry Boot'un asası vızıldayarak yanlarından geçti ve Alicia Spinnet'in burnuna siddetle çarptı.

"Benim babam, Bakanlık karsıtı her eylemi çok destekler!" dedi Luna Lovegood gururla. Sesi Harry'nin hemen

511

arkasından geliyordu; belli ki onların konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Bu arada Justin Finch-Fletchley de, uçup basının üstüne kapanan çüppesinden kurtulmaya çalışıyordu. "Babam hep Fudge hakkındaki her iddiaya inanacağını söyler; yani, o Fudge kim bilir kaç cincüce öldürmüştür! Ve tabii Esrar Dairesi'ni de korkunç zehirler geliştirmek için kullanıyor, bunları onunla aynı fikirde olmayan herkese gizlice veriyor. Sonra onun Homçeren Kı-rangeçen'i de var -" Cho hayretler içinde ağzını açarken, Harry, "Sorma," diye mırıldandı. Cho kıkırdadı.

"Hey, Harry," diye seslendi Hermione odanın öbür yanından, "saate baktın mı?"

Harry saatine baktı, dokuzu on geçtiğini görünce fena halde sasırdı. Ya hemen ortak salonlarına gidecekler, ya da Filch tarafından yakalanıp, izin verilen bölgenin dışında oldukları için cezalandırılacaklardı. Düdüğünü çaldı; herkes "Expelliarmous" diye bağırmağı bıraktı, son birkaç asa patırtıyla yere düştü.

"Eh, bayagı iyiydi," dedi Harry, "ama geç oldu, artık bıraksak iyi olur. Haftaya aynı saatte, aynı yerde buluşuyor muyuz?"

"Daha önce bulusalım!" dedi Dean hevesle, birkaç kişi de basını sallayarak onayladı.

Ama Angelina hemen, "Quidditch sezonu başlamak üzere," dedi, "antrenman da yapmamız lazım!"

"Öyleyse önümüzdeki çarşamba gecesi," dedi Harry, "ek toplantılar için de o zaman karar veririz.

Hadi, artık gitsek iyi olur."

512

Yeniden Çapulcu Haritası'nı çıkardı, yedinci katta öğretmen var mı diye işaretleri dikkatle kontrol
Page 191

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

etti. Hepsini üçerli dörderli gruplar halinde yolladı, yatakhanelerine sağ salım döndüklerini görmek için endişeyle minik noktalarını izledi: Hufflepuff lar mutfaklara da giden bodrum koridoruna, Ravenclaw'lar satonun batısındaki bir kuleye, Gryffindor'lar da Sisman Hanım'm portresine giden koridor boyunca ilerlediler.

"Gerçekten çok ama çok iyiydi, Harry," dedi Hermi-one. Sonunda herkes gitmiş, o, Harry ve Ron kalmışlardı.

Disarı süzüldüler ve kapının arkalarında yeniden tasa dönüşmesini izlediler. Ron, "Evet, öyleydi!" dedi coskuyla. "Hermione'yi silahsızlandırmamı gördün mü, Harry?"

Hermione, "Bir tek kerecik," dedi. Ron'un sözleri dokunmustu ona. "Ben seni defalarca -"

"Hiç de bir tek kere değil, en azından üç kere -"

"Eh, eğer kendi ayasına takılıp da asamı elimden düşürmeni de sayıyorsan -"

Ortak salona gidene kadar tartıştılar, ama Harry onları dinlemiyordu. Gerçi bir gözü Çapulcu Haritası'nın üzerindeydi ama, bir yandan da Cho'nun ona kendisini heyecanlandırıldığını söyleyisini düşünüyordu.

513

ON DOKUZUNCU BOLÜM

Aslan ve Yılan

Sonraki iki hafta boyunca Harry kendini sanki göğsünün içinde bir tılsım taşıyormuş gibi hissetti; Umbridge'in derslerinde onu ayakta tutan, hatta onun korkunç pörtlek gözlerine bakarken nazikçe gülümsemesini mümkün kılan ısı ısı bir sırrı vardı. Harry ve D.O., Umbridge'in burnunun dibinde ona baskaldırıyor, onun ve Bakanlık'in en çok korktuğu şeyi yapıyordu. Derslerde ne zaman Wilbert Slinkhard'ın kitabını okuması gerekse, son toplantılarının memnuniyet verici anısını düşünüyör; Neville'in nasıl da Hermione'yi silahsızlandırmayı basardığım, Colin Cree-vey'nin üç toplantı boyunca çaba gösterdikten sonra Engelleme Büyüsü'nde nasıl da ustalastığını, Parvati Patil'in nasıl da Sinsioskop'ların durduğu masayı toz edecek kadar iyi bir Eksiltme Laneti yaptığını hatırlıyordu.

D.O. toplantıları için sabit bir gece bulmakta çok zorlanıyordu, çünkü üç Quidditch takımının da antrenmanlarını hesaba katmak gerekiyordu - üstelik bu antrenmanların zamanı sık sık kötü hava koşulları nedeniyle degistiriliyordu. Ama Harry bu konuda pek üzülmiyordu; içinde-

514

ki bir his, toplantı saatlerinin önceden kestirilemez olusunun büyük ihtimalle daha hayırlı olduğunu söylüyordu. Onları gözleyen biri varsa, belli bir düzen saptamakta zorlanacaktı.

Hermione, toplantılara çok kısa bir süre kala gün ve saatin degistirilmesi gerektiğinde bütün üyeleri yeni gün ve saatten haberdar etmek için akıllıca bir yol buldu; farklı Sina'lardan insanların ikide bir Büyük Salon'da dolasıp birbirleriyle konuşması süphe uyandırıcı olurdu çünkü. D.O.'nun bütün üyelerine sahte birer Galleon verdi (Ron sepeti ilk gördüğünde çok heyecanlandı, ciddi ciddi altın dağıtıldığını sanmıştı).

"Altınların kenarındaki sayıları görüyor musunuz?" dedi Hermione, dördüncü toplantının sonunda elindeki sahte Galleon'u herkesin göreceği bir şekilde tutarak. Altın para, mesalelerin ışığında dolgun dolgun, sarı sarı parlıyordu. "Gerçek Galleon'larda bu, altını döken cincüceyi belirten bir seri numarasıdır. Bu sahte paralarda ise, sayılar degisip bir dahaki toplantının gününü ve saatini gösteriyor. Tarih degistiginde altın ısınacak, böylece cebinizde taşıyorsanız farkına varabileceksiniz. Herkes bundan bir tane alacak; Harry bir sonraki toplantının tarihini belirlediginde kendi altınının üzerindeki tarihi ayarlayacak ve diğer paralara Degisken Büyüsü yaptığım için, hepsi degisip onunkiyle aynı tarihi gösterecek."

Hermione'nin sözlerini saskın bir sessizlik izledi. Odaya göz gezdirip ona dönük yüzlere baktı, hayli bozulmuş görünüyordu.

"Sey - iyi olur diye düşünmüştüm," dedi tereddütle,

515

Page 192

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"yani, Umbridge ceplerimizi tersyüz etmemizi bile istese, yanınızda bir Galleon tasımanın süpheli bir tarafı yok, değil mi? Ama... sey, kullanmak istemiyorsanız -"

"Degisken Büyüsü yapabiliyor musunuz?" dedi Terry Boot.

"Evet," dedi Hermione.

"Ama o... o büyü F.Y.B.S. düzeyinde," dedi Terry cılız bir sesle.

"Ah," dedi Hermione, alçakgönüllü görünmeye çalışarak. "Ah... sey... evet, sanırım öyle."

"Nasıl oluyor da sen Ravenclaw'da değilsin?" diye sordu Terry. Hermione'ye yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle bakıyordu. "Böyle bir zekâyla?"

"Sey, Seçmen Sapka, Seçim sırasında beni Ravenclaw/a koymayı ciddi ciddi düşünmüştü," dedi Hermione neseli bir sesle, "ama sonunda Gryffindor'da karar kıldı. Ee, Gal-leon'ları kullanıyor muyuz yani?"

Onaylayan mırıltıların ardından herkes gelip sepetten birer Galleon aldı. Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı.

"Bunlar bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"Ölüm Yiyen'lerin yara izlerini. Voldemort birinin yara izine dokundugunda hepsininki yanıyor, böylece ona katılmaları gerektiğini anlıyorlar."

"Sey... evet," dedi Hermione usulca, "fikir aklıma oradan geldi... ama farkındaysan tarihi üyelerimizin derisine değil, metalin üzerine kazımayı tercih ettim."

"Evet... senin yöntemini tercih ederim," dedi Harry sı-

516

rtarak, Galleon'unu cebine koyarken. "Bunların tek tehlikesi varsa, o da yanlışlıkla harcama ihtimalimiz."

"O biraz zor iste," dedi Ron, kendi sahte Galleon'unu matem havasıyla inceleyerek. "Gerçek Galleon'um yok ki karıştırırım."

Sezonun ilk Quidditch maçı olan Gryffindor-Slytherin karşılaşması ufukta görününce, D.O. toplantılarına ara verildi, çünkü Angelina neredeyse her gün antrenman yapmakta ısrar ediyordu. Quidditch Kupası'nın uzun süredir düzenlenmemiş olması da yaklasan maça yönelik ilgi ve heyecanı epey artırmıştı; Ravenclav'larla Hufflepufflar maçın sonucuyla hararetle ilgileniyorlardı, çünkü elbette sezon içinde onlar da bu iki takımla oynayacaktı; Bina Baskanları da, her ne kadar sportmenlik kisvesine bürün-seler de, kendi takımlarının kazanmasını sağlama konusunda azimli görünüyorlardı. Profesör McGonagall maç haftası onlara ödev vermemeye başlayınca, Harry onun Slytherin'i yenmeye ne kadar önem verdiğini anladı.

"Su anda elinizde yeterince is var diye düşünüyorum," dedi Profesör McGonagall azametle.

Gözlerini Harry ve Ron'un üzerine çevirip, "Quidditch Kupası'm odamda görmeye alıstım, çocuklar, onu Profesör Snape'e vermek zorunda kalmayı da hiç istemiyorum, o yüzden bos vaktinizi antrenman yaparak değerlendirin, olur mu?" dediğinde, kimse kulaklarına inanamadı.

Belli ki Snape de taraf tutmakta ondan aşağı kalmıyordu; Slytherin için o kadar çok antrenman saati ayırt-mıştı ki, Gryffindor'lar Quidditch sahasına çıkıp oynayacak zaman bulmakta güçlük çekiyordu. Ayrıca, Slythe-

517

rin'lerin koridorlarda Gryffindor oyuncularına ugursuzluk büyü yaptığine dair sikâyetlere de kulagını tıkıyordu. Alicia Spinnet gözlerini ve agzını kapatacak kadar uzamış kaslarla hastane kanadına gittiginde, Snape ısrarla, kendine bir Saç-sıklastırma Büyüsü yapmaya kalktığını söyledi ve Alicia kütüphanede çalışırken Slytherin Tutucusu Miles Bletchley'nin ona arkasından yaklaşıp büyü yaptığını söyleyen on dört görgü tanığını dinlemeyi reddetti.

Harry, Gryffindor'un kazanma sansı konusunda iyimserdi; sonuçta, Malfoy'un takımına karşı hiç maç kaybetmemişlerdi. Doğru, Ron hâlâ Wood düzeyinde oynanı-yordu, ama kendini geliştirmek için çok çalışıyordu. En zayıf tarafı, hata yaptıktan sonra kendine güvenini yitir-mesiydi; bir sayı yiyince morali bozuluyor, sayı yemeye daha da yatkın hale geliyordu. Öte yandan, Harry onun formda olduğu zamanlarda muhtesem kurtarılar yaptığını da görmüştü; en unutulmaz olanı, bir

Page 193

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

antrenmanda süpürgesinden tek elle sarkıp çok sert bir tekmeye Quaffle'ı kendi kalesinden öbür kaleye, orta çemberden içeri gönderisiydi; takımdaki diğer oyuncular bu kurtarısın, bir süre önce İrlanda Milli Tutucusu Barry Ryan'ın Polonya'nın en iyi Kovalayıcısı Ladislav Zamojski'ye karşı yaptığı kurtarıstan da iyi olduğu görüşündeydi. Fred bile, Ron'un belki de onu ve George'u gururlandırmasımın hâlâ mümkün olduğunu ve aralarında kan bağı olduğunu itiraf etmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladıklarını söylemişti -Harry'ye söylediklerine göre, bu kan bağını dört yıldır inkâr ediyorlardı.

518

Harry'yi gerçekten endiselendiren tek sey, Ron'un, Slytherin takımının daha sahaya çıkmadan

basuracağı moral bozma taktiklerinden fazlaca etkilenmesiydi. Tabii ki Harry bu kötü niyetli laflara dört yıl boyunca katlanmıstı, o yüzden de, "Hey, Potur, VVarrington seni cumartesi günü süpürgenden düsürmeye yemin etmiş diye duydum," gibi fısıltılar, kanını dondurmak söyle dursun, kahkahalarla gülmesine yol açıyordu. "VVarrington'ın dümeni öyle bozuk ki, bana degil de yanımdaki kisiye nisan alsa daha çok endiselenirdim," diye karşılık verince, Ron ve Hermione de güldüler, Pansy Parkinson'ın yüzündeki sırtıs ise anında silindi.

Ama Ron hakaretlerden, alaylardan ve gözdağı vermelerden oluşan amansız bir saldırıya maruz kalmamıstı hiç. Bazıları yedinci sınıfa giden ve ondan çok daha iri olan Slytherin'ler koridorlarda yanından geçerken, "Hastane kanadında kendine yatak ayırttın mı, Weasley?" diye fısıldadıklarında gülmüyor, yüzü açık yeşil bir renk alıyordu. Draco Malfoy, Ron'un Quaffle'ı düsürüsünü taklit ettiğindeyse (ki ne zaman birbirlerinin görüs alanına girseler bunu yapıyordu), Ron'un kulakları kızarıyor, elleri tuttuğu şeyi düsürmesine sebep olabilecek kadar siddetle titriyordu.

Ekim, uluyan rüzgârlar ve siddetli yağmurla kendini tüketti ve her sabah düşen kıragısıyla, açıkta kalmıs elleri ve yüzleri ısırın buz gibi rüzgârıyla, donmuş demir kadar soguk kasım geldi. Gökyüzü ve Büyük Salon'un tavanı soluk, incimsi bir griye döndü, Hogwarts'ın etrafındaki dağların tepeleri karla kaplandı ve satodaki sı-

519

caklık öyle düstü ki, birçok öğrenci ders aralarında koridorlarda kalın ve koruyucu ejderha derisi eldivenler giymeye başladı.

Maç sabahı geldiginde, hava açık ve soguktu. Harry uyanınca dönüp Ron'un yatagina baktı ve onu kollarını dizlerine dolamıs dimdik oturur, bosluga bakar halde buldu.

"İyi misin?" dedi Harry.

Ron basını evet anlamında salladı, ama konuşmadı. Harry ister istemez Ron'un kendine Sümüklüböcek-kus-ma Büyüsü yaptığı zamanı hatırladı; şimdi de o zamanki gibi solgun ve terliydi, ağzını açmaya da o zamanki kadar isteksiz görünüyordu.

"Bir kahvaltıya ihtiyacın var sadece," dedi Harry cesaret verircesine. "Hadi."

İçeri girdiklerinde Büyük Salon hızla dolmaktaydı, konuşmalar daha bir hararetiydi ve ortalıga daha taskın bir hava hâkimdi. Slytherin masasının yanından geçerlerken bir gürültü dalgası yükseldi. Harry dönüp baktığında, her zamanki yeşil-gümüşü atkılara ve sapkalara ek olarak, hepsinin yakasında taca benzeyen gümüş bir rozet olduğunu gördü. Nedense çoğu Ron'a el kol sallıyor, kahkahalarla gülüyordu. Harry yanlarından geçerken, rozetlerde ne yazdığını görmeye çalıştı, ama akıllı fikri Ron'u oradan çabucak geçirmekte olduğu için, durup okumakla vakit kaybetmedi.

Herkesin kırmızı-altın renklere bürünmüş olduğu Gryffindor masasında onları coskulu bir karşılama bekliyordu, ama tezahürat Ron'un moralini yükselteceğine iyi-

520

den iyiye çöktetti; kendini en yakın bos yere bıraktı, yüzünde son yemegine oturmuş gibi bir ifade vardı.

"Böyle bir ise kalkıstım ya, çatlagım herhalde," dedi boguk bir fısıltıyla. "Çatlak."

"Sersemlik etme," dedi Harry sert bir sesle, ona birkaç çeşit gevrek uzatarak, "bir şey olmaz.

Heyecanlanman normal."

"Bes para etmem ben," dedi Ron çatlak bir sesle. "Berbatım. Canımı kurtarmak için bile dogru dürüst oynayamam. Ne diye böyle bir seye girdim ki?"

Page 194

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldasığı

"Topla kendini," dedi Harry katı bir sesle. "Geçen gün ayagınla yaptığın kurtarısı hatırla, Fred'le George bile muhtesem olduğunu söyledi."

Ron, Harry'ye azap çeken gözlerle baktı.

"O bir kazaydı," diye fısıldadı ıstırapla. "Bilerek yapmadım - hiçbiriniz bakmıyorken süpürgemden kaymıstım, yeniden üzerine çıkmaya çalışırken de kazara Quaffle'ı tekmelemisim."

"Eh," dedi Harry, bu nahos sürprizin ardından hemen toparlanarak, "sen öyle birkaç kaza daha yap, oyun çantada keklik demektir, degil mi?"

Hermione ve Ginny, üzerlerinde kırmızı ve altın rengi atkılar, eldivenler ve rozetlerle masanın karşı tarafında oturuyorlardı.

Ginny, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ron'a. Ron gevrek kâsesinin dibinde kalmıs azıcık süte, sanki içinde kendini bogmayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi bakıyordu.

"Heyecanlı sadece," dedi Harry.

521

"Eh, bu iyiye isaret, insan biraz heyecanlanmayınca sınavlarda da pek başarılı olamıyor bence," dedi Hermi-one samimi bir edayla.

"Merhaba," dedi arkalarından hulyalı ve dalgın bir ses. Harry basını kaldırıp baktı: Luna Lovegood, Ravenclaw masasından kalkıp gelmişti. Birçok kişi saskın saskın ona bakıyor, bazılarıysa açıkça gülüyor, parmaklarıyla onu isaret ediyordu; kim bilir nereden bulduğu, gerçek aslan kafası büyüklüğünde ve biçiminde bir sapka, kafasında düstü düşecek gibi duruyordu.

"Ben Gryffindor'u tutuyorum," dedi Luna, gereksiz bir şekilde sapkasını isaret ederek. "Bakın, ne yapıyor..."

Elini kaldırıp sapkaya asasıyla vurdu. Sapka agzını açtı ve son derece gerçekçi bir kükreyle etraftaki herkesin ödünü kopardı.

"Güzel, değil mi?" dedi Luna mutlu mutlu. "Aslında ona bir yılan çignetmek istiyordum, hani Slytherin'i tem-silen, ama yeterli vakit yoktu. Neyse... iyi sanslar, Ronald!"

Süzülürcesine uzaklaştı. Daha Luna'nın sapkasının sokundan sıyrılamamışlardı ki, Angelina, yanında Katie ve neyse ki Madam Pomfrey tarafından kasları normale döndürülmüş Alicia ile birlikte, aceleyle yanlarına geldi.

"Hazır olduğunuzda," dedi, "dogruca sahaya çıkıp şartları kontrol ediyoruz, sonra da üstümüzü degistiriyoruz."

"Birazdan geliriz," diye söz verdi Harry. "Ron'un biraz kahvaltı etmesi lazım sadece."

Ancak on dakika sonra, Ron'un baska bir sey yiyecek

522

durumda olmadığı anlaşıncı, Harry onu soyunma odalarına götürmenin en iyisi olacağına karar verdi. Hermi-one de onlarla birlikte masadan kalktı ve Harry'yi kolundan tutup kenara çekti.

"Ron'un o Slytherin rozetlerinde ne yazdığını görmesine izin verme," diye fısıldadı telasla.

Harry ona soran gözlerle baktı, ama Hermione uyarır-casına basını iki yana salladı; Ron, çaresiz ve ümitsiz bir halde, ağır ağır yanlarına gelmişti.

"İyi sanslar, Ron," dedi Hermione, parmaklarının ucunda yükselip onu yanagından öperek. "Sana da, Harry -"

Büyük Salon'un çıkışma yürürlerken, Ron biraz kendine gelmiş gibiydi. Saskın bir halde, sanki az önce ne olduğunu anlayamıyormuş gibi yanığına, Hermione'nin öptüğü yere dokundu. Etrafında olanı biteni fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordu, ama Slytherin masasının yanından geçerlerken, Harry merak içinde göz ucuyla taç biçimli rozetlere baktı ve üzerlerine kazınmış sözcükleri okudu:

Krahmızsın VJeasley

içinde bunun iyi bir sey olamayacağına dair kötü bir his uyanan Harry, Ron'u aceleyle Giriş Salonu'ndan geçirdi, tas merdivenlerden indirdi ve buz gibi açık havaya çıkardı.

Aceleyle egimli çimenlikten stada dogru giderlerken, üzerine kırağı düsmüş çim, ayaklarının altında çatırıyor-du. Hiç rüzgâr yoktu ve gökyüzü alabildiğine inci beya-

Page 195

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

523

zıydı; bu da, görüs mesafesinin iyi olacağı ve göze dogrudan güneş ısıyı girmeyeceği anlamına geliyordu. Harry, Ron'a bu cesaret verici seylerden söz etti, ama onun kendisini dinlediğinden pek emin değildi.

Soyunma odasına girdiklerinde, Angelina çoktan üzerini degismis, digerleriyle konusuyordu. Harry ve Ron üzerlerine cüppelerini geçirdiler (Ron birkaç dakika boyunca kendininkinin arkasını önüne giymeye çalıştıktan sonra, Alicia haline acıyıp ona yardım etti), sonra da oturup maç öncesi konusmasını dinlediler. İnsanlar satodan sahaya sel gibi akarken, dışarıdan gelen sesler arttıkça arttı.

"Pekâlâ, Slytherin'in maça nasıl bir kadroyla çıkacağını öğrendim," dedi Angelina, elindeki parsömen parçasına bakarak. "Geçen seneki Vurucu'lar Derrick ve Bole bu sene yok, ama anlaşılan Montague onların yerine iyi uçan birilerini değil, her zamanki gibi bir çift gorili almış. Crab-be ve Goyle adında iki herif, onlar hakkında pek bir sey bilmiyorum -"

"Biz biliyoruz," dediler Harry ve Ron bir ağızdan.

"Eh, süpürgeğin bir ucunu öbüründen ayırt edebilecek kadar bile akıllı görünmediler benim gözüme," dedi Angelina, parsömenini cebine sokarak, "ama ona bakarsanız, Derrick ve Bole'un yol isaretleri olmadan sahada yönlerini nasıl bulduklarına her zaman sasırmışımdır."

"Crabbe ve Goyle da aynı kalıptan," dedi Harry.

Yüzlerce seyircinin tribünlerdeki ayak seslerini duyabiliyorlardı. Kimileri sarkı söylüyordu, ama

Harry sözleri çıkaramıyordu. Yavaş yavaş heyecanlanmaya başlamıştı, ancak kendi heyecanının Ron'unkiyle kıyas ka-

524

bul etmeyeceğini de biliyordu; Ron midasını tutmuş, yine bosluğa dalıp gitmişti, çenesi kasılmıştı, benzi açık kül rengiydi.

"Vakit geldi," dedi Angelina alçak sesle, saatine bakarak. "Hadi millet... iyi sanslar."

Herkes ayağa kalktı, süpürmesini omzuna aldı; tek sıra halinde soyunma odasından dışarı, göz kamastırıcı gün ışığına çıktılar. Onlar sahaya adım atar atmaz tribünlerden bir gürleme yükseldi. Sarkı hâlâ Harry'nin kulagina geliyordu, ama tezahürat ve ısıklar çok daha baskındı.

Slytherin takımı onları bekliyordu. Onlar da o taç biçimli gümüş rozetlerden takmışlardı. Yeni Kaptan Montague, Dudley Dursley gibi bir cüsseye sahipti, kıllı jambona benzeyen kapkalın kolları vardı. Onun arkasında Crabbe ve Goyle duruyordu, hemen hemen onun kadar iriyarıy-dılar ve gün ışığında aptal aptal gözlerini kırpıştırıyor, yeni Vurucu sopalarını sallıyorlardı. Malfoy kenarda durmuştu, güneşin ısıkları beyaz-sarı saçlarında parlıyordu. Harry'nin ona bakışını fark etti ve parmağıyla göğsündeki taç biçimli rozete vurarak sırttı.

"Kaptanlar, el sıkışın," diye emretti hakem Madam Hooch, Angelina ve Montague birbirlerine yaklaşırlarken. Harry, Montague'nün Angelina'nın parmaklarını ezmeye çalıştığını görebiliyordu, ama Angelina'nın gıki çıkmadı. "Süpürgelerinize binin..."

Madam Hooch düdüğünü dudagina götürüp üflledi.

Toplar salıverildi ve on dört oyuncu yukarı doğru fırladı. Harry göz ucuyla Ron'un kale direklerine doğru uç-

525

tugunu gördü. Harry bir Bludger'dan kurtularak hızla yükseldi ve sahanın üzerinde geniş bir tur atarak altın bir parıltı arandı; stadın öbür tarafında Draco Malfoy da aynı şeyi yapıyordu.

"Ve şimdi de Johnson - Quaffle, Johnson'da, ne oyuncu bu kız ama, yıllardır aynı şeyi söylüyorum, hâlâ benimle çıkmıyor -"

"JORDAN!" diye seslendi Profesör McGonagall.

"- böyle matrak bir not düşeyim dedim, Profesör, isi biraz ilginç hale getirmek için - Warrington'ı atlattı, Montague'yü geçti ve - ah - arkadan Crabbe'nin yolladığı bir Bludger'a hedef oldu..."

Montague, Quaffle'ı yakalıyor, Montague sahanın öbür ucuna doğru ilerliyor ve - George Weasley'den iyi bir Bludger, Montague kafasına bir Bludger yedi ve Quaffle'ı düşürdü, şimdi Katie Bell aldı, Gryffindor'dan Katie Bell geri pasla Quaffle'ı Alicia Spin-net'a geçiriyor, Spinnet ilerliyor -" Lee Jordan'ın maç anlatımı statta yankılanıyordu. Harry, kulagina uguldayan rüzgârın sesi ve Page 196

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

bağırarak, yuhalayan, sarkı söyleyen seyircilerin gürültüsü arasında onu elinden geldigince dinlemeye çalışıyordu.

"- Warrington'dan sıyrıldı, bir Bludger'dan kurtuldu - iyi yırttın, Alicia - seyirci maça bayıldı resmen, dinlese-nize bir, ne sarkısı söylüyorlar öyle?"

Lee dinlemek için anlatıma ara verdi. Sarkı, tribünde yesilli gümüşlü Slytherin'lerin oturduğu bölümden giderek yükseldi ve anlaşılar hal aldı:

526

"Hiçbir halı tutamaz Weasley, Kapatamaz tek bir çemberi, Hadi Slytherin, söyle şimdi: Kralımızsın Weasley.

"Bir çöplükte dogmus Weasley, Quaffle'ı hep alır içeri, Galibiyetimizin garantisi, Kralımızsın Weasley."

"- ve Alicia tekrar Angelina'ya veriyor!" diye bağırıldı Lee. Az önce duydukları yüzünden içi burularak havada yön degistiren Harry, Lee'nin sarkının sözlerini bastırmaya çalıştığını biliyordu.

"Yürü, Angelina - Tutucu'yla karşı karşıya! - ATİYOR - VE - ahhh..."

Slytherin Tutucusu Bletchley atısı kurtarmıştı; Quaffle'ı Warrington'a attı, Warrington fırlayıp Alicia ile Katie arasından zikzak yaparak geçti; o, Ron'a yaklaşıırken, aşağıdan gelen sarkı giderek yükselmeye başladı.

"Kralımızsın Weasley, Kralımızsın Weasley, Quaffle'ı hep alır içeri, Kralımızsın Weasley."

Harry'nin elinde degildi: Ron'u izlemek için, Snitch'i aramayı bırakıp Atesoku'nu ona doğru çevirdi. Sahanın öbür ucunda tek başına duran Ron, iriyan Warrington hızla ona doğru giderken üç kale direğinin önünde süzülüyordu.

527

"- ve Warrington Quaffle'la ilerliyor, Warrington kaleye doğru gidiyor, Bludger menzilininde dışında,

önünde sadece Tutucu var -"

Asagıdaki Slytherin tribününden sarkı dalga dalga yükseldi:

"Hiçbir haltı tutamaz Weasley, Kapatamaz tek bir çemberi..."

"- şimdi Gryffindor'un yeni Tutucusu Weasley ilk sınavını verecek, Gryffindor Vurucuları Fred ve George'un kadesi ve takımdaki yeni yeteneklerden biri - hadi, Ron!"

Ama sevinç çığlığını atan Slytherin'ler oldu: Ron dağınık bir şekilde ileri atılmış ve Quaffle açık kollarının arasından geçip ortadaki halkadan içeri girmisti.

"Slytherin sayı yapıyor!" dedi Lee'nin sesi, asagıdan gelen tezahüratın ve yuhalamanın arasında, "ve Slytherin on-sıfır önde - sanssızlık, Ron."

Slytherin'ler daha da yüksek sesle sarkı söylemeye başlamışlardı:

"BİR ÇÖPLÜKTE DOGMUS WEASLEY, QUAFFLE'I HEP ALIR İÇERİ..."

"- ve Quaffle yine Gryffindor'da, Katie Bell son sürat gidiyor -" diye haykırdı Lee yigitçe, ama sarkı öyle sagır edici bir hale gelmişti ki, sesini duyurmakta zorlanıyordu.

"GALİBİYETİMİZİN GARANTİSİ, KRALIMIZSIN WEASLEY..."

528

"Harry, NE YAPIYORSUN?" diye bağırdı Angelina, Katie'ye yetismek için hızla Harry'nin yanından uçarken. "İSE KOYULSANA!"

Harry, bir dakikadan fazla bir süredir Snitch'in nerede olduğu konusunu tamamen unutup havada sabit durarak maçı izlediğinin farkına vardı; dehşet içinde, dalısa geçip yeniden sahayı turlamaya başladı. Gözleriyle etrafı tarıyor, stadı inleyen koroyu duymazdan gelmeye çalışıyordu.

"KRALIMIZSIN WEASLEY, KRALIMIZSIN WEASLEY..."

Bakındı, bakındı, ama Snitch'ten eser yok gibi görünüyordu; Malfoy da onun gibi stadın çevresinde dönüp duruyordu. Ters yönler giderken sahanın ortasında birbirlerinin yanından geçtiler ve Harry, Malfoy'un avaz avaz sarkı söylediğini duydu:

"BİR ÇÖPLÜKTE DOGMUS WEASLEY..."

"- ve yine Warrington'da," diye böğürdü Lee, "Pu-cey'ye veriyor, Pucey Spinnet'ı geçti, yapma

Page 197

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ama, Angelina, onu durdurabilirsin - durduramazmısın anlaşılan -ama Fred Weasley'den sıkı bir Bludger geliyor, daha dogrusu George Weasley'den, aman, kimin umrunda, birinden biri iste, neyse, Warrington Quaffle'ı düşürüyor ve Katie Bell - ee - o da düşürüyor - ve Quaffle Monta-gue'de, Slytherin Kaptanı Montague Quaffle'ı alıyor, hızla ilerliyor, hadi ama, Gryffindor, durdurun onu!"

529

Harry, stadın ucunda Slytherin kale direklerinin arkasında uçuyor, Ron'un tarafına bakmamaya gayret ediyordu. Slytherin Tutucusu'nun yanından geçerken, Bletch-ley'nin de asagıdaki grupla birlikte sarkı söylediğini duydu:

"HİÇBİR HALTI TUTAMAZ WEASLEY..."

"- ve Pucey bir kez daha Alicia'dan sıyrıldı, kaleye dogru gidiyor, durdur onu, Ron!"

Ne olduğunu öğrenmek için Harry'nin dönüp bakmasına gerek kalmadı: Gryffindor'lardan müthiş bir inilti yükseldi, Slytherin'lerden ise çığlıklar ve alkışlar. Harry asagı baktığında, buldog suratlı Pansy Parkinson'm tribünlerin önünde ayaga kalkmış, sırtı sahaya dönük, Slytherin taraftarlarına amigoluk yaptığını gördü. Slytherin'ler haykırıyordu:

"HADİ SLYTHERİN, SÖYLE ŞİMDİ: KRALIMIZSIN WEASLEY."

Ama yirmi-sıfır hiçbir şey degildi, Gryffindor'un farkı kapatması ya da Snitch'i yakalaması için vakit vardı hâlâ. Birkaç sayı yapınca her zamanki gibi öne geçeriz, diye cesaretlendirdi Harry kendini. Yükselip alçalarak, saga sola salınarak diğer oyuncuların arasında ilerledi, ama pesine düştüğü parlak şey çıka çıka Montague'nün saat kayısı çıktı.

Derken Ron iki sayı daha yedi. Harry'nin Snitch'i bul-

530

ma arzusu ufak ufak panige dönüşmeye baslıyordu artık. Hemen yakalayıp da oyunu bitirebilse...

"- ve Gryffindor'dan Katie Bell Pucey'den sıyrılıyor, Montague'den kurtuluyor, iyi dönüştü, Katie, Johnson'a atıyor, Angelina Johnson Quaffle'ı alıyor, Warrington'ı geçti, kaleye dogru ilerliyor, hadi, Angelina - GRYFFINDOR SAYI YAPIYOR! Durum kırk-on oldu, Slytherin kırk-on önde ve Quaffle, Pucey'de..."

Gryffindor tezahüratının arasında Luna'nın gülünç aslan sapkasının kükremesini duyan Harry'nin morali biraz düzelmisti; arada sadece otuz sayı vardı, hiçbir şey degildi bu, farkı rahatlıkla kapatabilirlerdi. Crabbe'nin roket gibi üzerine fırlattığı bir Bludger'ı atlattı ve deli gibi Snitch'i

aramaya devam etti. Bir taraftan da Snitch'i Mal-foy görürse diye gözü onun üzerindeydi, ama Malfoy da tıpkı onun gibi stadın çevresinde dönüp duruyor, aramaları sonuç vermiyordu...

"- Pucey, Warrington'a gönderiyor, Warrington'dan Montague'ye, Montague'den tekrar Pucey'ye - derken Johnson araya giriyor, Quaffle Johnson'da, Johnson'dan Bell'e, gayet iyi gidiyorlar - iyi mi dedim, kötü demek istemistim - Slytherin'den Goyle'un yolladığı Bludger Bell'e çarpıyor ve Quaffle tekrar Pucey'de..."

"BİR ÇÖPLÜKTE DOGMUS VWEASLEY, QUAFFLE'I HEP ALIR İÇERİ, GALİBİYETİMİZİN GARANTİSİ..."

Ama Harry nihayet onu görmüştü: Pır pır kanat çır-

531

pan minik Altın Snitch, Slytherin tarafında, yerden birkaç metre yüksekte geziniyordu.

Harry dalısa geçti...

Birkaç saniye sonra, Malfoy da süpürgesinin üzerine yatmış, yeşil ve gümüş renkli bulanık bir leke halinde Harry'nin solunda hızla gidiyordu.

Snitch, kale direklerinden birinin ayagının dibini yalayarak geçti ve tribünlerin öbür ucuna doğru fırladı; bu yön değişikliği Malfoy'a yaradı, şimdi o, Snitch'e daha yakındı; Harry Atesoku'nu döndürdü, artık Malfoy'la kafa kaf ay aydılar...

Yerden anca bir metre kadar yukarıda giden Harry, sağ elini süpürgesinden çekip Snitch'e doğru uzandı... sağında, Malfoy da aynım yaptı; uzanıyor, yakalamaya çalışıyordu...

Her şey nefes kesici, çılgın, rüzgârlı iki saniye içinde olup bitti - Harry'nin parmakları minicik, debelenen topun üzerine kapandı - Malfoy'un tırnakları umutsuzca Harry'nin elinin üstünü tırmaladı - Harry süpürgesini yukarı doğru çekip dalıstan çıktı, debelenen top avcunun içindeydi;

Page 198

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Gryffindor taraftarlarından takdir çığlıkları yükseldi...

Kurtulmuşlardı, Ron'un o sayıları yemesinin hiçbir önemi kalmamıştı, Gryffindor kazandığı için kimse onları hatırlamayacaktı -

BAM.

Belinin tam ortasına bir Bludger gelen Harry, öne fırlayıp süpürgesinden düştü. Neyse ki, Snitch'i yakalamak için çok alçığa dalısa geçtiğinden yerden sadece bir buçuk

532

iki metre kadar yüksekteydi, ama yine de donmuş sahaya sırtüstü düştüğünde sersemledi. Madam Hooch'un tiz düdüğünü duydu; tribünlerden yükselen ısıklar, öfkeli bağırışlar ve yuhalamalar, derken pat diye bir ses ve Angeli-na'nın kendinden geçmiş sesi.

"İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," dedi Harry tatsız tatsız, Angeli-na'nın elini tutup, onun kendisini ayaga kaldırmasına izin vererek. Madam Hooch hızla, yukarıda gezinen bir Slytherin oyuncusuna doğru gidiyordu, ama Harry bu açıdan onun kim olduğunu çıkaramıyordu.

"Su Crabbe serserisiydi," dedi Angelina kızgın kızgın, "Snitch'i aldığım görür görmez Bludger'ı üzerine gönderdi - ama kazandık, Harry, kazandık!"

Harry arkasında birinin burnundan soludugunu duydu ve Snitch'i hâlâ sıkı sıkı elinde tutarak döndü: Draco Malfoy yakına inmişti. Hiddetten suratı bembeyaz kesilmiş olmasına karşın, hâlâ alaylı alaylı gülmeyi becerebili-yordu.

"Demek VWeasley'nin kellesini kurtardın, ha?" dedi Harry'ye. "Daha kötü Tutucu görmedim hiç... ne de olsa bir çöplükte dogmus... sarkı sözlerimi begendin mi, Potter?"

Harry cevap vermedi. Arkasını döndü, takım arkadaşları tek tek yere inmeye başlamıştı, çığlıklar atıyor, havayı yumrukluyorlardı. Ron hariç. O, kale direklerinin orada süpürgesinden inmiş, görünüşe göre tek basına ağır ağır soyunma odasına gidiyordu.

"Birkaç dize daha yazmak istemistik!" diye seslendi Malfoy, Katie ve Alicia Harry'yi kucaklarken.

"Ama sis-

533

man ve çirkinle kafiyeli bir şey bulamadık - annesi hakkında da bir şeyler olsun diyorduk da -"

"Suna bak, kedi uzanamadığı cigere pis dermis/-' dedi Angelina, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Malfoy'a bakarak.

"- ise yaramaz zavallı"yla giden bir şey de bulamadık -babası için hani -"

Fred ve George, Malfoy'un neden bahsettiğinin farkına varmışlardı. Tam Harry'nin elini sıkıyorlardı ki, kaskatı kesildiler, dönüp Malfoy'a baktılar.

"Bosverin!" dedi Angelina hemen, Fred'i kolundan tutarak. "Bosver, Fred, bırak bağır, yenildi diye böyle kızgın, kendini beğenmiş küçük -"

"- ama Weasley'leri seviyorsun sen, degil mi, Potter?" dedi Malfoy, alaylı alaylı. "Tatillerini falan onlarla geçiliyorsun, degil mi? Pis kokularına nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum, ama herhalde Muggle'lar tarafından yetistirilince, Weasley'lerin aklı bile fena gelmiyordur insana —"

Harry, George'u sıkı sıkı tuttu. Bu arada, Angelina, Alicia ve Katie hep birlikte, Fred'in Malfoy'un üzerine atlamasını güç bela engelliyorlar, Malfoy ise kahkahalarla gülüyordu. Harry, Madam Hooch'a bakındı, ama o hâlâ kurala aykırı Bludger saldırısından dolayı Crabbe'yi has-lamakla mesguldü.

"Ya da belki," dedi Malfoy, geri giderken pis pis sırıtıp, "kendi annenin evinin nasıl koktuğunu hatırlayabili-yorsundur, Potter, belki Weasley'lerin les gibi evi de sana o kokuyu hatırlatıyordur -"

Harry, George'u bıraktığının farkına bile varmadı; tek
534

bildigi, bir saniye sonra ikisinin de Malfoy'un üzerine dogru kostuguydu. Bütün öğretmenlerin izledigini tamamen unutmustu: Tek istedigini, Malfoy'un canını yakabüdi-gince yakmaktı; esasını çekecek vakti bile olmadıgından, Snitch'i tutan yumrugunu var gücüyle Malfoy'un midesine indirdi

"Harry! HARRY! GEORGE! HAYIR!"

Page 199

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Çılgık çılgıla bağırarak kızların seslerini duyabiliyordu; Malfoy'un feryadını, George'un küfürler savurduğunu, bir düdüğün öttüğünü ve etrafındaki kalabalığın böğür-düğünü de; ama hiçbiri umrunda degildi. Civardaki biri "Impedimenta!" diye bağırana ve Harry büyünün gücüyle sırtüstü devrilene kadar, Malfoy'un vurabildiği her yerine vurmaya çalışmaktan vazgeçmedi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırıldı Madam Hooch, Harry ayaga fırlarken. Anlaşılan Engelleme Büyüsü'nü yapan oydu; bir elinde düdüğü, diğesindeyse asası vardı; süpürgesi ise birkaç metre ötede terk edilmiş halde duruyordu. Malfoy yerde iki büklüm yatıyor, inleyip sızlıyor, burnundan kan geliyordu; George'un dudagı sismisti; Fred hâlâ üç Kovalayıcı'dan kurtulmak için debeleniyordu, Crabbe ise arkada durmuş kıs kıs gülüyordu. "Böyle rezillik görmedim - hemen satoya, ikiniz de, dogruca Bina Baskam'nızın odasına! Yürüyün! Hemen!"

Harry ve George soluk soluga yürümeye başladılar, birbirlerine tek kelime bile etmediler.

Kalabalığın ugultusu ve yuhalamaları giderek uzaklaştı, Giriş Salonu'ndan içeri adım attıktan sonra ise artık kulaklarına kendi ayak seslerinden başka ses gelmez oldu. Harry, Malfoy'un çe-
535

nesine vurarak berelediği sağ yumrugunun içinde bir şeyin hâlâ debelendiginin farkına vardı.

Basını indirip baktığında, Snitch'in gümüş kanatlarının parmaklarının arasından çıkmış, kurtulmak için var gücüyle mücadele ettiğini gördü.

Daha odasının kapısına varmamışlardı ki, Profesör McGonagall koridorda onlara yetmişti. Bir Gryffindor atkısı takmıştı, ama sinirden mosmor bir yüzle onlara dogru yürürken, titreyen elleriyle atkayı boynundan koparıncasına çekip çıkardı.

"İçeri!" dedi hiddetle, kapıyı göstererek. Harry ve George içeri girdiler. Profesör McGonagall masasının arkasına geçti ve onlara döndü, Gryffindor atkısını yere fırlatırken sinirden titriyordu.

"Ee?" dedi. "Ömrümde böyle utanç verici şey görmedim. Bire iki! Ne diyeceksiniz bakalım?"

"Malfoy bizi kısırttı," dedi Harry, gergin gergin.

"Kısırttı mı?" diye bağırıldı Profesör McGonagall. Masasına öyle bir yumruk indirdi ki, ekose teneke kutu yana dogru kayıp yere düştü ve patladı, her tarafa Zencefilli Keler'ler saçıldı. "Yenilmisti, degil mi? Tabii sizi kısırtmak isteyecek! Peki, ne söyledi de siz ikiniz kalkıp -"

"Annemle babama hakaret etti," diye homurdandı George. "Harry'nin annesine de."

"Ama bu ismi çözmeyi Madam Hooch'a bırakacağınıza, ikiniz bir Muggle düellosu sunmaya karar verdiniz, öyle mi?" diye kükredi Profesör McGonagall. "Farkında mısınız ne -?"

"Ehem, ehem."

536

Harry ve George hızla arkalarına döndüler. Dolores Umbridge, iri bir kurbagaya adamakıllı benzemesine sebep olan yeşil tüvit bir pelerin giymiş, kapı agzında duruyordu. Yüzünde, Harry'nin, eli kulagındaki bir ıstırabın habercisi olarak görmeye alıştığı o korkunç, ugursuz, mide bulandırıcı gülümseme vardı.

"Yardım edebilir miyim, Profesör McGonagall?" diye sordu Profesör Umbridge, en zehirli tatlı sesiyle.

McGonagall'ın yüzüne kan hücum etti.

"Yardım mı?" diye tekrarladı, sinirli sinirli. "Yar-dzm'dan neyi kastediyorsunuz?"

Profesör Umbridge biraz daha içeri girdi, yüzünde hâlâ o mide bulandırıcı gülümseme vardı.

"Biraz daha otoriteye sükran duyabilirsiniz diye düşünmüştüm de."

Profesör McGonagall'ın burun deliklerinden kıvılcımlar çıksa Harry sasırmazdı.

"Yanlıs düşünmüssünüz," dedi McGonagall, Umbridge'e arkasını dönerek.

"Simdi, siz ikiniz beni iyi dinleyin. Malfoy'un sizi nasıl kısırttığı umrumda degil, ailenizin var olan bütün üyelerine hakaret etmiş olsa da umrumda degil, davranışınız igrençti, ikinize de bir haftalık ceza veriyorum! Bana öyle bakma, Potter, hak ettin bunu! Ve ikinizden biri bir daha -"

"Ehem, ehem."

Profesör McGonagall ya sabır dercesine gözlerini yumup yeniden Profesör Umbridge'e döndü.

"Evet?"

537

"Bence cezaya bırakılmaktan daha fazlasını hak ediyorlar/" dedi Umbridge, gülümsemesi yüzüne

Page 200

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

iyice yayıldı.

Profesör McGonagall'm gözleri birden açıldı.

"Ama maalesef/" dedi, o da gülümsemeye çalııp bunun sonucunda da çenesi kilitlenmiş gibi görünerek, "önemli olan benim ne düşündüğüm, çünkü benim Bi-na'mdalar, Dolores."

"Aslına bakarsan, Minerva," diye sahte sahte gülümsedi Profesör Umbridge, "sanırım senin de görecegin gibi, benim ne düşündüğüm önemli. Neredeydi bu? Cornelius az önce gönderdi... daha dogrusu," el çantasını karıştırırken sahte küçük bir kahkaha attı, "Bakan az önce gönderdi... hah, evet..."

Çantasından bir parsömen parçası çıkardı, açtı, bogazını titizlikle temizledi ve okumaya başladı.

"Ehem, ehem... 'Yirmi Bes Numaralı Eğitim Kararnamesi

"Ne, bir tane daha mı?!" diye patladı Profesör McGona-gali.

"Evet, öyle," dedi Umbridge, hâlâ gülümseyerek. "Aslında, Minerva, yeni bir eklemeye ihtiyacımız oldugunu görmemi saglayan sen oldun... ben Gryffindor Quidditch takımının yeniden kurulmasına izin vermek istemedigimde beni nasıl çignedigini hatırlıyor musun? Meseleyi nasıl Dumbledore'a götürdüğünü, onun da takımın oynamasına izin verilmesi konusunda ısrar ettigini? Eh, böyle bir seye izin veremezdim. Hemen Bakan'la temas kurdum, kendisi de Yüksek Müfettis'in öğrencileri ayrıcalıklardan

538

mahrum bırakma yetkisi olması gerektiği konusunda bana katıldı. Yoksa Müfettis -yani bensıradan öğretmenlerden daha az yetkiye sahip olurdu! Ve simdi görüyorsun, degil mi, Minerva, Gryffindor takımının yeniden kurulmasını önlemeye çalışmakta ne kadar da haklıyım. Felaket sinirliiler... neyse, yeni kararnameyi okuyordum... ehem, ehem... Tüksek Müfettis bundan böyle Hogwarts öğrencilerinin cezalandırılmaları, izinleri ve ayrıcalıklarının kaldırılması üzerinde en üst düzeyde yetkiye ve diger öğretmenlerce verilmiş cezaları, izinleri ve ayrıcalıkların kaldırılma emrini degistirme gücüne sahiptir. İmza, Cor-nelius Fudge, Sihir Bakanı, Birinci Sınıf Merlin Nisanı, vesaire, vesaire."

Yüzünde yine o gülümsemeyle, parsömeni rulo yapıp el çantasına koydu.

"Evet... sanırım bu ikisine bir daha Quidditch oynamayı yasaklamak zorundayım," dedi, bir

Harry'ye, bir George'a bakarak.

Harry, Snitch'in avcunun içinde çalgınca kanat çırtığını hissetti.

"Oynamamızı yasaklamak mı?" dedi, sesi tuhaf bir şekilde uzaktan geliyor gibiydi. "Bir daha... hiç?"

"Evet, Mr Potter, ömür boyu yasak isimizi görür sanırım," dedi Umbridge. Harry'nin onun dediklerini anlamaya çabalamasını izlerken agzı iyiden iyiye kulaklarına vardı. "Sizin de, buradaki Mr Weasley'nin de. Ve sanırım isi saglama almak için, bu delikanlının ikizinin de durdurulması gerekiyor - takım arkadaşları onu engellemeseydi, eminim o da Mr Malfoy'a saldıracaktı.

Süpürgelerine de el

539

koyulmasını isteyeceğim tabii; yasagımın delinmemesini garantiye almak için onları odamda tutacağım. Ama insafsız da degilim, Profesör McGonagall," diye devam etti, buzdan oyulmuş bir heykel gibi kaskatı durmuş, ona dik dik bakan Profesör McGonagall'a dönerek. "Takımın geri kalanı oynamaya devam edebilir, onlarda siddet belirtisi görmedim. Eh... size iyi günler dilerim."

Ve yüzünde katıksız bir tatmin ifadesiyle odadan çıkıp, arkasında dehset dolu bir sessizlik bıraktı.

*

"Oynamanız yasaklandı demek," dedi Angelina o aksam ortak salonda, çökmüş halde. "Yasaklandı. Arayıcı yok, Vurucu'lar yok... şimdi ne yapacağız ki biz?"

Ortalıkta hiç de maç kazanılmış gibi bir hava yoktu. Harry nereye baksa avutulamayacak kadar kederli ve kızgın yüzler görüyordu; takımın oyuncularıyla söminenin etrafına çökmüşlerdi. Ron hariç. Maç bittiginden beri kimse onu görmemisti.

"O kadar büyük haksızlık ki," dedi Alicia uyusmuş gibi. "Yani, Crabbe'ye ve düdükten sonra gönderdiği Bludger'a ne oldu? Onun da oynamasını yasakladı mı?"

Page 201

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Hayır," dedi Ginny kederli kederli; o ve Hermione, Harry'nin iki yanında oturuyorlardı. "Sadece, aynı satırı defalarca yazma cezası almış, Montague aksam yemeginde bunu anlatıp kahkahalarla gülüyordu."

"Ya hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen Fred'e de yasak koymasına ne demeli?!" dedi Alicia hiddetle, yum-ruguyla dizini döverek.

"Bir şey yapmadımsa benim kabahatim değil," dedi

540

Fred, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "siz üçünüz beni tutmasaydınız o küçük pisliği dayaktan pelteye çevirirdim."

Harry perisan halde, karanlık pencereye baktı. Kar yağıyordu. Gündüz yakaladığı Snitch şimdi ortak salonda uçup duruyordu; insanlar onu ipnotize olmuş gibi izliyor, Crookshanks ise koltuktan koltuga atlıyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Angelina, ağır ağır ayaga kalkarak. "Belki sabah kalkınca bir bakarım, bunların hepsi kötü bir rüyaymış... belki kalkıp bir bakarım ki, daha maçı bile oynamamışız..."

Az sonra Alicia ve Katie de onun arkasından gittiler. Fred ile George da bir süre sonra, yanlarından geçtikleri herkese ates saçan gözlerle bakarak yatmaya gittiler, Ginny de onlardan sonra pek fazla oturmadı. Atesin basında sadece Harry ile Hermione kalmıştı.

"Ron'u gördün mü?" diye sordu Hermione alçak sesle.

Harry basını iki yana salladı.

"Sanırım bizden kaçıyor," dedi Hermione. "Sence nerede -?"

Ama tam o anda arkalarındaki Sisman Hanım öne doğru savrulmuş bir gacırtı çıkardı ve Ron emekleyerek portre deliginden içeri girdi. Fena halde solgun görünüyordu ve saçında kar vardı.

Harry ile Hermione'yi görünce, apısıp kaldı.

"Neredeydin?" dedi Hermione kaygıyla, ayaga fırlayarak.

"Yürüyordum," diye mırıldandı Ron. Quidditch kıyafeti hâlâ üzerindeydi.

541

"Donmuş gibi görünüyorsun," dedi Hermione. "Gel, otur!"

Ron atesin basına yürüyüp Harry'den en uzaktaki koltuga gömüldü ve ona bakmadı. Çalıntı Snitch başlarının üstünde vızır vızır uçuyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ron, gözlerini ayaklarından ayırmadan.

"Neden?" dedi Harry.

"Quidditch oynayabileceğimi sandığım için," dedi Ron. "Yarın ilk is takımdan ayrılacağım."

"Ayrılırsan," dedi Harry ters ters, "takım sadece üç kişi kalır." Ron sasırmış görününce, ekledi:

"Ömür boyu Quid-ditch oynamama yasasına çarptırıldım. Fred'le George da öyle."

"Ne?" diye viyakladı Ron.

Hermione ona hikâyeyi bastan sona anlattı; bir daha anlatmayı Harry'nin yüregi kaldırmayacaktı.

Hermione bitirdiğinde, Ron daha da üzüntülü bir hal almıştı.

"Hepsi benim suçum -"

"Malfoy'a yumruk atmama sen neden olmadın," dedi Harry kızgın kızgın.

"- ben Quidditch'te bu kadar berbat olmasaydım -"

"- onun bununla hiç ilgisi yok."

"- o sarkı sinirlerimi bozdu -"

"- kim olsa sinirleri bozulurdu."

Hermione kalkıp tartışmadan uzaga, pencereye yürüdü ve camın önünde uçusan kar tanelerini izlemeye başladı.

"Bak, kes artık, tamam mı?" diye patladı Harry. "Za-

542

ten durum yeterince kötü, bir de sen kalkıp her şey için kendini suçlama!"

Ron hiçbir sey demedi, öylece oturup cüppesinin ıslak eteklerine baktı. Bir süre sonra cansız bir sesle, "Bu, hayatımın en kötü günü," dedi.

"Aramıza hoşgeldin," dedi Harry acı acı.

Page 202

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Eh," dedi Hermione, sesi biraz titreyerek. "Size ikinizin de neselerini yerine getirecek bir sey söyleyebilirim."

"Öyle mi?" dedi Harry süphe dolu bir sesle.

"Evet," dedi Hermione. Kapkaranlık, üstü kar tutmuş pencereden döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hagrid dönmüs."

543

YİRMİNCİ BÖLÜM

.

.

Hagrid'in Hikâyesi

Harry sandığından Görünmezlik Pelerini'ni ve Çapulcu Haritası'nı almak için kosarak erkekler yatakhanesine gitti; öyle çabuk davranmıştı ki, Hermione boynunda fular, ellerinde eldivenler ve basında kendi ördüğü yamru yumru cin sapkalarından biriyle kosarak kızlar yatakhanesinden geldiğinde, Ron'la ikisi bes dakikadır hazırıldılar.

Ron sabırsızca "çık çık" derken, Hermione, "Eh, dışarısoğuk!" diye kendini savundu.

Portre deliginden emekleyerek çıktılar ve çabucak kendilerini Pelerin'le örttüler -Ron öyle boy atmıştı ki, ayakları görünmesin diye artık çömelmek zorunda kalıyordu-, sonra, yavaşça ve ihtiyatla hareket ederek, pek çok merdivenden indiler, arada durup haritada Filch ya da Mrs Norris'in işaretlerini kontrol ettiler. Sansları vardı; Neredeyse Kafasız Nick'ten baskasına rastlamadılar. O da dalgın dalgın kayarak gidiyor ve "Kralımsızın Weasley"ye fena halde benzeyen bir sey mırıldanıyordu. Giriş Salonu'ndan çıkarmadan geçerek, sessiz, karlı araziye çıktılar.

İleride küçük, altın rengi ısıklı kareleri ve Hagrid'in

544

bacasından kıvrıla kıvrıla çıkan dumanı görünce, Harry'nin kalbi deli gibi çarptı. Hızla yürümeye koyuldu, öbür ikisi de çarpa toslaya ardı sıra geliyordu. Kalınlaşan karı katır kutur çigneyerek heyecanla ilerleyip sonunda ahsap ön kapiya vardılar. Harry yumrugunu kaldırıp kapiya üç kez vurunca, içeride bir köpek çılgınca havlamaya başladı.

"Hagrid, biziz!" diye seslendi Harry, anahtar deliginden.

"Tahmin etmeliydim!" dedi boguk bir ses.

Pelerin'in altında birbirlerine sevinçle gülümsediler; Hagrid'in sesinden onun da memnun olduğunu anlayabiliyorlardı. "Daha eve geleli üç saniye olmus... çekil yolumdan, Fang... çekil dedim, seni uykucu köpek..."

Sürgü çekildi, kapı gıcırdarak açıldı ve Hagrid'in bası aralıktan görüldü.

Hermione çığılığı bastı.

Hagrid hemen, "Merlin'in sakalı, bağırıp durma öyle!" dedi, baslarının üstünden telasla dışarı bakıyordu. "O Pelerin'in altındasınız, ha? Hadi, girin içeri, girin!"

"Özür dilerim!" dedi Hermione soluk soluga, üçü Hagrid'in yanından zorla sığıp eve girdiler ve Hagrid onları görsün diye Pelerin'i çıkardılar. "Ben sadece - ah, Hagrid!"

"Yok bir sey, yok bir sey!" dedi Hagrid telasla, arkalarından kapiyu kapattı ve perdeleri çekmeye kostu; ama Hermione dehset içinde ona bakmayı sürdürdü.

Hagrid'in saçı, pıhtılaşmış kandan keçelesmişti. Sol gözü, mor ve siyah bir çürük kitlesinin ortasındaki siskin

545

bir çizgi halini almıştı. Yüzüyle ellerinde, bir kısmı halen kanayan birçok kesik vardı ve öyle dikkatli yürüyordu ki, Harry hemen kaburgalarında kırık olduğundan süphelendi. Eve henüz geldiği belliydi; kalın, siyah bir seyahat pelerini bir iskemlenin arkasında duruyordu, birkaç küçük çocuğu taşıyacak büyüklükte bir kumanya torbası kapiyin iç tarafındaki duvara dayanmıştı. Normal bir adamın iki katı cüssede olan Hagrid topallayarak sömineye gitmiş, atese bakır bir çaydanlık koyuyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Harry, Fang etraflarında dans edercesine dönüp hepsinin yüzünü

Page 203

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yalamaya çalışırken.

"Dedim iste sana, yok bir sey," dedi Hagrid kararlı bir sekilde. "Bir fincan ister misiniz?"

"Bırak şimdi," dedi Ron, "berbat haldesin!"

"Diyorum size, iyiyim ben," dedi Hagrid. Dogrudu, onlara dönüp gülmeye çalışınca da yüzünü burusturdu. "Vay canına, sizin üçünüzü tekrar görmek ne güzel - yaz tatiliniz iyi geçti mi bari?"

"Hagrid, saldırıya ugramıssın sen!" dedi Ron.

Hagrid inatla, "Son kez söylüyorum, yok bir sey!" dedi.

Ron, "İçimizden biri yüzü bir kilo kıymaya dönmü halde gelse, yok bir sey der miydin?" diye sordu.

"Gidip Madam Pomfrey'yi görmelisin, Hagrid," dedi Hermione endiseyle, "o kesiklerden bazıları çok kötü görünüyor."

"Ben ilgileniyorum, tamam mı?" dedi Hagrid, konuyu kapatmak istercesine.

Kulübesinin ortasında duran muazzam tahta masaya

546

dogru yürüdü, üzerindeki kurulama bezini hızla çekti. Altında normal araba lastiginden biraz daha büyük, çig, kanlı, yeşilimsi bir biftek vardı.

"Onu yemeyeceksin, değil mi, Hagrid?" dedi Ron, yakından bakmak için eğilerek. "Zehirli gibi görünüyor."

"Öyle görünecek tabii, ejderha eti bu," dedi Hagrid. "Hem onu yemek için almadım."

Biftegi aldı, yüzünün sol tarafına yapıştırdı. Memnuniyet dolu hafif bir inilti çıkarırken, biftekten sakalına dogru yeşilimsi kan aktı.

"Hah söyle, bu daha iyi. Sızlamasını azaltıyor, anlarsınız ya."

"Pekâlâ, bize neler olup bittigini söyleyecek misin?" diye sordu Harry.

"Olmaz, Harry. Çok gizli. Size bunu söylersem, isimi kaybederim."

Hermione usulca, "Devler seni dövdü mü, Hagrid?" diye sordu.

Hagrid'in ejderha bifteğini tutan parmakları kaydı, et de kayarak sap diye gögsüne indi.

"Devler mi?" dedi Hagrid, biftegi kemerine varmadan yakalayıp yine yüzüne yapıştırarak,

"devlerden söz eden kim? Siz kiminle konuştunuz bakayım? Size kim benim -kim dedi ki ben - ha?"

Hermione özür dilercesine, "Tahmin ettik," dedi.

"Tahmin ettiniz, öyle mi?" dedi Hagrid, biftegin arkasında saklanmış olmayan gözüyle ona dik dik bakarak.

"E yani... çok belliydi," dedi Ron. Harry de evet anlamında basını salladı.

547

Hagrid onlara gözlerinden ates saçarak baktı, sonra "hıh" dedi, biftegi yeniden masanın üstüne attı ve artık fokurdamakta olan çaydanlığa yürüdü.

"Hiç sizin üçünüz gibi çok bilmiş çocuklar görmedim," diye mırıldandı, kovadan farksız üç kupaya kaynar su bosaltarak. "İltifat ediyorum sanmayın ha. Bazısı, baskasının isine burnunu sokmak der buna. İsgüzarlık der."

Ama sakalı hafifçe segiriyordu.

"Demek devlere bakmaya gittin?" dedi Harry, masaya otururken sırtarak.

Hagrid hepsinin önüne çay koydu, oturdu, yeniden bifteğini alıp yüzüne yapıştırdı.

"Evet, tamam," diye homurdandı. "Gittim."

"Peki, onları buldun mu?" dedi Hermione, alçak sesle.

"Eh, bulması o kadar da zor değil dogrusu," dedi Hagrid. "Bayagı büyükler hani."

"Neredeler?" dedi Ron.

Hagrid, hiç aydınlatıcı olmayan bir sekilde, "Daglarda," dedi.

"Peki öyleyse Muggle'lar niye -?"

"Görüyorlar," dedi Hagrid, karanlık bir edayla. "Ama görenlerin de ölümleri hep dag kazalarına yoruluyor, değil mi?"

Çürüğün büyük kısmını kaplayacak sekilde, biftegi biraz ayarladı.

"Hadi, Hagrid, bize ne isler çevirdigini anlat!" dedi Ron. "Sen devlerin saldırısına ugrayısını anlatırsan, Harry de sana Ruh Emici'lerin saldırısına ugrayısını anlatır -"

Page 204

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

548

Kupasını agzına götürmüş olan Hagrid az kalsın tkanıyordu, aynı zamanda bifteğini de düşürdü. O öksürür tıksırırken masanın üstüne bol miktarda tükürük, çay ve ejderha kanı püskürdü, biftek de yumusak bir sap sesiyle yere kaydı.

"Ne demekmiş Ruh Emici saldırısına ugramak?" diye böğürdü Hagrid.

"Haberin yok muydu?" dedi Hermione, kocaman açılmış gözlerle.

"Ben gittim gideli ne oldu ne bitti, hiç bilmiyorum. Gizli görevdeydik herhalde. Baykuslar ardından her yere gelsin istemedim - kahrolası Ruh Emici'ler! Ciddi degilsiniz, degil mi?"

"Ciddiyim, Little Whinging'de ortaya çıktılar, kuzenimle bana saldırdılar, sonra Sihir Bakanlığı beni okuldan attı -"

"NE?"

"- ben de bir durusmaya gitmek zorunda kaldım falan, ama önce bize devleri anlat."

"Okuldan mı atıldın?"

"Sen bana yazı nasıl geçirdiğini anlat, ben de sana ben ne yaptım, onu anlatayım."

Hagrid, açık olan tek gözüyle dik dik ona baktı. Harry de aynı şekilde karşılık verdi, yüzünde masum bir kararlılık ifadesi vardı.

"Öf, tamam," dedi Hagrid, boyun egmiş bir sesle.

Egildi ve ejderha bifteğini Fang'in ağzından çekistirdi.

"Ah, Hagrid, sakın, hiç hijyenik -" diye başladı Her-mione, ama Hagrid eti sismis gözüne yapıştırmıştı bile.

549

Güçlenmek için bir yudum çay daha içti, sonra, "Eh iste, ders yılı sona erer ermez yola koyulduk -" dedi.

"Demek Madam Maxime de seninle geldi, öyle mi?" diye araya sokuşturdu Hermione.

"Ya, geldi," dedi Hagrid. Yüzünün sakalla ya da yeşil biftekle kapanmamış birkaç santimlik bölümünde yumusak bir ifade belirdi. "Evet, sadece ikimiz. Bak, size sunu söyleyeyim: Zorluktan hiç yunuyor, Olympe. Yani, güzel, sık bir kadın, ben de nereye gittigimizi bildiğim için, acaba dedim kayalara tırmanıp mağaralarda uyumaya ne diyecek? Ama hiç yakınmadı, bir kere bile."

"Nereye gideceğinizi biliyor muydunuz?" diye sordu Harry. "Devlerin nerede olduğunu biliyor muydunuz?"

"Eh, Dumbledore biliyordu, bize de söyledi," dedi Hagrid.

"Saklanıyorlar mı?" diye sordu Ron. "Buldukları yer bir sır mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Hagrid, uzun ve kabarık saçlı başını sallayarak. "Aslında büyücülerin çoğu onların nerede olduğuna aldırmaz, uzakta olsunlar yeter. Ama oldukları yere ulaşmak çok zor, en azından insanlar için, bu yüzden de Dumbledore'un talimatına ihtiyacımız vardı. Oraya gitmek bir ay kadar vaktimizi aldı -"

"Bir ay mı?" dedi Ron, sanki böylesine gülünç uzunlukta bir seyahat hiç duymamış gibi. "Ama - niye bir Anahtar falan kullanmadınız?"

Gözlerini kısıp Ron'a bakarken Hagrid'in ağızındaki gözünde tuhaf bir ifade belirdi; adeta ona acırmış gibiydi.

"Gözleniyorduk, Ron," dedi, boguk bir sesle.

550

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyorsun," dedi Hagrid. "Bakanlık'ın gözü Dumbledore'un üstünde ve onunla birlikte olduğunu düşündükleri herkesin ve -"

"Bunu biliyoruz," dedi Harry hemen, Hagrid hikâyesinin geri kalanını bir an önce anlatsın istiyordu, "Bakanlık'ın Dumbledore'u gözlediğini biliyoruz -"

"Yani oraya gitmek için sihir kullanamadınız, öyle mi?" diye sordu Ron, hayret içinde, "bastan sona Muggle gibi hareket etmek zorunda mı kaldınız?"

"Eh, bastan sona sayılmaz," dedi Hagrid, ser verip sır vermez bir edayla. "Dikkatli davranmak zorunda kaldık, çünkü Olympe'yle ben, biraz göze batıyoruz -"

Ron, gülmek için kendini zor tutarak telasla çayından bir yudum aldı.

Page 205

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"- yani bizi izlemek zor is degildi. Birlikte tatile çıkmış süsü veriyorduk, onun için Fransa'ya gittik, Olym-pe'nin okulunun olduğu yere gidiyormuş gibi yaptık, çünkü Bakanlık'tan birinin bizi izlediğini biliyorduk. Ağırdan almamız gerekti, çünkü sihir kullanmamam gerekiyor ve Bakanlık'ın da bizi enselemek için bahane aradığını biliyorduk. Ama pesimizdeki salığı Dicon civarında ekmeyi basardık ve -"

"Ooo, Dijon mu?" dedi Hermione heyecanla. "Ben de tatilde oraya gitmistim, peki seyi gördün mü -?"

Ron'un yüzündeki bakışı görünce sustu.

"Ondan sonra biraz sihir kullanmayı göze alabildik, kötü bir yolculuk degildi. Polonya sınırında

kaçık iki ihtiyar ifrite rastladık, benim de Minsk'teki bir birahane de bir
551

vampirle ufak bir anlaşmazlığım oldu ama, bunları saymazsak, daha iyisi olamazdı yani.

"Sonra gideceğimiz yere vardık, dağlarda yürümeye başladık, onların izini arıyorduk..."

"Onlara yaklaşıncı sihir kullanmayı da bırakmak zorunda kaldık. Bir defa büyücülerini sevmiyorlar, daha birinci dakkadan onları kızdırmak istemiyorduk; ayrıca Dumb-ledore bizi, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen devlerin falan pesini kesin bırakmaz diye uyarmıştı. Onlara çoktan bir haberci yollamış olması çok büyük ihtimal, dedi. Onlara yaklaştığınızda çok tedbirli olun, dikkati üstünüze çekmemeye çalışın, dedi, yakınlarda Ölüm Yiyen'ler varsa diye,"

Hagrid koca bir yudum çay içmek için ara verdi.

"Devam etsene!" dedi Harry sabırsızlıkla.

"Bulduk onları," dedi Hagrid lafı dolastırmadan. "Bir gece bir tepeyi astık, baktık ordalar, altımızda öyle yayılmışlar. Koskoca gölgelerin altında küçük atesler yanıyor... sanki gözümüzün önünde dağın parçaları hareket ediyordu."

"Ne kadar büyükler?" diye sordu Ron, çok alçak sesle.

"Altı metre kadar," dedi Hagrid kayıtsızca. "İyice iri olanları yedi buçuk metre vardır sağlam."

"Peki, kaç tane vardı orada?" diye sordu Harry.

"Sanırım yetmiş ya da seksen tane," dedi Hagrid.

"Hepsi o kadar mı?" dedi Hermione.

"Evet," dedi Hagrid hüzünle. "Seksen tane kalmış, oysa bir zamanlar ne çoktular, dünyanın dört yanından, yüzden fazla değişik kabile. Ama ne zamandır nesilleri tükenmeye yüz tutmuştu.

Büyücüler de bir kısmını öldürdü

552

tabii, ama en çok birbirlerini öldürdüler ve şimdi daha da hızla tükeniyorlar. Böyle bir arada yaşamak için yaratılmamışlar ki. Dumbledore, bizim kabahatimiz, diyor, onları gitmeye ve bizden çok uzakta yaşamaya zorlayan biz büyücülerimiz, onların da kendilerini korumak için birbirlerine dört elle tutunmaktan başka çareleri kalmamış."

"Ee," dedi Harry, "onları gördünüz, sonra n'oldu?"

"Eh, sabaha kadar bekledik, yani karanlıkta sinsi sinsi yaklasmayalım dedik, kendi güvenliğimiz için," dedi Hagrid. "Sabah üç gibi, oturdukları yerde uyuyakaldılar. Biz uyumaya cesaret edemedik. Hem uyanır da olduğumuz yere gelebilirler diye, hem de acayip horluyorlardı. Sabaha karşı horultuları bir çıga yol açtı.

"Neyse, sonunda gün ısıymca onları görmeye gittik."

"Yani, öylece mi?" dedi Ron, küçük dilini yutacakmış gibi. "Öylece kalkıp bir dev kampına mı yürüdünüz?"

"Eh, Dumbledore bize nasıl yapacağımızı söyledi," dedi Hagrid. "Gurg'a armaganlar verin, saygı gösterin, falan dedi."

"Neye armaganlar verin?" diye sordu Harry.

"Ha, Gurg'a - reis demek."

"Hangisininin Gurg olduğunu nereden anladınız?" diye sordu Ron.

Hagrid keyifli keyifli homurdandı.

"Zor bir tarafı yok," dedi. "En büyükleri, en çirkinleri, en tembelleri oydu. Orda oturmuş, baskaları yemek getirsin diye bekliyordu. Ölü keçi falan. Adı Karkus. Bana sorarsan yedi-yedi buçuk metre

Page 206

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

vardı, hem de iki erkek fil ağırlığında. Derisi de gergedan derisi gibi kalın."

553

"Ve siz öylece gidip ona çıktınız ha?" dedi Hermione, solugu kesilmiş halde.

"Aslında... indik, çünkü aşağıda vadide yatıyordu. Dört tane bayagı yüksek dağın ortasındaki çukurdaydılar, anladınız mı, bir dağ gölünün yanında; Karkus da gölün yanına yatmış, ötekilere kükreyip duruyordu, onu ve karısını beslesinler diye. Olympe'yle ben dağın yamacından indik -" Kulaklarına inanamayan Ron, "Ama sizi görür görmez öldürmeye kalkmadılar mı?" diye sordu.

"Bazısının aklında bu vardı kesin," dedi Hagrid, omuz silkerek, "ama biz Dumbledore'un dedigini yaptık; armaganınızı yukarı kaldırın, gözünüzü Gurg'a dikin, ötekileri görmezden gelin, demisti. Biz de öyle yaptık. Geri kalanı sus pus oldu, biz geçerken seyrettiler, biz de dosdogru Karkus'un ayaklarının dibine gittik, eğilip selam verdik, armaganımızı onun önüne koyduk."

"Bir deve ne verilir ki?" diye sordu Ron hevesle. "Yiyecek mi?"

"Yoo, yiyeceğini kendi pek güzel buluyor," dedi Hagrid. "Biz ona sihir götürdük. Devler sihri sever;

bizim onlara karşı kullanmamızı sevmezler bir tek. Neyse, o ilk gün ona bir dal Gubraithia atesi verdik."

Hermione yavaşça, "Ooo!" dedi, ama Harry ve Ron afal afal kaslarını çattılar.

"Ne dalı -?"

"Sönmeyen ates," dedi Hermione asabice, "bu vakte kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi. Profesör Flitwick derste hiç değilse iki kez bahsetmiştir!"

554

Ron'un cevap vermesine fırsat kalmadan, Hagrid hemen, "Eh, neyse," diye araya girdi.

"Dumbledore bu dalı sonsuza kadar yansın diye büyülemisti, ki her büyücü de yapamaz ha, ben de onu karın üstüne, Karkus'un ayakları dibine koydum. Dedim ki: 'Devlerin Gurg'una, Albus Dumbledore'dan bir armagan, saygı ve selamlarım gönderiyor.' "

Harry merakla, "Ya Karkus ne dedi?" diye sordu.

"Hiç," dedi Hagrid. "İngilizce bilmiyor."

"Saka ediyorsun!"

"Bir şey fark etmedi," dedi Hagrid, kılını kıpırdatmadan. "Dumbledore bizi buna karşı uyarmıstı. Neyse ki Karkus'un biraz kafası çalışıyormuş, seslenip bizim dili bilenlerden iki dev çağırdı, onlar da bize çevirmenlik yaptı."

"Peki ya armaganı begendi mi?" diye sordu Ron.

"Tabii ya, ne olduğunu anladıklarında acayip sükse yaptı," dedi Hagrid. Ejderha bifteğini ters çevirip soguk tarafını sismis gözüne bastırdı. "Çok hosuna gitti. Sonra ben dedim ki: 'Albus Dumbledore'un Gurg'dan bir ricası var: Habercisi yarın başka bir armaganla geldiğinde, onunla konuşmasını istiyor.' "

"Niye onlarla o gün konuşmuyormussun?" diye sordu Hermione.

"Dumbledore bize işi ağırdan almamızı söyledi," dedi Hagrid. "Görsünler ki, sözlerimizi tutuyoruz. Yarın başka bir armaganla geleceğiz; ve sonra sahiden başka armaganla geliyoruz - iyi izlenim meselesi, anlarsınız ya. Hem onlara ilk armaganı deneyip sahiden iyi bir şey mi olduğunu an-

555

lasmlar diye zaman vermiş oluyorsun. Anlasınlar ki, yenisi için heveslensinler. Zaten Karkus gibi devler - onlara fazla bilgi verecek olursan seni öldürürler, hani sırf işi basitleştirmek için. Biz de ayaklarının altından çekildik, gidip kendimize geceyi geçirecek güzel, küçük bir mağara bulduk ve ertesi sabah da geri döndük; bir baktık, Karkus bu sefer oturmuş, hevesli hevesli bizi bekliyor."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Haa, tabii. Önce ona güzel bir savaş migferi verdik -cincüce yapımı, asla bozulmaz ha - sonra da oturup konuştuk."

"Ne dedi?"

"Pek bir şey demedi," diye cevap verdi Hagrid. "Daha çok, dinledi. Ama iyi işaretler vardı. Dumbledore'un adını duymuş, Britanya'daki son devlerin öldürülmesine karşı çıktığını duymuş. Karkus, Dumbledore'un söyleyecekleriyle baygı ilgilenecek gibiydi. Diğerlerinden birkaçı da

Page 207

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

toplandı, dinlediler; özellikle biraz İngilizcesi olanlar. O gün ayrıldığımızda umutluyduk. Ertesi

sabah bir başka armaganla gelme sözü verdik.

"Ama o gece işler çığırdan çıktı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron hemen.

"Eh, iste demistim ya, bu devler bir arada yaşamak için yaratılmamış," dedi Hagrid hüzünlü hüzünlü. "Yani, en azından böyle büyük gruplar halinde. Kendilerine engel olamıyorlar. Birkaç haftada bir, birbirlerini öldürmekten beter ediyorlar. Erkekler erkeklerle kavga ediyor, kadınlar kadınlarla; eski kabilelerden kalanlar birbirleriyle kavga ediyor; bir de yemek için, en iyi atesler ne uyuma

556

yerleri için didismeleri var. Oysa, ırklarının ortadan kalkmak üzere olduğuna bakınca, birbirlerine bulasmazlar herhalde dersin ama..."

Hagrid derin derin içini çekti.

"O gece bir kavga koptu. Biz mağaramızın ağzından gördük; aşağı, vadiye bakıyorduk. Saatlerce sürdü, ne kadar gürültü yaptıklarına inanamazsınız. Güneş çıktığında kar kıpkırmızı olmuştü ve onun bası gölün dibinde yatıyordu."

Hermione solugunu tuttu. "Kimin bası?"

"Karkus'un," dedi Hagrid, kederli kederli. "Yeni bir Gurg vardı, Golgomath." Derin derin içini çekti.

"Eh, ilkiyle dostça temas kurduktan iki gün sonra yeni bir Gurg hesapta yoktu tabii. Hem de içimizde tuhaf bir his vardı, sanki Golgomath bizi dinlemeye pek hevesli olmayacakmış gibi, ama denemek zorundaydık."

Ron kulaklarına inanamayarak, "Onunla konuşmaya gittiniz, ha?" diye sordu. "Baska bir devin basını kopardığını gördükten sonra mı?"

"Tabii ki gittik," dedi Hagrid, "onca yolu iki günde pes etmek için mi asmıştık yani?! İndik aşağı, elimizde de Karkus'a vermeye niyetlenmiş olduğumuz yeni hediye."

"Daha ağızımı açmadan bu isin yürümeyeceğini anladım. Orda oturmuş, başına Karkus'un miğferini takmış, biz yaklaşıırken pis pis gülüyordu. Koskocaman bir seydi, oradakilerin en büyüklerinden biri. Siyah saçlar, aynı renk dişler, kemiklerden bir kolye. Bazıları da insan kemigine benziyordu, ha. Eh, denedim yani - ona koca bir ejderha derisi rulosu uzattım - dedim ki: 'Devlerin Gurg'una bir

557

armagan -' Daha neye ugradığımı anlamadan havada bas aşağı sarkıyordum, adamlarından ikisi beni yakalamıştı."

Hermione ellerini ağızına götürdü.

"Bundan nasıl kurtuldun, peki?" diye sordu Harry.

"Olympe orda olmasa biraz zor kurtulurdum," dedi Hagrid. "Asasını çıkardığı gibi, gördüğüm en hızlı büyülerden birini yaptı. Muhtesemdi, ha. Beni tutan iki devin gözlerinin içine Conjunctivus Laneti yaptı, anında bıraktılar - ama basımız da belaya girmişti, çünkü onlara karşı sihir kullanmıştık, devlerin büyücülerden nefret etmesinin sebebi de budur. Tabanları yağladık ve anladık ki bir daha o kampa girmemizin yolu yok."

"Vay canına, Hagrid," dedi Ron usulca.

"Peki, madem orada sadece üç gün kaldınız, niye bu kadar geç döndün?" diye sordu Hermione. Çok alınmış görünen Hagrid, "Üç günde ordan ayrılmadık ki!" dedi. "Dumbledore bize güveniyordu!"

"Ama az önce sen demedin mi, kampa dönmemizin yolu yoktu diye?"

"Gündüzleri dönemezdik, evet. Biraz düşünmemiz gerekiyordu yani. Bir iki gün o mağarada pusuya yattık, onları gözledik. Hiç de iyi seyler görmedik."

"Baska kafalar da mı kopardı?" diye sordu Hermione, daha fazlasını kaldıramayacakmış gibi bir hali vardı.

"Hayır," dedi Hagrid, "keske koparsaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok geçmeden anladık ki, bütün büyücülere itirazı yokmuş - bir tek bize varmış."

Page 208

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ölüm Yiyen'ler mi?" dedi Harry hemen.

558

"Evet ya," dedi Hagrid, karanlık karanlık. "İki tanesi her gün onu ziyaret ediyordu, Gurg'a armaganlar getiriyordu, o da onları bas aşağı asmıyordu üstelik."

"Ölüm Yiyen olduklarını nereden biliyorsun?" dedi Ron.

"Çünkü birini tanıdım," diye homurdandı Hagrid. "Macnair,, hatırladınız mı? Hani su Sahgaga'yı öldürmeye yolladıkları herif. Manyagın teki. O da öldürmekten Gol-gomath kadar hoslanıyor; iyi anlaşmalarına sasmamak gerek."

"Demek Macnair devleri Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya ikna etti, öyle mi?" dedi Hermione umutsuzluk içinde.

"Dur bakalım, Hipogrif leri salma hemen, daha hikâyemi bitirmedim!" dedi Hagrid öfkeyle. Basta onlara hiçbir şey anlatmak istemediği düşünülürse, hayli eğleniyor-muş gibi bir hali vardı. "Benle Olympe konuştuk anladık, dedik ki, Gurg Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i tercih ediyor diye hepsinin de etmesi gerekmez. Baskalarını ikna etmeye çalışmalıydık, Golgomath'ı Gurg olarak istemeyenleri."

"Onların hangileri olduğunu nereden anlıyordunuz?" diye sordu Ron.

"Eh, bir temiz dayak yiyip pelteye dönenleri bulmak gerekiyordu sadece, değil mi?" dedi Hagrid sabırla. "Kele sürecekle aklı olanlar Golgomath'tan uzak duruyordu, tıpkı bizim gibi o çukurun çevresindeki mağaralarda saklanıyorlardı. Biz de geceleri mağaraları yoklayalım hele, birkaç tanesini ikna edebilecek miyiz bakalım, dedik."

Ron, sesinde korku ve hayranlık karışımı bir saygıyla,

559

"Karanlık magaraları yoklayıp dev aradınız, ha?" dedi.

"Ona bakarsan, bizi asıl kaygılandıran devler degildi," dedi Hagrid. "Ölüm Yiyen'lerdi. Dumbledore daha önce bize, mümkünse onlara bulasmamamızı söylemişti, asıl fenası, oralarda olduğumuzu biliyorlardı - Golgo-math söylemiş herhalde. Geceleri devler uyurken ve biz de magaralara süzölmek isterken, Macnair'le digeri dağlarda sinsi sinsi dolasıp bizi arıyorlardı. Üstlerine atlamasını diye Olympe'yi zapt etmekte güçlük çektim," dedi Hagrid; ağzının kenarları, karmakarışık sakalım havaya kaldırdı. "Onlara saldırmak için can atıyordu... kızdırdın mı bambaska bir şey oluyor, Olympe... atesli, biliyor musunuz... herhalde Fransız kanı var da ondan..."

Hagrid bugulu gözlerle atese baktı. Harry ona, boğazını gürültüyle temizlemeden önce hatıralara dalsın diye otuz saniye verdi.

"Ee, sonra ne oldu? Öteki devlerden herhangi birine yanasabildiniz mi?"

"Ne? Ha... ha, evet, yanastık. Evet, Karkus öldüröldükten üç gece sonra, saklandığımız magaradan sürüne sürüne çıktık ve asagi, çukura dogru yola koyulduk; bir yandan da Ölüm Yiyen'ler için gözlerimizi dört açıyorduk. Birkaç magaraya girdik, nafile - derken, galiba altıncıda, saklanan üç dev bulduk."

"Magara tıks tıks olmalı," dedi Ron.

Hagrid, "Bir Mıncık savuracak yer bile yoktu," dedi.

"Sizi görünce saldırmadılar mı?" diye sordu Hermi-one.

"Saldıracak halleri olsa belki saldırırlardı," dedi Hag-

560

rid. "Ama berbat durumdaydılar, üçü de. Golgomath'm güruhu onları bayıltana kadar dövöümüştü; sonra kendilerine gelmiş, bulabildikleri en yakın sığınaga Bürünmüşlerdi. Neyse, biri biraz İngilizce biliyormuş, ötekilere çevirmenlik etti; söylediklerimizi pek kötü karşılamadılar. Biz de oraya gitmeye devam ettik, yaralıları ziyaret ettik... sanırım bir ara altı yedi tanesini ikna ettik."

"Altı yedi tanesini mi?" dedi Ron hevesle. "Eh, hiç de kötü sayılmaz - buraya gelip bizimle beraber Kim-Oldu-gunu-Bilirsin-Sen'le mücadeleye basıyorlar mı?"

Hermione ise, " 'Bir ara' derken ne demek istedin, Hagrid?" dedi.

Hagrid ona kederli kederli baktı.

"Golgomath'in ekibi magaralara baskın yaptı. Sag kalanlar da bir daha bizle görüşmek istemedi."

"Yani... yani hiçbir dev gelmiyor mu?" dedi Ron; hayal kırıklığına ugramış görünüyordu.

Page 209

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yok," dedi Hagrid. Biftegini çevirip daha serin tarafını yüzüne bastırırken derin derin göğüs geçirdi. "Ama yapmamız gerekeni yaptık, onlara Dumbledore'un mesajını ilettik, sanırım bir kısmı hatırlayacaktır. Belki de Golgomath'in yakınında kalmak istemeyenler dağları terk eder, belki de Dumbledore'un onların dostu olduğunu hatırlarlar, kim bilir... belki de gelirler."

Artık pencerenin önünde kar birikiyordu. Harry cüppesinin diz yerlerinin sırlıslıkam olduğunu fark etti: Fang basını Harry'nin kucagina koymuş, salyalarını akıtıyordu.

Bir süre sonra Hermione usulca, "Hagrid?" dedi.

"Hımm?"

561

"Acaba... oradayken... hiç izine rastladın mı... bir şey duydun mu... annen hakkında?"

Hagrid'in açıktaki gözü üzerine dikilince Hermione hayli korkmuş göröndü.

"Özür dilerim... ben... unut gitsin -"

"Ölmüş," diye homurdandı Hagrid. "Yıllar önce. Öyle dediler."

"Ah... ben... gerçekten çok üzöldüm," dedi Hermione, küçücük bir sesle. Hagrid koca omuzlarını silkti.

"Gerek yok," dedi kısaca. "Onu pek hatırlamıyorum zaten. Öyle matah bir anne degildi."

Yeniden sustular. Hermione tedirgin tedirgin Harry ile Ron'a baktı, belli ki onların konuşmasını istiyordu.

"Ama bu hale nasıl girdigini hâlâ açıklamadın, Hagrid," dedi Ron, eliyle onun kan içindeki yüzünü isaret ederek.

"Ya da niye bu kadar geç kaldığını," dedi Harry. "Siri-us diyor ki, Madam Maxime çok önce gelmiş -"

"Kim saldırdı sana?" dedi Ron.

"Kimse bana saldırmadı!" dedi Hagrid üstüne basa basa. "Ben -"

Ancak kapı birden hızla vurölmaya baslanınca, sözlerinin geri kalanı duyulmadı. Hermione'nin nefesi kesildi; kupası parmaklarının arasından kayıp yerde parçalandı; Fang kesik kesik havladı.

Dördü de kapının yanındaki pencereye baktı. Küçük ve tıknaz birinin gölgesi ince perdeye düşüyordu.

"Bu o!" diye fısıldadı Ron.

"Girin buraya!" dedi Harry hemen; Görünmezlik Pe-

562

lerini kapıp kendisiyle Hermione'nin üstüne attı, Ron da masanın karşı tarafından fırladı, Pelerin'in altına girdi. Hep bir arada arkaya, bir köseye çekildiler. Fang kapıya gitmiş/ deli gibi havlıyordu. Hagrid ne yapacağım bilmez haldeydi.

"Hagrid, kupalarımızı sakla!"

Hagrid, Harry ile Ron'un kupalarını yakalayıp Fang'in sepetindeki minderin altına tıktı. Fang şimdi kapının önünde sıçrayıp duruyordu. Hagrid onu ayağıyla itip kapıyı açtı.

Profesör Umbridge, yeşil tüvit pelerini ve ona uygun kulaklıkları bir sapkayla kapının ağzında duruyordu. Dudaklarını büzmüştü, Hagrid'in yüzünü görmek için arkaya kaykıldı; onun anca göbeğine geliyordu.

"Demek sensin," dedi ağır ağır ve yüksek sesle, sanki bir sağır konuşuyormuş gibi. "Sen Hagrid'sin, değil mi?"

Cevap beklemeden odaya girdi, pörtlek gözleri her yanda geziniyordu.

Üstüne atlayan ve yüzünü yalamaya çalışan Fang'e çantasını sallayıp, "Çekil surdan," diye çıkıştı.

"Sey - kabalık etmek istemem ama," dedi Hagrid, gözlerini dikmiş ona bakarak, "sen de kimsin, ha?"

"Adım Dolores Umbridge."

Gözleri kulübeyi tanyordu. İki kez dosdoğru, Harry'nin Ron ile Hermione arasında sıkışıp kaldığı köseye baktı.

Kafası tamamen karışmış görünen Hagrid, "Dolores Umbridge mi?" dedi. "Ben senin o Bakanlık'takilerden biri olduğumu sanıyordum - Fudge'la çalışmıyor musun?"

"Bakanlık Müstesarı'ydım, evet," dedi Umbridge;

Page 210

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

563

şimdi kulübeyi adımlıyor, duvarın yanındaki kumanya torbasından, bir kenara bırakılmış seyahat pelerinine kadar en minik ayrıntıyı bile gözden kaçırmıyordu. "Şimdi Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeniyim -"

"Çok cesurca bir hareket," dedi Hagrid, "artık bu işi kabul edecek pek kimse kalmadı."

"- ve Hogwarts Yüksek Müfettişi," dedi Umbridge, onu duyup duymadığını hiç belli etmeden.

"O da neyin nesi?" dedi Hagrid, kaslarını çatarak.

"Ben de tam onu soracaktım," dedi Umbridge, Hermione'nin kullandığı porselen kupanın yerdeki kırık parçalarını göstererek.

"Ha, o mu?" dedi Hagrid. Harry, Ron ve Hermi-one'nin gizlendikleri köseye bir bakış atarak işleri büsbütün zorlastırdı. "Ha, o seydi... Fang. Bir kupa kırdı. Ben de onun yerine bunu kullanıyorum."

Hagrid çay içtiği kupayı gösterdi. Bir eli hâlâ ejderha biftedim sıkı sıkı tutmuş, gözüne bastırıyordu. Umbridge ise şimdi durmuş, ona bakıyordu, kulübe yerine bu sefer de onun görünüşünü en ufak ayrıntısına kadar kaydeder gibiydi.

Yavaşça, "Bazı sesler duydum," dedi.

Hagrid yığıtçe, "Fang'le konuşuyordum," dedi.

"O da sana cevap mı veriyordu?"

"Eh... bir anlamda," dedi Hagrid, rahatsız olmuş bir hali vardı. "Bazen derim zaten, Fang neredeyse insan gibi -"

"Karda sato kapılarından senin kulübene gelen üç çift ayak izi var," dedi Umbridge, yumuşak bir sesle.

Hermione hızla solugunu içine çekti; Harry elini onun

564

agzına kapadı. Neyse ki Fang çüppesinin etegini gürültüyle kokladığı için, Profesör Umbridge bu sesi duymamışa benziyordu.

"Eh, yeni geldim daha," dedi Hagrid, muazzam büyüklükteki elini kumanya torbasına doğru salladı. "Belki daha önce birileri gelmiştir ama, ben kimseye rastlamadım."

"Kulübenden geriye giden ayak izi yok."

"Sey, ben... nasıl olmuş bilmem ki..." dedi Hagrid, sinirli sinirli sakalını çekistiriyor ve Harry, Ron ile Hermione'nin durdukları köseye, sanki yardım dilermiş gibi bakıyordu. "Eee..."

Umbridge hızla döndü, dikkatle etrafa bakarak kulübeyi boydan boya astı. Egilip yatağın altına baktı. Hag-rid'in dolaplarını açtı. Harry, Ron ve Hermione'nin duvara yapışmış halde durdukları yerin bes santim yakınından geçti; hatta o geçerken Harry karnını içeri çekmek zorunda kaldı. Hagrid'in yemek yapmakta kullandığı muazzam kazanın içine dikkatle baktıktan sonra, yeniden hızla döndü ve, "Sana ne oldu böyle?" dedi. "Bu yaralar nasıl oldu?" Hagrid ejderha bifteğini telasla yüzünden çekti, ki Harry'nin fikrine göre bu bir hataydı, çünkü gözünün çevresindeki siyah ve mor çürükler şimdi ayan beyan ortadaydı; yüzündeki çok miktarda taze ve pıhtılaşmış kan da. "Ha, ben... ufak bir kaza geçirdim," dedi, inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Ne kazasıymış bu?"

"Düs-düstüm."

565

"Düstün," diye tekrarladı Umbridge sükûnetle.

"Evet, aynen öyle. Bir... bir arkadaşın süpürgesinden. Ben kendim uçmam sahsen. Eh, cüsseme baksana, beni taşıyacak süpürge yoktur herhalde. Bir arkadaşım Abraksas atları yetistirir, bilmem hiç gördün mü, koca hayvanlardır, kanatlı hani, onlardan birine binmistim ve -"

"Neredeydin?" diye sordu Umbridge, Hagrid'in ipe sapa gelmez laflarını sakın sakın keserek.

"Ben nerede -?"

"Neredeydin, evet," dedi. "Ders yılı iki ay önce başladı. Senin yerine derslerine bir başka öğretmen girmek zorunda kaldı. Meslektaşlarından hiçbiri bana senin nerede olduğun hakkında bilgi veremedi. Adres bırakmamışsın. Neredeydin?"

Bir duraklama oldu. Bu sırada Hagrid yeni açtığı gözünü ona dikip baktı. Harry, Hagrid'in beyninin

Page 211

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

deli gibi çalıştığını neredeyse isitebiliyordu.

"Ben gittim - sağlık nedenleriyle," dedi.

"Sağlık nedenleriyle," diye tekrarladı Profesör Umbridge. Gözleri Hagrid'in rengi atmış ve sismis yüzünde gezindi; ejderha kanı usulca ve sessizce yeleğine damlıyordu. "Anlıyorum."

"Evet," dedi Hagrid, "biraz - biraz temiz hava demistim-"

"Evet, arazinin bekçisi olarak temiz hava bulmakta zorlanmışsındır tabii," dedi Umbridge tatlı tatlı. Hagrid'in yüzünün siyah ya da mor olmayan küçücük bölümü de kızardı.

"Eh, maksat - manzara degissin, falan -"

566

"Dag manzarası mı?" dedi Umbridge hemen.

Biliyor, diye düşündü Harry ümitsizce.

"Dag mı?" diye tekrarladı Hagrid, belli ki çabucak bir şey bulmaya çalışıyordu. "Yok, benim tercihim Fransa'nın güneyi. Biraz güneş ve ... ve deniz."

"Sahi mi?" dedi Umbridge. "Pek yanmış görünmü-yorsun."

"Evet... sey... hassas cilt," dedi Hagrid, sokulgan bir gülümseme girişiminde bulundu. Harry onun dislerinden ikisinin dökülmüş olduğunu gördü. Umbridge ona soguk soguk bakınca, tebessümü silinir gibi oldu. Sonra Profesör Umbridge, çantasını kolunda biraz daha yukarı aldı ve, "Tabii, geç geldiğini Bakan'a bildireceğim," dedi.

"Tamam," dedi Hagrid, baskıyla onaylayarak.

"Ayrıca bilmelisin ki, Yüksek Müfettiş olarak, meslektaşım öğretmenleri teftis etmek gibi talihsiz ama gerekli bir görevim var. Bu yüzden de eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Sertçe döndü, kapıya yürüdü.

"Bizi teftis mi ediyorsun?" diye saskın saskın tekrarladı Hagrid, onun arkasından bakarak.

"Ah, evet," dedi Umbridge usulca. Eli kapı kolunun üstünde, dönüp ona baktı. "Bakanlık, yetersiz öğretmenleri ayıklamaya kararlı, Hagrid. İyi geceler."

Çıktı, kapıyı arkasından hızla kapattı. Harry Görün-mezlik Pelerini'ni çıkarmaya hamle etti, ama Hermione bileğini yakaladı.

"Henüz değil," diye fısıldadı kulagina. "Henüz gitmemiş olabilir."

567

Hagrid de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, odayı geçip perdeyi birkaç santim çekti.

"Satoya gidiyor," dedi alçak sesle. "Vay canına... insanları teftis ediyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Harry, Pelerin'i çıkardı. "Trelawney'yi deneme süresine çekti bile..."

"Hımm... sen derslerde bizimle ne yapmayı planlıyordun, Hagrid?" diye sordu Hermione.

"Ha, sen onu hiç düşünme, bir sürü ders planladım ben," dedi Hagrid coskuyla. Ejderha bifteğini

masadan alıp yeniden gözüne yapıştırdı. "S.B.D. yılınız için birkaç yaratık ayırmıştım; bekleyin hele, çok özel bir şey olacak."

"Hımm... ne şekilde özel?" diye sordu Hermione, tereddütle.

"Söylemiyorum," dedi Hagrid mutlulukla. "Sürprizi berbat etmek istemem."

"Bak, Hagrid," dedi Hermione ısrarla, lafı dolastırma-maya karar vererek. "Sınıfa çok tehlikeli bir şey getirirsen Profesör Umbridge hiç mutlu olmaz."

"Tehlikeli mi?" dedi Hagrid, hafiften eğleniyor görünerek. "Aptallasma, ben size tehlikeli bir şey verir miyim hiç? Yani, tamam, kendi baslarının çaresine bakabilirler -"

"Hagrid, Umbridge'in teftisinden geçmek zorundasın, bunun için de seni, Dombaz'lara nasıl bakacağımızı, Hır-pı'larla kirpileri nasıl ayırt edeceğimizi, böyle seyleri öğretirken görmesi gerçekten iyi olur!" dedi Hermione içtenlikle.

"Ama bunlar pek ilginç değil, Hermione," dedi Hagrid. "Benim elimdekiler çok daha etkileyici. Yıllardır onla-

568

rı yetistireyorum, sanırım İngiltere'nin tek ehli sürüsü bende."

"Hagrid... lütfen..." dedi Hermione, sesinde gerçek bir umutsuzluk tınısı vardı. "Umbridge zaten Dumbledo-re'a fazlaca yakın olduğunu düşündüğü öğretmenlerden kurtulmak için ufak bir bahane arıyor. Lütfen, Hagrid, bize S.B.D.'mizde mutlaka çıkacak sıkıcı bir şeyler öğret."

Page 212

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ama Hagrid ağızını açarak esnemekle ve kösedeki muazzam yataga tek gözüyle özlem dolu bir bakış atmakla yetindi.

"Dinleyin, uzun bir gündü, saat de geç oldu," dedi. Sefkatle Hermione'nin omzuna vurdu; Hermione'nin dizleri kesildi, gümbürtüyle yere çöktü. "Ah - kusura bakma -" Cüppesinin ensesinden tutup onu ayaga kaldırdı. "Bak, benim için kaygılanıp durma, artık geri döndüm ya, söz veriyorum ki dersleriniz için cidden iyi şeyler tasarladım... şimdi siz satoya dönseniz iyi olur, arkanızdan ayak izlerinizi silmeyi de unutmayın ha!"

Az sonra, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmiş, lapa lapa yagan karda satoya giderlerken, Ron, "Ona derdini anlatabildin mi, bilmiyorum," dedi. Arkalarında hiç iz bırakmıyorlardı, çünkü yürürlerken Hermione bir yandan da Silme Büyüsü yapıyordu.

"O zaman yarın yine giderim," dedi Hermione azimle. "Gerekirse, derslerini onun için ben planlarım. Umb-ridge'in Trelawney'yi sepetlemesi umrumda bile değil, ama Hagrid'i atamayacak!"

569

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

|

Yılanın Gözü

Pazar sabahı Hermione yarım metre karın içinden güç bela yürüyerek Hagrid'in kulübesine döndü. Harry ve Ron da onunla gitmek istiyorlardı, ama ev ödevleri yine dag gibi biriktiginden, gönülsüzce de olsa ortak salonda kaldılar. Donmuş gölün üzerinde paten yapan, kızak kayan, en kötüsü de kartoplarını büyüleyip Gryffindor Kulesi'nin pencerelerine çarptıran öğrencilerin neseli seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorlardı.

"Hey!" diye böğürdü Ron, sonunda sabrını kaybedip pencereden basını uzatarak, "ben sınıf başkanımı, eğer bu pencereye bir tane daha kartopu gelirse - AHH!"

Kafasını hemen içeri çekti, yüzü kar içindeydi.

"Fred'le George," dedi acı acı, pencereyi çarparak. "Reziller..."

Hermione, öğle yemegine çok az kala Hagrid'in kulübesinden döndü. Hafifçe titriyordu, cüppesi dizlerine kadar ıslanmıştı.

"Ee?" dedi Ron, o girince basını kaldırarak. "Bütün derslerini onun yerine planladın mı?"

570

"Eh, denedim," dedi Hermione sıkkın bir sesle. Harry'nin yanındaki bir koltuga gömüldü. Asasını çıkarıp çaprasık bir hareketle çevirdi; ucundan sıcak hava püskürmeye başlayan asayı cüppesine doğrulttu; kuruyan cüppeden buharlar yükselmeye başladı. "Gittigimde orada değildi bile, en az yarım saat kapıyı vurmusumdur. Sonra Orman'ın içinden çıkıp geldi -"

Harry inledi. Yasak Orman, tam da Hagrid'in kovulmasına sebep olacak türden yaratıkla kaynıyordu. "Orada ne besliyormuş? Söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hermione kederle. "Sürpriz olmasını istiyormuş. Umbridge meselesini açıklamaya çalıştım, ama anlamıyor. Akli basında kimsenin Kimera'lar varken Hır-pı'ları işlemek

istemeyeceğini söyledi - yo, gerçekten Ki-mera'sı olduğunu sanmıyorum," diye ekledi, Harry ve Ron'un apısıp kaldığını görünce, "ama denemediğinden değil hani. Söylediği kadarıyla onların yumurtalarından bulmak çok zormuş. Kim bilir kaç kere söyledim Profesör Grubbly-Plank'in planını izlesen daha iyi olur diye, ama dediklerimin yarısını bile dinlediğini sanmıyorum doğrusu. Tuhaf bir ruh halinde, yani. Hâlâ o yaraların nedenini söylemeye yanasıyor."

Ertesi sabah kahvaltıda Hagrid'in öğretmenler masasında yeniden boy göstermesinin öğrencilerin hepsinde cosku yarattığı söylenemezdi. Bazıları, örneğin Fred, George ve Lee, sevinçle kükreyip Gryffindor ve Huffle-puff masalarının arasından bir kosu kopararak Hagrid'in devasa elini sıkımaya gittiler; diğerleriyse, örneğin Parvati ve Lavender, birbirlerine kasvetli bakışlar atıp baslarını iki

571

yana salladılar. Harry onların çoğunun Profesör Grubbly-Plank'in derslerini tercih ettiğinin farkındaydı; en kötüsü de, zihninin çok küçük, tarafsız bir kösesinde, onların bu konuda gayet geçerli sebepleri olduğunu bilmesiydi: Grubbly-Plank'in ilginç dersten anladığı şey, birinin kafasının kopması riski değildi.

Page 213

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Salı günü Harry, Ron ve Hermione kardan korunmak için sıkı sıkı giyinmiş halde Hagrid'in kulübesinin yolunu tutarken, üzerlerinde belli bir tedirginlik vardı. Harry sadece Hagrid'in onlara ne öğretmeye karar vermiş olabileceği konusunda değil, Umbridge onları izlerse sınıfın geri kalanının, özellikle de Malfoy ve tayfasının nasıl davranacağı konusunda da endiseleniyordu. Ancak, karın içinde güç bela ilerleyerek, onları Orman'ın kıyısında bekleyen Hagrid'e yaklaştıklarında, Yüksek Müfettiş ortalarda görünmüyordu. Hagrid'in pek de güven verici bir hali yoktu; cumartesi gecesi mor renkte olan çürüklerine şimdi yer yer yeşil ve sarı da karışmıştı, kesiklerinden bazılarıysa hâlâ kanıyormuş gibi görünüyordu. Harry buna bir anlam veremedi: Acaba Hagrid, zehri yaraların iyileşmesini önleyen bir yaratığın mı saldırısına uğramıştı? Bütün bunlar yetmezmiş gibi Hagrid, sanki sunduğu tekinsiz tabloyu tamamlamak istercesine, omzunun üzerinde ölü bir inegın yarısına benzeyen bir şey taşıyordu.

Basıyla arkasındaki karanlık ağaçları isaret ederek, yaklaşılan öğrencilere mutlu mutlu, "Bugün burda çalışıyoruz!" diye seslendi. "Biraz daha korunaklı! Karanlığı tercih ediyorlar zaten."

572

Harry, Malfoy'un Crabbe ve Goyle'a telasla, "Neymiş karanlığı tercih eden?" diye sordüğünü duydu, sesi biraz panik kokuyordu. "Karanlığı tercih eden neymiş dedi -duydunuz mu?"

Harry, Malfoy'un bundan önce Orman'a sadece bir kez girdiğini biliyordu; o zaman da pek cesurca davranmamıştı. Kendi kendine gülümsedi; Quidditch maçından sonra, Malfoy'u rahatsız edebilecek her şeye sıcak bakıyordu.

"Hazır mısınız?" dedi Hagrid neseyle, etrafındaki öğrencilere bakarak. "Peki o zaman, Orman'a gezi yapmayı besinci yılınıza saklıyordum. Gidip yaratıkları kendi doğal yaşam ortamlarında görürüz dediydim. Şimdi, bugün göreceğimiz şeyler son derece nadirdir, sanırım bütün Britanya'da onları ehlilestirmeyi başarmış tek kişi benim."

"Ehlilestiklerinden eminsen, öyle mi?" dedi Malfoy, sesindeki panik iyice belirginleşmişti. "Hani daha önce de derse vahşi bir şeyler getirmistim, değil mi?"

Slytherin'lerden onaylayan mırıltılar yükseldi, hatta birkaç Gryffindor da Malfoy'un dediklerinde doğruluk payı olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Tabii ki ehliiler," dedi Hagrid, kaslarını çatıp ölü inegi omzunun biraz daha yukarısına kaydırarak.

"Peki yüzüne ne oldu o zaman?" diye sordu Malfoy.

"Sen kendi isine bak!" dedi Hagrid, kızgın kızgın. "Şimdi, saçma sapan sorularınız bittiyse, pesimden gelin!"

Dönüp doğruca Orman'a yürüdü. Kimse arkasından gitmeye çok hevesli görünmüyordu. Harry, Ron'a ve Hermione'ye baktı. Hermione içini çekip peki anlamına bas

573

salladı ve üçü Hagrid'in pesi sıra gittiler, sınıf da arkalarından geldi.

On dakika kadar yürüdükten sonra vardıkları yerde ağaçlar birbirlerine o kadar yakın duruyordu ki, etraf alacakaranlıktı ve yerde hiç kar yoktu, Hagrid bir homurtuyla omzundaki yarım inegi yere bıraktı, bir adım geri çekildi ve dönüp sınıfa bakındı. Öğrencilerin büyük bir kısmı ağaçtan ağaca ilerleyerek dikkatle ona yaklaşıyor, her an saldırıya uğrayacakmış gibi ürkek ürkek etrafı gözetliyordu.

"Toplanın, toplanın," diye cesaret verdi Hagrid. "Şimdi, zaten etin kokusuna gelecektir, ama ben onları yine de çağıracağım, çünkü burdakinin ben olduğumu bilmek hoslarına gidiyor."

Döndü, saçını yüzünden çekmek için saçaklı basını salladı ve devasa bir kusun seslenisi gibi karanlık ağaçların arasında yankılanan garip, acı bir çığlık attı. Kimse gülmedi: Çoğu çit çıkaramayacak kadar korkmuş görünüyordu.

Hagrid yine acı bir çığlık attı. Bir dakika geçti. Öğrenciler, gelen neyse görmek için omuzlarının üstünden ürkek ürkek bakıyor, ağaçlara göz gezdiriyorlardı. Sonra, tam Hagrid bir kez daha saçını atıp gepgenis gögsünü sisirirken, Harry Ron'u dürtüp yamru yumru iki porsuk ağacının ortasındaki karanlık bölgeyi gösterdi.

Bembeyaz, parlayan bir çift göz, loslugun içinde büyüdükçe büyüyordu. Hemen sonra karanlıktan ortaya, ej-derhanınkine benzeyen bir yüz, bir boyun ve iskeletimsi bir beden çıktı. Kocaman, siyah, kanatlı at birkaç saniye

Page 214

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

574

boyunca uzun siyah kuyrugunu sallayarak sınıfa göz gezdirdi, sonra basını egip sivri disleriyle ölü inekten et parçalan koparmaya başladı.

Harr/nin içinde muazzam bir rahatlama dalgası kabardı. Nihayet, bu yaratıkları hayal etmediginin, onların gerçek olduklarının kanıtı önlerinde duruyordu iste: Hag-rid de onları biliyordu. Dönüp hevesle Ron'a baktı, ama Ron hâlâ ağaçlara bakmıyordu. Birkaç saniye sonra, fısıldayarak, "Hagrid niye bir daha seslenmiyor?" dedi.

Diger öğrencilerin çoğu da, yüzlerinde Ron'un ki gibi saskın ve tedirgin bir beklentiyle, hemen burunlarının dibinde duran attan baska her yere bakıyorlardı. Anlaşılan Harry'nin dışında onları görebilen iki kişi vardı: Goyle'un hemen arkasında durmuş, atın yemegini yiyisini yüzünde büyük bir tiksintiyle seyreden Slytherin'li sicim gibi bir oğlan; ve gözlerini uzun siyah kuyrugun bir o yana bir bu yana sallanısından ayıramayan Neville.

"Hah, iste bir tane daha geliyor!" dedi Hagrid gururla. Karanlık ağaçların arasından ikinci bir siyah at çıktı, derimsi kanatlarını biraz kapatarak, ete yumulmak üzere basını egdi. "Pekâlâ... görebilenler el kaldırsın bakalım."

Sonunda bu atların ardındaki gizemi anlayabilecegi için müthis bir sekilde rahatlayan Harry elini kaldırdı. Hagrid ona bakıp bas salladı.

"Evet... evet, senin görebileceğini biliyordum, Harry," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Sen de, ha, Neville? Ve -"

"Pardon ama," dedi Malfoy küstah bir sesle, "tam olarak ne görmemiz gerekiyor?"

Hagrid cevap vermedi, sadece yerdeki inek lesini isa-

575

ret etti. Bütün sınıf birkaç saniye boyunca ete baktı, sonra birçok kişi "hii" dedi, Parvati ise ciyakladı. Harry bu tepkilerin nedenini hemen anladı: Kendi kendilerine kemiklerinden kopup yok olan et parçaları gerçekten de çok tuhaf görünüyormuş olmalıydı.

"Bunu yapan ne?" diye sordu Parvati korku dolu bir sesle, en yakındaki ağaca doğru gerileyerek.

"Onu yiyen ne?"

"Testral'ler," dedi Hagrid gururla. Harry'nin yanı basındaki Hermione'den, durumu anladığını belirten minik bir "Aa!" nidası çıktı. "Hogwarts'ta bir Testral sürüsü var. Simdi, kim bana -"

"Ama çok feci sanssızlığa yol açarlar!" diye lafını kesti Parvati, korkmuş görünüyordu. "Onları gören kişilerin basına binbir türlü talihsizlik getirirler. Bir keresinde Profesör Trelawney demisti ki -"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Hagrid gülerek, "o dedigin batıl inanç; sanssızlık falan getirmezler, müthis akıllı ve yararlıdır! Gerçi buradakiler pek bir is yapmıyor, okul arabalarını çekiyorlar sadece - tabii Dumbledore uzun yola gidiyorsa da Cisimlenmek istemiyorsa, baska - bakın, iki tane daha -"

Sessizce, ağaçların arasından iki at daha çıktı. Bir tanesi Parvati'nin çok yakınından geçerken, Parvati titreyerek ağaca iyice yapıştı. "Galiba bir sey hissettim, galiba benim çok yakınımda!"

"Merak etme, sana zarar vermez," dedi Hagrid sabırla. "Peki, simdi kim söyleyecek, niye bazılarınız onu görürken bazılarınız görmüyorsunuz?"

576

Hermione elini kaldırdı.

"Söyle bakalım," dedi Hagrid, ona gülümseyerek.

"Testral'leri görebilenler sadece," dedi Hermione, "ölüm görmüş insanlardır."

"Kesinlikle doğru," dedi Hagrid ciddi bir sesle, "Gryffindor'a on puan. Simdi, Testral'ler -"

"Ehem, ehem."

Profesör Umbridge gelmişti. Harry'den birkaç metre ötede duruyordu, yine yeşil sapkasıyla pelerinini giymisti ve yazı altlığını hazırda tutuyordu. Umbridge'in yapmacık öksürüğünü daha önce hiç duymamış olan Hagrid, en yakınındaki Testral'e endişeyle bakıyordu, belli ki sesin ondan geldiğini sanmıstı.

"Ehem, ehem."

Page 215

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ha, merhaba!" dedi Hagrid, sesin geldiği yeri saptayıp gülümseyerek.

"Bu sabah kulübene gönderdiğim pusulayı aldın mı?" dedi Umbridge, Hagrid'e karşı daha önce de kullandığı o yüksek, tane tane konuşma biçimiyle. Sanki hem yabancı, hem de düpedüz mankafa birine hitap ediyormuş gibiydi. "Dersini teftis edeceğimi belirten pusuladan bahsediyorum."

"Ha, evet," dedi Hagrid neseyle. "Yeri bulabilmene sevindim! Gördüğün gibi - ya da, bilmiyorum - görebiliyor musun? Bugün Testral'leri isliyoruz -"

Profesör Umbridge elini kulağına götürüp kaslarını çatarak yüksek sesle, "Affedersin?" dedi. "Ne dedin?"

Hagrid biraz sasalamış görünüyordu.

"Ee - Testral'leri" dedi yüksek sesle. "Büyük - ee - kanatlı atlar hani!"

577

Ümit içinde, kocaman kollarını iki yana açıp salladı. Profesör Umbridge ona bakıp kaslarını kaldırdı ve mırıldanarak yazı altlığına not düştü: "İkel... isaret... diline... basvurmak... zorunda... kalıyor."

"Sey... neyse..." dedi Hagrid, hafiften bozulmuş bir halde sınıfa dönerek, "eee... ne diyordum?"

"Kısa... vadeli... hafızası... kötü... gibi... görünüyor," diye mırıldandı Umbridge, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Draco Malfoy'un yüzünde sanki Noel bir ay erken gelmiş gibi bir ifade belirdi; öte yandan Hermione, öfkesini bastırmaya çalışmaktan kıpkırmızı kesilmisti.

"Ha, evet," dedi Hagrid. Tedirgin gözlerle Umbridge'in yazı altlığına bir bakış attı, ama yigitçe dersine devam etti. "Evet, size nasıl olup da bir sürüye sahip olduğumuzu anlatacaktım. Evet, bir erkek ve bes dişiyle başladık. Su," dedi ilk gelen atı oksayarak, "adı Tenebrus, benim gözdem, bu Orman'da doğan ilk -"

"Acaba," dedi Umbridge yüksek sesle, onun konuşmasını bölerek, "Sihir Bakanlığı'nın Testral'leri 'tehlikeli' olarak sınıflandırdığının farkında mısınız?"

Harry'nin içi cız etti, ama Hagrid sadece güldü.

"Testral'ler tehlikeli değildir! Tamam, tepelerinin tasını adamakıllı attırırsan bir yerinden bir ısırık alabilirler -"

"Siddet... fikrinden... keyif... aldığının... isaretlerini... gösteriyor," diye mırıldandı Umbridge, yine yazı altlığına çizik-tirerek.

"Hadi - yapma!" dedi Hagrid, şimdi biraz kaygılı görünüyordu. "Yani, bir köpek bile, onu kısırtırsan seni ısırır, değil mi - ama Testral'ler sırf o ölüm hikâyesi yüzün-

578

den kötü söhrete sahipler - insanlar onların kötü alametler olduğunu düşünürdü eskiden, değil mi? Anlamıyorlardı, değil mi?"

Umbridge cevap vermedi; son bir not daha düştü, basını kaldırıp Hagrid'e baktı ve, yine çok yüksek sesle, tane tane konuşarak, "Lütfen derse her zamanki gibi devam et. Ben biraz gezinip," dedi parmaklarıyla yürüme isareti yaparak (Malfoy ve Pansy Parkinson sessiz kahkahalarla ka-tılırcasına gülüyorlardı) "öğrencilere" (sınıftakileri isaret etti) "sorular soracağım." Konuşmayı anlatmak için ağızını gösterdi.

Hagrid, niye kendisine normal İngilizceyi anlamıyor-muş muamelesi ettiğine hiç anlam veremeyerek, saskın gözlerle Umbridge'e baktı. Hiddetten Hermione'nin gözlerinde yas birikmişti.

"Cadalo, kötü kalpli cadalo!" diye fısıldadı, Umbridge Pansy Parkinson'un yanına giderken. "Ne yaptığını biliyorum, seni korkunç, hasta, zalim -"

"Seyy... neyse," dedi Hagrid, dersinin akısını tekrar kontrol altına almada gözle görülür bir şekilde zorlanarak, "evet - Testral'ler. Evet. Eh, bir sürü iyi tarafları var..."

"Zaman zaman," dedi Profesör Umbridge çınlayan bir sesle Pansy Parkinson'a, "Profesör Hagrid'in konuşmasını anlayamadığınız oluyor mu?"

Hermione gibi Pansy'nin de gözünden yas gelmişti, ama kahkahadandı bunlar; öyle ki, kıkırdamasını bastırmaya çabaladığı için, verdiği cevap güçlkle anlaşılıyordu.

"Evet... çünkü... sey... çoğu zaman... hırıltıya benziyor..."

579

Umbridge not aldı. Hagrid'in yüzünün berelenmemiş olan küçük bölümü de kızardı, ama Pansy'nin

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
cevabını duymamış gibi yapmaya çalıştı.

"Ee... evet... Testral'lerin iyi tarafları. Sey, bir kere ehli-lestirildiklerinde, yani buradakiler gibi, bir daha hiç kaybolmazsınız. Müthiş yön duyguları var, siz onlara nereye gitmek istediğinizi söyleyin yeter -"

"Tabii seni anlayabiliyorlarsa," dedi Malfoy yüksek sesle. Pansy Parkinson yine kahkaha krizine kapılıp iki büklüm oldu. Profesör Umbridge onlara hoşgörüyü gülümseyip Neville'e döndü.

"Siz Testral'leri görebiliyorsunuz, değil mi, Longbot-tom?" dedi.

Neville basını evet anlamında salladı.

"Kimin öldüğünü gördünüz?" diye sordu Umbridge. Sesi kayıtsızdı.

"Büyük... büyükbabamın," dedi Neville.

"Peki onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi Umbridge, güdük parmaklı ellerini artık lesi kemiklerine kadar yemis olan atlara doğru sallayarak.

"Ee," dedi Neville çekingen çekingen, göz ucuyla Hagrid'e bakarak. "Sey... idare ederler..."

"Öğrencilerin... ürktüklerini... itiraf... edemeyecek... kadar... gözleri korkmuş," diye mırıldandı Umbridge, yazı altlığına bir not daha düşerek.

"Hayır!" dedi Neville, üzgün halde. "Hayır, onlardan korkmuyorum!"

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Umbridge, Neville'in omzunu oksayarak. Belli ki yüzündeki gülümsemenin an-

580

layışymış izlenimi verdiğini düşünüyordu, ama Harry'ye daha çok alaycı görünüyordu. "Evet, Hagrid," dedi dönüp ona bakarak. Yine yüksek sesle, tane tane konuşuyordu. "Sanırım gerektiği kadarını gördüm. Teftisinin sonuçlarını" (yazı altlığını işaret etti) "on gün sonra" (on güdük parmağını havaya kaldırdı) "alacaksınız" (elini uzatıp havadan bir şey kapıyormuş gibi yaptı). Sonra, yüzüne iyice yayılmış gülümsemesiyle, yeşil sapkasının altında hepten kurbağaya benzer bir görünümle, aralarından aceleyle geçip uzaklaştı. Malfoy ve Pansy Parkinson gülmekten yerlerde yuvarlanıyor, Hermione sinirinden titriyor, Neville ise kafası karışmış ve üzgün görünüyordu. Yarım saat sonra, daha önce karda açtıkları kanallardan satoya dönerlerken, "İğrenç, yalancı, her şeyi çarpıtan ihtiyar gudubet!" diye köpürüyordu Hermione. "Ne yapmaya çalışıyor, farkında mısınız? Yine o melez takıntısı -sırf annesi dev diye Hagrid'i ahmak bir ifrit gibi göstermeye çalışıyor - ve bu hiç adil bir şey değil, deminki hiç de kötü bir ders değildi - yani, tamam, yine Patlar-Uçlu Kelekefler olsaydı baskaydı ama, Testral'ler gayet iyi -hatta, Hagrid için, çok çok iyi!" "Umbridge onların tehlikeli olduğunu söyledi," dedi Ron.

"Eh, Hagrid'in dediği gibi, kendi baslarının çaresine bakabiliyorlar," dedi Hermione sabırsızca, "ve sanırım Grubbly-Plank gibi bir öğretmen bize onları F.Y.B.S. düzeyinden önce göstermezdi, ama, yani, cidden ilginçler, değil mi? Bazılarının onları görebilmesi, bazılarının görememesi falan! Keske ben de görebilseydim."

581

"Öyle mi?" diye sordu Harry usulca.

Hermione yıldırım çarpmışa döndü.

"Ah, Harry - çok özür dilerim - yo, tabii ki hayır -çok aptalca bir şey söyledim."

"Merak etme," dedi Harry hemen, "dert değil."

"O kadar insanın görebilmesine sasırdım," dedi Ron, "bir sınıfta üç kişi -"

"Evet, Weasley, biz de merak ediyorduk," dedi kötü niyetli bir ses. Karda ayak seslerini duyamasalar da, Mal-foy, Crabbe ve Goyle tam arkalarında yürüyorlardı. "Acaba birinin nalları diktiğini görsen, Quaffle'ı daha iyi görür müydün?"

O, Crabbe ve Goyle ulurcasına gülerken yanlarından geçip satoya doğru yürüdüler ve birden koro halinde "Kralımızsın Weasley"yi söylemeye başladılar. Ron'un kulakları kızardı.

"Aldırma, aldırma onlara," dedi Hermione durgun bir sesle. Asasını çıkarıp yine sıcak hava çıkarma büyüsünü yaparak, seralarla aralarındaki taze karda onlara yol

açtı.

*

Aralık geldi, beraberinde de daha çok kar ve besinci sınıflar için ödevlerden oluşan bir çığ getirdi.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ayrıca Noel yaklaşıırken, Ron ve Hermione'nin sınıf başkanlığı görevleri giderek daha da zahmetli bir hal aldı. Satonun süslenmesini yönetiyorlar ("Peeves öbür uçtan tutmuş, seni bogmaya

çalırken süs teli asmaya kalk da göreyim seni," dedi Ron), keskin soguk yüzünden teneffüslerini içeride geçiren birinci ve ikinci sınıfları gözlüyorlar ("Saygısız kü-
582

çük sümüklüler^ biliyor musun, biz birinci sınıftayken kesinlikle okkadar kaba degildik," dedi Ron) ve tatil havasının bir büyücü düelloları furyasına yol açabileceğinden süphelenen Argus Filch'le birlikte vardiyalar halinde koridorlarda kol geziyorlardı ("Kafasının içinde beyin niyetine tezek var onun," dedi Ron hiddetle). O kadar mesguldüler ki, Hermione cin sapkaları örmeyi bile bırakmış, sadece üç tane kaldı diye yakınıp duruyordu.

"Özgür bırakamadığım bütün o cinleri düşünsenize, yeterli sapka yok diye Noel'de burada kalmak zorundalar!"

Ördüğü her şeyi Dobby'nin aldığını söylemeye içi el-vermeyen Harry, Sihir Tarihi ödevinin içine gömüldü iyice. Söyle ya da böyle, Noel'i düşünmek istemiyordu. Okul hayatı boyunca ilk kez, tatili Hogvarts dışında bir yerde geçirmek için yanıp tutusuyordu. Quidditch oynama yasası, Hagrid deneme süresine çekilecek mi çekilmeyecek mi derken, su anda Hogwarts'a epey dargındı. İple çektiği tek şey D.O. toplantılarıydı, ama tatilde neredeyse herkes ailesinin yanına gideceği için onlara da ara vermek zorunda kalacaklardı. Hermione ailesiyle kayak yapmaya gidiyordu, bu da, Muggle'ların ayaklarına dar tahtalar takıp dağlardan aşağı kaydıklarını ilk kez duyan Ron'u bayığı eglendirmisti. Ron, Kovuk'a gidiyordu. Harry günlerce kıskançlıktan çatladıktan sonra, ona Noel'de eve nasıl gideceğini sordugunda, Ron şöyle cevap verdi: "Ama sen de geliyorsun! Söylemedim mi? Annem haftalar önce bana yazıp seni de davet etmemi söylemisti!"

Hermione gözlerini devirdi, ama Harry'nin morali

583

anında yükselmisti: Noel'i Kovuk'ta geçirme fikri, tatilde Sirius'un yanında olamayacağı için bir parça vicdan azabına sebep olsa da, gerçekten harikaydı. Mrs VVeasley'yi, vaftiz babasını kutlamalara davet etmek için kandırıp kandıramayacağını düşündü. Dumbledore'un Sirius'a Grimm-auld Meydanı'ndan çıkma izni vermeyebileceğini bilmesine ragmen, Mrs VVeasley'nin onu istemeyebileceğini düşünmeden edemedi; ikisi sık sık birbirlerine giriyorlardı. Sirius sömineyi son ziyaretinden beri onunla bağlantı kurmamı ve Hany her ne kadar Umbridge'in sıkı gözetimi sürerken onunla temasa geçmeye çalışmanın akıllıca olmayacağını bilse de, Sirius'un, annesinin eski evinde tek basına kaldığı ve belki de Noel'i Kreacher'la kutlamak zorunda olduğu düşüncesi hiç hosuna gitmiyordu.

Harry tatil başlamadan önceki son D.O. toplantısı için İhtiyaç Odası'na erkenden gitti. Erken gittiğine de memnun oldu, çünkü mesaleler yanar yanmaz, Dobby'nin odayı Noel için süsleme isini ele almış olduğunu gördü. Harry süslemelerin onun eseri olduğunu hemen anlamıştı, baska kim tavana astığı yüz tane altın süsün üzerine Harry'nin yüzünün resimlerini ve "NİCE HARRY'Lİ NO-ELLER!" yazısını koyardı ki?

Harry tam süslerin sonuncusunu indirmisti ki, kapı aralandı ve içeri Luna Lovegood girdi. Her zamanki gibi hulyalı bir hali vardı.

"Merhaba," dedi dalgın dalgın, süslemelerden artakalanlara bakarak. "Güzelmis, sen mi astın bunları?"

"Hayır," dedi Harry, "ev cini Dobby asmıs."

"Ökseotu," dedi Luna hulyalı sesiyle, hemen hemen

584

Harry'nin kafasının üstünde duran koca bir beyaz yemis öbegini göstererek. Harry derhal ökseotunun altından çekildi. "İyi ettin/" dedi Luna son derece ciddi bir sesle. "Neredeyse her zaman Hımhım'larla doludurlar."

Harry Hımhım'larm neyin nesi olduğunu sormaktan kurtuldu, çünkü tam o anda Angelina, Katie ve Alicia içeri girmislerdi. Üçü de soluk solugaydı ve çok üsümüs görünüyorlardı.

"Eh," dedi Angelina nesesiz bir sesle, pelerinini çıkarıp bir köseye fırlatarak, "nihayet takımı tamamladık."

Page 218

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yerime birini mi buldunuz?" dedi Harry saskın saskın.

"Hem senin, hem de Fred'le George'un," dedi Angelina sabırsızca. "Baska bir Arayıcı'mız var artık!"

"Kim?" dedi Harry hemen.

"Ginny VVeasley," dedi Katie.

Harry'nin agzı bir karış açıldı.

"Evet, biliyorum," dedi Angelina, esasını çıkarıp kolunu esneterek, "ama aslına bakarsan bayığı

iyi. Tabii senden iyi olmasın," dedi, ona çok kötü bir bakış atarak, "ama sen olmadığına göre..." Harry kendine hâkim olup çenesini tuttu, oysa cevap vermeye can atıyordu: Takımdan atıldığına ondan yüz kat daha fazla üzüldüğünü Angelina tahmin edemiyor muydu acaba?

"Peki ya Vurucu'lar?" diye sordu, elinden geldigince sakın bir sesle.

"Andrew Kirke," dedi Alicia coskusuz bir tavırla, "ve Jack Sloper. İki de süper değil, ama seçmeye katılan diğer avanaklara bakınca..."

585

Ron, Hermione ve Neville'in gelisiyle, bu iç karartıcı konuşma sona erdi. Bes dakika sonra ise oda, Harry'nin Angelina'nın sitemkâr bakışlarını görmesini engelleyecek kadar dolmuştu.

"Pekâlâ," dedi Harry, sessizliği sağlamak için. "Düşündüm ki, bu akşam daha önce yaptıklarımızın üzerinden geçsek iyi olur, çünkü bu, tatilden önceki son toplantımız ve araya üç hafta girecekken yeni bir seylere başlamak anlamsız -"

"Yeni bir şey yapmayacak mıyız yani?" dedi Zachari-as Smith, bütün odada duyulan huysuz bir fısıltıyla. "Bilsem gelmezdim."

"Harry sana söylemediği için çok üzüldük o zaman," dedi Fred yüksek sesle.

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Harry, Cho'nun da güldüğünü gördü ve karnında o tamdik duyguyu hissetti, sanki merdivenden inerken bir basamağı ıskalamıştı.

"- ikili gruplar halinde çalışabiliriz," dedi Harry. "Engelleme Büyüsü'yle başlayalım, on dakika onu çalıştıktan sonra da minderleri çıkarıp Sersemletme'yi deneyebiliriz yine."

Hepsi itaatkâr bir şekilde gruplara ayrıldılar; Harry her zamanki gibi Neville'le esleştirdi. Az sonra oda kesik kesik "Impedimenta!" haykırılarıyla doldu, insanlar bir dakika kadar donuyor, bu arada esleri odaya öylesine göz gezdirip diğer grupları izliyor, donan kişi çözüldüğünde ise büyü yapma sırası ona geliyordu.

Neville tanınmayacak kadar ilerlemişti. Bir süre sonra, Harry üst üste üçüncü kez çözülmüştü ki, Neville'i ye-

586

niden Ron ile Hermione'nin yanına gönderdi ve odada dolasıp diğerlerini izlemeye başladı.

Yanından geçerken Cho ona gülümsedi; Harry birkaç kez daha yanından geçmemek için kendini zor tuttu.

On dakika Engelleme Büyüsü yaptıktan sonra, minderleri yere serip yeniden Sersemletme çalışmaya başladılar. Bu büyüü hepsinin aynı anda çalışmasına yetecek kadar yer yoktu; yarısı çalışırken diğerleri izliyor, sonra yer degistiriyorlardı. Harry onları izlerken koltukları kabardı. Evet, belki Neville nisan aldığı Dean'i değil, Padma Patil'i Sersemletmişti, ama her zamankine kıyasla kıl payıyla ıskalamıştı. Diğerleri de büyük ilerleme kaydetmiş gibi görünüyordu.

Bir saat geçtikten sonra, Harry durmalarını söyledi.

"Bayağı iyi olmaya başladınız," dedi, ısı ısı bir yüzle onlara bakarak. "Tatilden dönünce daha büyük seylere yapmaya başlayabiliriz - belki Patronus bile."

Heyecan dolu bir mırıltı yükseldi. Her zamanki gibi ikili üçlü gruplar halinde odadan çıkmaya başladılar; çoğu giderken Harry'ye "Mutlu Noeller" diledi. Nesesi yerinde olan Harry, Ron ve Hermione ile birlikte minderleri toplayıp düzenli bir şekilde yerlerine koydu. Ron ve Hermione ondan önce çıktılar; o arkada kaldı, çünkü Cho hâlâ odadaydı ve Harry ondan bir "Mutlu Noeller" almayı umuyordu.

Cho'nun, arkadaşı Marietta'ya, "Yok, sen git," dedigini duydu ve kalbi yerinden fırlayıp âdemelmasın civarına bir yere gitti.

Minderleri düzeltmekle mesgulmüş gibi yaptı. Simdi

587

Page 219

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

yalnız olduklarından emindi, onun konuşmasını bekledi. Konuşma yerine, birinin kuvvetle burnunu çektiğini duydu.

Arkasına döndüğünde, Cho'nun odanın ortasında durduğunu, gözünden yaşlar süzülüğünü gördü.

"Ne -?"

Ne yapacağını bilmiyordu. Cho orada durmuş, sessiz sessiz ağlıyordu.

"Ne oldu?" dedi Harry, cılız bir sesle.

Cho basını iki yana salladı ve cüppesinin yeniyle gözlerini sildi.

"Özür - dilerim," dedi boguk bir sesle. "Sanırım... bütün bunları öğrenince... merak ettim... eğer o da... bunları bilse... hayatta olur muydu diye."

Harry'nin kalbi hızla eski konumuna doğru harekete geçip göbeğinde bir yere oturdu. Bunu tahmin

etmeliydi. Cho, Cedric hakkında konuşmak istiyordu.

"Bunları biliyordu zaten," dedi Harry ağır ağır. "Gayet de iyiydi, yoksa o labirentin merkezine asla ulaşamazdı. Ama Voldemort seni gerçekten öldürmek istiyorsa, hiç şansın yok demektir."

Cho, Voldemort'un adını duyunca hıçkırdı, ama gözlerini Harry'den kaçırmadı.

"Sen sag kaldın ama, hem de daha bebekken," dedi usulca.

"Sey, evet," dedi Harry bıkkınlıkla, kapıya doğru yürüyerek, "nedenini bilmiyorum, baska kimse de bilmiyor, o yüzden pek övünülecek bir şey değil."

"Yo, gitme!" dedi Cho, yine agramaklı bir sesle. "Böy-

588

le altüst olduğum için çok özür dilerim... hiç istemezdim böyle..."

Yine hıçkırdı. Kızanp sismis gözlerle bile çok güzeldi. Harry kendini hepten perisan hissediyordu.

Oysa sadece bir "Mutlu Noeller" dileği onu o kadar memnun ederdi ki.

"Senin için korkunç olmalı, biliyorum," dedi Cho, yine gözlerini yenine silerek. "Kalkmış Cedric'ten söz ediyorum, sen onun ölümünü görmüşken... sanırım unutmak istiyorsun."

Harry buna cevap vermedi; dogruydu gerçi, ama bunu söylemek kalpsizlikmiş gibi geliyordu ona.

"Biliyor musun, s-sen çok iyi bir öğretmensin," dedi Cho, ıslak bir gülümsemeye. "Daha önce bir şeyi Sersemletmeyi hiç becerememistim."

"Sagol," dedi Harry, ne yapacağım bilemez halde.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Harry kosarak odadan çıkmaya yönelik siddetli bir arzu duyuyordu, ama ayaklarını bir milim bile kıpırdatamıyordu.

"Ökseotu," dedi Cho usulca, Harry'nin basının üstündeki tavanı isaret ederek.

"Evet," dedi Harry. Agzı adamakıllı kurumustu. "Ama büyük ihtimalle Hımhım kaymyordur."

"Hımhım da nedir?"

"En ufak fikrim yok," dedi Harry. Cho ona yaklaştı. Harry'nin beyni Sersemletilmiş gibiydi.

"Laklak'la - yani Luna'ya sorman gerekiyor."

Cho'dan kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıktı. Harry'ye daha da yaklaşmıştı şimdi. Harry onun burnunun üzerindeki çilleri sayabilirdi.

589

"Senden çok hoslanıyorum, Harry."

Harry düşünemiyordu. Bir karıncalanma hissi her tarafını ele geçirmiş, kollarını, bacaklarını, beynini felç etmişti.

Cho fazla yakındı. Harry onun kirpiklerinin ucundaki

her bir gözyası damlasını görebiliyordu...

*

Yarım saat sonra ortak salona döndüğünde, Ron ile Hermione söminenin yanındaki en iyi koltuklara gömülmüşlerdi; onların dışında hemen hemen herkes yatmaya gitmişti. Hermione çok uzun bir mektup yazıyordu; masanın ucundan aşağı doğru sarkan parsömen rulusunun yarısını doldurmuştu bile. Ron atesin önündeki halıya uzanmış, Biçim Degistirme ödevini bitirmeye çalışıyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu, Harry Hermione'nin yanındaki koltuga gömülürken.

Harry cevap vermedi. Soktaydı. Bir yarısı Ron ile Hermione'ye az önce olanları anlatmayı, öbür yarısıysa bu sırrı mezara kadar saklamayı istiyordu.

Page 220

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"İyi misin, Harry?" diye sordu Hermione, tüy kaleminin üzerinden ona bakarak.

Harry biraz isteksizce omuz silkti. Aslında, iyi olup olmadığını kendi de bilmiyordu. "Neyin var?" dedi Ron, Harry'yi daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerinde hafifçe dogrularak. "Ne oldu?"

Harry anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu, anlatmak isteyip istemediğinden de hâlâ emin değildi ayrıca. Tam hiçbir şey söylememeye karar vermisti ki, Hermione duruma el koydu.

590

"Cho mu?" diye sordu, is konusuyormuş gibi bir ciddiyetle. "Toplantıdan sonra seni sıkıstırdı mı?" Uyusmuşluga rağmen sasıran Harry, basını evet anlamında salladı. Ron kıs kıs gülmeye başladı, ama Her-mione bakısını yakalayınca bundan vazgeçti.

"Peki - ee - ne istiyormuş?" diye sordu Ron, yalandan ilgisiz bir sesle.

"O -" diye lafa başladı Harry, oldukça boguk bir sesle; bogazını temizleyip tekrar denedi. "O - ee -"

"Öpüstünüz mü?" diye sordu Hermione pat diye.

Ron öyle hızla dogruldu ki, mürekkep sisesine çarpıp halıya devirdi. Buna hiç aldırmadan, hevesle Harry'ye baktı.

"Ee?" diye sordu.

Harry, önce Ron'un meraklı ve sen yüzüne, sonra Hermione'nin hafifçe çatık kaslarına baktı ve basını evet anlamında salladı.

"OLEY!"

Ron yumruğuyla zafer isareti yaptı ve kahkahayı koy-verip pencerenin yanındaki çekingen görünümlü birkaç ikinci sınıf öğrencisinin korkudan sıçramasına neden oldu. Ron'un halinin üzerinde yuvarlanısını izleyen Harry, ister istemez sırtmaya başladı. Hermione ise Ron'a tiksinti dolu bir bakış atıp mektubuna döndü.

"Ee?" dedi Ron sonunda, basını kaldırıp Harry'ye bakarak. "Nasıldı?"

Harry bir süre düşündü.

"İslaktı," dedi açıklıksızlıkla.

Ron öyle bir ses çıkardı ki, sevinme anlamına da gele-

591

bilirdi, igrenme anlamına da, hangisi olduğunu ayırt etmek zordu.

"Çünkü ağlıyordu," diye devam etti Harry sıkıntıyla.

"Haa," dedi Ron. Gülümsemesi silinir gibi oldu. "O kadar kötü mü öpüsüyorsun?"

"Bilmem," dedi Harry. Bu hiç aklına gelmemisti, anında içini bir endise kapladı. "Belki de öyledir."

"Tabii ki değil," dedi Hermione, basım yazdığı mektuptan kaldırmadan.

"Nereden biliyorsun ki?" dedi Ron çok sert bir sesle.

"Çünkü Cho su aralar günün yarısını ağlayarak geçiriyor," dedi Hermione, dalgın dalgın.

"Yemeklerde ağlıyor, tuvalette ağlıyor, her yerde ağlıyor."

"Biraz öpüsmek nesnesini yerine getirirdi diyor insan," dedi Ron sırtarak.

"Ron," dedi Hermione vakur bir sesle, tüy kalemmini mürekkep hokkasına daldırarak, "sen hayatta tanışma talihsizliğinde bulunduğum en duyarsız gıcıkısın."

"O da ne demek öyle?" dedi Ron öfkeyle. "Bir insan nasıl kalkıp da biri onu öperken ağlar ki?"

"Evet," dedi Harry, biraz çaresizce, "kim ağlar?"

Hermione ikisine yüzünde acımaya benzer bir ifadeyle baktı.

"Cho'nun su anda neler hissettiğini anlamıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dediler Harry ve Ron bir ağızdan.

Hermione içini çekti ve tüy kalemmini bıraktı.

"Eh, Cedric'in ölümü yüzünden ne kadar üzgün olduğu çok belli. Üstelik sanırım kafası karışmış durumda,

592

çünkü Cedric'ten hoslanıyordu, simdiyse Harry'den hoslanıyor, kimden daha çok hoslandığına karar veremiyor. Harry'yi öpmenin Cedric'in anısına bir hakaret olduğunu düşünüp suçluluk da duyuyor olmalı, dahası Harry ile çıkarsa herkesin onun hakkında ne diyeceği konusunda da endiseleniyordun Ayrıca zaten Harry'ye karşı neler hissettiğini de kafasında tam oturtamıyordur, Cedric öldüğünde yanındaki kişi Harry'ydi, o yüzden bu mesele çok karışık ve acı verici. Ha, bir de

Page 221

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

son zamanlarda çok kötü uçtugundan Ravenclaw Quidditch takımından atılacağından korkuyor."

Bu konuşmanın ardından saskınlık dolu bir sessizlik oldu. Sonra Ron, "Bir insan aynı anda bütün

bunları hisse-demez, patlar yoksa," dedi.

"Sırf sen bir çay kasığının duygusal zenginliğine sahiptin diye, sanma ki hepimiz öyleyiz," dedi

Hermione igneli igneli, tüy kalemmini yeniden eline alarak.

"Ama o baslattı," dedi Harry. "Ben yapmazdım - yani o bana yaklaştı - sonra bir baktım, omzumda ağlıyor - ne yapacağımı bilemedim -"

"Seni suçlamıyorum, abi," dedi Ron, bu düşünce karşısında endiseye kapılmış bir halde.

"Sadece ona iyi davranman gerekiyordu," dedi Hermione, kaygıyla basını kaldırarak. "İyi davrandın, değil mi?"

"Sey," dedi Harry. Yüzüne nahos bir sıcaklık hücum etti. "Ben biraz - onun sırtını oksadım biraz."

Hermione gözlerini devirmemek için kendini çok zor tutuyor gibiydi.

593

"Eh, sanırım daha kötü olabilirdi," dedi. "Onu yeniden göreceksin mi?"

"Mecburum, değil mi?" dedi Harry. "D.O. toplantılarımız var, değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Hermione sabırsızca.

Harry hiçbir şey demedi. Hermione'nin söyledikleri, korkutucu olasılıklardan oluşan yepyeni bir manzarayı gözlerinin önüne sermişti. Cho ile birlikte bir yere gittim -mesela Hogsmeade'e- ve

onunla saatlerce bas basa kaldığını gözünde canlandırmaya çalıştı. Elbette, az önce olanlardan sonra Cho ondan birlikte bir yere gitme teklifi bekleyecekti... bu düşünce midisinin acıyla kasılmasına neden oldu.

"Aman, neyse," dedi Hermione, sanki uzaklardan bir yerden. Yine mektubuna gömülmüştü.

"Nasıl ona sormak için çok fırsatın olacak."

Harry'yi yüzünde alıslmadık bir kurnazlıkla süzen Ron, "Ya sormak istemezse?" dedi,

"Saçmalama," dedi Hermione dalgın dalgın, "Harry ta ne zamandan beri ondan hoslanıyor, öyle değil mi, Harry?"

Harry cevap vermedi. Evet, ne zamandır Cho'dan hoslanıyordu, ama daha önce kendini Cho ile birlikte hayal ettiği sahnelerde iyi vakit geçiren bir Cho vardı, omzunda kendini koyvermiş ağlayan bir Cho değil.

Ron, "O romanı kime yazıyorsun sen bakayım?" diye sordu Hermione'ye, artık yere degmek üzere olan parsömeni okumaya çalışarak. Hermione hemen parsömeni topladı.

594

"Viktor'a."

"Krummu?"

"Baska kaç tane Viktor tanıyoruz?"

Ron hiçbir şey söylemedi, ama kırgın bir hali vardı. Yirmi dakika kadar, hiç konuşmadan, öylece oturdular; Ron sabırsız sabırsız burun çekerek ve durmadan yazdıklarının üzerini çizerek Biçim Degistirme ödevini yaptı; Hermione parsömenin sonuna kadar ara vermeden yazdı, sonra onu dikkatle rulo yapıp mühürledi; Harry ise Siri-us'un kafası bir kez daha belirir ve ona kızlarla ilgili öğüt verir ümidiyle atese dalıp gitti. Ama ates çıtır çıtır yanmaya devam etmekle yetindi, sonunda da kıpkırmızı korlar ufalanıp küle döndü. Etrafına bakman Harry, ortak salonda yine sadece onların kaldığını gördü.

"Eh, iyi geceler," dedi Hermione, agzı yırtılacakmış gibi esneyip kızların merdivenine doğru giderken.

"Krum'da ne buluyor?" diye sordu Ron, o ve Harry oğlanların merdivenini çıkarken.

"Sey," dedi Harry, meseleyi kafasında evirip çevirerek, "sanırım büyük olduğundan, değil mi... ayrıca dünya çapında bir Quidditch oyuncusu..."

"Evet ama, bunların dışında," dedi Ron, kızgın bir ses tonuyla, "Yani, suratsız bir rezil, değil mi?"

"Biraz suratsız, evet," dedi Harry. Akli hâlâ Cho'daydı.

Sessizlik içinde çüppelerini çıkarıp pijamalarını üzerlerine geçirdiler; Dean, Seamus ve Neville çoktan uyumuslardı. Harry gözlüğünü basucu komodininin üstüne koydu ve yattı, ama dört direkli yatağının perdelerini ka-

Page 222

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

595

pamadı; onun yerine, gözlerini Neville'in yatağının yanındaki pencereden görünen yıldızlı gökyüzü parçasına dikti. Önceki gece bu saatte, yirmi dört saat içinde Cho Chang'ı öpeceğini bilse...

"İyi geceler," diye homurdandı Ron, sağından bir yerden.

"İyi geceler," dedi Harry.

Belki bir dahaki sefere... tabii bir dahaki sefer olursa... Cho biraz daha mutlu olurdu. Harry onu bir yere davet etmeliydi; büyük ihtimalle o böyle bir şey bekliyordu ve şimdi Harry'ye çok kızgındı... yoksa yatağına uzanmış, hâlâ Cedric'e mi ağlıyordu? Harry ne düşüneceğini bilemiyordu. Hermione'nin açıklaması her şeyi anlamayı kolaylaştıracağına, isleri daha da karmasık hale getirmisti.

İste bize burada bunu öğretmeliler, diye düşündü, yan dönerek, kızların beyninin nasıl çalıştığını... en azından Keha-net'ten daha faydalı olurdu...

Neville uykusunda burnunu çekti. Disarıdaki karanlığın içinde bir yerde bir baykus öttü.

Harry rüyasında tekrar D.O. odasında olduğunu gördü. Cho, Harry'yi onu oraya numara yaparak çekmekle suçladı; gelersen yüz elli tane Çikolatalı Kurbağa Kartı veririm, dedigini söyledi... "Cedric bana bir sürü Çikolatalı Kurbağa kartı verdi, bak!" diye bağırды Cho. Çüppesinin içinden avuç dolusu Kart çıkardı ve havaya saçtı. Sonra Hermione'ye dönüştü. Hermione de Harry'ye,

"Biliyorsun ki ona söz verdin, Harry... Bence ona bunun yerine baska bir şey vermelisin..."

Atesoku'na ne dersin?" dedi. Harry de ona Cho'ya Atesoku'nu veremeyeceğini, çünkü süpürgesini

596

Umbridge'in aldığını, ayrıca bütün bunların bastan aşağı saçma olduğunu ve D.O. odasına sadece Dobby'nin kafası biçiminde süsler asmaya geldiğini söyledi...

Rüya degisti...

Vücutunun yumusak, güçlü ve esnek oldugunu hissediyordu. Parlak metal çubuklar arasından, karanlık, soguk tasların içinden süzülürcesine ilerliyordu... yere yapıştı, karın üstü kayıyordu... karanlıktı, ama etrafındaki nesnelerin garip, canlı renklerde pırıldadığını görebiliyordu... basını çeviriyordu... ilk bakışta koridor bos görünüyordu... ama hayır... ileride bir adam yere oturmuştu, başı önüne düşmüştü, silueti karanlıkta ısıldıyordu...

Harry dilini çıkardı... havadan adamın kokusunu tattı... adam hayattaydı ama mahmurdu... koridorun sonunda bir kapının önünde oturuyordu...

Harry adamı ısırarak için can atıyordu... ama dürtüsüne hâkim olmalıydı... yapması gereken daha önemli bir iş vardı...

Ama adam kıpırdanıyordu... ayağa fırladı, bacaklarından gümüş bir Pelerin yere düştü; Harry onun kendinden çok yüksek, rengârenk ve bulanık siluetini gördü, bir kemerden çıkan bir asa gördü... baska sansı yoktu... yerden yükselip vurdu, bir kez, iki kez, üç kez; dislerini adamın etine daldırdı, onun kaburgalarının dislerinin arasında dağılısını, kanın sıcak sıcak akısını hissetti...

Adam acıyla feryat ediyordu... sonra sustu... arkasına, duvara doğru yığıldı... kan yere fiskırıyordu...

Harry'nin alnı fena halde acıdı... patlayacakmış gibiydi...

597

"Harry! HARRY!"

Gözlerini açtı. Vücutunun her yanı buz gibi terle kaplıydı; nevesimi burulup onu bir deli gömleği gibi sarmıştı; alnına akkor olmuş demir bir çubuk bastırılıyormuş gibiydi.

"Harry!"

Ron tepesinde dikilmiş, ona yüzünde büyük bir korkuyla bakıyordu. Harry'nin yatağının ucunda baska gölgeler de vardı. Basını ellerinin arasına aldı; acı adeta gözlerini kör etmişti... dönüp yatağın kenarından kustu.

"Gerçekten hasta!" dedi korkmuş bir ses. "Birini ça-gırmalı mıyız?"

"Harry! Harry!"

Ron'a anlatmalıydı, ona anlatmak çok önemliydi... derin derin nefes alıp kendini iterek yatakta doğruldu, yine kusmamak için büyük bir gayret gösteriyor, acıdan gözleri doğru dürüst

Page 223

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
görmüyordu.

"Baban," dedi soluk soluga, gögsü sisip sisip iniyordu. "Baban... saldırıya ugradı..."

"Ne?" dedi Ron, anlamayarak.

"Baban! İsisirdi, durumu çok ciddi, her yer kan içinde kaldı..."

"Gidip yardım çağırıyorum," dedi o aynı korkmuş ses ve Harry yataktan dışarı doğru kosarak uzaklaşan ayak sesleri duydu.

"Harry..." dedi Ron tereddütle, "sen... rüya görüyordun sadece..."

"Hayır!" dedi Harry hiddetle; Ron'un anlaması çok önemliydi. "Rüya degildi... sıradan bir rüya degildi... oradaydım, gördüm... ben yaptım..."

598

Seamus ile Dean'in fısıldastıklarını duyabiliyordu, ama umrunda degildi. Alnındaki acı hafif hafif azalıyordu, ama Harry hâlâ fena halde terliyor ve titriyordu. Yine öğürdü ve Ron sığırayarak önünden çekildi.

"Harry, iyi degilsin sen," dedi titrek titrek. "Neville yardım getirmeye gitti."

"İyiyim!" dedi Harry tıkanırcasına, agzını pijamasına silip, kontrol edilemez bir şekilde titreyerek.

"Benim hiçbir şeyim yok, asıl baban hakkında endişelenmen gerek -onun nerede olduğunu öğrenmeliyiz - deli gibi kan kaybediyor - ben devasa bir - bunu yapan devasa bir yıldı." "

Yataktan kalkmaya çalıştı, ama Ron iterek onu yeniden yatırdı; Dean ve Seamus hâlâ yakında bir yerde fısıldıyorlardı. Bir dakika mı geçmişti, on dakika mı, Harry bilmiyordu; orada titreyerek, yara izinin acısının yavas yavas dindigini hissederek oturdu öylece... sonra merdivenden telaslı ayak sesleri geldi ve yine Neville'in sesini duydu.

"Burada, Profesör."

Profesör McGonagall, üstünde ekose sabahlığıyla yataktan içeri girdi, kemikli burnunun kemerinde gözlüğü yamuk duruyordu.

"Nen var, Potter? Neren acıyor?"

Harry onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemisti; şimdi ihtiyaç duyduğu tam da bir Zümrüdüanka Yoldaslığı üyesiydi, onun için kaygılanıp gereksiz iksirler yazacak biri degil.

"Ron'un babası," dedi, yine dogrularak. "Bir yılanın

599

saldırısına ugradı ve durumu ciddi, olanları gördüm."

"Olanları gördüm'le neyi kastediyorsun?" dedi Profesör McGonagall, siyah kasları çatıldı.

"Bilmiyorum... uyuyordum ve oraya gittim..."

"Yani bunu rüyanda mı gördün?"

"Hayır!" dedi Harry kızgın kızgın; kimse anlamayacak mıydı? "İlk basta tamamen baska bir konuda rüya görüyordum, aptalca bir konuda... sonra bu, rüyayı böldü. Gerçektir, ben hayal etmedim. Mr VVeasley yerde uyuyakalmıstı ve dev bir yılanın saldırısına ugradı, çok kan aktı, yere yığıldı, birinin onun nerede oldugunu bulması gerekiyor..."

Profesör McGonagall yamuk duran gözlüğünün arkasından ona, sanki gördüklerinden dolayı dehsete ugramış gibi bakıyordu.

"Yalan söylemiyorum, deli de degilim!" dedi Harry ona, artık bağırmaaya baslayarak. "Diyorum size, olanları gördüm!"

"Sana inanıyorum, Potter," dedi Profesör McGonagall ters ters. "Sabahlığını giy - Müdür'ü görmeye gidiyoruz."

600

Page 224

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ifâÂmfc

tttie

St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi

Harry ciddiye alındığı için öyle rahatladı ki, bir an bile tereddüt etmeden yatagından atladı, sabahlığını giydi ve gözlüğünü yemden burnunun üstüne oturttu.

"VVeasley, sen de gelmelisin," dedi Profesör McGona-gall.

Sessiz duran Neville, Dean ve Seamus'un yanından geçip yatakhanedden çıktılar, döne döne inen merdivenden ortak salona indiler, portre deliginden çıkıp, Sisman Ha-nım'm ay ısıgıyla aydınlanmış dar koridorundan geçtiler. Harry, içinde kabaran panik sanki tasmanın esigindeymis gibi hissediyordu kendini; kosmak, Dumbledore'a seslenmek istiyordu; onlar böyle sakin sakin yürürken Mr VVeasley'nin kanı akıyordu, hem ya o disler (Harry "benim dislerim" diye düşünmemeye çalıştı) zehirliyse? Mrs Nor-ris'in yanından geçtiler, kedi lamba gibi gözlerini onlara çevirip hafiften tısladı, ama Profesör McGonagall "Pist!" deyince gölgelere karıştı; birkaç dakika sonra, Dumble-dore'un odasının girişini koruyan tas heykele gelmişlerdi.

601

"Fısırdayan Vızvız/" dedi Profesör McGonagall.

Heykel canlanıp yana sıçradı; arkasındaki duvar ikiye bölündü ve sarmal bir yürüyen merdiven gibi durmaksızın yukarı dogru hareket eden tas basamaklar göründü. Üçü, hareket eden merdivene adım atınca, duvar tok bir sesle arkalarından kapandı; dar daireler çizerek yükselip, grifin sekinde piriç bir tokmağı olan pırl pırl cilalı mese bir kapıya geldiler.

Saat artık gece yarısını geçtiği halde odadan sesler geliyordu, birbirinin içine karışmış sesler.

Dumbledore'un en azından bes altı konugu vardı sanki.

Profesör McGonagall grifin tokmağı üç kez vurdu ve sesler, sanki birisi bir dügmeye basmış gibi kesiliverdi. Kapı kendiliginden açıldı, Profesör McGonagall öne düstü, arkasında Harry ve Ron'la içeri girdi.

Oda lostu; masalardaki tuhaf gümüş aletler sessizdi, her zaman yaptıkları gibi tekdüze bir ses çıkarıp duman salacaklarına, hareketsiz halde, çit çıkarmadan duruyorlardı; eski müdürlerle müdirelerin duvarları kaplayan portreleri, çerçevelerinde sekerleme yapıyordu. Kapının arkasında, kugu boyunda kırmızı ve altın rengi muhtesem bir kus, basını kanadının altına almış, tüneginde uyukluyordu.

"Oo, sizsiniz demek, Profesör McGonagall... ve... ah."

Masasının arkasındaki yüksek arkalı sandalyesinde oturan Dumbledore, önüne serilmiş kâğıtları aydınlatan mum ısıgına dogru eğildi. Kar beyazı bir gecelik entarisinin üstüne, görkemli nakışlarla süslü mor ve altın rengi bir sabahlık giymisti, ama tamamen uyanık görünüyordu.

602

Açık mavi gözlerinin delici bakışlarını dikkatle Profesör McGonagall'a dikmisti.

"Profesör Dumbledore, Potter bir... sey, bir kâbus görmüş," dedi Profesör McGonagall. "Diyor ki..."

"Kâbus degildi," dedi Harry hemen.

Profesör McGonagall dönüp Harry'ye baktı, kaslarını çatar gibi oldu.

"Peki öyleyse, Potter, Müdür'e sen anlat."

"Ben... sey, ben uyuyordum aslında..." dedi Harry. Duyduğu korku ve olanları Dumbledore'a anlatabilme telası içinde bile, Müdür'ün ona hiç bakmayıp, kenetlenmiş parmaklarını incelemesine biraz bozuldu. "Ama sıradan bir rüya değildi... gerçetti... olduğunu gördüm..." Derin bir nefes aldı, "Ron'un babasına -Mr VVeasley'ye- dev bir yılan saldırdı."

Kelimeler sanki o söyledikten sonra havada yankılandı, biraz saçma, hatta komik gölündüler. Bir duraklama oldu, Dumbledore arkasına yaslanıp gözlerini düşünceli düşünceli tavana dikti. Ron ise, geçirdiği soktan yüzü bembeyaz kesilmiş halde bir Harry'ye bir Dumbledore'a baktı.

"Bunu nasıl gördün?" diye sordu Dumbledore usulca, hâlâ Harry'ye bakmıyordu.

"Sey... bilmiyorum," dedi Harry, kızgın kızgın - ne fark ederdi ki? "Kafamın içinde sanırım -"

Page 225

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Beni yanlış anlıyorsun," dedi Dumbledore, hâlâ aynı sakin tonla. "Demek istiyorum ki... hatırlıyor musun - ee ~ bu saldırıyı gözlerken konumun neydi? Kurbanın yanında mı duruyordun, yoksa bu sahneye yukarıdan mı bakıyordun?"

603

Bu öyle acayip bir soruydu ki, Harry ağzı açık, Dumbledore'a bakakaldı. Adeta biliyor gibiydi...

"Ben yilandım," dedi. "Hepsini yılanın bakış açısından gördüm."

Bir an kimse konuşmadı. Derken Dumbledore, yüzü hâlâ kesilmiş süt renginde olan Ron'a bakarak, "Arthur ciddi olarak mı yaralandı?" diye sordu daha sert bir sesle.

"Evet," dedi Harry, üzerine basa basa - niye böyle geç anlıyorlardı, upuzun disler böğrünü delince insanın ne kadar kan kaybedeceğinin farkında degiller miydi? Ve Dumbledore neden ona bakma nezaketini göstermiyordu?

Ama Dumbledore ayaga kalktı -hem de öyle çabuk kalktı ki, Harry yerinde zıpladı- ve tavana çok yakın asılmış portrelerden birine hitap etti. "Everard!" dedi sert sert. "Ve sen, Dilys!"

Kısa siyah perçemli, soluk yüzlü bir büyücüyle, yanındaki çerçevede bulunan uzun gümüş rengi lüleli yaslıca bir cadı, derin uykuda gibi görünmelerine rağmen hemen gözlerini açtılar.

"Dinliyor muydunuz?" dedi Dumbledore.

Büyücü onaylama anlamında basım salladı; cadı, "Dogal olarak," dedi.

"Adamın kızıl saçları ve gözlüğü var," dedi Dumbledore. "Everard, alarm vermek zorundasın, onun doğru kisiler tarafından bulunmasını sağla -"

Her ikisi de baslarını salladı ve çerçevelerinin yan tarafından çıktılar, ama (Hogwarts'ta genelde olduğu şekilde) komsu tablolarla belireceklerine, ikisi de gözden kay-

604

boldu. Simdi çerçevelerden birinde sadece koyu renk perdeden oluşan bir fon, ötekindeyse güzel bir deri koltuk vardı. Harry duvarlardaki diğer müdürlerle müdirelerin çoğunun da, pek inandırıcı bir şekilde ağızları açık horlamalarına rağmen, gözkapaklarının altından çaktırmadan ona baktıklarını fark etti. Kapiya vurdukları sırada kimin konustüğünü anlıyordu simdi.

"Everard ve Dilys, Hogwarts'm en ünlü Müdür ve Müdire'lerindendi," dedi Dumbledore; Harry, Ron ve Profesör McGonagall'ın yanından hızla geçip, kapının yanındaki tüneginde uyumakta olan görkemli kusa yaklaştı. "Öyle bir şöretleri var ki, portreleri baska önemli büyücülük kurumlarında da asılı. Kendi portreleri arasında serbestçe- hareket edebildikleri için, baska yerlerde neler olduğunu da bize söyleyebilirler..."

"Ama Mr VVeasley her yerde olabilir!" dedi Harry.

"Lütfen oturun, üçünüz de," dedi Dumbledore, sanki Harry konuşmamış gibi. "Everard ve Dilys birkaç dakikadan önce gelmez. Profesör McGonagall, birkaç iskemle daha çekerseniz."

Profesör McGonagall asasını sabahlığının cebinden çekti ve salladı; arkası düz üç tahta iskemle yoktan var oldu, Dumbledore'un Harry'nin duruşmasında büyüyle yarattığı rahat kreton koltuklara pek benzemiyorlardı. Harry oturarak omzunun üstünden Dumbledore'u gözledi. Dumbledore simdi tek parmağıyla Fawkes'un sorguçlu altın rengi basını oksuyordu. Anka hemen uyandı. Güzel basını yukarı doğru uzattı ve parlak, koyu renk gözleriyle Dumbledore'u süzdü.

605

Dumbledore kusa çok yavaşça, "Bir uyarıya ihtiyacımız olacak," dedi.

Ani bir ateş parlaması oldu. Anka gitmişti.

Dumbledore simdi, islevini Harry'nin asla bilmediği narin gümüş aletlerden birinin yanına gitti ve onu alıp masasına tasıdı. Yeniden yüzünü onlara dönüp oturdu ve asasının ucuyla hafifçe alete dokundu.

Alet, ritmik singirtılarla birden can buldu. Üstündeki ufacak gümüş tüpten soluk yeşil duman bulutçukları çıktı. Dumbledore dumanı yakından gözledi, alnı kıvrımsıydı. Birkaç saniye sonra havadaki minik bulutçuklar kalınlaşıp düzenli bir buhar seli halini aldı... ucu bir yılanın basına dönüşüp agzını ardına kadar açtı. Harry aletin, hikâyesini doğrulayıp doğrulamadığını merak etti: Haklı olduğu konusunda bir isaret verir diye hevesle Dumbledore'a bakıyordu, ama Dumbledore basını kaldırmadı.

"Elbette, elbette," diye mırıldandı Dumbledore, besbelli kendi kendine; hâlâ en ufak bir sasırma
Page 226

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

belirtisi göstermeden duman selini gözlüyordu. "Ama özde bölünmüş mü?"

Harry bu sorudan da bir şey anlamadı. Ne var ki, duman yılan kendini derhal iki yılanla böldü, her ikisi de karanlık havada bir çörekleniyor bir açılıyordu. Dumbledore, ciddi yüzünde bir tatmin ifadesiyle, alete bir kez daha asasıyla hafifçe dokundu: Singirtı dindi, duman yılanlar da soluklaşıp biçimsiz bir sis halini aldı ve sonunda kayboldu.

Dumbledore aleti ince bacaklı küçük masasına geri koydu. Harry portrelerdeki eski müdürlerin çoğunun onu

606

gözleriyle izlediklerini, sonra da Harry'nin onlara baktığını fark edince telaşla yeniden uyuyor numarası yaptıklarını gördü. Harry tuhaf gümüş aletin ne olduğunu sormak istedi, ama daha soramadan sağ taraflarından, duvarın tepesinden biri seslendi; Everard denen büyücü, biraz nefes nefese kalmış halde, portresinde yeniden belirmisti.

"Dumbledore!"

"Durum nedir?" dedi Dumbledore hemen.

"Biri kosarak gelene kadar haykırdım," dedi alnının terini arkasındaki perdeye silen büyücü, "asagıda bir şeyin hareket ettiğini duydum dedim - bana inanıp inanmayacaklarını bilemediler, ama yine de kontrol etmek için asagi indiler - biliyorsun, asagıda içine girip etrafı gözleyebileceğim portre yok. Neyse, birkaç dakika sonra onu yukarı tasıdılar. İyi görünmüyor, kan revan içinde, onlar çıkarken iyice görevim diye Elfrida Cragg'in portresine kostum ama -"

"İyi," dedi Dumbledore, Ron kasılıp kalırken. "Sanırım Dilys gelisini görmüştür öyleyse -"

Biraz sonra gümüş lüleli cadı da tablosunda yeniden belirmisti; öksürerek koltuguna çöktü ve, "Evet," dedi, "onu St Mungo'ya götürdüler, Dumbledore... portremin yanından taşıyıp geçirdiler... kötü görünüyor..."

"Tesekkürler," dedi Dumbledore. Dönüp Profesör McGonagall'a baktı.

"Minerva, gidip diğer VVeasley çocuklarını da uyandırman gerekiyor."

"Tabii..."

Profesör McGonagall ayaga kalkıp çabucak kapıya

607

dogru gitti. Harry, dehsete düsmüş görünen Ron'a göz ucuyla bir bakış attı.

"Dumbledore - Molly ne olacak peki?" dedi Profesör McGonagall, kapıda duraklayarak.

"Fawkes yaklasan biri olursa haber vermek için nöbet tutuyor şimdi, isi bitince bu görevi o gerçekleştirecek," dedi Dumbledore. "Ama Molly simdiden biliyor da olabilir... o mükemmel saati..."

Harry onun, vakti değil, VVeasley aile üyelerinin nerede ve ne durumda olduklarını gösteren saati kastettiğini biliyordu. İçinde bir sancıyla, Mr VVeasley'nin ibresinin şimdi bile ölümcül tehlike"ye isaret ediyor olması gerektiğini düşündü. Ama saat çok geçti. Mrs VVeasley uyuyordu herhalde, saati gözlemiyordu. Harry, Mrs VVeasley'nin Bö-cürt'ünün, gözlüğü eğri duran, yüzünden asagi kan süzülen Mr VVeasley'nin cansız bedenine dönüşmesini hatırlayınca ürperdi... ama Mr VVeasley ölmeyecekti... ölemez-di...

Dumbledore şimdi Harry ile Ron'un arkasındaki bir dolapta bir şeyler arıyordu. Elinde kararmış eski bir çaydanlıkla döndü, çaydanlığı özenle masasına koydu. Asasını kaldırıp, "Portus!" diye mırıldandı. Çaydanlık bir an sarsıldı, tuhaf bir mavi ışıkla parıladı, sonra da titreyip durdu. Yine eskisi kadar siyah ve hareketsizdi.

Dumbledore bir başka portreye yürüdü; bu seferki, Slytherin'in yeşil ve gümüşü renklerini giyerken resmedilmiş, sivri sakallı, akıllı görünümlü bir büyücünün portre-siydi; öylesine derin uyuyormuş gibi bir hali vardı ki, onu uyandırmaya çalışsan Dumbledore'un sesini duyamadı.

608

"Phineas. Phineas."

Odayı çevreleyen portrelerin sakinleri artık uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişlerdi; ne olup

bittigini daha iyi görebilmek için boyuna çerçevelerinde yer degistiriyorlardı. Akıllı görünüslü büyücü hâlâ kendine uyuyor süsü vermeyi sürdürünce, portrelerdeki bir kısmı da
Page 227

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Dumbledore'a katılıp seslenmeye başladı.

"Phineas! Phineas! PHİNEAS!"

Artık büyücünün daha fazla numara yapmasına imkân yoktu; teatral bir silkinisle gözlerini kocaman kocaman açtı.

"Biri beni mi çağırıyor?"

"Öteki portreni yeniden ziyaret etmen gerekiyor, Phineas," dedi Dumbledore. "Bir mesajım daha var."

"Öteki portremi ziyaret etmek mi?" dedi Phineas, ısıklık gibi bir sesle; uzun uzun, sahte sahte esnedi (odada gezinen gözleri Harry üzerinde odaklandı). "Yo, hayır, Dumbledore, bu gece çok yorgunum."

Phineas'ın sesinde Harry'ye asına gelen bir sey vardı, acaba daha önce nerede duymustu? Ama daha onun düşünmesine fırsat kalmadan, komsu duvarlardaki portrelerden bir itiraz fırtınası koptu.

Çok sisman, kırmızı burunlu bir büyücü, yumruklarını sallayarak, "İtaatsizlik, beyefendi!" diye haykırdı. "Sorumluluk ihmali!"

Zayıf, ihtiyar bir büyücü, "Hogwarts'ın simdiki Müdür'üne hizmet etmek bizim şeref borcumuz!" diye bağırıyor. Harry onu tanıdı, Dumbledore'un selefi Armando Dip-Pet'ti bu. "Yazıklar olsun sana, Phineas!"

609

Burgu gibi gözleri olan bir cadı, hus ağacından yapılmış bir sopaya benzeyen son derece kalın bir asayı kaldırıp, "Onu ikna edeyim mi, Dumbledore?" diye sordu.

"Peki, tamam, tamam," dedi Phineas adlı büyücü; asaya hafif bir endişeyle baktı. "Ama, haberiniz olsun, şimdiye kadar resmimi yok etmiş olabilir, evden çok sey attı -"

"Sirius senin portreni yok etmemesi gerektiğini bilir," dedi Dumbledore. Harry o anda, Phineas'ın sesini daha önce nerede duyduğunu hatırladı: Bu ses, Grimmauld Meydanı'ndaki yatak odasında, görünürde bos olan çerçeveden gelmişti. "Ona Arthur Weasley'nin ciddi bir şekilde yaralandığı; karısı, çocukları ve Harry Potter'ın çok geçmeden onun evine kalmaya gelecekleri mesajını vereceksin. Anladın mı?"

"Arthur Weasley yaralandı; karısıyla çocukları ve Harry Potter kalmaya geliyorlar," diye tekrarladı Phineas, sıkın bir sesle. "Evet, evet... pekâlâ..."

Portrenin çerçevesinden çıkıp gitti. Tam o anda çalışma odasının kapısı açıldı. Profesör McGonagall, pesinde Fred, George ve Ginny ile birlikte içeri girdi; üçü de hâlâ gece kılıklandıydılar, saçları başları birbirine karışmış ve sok geçirmiş haldeydiler.

Korkmuş görünen Ginny, "Harry - neler oluyor?" diye sordu. "Profesör McGonagall babamın yaralandığını görmüştün diyor -"

Daha Harry konuşmadan, Dumbledore, "Babanız Zümrüdüanka Yoldaslığı için üstlendiği görevi yerine getirirken yaralandı," dedi. "St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne götürüldü. Sizi, hastaneye Ko-

610

vuk'tan çok daha yakın olan Sirius'un evine gönderiyorum. Annenizle orada bulacaksınız."

"Nasıl gideceğiz?" dedi sarsılmış görünen Fred. "Uçuş tozuyla mı?"

"Hayır," dedi Dumbledore. "Uçuş tozu su sırada emniyetli değil, Sebeke gözleniyor. Anahtarla gideceksiniz." Masanın üstünde masum masum duran eski çaydanlığı gösterdi. "Phineas Nigellus'un gelip haber vermesini bekliyoruz sadece... sizi göndermeden önce, yolun açık olduğundan emin olmak istiyorum -"

Odanın ortasında bir alev parladı ve ardında, süzülerek yavaş yavaş yere inen tek bir altın tüy bıraktı.

"Favvkes'un uyarısı," dedi Dumbledore, tüyü yere düşmeden yakalayarak. "Profesör Umbridge yataklarınızda olmadığınızı biliyor demek... Minerva, git ve onu başka yere götür - ne istersen uydur -"

Profesör McGonagall, ekose sabahlığının etekleri uçusarak odadan çıktı.

Page 228

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Memnun olacağını söylüyor," dedi Dumbledore'un ardında bezgin bir ses; Phineas adlı büyücü,

yeniden Slytherin flamasının önünde belirmisti. "Torunumun torunu, evine gelen konuklar konusunda hep garip bir zevke sahip olmustur zaten."

"Hadi, gelin bakalım," dedi Dumbledore, Harry ile Weasley'lere. "Çabuk olun, baska biri gelmeden."

Harry ile digerleri, Dumbledore'un masasının etrafında toplandı.

"Daha önce Anahtar kullandınız mı?" diye sordu Dumbledore. Hepsi evet anlamında baslarını salladı, ka-

611

ırmış çaydanlığın bir yanından tutmak için ellerini uzattılar. "İyi. Öyleyse, üçe kadar sayıyorum... bir... iki..."

Her sey bir saniyeden kısa bir sürede olup bitti: Dumbledore "üç" demeden önce bir an duraklamıştı ki, Harry basını kaldırıp ona baktı -birbirlerine çok yakındılar- ve Dumbledore'un berrak mavi bakışı Anahtardan Harry'nin yüzüne yöneldi.

Birden Harry'nin yara izi akkor gibi yandı, eski yara yeniden açılmış gibiydi - ve bir anda Harry'nin içinde beklenmeyen, istenmeyen ama korkutucu şekilde kuvvetli bir nefret yükseldi; o anda her seyden çok karsısındaki adama saldırmak - onu ısırarak - dislerini ona gömmek isteyecek kadar kuvvetli bir nefret -

"... üç."

Harry göbek çukurunun ardında siddetli bir sarsıntı hissetti, toprak ayaklarının altından çekildi, eli çaydanlığa yapışmıştı; bir renk girdabı ve güçlü bir rüzgârla ileri atılırlarken, çaydanlık onları ileri doğru çekerken, Harry digerlerine çarpıyordu... derken ayakları yere öyle hızla vurdu ki dizleri kesildi, çaydanlık tangırdarak yere düştü ve yakınlarında bir ses şöyle dedi:

"Geri geldi, kanı bozuk veletler. Babalarının öldüğü doğru mu?"

"DISARI!" diye kükredi ikinci bir ses.

Harry sendeleyerek ayaga kalktı ve etrafa baktı; Grimmauld Meydanı, on iki numaranın bodrumundaki kasvetli mutfaga gelmişlerdi. Tek ısı kaynakları, ocaktaki ateş ve titrek titrek yanan, yalnız basına yenmiş bir yemegin kalıntılarını aydınlatan mumdu. Kreacher hole çıkılan

612

kapıdan kaybolmak üzereydi, pestamalıni çekistirirken onlara hain bakışlar atıyordu. Sirius hızla yanlarına geldi, kaygılı görünüyordu. Tıras olmamıştı, sırtında hâlâ günlük kıyafeti vardı; ayrıca üzerinden biraz Mundungus'un-ki gibi bayat bir içki kokusu geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi, Ginny'yi ayaga kaldırmak için elini uzatarak. "Phineas Nigellus, Arthur'un ciddi şekilde yaralandığını söyledi -"

"Harry'ye sor," dedi Fred.

George, "Evet, bunu ben de kendi kulaklarımla duymak istiyorum," dedi.

İkizler ve Ginny ona bakıyorlardı. Dışarıdaki merdivende Kreacher'm ayak sesleri kesilmisti.

"Bir -" diye başladı Harry; böylesi, McGonagall ve Dumbledore'a anlatmaktan da beterdi. "Bir - bir tür - imge gördüm..."

Ve onlara gördüklerinin hepsini anlattı, ama hikâyeyi degistirdi; yılan saldırırken onun gözlerinden değil de yandan seyrediyormuş gibi anlattı. Hâlâ bembeyaz olan Ron, ona söyle bir baksa da bir sey söylemedi. Harry anlatmayı bitirdikten sonra da Fred, George ve Ginny gözlerim dikip ona bakmayı sürdürdüler. Harry bunu kendisinin hayal edip etmedigini bilmiyordu ama, bakışlarında suçlayıcı bir sey varmış gibi geldi ona. Eh, sadece saldırıyı gördüğü için ona kabahat bulacaklarsa eger, o sırada yılanın içinde olduğunu söylemedigine memnundu.

"Annem burda mı?" dedi Fred, Sirius'a dönerek. Belki de neler olduğunu henüz bilmiyordur," dedi Siri-

613

us. "Önemli olan, Umbridge müdahale edemeden sizi oradan uzaklaştırmaktı. Sanırım Dumbledore şimdi Molly'ye haber veriyordur."

Ginny kararlılıkla, "St Mungo'ya gitmemiz gerek," dedi. Dönüp hepsi henüz pijamalı olan ağabeylerine baktı. "Si-rius, bize pelerin ya da öyle bir sey verebilir misin?"

Page 229

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Durun bakalım, öyle çabucak St Mungo'ya gidemezsiniz!" dedi Sirius.

Fred, yüzünde keçi gibi inatçı bir ifadeyle, "Canımız istiyorsa, tabii ki gideriz St Mungo'ya," dedi.

"O bizim babamız!"

"Peki, hastane daha karısını haberdar etmeden Art-hur'un saldırıya ugradığını bilmenizi nasıl açıklayacaksınız?"

"Ne önemi var ki?" dedi George birden parlayarak.

"Önemi var, çünkü Harry'nin yüzlerce kilometre uzakta olan seyleri gördüğüne dikkati çekmek istemiyoruz!" dedi Sirius kızgınlıkla. "Bakanlık'ın böyle bir bilgiden neler çıkartacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Fred ve George, Bakanlık'ın herhangi bir seyden ne çıkartacağına hiç aldırmayacak gibi duruyorlardı. Yüzü hâlâ kül gibi olan Ron ise susuyordu.

Ginny, "Baska birisi bize söylemiş olabilirdi..." dedi, "... Harry'den başka birinden duymuş olabilirdik."

"Ne gibi?" dedi Sirius sabırsızca. "Dinleyin, babanız Yoldaslık adına görevdeyken yaralandı, kosullar zaten yeterince kisku verici, bir de çocuklarının bu olaydan birkaç saniye içinde haberdar olduklarını öğrenmesinler; ciddi şekilde zarar verebilirsiniz Yoldaslık -"

614

"Salak Yoldaslık umrumuzda büe değil!" diye haykırdı Fred.

"Babamızın ölmek üzere olduğundan söz ediyoruz burda!" diye feryat etti George.

"Babanız ne tür bir ise girdiğini biliyordu, Yoldaslık'ın işlerini bozdunuz diye size teşekkür etmez!" dedi Sirius; onlar kadar kızmıstı. "Bu işler böyledir - bunun için siz Yoldaslık'ta değilsiniz - anlamıyorsunuz - ölmeye değer seyler vardır!"

"Senin için söylemesi kolay tabii!" diye böğürdü Fred. "Buraya tıklım kalmışsın. Gördüğüm kadarıyla canını tehlikeye atıyor falan değilsin!"

Sirius'un yüzünde zaten azıcık renk vardı, o da çekildi. Bir an için, sanki Fred'e vurmaya istermiş gibi göründü, ama konustugunda sesinde kararlı bir sükûnet vardı.

"Zor olduğumu biliyorum, ama hepimiz henüz bir şey bilmiyormuş gibi davranmak zorundayız.

Yerimizden kııldamamak zorundayız, en azından annenizden haber alana kadar, tamam mı?"

Fred ve George hâlâ isyankâr görünüyorlardı. Ancak Ginny birkaç adım ötedeki iskemleye gitti ve oraya çöktü. Harry, Ron'a baktı. Ron bas sallama ile omuz silkme arası bir hareket yapınca, onlar da oturdular, ikizler bir dakika daha gözlerinden ates saçarak Sirius'a baktılar. Sonra Ginny'nin iki yanına oturdular.

"Simdi oldu," dedi Sirius cesaret verircesine, "hadi bakalım, simdi hep birlikte... hep birlikte bir içki içelim, beklerken. Accio Kaymakbirası!"

Konusurken esasını kaldırdı, yarım düzine sise kiler-

615

den çıkıp onlara doğru geldi. Masada kaydılar, Sirius'un yemeginden kalanları etrafa saçarak altısının da tam önünde durdular. Hepsi içti. Bir süre sadece mutfaktaki atesin çitirtileri ile masaya koyulan siselerin tok sesi duyuldu.

Harry sadece elini mesgul etsin diye içiyordu. Midesi korkunç bir suçluluk duygusuyla sıcak sıcak kaynıyordu. Eger o olmasa, onlar da burada olmayacaktı; hâlâ yataklarında uyuyor olacaktı.

Kendi kendine, alarm vererek Mr Weasley'nin bulunmasını sağladığını söylemesinin de faydası olmuyordu, çünkü bir de en basta Mr Weasley'ye saldıranın o olduğu şeklinde, çözüm bekleyen bir mesele vardı.

Aptallasma, senin sivri yılan dislerin yok, dedi kendi kendine, sakın kalmaya çalışarak, oysa

Kaymakbirası sisesini tutan eli titriyordu; yatagında yatıyordun, kimseye saldırmıyordun...

Peki öyleyse, Dumbledore'un odasında ne oldu? diye sordu kendi kendine. Kendimi Dumbledore'a da saldırmak istiyormuş gibi hissettim...

Siseyi düşündüğünden biraz daha hızla koydu, içindekiler masaya saçıldı. Kimse fark etmedi.

Sonra havadaki bir ates patlamasıyla önlerindeki kirli tabaklar aydınlandı. Onlar hayretle çığlık atarken, altın renkli bir anka kuyruğu telegi esliğinde, bir parsömen tomarı tok bir sesle masaya düştü.

Page 230

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Fawkes!" dedi Sirius hemen, parsömeni kaparak. "Bu, Dumbledore'un yazısı değil - annenizden bir mesaj olmalı - al -"

616

Mektubu George'un eline attı, o da parçalarcasına açtı ve yüksek sesle okudu: "Babanız hâlâ sağ. Ben simdi St Mungo'ya doğru yola çıkıyorum. Olduğunuz yerde kalın. Mümkün olur olmaz haber göndereceğim. Anneniz."

George masadakilere baktı.

"Hâlâ sağ..." dedi yavaşça. "Ama böyle deyince sanki..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Harry de sanki Mr Weasley hayatla ölüm arasında gidip

geliyormuş izlenimine kapılmıştı. Hâlâ son derece solgun olan Ron, sanki ona rahatlatıcı sözler söyleyebilmiş gibi annesinin mektubunun arkasına bakıyordu. Fred parsömeni George'un elinden çekip aldı, kendi de okudu, sonra Harry'ye baktı; Harry, Kaymakbirası sisesini tutan elinin yine titredigini hissetti ve titremeyi durdurmak için onu daha sıkı kavradı.

Harry eğer bundan daha uzun bir gece geçirdiyse bile, hatırlamıyordu. Sirius bir keresinde, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle, yatabileceklerini söyledi, ama Weas-ley'lerin tiksinti dolu bakışları yeterli cevaptı. Mumun fitilinin sıvı balmumu içine gömüldükçe gömülüsünü izleyerek, arada bir siselerinden bir yudum alarak masanın çevresinde sessizce oturdular. Sadece saatin kaç olduğuna bakmak için, neler olduğu konusundaki meraklarını dile getirmek için ve kötü haber olsaydı hemen duyacakları konusunda birbirlerini temin etmek için konuştular; ne de olsa Mrs VWeasley çoktan St Mungo'ya gitmiş olmalıydı.

Fred uyuklamaya başladı, başı yana, omzuna düştü. Ginny iskemlesine kedi gibi kıvrılmıştı, ama gözleri açıktı; Harry o gözlerde atesinin yansımasını görüyordu. Ron, başı

617

ellerinin arasında oturuyordu, uyuyup uyumadığını anlamak imkânsızdı. Harry ve Sirius sık sık birbirlerine bakıyorlardı, ailenin ıstırabının davetsiz misafirleri olarak bekliyorlardı. ..

bekliyorlardı...

Sabah Ron'un saatine göre besisi on geçte, mutfak kapısı hızla açıldı ve Mrs VWeasley içeri girdi. Son derece solgundu, ama hepsi ona bakmak için dönünce ve Fred, Ron ile Harry iskemlelerinden yarı yarıya kalkınca, bitkin bitkin gülümsedi.

"Düzelecek," dedi, sesi yorgunluktan bitap çıkıyordu. "Uyuyor. Daha sonra hep birlikte gidip onu görebiliriz. Simdi Bili onunla kalıyor; sabah isten izin alacak."

Fred, elleri yüzünde, yeniden iskemlesine çöktü. Ge-orge ve Ginny ayağa kalktılar, hızla annelerinin yanına gidip ona sarıldılar. Ron titrek titrek güldü ve geri kalan Kaymakbirası'm bir dikiste bitirdi.

"Kahvaltı!" dedi Sirius yüksek sesle ve neseyle. Ayaga fırladı. "O lanet olasıca ev cini nerede? Kreacher! KREA-CHER!"

Ama Kreacher onun çağrısına cevap vermedi.

"Ee, unut gitsin," diye mırıldandı Sirius, oradakileri sayarak. "Öyleyse, kaç kişilik kahvaltı - bakalım - yedi... pastırmalı yumurta, herhalde, çay ve kızarmış ekmeğe -"

Harry ona yardım etmek için hemen ocaga gitti. Weasley'lerin mutluluğuna müdahale etmek istemiyordu, Mrs VWeasley'nin ondan gördüklerini anlatmasını isteyeceği ânı da korkuyla bekliyordu. Ancak, tabakları büfeden henüz çıkarmıyordu ki, Mrs VWeasley onları elinden aldı ve Harry'ye sarıldı.

618

Boguk bir sesle, "Sen olmasan ne olurdu, bilemiyorum, Harry," dedi. "Arthur'u saatlerce bulamayabilirlerdi, o vakit de çok geç olurdu; ama senin sayende, yaşıyor. Dumbledore da Arthur'un orada bulunmasına iyi bir kılıf uydurdu; yoksa basına ne dertler açılırdı, bilinmez. Zavallı Sturgis'e baksana..."

Harry onun minnetine güçlükle dayanabiliyordu, neyse ki Mrs VWeasley onu çabuk bırakıp Sirius'a döndü ve gece çocuklarıyla ilgilendiği için ona teşekkür etti. Siri-us yardım edebildiğine çok memnun olduğunu ve Mr VWeasley hastanede yattığı sürece onunla kalacaklarını umduğunu

Page 231

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

söyledi.

"Ah, Sirius, öyle minnettarım ki... bir süre orada kalacağını sanıyorlar, ona daha yakın olmak harika olurdu... ama tabii bu, Noel'de de burada olacağımız anlamına geliyor."

Sirius, "Ne kadar kalabalık olursak o kadar neseli olur!" dedi. Onun apaçık içtenliği, Mrs VWeasley'nin de yüzünün ısıldamasına neden oldu. Bir önlük taktı ve kahvaltıya yardım etmeye başladı.

Artık bir an daha dayanamayacağını hisseden Harry, "Sirius," diye mırıldandı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Sey - hemen simdi7."

Karanlık kilere gitti, Sirius da onu izledi. Harry giriş yapma gereği duymaksızın, gördüklerini bütün ayrıntısıyla vaftiz babasına nakletti, Mr VWeasley'ye saldıran yılanın kendisi olduğu gerçeği de dahil.

O soluklanmak için durunca, Sirius, "Bunu Dumble-dore'a söyledin mi?" dedi.

619

"Evet," dedi Harry sabırsızca, "ama bana ne anlama geldiğini söylemedi. Zaten artık bana hiçbir

sey söylemiyor."

"Kaygılanacak bir şey olsaydı, eminim söylerdi," dedi Sirius emin bir tavırla.

"Ama hepsi bu değil ki," dedi Harry, fısıldar gibi bir sesle. "Sirius, ben... ben aklımı kaçıyorum sanırım. Orada, Dumbledore'un odasında, Anahtar7! almadan önce... birkaç saniye orada yılan olduğumu sandım, kendimi yılan gibi hissettim - Dumbledore'a bakarken yara izim gerçekten acıdı - Sirius, ona saldırmak istedim!"

Sirius'un yüzünün sadece küçük bir bölümünü görüyordu; gerisi karanlıktaydı.

"Gördüklerinin olumsuz bir sonucu olmalı, hepsi bu," dedi Sirius. "Hâlâ o rüyayı -ya da her neyse onu- düşünüyordun ve -"

"Ondan değil," dedi Harry, basını iki yana sallayarak, "içimde bir şey kabardı sanki, içimde bir yılan varmış gibi."

"Senin uyuman gerek," dedi Sirius, itiraz kabul etmez bir tavırla. "Kahvaltı edip doğruca yatmaya gidiyorsun, öğle yemeginden sonra da ötekilerle birlikte Arthur'u ziyaret edebilirsin. Sok geçirmisin, Harry, sadece tanık olduğun bir şey için kendini suçluyorsun. Hem iyi ki de tanık olmusun, yoksa Arthur ölebilirdi. Bırak üzülme."

Harry'nin omzuna bir saplak attı ve kilerden çıkararak onu arkasında, karanlıkta tek başına bıraktı. Harry'den başka herkes sabahın geri kalanını uyuyarak geçirdi. O, Ron'la ikisinin yazın son birkaç haftasında

620

paylaştıkları yatak odasına gitti ama, Ron hemen yataga girip birkaç dakikada uyurken, Harry tamamen giyinik halde, sırtını kamburlastırıp karyolanın soğuk madeni çubuklarına yaslayarak öylece oturdu. Rahat etmemeye çalışıyordu, uyuklamamaya kararlıydı, çünkü uykusunda yeniden yılan olacağından ve uyanınca kendini Ron'a saldırmış ya da kayarak ötekilerden birinin pesinde gidiyor halde bulmaktan çok korkuyordu...

Ron uyanınca, Harry kendisi de dinlendirici bir uyku çekmiş gibi davrandı. Öğle yemegindeyken Hog-warts'tan sandıkları geldi, böylece St Mungo'ya gitmek için Muggle'lar gibi giyinebildiler. Cüppelerini çıkarıp kot pantolonla svetsört giyerlerken, Harry dışında herkes taskın bir şekilde mutlu ve konuskandı. Onlara Londra'da eslik etmek üzere gelen Tonks ve Deli-Göz'ü neşeyle karşıladılar. Deli-Göz'ün sihirli gözünü kapatacak bir açıyla taktığı melon sapkaya gülerek, saçı yine kısa ve parlak pembe olan Tonks'un metroda ondan çok daha az ilgi çekeceğini söylediler - ki doğrudu.

Tonks ise Harry'nin, Mr Weasley'ye yapılan saldırıya ilişkin gördüğü imgeyle çok ilgilenmisti, oysa Harry bu konuyu konuşmayı hiç istemiyordu.

Sehrin merkezine doğru onları tıngır tıngır götüren bir trende Harry'nin yanına oturdu ve merakla, "Ailende Görücü kanı yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Harry, Profesör Trelavney'yi düşünüp kendini hakarete ugramış hissederek.

Page 232

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Hayır," dedi Tonks bunu değerlendiriyormuş gibi, 'hayır, sanırım yaptığın tam anlamıyla kehanet sayılmaz,

621

değil mi? Yani, geleceği görmüyorsun, şimdiyi görüyorsun.. . tuhaf, değil mi? Faydalı ama..."

Harry cevap vermedi; neyse ki bir sonraki istasyonda indiler, Londra'nın tam merkezinde bir istasyonda; trenden inme telasında, Harry, Fred ile George'u, bası çeken Tonks'la kendisinin arasına almayı basardı. Yürüyen merdivende hepsi Tonks'u izledi; melon sapkası aşağı çekilmiş, bogum bogum ellerinden biri paltosunun düğmeleri arasına sokulmuş, esasını sımsıkı kavramış olan Moody, grubun arkasından geliyordu. Harry onun saklı gözünün, üzerine dikilmiş olduğunu hissetti. Rüyası hakkında sorulardan kaçınmak için, Deli-Göz'e St Mungo'nun nerede saklı olduğunu sordu.

"Uzak değil," diye homurdandı Moody. Noel alışverişine çıkanlarla tıklım tıkıs dolu, iki yanında magazaların uzandığı bir caddeye, kıs havasına çıktılar. Moody, Harry'yi biraz öne doğru itti ve hemen arkasından topal-laya topallaya yürüdü. Harry onun gözünün, öne eğilmiş sapkanın altında fıldır fıldır döndüğünü biliyordu. "Bir hastane için iyi bir yer bulmak kolay değil. Diagon Yo-lu'nda hiçbir yer yeterince büyük değildi, Bakanlık gibi yeraltında da yapamazdık - sağlıklı olmazdı. Sonunda burada bir bina bulmayı basardılar. Teoriye göre, hasta büyücüler gelip gidecek ve kalabalığa karışacaktı."

Birbirlerinden ayrı düsmemek için Harry'nin omzunu yakaladı; etrafları, besbelli elektrikli aletlerle dolu yakındaki bir dükkâna girmekten başka amaçları olmayan bir alışverişçi sürüsüyle çevriliydi.

Bir an sonra, "İşte burası," dedi Moody.

622

Kırmızı tuğladan, büyük, eski moda, adı Purge & Dowse Ltd olan bir mağazanın önüne gelmişlerdi. Binanın külüstür, perisan bir havası vardı; vitrinlerde perugu kaymış, orası burası çentik çentik olmuş birkaç manken duruyordu sadece; rastgele konmuşlardı ve en azından on yıllık, modası geçmiş giysiler giymişlerdi. Tozlu kapıların üstündeki kocaman tabelaların hepsinde "Tadilat için Kapalıdır" yazıyordu. Harry, bir sürü plastik alışveriş torbası yüklenmiş iriyarı bir kadının, yanlarından geçerken arkasına, "Asla açık olmaz burası..." dedigini duydu.

"Tamam," dedi Tonks. Onları, içinde sadece çirkin mi çirkin bir kadın mankenin durduğu bir vitrinin önüne çağırdı. Sahte kirpikleri aşağı sarkmış olan manken, yeşil naylon bir askılı elbise giymisti. "Herkes hazır mı?"

Başlarını evet anlamında sallayıp etrafına toplandılar. Moody, öne gitsin diye Harry'yi bu sefer kürekkemikleri-nin ortasından dürttü. Tonks da vitrine iyice eğilerek çirkin mankene baktı; nefesi camı buguluyordu. "N'aber?" dedi, "Arthur Weasley'yi görmeye geldik."

Harry, arkasında otobüsler gümbürdeyerek geçerken ve alışverişe çıkanlarla dolu bir sokagın bütün samatası yükselirken, Tonks'un bir mankenin, hem de bir tabaka camın ardından, bunca alçak sesle dediklerini anlar diye beklemesini gülünç buldu. Sonra, mankenlerin zaten duyamadığını hatırlattı kendine. Bir saniye sonra, manken basını hafifçe sallayıp eklemli parmaklarıyla "gel" isareti yapınca, hayretten ağız açık kaldı; Tonks, Ginny ile Mrs Weasley'yi dirseklerinden yakalayıp dosdoğru camın içinden geçti. Ortadan kayboldular.

623

Fred, George ve Ron onların pesinden gittiler. Harry etrafa, itisip kakısan kalabalığa baktı; hiçbirinin, Purge & Dowse Ltd'inkiler gibi çirkin vitrin mankenlerine bakarak vakit kaybetmeye niyeti yok gibi görünüyordu; dahası hiçbiri, altı kisinin, gözleri önünde yok olup havaya karışmasını fark etmemiş gibiydi.

"Hadi," diye homurdandı Moody. Yine Harry'nin sırtını dürttü ve serin bir su tabakasını andıran bir seyin içinden geçip öbür taraftan sıcak ve kuru halde çıktılar.

Çirkin mankenden de, durduğu yerden de eser yoktu. Sıra sıra cadıyla büyücünün, bacakları sallanan tahta iskemlelerde oturduğu, kalabalık bir danışma bölümüne benzer bir yerdediler; cadılarla büyücülerin kimi tamamen normal görünüyor ve Cadı Gündemi'mn eski sayılarını okuyorlardı. Diğerlerinde ise, fil hortumları ya da göğüslerinden çıkan ekstra eller gibi korkutucu birtakım sekil bozuklukları vardı. Salonun da dışarıdaki sokaktan daha sessiz olduğu

Page 233

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

söylenemezdi, çünkü hastalardan bazıları çok tuhaf sesler çıkarıyordu: İlk sıranın ortasında durmuş, bir Gelecek Postası ile kendini hani harıl yelpazeleyen, yüzü terli cadı, ağızından buhar çıktıkça tiz bir ısıklık koyuveriyordu; kösedeki pis sihirbaz, her hareket edisinde çan gibi çalıyordu ve her çınlamayla birlikte kafası öyle korkunç şekilde titreyordu ki, durdurmak için kendi kulaklarına yapışması gerekiyordu.

Limon yeşili cüppeli cadılarla büyücüler, hastaların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, sorular soruyor, Umbridge'inkine benzeyen yazı altlıklarına not alıyorlardı. Harry, göğüslerine islenmiş olan amblemi fark etti: çapraz bir asa ile bir kemik.

624

Ron'a yavaşça, "Doktor mu onlar?" diye sordu.

"Doktor mu?" dedi Ron, saskın görünüyordu. "Hani su insanları kesen Muggle kaçıklardan mı? Hayır, onlar Sifacı."

"Buraya gelin!" diye seslendi Mrs Weasley, kösedeki sihirbazın yenilenen çınlamasını bastırarak.

Onun pesine düşüp, Danışma yazan bir masada oturan tombul sarımsın bir cadının önündeki kuyruğa girdiler. Arkasındaki duvar posterlerle kaplıydı, üzerlerinde ise şöyle seyler yazıyordu: TEMİZ BİR KAZAN, İKSİRİN ZEHRE DÖNÜSMESİNİ ÖNLER; EHİL BİR SIFACI TARAFINDAN ONAYLANMADIKÇA, PANZEHİR TAMZEHİR SAYILIR. Uzun gümüşü renkte bukleleri olan bir cadının büyük bir portresi de vardı, üzerinde sunlar yazılıydı:

Dilys Denuent

St Mungo'nun Sifacısı 1722-1741

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu Müdiresi

1741-1768

Dilys, Weasley ekibini sanki onları sayıyormuşçasına inceliyordu: Harry ile göz göze gelince, çaktırmadan göz kırptı ve yürüyüp portresinden çıkarak kayboldu.

Bu arada, kuyrugun basında genç bir büyücü, olduğu yerde garip bir dans gösterisi sunuyor ve ıstırap çıgıkları arasında, derdini masanın arkasındaki cadıya anlatmaya Çalışıyordu.

"Bunlar yüzünden - ayy - kardesimin bana verdiği ayakkabılar - örf - yiyorlar iste - AMAN - ayaklarımı - bak-

625

sanıza sunlara, üstlerinde bir sey var herhalde - AAAH -ugursuzluk büyüü ve ben de - AAAAAHH - ayakkabıları çıkaramıyorum." Yanan kömürler üzerinde dans edermis gibi sırayla bir ayagının, sonra ötekinin üstünde zıpladı.

"Ayakkabılar okumana engel olmuyor, degil mi?" dedi sansın cadı asabi asabi, masasının sol tarafındaki büyük bir tabelayı isaret ederek. "Büyü Hasarı'na gitmen gerekiyor, dördüncü kat. Kat rehberinde dedigi gibi. Sıradaki!"

Büyücü yan yan, seke seke, hopleya zıplaya yoldan çekilirken, YVeasley ekibi birkaç adım ilerledi ve Harry kat rehberini okudu:

ESYA KAZALARI.....Zemin kat

Kazan patlaması, asa geri tepmesi, süpürge çarpısmaları vs.

YARATIKLARIN YOL AÇTIGI

YARALANMALAR.....Birinci kat

Isırıklar, sokmalar, yanıklar, gömük omurga vs.

ŞİHİRLİ BÖCEKLER.....İkinci kat

Bulasıcı hastalıklar, örneğin ejderhaçiçegi, kaybolma hastalığı, sıramantarca vs.

İKSİR VE BİTKİ ZEHİRLENMELERİ.....Üçüncü kat

Kızılık ve lekeler, kusma, denetlenemez kıkırdama vs.

BÜYÜ HASARI.....Dördüncü kat

Kaldırılmayan ugursuzluk büyülen, nazar, yanlıs uygulanmış büyüler vs.

626

ZİYARETÇİ ÇAYHANESİ /

Page 234

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

HASTANE MAGAZASI.....Besinci kat

EGER NEREYE GİDECEĞİNİZDEN EMİN DEĞİLSENİZ, NORMAL KONUSMA YETİSİNDEN YOKSUN-SANIZ YA DA NİYE BURADA OLDUGUNUZU HATIRLAMİYORSANIZ, HASTANEMİZİN HOSGEL-DİNCADISI SİZE MEMNUNİYETLE YARDIM EDECEKTİR.

İsitme borulu, çok yaşlı, beli bükük bir büyücü, ayaklarını sürüyerek kuyrugun basına varmıştı şimdi. Hırıltılı bir sesle, "Broderick Bode'u görmeye geldim!" dedi.

"Kırk dokuzuncu kogus, ama korkarım vaktinizi ziyan ediyorsunuz," dedi cadı, basından savarcasına. "Kafası tamamen karışık, anlıyorsunuz ya - kendini hâlâ çaydanlık sanıyor. Sıradaki!"

Canından bezmiş gibi görünen bir büyücü, üstündeki bebek tulumunun hemen arkasından çıkmış gibi görünen koskoca, tüylü kanatlarını çırpan küçük kızını sıkı sıkı ayak bileğinden tutuyordu.

Cadı, daha ona sormadan, "Dördüncü kat," dedi sikkın bir sesle. Adam, kızını garip biçimli bir tür balonmuş-çasına tutarak, masanın yanındaki çift kanatlı kapıdan ge-Çip yok oldu. "Sıradaki!"

Mrs Weasley masaya ilerledi.

"Merhaba," dedi, "kocam Arthur Weasley'nin bu sabah baska bir kogusa taşınmış olması gerekiyordu, acaba bize söylemeniz -"

627

"Arthur VVeasley mi?" dedi cadı, parmagını önündeki uzun listeden aşağı doğru kaydırarak. "Evet, birinci kat, sağdan ikinci kapı, Dai Llewellyn Kogusu."

"Tesekkür ederim," dedi Mrs VVeasley. "Hadi, yürüyün bakalım."

Onun ardına düşüp çift kanatlı kapıdan ve gerisindeki dar koridordan geçtiler; yine ünlü Sifacı'lann portrelerinin dizili olduğu koridor, tavanda süzülen ve dev sabun köpüklerine benzeyen, içleri mum dolu kristal kabarcıklarla aydınlanıyordu. Onların geçtikleri kapıdan limon yesili cüppeli baska cadılar ve büyücüler girip çıkıyordu; bir kapıyı geçerlerken, kötü kokan san bir gaz koridoru sardı, arada bir de uzaklardan agramalar duyuluyordu. Bir merdivenden çıkıp Yaratıkların Yol Açığı Yaralanmalar koridoruna geldiler. Sağdan ikinci kapıda "Tehlikeli" Dai Llewellyn Kogusu: Ciddi Isırıklar yazıyordu. Hemen altında ise pirinç bir çerçevenin içinde bir kart vardı, üzerinde elyazısıyla Bas Sifacı: Hippoc-rates Smethun/ck. Stajyer Sifacı: Augustus Pye yazıyordu.

"Biz dışarıda bekleyelim, Molly," dedi Tonks. "Arthur bir seferde çok fazla ziyaretçi istemez... önce yalnızca aile girmeli."

Deli-Göz homurdanarak bu fikri onayladığını belirtti ve sırtım koridor duvarına verip yerleştirdi, sihirli

gözü her yöne dönüyordu. Harry de geri çekildi, ama Mrs Weasley elini uzatarak onu kapıdan içeri itti; bir yandan da, "Aptallık etme, Harry, Arthur sana teşekkür etmek istiyor," diyordu. Kogus küçüktü; tek penceresi daracık olduğundan ve kapının karşısındaki duvarın tepesine yerleştirildiğinden,

628

hayli kasvetliydi de. Isığın çoğu, tavanın ortasında bir öbek oluşturmış olan, parlayan kristal kabarcıklardan geliyordu. Duvarlar mese kaplıydı ve birinde hayli zalim görünümlü bir büyücünün portresi vardı; altında Urc/uhart Rackharrov, 1612-1697, Bağırsak-sökücü Lanet'in Mucidi yazıyordu.

Sadece üç hasta vardı. Mr Weasley kogusun dibinde, minik pencerenin yanındaki yatakta yatıyordu. Harry onun, birkaç yastığı üst üste koyarak doğrulup oturmuş, yatagına düşen tek ısı huzmesinde Gelecek Postası okuduğunu görünce hem memnun oldu, hem rahatladı. Mr Weasley onlar yaklaşıp basını kaldırıp baktı ve kimlerin geldiğini görünce yüzü sevinçle ısıldı.

"Merhaba!" diye seslendi, Gelecek Postası'm bir kenara atarak. "Bili az önce ayrıldı, Molly, ise gitmesi gerekiyormuş, ama daha sonra sana uğrayacakmış."

"Nasılsın, Arthur?" diye sordu Mrs Weasley; onun yanığını öpmek için eğildi ve endişeyle yüzüne baktı. "Hâlâ biraz süzgülü görünüyorsun."

Mr Weasley hosnutlukla, "Kendimi çok iyi hissediyorum," dedi, sağlam koluyla Ginny'ye sarılarak. "Bu sargıları çıkarsalar, eve gidecek hale gelirim."

"Niye çıkarmıyorlar, baba?" diye sordu Fred.

"Eh, her deneyislerinde sakır sakır kanamaya basıyor da ondan," dedi Mr Weasley neşeye; komodinin üstünde duran esasına uzandı ve onu sallayarak, hepsi otursun diye yatagının yanında

Page 235

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

altı iskemle yarattı. "Anlaşılan o yılanın dislerinde hayli sıradışı türde, yaraları açık tutan bir zehir varmış. Ama bir panzehir bulurlar mutlaka; benden çok daha berbat olaylar gördüklerini

629

söylüyorlar ve ben de bu arada saat başı bir Kan-Tazele-me İksiri almak zorundayım. Ama oradaki adam," dedi, sesini alçaltarak; yeşil ve hasta görünen ve gözlerini dikmiş tavana bakan bir adamın yattığı karşıdaki yatığı basıyla isaret etti, "bir kurtadam tarafından ısırılmış, zavalılık. Hiç tedavisi yok."

"Kurtadam mı?" diye fısıldadı Mrs Weasley, korkmuş görünüyordu. "Herkes açık bir kogusta güvenli mi yani? Özel bir odada olması gerekmez mi?"

"Dolunaya daha iki hafta var," diye hatırlattı Mr Weasley ona, usulca. "Bu sabah onunla konuşuyorlardı, Sifacı'lar yani, neredeyse normal bir hayat sürdürebileceğine onu ikna etmeye çalışıyorlardı. Ona dedim - isim vermedim elbette - ama bir kurtadamı şahsen tanıyorum, dedim; çok iyi adamdır, bu durumu hayli rahat idare ediyor, dedim."

"Peki o ne dedi?" diye sordu George.

"Eğer çenemi kapamazsam beni ısıracağını söyledi," dedi Mr Weasley hüzünle. "Ve suradaki kadın," kapının hemen yanındaki, geriye kalan tek dolu yatığı gösterdi, "Sifacı'lara onu neyin ısırdığını söylemiyor, biz de bundan onun yasadışı bir şey bulduğunu sanıyoruz. Her ne idiyse bacagından hayli büyük bir parça almış, bandajı çıkardıklarında çok pis kokuyor."

"Simdi, neler olduğunu bize söyleyeceksin, değil mi, baba?" diye sordu Fred, iskemlesini yatığa yaklaştırarak.

"Zaten biliyorsunuz, değil mi?" dedi Mr Weasley, Harry'ye anlamlı bir şekilde gülümseyerek. "Çok basit -uzun bir gündü, uyuyakalmışım, gafil avlandım ve ısırıldım.

630

"Gelecek Postası'nda yazıyor mu saldırıya uğradığın?" diye sordu Fred, Mr Weasley'nin bir kenara bıraktığı gazeteyi gösterdi.

"Hayır, elbette yazmıyor," dedi Mr Weasley, hafiften acı bir tebessümle, "Bakanlık kimsenin bilmesini ister mi, koca pis bir yılanın -"

"Arthur!" diye uyardı onu Mrs Weasley.

"- yani - sey - beni soktuğunu," dedi Mr Weasley çabucak, ama Harry onun aslında bunu söylemek istemediğinden emin gibiydi.

"Bu is olduğunda neredeydin, baba?" diye sordu George.

"O beni ilgilendirir," dedi Mr Weasley, yine de hafifçe gülümsedi. Gelecek Postası'nı kaptı, silkeleyip açtı ve, "Siz geldiginizde Willy Widdershins'in tutuklanmasını okuyordum," dedi.

"Yazmı o kusan tuvaletlerin Willy'nin marifeti olduğu ortaya çıktı, biliyorsunuz, değil mi?"

Ugursuzluk büyülerinden biri geri tepti, tuvalet patladı, onu enkaz içinde baygın, bastan aşağı -" "Görevdeydim' derken," diye alçak sesle onun sözünü kesti Fred, "ne yapıyordun yani?" "Babanızı duyduunuz," diye fısıldadı Mrs VWeasley, "bunu burada tartışmıyoruz! Willy Widdershins'i anlatmaya devam et, Arthur."

"Eh, bana nasıl olduğunu sormayın ama, tuvalet suçlamasından kurtulmuş," dedi Mr VWeasley sıkıntıyla. "Tah-minimce biraz altın el degistirmistir -"

"Onun basında nöbet tutuyordun, degil mi?" dedi George yavaşça. "Silahın? Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in Pesinde olduğu seyin?"

631

"Kes sesini, George!" diye onu payladı Mrs VWeasley.

"Neyse," dedi Mr VWeasley, sesini yükselterek, "Will) simdi de Muggle'lara ısırın kapı tokmakları satarken yakalandı ve bu defa paçasını kurtarmayı becereceğini sanmıyorum, çünkü, bu yazıya bakılırsa, Muggle'lardan il tanesi parmaklarını kaybetmiş, acilen yeniden kemik büyütmek ve hafıza degistirmek için simdi St Mungo'day-mışlar. Düşünün bir kere, St Mungo'da Muggle'lar! Hangi kogusa koydular acaba?"

Ve bir tabela görmeyi umuyormuşçasına hevesle etrafına bakındı.

Page 236

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Fred, "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in bir yılını var dememis miydin, Harry?" diye sordu, bir yandan da tepki gösterecek mi diye babasına bakıyordu. "Muazzam bir yılın? Döndüğü gece görmüştün, degil mi?"

"Bu kadarı yeter," dedi Mrs VWeasley hiddetle. "Deli-Göz ve Tonks dışarıdalar, Arthur, onlar da içeri gelip seni görmek istiyor. Siz ise dışarıda bekleyebilirsiniz," diye ekledi çocuklarıyla Harry'ye. "Sonra da gelip vedalasırız. Hadi bakalım."

Yeniden sürü halinde dışarı çıktılar. Deli-Göz ve Tonks içeri girdi, kogusun kapısını arkalarından kapattılar. Fred kaslarını kaldırdı.

"İyi," dedi sakın sakın, ceplerini karıştırarak, "tamam o zaman. Aman bize bir sey söylemeyin."

"Bunları mı arıyordun?" dedi George, ten rengi bir sicim yığınına benzeyen bir sey uzatarak.

"Zihnimi okudun," diye sırttı Fred. "Bakalım St Mungo'da kogus kapılarına Sarsılmaz Büyüsü yapıyorlar mı, ha?"

632

O ve George sicimin düğümünü çözdüler ve bes ayrı Uzayan Kulak'ı birbirinden ayırdılar. Fred ve George onları dagıttı. Harry bir tane alsın mı almasın mı, tereddüt etti.

"Hadi, Harry, al sunu! Sen babamın hayatını kurtardın. Onu gizlice dinlemeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

Sırırtmasına engel olamayan Harry, sicimin ucunu aldı ve ikizlerin yaptığı gibi kulagina soktu.

"Hadi, basla!" diye fısıldadı Fred.

Ten rengi sicimler uzun, sıska solucanlar gibi kıvrıldılar ve kapının altından yılan misali geçtiler. Harry önce hiçbir sey duymadı, sonra Tonks'un sanki yanı basında duruyormuş gibi bir açıklıkla fısıldadığını isitince yerinden sıçradı.

"... bütün o bölgeyi aradılar, ama yılını hiçbir yerde bulamadılar. Sana saldırdıktan sonra yok olmusa benziyor, Arthur... ama Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen bir yılının içeri girebileceğini sanmıyordu herhalde, degil mi?"

"Sanırım onu gözcü olarak gönderdi," diye homurdandı Moody, "çünkü simdiye kadar sansı yaver gitmedi, ha? Yok, bence neyle karşı karşıya olduğu hakkında daha iyi bir fikir edinmeye çalışıyor ve eger Arthur orada olmasaydı, hayvanın etrafa bakınmak için çok daha fazla vakti olacaktı. Demek Potter hepsini gördüğünü söylüyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Mrs Weasley. Sesinde hayli gergin bir ton vardı. "Biliyor musunuz, Dumbledore Harry'nin böyle bir sey görmesini bekliyormuş sanki."

633

"Eh, evet," dedi Moody. "O Potter denen çocukta tuhaf bir seyler var, hepimiz biliyoruz bunu."

"Bu sabah Dumbledore'la konustugumda, Harry için kaygılanıyor gibiydi," diye fısıldadı Mrs Weasley.

"Tabii kaygılanacak," diye homurdandı Moody. "Oğlan, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in yılınının içinden bir seyler görüyor. Besbelli Potter bunun ne anlama geldigini anlamıyor ama, eger Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen onu ele geçiriyorsa -"

Harry, Uzayan Kulak'ı kulagından çıkardı, kalbi büyük bir hızla çarpıyordu, yüzünü ates basmıstı. Ötekilere baktı. Hepsi gözlerini dikmiş, ona bakıyorlardı, sicimler hâlâ kulaklarından sarkıyordu ve

korkuya kapılmış bir halleri vardı.

•.

. •

634

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

•••••

Kapalı Kogusta Noel

Dumbledore bu yüzden mi artık Harry ile göz göze gelmekten kaçınıyordu? O gözlerden Voldemort'un ona baktığını görmeyi mi bekliyordu, parlak yesilin birden kırmızıya, gözbebeklerinin Page 237

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

ise bir kedininki gibi dikey çizgilere döneceğinden mi korkuyordu? Harry bir zamanlar Voldemort'un yılanımsı yüzünün nasıl zorla Profesör Quirrell'in basının arkasından çıktığını hatırladı ve insanın kafatasından Voldemort'un bas vermesi nasıl bir his olurdu diye merak ederek eliyle kendi kafasını yokladı.

Kendini pis, hastalıklı hissediyordu, ölümcül bir mikrop taşıyordu sanki; hastaneden dönerken metroda, zihinlerine ve bedenlerine Voldemort'un lekesi işlememiş, masum, temiz insanlarla birlikte oturmayı hak et-miyormuş gibi geliyordu Harry'ye... o yılanı görmekle kalmamıştı, o yılan olmuştü, bunu biliyordu artık...

Sonra aklına gerçekten korkunç bir şey geldi, zihninde su yüzüne çıkan ve midesini yılan gibi buran bir anı.

635

Mürit dışında neyin pesindeymis?

Sadece sinsice elde edebileceği şeyler... silah gibi bir şey. Geçen sefer sahip olmadığı bir şey. Silah benim, diye düşündü Harry. Sanki damarlarında zehir akıyordu; onu donduruyor, karanlık tünelin içinde trenle birlikte sallanırken ter içinde bırakıyordu. Volde-mort'un kullanmaya çalıştığı benim, o yüzden nereye gitsem etrafımda korumalar var. Mesele benim korunmam değil, diğer insanların benden korunması, ama ise yaramıyor, Hogwarts'ta sürekli pesimde birini bulunduramaz-lar... Dün gece Mr VVeasley'ye gerçekten saldırdım, bendim o. Bunu bana Voldemort yaptırdı, şimdi bile içimde olabilir, düşüncelerimi dinliyor olabilir -

"İyi misin, Harry7çigim?" diye fısıldadı Mrs VVeasley, tren karanlık tünelin içinde hızla ve gürültüyle ilerlerken, eğilip Ginny'nin önünden basını uzatarak. "Pek iyi görün-müyorsun. Hasta mısın?"

Hepsi ona bakıyordu. Basını çılgınca iki yana salladı ve gözlerini bir ev sigortası ilanına dikti.

"Harry, canım, iyi olduğuna emin misin?" dedi Mrs VVeasley kaygılı bir sesle. Şimdi Grimmauld Meydanı'nın ortasındaki bakımsız çimin etrafından yürüyorlardı. "Öyle solgun görünüyorsun ki... bu sabah uyduğuna emin misin? Şimdi hemen yukarı çıkıp yat, böylece aksam yemeginden önce bir iki saat uyuyabilirsin, oldu mu?"

Harry peki dercesine basını salladı; eline diğerleriyle konuşmamak için hazır bir mazeret geçmişti iste, zaten istediği tam da buydu. O yüzden Mrs VVeasley ön kapıyı açar açmaz aceleyle ifrit bacağı semsiyeligin ya-

636

nından geçip yukarıya, Ron'la birlikte kaldıkları yatak odasına çıktı.

Odada volta atmaya başladı. İki yatağın ve Phineas Nigellus'un bos resim çerçevesinin önünden geçip duruyor, beyni sorularla ve gittikçe daha da korkunçlaşan fikirlerle kaynıyor, köpürüyordu. Nasıl yılan olmuştü? Belki de bir Animagus'tu... hayır, olamazdı, olsaydı bilirdi... belki Voldemort bir Animagus'tu... evet, diye düşündü Harry, bu uyuyordu iste, o olsa bir yılanı dönüşürdü tabii... ve beni ele geçirdiğinde, ikimiz de biçim degistiriyoruz... yine de bu, bes dakika içinde nasıl Londra'ya gidip geri döndüğümü açıklamıyor... ama Voldemort, Dumbledore'dan sonra dünyanın en güçlü büyücüsü sayılır, herhalde insanları öyle bir yerden bir yere taşımak onun için sorun değildir.

Sonra, içinde aniden bir panik duygusu kabarak, ama bu delilik, diye düşündü, Voldemort beni ele geçiriyorsa, su anda ona Zümrüdüanka Yoldaslığı Karargâhı'nın nerede olduğunu açıkça gösteriyorum! Yoldaslık'ta kimlerin bulunduğunu ve Sirius'un nerede olduğunu öğrenecek... ayrıca duymamam gereken bir sürü şey duydum, buraya ilk geldiğim gece Sirius'un söyledikleri...

Tek seçenek vardı: Grimmauld Meydanı'ndan hemen ayrılması gerekiyordu. Noel'i diğerlerinden uzakta, Hog-warts'ta geçirecekti, böylece onlar hiç olmazsa tatilde güvende olurlardı... ama hayır,

bu da ise yaramazdı, çünkü Hogwarts'ta da sakatlayacak ve yaralayacak birçok insan olacaktı. Ya bir dahaki sefere sıra Seamus, Dean ya da Ne-ville'e gelirse? Volta atmayı bıraktı ve gözlerini Phineas

637

Nigellus'un içi bos çerçevesine dikti. Midesine kasvetli bir his çöreklenmişti. Baska seçeneği yoktu: Page 238

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Privet Drive'a dönecek, kendini diğer büyücülerden tamamen koparacaktı.

Eh, madem böyle bir şey yapacaktı, oyalanmanın anlamı yoktu. Dursley'lerin onu, beklediklerinden altı ay önce kapı esiginde bulunca nasıl bir tepki vereceklerini düşünmemek için kendini zorlayarak sandığına gitti, kapagını kapayıp kilitledi, sonra da alışkanlıkla dönüp Hedvvig'e bakındı. Oysa Hedvvig tabii ki hâlâ Hogwarts'taydı - eh, en azından bir de onun kafesini taşımak zorunda kalmayacaktı. Sandığının bir ucundan tuttu. Tam kapiya doğru sürüklerken, kulagina küçümser bir ses geldi: "Kaçıyoruz, öyle mi?"

Harry dönüp etrafına baktı. Portresinin tuvalinde belirmiş olan Phineas Nigellus, çerçevesine yaslanmış, Harry'yi yüzünde pek eglenirmiş gibi bir ifadeyle seyrediyordu.

"Hayır, kaçmıyorum," diye kestirip attı Harry, sandığını bir iki metre daha sürükleyerek.

"Ben de sanıyordum ki," dedi Phineas Nigellus, sivri uçlu sakalını oksayarak, "Gryffindor binasından olman için cesur olman gerekiyor. Bana öyle geliyor ki, benim binam sana daha çok uyardı. Gerçi biz Slytherin'ler de cesu-ruzdur, ama aptal değilizdir. Mesela, öyle bir seçeneğimiz varsa, her zaman kendi kelleimizi kurtarmayı seçeriz."

"Ben burada kendi kellemi kurtarmıyorum," dedi Harry aksi aksi, sandığı kapının önündeki çarpık çurpuk, güve yemis halinin üstünden çekerek.

638

"Haa, anlıyorum," dedi Phineas Nigellus, hâlâ sakalını oksayarak, "bir ödleğ gibi tüymüyorsun yani - asilce davranıyorsun."

Harry onu duymazdan geldi. Tam uzanıp kapı tokmagını tutmıştı ki, Phineas Nigellus tembeler tembeler, "Sana Albus Dumbledore'dan bir mesajım var," dedi.

Harry hemen arkasına döndü.

"Ne diyor?"

" 'Oldugun yerde kal/ "

"Kıpırdamadım bile!" dedi Harry, eli hâlâ kapı tokmagında. "Ee, nedir mesaj?"

"Az önce ilettim ya, alık," dedi Phineas Nigellus yumuşak bir sesle. "Dumbledore, 'Oldugun yerde kal,' diyor."

"Niye?" dedi Harry hevesle, sandığının ucunu bırakarak. "Niye benim kalmamı istiyor? Baska ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi Phineas Nigellus, ince siyah kaslarından birini kaldırarak. Harry'yi münasebetsiz buluyor gibi bir hali vardı.

Uzun otların arasından fırlayan bir yılan gibi, Harry'nin siniri birden burnuna sıçradı. Bitap düsmüştü, kafası son derece karıştı, son on iki saatte dehseti, rahatlamayı, sonra yine dehseti yaşamı ve Dumbledore hâlâ onunla konuşmak istemiyordu!

"Bu kadar mı yani?" dedi yüksek sesle. " 'Oldugun yerde kal', ha? O Ruh Emici'lerin saldırısına ugradıktan sonra söyledikleri tek şey de buydu zaten! Büyükler meseleyi çözüyor, sen yerinden ayrılmama, Harry! Ama zahmet edip de sana bir şey anlatmayacağız, çünkü o minnacık beynin anlatılanı akamayabilir!"

639

"Biliyor musun/' dedi Phineas Nigellus, Harry'den de yüksek sesle, "iste tam da bu yüzden öğretmenlikten nefret ediyordum! Gençler her konuda haklı olduklarından öyle iflah olmaz şekilde eminler ki. Hogwarts Müdürü'nün sana planlarını en küçük ayrıntısına kadar anlatmamak için çok iyi bir sebebi olabileceği hiç aklına geldi mi, zavallı kurumlu züppem benim? Haksızlığa ugradığını düşünürken, söyle bir durup da simdiye kadar Dumbledo-re'un emirleri yüzünden asla zarara uğramadığını aklına getirdin mi? Hayır. Hayır, bütün gençler gibi, öylesine eminsin ki sadece senin düşünebildiğinden, sadece senin hissettiğinden, sadece senin tehlikenin farkında olduğundan, sadece senin Karanlık Lord'un neler planladığını -"

"Benimle ilgili bir şey mi planlıyor yani?" dedi Harry çabucak.

"Öyle bir şey mi dedim?" dedi Phineas Nigellus, ipek eldivenlerini sakın sakın inceleyerek. "Simdi, izinle, ergenlik açılarıyla ilgilenmekten daha önemli işlerim var... sana iyi günler."

Ve ağır ağır çerçevesinin kenarına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

"İyi, git o zaman!" diye haykırdı Harry bos çerçeveye. "Dumbledore'a da de ki, hiçbir sey

Page 239

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
yapmadığı için tesekkürler!"

Bos tuvalden ses gelmedi. Burnundan soluyan Harry, sandığını tekrar yatağının ayakucuna çekti ve kendini güve yemis nevesimlerin üzerine bıraktı. Gözleri kapalıydı, bedeni ağır geliyor, her yanı ağrıyordu.

Sanki kilometrelerce yol gitmiş gibiydi... çok değil,
640

yirmi dört saatten az bir süre önce Cho Chang'm ökseotu-nun altında ona yakınlaşmış olması şimdi gözüne imkânsız görünüyordu... o kadar yorgundu ki... uyumaya korkuyordu... ama ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu... Dumbledore ona burada kalmasını söylemişti... bu da uyumaya izni var demektir... ama korkuyordu... ya yine öyle bir sey olursa?

Gölgelere gömülüyordu. . .

Sanki kafasının içinde bir film vardı da baslamayı bekliyordu. Düz siyah bir kapıya doğru giden bos bir koridorda ilerliyordu, kaba tas duvarlar, mesaleler boyunca yürüyor, bir kapı aralığından geçip soldan aşağı inen tas basamaklara varıyordu. . .

Siyah kapıya ulaştı, ama açamadı... öylece durup baktı, girmek için yanıp tutusuyordu... tüm kalbiyle istediği bir sey vardı kapının ardında... düşlerinin ötesinde bir ödül... yara izinin batması bir geçse... o zaman daha berrak düşünebilirdi. . .

"Harry," dedi Ron'un sesi, çok uzaklardan, "annem aksam yemeği hazır diyor, ama daha yatmak istiyorsan sana bir seyler ayıracakmış."

Harry gözünü açtı, ama Ron odadan çıkmıştı bile.

Benimle tek başına kalmak istemiyor, diye düşündü Harry. Moody'nin dediklerini duyduğu için içinde ne olduğunu öğrendiklerinden, artık kimsenin onu orada istemeyeceğini düşünüyordu.

Yemeğe inmeyecekti; onları kendisiyle birlikte olmaya zorlamayacaktı. Öbür yanma döndü ve bir süre sonra tekrar uykuya daldı. Çok sonra, sabahın erken saatlerinde

641

|

uyandı, aklıktan midesi kazmıyor, Ron yanındaki yatakta horluyordu. Kısık gözlerle odayı tararken, Phineas Nigellus'un yine portresinde durduğunu gördü ve aklına Dumbledore'un onu kendisini gözlemek için göndermiş olabileceği geldi, baska birine saldırırsa diye.

Temiz olmadığı duygusu daha da güçlendi. Dumbledore'un sözünü dinledigine biraz pismandı... artık Grim-mauld Meydanı'nda hayat böyle olacaksa, belki de Privet

Drive daha iyiydi.

*

Harry dışında herkes o sabahı Noel süslemelerini asmakla geçirdi. Harry, Sirius'un keyfinin bu kadar yerinde olduğunu görmemisti hiç; resmen Noel şarkıları söylüyordu, belli ki Noel'de yanında birileri olacağı için çok memnundu. Alt kattan gelen sesi, soğuk misafir odasında yankılanıyordu. Harry orada yalnız başına oturmuş, pencereden dışarıdaki havanın giderek beyazlaşmasını, kar sinyalleri vermesini izliyor, bir taraftan da diğerlerine onun hakkında konuşma fırsatı vermekten -ki mutlaka öyle yapıyorlardı- vahsice bir zevk alıyordu. Öğle yemeği vaktinde Mrs YVeasley'nin alt kattan ona seslendiğini duyunca, daha da yukarı çıktı ve onu duymazdan geldi.

Aksam saat altı sularında zil çaldı ve Mrs Black yine çılgık çılgına bağırmağa başladı.

Mundungus'un ya da baska bir Yoldaslık üyesinin ugradığını düşünen Harry, saklandığı odanın, yani Sahgaga'nın odasının duvarına sırtını iyice yaslayıp, Hipogrifi ölü sıçanlarla beslerken kendisinin ne kadar aç olduğunu düşünmemeye çalıştı.

642

Birkaç dakika sonra birisi kapıya hızla vurunca küçük bir sok geçirdi.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Hermione'nin sesi. "Lütfen dışarı gelir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Harry, kapıyı açarken; o sırada Sahgaga, gözünden kaçmış sıçan parçası var mıdır diye, üzerine saman saçılmış zemini tırmalamaya devam ediyordu.

"Annen ve babanla birlikte kayaktasın sanıyordum."

"Sey, dogrusunu istersen, kayaga öyle pek de bayılmam," dedi Hermione. "O yüzden Noel için

Page 240

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

buraya geldim." Saçında kar vardı, yüzüyle soğuktan al al olmuştü. "Ama Ron'a söyleme. Çok

gölüyor diye ona kayak yapmanın güzel bir şey olduğunu söyledim. Annemle babam biraz hayal kırıklığına uğradı, ama sınavlar konusuna ciddi bakan herkesin çalışmak için Hogwarts'ta kaldığını söyledim onlara. Benim başarılı olmamı istiyorlar, anlarlar. Neyse," dedi çabucak, "hadi odana gidelim. Ron'un annesi orada bir ates yakmış, sandviç de göndermiş."

Harry onun arkasından ikinci kata indi. Yatak odasına girince, hem Ron'un hem de Ginny'nin onu orada beklediğini görüp şaşırıldı. Ron'un yatagına oturmuslardı.

"Hızır Otobüs'le geldim," dedi Hermione havalı havalı, Harry daha bir şey demeye vakit bulamadan montu-nu çıkararak. "Dumbledore bu sabah ilk is neler olduğunu anlattı bana, ama yola çıkmadan önce dönemin resmen sona ermesini beklemek zorundaydım. Umbridge burnunun dibinden kayboldunuz diye küplere binmiş durum-

643

da, hem de Dumbledore'un ona Mr Weasley'nin St Mun-go'da yattığını ve hepinize onu ziyaret etme izni verdiğini söylemesine rağmen. Evet..."

Ginny'nin yanına oturdu. İki kız ve Ron, baslarını kaldırıp Harry'ye baktılar.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Hermione.

"İyi," dedi Harry gergin gergin.

"Ay, yalan söyleme, Harry," dedi Hermione sabırsızca. "Ron'la Ginny diyorlar ki, St Mungo'dan döndüğünüzden beri herkesten saklanıyormussun."

"Demek öyle diyorlar, ha?" dedi Harry, Ron'la Ginny'ye ates saçan gözlerle bakarak. Ron basını öne eğip ayaklarına baktı, ama Ginny pek utanmışa benzemiyordu.

"E öyle yaptın!" dedi. "Ayrıca hiçbirimizin yüzüne bakmıyorsun!"

"Asıl siz benim yüzüme bakmıyorsunuz!" dedi Harry kızgın bir sesle.

"Belki sırayla bakıyorsunuzdur da birbirinizin bakışını kaçırıyorsunuzdur," dedi Hermione, ağzının kenarları bir gülümsemenin esiginde titreyerek.

"Çok komik," diye çıkıştı Harry. Arkasını döndü.

"Ay, bırak su yanlış anlaşıyorum hissini," dedi Hermione sert bir sesle. "Bak, bana dün gece Uzayan Ku-lak'larda duyduklarını anlattılar -"

"Öyle mi?" diye homurdandı Harry. Elleri ceplerinde, dışarıda lapa lapa yagan karı seyrediyordu.

"Hepiniz benim hakkımda konuşuyordunuz, ha? Eh, alıyorum ufak ufak."

"Seninle konuşmak istedik, Harry," dedi Ginny, "ama geri döndüğümüzden beri saklandığın için -"

644

"Kimsenin benimle konuşmasını istemedim," dedi Harry, gittikçe daha da kızdığını hissediyordu.

"Eh, biraz aptallık etmissin o zaman," dedi Ginny kızgın kızgın, "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen tarafından ele geçirilmiş benden başka birini tanımadığına göre. Ben sana bunun nasıl bir his olduğunu söyleyebilirdim."

Bu sözlerin etkisi içine islediğinde, Harry olduğu yerde donakaldı. Sonra dönüp ona baktı.

"Unutmustum," dedi.

"Ne sanslısın," dedi Ginny sakin sakin.

"Özür dilerim," dedi Harry, bunu gerçekten kastederek. "Yani... yani, sence ele mi geçiriliyorum o zaman?"

"Yaptığın her şeyi hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Ginny. "Hafızanda, ne yaptığını hiç bilmediğin büyük boşluklar var mı?"

Harry beynini zorladı.

"Hayır," dedi.

"O zaman Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen seni ele geçir-memis," diye noktayı koydu Ginny. "Beni ele geçirdiğinde, her seferinde saatler boyunca ne yaptığımı hatırlaya-mıyordum. Kendimi bir yerde buluyor, oraya nasıl gittigimi bilmiyordum."

Harry ona inanmaya neredeyse cesaret edemiyordu, ama yüreği ferahlamıştı bile.

"Ama babanla yılan hakkında gördüğüm o rüya -"

"Harry böyle rüyaları daha önce de gördün," dedi Hermione. "Geçen yıl da Voldemort'un yaptıklarından bazı anlar görünmüştü gözüne."

Page 241

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Bu farklıydı," dedi Harry, basını iki yana sallayarak.

645

"Yılanın içindeydin. Sanki yılan bendim... ya Voldemort beni bir şekilde Londra'ya göndermişse de -?"

"Bir gün," dedi Hermione, iyiden iyiye kızgın bir halde, "Hogivarts: Bir Tarih'i okuyacaksın, belki o

zaman Hog-warts'ta Cisimlenilemeyeceğini ve Buharlaşamayacağını unutmazsın bir daha. Voldemort bile yataktan uçup gitmeni sağlayamazdı, Harry."

"Yatagından hiç çıkmadın, abi," dedi Ron. "Seni uyandırmamızdan önce, en az bir dakika uykunda dönüp durduğunu gördüm."

Harry düşünmeye ve yine odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Söyledikleri şeyler yalnızca rahatlatıcı değildi, mantıklıydı da... düşünmeden, yatağın üzerindeki tepside bir sandviç alıp istahla ağzına tıktı.

Demek silah ben değilim, diye düşündü. Yüregi mutluluk ve rahatlamayla doldu, kapılarının önünden geçip Sahgaga'nın odasına doğru giden ve avaz avaz "Biz Sen Hipogrif leriz, Ne Hos Gezeriz"i söyleyen Sirius'a eslik etmek istedi.

Noel için Privet Drive'a dönmeyi nasıl düşünebilirdi ki? Sirius'un evin yine dolmasından, özellikle de Harry'nin orada olmasından duyduğu sevinç bulasıcıydı. Yazın gördükleri o asık suratlı ev sahibi gitmişti. Simdi herkesin, Hogwarts'takinden daha çok olmasa da bir o kadar eğlenmesini sağlamaya kararlıydı. Noel arifesinde bıkmadan usanmadan çalışıp onların da yardımıyla etrafı temizledi ve süsledi. Öyle ki o akşam yatmaya gittiklerinde, ev tanınmayacak hale gelmişti.

Kararmış samdanlar

646

artık örümcek ağıyla değil, çobanpüskülü, altın ve gümüş serpantinlerle kaplıydı; havı dökülmüş halıların üzerinde sihirli kar yığınları parlıyordu; Mundungus'un getirdiği, canlı perilerle süslü kocaman bir Noel ağacı, Sirius'un so-yagacının önünü tamamen kapatıyordu. Holün duvarındaki doldurulmuş cin kafalarına bile Noel Baba sapkaları ve sakallan takılmıştı.

Harry, Noel sabahı kalktığında, ayakucunda hediyelerden oluşan bir öbek buldu. Ron, daha büyük olan kendi paket yığınına açmaya koyulmuştu bile.

"Bu yıl ganimet sağlam," dedi Harry'ye, bir kâğıt bulutunun arasından. "Süpürge Pusulası için sagol, harika; Hermione'ninkinden çok daha iyi -bana bir ödev planlayıcı almış-"

Harry kendi hediyelerini karıştırıp Hermione'nin el-yazısını taşıyanını buldu. Ona da, günceye benzeyen, ama herhangi bir sayfasını açtığında "Simdi yapmazsan sonra bedelini ödersin!" gibi şeyler söyleyen bir defter vermisti.

Sirius ve Lupin, Harry'ye Pratik Savunma Sihri ve Karanlık Sanatlara Karşı Kullanımı adında harika bir kitap seti vermişlerdi. İçinde anlatılan her tür karşı-büyü ve nazarın nefis, hareket eden renkli çizimleri vardı. Harry hevesle ilk cildi karıştırdı; D.O. planlarında kitabın çok ise yarayacağını hemen anladı. Hagrid tüylü bir kahverengi cüzdan göndermişti. Üzerindeki köpek disleri hırsızlığa karşı bir tür önlem olmalıydı, ama ne yazık ki Harry'nin parmaklarını kaptırmadan içine para koymasını da imkânsız hale getiriyordu. Tonks'un hediyesi küçük, gerçeği gibi çalışan bir Atesoku maketi idi. Harry onun odada uçuşunu izle-

647

yip, keske gerçeği bende olsa, diye düşündü; Ron ona koca bir kutu Binbir Çesit Fasulye Sekerlemesi vermisti, Mr ve Mrs Weasley her zamanki gibi el isi bir kazak ve biraz kıymalı börek, Dobby ise, gerçekten felaket bir tablo vermisti - Harry onu bizzat cinin yaptığından süphelendi. Daha iyi görünür mü acaba diye tabloyu bas aşağı çevirmisti ki, sak diye bir sesle Fred ve George yatağının dibinde Cisimlendiler.

"Mutlu Noeller," dedi George. "Aşağı inmeyin bir süre."

"Niye?" dedi Ron.

"Annem yine ağlıyor," dedi Fred sıkıntılı bir halde. "Percy, Noel kazagını geri göndermiş."

"Hem de hiçbir şey yazmadan," diye ekledi George. "Babamın nasıl olduğunu sormamış, ziyaret falan da etmemiş."

"Onu teselli etmeye çalıştık," dedi Fred, yatağın etrafından dolasıp Harry'nin portresine bakarak. Page 242

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Percy'nin koca bir sıçan pisliği yığından başka bir şey olmadığını söyledik."

"İşe yaramadı," dedi George, ağzına bir Çikolatalı Kurbaga atarak. "O yüzden isi Lupin devraldı."

Asağı inmeden önce ona annemi neselendirmek için biraz zaman versek iyi olur sanırım."

"O da ne, bu arada?" diye sordu Fred, Dobby'nin tablosuna kısık gözlerle bakarak. "İki siyah gözü olan bir sebege benziyor."

"Harry bu!" dedi George, resmin arka tarafını isaret ederek. "Arkada öyle yazıyor!"

648

"Bayağı benzemiş/" dedi Fred sırtarak. Harry ona yeni ödev güncesini fırlattı; günce karşı duvara çarpıp yere düştü ve, "Hiçbir ayrıntıyı ihmal etmediyseniz, simdi istediğinizi yapabilirsiniz!" dedi

mutlu mutlu.

Kalkıp giyindiler. Evin sakinlerinin birbirlerine "Mutlu Noeller" diye seslendiklerini duyabiliyorlardı. Asağı inerken Hermione'ye rastladılar.

"Kitap için tesekkürler, Harry," dedi mutlulukla. "Yeni Numeroloji Kuramı'nı ne zamandır istiyordum! O parfüm de bayağı sıradası, Ron."

"Sorun degil/" dedi Ron. "Kimin için o, bu arada?" diye ekledi, Hermione'nin elindeki güzelce paketlenmiş hediyeyi basıyla isaret ederek.

"Kreacher," dedi Hermione neseyle.

"Umarım giysi degildir!" diye uyardı onu Ron. "Siri-us ne dedi, unuttun mu? Kreacher çok sey biliyor, onu özgür bırakamayız!"

"Giysi degil," dedi Hermione, "gerçi bana kalsa, giymesi için o üzerindeki paçavradan baska bir sey verirdim kesin. Hayır, yama isi yorgan bu. Yatak odasına renk getirir diye düşündüm."

"Hangi yatak odası?" dedi Harry, Sirius'un annesinin portresinin önünden geçerlerken sesini iyice alçaltıp fısıldayarak.

"Sey, Sirius oranın pek de yatak odası sayılmayacağını, daha çok bir... in oldugunu söylüyor," dedi Hermione. "Anlaşılan mutfagin yanındaki o yüklüğün içinde, kazanın altında uyuyor."

Bodruma vardıklarında, orada bir tek Mrs VVeasley

649

vardı. Ocagin basında duruyordu. Onlara "Mutlu Noel-ler" dilediginde sesi nezleli gibi çıktı, hepsi gözlerini ondan kaçırdılar.

"Ee, Kreacher'ın yatak odası bu mu?" dedi Ron, kilerin karsısında bulunan, kir içindeki kapıya giderek. Harry o kapıyı hiç açık görmemisti.

"Evet," dedi Hermione, sesi biraz ürkek çıkıyordu simdi. "Seyy... sanırım kapıya vursak iyi olacak." Ron parmaklarının bogumlarıyla kapıya birkaç kez vurdu, ama içeriden cevap gelmedi.

"Üst katta sinsi sinsi dolasıyordur," deyip kapıyı açiverdi. "Ögk!"

Harry içeri baktı. Yüklüğün büyük bölümünü kocaman, eski moda bir kazan kaplıyordu, ama boruların altındaki yarım metreden az boslukta, Kreacher kendine yuvaya benzeyen bir köse yapmisti. Yere türlü türlü paçavra ve kokmus eski battaniyeler yığılmisti; ortasındaki göçük, Kreacher'ın her gece kıvrılıp yattığı yeri gösteriyordu. Orada burada, esyaların arasında bayat ekmek kabukları ve küflenmiş peynir parçaları vardı. Bir kösede küçük nesnelere ve madeni paralar ısıldıyordu. Harry bunların, Sirius evi arındırırken Kreacher'ın bir hırsız gibi sinsi kurtardığı seyler olması gerektiğini düşündü. Sirius'un yazın attığı gümüş çerçeveli aile fotoğraflarını da bulup geri getirmeyi basarmisti. Camları kırık olabilirdi ama, içlerindeki küçük siyah-beyaz insanlar hâlâ ona azametle bakıyorlardı. Aralarında Dumbledore'un Düşünseli'nde mahkemesini izlediği esmer, sis gözka-paklı Bellatrix Lestrange'in da oldugunu görünce, Harry

650

midesinde bir kasılma hissetti. Görünüşe göre onunki, Kreacher'ın en sevdiği fotoğraftı; onu digerlerinin önüne koymus, hatta Büyülü Seloteyp'le camı beceriksizce onarmisti.

"Ben en iyisi hediyesini buraya bırakayım," dedi Hermione. Paketi paçavraların ve battaniyelerin ortasındaki göçüğe özenle koydu ve kapıyı usulca kapadı. "İyi, geldiginde bulur nasıl olsa."

"Düşünüyorum da," dedi Sirius, onlar yüklük kapısını kapatırken kilerden elinde koca bir hindiyle çıkarak, "aranızda son zamanlarda Kreacher'ı gören oldu mu?"

"Buraya geldigimiz geceden beri görmedim," dedi Harry. "Ona mutfaktan çıkmasını söylüyordun."

Page 243

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Evet..." dedi Sirius, kaslarını çatarak. "Biliyor musun, galiba ben de en son o zaman gördüm... yukarıda bir yerde saklanıyor olmalı."

"Gitmis olamaz, degil mi?" dedi Harry. "Yani, belki sen 'dışarı' deyince, evden dışarı diyorsun sanmıstır."

"Yo, yo, ev cinleri giysi verilmedikçe evden çıkamazlar. Ailenin evine bağlıdır," dedi Sirius.

"Gerçekten isterlerse evden çıkarlar," diye karşı çıktı Harry. "Dobby yapmisti bunu, iki yıl önce beni uyarmak için Malfoy'ların evinden çıkmisti. Daha sonra kendini cezalandırması gerekti, ama yine de çıkmayı basardı."

Sirius bir an canı biraz sıkılmış gibi göründü. Ardından, "Sonra ararım," dedi, "büyük ihtimalle annemin eski moda pantolonlarının falan basında hüngür hüngür aglıyor bulacağım onu. Tabii çamasır kurutma dolabına girip

651

oracıkta ölmüş de olabilir... ama simdiden ümitlenmeyeyim."

Fred, George ve Ron güldüler; Hermione'nin yüzünde ise hayli sitemkâr bir ifade vardı. VWeasley'ler, Harry ve Hermione, Noel ögle yemeklerim yedikten sonra, yanlarında Deli-Göz ve Lupin'le birlikte Mr VWeasley'ye bir ziyaret daha yapmayı düşünüyordular. Mundungus puding ve keklere yetisti. Noel günü metro çalışmadığından bir araba "ödünç almayı" basarmıştı. Harry'nin, sahibinin rızasıyla alındığından hiç de emin olmadığı bu araba, büyü yoluyla genişletilmisti, tıpkı Weasley'lerin eski Ford Anglia'sı gibi. Dışarıdan bakınca normal boyda görünmesine rağmen, arabayı kullanan Mundungus dışında on kişiyi rahat rahat aldı. Mrs Weasley binmeden önce epey bir tereddüt etti -Harry, onun, Mundungus'u hiç onaylamadığı gerçeği ile sihir-siz seyahat etmeye karşı duyduğu nefret arasında bocaladığını biliyordu- ama sonunda dışarının soguğuyla çocuklarının yalvarışları galip geldi ve memnuniyetsizliğini gizleyerek arka koltuğa, oğulları Fred'le Bill'in arasına oturdu.

St Mungo'ya çabucak vardılar, yollarda pek az trafik vardı. Hastaneyi ziyaret etmeye gelmiş az sayıda büyücü ve cadı, onlar dışında boş olan caddede usul usul, dikkati çekmemeye çalışarak ilerliyorlardı. Harry ve diğerleri arabadan indiler, Mundungus ise onları bekleyeceği yere gitmek için ilerideki kösedan döndü. Yeşil naylonlu mankenin durduğu vitrine doğru renk vermeden yürüdüler, sonra da birer birer camın içinden geçtiler.

652

Danışma bölümü çok hoş bir şekilde senlikli görünüyordu: St Mungo'yu aydınlatan kristal kürecikler kırmızıya ve altın rengine boyanmış, kocaman, ısıldayan süsler haline gelmişlerdi; her kapı aralığında çobanpüskülü asılıydı; her kösede sihirli karla ve buz saçaklarıyla kaplı Noel ağaçları vardı, hepsinin tepesine ısı ısı birer altın yıldız yerleştirilmisti. Geçen geldiklerinden daha tenhaydı ortalık, ama bu, sol burun deligine bir mandalina tıkmış bir cadının salonun ortasında Harry'ye çarpıp geçmesini engellemedi.

"Aile tartışması, ha?" diye sırıttı masanın arkasındaki sarı cadı. "Bugün gördüğüm üçüncü bu... Büyü Hasarı, dördüncü kat."

Yanma gittiklerinde Mr VWeasley yatağında doğrul-mustu, kucagındaki tepside hindisinin artıkları, yüzün-deyse çekingen bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı, Arthur?" diye sordu Mrs VWeasley, hepsi Mr VWeasley ile selamlastıktan ve hediyelerini verdikten sonra.

"İyi, iyi," dedi Mr VWeasley, fazlaca candan bir sesle. "Ee - Sifacı Smethwyck'i görmemişsinizdir, değil mi?"

"Hayır," dedi Mrs VWeasley şüpheli bir sesle, "niye?"

"Hiç, hiç," dedi Mr VWeasley sen bir sesle, hediye paketlerini açmaya başlayarak. "Ee, herkesin günü iyi geçti mi bakalım? Noel'de ne hediye aldınız? Ah, Harry - iste bu harikal" Harry'nin sigorta teli ve tornavidalardan oluşan hediyesini açmıştı.

Mr VWeasley'nin cevabı Mrs VWeasley'yi pek tatmin etmese benzemiyordu. Kocasını uzanıp Harry'nin elini

653

sıktığında, gecelik entarisinin altındaki sargılara gözü ilisti.

Page 244

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Arthur/" dedi, kapanan fare kapanı gibi sert bir sesle, "sargıların degistirilmiş. Niye sargıların bir gün önceden degistirildi, Arthur? Yarına kadar gerekmez demislerdi bana."

"Ne?" dedi Mr Weasley, hayli korkmuş bir halde nevrimesini göğsüne kadar çekerek. "Yo, yo - bir şey yok -yani - ben -"

Mrs VWeasley'nin delici bakışlarının altında bir balon gibi söndü adeta.

"Sey - sakın kızma, Molly, ama Augustus Pye'in aklına bir fikir geldi... Stajyer Sifacı hani, çok sevimli bir delikanlı, bir de... hmm... tamamlayıcı tıpla çok ilgileniyor... hani su eski Muggle tedavileri... bunlardan bir tanesi var, Molly, dikis deniyor ve - ve Muggle yaralarında bayığı ise yarıyorlar -"

Mrs VWeasley'den, çığlıkla hırıltı arası, hayra alamet olmayan bir ses çıktı. Lupin yataktan uzaklaşıp, hiç ziyaretçisi olmayan ve Mr VWeasley'nin çevresindeki kalabalığa özlemle bakan kurtadamin basucuna gitti; Bili kendine bir fincan çay almakla ilgili bir seyler mırıldandı, Fred ile George da sırtarak hemen onunla birlikte uzaklastılar.

"Yani şimdi sen," dedi Mrs VWeasley, her kelimeyle sesi daha da yükseliyordu ve belli ki beraberindekilerin çil yavrusu gibi dagıldıklarının farkında degildi, "bana Muggle tedavilerine bulastığını mı söylüyorsun?"

"Bulasmadım, Molly'çigim," dedi Mr VWeasley yalva-

rırcasına, "sadece - sadece, Pye ve ben bir deneyelim dedik - ama maalesef - sey, bu tür yaralarda - umduğumuz kadar ise yaramıyor anlaşılan -"

"Yani?"

"Sey... sey, bilmem seyin - dikisin ne olduğunu biliyor musun?"

"Adına bakılırsa, derini yırtık kuması diker gibi dikmeye çalışmışsın," dedi Mrs VWeasley, burnundan nesesez bir kahkaha koyvererek, "ama sen bile o kadar aptal olamazsın, Arthur -"

"Ben de bir fincan çay istiyorum," dedi Harry, ayağa fırlayarak.

Hermione, Ron ve Ginny de onunla birlikte neredeyse kosarak odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapanırken, Mrs VWeasley'nin tiz çığılığı kulaklarına geldi: "NASIL YANI, ASAGI YUKARI ÖYLE?"

"Tam babamlık is," dedi Ginny, koridorda giderlerken basım iki yana sallayarak. "Dikismis... daha neler..."

"Eh, aslına bakarsan sihirli olmayan yaralarda bayagı ise yarıyorlar," dedi Hermione adil bir tavırla.

"O yılanın zehrinde dikisi eriten falan bir sey olmalı. Çayhane nerede acaba?"

"Besinci katta," dedi Harry, hosgeldincadısının masasının üzerindeki tabelayı hatırlayarak.

Koridorda ilerleyip bir dizi çift kanatlı kapıdan geçtiler ve yan duvarında zalim görünümlü Sifacılarm portreleri asılı, basamakları sallanan bir merdivene geldiler. Merdivenden çıkarırken, Sifacılar onlara seslenerek tuhaf sikâyetler teshis etti ve korkunç tedaviler önerdi. Bir

ortaçağ büyücüsü, Ron'da çok fena sıvaserpil olduğunu söyleyince, oğlan hayli kızdı.

"O da ne demek öyle?" diye sordu kızgın kızgın, Sifa-cı onu sonraki altı portre boyunca takip edip aceleden bu portrelerin sakinlerini itelerken.

"Deride olusan son derece vahim bir bela, küçükbey, sonunda çöpür olmana ve simdiki halinden de dehset verici görünmene neden olur -"

"Kime dehset verici dedigine dikkat et!" dedi Ron, kulakları kızararak.

"- tek çaresi, bir kurbaganın cigerini alıp gırtlığına sıkıca bağlamak ve dolunay vaktinde yılanbalığı dolu bir fiçinin içinde çırılçıplak durmak -"

"Sıvaserpil falan yok bende!"

"Ama, küçükbey, ya yüzünüzdeki o çirkin lekeler -"

"Çil onlar!" dedi Ron hiddetle. "Simdi kendi resmine dön de beni rahat bırak!"

Sonra da dönüp, ellerinden geldigince ciddi bir ifade takınmaya çalışsan digerlerine çıkıstı.

"Kaçınıcı kattayız?"

"Sanırım besinci," dedi Hermione.

"Hayır, dördüncü," dedi Harry, "bir kat daha -"

Ama sahanlığa adım atınca birden durup, tabelasında BÜYÜ HASARI yazan koridorun basındaki

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
çifte kapının penceresine bakakaldı. Bir adam burnunu cama dayamış, onlara bakıyordu. Dalgalı sarı saçları, parlak mavi gözleri ve parlak beyaz dislerini sergileyen genis, ifadeden yoksun bir gülümsemesi vardı.

Vay canına!" dedi Ron, o da adama bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Hermione birden, nefesi kesilmiş gibiydi. "Profesör Lockhart!"

Eski Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenleri kapıyı açıp onlara doğru yürümeye başladı, üzerinde eflatun bir sabahlık vardı.

"Merhabalar!" dedi. "Sanırım imzalı fotoğrafımı isti-yorsunuzdur, ha?"

Harry, Ginn/ye, "Pek degismemis, degil mi?" diye fısıldadı. Ginny sırttı.

"Ee - nasılsınız, Profesör?" dedi Ron, sesinde hafif bir suçluluk duygusuyla. Profesör Lockhart'm, hafızasının fena halde zarar görüp St Mungo'ya yatmasına neden olan sey, Ron'un bozuk asasıydı. Ama Lockhart o sırada o asayla Harry ve Ron'un hafızalarını geri dönölmez bir sekilde silmeye çalıştığı için, Harry ancak bir yere kadar merhamet duyabiliyordu.

"Çok iyiyim gerçekten, tesekkür ederim!" dedi Lockhart coskuyla, cebinden hayli hırpalanmış bir tavuskusu tüyü çıkararak. "Pekâlâ, kaç tane imzalı resim istiyorsunuz? Artık elyazısı yazabiliyorum!"

"Sey - su anda hiç istemiyoruz, tesekkürler," dedi Ron, Harry'ye kaslarını kaldırarak. Harry ise, "Profesör, koridorlarda dolasmanıza izin var mı?" diye sordu. "Kogusta olmanız gerekmiyor mu?" Lockhart'in yüzündeki gülümseme yavas yavas silindi- Bir süre Harry'ye büyük bir dikkatle baktı, sonra da, "Daha önce karsılaşmamış mıydık?" dedi.

"Ee... evet, karsılaşmıştık," dedi Harry. "Hogwarts'ta bize öğretmenlik yaptınız, hatırlıyor musunuz?"

657

"Öğretmenlik mi?" diye tekrarladı Lockhart, biraz tedirgin bir halde. "Ben mi? Öyle mi?"

Sonra gülümsemesi yüzüne öyle ani döndü ki, korkutucu bir manzaraydı.

"Bildiginiz her şeyi ben öğrettim size herhalde, ha? Ee, o imzalı fotoğraflara ne dersiniz bakalım? Yuvarlak hesap bir düzine yapalım mı, böylece bütün küçük arkadaşlarınıza verebilirsiniz, kimse açıkta kalmaz!"

Ama tam o sırada koridorun öteki ucundan bir kafa göründü ve, "Gilderoy, seni yaramaz çocuk, yine nereye gittin?" diye seslendi.

Saçına simli kumastan bir çelenk takmış epey anaç görünümlü bir Sifacı, koridorda onlara doğru yürüyor, Harry ve diğerlerine içtenlikle gülümsüyordu.

"Ah, Gilderoy, ziyaretçilerin var demek! Ne kadar güzel, hem de Noel'de! Biliyor musunuz, hiç ziyaretçisi olmuyor, zavallılık, niye olduğunu hiç bilmiyorum, öyle tatlı bir şey ki, öyle değil misin bakayım?"

"İmzalı fotoğraf veriyorum!" dedi Gilderoy Sifacı'ya, yüzünde yine parıldayan bir gülümsemeyle.

"Yığınla istiyorlar, hayır cevabını da kabul etmiyorlar! Umarım yeterli fotoğrafımız vardır!"

"Sunu dinlesenize bir," dedi Sifacı, Lockhart'ın koluna girip, büyümüş de küçülmüş iki yaşında bir çocuğa gülümser gibi gülümsedi ona. "Birkaç sene önce hayli meshurdu; bu imzalı fotoğraf verme hevesi, hafızasının geri dönmeye başladığına isarettir diye umuyoruz. Buradan gelir misiniz?"

Kapalı bir koga kalıyor, ben Noel hediyelerini getirirken sıvımsı olmalı, yoksa kapı genellikle ki-

658

litli tutuluyor... gerçi tehlikeli falan olduğundan değil! Ama," diye devam etti fısıltıyla, "kendisi için biraz tehlikeli, sagsun... kim olduğunu bilmiyor ya, gidiyor, sonra da nasıl geri döneceğini hatırlayamıyor... onu görmeye gelmeniz çok güzel."

"Sey," dedi Ron, el kol hareketleriyle anlamsızca üst katı isaret ederek, "biz aslında, sadece - ee -"

Ama Sifacı onlara beklentiyle gülümsüyordu, o yüzden Ron'un zaten cılız bir sesle mırıldandığı

"çay içecektik" sözleri havaya karıştı gitti. Birbirlerine çaresizce baktıktan sonra, Lockhart ve Sifacı'nın pesinden koridorda yürümeye koyuldular.

"Fazla kalmayalım," dedi Ron usulca.

Page 246

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Sifacı asasını Janus Thickey Kogusu'na doğrultup, "Alohomom," diye mırıldandı. Kapı açıldı ve içeri girdiler. Önden giden Sifacı, Gilderoy'u kolundan sıkı sıkı tutarak yatağının yanına götürüp oradaki koltuğa oturttu.

Sifacı alçak sesle, "Bu, uzun süreli hastalarımızın kaldığı koga," diye bilgilendirdi Harry, Ron, Hermione ve Ginny'yi. "Kalıcı büyü hasarı yani. Yogun iksir ve tılsım tedavisi ve azıcık da sansla, biraz ilerleme kaydedebiliyoruz tabii. Gilderoy, kimliğine dair bir şeyler hatırlamaya başlamışa benziyor; Mr Bode'da da hayli ilerleme gördük, konuşma kabiliyetini hızla kazanıyormuş gibi görünüyor, gerçi henüz bildiğimiz bir dilde konuşmuyor ama. Eh, benim gidip Noel hediyelerini dağıtmam lazım, sizi bas basa bırakayım da sohbet edin."

Harry sağına soluna baktı. Etrafta bu kogusun hastalar için kalıcı bir ev olduğunu şüpheye yer bırakmaya-

659

çak şekilde gösteren işaretler vardı. Mr Weasley'nin kogusuna kıyasla yatakların çevresinde çok daha fazla kişisel esya bulunuyordu; örneğin, Gilderoy'un karyola başlığı tarafındaki duvar, kendi resimleriyle doluydu. Hepsisi otuz iki disini göstererek gülümsüyor, yeni gelenlere el sallıyordu.

Çogunu ayırık ayırık, çocuksu bir yazıyla kendine imzalamıştı. Sifacı tarafından koltuğuna oturtulmaz, Gilderoy bir yığın yeni fotoğrafı önüne çekti, eline bir tüy kalem aldı ve hararetle imzalamaya koyuldu.

"Zarflara koyabilirsin," dedi Ginny'ye, fotoğrafları imzaladıkça birer birer onun kucagina atarak.

"Unutulmuş değilim, hayır efendim, hâlâ sürüyle hayran mektubu alıyorum... Gladys Gudgeon her hafta yazıyor... keske niye olduğunu bilsem..." Yüzünde hafif saskın bir ifadeyle durakladı, sonra yeniden gülümsedi ve tazelenmiş bir enerjiyle imzalama işine döndü. "Sanırım sırf yakışıklılığım..."

Karsı yatakta solgun benizli, kederli görünen bir büyücü uzanmış, tavana bakıyordu; kendi kendine mırıldanıyor, etrafının hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. İki yatak ötede bütün kafası kürkle kaplı bir kadın vardı; Harry ikinci sınıfta Hermione'nin de başına buna benzer bir şey

geldigini hatırlıyordu, ama çok sükür onun hasarı kalıcı olmamıstı. Kogusun en uzak tarafındaki iki yatak ise, yatanlara ve ziyaretçilere biraz mahremiyet vermek için, çiçekli perdelerle çevrilmisti. Sıfacı, kürklü kafalı kadına Noel hediyelerinden oluşan küçük bir yığın vererek, "Al bakalım, Agnes," dedi

660

neseli bir sesle. "Unutulmamıssın, gördün mü? Oglun da baykus gönderdi, bu gece ziyarete geleceğini söylüyor, güzel, değil mi?"

Agnes yüksek sesle birkaç kez havladı.

"Bak, Broderick, sana da bir saksı bitkisi ve her ay için farklı farklı güzel birer Hipogrif in olduğu çok hoş bir takvim gönderilmiş; burayı senlendirir, değil mi?" dedi Sifa-cı. Mırıldanan adamın yanına gitti ve bir oraya bir buraya salınan uzun dokunaçlara sahip hayli çirkin görünümlü bir bitkiyi komodinin üzerine koydu, esasını kullanarak takvimi duvara astı. "Ve - aa, Mrs Longbottom, gidiyor musunuz hemen?"

Harry hızla basını çevirdi. Kogusun sonundaki iki yatağı çevreleyen perdeler açılmıştı ve iki ziyaretçi yatakların arasından kapıya doğru yürüyordu: uzun yeşil bir elbise, güve yenikli bir tilki kürkü ve besbelli doldurulmuş bir akbabayla süslü, sivri tepeli bir sapka giymiş ürkütücü görünümlü ihtiyar bir cadıyla, hemen arkasında yürüyen ve canı feci şekilde sıkın görünen - Neville.

Birden bütün parçalar yerine oturdu ve Harry uçtaki iki yatakta kimlerin olduğunu anladı. Neville fark edilmeden ve soru sorulmadan kogustan çıkabilsin diye Harry panik içinde etrafına bakıp diğerlerinin dikkatini başka bir yere çekmenin yolunu aradı, ama "Longbottom" ismini duyan Ron da basını kaldırmıstı. Harry onu durdura-madan, "Neville!" diye seslendi.

Neville sıçradı ve sanki bir kursun onu kıl payı iskalamis gibi sindi.

"Biziz, Neville!" dedi Ron neseyle, ayağa kalkarak.

661

Page 247

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Gördün mü -? Lockhart burda! Sen kimi ziyaret ediyordun?"

"Arkadaşların mı, Neville' çigim?" dedi Neville'in büyükannesi nazik bir sesle, heybetle üstlerine gelerek.

Neville'in, dünyada olmak istediği son yer burasıymış gibi bir hali vardı. Tombul yüzüne sönük bir mor renk hücum etti, hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Aa, evet," dedi Mrs Longbottom, Harry'ye dik dik bakıp, sıkması için burusuk, pençe gibi bir el uzatarak. "Evet, evet, senin kim olduğunu biliyorum elbette. Neville senden övgüyle bahsediyor."

"Sey - tesekkürler," dedi Harry, el sıkışarak. Neville ona bakmıyor, kendi ayaklarını süzüyordu, yüzü giderek daha da morarıyordu.

"Ve belli ki siz ikiniz VVeasley'lerdensiniz," diye devam etti Mrs Longbottom, elini sırayla Ron'a ve Ginny'ye sunarak. "Evet, annenizle babanızı tanıyorum - çok yakından değil tabii - ama iyi insanlar, iyi insanlar... sen de Hermione Granger olmalısın."

Hermione, Mrs Longbottom'ın adını biliyor olmasına hayli sasırmış görünse de, el sıkıştı.

"Evet, Neville bana senden epey bahsetti. Onu birkaç zor durumdan kurtarmıssın, değil mi? İyi bir çocuk," dedi, kemikli burnundan aşağı Neville'e, değer biçermiş gibi, ciddi bir ifadeyle bakarak, "ama korkarım ki babasının yeteneği yok onda." Basıyla kogusun sonundaki iki yatağı işaret etti, sapkasındaki doldurulmuş akbaba endise verici bir şekilde sallandı.

"Ne?" dedi Ron, hayretle. (Harry, Ron'un ayagına

662

basmak istiyordu, ama cüppe değil de kot pantolon giydiğinde böyle seyleri fark ettirmeden yapmak çok daha zordu.) "Ordaki senin baban mı, Neville?"

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Mrs Longbottom sert bir sesle. "Arkadaşlarına annenle babanı anlatmadın mı, Neville?"

Neville derin bir nefes aldı, gözlerini tavana dikti ve basını iki yana salladı. Harry ömründe kimse için daha çok üzüldüğünü hatırlamıyordu, ama Neville'i bu durumdan kurtarmak için aklına da hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu utanılacak bir şey değil!" dedi Mrs Longbottom kızgın kızgın. "Gurur duymalısn, Neville, gururlı Sıhhatlerini ve akıl sağlıklarını tek oğulları onlardan utansın diye feda etmediler!"

"Utanmıyorum," dedi Neville, zar zor duyulan bir sesle, hâlâ Harry ve diğerleri dışında her yere bakarak. Ron o iki yatakta yatanları görmek için parmak ucuna kalkmıstı.

"Eh, o zaman bunu gösterme biçimin çok garip!" dedi Mrs Longbottom. "Oglum ve karısı," dedi

magrur magrur, Harry, Ron, Hermione ve Ginny'ye dönerek, "Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'in müritleri tarafından iskenceyle delirtildiler."

Hermione ve Ginny ellerini hızla ağızlarına kapadılar. Ron, Neville'in annesiyle babasını görebilmek için boynunu uzatmayı bıraktı, yüzünde yerin dibine geçmiş gibi bir ifade vardı.

"İkisi de Seherbaz'dı, büyücü toplumunda çok saygı duyulan kişilerdi," diye devam etti Mrs Longbottom.

663

"Çok kabiliyetliydi ikisi de. Ben - evet, Alice'cigim, ne ol-du?"

Neville'in annesi, sırtında geceliğiyle kogusun öbür ucundan gelmişti. Yüzü, Moody'nin ilk Zümrüdüanka Yoldaslığı'm gösteren eski fotoğrafındaki o tombul, mutlu yüz degildi artık. İncelmis ve yıpranmıştı, gözleri fazla büyük, beyazlamış saçlarıysa tel tel ve cansız görünüyordu. Konusmak istemiyormuş gibiydi, belki de konuşamı-yordu, ama Neville'e doğru mahcup hareketler yapıp, elinde tuttuğu bir şeyi uzatıyordu.

"Yine mi?" dedi Mrs Longbottom, biraz bıkkın bir sesle. "Pekâlâ, Alice'cigim, pekâlâ - Neville, al sunu, neyse artık."

Neville çoktan elini uzatmıştı. Annesi onun avcuna bos bir Drooble'ın En İyi Balonlu Sakızı ambalajı bıraktı.

"Çok güzel, tatlım," dedi Neville'in büyükannesi sahte bir neseyle, Neville'in annesinin omzunu oksayarak.

Neville ise usulca, "Tesekkürler, anne," dedi.

Annesi kendi kendine mırıldanarak, sallana sallana kogusun öteki ucuna yürüdü. Neville döndü ve

Page 248

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yüzünde meydan okuyan, adeta "cesaretiniz varsa gülün" diyen bir ifadeyle onlara baktı, ama Harry hayatında hiçbir şeyi komiklikten bu kadar uzak bulduğunu hatırlamıyordu.

"Eh, dönsek iyi olur," dedi Mrs Longbottom, içini çekip uzun yeşil eldivenlerini eline geçirerek.

"Hepinizle tanıştıgıma çok sevindim. Neville, o ambalajı çöp kutusuna at, herhalde odanın duvarını kaplayacak kadar vermistir şimdiye dek."

664

Ama Harry, Neville'in çıkarlarken sakız ambalajını cebine attığını gördüğünden emindi.

Kapı arkalarından kapandı.

"Hiç bilmiyordum," dedi Hermione, agramaklı görünüyordu.

"Ben de," dedi Ron boguk bir sesle.

"Ben de," diye fısıldadı Ginny.

Hepsi dönüp Harry'ye baktı.

"Ben biliyordum," dedi üzgün üzgün. "Dumbledore anlatmıştı, ama kimseye söylemeyecegime söz verdim... Bellatrix Lestrange, Azkaban'a bunun için gönderildi, Neville'in annesiyle babasına onları delirtinceye kadar Cruciatus Laneti'ni uyguladığı için."

"Bellatrix Lestrange mı yapmış bunu?" diye fısıldadı Hermione, dehset içinde. "Kreacher'ın ininde fotoğrafını sakladığı kadın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Derken Lockhart'ın kızgın sesi duyuldu.

"Hey, elyazısmı bosuna öğrenmedim herhalde!"

.

665

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zihinbend

Kreacher'in tavan arasında saklandığı anlaşıldı. Sirius onu orada tozlar içinde bulduğunu, kuskusuz ev cininin, yüklüğünde saklayacak baska Black ailesi yadigârları aradığını söyledi. Sirius bu hikâyeden tatmin olmuş görünse de, Harry tedirgin olmuştü. Kreacher yeniden ortaya çıktığında eskisinden daha keyifli görünüyordu, acı acı mırıldanmaları biraz azalmıştı ve emirlere daha uysalca boyun eğiyordu; Harry bir iki kez ev cinini ona merakla bakarken yakaladı, ama Kreacher ne zaman Harry'nin bunu fark ettiğini görse hemen baska tarafa bakıyordu.

Harry, Noel geçtiği için nesesini hızla buharlaşan Siri-us'a belli belirsiz süphelerinden söz etmedi. Hogwarts'a dönüş tarihleri yaklaştıkça, Sirius, Mrs Weasley'nin "suratsızlık nöbeti" dediği seye daha sık yakalanmaya başlamıştı; bu durumlarda sessizlesiyor, suratsızlaşıyor ve bazen saatlerce Sahgaga'nın odasına çekiliyordu. Onun kederi eve de yayılıyor, zararlı bir gaz gibi kapı aralarından sızıyor, hepsine bulasıyordu.

Harry, Sirius'u bir kez daha Kreacher'la bas basa bı-
666

rakmak istemiyordu; aslında hayatında ilk kez Hog-warts'a gitmeyi hevesle beklemiyordu. Okula geri dönmek, onun yoklugunda kuskusuz bir düzine yeni kararname çıkarmış olan Dolores Umbridge'in boyunduruguna dönmek demekti; oynaması yasaklandığından, heyecanla beklenecek Quidditch de yoktu artık; büyük ihtimalle, sınavlar yaklaştıkça ev ödevleri iyice yığılacaktı; Dumbledore da hâlâ eskisi kadar mesafeliydi. Harry aslında, eger D.O. olmasa Hogvarts'tan ayrılıp Grimm-auld Meydanı'nda kalmak için Sirius'a yalvarabileceğini düşündü.

Sonra, tatilin son gününde, Harry'nin okula dönmekten resmen korkmasına yol açan bir şey oldu. "Harry, canım," dedi Mrs Weasley, Ron'la ikisinin büyücü satrançı oynadığı, Hermione, Ginny ve Crookshanks'in de onları izledikleri yatak odasının kapısından basını uzatarak, "mutfaga gelebilir misin? Profesör Snape sana bir şey söylemek istiyor."

Harry onun ne dediklerini hemen kavrayamadı; kalelerinden biri, Ron'un piyonlarından biriyle vahşi bir mücadele içindeydi, o da kalesini coskuyla tesvik ediyordu.

"Ez onu - ez onu, o sadece bir piyon, seni budala. Özür dilerim, Mrs Weasley, ne dediniz?"

"Profesör Snape, canım. Mutfakta. Seninle konuşmak istiyor."

Korkudan Harry'nin ağzı ardına kadar açıldı. Ron, Hermione ve Ginny'ye döndü, üçü de ağızları
Page 249

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

açık, ona bakıyorlardı. Son çeyrek saattir Hermione'nin güçlükle zaptettiği Crookshanks, neseyle satranç tahtasına atlayın-

667

ca, satranç taşları ciyak ciyak bağırarak canlarını kurtarmak için kaçmaya başladılar.

"Snape mi?" dedi Harry saskın saskın.

"Profesör Snape, canım," dedi Mrs Weasley ayıplarca-sına. "Simdi gel, çabuk ol, fazla kalamayacağını söylüyor."

Mrs Weasley odadan çıkınca, Ron, "Senden ne istiyor?" diye sordu, sarsılmış görünüyordu. "Bir şey karıştırmadın, değil mi?"

"Hayır!" dedi Harry kızgınlıkla. Snape'in onun pesinden Grimmauld Meydanı'na gelmesine yol açacak ne yapmış olabilir diye beynini zorluyordu. Yoksa son ödevinden "İ" mi almıştı?

Bir iki dakika sonra mutfak kapısını itip açınca, Sirius ve Snape'in, ters yönlerde dik dik bakarak uzun mutfak masasında oturduklarını gördü. Aralarındaki sessizlik karşılıklı nefretle ağırlasmıştı.

Masada, Sirius'un önünde açık bir mektup duruyordu.

"Seyy," dedi Harry, varlığını ilan etmek için.

Snape dönüp ona baktı, yağlı siyah saçları yüzünü perdeliyordu.

"Otur, Potter."

"Biliyor musun," dedi Sirius yüksek sesle, koltuğunun arka bacakları üzerinde yaylanıp tavana hitap ederek, "sanırım burada emir vermesen memnun olurum, Snape. Burası benim evim, anlıyorsun ya."

Snape'in solgun yüzüne çirkin bir kırmızılık hücum etti. Harry, Sirius'un yanındaki koltuga, Snape'in karsısına oturdu.

668

"Seninle bas basa görüşmem gerekiyordu, Potter," dedi Snape, dudakları o tanıdık alaycı gülüyle bükülerek, "ama Black-"

"Ben onun vaftiz babasıyım," dedi Sirius, her zamankinden yüksek sesle.

"Ben buraya Dumbledore'un emri üzerine geldim," dedi Snape; onun sesi ise, tam tersine, gittikçe daha da alçalıyor ve kinle doluyordu, "ama elbette kal, Black, biliyorum ki kendini... olayların içindeymiş gibi hissetmek istiyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Sirius, öne kay-kılıp koltuğunu güm diye dört bacağı üzerine indirerek.

"Sadece senin - hmm - hayal kırıklığı duyduğundan emin olduğumu söylemek istiyorum, yararlı bir şey yapamadığın için," dedi Snape, "yararlı"yı incelikli şekilde vurgulayarak, "yani, Yoldaslık için." Simdi kızarma sırası Sirius'taydı. Harry'ye dönen Snape'in dudakları zaferle kıvrıldı.

"Potter, Müdür beni sana, bu sömestr Zihinbend dersi almanı istediğini söylemek üzere gönderdi."

"Ne dersi?" dedi Harry saskın saskın.

Snape'in dudakları adamakıllı kıvrıldı.

"Zihinbend, Potter. Zihnin distan nüfuz edilmeye karşı sihirle savunulması. Sihrin gözden uzak kalmış bir dalı, ama son derece yararlıdır."

Harry'nin kalbi gerçekten de büyük bir hızla çarpmaya başladı. Dışardan nüfuz edilmeye karşı savunma mı? Ama ele geçirilmiş değildi ki, hepsi aynı fikirdeydi...

669

"Niye Zihin- bilmem neyi çalışmak zorundayım ki?" dedi düşünmeden.

"Çünkü Müdür bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor," dedi Snape yatıştırıcı bir edayla. "Haftada bir kez özel ders alacaksın, ama ne yaptığını kimseye söylemeyeceksin, hele Dolores Umbridge'e hiç. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Harry. "Bana kim ders verecek?"

Snape kasını kaldırdı.

"Ben," dedi.

Page 250

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry içinin olduğu gibi eridiği yolunda korkunç bir hisse kapıldı. Snape'le fazladan ders, ha - bunu hak etmek için ne yapmıştı acaba? Destek bulma umuduyla hemen Sirius'a baktı.

"Dumbledore'un kendisi niye Harry'ye ders vermiyor?" diye sordu Sirius saldırganca. "Niye sen veriyorsun?"

Snape, ipek gibi bir sesle, "Sanırım bir müdürün ayrıcalıkları arasında, bu tür nahos görevleri baskalarına aktarmak da bulunduğu için," dedi. "Seni temin ederim ki bu görevi bana versin diye yalvarmadım." Ayaga kalktı. "Seni pazartesi akşamı saat altıda bekliyorum, Pot-ter. Benim odamda. Soran olursa, ek İksir dersi aldığını söylersin. Seni benim sınıfımda gören hiç kimse buna ihtiyacın olduğunu inkâr edemez nasılsa."

Gitmek üzere döndü, siyah seyahat pelerini ardında dalgalanıyordu.

"Bekle bir dakika," dedi Sirius, koltuğunda daha da doğrularak.

Snape onlara döndü, alaylı alaylı gülüyordu.

670

"Biraz acelem var, Black. Senin aksine, benim keyifle geçirecek sınırsız vaktim yok."

"Öyleyse hemen sadede geleyim," dedi Sirius, ayaga kalkarak. Snape'ten biraz daha uzundu.

Harry, Snape'in yumruğunu cüppesinin cebine soktuğunu ve hiç şüphesiz esasının sapına koyduğunu gördü. "Eğer Harry'ye hayatı zindan etmek için bu Zihinbend derslerini bahane ettiğin kulagıma çalınır, bana hesap verirsin."

"Ne kadar dokunaklı," diye dudagını büktü Snape. "Ama eminim ki Potter'ın babasına çok benzediğini fark etmissindir, değil mi?"

"Evet, fark ettim," dedi Sirius gururla.

"İyi öyleyse, o kadar kendini beğenmiş ki eleştiriler üzerinden kayıp gidiyor, bunu da biliyorsundur herhalde," dedi Snape.

Sirius koltuğunu sertçe kenara itti ve masanın etrafından dönüp Snape'e doğru giderken esasını çekti. Snape de tek hamlede kendininkini çıkardı. Kavga için pozisyon aldılar; Sirius hırsından mosmor kesilmisti, Snape hesapçıydı, gözleri Sirius'un yüzü ile esasının ucu arasında gidip geliyordu.

"Sirius!" dedi Harry yüksek sesle, ama Sirius onu duymamış gibiydi.

"Seni uyarmıştım, Sümsükus," dedi Sirius, yüzü Snape'inkinden otuz santim uzaktaydı,

"Dumbledore'un senin düzeldiğini düşünmesi umrumda bile değil, ben bunları yemem -"

"Ya, niye ona söylemiyorsun öyleyse?" diye fısıldadı Snape. "Yoksa onun altı aydır annesinin evinde gizlenen

671

bir adamın tavsiyesini ciddiye almayacağından mı korkuyorsun?"

"Söylesene bana, Lucius Malfoy nasıl bugünlerde? Herhalde fino köpeği Hogvarts'ta çalıştığı için pek memnundur, değil mi?"

"Köpek dedin de," dedi Snape yumusak bir sesle, "son kez dışarıda küçük bir gezinti riskini göze aldığımda Lucius Malfoy'un seni tanıdığını biliyor musun? Zekice bir fikir, Black, kendini güvenli bir istasyon peronunda göstermek... saklandığın delikten bir daha çıkmamak için çok sağlam bir bahane oldu, değil mi?"

Sirius esasını kaldırdı.

"HAYIR!" diye haykırdı Harry, masanın üstünden atladı ve aralarına girmeye çalıştı. "Sirius, yapma!"

"Sen bana korkak mı diyorsun?" diye kükredi Sirius. Harry'yi itip yolunun üstünden çekmeye çalıştı, ama Harry kıpırdamadı.

"Ya, evet, herhalde öyle diyorum," dedi Snape.

"Harry - çekil - aradan!" diye hırladı Sirius, bostaki eliyle onu kenara iterek.

Mutfak kapısı açıldı ve bütün Weasley ailesi, Hermi-one'yle birlikte içeri girdi, hepsi çok mutlu görünüyordu. Mr Weasley, üzerine bir yağmurluk giydiği çizgili pijama-sıyla gururla ortalarında yürüyordu.

"İyilestim!" diye bütün mutfaga neseyle ilan etti. "Tamamen iyilestim!"

Ama hem o, hem de bütün diğer Weasley'ler kapının esiginde donup kaldı. Önlerindeki sahneye

Page 251

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bakıyorlardı, sahne de aynı şekilde yarıda kalmıştı; Sirius da, Snape de

672

•s l

asaları birbirinin yüzüne dogrultulmuş, kapıya bakıyorlardı. Harry ise, bir eli birine, bir eli ötekine uzanmış, onları ayırmaya çalışır halde, arada hareketsiz kalmıştı.

"Merlin'in sakalı," dedi Mr Weasley, yüzündeki gülümseme silinip giderken, "neler oluyor burada?"

Hem Sirius, hem de Snape asalarını indirdiler. Harry bir birine, bir ötekine baktı, ikisinin yüzünde de müthiş bir küçümseme ifadesi vardı, ama bunca tanığın beklenmedik bir şekilde mutfaga girisi akıllarını baslarına toplamalarını sağlamış görünüyordu. Snape asasını cebine koydu, hızlı adımlarla mutfagi astı, hiçbir şey söylemeden Weasley'lerin yanından geçti. Kapıya varınca dönüp geriye baktı.

"Pazartesi aksamı, saat altıda, Potter."

Ve gitti. Sirius, asası yana sarkmış, gözlerinden atesler saçarak onun arkasından baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Mr Weasley yeniden.

"Hiçbir şey, Arthur," dedi Sirius, az önce uzun mesafe kosmuş gibi derin derin nefes alıyordu. "Eski iki okul arkadaşı arasında dostça bir sohbet, hepsi bu." Besbelli muazzam bir çaba sonucu gülümsedi. "Demek... iyilestin, öyle mi? Bu harika bir haber, şahiden harika."

"Evet, öyle değil mi?" dedi Mrs Weasley, kocasını bir koltuga götürerek. "Sifacı Smethwyck sonunda sihrini konuşturdu, o yılanın dislerinde her ne varsa ona panzehir buldu ve Arthur da Muggle tıbbına bulasma konusunda dersini aldı, değil mi, canım?" diye ekledi, hayli tehditkâr şekilde.

673

"Evet, Molly'çigim," dedi Mr Weasley uysal uysal.

Mr Weasley aralarına döndüğü için o aksamki yemek aslında çok keyifli geçmeliydi. Harry, Sirius'un yemegi keyifli hale getirmeye çalıştığının da farkındaydı; ama vaftiz babası kendini Fred ve George'un esprilerine gülmeye zorlarken ya da herkese biraz daha yemek almalarını söylerken, bazen yüzü ansızın karamsar, düşünceli bir ifadeye bürünüyordu. Mr Weasley'ye geçmiş olsuna gelen Mundungus ile Deli-Göz, Harry ile Sirius'un arasına oturmuşlardı. Oysa Harry, Sirius'la konuşmak istiyordu, ona Snape'in söylediklerinin tek kelimesine bile aldırması gerektiğini, Snape'in onu tahrik ettiğini ve Dumbledore'-un dedigini yapıp Grimmauld Meydanı'nda kaldığı için diğerlerinin Sirius'a korkak gözüyle bakmadıklarını söylemek istiyordu. Ne var ki, bunu yapmaya fırsatı olmadı, ayrıca Sirius'un yüzündeki çirkin ifade nedeniyle, fırsatı olsa bile bundan söz etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu bazen. Onun yerine Ron ve Hermione'ye alçak sesle, Snape'ten Zihinbend dersleri alması gerektiğini söyledi.

"Dumbledore, Voldemort hakkındaki o rüyaları artık görmememi istiyor," dedi Hermione hemen.

"Eh, onları görmüyorsun diye üzülmezsün herhalde, değil mi?"

"Snape'le fazladan ders mi?" dedi Ron, afallamış halde. "Bana kalsa, kâbus görürdüm daha iyi!"

Ertesi gün Hızır Otobüs'le Hogwarts'a döneceklerd onlara yine Tonks ve Lupin eslik edecekti.

Sabahleyi Harry, Ron ve Hermione aşağı indiklerinde, ikisi mutfakta kahvaltı ediyordu. Harry kapıyı açtığı sırada büyükler fi-

674

sıtlı bir konuşmanın tam ortasında gibiydiler, hepsi hemen dönüp ona baktı ve sustu.

Çabucak edilen bir kahvaltının ardından, hepsi soguk ve gri ocak sabahından korunmak için paltolarını giyip atkılarını taktı. Harry'nin göğsünde bir daraltı vardı; Siri-us'la vedalamak istemiyordu. Ayrılmaları onda kötü bir duygu uyandırıyor; birbirlerini bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyordu ve Sirius'un aptallık etmesini engelleyecek bir şeyler söyleme görevinin ona düştüğünü hissediyordu - Harry, Snape tarafından korkaklıkla suçlanmaktan fena halde incinen Sirius'un su anda bile fütursuzca Grimmauld Meydan'ın dışına bir gezi yapmayı planlayabileceğinden endiseleniyordu. Ne var ki, o daha ne söyleyeceğini düşünmeden, Sirius eliyle Harry'yi yanına çağırırdı.

"Bunu almanı istiyorum," dedi yavaşça, aşağı yukarı karton kapaklı bir kitap boyunda olan, kötü
Page 252

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
ambalajlanmış bir paketi onun eline tutuşturarak.

"Ne bu?" diye sordu Harry.

"Snape sana hayatı zindan ederse bunu bana bildirmenin bir yolu. Hayır, onu burada açma!" dedi Sirius, ikizleri el örgüsü eldiven giymeye ikna etmek için uğrasan Mrs Weasley'ye kaçamak bir bakış atarak. "Molly'nin onaylayacağını hiç sanmıyorum - ama eğer bana ihtiyacın olursa bunu kullanmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry, paketi paltosunun iç cebine yerleştirirken; ama o pakette ne olursa olsun asla kullanmayacağını biliyordu. Sirius'u güvende olduğu yerden çıkartacak kişi Harry olmayacaktı; önündeki Zihinbend

675

derslerinde Snape ona ne kadar kötü muamele ederse etsin.

"Gidelim öyleyse," dedi Sirius, Harry'nin omzuna bir saplak vurup nesesiz nesesiz gülümseyerek; ve daha Harry'nin hiçbir şey söylemesine fırsat kalmadan merdivenden yukarı çıktılar, ciddi şekilde zincirli ve sürgülü kapının önünde durdular, çevrelerini Weasley'ler sarmıştı.

"Güle güle, Harry, kendine dikkat et," dedi Mrs Weasley, ona sarılarak.

"Görüşürüz, Harry, benim için yılanlara göz kulak ol!" dedi Mr Weasley, güler yüzle onun elini sıkıttı.

"Tamam - evet," dedi Harry, akli baska yerdeydi: Siri-us'a dikkatli olmasını söylemek için son şansydı bu; döndü, vaftiz babasının yüzüne baktı, ağzını açtı; ama daha o bir şey söyleyemeden Sirius tek koluyla ona sıkıca sarılmıştı ve boguk bir sesle, "Kendine göz kulak ol, Harry," diyordu. Bir an sonra Harry kendini buz gibi kış havasının ortasında buldu, Tonks (bugün demir grisi saçlı, uzun boylu, tüvit giysili bir kadın olmuştur) merdivenden aşağı çabuk insin diye onu sıkıştırıyordu. On iki numarının kapısı arkalarından vurulup kapandı. Lupin'in pesine düşüp ön merdivenden indiler. Harry kaldırırma vardığında dönüp arkaya baktı. İki taraftaki evler yanlamasına genişlerken on iki numara hızla çekip küçülüyor, gözden kayboluyordu. Göz açıp kapayana kadar yok olmuştur. "Hadi," dedi Tonks, "otobüse ne kadar çabuk binersek o kadar iyi." Harry onun meydana tarayan gözlerinde hafif bir tedirginlik sezdi. Lupin sağ kolunu uzattı.

676

GÜM.

İflah olmaz derecede mor, üç katlı bir otobüs peydahlandı önlerinde, en yakındaki sokak lambası direğine çarpmaktan kıl payı kurtuldu, direk onun önünden çekilmek için geriye sıçradı.

Zayıf, sivilceli, iri kepçe kulaklı, mor üniformalı bir genç kaldırırma atladı. "Mahsur kalmış cadıların -"

"Tamam, tamam, biliyoruz, sagol," dedi Tonks hemen. "Binin, binin, hadi binin -"

Ve Harry'yi yukarı, basamaklara doğru itti. Harry yanından geçerken, biletçi ona gözleri yuvalarından ugramış gibi baktı.

"Hey - 'Arry bu -!"

Tonks tehditkâr biçimde, "Eğer adını bağırarak söylersen, sana öyle bir lanet yaparım ki bir daha kimse izine rastlamaz," diye mırıldandı; şimdi de Ginny ile Hermi-one'yi öne itekliyordu.

"Hep buna binmek istemisimdir," dedi Ron mutlulukla. O da binmiş, Harry'nin yanına gelmişti, etrafa bakmıyordu.

Harry daha önce Hızır Otobüs'le seyahat ettiğinde vakit akşamı ve otobüsün üç katı da piring somyalarla doluydu. Şimdi, sabahın erken saatlerinde ise, pencerelerin çevresi rastgele gruplanmış birbirinden farklı çok sayıda sandalyeyle tıks tıks doluydu. Bunların kimi, otobüs Grimmauld Meydanı'nda aniden durunca düsmüs gibi görünüyordu; birkaç cadıyla büyücü hâlâ homurdanarak ayaga kalkmakla mesguldü; birinin pazar torbası otobüsün öbür ucuna kadar kaymıştı: Kurbaga yumurtası, ha-

677

mamböceği ve hardal kreminden oluşan nahos bir karışım yere saçılmıştı.

Tonks bos yer bakırken, "Anlaşılan, ayrılmamız gerekiyor," dedi ciddi bir sesle. "Fred, George ve Ginny, o arkadaki yerlere oturun lütfen... Remus sizinle kalabilir."

Page 253

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Tonks, Harry, Ron ve Hermione ise en üst kata çıktılar, en önde iki bos yer, arkada da iki bos yer vardı. Biletçi Stan Shunpike, Harry ile Ron'u arkaya kadar hevesle izledi. Harry geçerken baslar

ona çevrildi. Yerine oturduğunda da hepsinin tekrar önlerine döndüğünü gördü.

Harry ve Ron, Stan'e adam bası on bir Sickle verirken, otobüs tekinsiz bir şekilde sallanarak yeniden yola koyuldu. Kaldırımı çıkıp inerek Grimmauld Meydanı'nın etrafında langir lungur ilerledi, sonra yeni bir gümlemeyle geriye doğru savruldu; Ron'un sandalyesi arkaya devrildi, kucagındaki Pigwidgeon kafesinden fırladı, deli gibi cikleyerek otobüsün önüne uçtu ve bu sefer Hermione'nin omzuna kondu. Bir kandil mesnedi yakalayarak düşmekten son anda kurtulan Harry, pencereden dışarı baktı; şimdi, otoyola benzeyen bir yerde hızla gidiyorlardı.

Ron yerden kalkmaya çalışırken, Stan, "Birmingham'ın hemen dışı burası," diyerek, Harry'nin sorulmamış sorusunu memnuniyetle cevapladı. "İyisin ya, 'Arry? Adını yazın amma da çok gördüm ha gastede, ama hiç de iyi seyler yazmamışlardı. Dedim ki Ern'e, biz gördüğümüzde hiç de kaçığa benzemiyodu, di mi dedim, nerden bilcen, di mi?"

Biletlerini verdi ve büyülenmiş gibi Harry'ye bakmayı sürdürdü. Belli ki Stan, insan gazeteye geçecek kadar mes-

678

hursa, ne kadar kaçık olduğuna aldırılmıyordu. Hızır Otobüs bir dizi arabayı iç taraftan geçerken, korku verecek şekilde sallandı. Otobüsün önüne bakan Harry, Hermi-one'nin elleriyle gözlerini kapadığını gördü, Pigwidgeon ise omzunda keyifle sallanıyordu.

GÜM.

Hızır Otobüs, Birmingham otoyolundan, keskin virajlarla dolu sessiz bir kır yoluna zıplarken sandalyeler yine geriye kaydı. Yolun iki tarafındaki çalılar, onlar kenara çıktıkça hoplayıp önlerinden kaçıyorlardı. Buradan, kalabalık bir şehrin ortasındaki bir caddeye geldiler, sonra yüksek tepelerle çevrili bir viyadüke, derken çok katlı binaların ortasındaki rüzgâra açık bir yola; her seferinde de GÜM'lediler.

Altıncı kez yerden kalkan Ron, "Fikrimi degistirdim," diye homurdandı. "Bu seye bir daha hayatta binmek istemiyorum."

Onlara doğru salınarak gelen Stan neseyle, "Bakın, bur-dan sooraki durak 'Ogwarts," dedi. "Hani o öndeki sizle binen patron kılıklı kadın var ya, sizi kapıya kadar götürelim diye bahsis verdi bize. Ama önce Madam Marsh'ı bırakçaz -" alt kattan önce bir ögürme sesi, sonra da korkunç bir kusma sesi geldi "- kendini pek iyi hissetmiyo da."

Birkaç dakika sonra Hızır Otobüs, onunla çarpışmaktan kaçınmak için büzülüp yoldan çekilen küçük bir birahenenin önünde durdu. Stan'in talihsiz Madam Marsh'ı otobüsten çıkarmasını ve ikinci katta onunla seyahat eden yolcuların rahatlama mırıltılarını duydular. Otobüs yeniden hareket etti, hız aldı, ve -

GÜM.

679

Karla kaplı Hogsmeade'den geçiyorlardı. Yan sokakta Domuz Kafası Harry'nin gözüne çarptı, kafası kesilmiş yabandomuzlu tabela kıs rüzgârında gıcırdayıyordu. Kar taneleri otobüsün önündeki büyük cama vuruyordu. Sonunda Hogwarts kapılarının dışında durdular.

Lupin ve Tonks, diğerlerinin bagajlarını indirmelerine yardım etti, sonra vedalasmak için onlar da indi. Harry, Hızır Otobüs'ün üç katına bakınca, bütün yolcuların, burunlarını cama yapıştırmış, onları seyrettiğini gördü.

Tonks, ıssız yola ihtiyatla göz atarak, "Araziye girdiniz mi güvendesiniz demektir," dedi. "İyi bir sömestr geçirin, e mi?"

"Kendinize iyi bakın," dedi Lupin, sırayla hepsinin elini sıkıp en son Harry'ye gelerek. "Ve dinle..." dedi sesini alçaltarak, diğerleri giderayak Tonks'la vedalasıırken, "Harry, Snape'i sevmediğini biliyorum, ama o kusursuz bir Zihinbendar'dır ve hepimiz -Sirius da dahil- senin kendini korumayı öğrenmeni istiyoruz; onun için çok çalış, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi Harry ciddi ciddi, Lupin'in vaktinden önce kırıksıklarla dolmuş yüzüne bakarak. "Görüşürüz, öyleyse."

Altısı, sandıklarını sürükleyerek kaygan yoldan satoya doğru güç bela tırmanmaya koyuldular.

Page 254

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Hermione daha simdiden, yatmadan önce birkaç cin sapkası örmekten söz etmeye başlamıştı.

Mese ön kapılara geldikleri zaman, Harry dönüp geriye baktı; Hızır Otobüs gitmisti bile ve, ertesi aksam olacakları düşününce, Harry hâlâ otobüste olmayı diler gibi oldu.

680

Harry ertesi günün büyük kısmını aksamı korkuyla bekleyerek geçirdi. Sabah girdiği üst üste iki ders İksir, endiselerini hiç mi hiç gidermedi, çünkü Snape her zamanki kadar sevimsizdi. D.O.

üyelerinin dersler arasında koridorda ikide bir yanına gelerek, o gece toplantı olup olmayacağını umutla sormaları da moralini büsbütün bozdu.

"Size bir sonraki toplantıyı her zamanki yöntemle haber veririm," dedi Harry defalarca. "Ama bu akşam olmaz, benim - sey - ek İksir dersine gitmem gerek."

Ögle yemeginden sonra Giriş Salonu'nda Harry'yi kıstıran Zacharias Smith, "Ek İksir mi alıyorsun?" diye sordu, tepeden bakarak. "Hey Tanrım, berbat olmalısın. Snape genelde ek ders vermez, değil mi?"

Smith sinir bozacak bir neseyle uzaklaşırken, Ron onun arkasından dik dik baktı.

"Ugursuzluk büyüsü yapayım mı? Buradan hâlâ ulaşabilirim," dedi, esasını kaldırıp Smith'in kürek kemikleri arasına nisan alarak.

"Unut gitsin," dedi Harry üzgün üzgün. "Herkes böyle düşünecek, değil mi? Yani benim sahiden ap-"

"Selam, Harry," dedi arkasında bir ses. Dönünce Cho'yu arkasında buldu.

"Aa," dedi Harry, midesi rahatsızlık verici bir şekilde zıplarken. "Selam."

"Biz kütüphanede olacağız, Harry," dedi Hermione. Ron'u dirseğinin üstünden kararlı bir şekilde tutup mermer merdivene doğru sürükledi.

"Noel'in iyi geçti mi?" diye sordu Cho.

681

"Eh, fena sayılmaz," dedi Harry.

Cho, "Benimki epey sakindi," dedi. Nedense hayli tedirgin görünüyordu. "Sey... önümüzdeki ay yine bir Hogsmeade gezisi var, duyuruyu gördün mü?"

"Ne? Yo, hayır, döndükten sonra ilan tahtasına bakmadım hiç."

"Evet, Sevgililer Günü'nde..."

"Tamam," dedi Harry, bir yandan da Cho'nun bunu neden kendisine söylediğini merak ediyordu.

"Eh, sanırım senin istediğin de -"

"Sen de istiyorsan ama," dedi Cho hevesle.

Harry bakakaldı. Tam da, "Sanırım senin istediğin de D.O. toplantısının zamanını öğrenmek," demeye hazırlanıyordu ama, Cho'nun cevabı onun düşündüğüne uymuyor gibiydi.

"Ben - sey -" dedi.

"Aa, istemiyorsan mesele yok," dedi Cho, fevkalade incinmiş görünüyordu. "Üzülme. Ben - görüşürüz yani."

Çekti gitti. Harry durup arkasından baktı, beyni deli gibi çalışıyordu. Derken birden kafasına dank etti.

"Cho! Hey - CHO!"

Arkasından kostu, onu mermer merdivenin ortasında yakaladı.

"Sey - Sevgililer Günü'nde benimle Hogsmeade'e gelmek ister miydin?"

"Ah, evet!" dedi Cho, kıpkırmızı oldu ve ağzı kulaklarında, Harry'ye baktı.

"Tamam... yani... oldu öyleyse," dedi Harry ve günün tamamen de bosa geçmiş sayılmayacağı duygusuy-

682

la, öğleden sonraki derslere gitmek için kütüphaneye, Ron ve Hermione'yi almaya resmen zıplaya zıplaya gitti.

Ancak o akşam saat altıya gelirken, Cho Chang'a başarıyla çıkma teklif etmiş olması bile Snape'in ofisine doğru attığı her adımla artan o tekinsiz duyguyu hafifletmedi.

Page 255

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Odanın kapısına gelince dışarıda durakladı, başka herhangi bir yerde olmayı buna tercih ederdi. Sonra derin bir nefes alıp kapıya vurdu ve içeri girdi.

Los oda, yüzlerce cam kavanozu taşıyan raflarla çevriliydi; kavanozların içinde çeşitli renklerde iksirler vardı, iksirlerin içinde de kaygan hayvan ve bitki parçaları yüzüyordu. Bir kösedede, Snape'in vaktiyle Harry'yi -pek de haksız olmayarak- çalmakla suçladığı karışım maddeleriyle dolu dolap duruyordu. Ancak Harry'nin ilgisini çeken sey, üzerine eski yazı ve semboller oyulmuş, tastan yapılmış sığ bir çanağın, bir mum ışığı gölü içinde yattığı masa oldu. Hemen tanıdı bunu - Dumble-dore'un Düşünseli. Onun burada ne işi olduğunu merak ederken, Snape'in gölgelerden gelen sesiyle yerinden sıçradı.

"Arkandan kapıyı kapat, Potter."

Harry söyleneni yaparken, kendisini içeri hapsediyor-muş gibi korkunç bir duyguya kapıldı. Yüzünü tekrar odaya döndüğünde, Snape ışığa doğru ilerlemisti ve sessizce masanın karşısındaki

sandalyeyi isaret ediyordu. Harry oturdu, Snape de oturdu. Soguk kara gözlerini hiç kırpmadan Harry'nin üzerine dikmişti, yüzünün her hattına nefret kazınmıştı.

683

"Evet, Potter, niye burada olduğunu biliyorsun/" dedi. "Müdür benden sana Zihinbend dersi vermemi istedi. Umarım buna İksirden daha yatkın çıkarsın."

"Tamam," dedi Harry kısaca.

"Bu, sıradan bir ders olmayabilir, Potter," dedi Snape, gözleri hain hain kısıldı, "ama hâlâ senin öğretmenim ve bu yüzden de bana her zaman 'efendim' ya da 'Profesör' diye hitap edeceksin."

"Evet... efendim," dedi Harry.

"Simdi, Zihinbend. Sevgili vaftiz babanın mutfağında da söylediğim gibi, sihrin bu dalı zihni sihirli müdahale ya da etkiye karşı mühürler."

"Peki, Profesör Dumbledore neden buna ihtiyacım olduğunu düşünüyor, efendim?" dedi Harry. Dosdogru Snape'in gözlerinin içine bakıyor ve onun bu soruya cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Snape bir an ona baktı, sonra küçümseyen bir edayla, "Bunu simdiye kadar sen bile çözebilirsin, değil mi, Potter?" dedi. "Karanlık Lord, Zihnefend'de son derece yeteneklidir -"

"O ne? Efendim?"

"Bir baska insanın zihninden duygu ve anıları bulup çıkarma yeteneği -"

Korktuguna ugrayan Harry, "Yani zihin mi okuyor?" dedi hemen.

"Sende inceliğin zerresi yok, Potter," dedi Snape, kara gözleri parlayarak. "İnce ayrımları anlamıyorsun. Seni böylesine içler acısı bir iksir hazırlayıcısı yapan noksanlıklardan biri de bu."

684

Snape devam etmeden önce bir an durdu; besbelli Harry'ye hakaret etmenin tadını çıkarıyordu.

"Sadece Muggle'lar 'zihin okumak'tan söz eder. Zihin bir kitap değildir ki, istendigi zaman açılın, bos vakitlerde incelensin. Düşünceler kafatasının iç tarafına kazınmaz ki, herhangi bir müdahaleci tarafından okunsun. Zihin karmasık ve çok katmanlı bir şeydir, Potter - ya da en azından, çoğu zihin böyledir." Pis pis sırıttı. "Ancak, Zih-nefend'de usta olanların, belli koşullar altında kurbanlarının zihnini destekleri ve bulduklarını doğru yorumladıkları olur. Örneğin, Karanlık Lord, birinin ona yalan söylediğini hemen hemen her seferinde anlar. Söylenen yalanla çelisen duyguları ve anıları, sadece Zihinbend becerisine sahip olanlar kapatabilir ve sadece onlar, onun huzurunda yakalanmadan yanlış şeyler söyleyebilir."

Snape ne derse desin, Zihnefend Harry'ye zihin okumak gibi görünüyordu ve duydukları da hiç hosuna gitmiyordu.

"Yani su anda ne düşündüğümüzü bilebilir mi? Efendim?"

"Karanlık Lord hayli uzakta. Hogwarts'ın duvarları-yla arazisi de, burada yaşayanların beden ve zihin güvenliğini sağlamak için kadim büyüler ve tılsımlarla korunuyor," dedi Snape. "Sihirde zamanın da, mesafenin de önemi vardır, Potter. Zihnefend için genellikle göz teması şarttır."

"Öyleyse niye Zihinbend öğrenmem gerekiyor?"

Snape, Harry'ye baktı, bir yandan da uzun, ince parmaklarından birini dudaklarında gezdiriyordu.

Page 256

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

685

"Sıradan kuralların sana uygulanmadığı anlaşılıyor, Potter. Seni öldüremeyen lanet, seninle Karanlık Lord arasında bir tür bağ kurmuş anlaşılır. Kanıtlar, bazen, zihnin en rahat ve etkiye açık durumdayken -örneğin uyurken-Karanlık Lord'un düşüncelerini ve duygularını paylaştığına isaret ediyor. Müdür bunun devam etmesini uygun bulmuyor. Benim sana, zihnini Karanlık Lord'a karşı nasıl kapatacağını öğretmemi istiyor."

Harry'nin kalbi yeniden hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Bütün bunlar bir anlam ifade etmiyordu.

"Peki ama Profesör Dumbledore neden bunun sona ermesini istiyor?" diye sordu birden. "Pek hosuma gitmiyor ama, faydası oldu, değil mi? Yani... yılanın Mr Weas-ley'ye saldırdığını gördüm, hem görmeseydim Profesör Dumbledore da onu kurtaramayacaktı, değil mi? Efendim?"

Snape, hâlâ parmağını dudaklarında gezdirerek, kısa bir süre Harry'ye baktı. Sonra ağır ağır, tane tane konuştu, sanki her kelimesini tartıyor gibiydi.

"Karanlık Lord'un çok yakın zamana kadar seninle arasındaki bağdan habersiz olduğu anlaşılıyor. Görünen o ki, simdiye kadar onun haberi olmadan duygularını yaşıyor, düşüncelerini paylaşıyormussun. Ancak, Noel'den az önce gördüklerin -"

"Yılan ve Mr Weasley mi?"

"Sözümü kesme, Potter," dedi Snape tehlikeli bir sesle. "Dedim gibi, Noel'den az önce

gördüklerin, Karanlık Lord'un düşüncelerine öylesine güçlü bir şekilde nüfuz ettiğini gösteriyordu ki -"

686

"Ama ben yılanın basının içindeydim, onun değil!"

"Sana az önce sözümü kesme demedim mi, Potter?"

Ama Snape'in kızmış olup olmaması Harry'nin um-runda bile değildi; sonunda meselenin özüne iniyor gibiydi; sandalyesinde öne kaymıştı, farkına bile varmadan, sanki uçmaya hazırlanıyormuş gibi gergin halde, tam ucuna ilismisti.

"Nasıl oldu da yılanın gözleriyle gördüm, madem Voldemort'un düşüncelerini paylaşıyordum?"

"Karanlık Lord'un adını söyleme!" dedi Snape tükürür-cesine.

Tatsız bir sessizlik oldu. Düşünseli'nin üstünden, gözlerinden ateşler saçarak birbirlerine baktılar.

"Profesör Dumbledore onun adını söylüyor," dedi Harry yavaşça.

"Dumbledore son derece güçlü bir büyücüdür," diye mırıldandı Snape. "O kendini bu adı kullanacak kadar güvencede hissedebilir... ama geri kalanımız..." Belli ki farkında olmadan, sol kolunun dirsekten aşağısını ovaladı, Harry orada Karanlık İşaret'in derisini dağladığını biliyordu.

"Sadece bilmek istedim," diye başladı Harry yeniden, sesine tekrar kibar bir hava vermeye çalışarak, "niye -"

"Anlaşılan yılanın zihnini ziyaret ettin, Çünkü Karanlık Lord o sırada oradaydı," diye hırladı Snape.

"O sırada yılanın hükmediyordu, bu yüzden sen de rüyanda yılanın basının içinde olduğunu gördün."

"Peki, Vol- o - benim orada olduğumu fark etti mi?"

"Öyle anlaşıyor," dedi Snape soğuk soğuk.

687

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Harry ısrarla. "Bu sadece Profesör Dumbledore'un tahmini mi, yoksa -?"

"Bana 'efendim' diye hitap etmeni söyledim sana/" dedi Snape. İskemlesinde kaskatı oturuyordu, gözleri kısıp çizgi halini almıştı.

"Evet, efendim," dedi Harry sabırsızca, "ama nereden biliyorsunuz -?"

Snape baskıcı bir edayla, "Biliyor olmamız yeter," dedi. "Önemli olan, Karanlık Lord'un artık senin onun düşüncelerine ve duygularına girebildiğinin farkında olması. Bu sürecin tersine işleyebileceğini de çıkarmış durumda; yani, kendisinin de senin düşüncelerine ve duygularına girebileceğini biliyor -"

"Yani bana bir şeyler yaptırmaya çalışabilir mi?" diye sordu Harry. "Efendim?" diye de ekledi hemen.

Page 257

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Olabilir," dedi Snape, soğuk ve aldırma bir havayla. "Böylece yine Zihinbend'e geliyoruz."

Cüppesinin iç cebinden asasını çıkardı, Harry sandalyesinde gerildi, ama Snape sadece asayı sakasına götürüp ucunu saçının yağlı diplerine dayadı. Geri çektiği zaman, gümüş renkte bir madde de geldi, sakaktan asaya kalın bir örümcek ipliği gibi uzanıyordu; Snape asayı uzaklaştırmca, koptu ve zarif bir şekilde Düşünseli'ne düştü. Orada gümüş-beyaz bir anafor gibi dönmeye başladı, ne gazdı ne de sıvı. Snape asayı iki kere daha sakasına götürdü ve gümüş maddeyi tas çanaga koydu, sonra yaptığını açıklamaya kalkmadan Düşünseli'ni özenle aldı, ayak altında olmayan bir rafa koydu ve asası hazır durumda, yeniden Harry'ye döndü.

688

"Ayaga kalk ve asam eline al, Potter."

Harry ayaga kalktı, kendini tedirgin hissediyordu. Masanın üstünden birbirlerine baktılar.

"Asanı beni silahsızlandırmak için ya da kendini aklına gelebilecek her şekilde savunmak için kullanabilirsin," dedi Snape.

"Ya siz ne yapacaksınız?" diye sordu Harry, Snape'in asasına endişeyle bakarak.

"Ben zihnine girme girişiminde bulunmak üzereyim," dedi Snape, yumuşak bir sesle. "Göreceğiz bakalım, ne kadar direnebileceksin. Imperius Laneti'ne direnmeye yatkınlık gösterdiğin söylendi bana. Bunun için de benzer güçler gerektiğini göreceksin... sık disini bakalım. Zihne-fendet!"

Snape, Harry'yi o daha hazır olmadan, direnmek için gücünü toplamaya başlamadan vurmdu.

Oda gözlerinin önünde dalgalandı ve yok oldu; beyinde birbiri ardınca görüntüler yarıyordu, pırpır eden bir film gibiydiler. Öylesine canlıydılar ki, etrafını görememeye başladı.

Bes yasındaydı, Dudley'yi yeni, kırmızı bir bisiklete binerken izliyordu, kalbi kıskançlıktan çatlayacak gibiydi... dokuz yasındaydı, buldog Ripper onu kovalayınca ağaca tırmanmıştı,

Dursley'ler asagıda, çimende ona gülüyorlardı... Seçmen Sapka'yı basına giymis oturuyordu, Sapka ona Slytherin'de basarılı olacağını söylüyordu... Hermione hastane kanadında yatıyordu, yüzü kalın siyah kıllarla kaplıydı... karanlık gölün yanında yüz Ruh Emici etrafını sarıyordu... Cho Chang ökseotunun altında ona sokuluyordu...

689

Hayır, dedi Harry'nin basının içinde bir ses, Cho'nun anısı daha da yaklaşıırken, bunu seyretmeyeceksin, bunu seyretmeyeceksin, bu özel - Dizinde keskin bir acı hissetti. Snape'in odası yeniden gözlerinin önünde belirmisti, yere düştüğünü fark etti; dizlerinden biri canını acıtacak şekilde Snape'in masasının bacağına çarpmıstı. Basını kaldırıp ona baktı, Snape asasını indirmis, bileğini ovusturuyordu. Bileğinde, bir daglama isaretini andıran kabarık bir kızartı vardı.

"Bilerek mi bir Sokma Büyüsü yaptın?" diye sordu Snape sükûnetle.

"Hayır," dedi Harry acı acı, yerden kalkarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Snape, küçümseyen bir tavırla. "Çok fazla nüfuz etmeme izin verdin. Kontrolünü yitirdin."

"Gördüğüm her şeyi gördünüz mü?" diye sordu Harry, ama cevabı duymak isteyip istemediginden emin degildi.

"Bazı bölümlerini," dedi Snape, dudagı bükülerek. "Köpek kimindi?"

"Marge Halamın," diye mırıldandı Harry, Snape'ten nefret ederek.

"Eh, ilk deneme için pek de fena sayılmaz," dedi Snape, asasını bir kez daha kaldırarak. "Sonunda beni durdurmayı basardın, ama bagırarak zaman ve enerji ziyan ettin. Dikkatini bir noktaya toplamalısın. Beni beyninle itersen, asana basurmana ihtiyaç kalmaz."

"Deniyorum," dedi Harry Öfkeyle, "ama bana nasıl yapacağımı söylemiyorsunuz!"

690

"Terbiyeni takın, Potter," dedi Snape tehditkâr bir sesle. "Simdi, gözlerini yummanı istiyorum."

Harry, kendisine söyleneni yapmadan önce ona pis bir bakıs attı. Snape elinde bir asayla karsısında dururken gözlerini yumma fikri hosuna gitmiyordu.

"Zihnini temizle, Potter," dedi Snape'in soguk sesi. "Bütün duygulan bir yana bırak..."

Ama Harry'nin Snape'e duyduğu öfke damarlarında zehir gibi akmayı sürdürdü. Öfkesini bir yana bırakmak mı? Bacaklarını bırakırdı, daha iyi...

Page 258

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yapmıyorsun, Potter... daha fazla disipline ihtiyacın var... simdi, dikkatini topla..."

Harry zihnini bosaltmaya çalıştı; düşünmemeye, hatırlamamaya, hissetmemeye çalıştı...

"Hadi yine deneyelim... üçe kadar sayacağım... bir -iki - üç - Zihnefendet!"

Büyük siyah bir ejderha önünde sahlanıyordu... babasıyla annesi büyüdü bir aynadan ona el sallıyorlardı... Ced-ric Diggory, bos gözlerini dikmis ona bakarak yerde yatıyordu...

"HAAAAAYIIIR!"

Harry yeniden dizlerinin üstüne çökmüştü, yüzünü ellerine gömmüştü, beyni sanki birisi onu kafatasından söküp almaya çalışıyormus gibi acıyordu.

"Kalk ayaga!" dedi Snape sert bir sesle. "Kalk! Denemiyorsun, çaba harcamıyorsun. Korktugun anılara girmeme müsaade ediyorsun, elime silah veriyorsun!"

Harry yine ayaga kalktı, kalbi sanki Cedric'i az önce sahiden de mezarlıkta ölü yatarken görmüş gibi çarpıyor-

691

du. Snape her zamankinden de solgun ve öfkeli görünüyordu ama, Harry'nin yarısı kadar bile öfkeli degildi.

"Ben - çaba - harcıyorum," dedi Harry, sıkılı disler arasından.

"Sana bütün duygularını bosaltmanı söylemistim!"

"Öyle mi? Eh, su anda bunu yapmakta zorlanıyorum," diye hırladı Harry.

"Öyleyse bir bakarsın ki Karanlık Lord'a kolay yem olmissun!" dedi Snape acımasızca. "Hislerini belli eden budaların, duygularını kontrol edemeyenlerin, hüznü hatıralara dalanların ve kolayca tahrik edilmelerine izin verenlerin -baska bir deyişle, zayıf insanların- onun güçleri karsısında hiç sansı yoktur! Senin zihnine gülünç denecek bir rahatlıkla girecek, Potter!"

"Ben zayıf degilim," dedi Harry alçak sesle, simdi delice bir öfke damarlarında öyle bir akıyordu ki, her an Snape'e saldıırabileceğini düşündü.

"Kanıtla o zaman! Kendine hâkim ol!" dedi Snape tü-kürüncesine. "Hiddetini kontrol et, zihnini disipline sok! Yeniden deniyorum! Hazırlan, simdi! Zihnefendet!"

Vernon Eniste'nin posta kutusunu çivileyip kapatmasını gözlüyordu... yüz Ruh Emici arazideki gölden geçip ona doğru kayıyordu... penceresiz bir geçitte Mr Weas-ley'yle birlikte kosuyordu... koridorun sonundaki düz kara kapıya yaklaşıyorlardı... Harry kapıdan geçmeyi bekliyordu... ama Mr Weasley onu sola götürdü, tas basamaklardan aşağı...

"BİLİYORUM! BİLİYORUM!"

Snape'in odasında, yine dizlerinin üstündeydi, yara
692

izi fena halde karıncalanıyordu, ama az önce ağzından çıkan çığlık, muzaffer bir çığlıktı. Yerden destek alarak bir kez daha ayağa kalktı. Snape, asası havada, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bu sefer sanki Harry mücadele etmeye bile kalkımsızdan Snape büyüü kaldırmış gibiydi.

"Ne oldu, Potter?" diye sordu, ona dikkatle bakarak.

"Gördüm - hatırladım," dedi Harry soluk soluga. "Az önce fark ettim..."

"Neyi fark ettin?" diye sordu Snape sertçe.

Harry hemen cevap vermedi. Alnını ovuştururken, o göz kamastırıcı kavrama anının tadını çıkarıyordu hâlâ...

Aylardır, buranın gerçek bir yer olduğunu bir kere bile fark etmeksizin, kilitli bir kapıyla sona eren penceresiz bir koridor hakkında rüya görüyordu. Simdi, anıyı tekrar görünce, bastan beri on iki Ağustos'ta Mr Weasley'yle birlikte telaşla Bakanlık'taki mahkeme salonuna doğru kostukları koridorun rüyasını gördüğünü anladı; bu, Esrar Dairesi'ne giden koridordu ve Mr Weasley, Voldemort'un yılanının saldırısına uğradığı gece oradaydı.

Basını kaldırıp Snape'e baktı.

"Esrar Dairesi'nde ne var?"

"Ne dedin?" diye sordu Snape alçak sesle. Harry, büyük bir memnuniyetle, Snape'in sarsılmış olduğunu gördü.

Page 259

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Esrar Dairesi'nde ne var dedim, efendimi" dedi Harry.

"Peki niye," dedi Snape ağır ağır, "böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü," dedi Harry, ne tepki vereceğini görmek için Snape'e dikkatle bakarak, "az önce gördüğüm o koridor -

693

aylardır orayı rüyamda görüyorum - şimdi tanıdım - Esrar Dairesi'ne gidiyor... ve sanırım Voldemort'un istediği de oradan -"

"Karanlık Lor d'un adını söyleme dedim sanal" Birbirlerine yiyecekmiş gibi baktılar. Harry'nin yara izi yine acıdı, ama o aldırmadı. Snape sinirlenmiş görünüyordu; ancak yeniden konuştugunda sesinde serinkanlı ve aldırılmaz görünmeye çalışan bir hava vardı.

"Esrar Dairesi'nde, Potter, pek azını anlayacağın ve çoğu seni hiç ilgilendirmeyen birçok şey var," dedi. "Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Harry, gittikçe daha fazla acıyan, karıncalanan yara izini ovuşturuyordu hâlâ.

"Çarsamba günü aynı saatte seni burada istiyorum. Çalışmaya devam edeceğiz."

"Peki," dedi Harry. Snape'in odasından çıkıp Ron ile Hermione'yi bulmak için içi gidiyordu.

"Geceleri uyumadan önce zihninden her türlü duyguyu çıkaracaksın; bosalt, temiz ve dingin hale getir, anladın mı?"

"Evet," dedi Harry, doğru dürüst dinlemiyordu bile. "Ve haberin olsun, Potter... çalışmadıysan anlarım..." "Tamam," diye mırıldandı Harry. Okul çantasını aldı, omzuna attı, hızlı hızlı odanın kapısına yürüdü. Kapıyı açtığı anda dönüp Snape'e baktı; sırtı Harry'ye dönüktü ve asasının ucuyla Düşünseli'nden düşüncelerini alıp itinayla basına yerlesteriyordu. Harry tek kelime etmeden çıktı, kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Yara izi hâlâ acı verecek şekilde zonkluyordu.

694

Ron ve Hermione'yi kütüphanede, Umbridge'in son yığıdığı ödevlere çalışır halde buldu. Hemen hemen hepsi besinci sınıftan olan baska öğrenciler de yakınlardaki lambayla aydınlanmış masalarda oturuyorlardı; burunlarını kitaplara yapıştırmışlardı, tüy kalemler hummayla yazarken cızırdıyor, tirizli pencerelerden görülen gökyüzü ise gittikçe daha da kararıyordu. Diğer tek ses, Madam Pince'in ayakkaşlarından birinin hafifçe gıcırdamasıydı; kütüphaneci tehditkâr bir şekilde masaların arasında doluyor, kıymetli kitaplarına dokunanların enselerinden ayrılmıyordu. Harry içinin titredigini hissediyordu; yara izi hâlâ acıyordu, sanki atesi vardı. Ron ve Hermione'nin karsısına oturduğunda, pencerede kendini gördü; bembeyazdı, yara izi de her zamankinden daha net bir hal almıştı.

"Nasıl gitti?" diye fısıldadı Hermione. Sonra yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "İyi misin, Harry?"
"Evet... iyiyim... bilmiyorum," dedi Harry sabırsızca, yara izi yeniden acıyınca yüzünü buruşturdu.
"Dinleyin bakın... bir şeyin farkına vardım..."

Ve onlara ne gördüğünü, ne sonuca vardığını anlattı.

"Yani... yani sen şimdi diyorsun ki..." diye fısıldadı Ron, Madam Fince hafiften gıcırdayarak yanlarından geçerken, "o silah -yani Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in pesine düştüğü sey- Sihir Bakanlığı'nda, öyle mi?"

"Esrar Dairesi'nde, öyle olmalı," diye fısıldadı Harry. "O kapıyı baban beni durusmam için mahkeme salonuna götürdüğünde görmüştüm, yılan onu ısırduğunda önünde nöbet tuttuğu kapının o kapı olduğundan da kesinlikle eminim."

695

Hermione nefesim ağır ağır koyverdi.

"Elbette," diye soludu.

"Elbette ne?" dedi Ron, hayli sabırsızca.

"Ron, düşün bir... Sturgis Podmore, Sihir Bakanlı-ğı'nda bir kapıdan geçmeye çalışıyordu... bu kapı olmalı, böyle tesadüf olmaz!"

"Peki, madem Sturgis bizim tarafımızda, niye zorla girmeye çalışıyordu?" dedi Ron.

"İste onu bilmiyorum," diye kabul etti Hermione. "Biraz tuhaf ama..."

Harry, "Peki, ne var Esrar Dairesi'nde?" diye sordu Ron'a. "Baban bu konudan hiç söz etti mi?"

"Orada çalışan insanlara 'Adı-Agza-Alınmayanlar1 diyorlar," dedi Ron, kaslarını çatarak. "Çünkü
Page 260

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kimse tam olarak ne yaptıklarını bilmiyor - bir silah için acayip bir yer."

"Hiç de acayip değil, çok mantıklı," dedi Hermione. "Sanırım, Bakanlık'm geliştirdiği çok gizli bir şey olmalı... Harry, iyi olduğundan emin misin?"

Çünkü Harry az önce ellerini alnına bastırmış, sanki ütölemek istermişçesine ovalamıştı.

"Evet... iyiyim..." dedi, titreyen ellerini indirerek. "Sadece kendimi biraz... Zihinbend'den pek hoşlanmıyorum."

Hermione, halden anlar bir tavırla, "Eminim kimin zihni ardı ardına saldırıya ugrasa, sinirden titrer," dedi. "Bakın, ortak salona gidelim hadi, orada biraz daha rahat ederiz."

Ama ortak salon tıklım tıklımdı, kahkaha ve heyecan doluydu; Fred ve George saka dükkânı mallarının en yenisini sunuyorlardı.

696

"Bassız Sapka'lar!" diye bağırды George, Fred pofu-duk bir pembe tüyle süslenmiş sivri tepeli bir sapkayı kendilerini izleyen öğrencilerin önünde sallarken. "Tanesi iki Galleon, şimdi Fred'i izleyin, hadi!"

Fred, ağız kulaklarında, sapkayı basına taktı. Bir saniye öyle aptal gibi dikildi; sonra sapka ve bas yok oldu.

Kızların birkaçı çılgık attı, ama baska herkes katıla katıla gülüyordu.

"Ve yeniden çıkartıyoruz!" diye haykırdı George. Fred'in eli bir süre omzunun üstündeki havayı el yordamıyla kurcalar gibi oldu; sonra, pembe tüylü sapkayı çıkarınca, bası yeniden göründü.

Dikkati çelinen Hermione, ödevini bir yana bırakıp Fred ile George'u izleyerek, "Bu sapkaların sırrı ne peki?" dedi. "Yani, besbelli bir tür Görünmezlik Büyüsü, ama gö-rünmezlik alanını büyülenen nesnenin sınırları dışına tasımak hayli akıllıca... yine de sanırım ki büyü'nün ömrü pek uzun değildir."

Harry cevap vermedi, hasta gibiydi.

"Bunu yarın yapacağım artık," diye mırıldandı, az önce çıkardığı kitapları gerisingeri çantasına tıkarak.

"Eh, ödev planlayıcına yaz öyleyse!" dedi Hermione yüreklendirircesine. "Ki unutmayasın!"

Harry elini çantasına sokarken Ron'la ikisi bakıştılar. Harry planlayıcıyı çıkardı ve tereddütle açtı.

Harry, Umbridge ödevini yazarken defter, "Sonraya bırakma, seni manfaka!" diye çıkıstı.

Hermione, yüzü ısıls ısıls, deftere baktı.

Harry ödev planlayıcıyı yeniden çantasına koydu ve,

697

"Ben en iyisi gidip yatayım," dedi, ilk fırsatta onu atese atmayı aklının bir kösesine yazarak.

Ortak salonu geçti, ona bir Bassız Sapka takmaya çalışan George'u atlattı, erkekler yatakhanesine giden tas merdivenin huzuruna ve serinliğine ulaştı. Yine hasta gibiydi, tıpkı yılan imgesini gördüğü gece olduğu gibi, ama biraz uzanırsa düzeleceğini düşündü.

Yatakhaneinin kapısını açtı, daha bir adım atmıştı ki feci bir acı hissetti, sanki birisi basının tepesini kesmişti. Nerede olduğunu bilmiyordu, ayakta mı duruyordu, yatıyor muydu, bilmiyordu, kendi adını bile bilmiyordu.

Kulaklarında manyakça bir kahkaha çınılıyordu... uzun süredir olduğundan çok daha mutluydu... sevinçli, coskulu, muzaffer... harika, harika bir şey olmuştü...

"Harry? HARRY!"

Birisi yüzüne vurdu. Çılgınca kahkaha, bir acı çığı-gıyla kesildi. Mutluluk Harry'nin içinden çekiliyor gibiydi, ama kahkaha devam etti...

Gözlerini açtı, açarken de, o çılgın kahkahanın kendi agzından çıktığının farkına vardı. Bunu anladığı anda kahkaha kesildi; Harry soluyarak yerde öylece yattı, tavana baktı, alnındaki yara izi korkunç bir şekilde zonkluyordu. Ron üzerine eğilmisti, çok kaygılanmış görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... bilmiyorum..." dedi Harry soluk soluga, dogrulup oturdu. "Gerçekten mutlu... gerçekten..."

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen mi?"

"İyi bir şey oldu," diye mırıldandı Harry. Yılanın Mr Weasley'ye saldırdığını gördüğünden sonra

Page 261

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

titredigi ka-

698

dar siddetle titriyordu ve kendini çok hasta hissediyordu. "Umdugu bir şey oldu."

Kelimeler agzına gelivermisti, tıpkı Gryffindor soyunma odasında olduğu gibi, sanki bunları Harry'nin agzından bir yabancı söylüyormuş gibi. Öte yandan, dogru olduklarını da biliyordu. Derin derin soluk aldı, kendine hâkim olup Ron'un üstüne kusmamaya çalıştı. Dean ve Seamus'un bu sefer orada olup onu gözleyemediklerine çok seviniyordu.

Ron alçak sesle, "Hermione gelip seni kontrol etmemi istedi," dedi, Harry'nin ayaga kalkmasına yardım ederek. "Diyor ki, Snape zihnini kurcaladıktan sonra, su anda savunman zayıf olabilir... yine de, uzun vadede ise yarayabilir, değil mi?"

Harry'nin yataga gitmesine yardım ederken, kuskuyla onu süzdü. Harry inanmadan, evet anlamında basını salladı ve yastıklarının üzerine yığıldı. O akşam boyuna yere düştüğü için her yanı ağrıyordu, yara izi hâlâ acı verici şekilde karıncalanıyordu. İster istemez, bu ilk Zihinbend girişiminin zihninin direncini güçlendireceğine zayıflattığını hissediyordu; derinden ürpererek, Lord Voldemort'a on dört yılda yaşadığı en büyük mutluluğu tattıracak olayın ne olduğunu merak etti.

699

nru:

YİRMİ BESİNCİ BÖLÜM

•\$&&" ,, • ifeeil;

Böcek Kapanı

Harry'nin sorusu hemen ertesi sabah cevaplandı. Gelecek Postası gelince Hermione onu düzeltip açtı, birinci sayfaya söyle bir baktı ve etraftaki herkesin gözlerini ona dikmesine yol açan küçük bir çığılık attı.

"Ne?" dedi Harry ve Ron bir agızdan.

Hermione cevap vermek yerine gazeteyi masaya, onların önüne serdi ve birinci sayfayı tamamen kaplayan on siyah-beyaz fotografa isaret etti: Dokuzu büyücülerin, onuncusu da bir cadının yüzüydü. Fotograflardaki insanlardan biri sessiz sessiz, alaycı bir şekilde gülüyordu; diğerleri küstah bir tavırla, parmaklarını resimlerinin çerçevesine vurup duruyorlardı. Her resmin altında bir isim vardı ve o kisinin Azkaban'a hangi suçla gönderildiği yazılıydı.

Harry'ye dudak bükerek gülen uzun, solgun çarpık yüzlü bir büyücünün resminin altında, Antonin Dolohov, yazıyordu; Gideon ve Fabian Prewett'ı hunharca öldürmekten mahkûm oldu.

Canı sıkkın bir şekilde resminin kenarına yaslanmış

700

olan yağlı saçlı, çopur yüzlü bir adamın resminin altında ise, Augustus Rookzwood, yazılıydı; Sihir Bakanlığı sırlarını Adı Anılmaması Gereken Kisi'ye sızdırmaktan mahkûm oldu.

Ama Harry'nin asıl dikkatini çelen, cadının resmi oldu. Daha sayfayı gördüğü anda yüzü hemen gözüne çarpmıştı. Resimde uzun, siyah saçları bakımsız ve dağınıktı; oysa Harry onların derli toplu, gür ve parlak halini görmüştü. Kadın sis kapaklı gözleriyle ona dik dik baktı, ince agzının çevresinde magrur, hor gören bir tebessüm vardı. Sirius gibi o da büyük bir güzelliğin izlerini taşıyordu, ama bir şey -belki de Azkaban- güzelliğinin büyük kısmını alıp götürmüştü.

Bellatrix Lestrange, Frank ve Alice Longbottom'a iskence etmek ve ömürlerinin sonuna dek bakıma

muhtaç halde kalmalarına yol açmaktan mahkûm oldu.

Hermione, Harry'ye bir dirsek attı ve ona, dikkatini Bellatrix'e verdiği için henüz okumadığı resimlerin üstündeki manseti gösterdi.

AZKABAN'DAN TOPLU KAÇIS

BAKANLIK ESKİ ÖLÜM YİYEN'LERİN

BLACK'İN ETRAFINDA TOPLANACAGINDAN

KUSKULANIYOR

"Black?" mi dedi Harry yüksek sesle. "Yoksa -?" "Hisst!" diye fısıldadı Hermione telaşla. "Yüksek sesle değil-oku yeter!"

Page 262

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Sihir Bakanlığı dün aksam Azkaban'dan toplu bir kaçış gerçekleştirdiğini duyurdu.

Sihir Bakanı Cornelius Fudge, özel bürosunda gazetecilerle konuşarak, yüksek güvenlik altındaki on mahkûmun dün aksam erken saatlerde kaçtığını ve kendisinin hemen Muggle Basbakanı'm bu kişilerin ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bilgilendirdiğini söyledi.

Fudge dün aksam, "Ne yazık ki kendimizi, iki buçuk yıl önce katil Sirius Black kaçtığında ortaya çıkanın esi bir durumda bulduk," dedi. "İki kaçışın birbiriyle ilgisiz olduğunu da sanmıyoruz. Bu büyüklükte bir kaçış, dışarıdan yardım alındığını gösterir; Azkaban'dan kaçan ilk kişi olan Black'in, baskalarının izinden gelmesine yardımcı olma açısından ideal bir konumda olduğunu unutmamalıyız. Aralarında Black'in kuzini Bellatrix Lestrange'm da bulunduğu bu kişilerin, liderleri olarak Black'in etrafında toplanmalarının muhtemel olduğunu düşünüyoruz. Ancak suçluları ele geçirmek için elimizden geleni yapıyoruz ve sihirle uğrasan topluluğun uyanık ve dikkatli olmasını rica ediyoruz. Bu kişilerin hiçbirine, hiçbir koşul altında yaklaşılmamalıdır."

"Demek bundanmış, Harry," dedi Ron, iyice afallamış görünüyordu. "Dün aksam bunun için mutluyum."

"Buna inanmıyorum," dedi Harry hırlarcasına, "Fudge bu kaçıştan dolayı Sirius'u mu suçluyor?"

"Baska ne gibi bir seçeneği var ki?" dedi Hermione acı acı. "Millet, kusura bakmayın ama Dumbledore beni bunun olabileceği konusunda uyarmıştı, Azkaban muhafızları Lord Voldemort'a katıldı," - kes inildemeyi, Ron - 'sim-

702

di de Voldemort'un en berbat müritleri hapisten kaçtı/ diyemezdi ya. Yani, neredeyse altı aydır herkese seninle Dumbledore'un yalancı olduğunuzu söylüyor, değil mi?"

Hermione gazeteyi yırtarcasına açıp içindeki yazıyı okurken, Harry de Büyük Salon'da etrafına bakındı. Öğrenci arkadaşlarının neden korkmuş görünmediklerini ya da hiç değilse birinci sayfadaki dehşet verici haberi niye tartışmadıklarını merak ediyordu, ama içlerinden pek azı Hermione gibi her gün gazete alıyordu. Onlar burada ev ödevlerinden, Quidditch'ten ve kim bilir baska ne saçmalıklardan söz ederken, bu duvarların dışında on Ölüm Yiyen daha Voldemort'un saflarını güçlendiriyordu.

Öğretmenler masasına göz attı. Orada farklı bir durum vardı: Dumbledore ve Profesör McGonagall koyu bir sohbete dalmışlardı, ikisi de fevkalade ciddi görünüyordu. Profesör Sprout Gelecek Postası'na bir ketçap sisesine dayamıştı ve birinci sayfayı öyle bir dikkatle okuyordu ki, öylece duran kasığındaki yumurta sarısının ince ince kucagina damladığının farkında bile değildi. Bu arada, masanın diğer ucunda Profesör Umbridge bir kâse yulaf lapasını istahlı istahlı yiyordu. Altları torba torba olmuş kurbaga gözleri, bu seferlik yaramazlık eden öğrenci arayarak Büyük Salon'u taramıyordu. Yemegini yutarken kaslarını çatıyor ve bazen de Dumbledore ile McGonagall'm hararetle konuştukları noktaya hain bakışlar atıyordu.

"Aman Tanrım -" dedi Hermione hayretle, hâlâ gazeteye bakıyordu.

"Yine ne oldu?" dedi Harry hemen; epey tedirgindi.

703

"Bu... korkunç," dedi Hermione, sarsılmış halde. Gazetenin onuncu sayfasını katladı ve Harry ile Ron'a verdi.

SİHİR BAKANLIĞI ÇALISANININ TRAJİK VEFATI

Dün gece, Sihir Bakanlığı çalışanı 49 yaşındaki Broderick Bode bir saksı bitkisi tarafından boğulmuş olarak yatagında ölü bulduktan sonra, St Mungo Hastanesi eksiksiz bir soruşturma vaadinde bulundu. Olay yerine çağrılan Sifacılar, ölümünden birkaç hafta önce bir işyeri kazasında yaralanan Mr Bode'u kurtarmayı basaramadılar.

Olay sırasında Mr Bode'un kogosundan sorumlu olan Sifacı Miriam Strout tam maasla açığa alındığı için dün görüşlerini almak için kendisine ulaşamazken, hastane adına bir sözcübüyücü bir

demeç verdi:

"St Mungo, bu trajik kazadan önce sağlığı düzenli bir iyileşme gösteren Mr Bode'un ölümünden büyük üzüntü duymaktadır.

"Koguslarımızın dekorasyonu konusunda katı kurallarımız vardır, ancak Noel döneminde çok

Page 263

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

mesgul olan Sifacı Strout'un, Mr Bode'un komodinindeki bitkinin yarattığı tehlikeyi göz ardı ettiği anlaşılıyor. Mr Bode'un konuşması ve hareketleri düzelme yoluna girdiği için, Sifacı Strout onu bitkisine kendisi baksın diye tesvik etti. Söz konusu bitkinin masum bir Uçukçiçek değil, bir Seytan Kapanı olduğunun farkında değildi ve nekahet dönemindeki Mr Bode bitkiye dokununca, Seytan Kapanı onu bogdu.

"St Mungo, bitkinin kogusta bulunmasına henüz açıklama getirememektedir ve bu konuda bir bilgisi olan bütün cadılarla büyücülerin ortaya çıkmasını rica eder."

704

"Bode..." dedi Ron. "Bode. Bir şey hatırlatıyor ama..."

"Onu görmüştük ya," diye fısıldadı Hermione. "St Mungo'da, hatırlamıyor musunuz? Lockhart'ın karsısındaki yataktaydı, orada öyle yatıyor, tavana bakıyordu. Üstelik Seytan Kapanı'nın gelisini de gördük. O -Sifacı- bunun Noel hediyesi olduğunu söylemişti."

Harry geriye dönerek olayı düşündü. Bogazında safra misali bir dehşet duygusu yükseliyordu.

"Seytan Kapanı'nı nasıl tanımadık? Daha önce görmüştük... bunun olmasını engelleyebilirdik."

"Seytan Kapanı'nın saksı bitkisi kılığında bir hastanede ortaya çıkacağı kimin aklına gelir?" dedi Ron sertçe. "Bizim kabahatimiz değil, suç onu herife yollayanda! Sahiden gıcığın teki olmalı, niye ne aldığını kontrol etmemis ki?"

"Yapma, Ron!" dedi Hermione, sesi titreyerek. "Bence hiç kimse Seytan Kapanı'nı bir saksıya koyup da, ona dokunan herkesi öldüreceğini bilmiyor olamaz. Bu - bu cinayetti... hem de akıllıca bir cinayet... eğer bitkiyi kimin yolladığı belli değilse, cinayeti kimin isledigini nereden bulacaklar?" Harry, Seytan Kapanı'nı düşünmüyordu. O, duruşma gününde asansörle Bakanlık'ın dokuzuncu katına inisini ve Atriyum katında asansöre binen solgun yüzlü adamı hatırlıyordu.

"Bode'la karsılaştım," dedi yavaşça. "Bakanlık'ta babanla birlikteyken gördüm onu."

Ron'un ağzı açık kaldı.

"Evde babamın ondan söz ettiğini duydum! Adı-Ag-

705

za-Almmayan'lardan biriydi - Esrar Dairesi'nde çalışırdı!"

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Hermione gazeteyi tekrar önüne çekti, katladı, birinci sayfadaki on kaçak Ölüm Yiyen'in resimlerine kötü kötü baktı, sonra da fırlayıp ayaga kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Ron, saskınlıkla.

"Bir mektup göndermeye," dedi Hermione, çantasını omzuna vurarak. "Bu... bilmiyorum ki acaba... ama denemeye değer... zaten bir tek ben yapabilirim."

"Böyle yapmasından nefret ediyorum," dedi Ron, Harry ile ikisi masadan kalkıp Büyük Salon'dan ağır ağır çıkarlarken. "Bir kerecik olsun ne yapacağını bize söylese ölür mü yani? Olsa olsa on saniyesini alırdı - hey, Hag-rid!"

Hagrid, Giriş Salonu'nün kapısının yanında duruyor, bir Ravenclaw kalabalığının geçmesini bekliyordu. Hâlâ devlerle ilgili görevinden döndüğü günkü kadar feci çürükler içindeydi ve burun kemigi üzerinde yeni bir kesik vardı.

"İyi misiniz, siz ikiniz?" dedi, gülümsemeye çalışıp onun yerine yüzünü acıyla buruşturdu.

"Sen iyi misin, Hagrid?" diye sordu Harry, Ravenclav7-ların arkasından hantal hantal giden Hagrid'in pesinden yürüyerek.

"İyi, iyi," dedi Hagrid, cılız bir aldırılmazlık girişimiyle; elini salladı, yanından geçen ve beyin sarsıntısına uğratacak bir darbe yemenin kıyısından dönen Profesör Vec-tor'ın ödü koşturdu. "Sadece isim var, iste, malum şeyler -

706

hazırlanacak dersler - pul çürümesine tutulan iki semender - bir de, denemeye çekildim," diye geveledi.

"Denemeye mi çekildin?" dedi Ron, olanca sesiyle. Geçen öğrencilerin çoğu merakla dönüp baktı.

"Kusura bakma - yani - denemeye mi çekildin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Hagrid. "Beklemiyor da degildim, dogrusunu isterseniz. Siz belki fark etmediniz ama, o teftis hiç de iyi geçmedi yani... neyse," derin derin içini çekti. "İyisi mi gideyim de o

Page 264

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

semenderlere biraz daha biber tozu süreyim, yoksa kuyrukları düşecek. Görürüz, Harry... Ron..."
Yorgun argın yürüdü, dış kapıdan çıktı, tas merdivenden ıslak araziye indi. Harry onun gidisini izlerken, kaç

kötü habere daha dayanabilirim acaba, diye merak etti.

*

Hagrid'in deneme süresine çekildiği haberi sonraki birkaç gün içinde bütün okulda duyuldu ama, Harry kızsada da, buna pek üzölen olmadı sanki; hatta aralarında özellikle Draco Malfoy'un göze çarptığı kimileri, bayagı sevinmiş gölündüler. Esrar Dairesi'nin adı duyulmamış bir çalısanının St Mungo Hastanesi'ndeki garip ölümine gelince; bunu bilen ya da aldırnanlar sadece Harry, Ron ve Hermione'ymiş gibiydi. Simdi koridorlarda bir tek sohbet konusu vardı: Gazete okuyan az sayıda kisi sayesinde nihayet hikâyeleri okula sızmış olan on kaçak Ölüm Yiyen. Mahkûmlardan bazılarının Hogsmeade'de göröldüğüne, kiminin sözde Bagıran Baraka'da saklandığına ve tıpkı daha önce Sirius Black'in yaptığı gibi Hogwarts'a zorla gireceklerine dair rivayetler dolasıyordu.

707

Büyücü ailelerinden gelenler, bu Ölüm Yiyen'lerin adlarının neredeyse Voldemort'unki kadar korkuyla söylendiğine tanık olarak büyümüşlerdi; Voldemort'un dehsete dayanan hâkimiyet günlerinde işlemis oldukları suçlar, efsaneviydi. Hogwarts öğrencileri arasında bu kurbanların akrabaları da vardı ve onlar, simdi koridorlarda yürürken kendilerini tüyler ürpertici bir dolaylı şöretin gönülsüz nesnelere konumunda buluyorlardı. Amcası, yengesi ve kuzenleri bu on kisten birinin elinde ölmüş olan Susan Bones, Bitkibilim'de, berbat bir halde, Harry olmanın nasıl bir şey olduğunu artık daha iyi anladığını söyledi.

"Nasıl dayanıyorsun bilmiyorum - korkunç bir şey," dedi açık kalplilikle. Ciyaksak fidelerinin tepisine öyle çok ejderha gübresi döktü ki, rahatsızlıkla kıvranıp çıgık attılar.

Harry'nin kendisinin de, bugünlerde koridorlarda yeniden başlayan mırıldanmaların ve parmakla göstermelerin hedefi olduğu bir gerçektir ama, fııldayanların ses tonlarında ufak bir değisiklik saptamıştı. Artık sanki düşmanca değil de meraklı gibiydiler; hatta bir iki keresinde, konusanların, on Ölüm Yiyen'in Azkaban kalesinden kaçışı konusunda Gelecek Postası'nda çıkan açıklamadan tatmin olmadığına isaret eden seyler duymuştu. Bu kuskucular, kafa karışıklığı ve korku içinde, simdi ellerindeki yegâne diğer açıklamadan medet umuyor gibiydiler, yani Harry ve Dumbledore'un önceki yıldan beri öne sürdükleri açıklamadan.

Deęisen yalnızca öğrencilerin ruh hali de değildi. Artık iki ya da üç öğretmenin koridorlarda alçak sesle, ace-

708

leyle fııldasmalarına hayli sık rastlanır olmuştü, öğrencilerin yaklaştığını gördükleri anda konuşmalarını kesiyorlardı.

"Belli ki artık öğretmenler odasında rahat rahat konuşamıyorlar," dedi Hermione alçak sesle. O, Harry ve Ron, bir gün Tılsım sınıfının dışında Profesör McGonagall, Flit-wick ve Sprout'u kafa kafaya vermiş halde bulmuşlardı. "Umbridge orada olursa konuşamazlar tabii."

"Sizce yeni bir seyler biliyorlar mıdır?" diye sordu Ron, omzunun üstünden üç öğretmene bakarak.

"Biliyorlarsa da biz öğrenemeyiz, değil mi?" dedi Harry kızgınlıkla. "O Kararname'den sonra... kaç numaraya geldik simdi?" Çünkü Azkaban kaçısının hemen ertesi sabahı, binaların ilan tahtalarında yeni duyurular belirmişti:

HOGVWARTS YÜKSEK MÜFETTİSİ'NİN EMRİYLE

Öğretmenlerin bundan böyle öğrencilere, öğretmek için para aldıkları derslerle doğrudan doğruya ilgisi olmayan herhangi bir bilgi vermeleri yasaklanmıştır.

Yukarıdaki yasak, Yirmi Altı Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

imza: Dolores Jane Umbridge, Yüksek Müfettis

Bu son Kararname öğrenciler arasında epey espri konusu olmuştü. Lee Jordan, Umbridge'e, yeni kuralın ko-

709

sullama göre, sınıfın arkasında Patlamalı Pisti oynadıkları için Fred ve George'u azarlama izni
Page 265

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

olmadığını belirtmişti.

"Patlamalı Pisti'nin, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma ile hiç ilgisi yok, Profesör! Bu sizin dersinizle ilgili bir bilgi değil!"

Harry onu bir daha gördüğünde, Lee'nin elinin üstü hayli kötü şekilde kanıyordu. Harry ona Laçan özü tavsiye etti.

Harry, Azkaban kaçışı yüzünden Umbridge'in biraz olsun süngüsünün düşeceğini, sevgili Fudge'mm burnunun dibinde meydana gelen felaket karşısında birazcık utanıp sıkılacağını düşünmüştü. Oysa tam tersine, bu olay onun, Hogwarts'taki hayatı her yönüyle kendi kontrolüne alma yolundaki vahsi arzusunu yoğunlaştırmaktan başka işe yaramamışa benziyordu. En azından vakit kaybetmeden birini okuldan atmakta kararlıydı; tek sorun, önce Profesör Trelawney'nin mi, Hagrid'in mi atılacığıydı.

Artık Kehanet ve Sihirli Yaratıkların Bakımı derslerinin her biri, Umbridge ve yazı altlığının huzurunda yapılıyordu. Umbridge, iç kaldıran bir kokunun yayıldığı kule odasında söminenin yanına sınıyor, Profesör Trelawney'nin gittikçe isterik bir hal alan konuşmalarını kufah ve yedibilimi hakkında zor sorularla kesiyor, öğrencilerin cevaplarını onlar bu cevapları vermeden tahmin etmesi konusunda ısrar ediyor ve sırasıyla kristal küre, çay yaprakları ve eski yazılı taslar konusundaki hünerlerini sergilemesini istiyordu. Harry, Profesör Trelawney'nin bu gerilim altında çok geçmeden dağılacığını düşünüyordu. Bir-

710
kaç kez ona koridorlarda rastladığında -ki genelde kuledeki odasında kaldığı için, bu kendi basına çok sıradışı bir olaydı- Trelawney kendi kendine deli gibi mırıldanıyor, ellerini ovuşturuyor, omzundan geriye dehset dolu bakışlar atıyor, bu arada da buram buram yemek sarabı kokuyordu. Harry, Hagrid hakkında bu kadar kaygılanıyor olmasaydı, Profesör Trelawney için üzülürdü - ama ikisinden biri isinden edilecekse eğer, Harry kimin Hogwarts'ta kalmasını istediğinden emindi. Ne yazık ki Harry, Hagrid'in de Trelawney'den daha iyi bir performans göstermediğinin farkındaydı. Gerçi Hagrid, Hermione'nin tavsiyesini tutmuş görünüyordu, Noel öncesinden beri onlara bir Krup'tan -çatallı kuyruğu dışında Jack Russell cinsi teriyelerden ayırt edilemeyen bir yaratık- daha korkutucu herhangi bir şey göstermemisti ama, o da metanetini yitiriyor gibiydi. Dersler sırasında akli tuhaf bir şekilde başka yerdeydi, sinirliydi, sınıfa anlattıklarının akısını kaçırıyor, sorulara yanlış cevaplar veriyor ve sürekli olarak Umbridge'e endiseli bakışlar atıyordu. Harry, Ron ve Hermione ile arasına da şimdiye dek olmadığı kadar mesafe koymuş ve onu karanlıktan sonra ziyaret etmelerini kesinlikle yasaklamıştı.

"Eğer sizi yakalarsa, hepimizin kellesi gider," dedi onlara, kararlı şekilde; Hagrid'in isini daha da fazla tehlikeye atacaktır bir şey yapmak istemedikleri için, kendilerine engel olup aksamların onun kulübesine gitmekten vazgeçtiler.

Harry'ye sanki, Umbridge tutarlı bir şekilde onu, Hogwarts'taki hayatı yasanır kılan her şeyden yoksun bır-

711
rakıyor gibi geliyordu: Hagrid'in evini ziyaret, Sirius'tan mektup, Atesoku ve Quidditch. O da bildiği tek yolla intikamını aldı - D.O.'ya eskisinin iki katı emek vermeye başladı.

Harry, on Ölüm Yiyen'in daha serbest kaldığı duyulunca hepsinin, hatta Zacharias Smith'in bile, daha sıkı çalışma isteği gösterdiklerini görmekten memnundu, ama kimsenin gelmesi Neville'inki kadar belirgin değildi. Annesiyle babasına saldıranların kaçtığı haberi Neville'de garip, hatta biraz korkutucu bir değişikliğe yol açmıştı. Harry, Ron ve Hermione ile St Mungo'nun kapalı kogusunda karşılaşması hakkında tek bir laf etmemiş, onlar da mesajı almış, bu konuda sessiz kalmışlardı. Bellatrix ve diğer iskencecilerin kaçışı hakkında da hiçbir şey söylememisti. Aslında Neville artık D.O. toplantılarında hemen hemen hiç konuşmuyor, Harry'nin onlara öğrettiği her yeni uğursuzluk büyüsü ve karşı-lanete yorulmak bilmeden çalışıyordu; dikkatini var gücüyle toplamaktan tumbul yüzü burusmuş halde, yaralanır ya da kazaya uğrar mı diye düşünmeden, odadaki herkesten fazla çaba harcıyordu. Ürkütücü bir hızla geliyordu; Harry onlara Kalkan Büyüsü'nü -küçük uğursuzluk büyülerinin yönünü degistirip saldırgana geri dönmelerini sağlamaya yarayan bir yöntem öğrettiğinde, bu büyüyü Neville'den daha çabuk öğrenen tek kişi Hermione oldu.

Page 266

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry, kendisi de Zihinbend'de, Neville'in D.O. toplantılarında ilerlediği kadar ilerlemek için çok şey verirdi. Snape'le zaten yeterince kötü başlayan dersleri, hiç düzel-miyordu. Tam tersine, Harry her dersle birlikte kendini daha da kötü hissediyordu.

712

Zihinbend çalışmaya başlamadan önce yara izi zaman zaman kannca lamırdı; genellikle de geceleri, ya da kafasında Voldemort'un düşüncelerinin veya ruh halinin çıktığı anların ardından. Şimdi işe, yara izinin karıncalanmadığı an yok gibiydi, o sırada basına gelenlerle hiç ilgisi olmayan hiddet ya

da nese sarsıntılarını da sıkça yasıyordu; ve bunlara her zaman, yara izinde duyduğu berbat bir sancı eslik ediyordu. Yavaş yavaş, Voldemort'un ruh halindeki en ufak dalgalanmayı bile alacak şekilde ayarlanmış bir tür antene dönüşmekte olduğu şeklinde korkunç bir hisse kapılmaya başlamıştı; bu artan duyarlılığın başlangıcını da kesinlikle Snape'le yaptığı ilk Zihinbend dersine bağlıyordu. Üstelik artık hemen hemen her gece, koridordan Esrar Dairesi'nin girişine yürüdüğü o rüyayı görüyordu, bu rüya daima onun düz siyah kapının önünde özlem içinde durmasıyla noktalanıyordu.

Harry bu sırrını Ron ile Hermione'ye açtığı zaman, "Belki de biraz hastalık gibidir," dedi Hermione, kaygılı bir halde. "Ateşli hastalık falan gibi. İyilemeden önce daha kötülürsün hani."

Harry lafı hiç dolandırmadan, "Snape'le yaptığım dersler daha beter hale getiriyor," dedi. "Yara izimin acımasından içime fenalık geldi, her gece o koridoru geçmekten de bıktım." Öfkeyle alnını ovuşturdu. "Keske o kapı açılsa, öyle durup ona bakmaktan içime fenalık geldi -"

"Hiç de komik değil," dedi Hermione sert sert. "Dumbledore senin o koridoru rüyanda görmeni istemiyor, yoksa Snape'ten sana Zihinbend dersi vermesini istemezdi. Biraz daha çok çalışman gerekiyor, hepsi bu."

713

"Çalışıyorum!" dedi Harry, sabrı tasarak. "Bir de sen dene istersen - Snape kafanın içine girmeye uğrassın - hiç de eğlenceli bir şey değil, haberin olsun!"

"Belki de..." dedi Ron, ağır ağır.

"Belki de ne?" dedi Hermione, onu terslercesine.

Ron imalı imalı, "Belki de zihnini kapatamaması Harry'nin kabahati degildir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hermione.

"Eh, belki de Snape aslında Harry'ye yardım etmeye çalışmıyordur..."

Harry ve Hermione ona bakakaldılar. Ron ikisine de karanlık ve anlamlı bakışlar attı.

"Belki de," dedi yeniden, daha da alçak sesle, "aslında Harry'nin zihnini daha da açmaya çalışıyordur... Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'in isini kolaylaştırmaya -"

"Kes sesini, Ron," dedi Hermione kızgınlıkla. "Snape'ten kaç kere süphelendin, hiç haklı çıktığın oldu mu? Dumbledore ona güveniyor, Snape Yoldaslık için çalışıyor, yetmiyor mu?"

"Eskiden bir Ölüm Yiyen'di," dedi Ron inatla. "Ve onun gerçekten taraf degistirdiğini gösteren bir kanıt görmedik hiç."

"Dumbledore ona güveniyor," diye tekrarladı Hermi-noe. "Eger Dumbledore'a da güvenemezsek, kimseye güvenemeyiz demektir."

*

Kaygılanacak bu kadar çok şey ve yapacak bu kadar çok iş varken -besinci sınıfları çoğu zaman gece yarısını geçene kadar ayakta tutan sasırtıcı miktarda ödev, gizli

714

D.O. toplantıları ve Snape'le düzenli olarak yapılan dersler- ocak korku verecek kadar hızla geçiyor gibiydi. Harry daha neye ugradığını anlayamadan subat gelmişti bile; beraberinde daha nemli, daha sıcak bir hava getirmiş ve yılın ikinci Hogsmeade ziyareti ufukta belirmişti. Köyü birlikte ziyaret etmeye karar verdiklerinden beri Harry'nin Cho ile konuşmaya ayıracak pek az vakti olmuştum ama, birden kendini sadece onunla birlikte geçirmesi gereken bir Sevgililer Günü'yle karşı karşıya buldu.

Page 267

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ayın on dördüncü gününün sabahı itina ile giyindi. O ve Ron tam posta baykuslarının gelmesi saatinde kahvaltıya indiler. Hedwig orada değildi -zaten Harry'nin de onu beklediği yoktu- ama onlar masaya otururken, Hermione yabancı bir boz baykusun gagasındaki mektubu çekistiriyordu. "Nihayet!" dedi. "Eger bugün de gelmeseydi..." Zarfı hevesle açıp içinden küçük bir parsömen parçası çıkardı. Mesajı okurken gözleri süratle bir sağa bir sola gezindi ve yüzüne karanlık bir memnuniyet ifadesi yayıldı.

"Dinle, Harry," dedi, basını kaldırıp ona bakarak, "bu sahiden önemli. Acaba öğlen sıralarında Üç Süpürge'de benimle buluşabilir misin?"

"Sey... bilmem ki," dedi Harry, kararsız bir şekilde, "Cho bütün günü onunla geçirmemi bekleyebilir. Ne yapacağımızı hiç konuşmadık."

"Eh, gerekiyorsa onu da getir," dedi Hermione ısrarla. "Ama gelirsün, değil mi?"

"Tamam da, niye?"

"Simdi sana anlatacak vaktim yok, buna hemen cevap vermeliyim."

715

Ve bir elinde sıkı sıkı tuttuğu mektup, öbür elinde bir dilim kızarmış ekmekle, telasla Büyük Salon'dan çıktı.

Harry, "Geliyor musun?" diye sordu Ron'a, ama Ron üzgün bir ifadeyle basını iki yana salladı. "Ne şimdi, ne sonra gelebilirim Hogsmeade'e; Angelina bütün gün antrenman yapmamızı istiyor. Sanki bir faydası olacakmış gibi; ömrümde gördüğüm en berbat takımımız. Sloper ve Kirke'yi görmelisin, acınacak haldeler, benden bile beterler." Derin derin içini çekti. "Angelina niye takımdan ayrılmama izin vermiyor, bilmem ki."

"Formda olduğun zaman iyisin de ondan," dedi Harry kızgınlıkla.

Ron'un derdini anlayışla karşılamak ona zor geliyordu, önlerindeki Hufflepuff maçında oynayabilmek için Harry'nin feda etmeyeceği şey yok sayılırdı. Ron da onun ses tonunu fark etmiş gibiydi, çünkü kahvaltı sırasında bir daha Quidditch lafı etmedi, kısa süre sonra da birbirleriyle biraz sogukça vedalastılar. Ron, Quidditch sahasına gitti, Harry ise, bir çay kasığının arkasındaki yansımasına bakarak saçını düzeltmeye çalıştıktan sonra, Cho ile buluşmak için Giriş Salonu'nün yolunu tuttu. Çok endiseliydi, acaba konuşacak ne bulacağız, diye merak ediyordu.

Cho, meseden yapılmış ön kapının yanında durmuş, onu bekliyordu, at kuyruğu yaptığı uzun saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Harry ona doğru yürürken ayakları sanki vücuduna göre fazla büyükmüş gibi geldi ve birden kolları ona fena halde batmaya başladı; iki yanında sallanırken kim bilir ne kadar aptalca görünüyorlardı.

"Selam," dedi Cho, biraz soluk soluga.

716

"Selam," dedi Harry.

Bir an birbirlerinin yüzüne baktılar, sonra Harry, "Eh - sey - gidelim mi öyleyse?" dedi.

"Aa-evet..."

Filch'in, listesine bakıp tek tek kontrol ettiği insanlardan oluşan kuyruğa katıldılar, arada bir göz göze geliyor ve sahte sahte sırtıyorlardı, ama birbirleriyle konuşmuyorlardı. Harry temiz havaya çıkınca biraz rahatladı, elini ayagını nereye koyacağını bilemeden öyle ayakta dikil-mektense sessizce yürümek ona daha kolay geldi. Taptaze, esintili bir gündü ve Quidditch stadyumunun yanından geçerken, Harry'nin gözüne tribünlerin tepesinden hızla geçen Ron ile Ginny çarptı; orada onlarla birlikte uçmuyor diye içinde korkunç bir burukluk hissetti.

"Çok özölüyorsun, değil mi?" dedi Cho.

Harry dönüp baktığında, Cho'nün gözlerinin üstünde olduğunu gördü.

"Evet," diye içini çekti. "Özölüyorum."

"Üçüncü sınıfta ilk kez birbirimize karşı oynayışımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Cho.

"Evet," dedi Harry, sırtarak. "Beni boyuna bloke etmistin."

"Ve Wood da sana, centilmenlik etmenin sırası olmadığını, gerekirse beni süpürgelemeden düşürmeni söylemişti," dedi Cho, geçmisi yâd eden bir gülümsemeyle. "Onu Porttree'nin Gururu'na almışlar diye duydum, doğru mu?"

"Hayır, Puddlemere Birliği'ne; geçen yıl onu Dünya Kupası'nda gördüm."

Page 268

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

717

"Aa, ben de görmüştüm seni orada, hatırladın mı? Aynı kamptaydık. Çok iyiydi, değil mi?" Quidditch Dünya Kupası konusu onları yoldan aşağı inene ve kapılardan dışarı çıkana kadar idare etti. Harry, Cho'yla konuşmanın ne kadar kolay olduğuna inanamı-yordu -aslında, Ron ve Hermione ile konuşmaktan hiç de daha zor değildi- ve tam kendine güven duyup neselenmeye başlıyordu ki, aralarında Pansy Parkinson'ın da olduğu büyük bir Slytherin kızları çetesi yanlarından geçti.

"Potter ve Chang!" diye cıvıkladı Pansy, küçümseyici bir kıkırdama korusu esliğinde. "Öğk, Chang, sende de zevk yokmuş... Diggory yakışıklıydı hiç değilse!"

Kızlar hızlandı, anlamlı anlamlı konuşup çığlık atıyor, Harry ve Cho'ya abartılı bakışlar fırlatıyorlardı; arkalarında huzursuz bir sessizlik bıraktılar. Harry, Quidditch hakkında söyleyecek başka bir şey bulamadı, yüzü hafifçe kızaran Cho ise ayaklarına bakıyordu.

"Ee... nereye gitmek istersin?" diye sordu Harry, Hogsmeade'e girdiklerinde. High Street, bir aşağı bir yukarı turlayan, dükkânların vitrinlerine göz atan ve kaldırımlarda toplansan öğrencilerle doluydu.

"Aa... fark etmez," dedi Cho, omuz silkere. "Sey... dükkânlara falan bakalım mı?"

Dervish and Banges'e doğru yürüdüler. Vitrine büyük bir poster yapıştırılmıştı, birkaç Hogsmeade'li

ona bakıyordu. Harry ve Cho yaklaşıncaya yana çekildiler ve Harry kendini bir kez daha on kaçak Ölüm Yiyen'in resimlerine bakarken buldu. Poster, "Sihir Bakanlığı'nın Emriyle", resimlerdeki mahkûmların yeniden ele geçmesine yol aç-

718

çak bir bilgi veren herhangi bir cadı ya da büyücüye bin Galleon ödül vaat ediyordu.

"Tuhaf, değil mi?" dedi Cho alçak sesle, Ölüm Yiyen'lerin resimlerine bakarak, "Sirius Black'in kaçısını hatırlıyor musun, o zaman Hogsmeade'de onu arayan Ruh Emici'lerin dolastığını? Simdi on tane Ölüm Yiyen kaçak durumda, oysa ortada hiç Ruh Emici yok..."

"Evet," dedi Harry, gözlerini Bellatrix LeStrange'm resminden ayırıp High Street'i tararken. "Evet, acayip."

Etrafta Ruh Emici olmayışına üzülmüyordu ama, simdi düşünüyordu da, yoklukları çok anlamlıydı. Sadece Ölüm Yiyen'lerin kaçmasına meydan vermekle kalmamışlardı, onları arama zahmetine de girismiyorlardı... artık gerçekten de Bakanlık kontrolü dışında gibiydiler.

On kaçak Ölüm Yiyen, Harry ile Cho'nun önünden geçtikleri her dükkânın vitrininden onlara bakıyordu. Scrivenshaft'ın önünden geçerlerken yağmur yağmaya başladı; soguk ve iri yağmur damlaları Harry'nin yüzüne ve ensesine çarpıp duruyordu.

"Sey... kahve içmek ister miydin?" dedi Cho tereddütle. Yağmur hızlanmıştı.

"Evet, tamam," dedi Harry, etrafına bakarak. "Nerede?"

"Aa, burada sahiden çok hos bir yer var; Madam Pud-difoot'a hiç gitmedin mi?" dedi Cho neseyle, önüne düşüp bir yan yoldan geçti ve Harry'nin daha önce hiç gözüne çarpmayan küçük bir çayhaneye girdi. Tıkıs tıkıs, buharla dolu ufak bir yerd, her şey fırfırlar ya da fiyonklarla süslenmiş gibiydi. Harry, Umbridge'in odasını hatırladı, içinde tatsız bir duygu kabardı.

719

"Çok seker, değil mi?" diye sordu Cho mutlu mutlu.

"Sey... evet," dedi Harry, aklındaki söyleyerek.

"Bak, Sevgililer Günü için süslemiş!" dedi Cho, küçük, daire şeklindeki masaların üstünde süzülen ve zaman zaman oturanların basından aşağı pembe konfetiler atan birkaç altın melegi göstererek. "Aaa..."

Bugulanmış pencerenin yanındaki tek bos masaya oturdular. Ravenclaw Quidditch Kaptanı Roger Davies, güzel, sarımsın bir kızla yarım metre ötede oturuyordu. El ele tutuşmuşlardı. Bu görüntü Harry'yi tedirgin etti, özellikle de çayhaneye bakıp tamamen çiftlerle dolu olduğunu, hepsinin de el ele oturduğunu görünce. Belki Cho da onun elini tutmasını bekleyecekti.

"Size ne verebilirim, canlarım?" dedi Madam Puddi-foot, pırıl pırıl siyah bir topuzu olan pek dolgun vücutlu bir hanımdı; onların masasıyla Roger Davies'lerin masasının arasından güçlükle, sıkı sıkıya geçti.

Page 269

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"İki kahve lütfen," dedi Cho.

Kahveleri gelene kadar geçen süre içinde, Roger Davies ve kız arkadaşı sekerliklerinin üzerinden uzanıp öpüsmeye başlamışlardı. Harry, keske yapmasalar, diye düşündü; Davies bir örnek olusturuyordu, Cho çok geçmeden onunla rekabet etmesini bekleyebilirdi. Yüzünün gitgide kızardığını hissetti, pencereden dışarı bakmaya çalıştı, ama pencere öyle bir bugulanmıştı ki, dışarıdaki sokakı göremiyordu. Cho'ya bakacağı anı ertelemek için, sanki boyalan inceli-yormuş gibi gözlerini tavana dikti, tepelerinde süzülen melek yüzüne avuç dolusu konfeti attı.

720

Sıkıntılı birkaç dakikanın ardından, Cho, Umbridge'den laf açtı. Harry bir ferahlama hissiyle bu fırsatın üstüne atladı, onu çekistirerek bir süre hoşça vakit geçirdiler. Ancak bu konu zaten D.O. toplantılarında öyle derinden derine tartışılmıştı ki, fazla uzun sürmedi. Yine sessizlik çöktü. Harry komsu masadan gelen sapırdamaların fena halde farkındaydı; söyleyecek başka bir şey bulmak için beynini çılgınca zorladı.

"Sey... dinle, öğlen vakti benimle Üç Süpürge'ye gelmek ister misin? Orada Hermione GrangerTa bulusaca-gım."

Cho kaslarını kaldırdı.

"Hermione Granger'la mı bulusacaksın? Bugün mü?"

"Evet. Yani, bulusalım, dedi; ben de, bulusurum, diye düşündüm. Sen de benimle gelmek ister misin? Gelmenin bir sakıncası olmadığını söyledi."

"Ya... öyle demek... ne kibar davranmış."

Ama Cho'nun bunu hiç de kibar buluyor gibi bir hali yoktu. Tam tersine, ses tonu soguktu ve

birden hayli ürkütücü görünmeye başlamıştı.

Tam bir sessizlik içinde birkaç dakika daha geçti, Harry kahvesini öyle hızla içiyordu ki, çok geçmeden bir fincan daha istemesi gerekecekti. Yanlarında Roger Davies ve kız arkadaşı, dudaklarından birbirlerine zamklanmış gibi görünüyordular.

Cho'nun eli masada, kahvesinin yanında duruyordu ve Harry, o eli tutmak için üstünde giderek artan bir baskı hissediyordu. Yap gitsin, dedi kendi kendine, göğsünde birbirine karışmış bir panik ve heyecan pınarı

721

yükselirken, uzan tut, olsun bitsin. Elini otuz santim öteye uzatıp onun eline dokunmanın, havada hızlanan bir Snitch'i yakalamaktan çok daha zor olması hayret vericiydi...

Ama tam elini ileri uzatırken, Cho kendininkini masadan çekti. Simdi, hafiften ilgiyle, Roger Davies'in kız arkadaşını öpmesini gözlüyordu.

"Bana çıkma teklif etti, biliyor musun?" dedi sakın bir sesle. "İki hafta önce. Roger. Ama ben reddettim."

Elini masada birden ileri uzatmasını mazur göstermek için sekerligi kavramış olan Harry, Cho'nun bunu ona niye söylediğini bilemiyordu. Eger komsu masada Roger Davies tarafından sapır supur öpülmek istiyorduydu, niye Harry'yle çıkmayı kabul etmişti ki?

Bir şey demedi. Melekleri onlara bir avuç konfeti daha savurdu; bir kısmı, Harry'nin içmek üzere olduğu, kahveden artakalan soguk telveye kondu.

"Geçen yıl buraya Cedric'le gelmistim," dedi Cho.

Onun ne dediğini kavraması için geçen bir iki saniyede Harry'nin içi buz tuttu. Su anda, çevrelerinde öpülen çiftler varken ve baslarının üstünde bir melek süzülürken, Cho'nun Cedric'ten söz etmek istediğine inana-mıyordu.

Cho yeniden konustugunda sesi oldukça tizleşmişti.

"Ne zamandır sana sormak istiyordum... Cedric -benden s-söz - etti mi - ölmeden önce?"

İşte bu, Harry'nin hayatta konuşmak istediği son konuydu, hele Cho'yla.

"Sey - hayır -" dedi yavaşça. "Bir - bir şey söyleyecek

722

vakti yoktu. Sen... sey... yani... tatilde çok Quidditch izliyor musun? Hortumlar7! tutuyorsun, değil mi?"

Page 270

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Kendi sesi kulagina yapmacık bir sekilde canlı ve neseli geldi. Dehset içinde, Cho'nun gözlerine yine yaslar doldugunu gördü, tıpkı Noel'den önceki son D.O. toplantısından sonra olduğu gibi.

"Bak," dedi çaresizce, baskaları duymasın diye öne eğildi, "su anda Cedric'ten söz etmeyelim... baska seylerden konusalım..."

Ama belli ki yanlış bir şey söylemişti.

"Sanmıstım ki," dedi Cho, gözyaşları masaya akararak, "sen an-anlarsın sanmıstım! Bu konuda konuşmaya ihtiyacım var! Senin de - senin de var her-herhalde! Yani, ne de olsa olanları gördün, de-değil mi?"

Her şey bir kâbustaki kadar yanlış geliyordu; Roger Davies'in kız arkadaşı, Cho'nun ağlayısına bakmak için kendini oğlanın dudaklarından koparmıştı.

"Eh - konustum zaten," dedi Harry fısıltıyla, "Ron ve Hermione'yle, ama -"

"Ya, Hermione Grangerla konuşuyorsun demek!" dedi Cho, kulagı rahatsız edecek kadar tiz bir sesle. Simdi yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Öpülen birkaç çift daha onlara bakmak için birbirinden ayrıldı. "Ama benimle konuşmuyorsun! Be-belki de en iyisi biz... simdi he-hesabı ödeyelim ve sen git, Hermione G-Granger'la buluş, belli ki bunu istiyorsun!"

Harry ona bakakaldı, iyice afallamıştı. Cho fırfırlı bir peçete alıp, gözyasıyla parlayan yüzünü sildi.

Harry, "Cho?" dedi halsizce. Keske Roger kız arkada-

723

sına yeniden sarılıp öpmeye baslasa da, kız, gözleri faltası gibi açılmış, onunla Cho'ya bakmaktan vazgeçse, diye düşünüyordu.

"Hadi, git!" dedi Cho, simdi yüzünü peçeteye gömmüs, ağlıyordu. "Bana niye çıkma teklif ettin bilmem, madem hemen sonra baska kızlarla buluşma ayarlayacaktın. .. Hermione'den sonra kaç kızla buluşuyorsun?"

"Öyle bir şey yok!" dedi Harry. Onun niye kızdığını nihayet anladığı için öyle rahatlamıştı ki, güldü. Bunun da hata olduğunu anladı ama, bir saniye geç kalmıştı.

Cho fırlayıp ayaga kalktı. Bütün çayhane sessizleşmiş-ti, simdi herkes onlara bakıyordu.

"Görüşürüz, Harry," dedi dramatik bir edayla ve hafiften hıçkırarak kosup kapıyı hınçla açtı, hızlı adımlarla sakır sakır yagan yağmura çıktı.

"Cho!" diye seslendi Harry, ama kapı Cho'nün ardından melodik bir çınlamayla çarpıp kapanmıştı bile.

Şimdi çayhaneye tam bir sessizlik hâkimdi. Herkesin gözü Harry'nin üstündeydi. Masaya bir Galleon attı, sa-çındaki pembe konfetileri silkeledi ve o da Cho'nün arkasından çıktı.

Artık bardaktan bosararcasına yağmur yağıyordu, Cho da meydanda yoktu. Harry neler olduğunu bir türlü anlaya-mıyordu; yarım saat önce her şey yolunda gidiyordu oysa.

"Kadınlar!" diye mırıldandı öfkeyle, elleri ceplerinde, yağmurun yıkadığı sokakta suların içinde sapır supur yürürken. "Niye Cedric'ten söz etmek istedi ki sanki? Niye insan kılığında bir su hortumu gibi davranmasına yol açan konuları açıp duruyor ki?"

724

Saga döndü ve sulan etrafa sıçratarak kosmaya başladı, birkaç dakika sonra Üç Süpürge'nin kapısına gelmişti. Hermione'yle buluşmak için saatin henüz çok erken olduğunu biliyordu, ama belki aradaki süreyi geçirmek için burada birine rastlarım, diye düşünmüştü. Islak saçını silkeleyerek gözlerinden çekti ve etrafa bakındı. Hagrid bir kösedeki tek basına oturmuştu, çok mutsuz görünüyordu.

"Selam, Hagrid!" dedi, tıklım tıkıs masaların arasından zorla geçip onun yanına bir iskemle çekerken.

Hagrid yerinden zıpladı ve Harry'ye sanki onu tanımakta güçlük çekiyormuş gibi baktı. Harry onun yüzünde iki yeni kesikle birkaç çürük daha olduğunu gördü.

"Ha, sen misin, Harry," dedi Hagrid. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Harry. Ama Hag-rid'in hırpalanmış ve yaşlı halinin yanında, kendisinin aslında yakıncak pek fazla bir şeyi olmadığı hissine kapıldı. "Sev - sen iyi misin?"

"Ben mi?" dedi Hagrid. "Aa evet, harikayım, Harry, harika."

Büyük bir kova boyundaki masrapasının derinliklerine doğru baktı ve içini çekti. Harry ona ne

Page 271

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı diyeceğini bilemedi. Bir an yan yana sessizlik içinde oturdular. Sonra Hagrid birden, "Aynı teknedeyiz, sen ve ben, değil mi, 'Arry?" dedi.

"Ee -" dedi Harry.

"Evet... daha önce de söylemistim... ikimiz de top-lumdusunuz falan," dedi Hagrid, bilge bir edayla kafasını sallayarak. "Ve ikimiz de öksüzüz. Evet... ikimiz de öksüz."

725

Masrapasından koca bir yudum aldı.

"Farklı bir şey tabii, insanın iyi bir ailesi olması," dedi. "Benim babam iyi adamdı. Senin annenle baban da iyiydi. Eger yarasalar, hayat farklı olurdu, değil mi ha?"

"Evet... sanırım," dedi Harry ihtiyatla. Hagrid çok tuhaf bir ruh hali içinde gibiydi.

"Aile," dedi Hagrid, umutsuzluk içinde. "Sen ne dersen de, kan önemlidir..."

Ve gözünden bir damla kan sildi.

"Hagrid," dedi Harry, kendine hâkim olamayarak, "bu yaralar nasıl oluyor?"

"Ha?" dedi Hagrid, sasmıs göründü. "Ne yaraları?"

"Bütün bunlar!" dedi Harry, parmağıyla Hagrid'in yüzünü isaret ederek.

"Haa... onlar sadece her zamanki çarpma izleriyle çürükler, Harry," dedi Hagrid basından atarcasına. "Çetin bir isim var."

Masrapasını kafasına dikti, masaya koydu ve ayaga kalktı.

"Görüşürüz, Harry... kendine dikkat et."

Ve perisan halde, hantal hantal yürüyerek birahaneden çıktı, selden farksız yağmurda gözden kayboldu. Harry onun gidisini izlerken kendini berbat hissediyordu. Hagrid mutsuzdu ve bir şey saklıyordu, ama yardım kabul etmemeye kararlı görünüyordu. Neler oluyordu? Ne var ki, Harry bu konuda daha fazla düşünmeden, birinin ona seslendiğini duydu.

"Harry! Harry, buradayız!"

Hermione, salonun karşı yanından ona el sallıyordu.

726

Harry ayaga kalkıp kalabalık birahane içinde ona doğru gitti. Aralarında birkaç masa kala, Hermione'nin yalnız olmadığını fark etti. Masasında, Harry'nin aklına bile gelmeyecek içki arkadaşları vardı: Luna Lovegood ve eskiden Gelecek Postası'nda çalışan gazeteci Rita Skeeter, yani Hermione'nin dünyada en sevmediği insanlardan biri.

"Erken geldin!" dedi Hermione, ona yanında yer açarak. "Cho'yla birliktessin sanıyordum, bir saatten önce beklemiyordum seni!"

"Cho?" dedi Rita hemen, yerinde dönerek aç gözlerle Harry'ye baktı. "Bir kız mı?"

Timsah derisi çantasını kapıp içinde bir seyler arandı.

Hermione, Rita'ya sakın sakın, "Harry yüz kızla bile birlikte olsa, seni ilgilendirmez," dedi. "Bu yüzden onu hemen ortadan kaldır."

Rita tam çantasından asit yesili bir tüy kalem çıkarmak üzereydi. Sanki zorla Kokanözsü içirilmiş gibi görünerek, çantasını çarpıp kapattı.

"Ne isler karıştırıyorsun?" diye sordu Harry, oturup sırasıyla Rita, Luna ve Hermione'ye bakarak.

"Mükemmel Küçükhanım sen gelmeden önce tam da bana onu söylemek üzereydi," dedi Rita.

İçkisinden hö-pürdeterek koca bir yudum aldı. "Sanırım onunla konuşmama izin var, değil mi?" diye çıkıstı Hermione'ye.

"Evet, sanırım," dedi Hermione soguk soguk.

issizlik Rita'ya yaramamıstı. Daha önce özenli bukleler halinde yapıli olan saç simdi dagınıktı, yüzünün etrafında düz ve cansız sarkıyordu. Bes santimlik tırnakların-

727

daki koyu kırmızı oje yer yer dökülmüştü ve kanatlı göz-lügündeki sahte mücevherlerden ikisi eksikti, içkisinden koca bir yudum daha alıp, çaktırmadan, "Güzel kız, öyle mi, Harry?" dedi.

"Harry'nin ask hayatı hakkında tek bir kelime daha edersen anlasma suya düşer, ona göre," dedi Hermione öfkeyle.

"Hangi anlasma?" dedi Rita, ağızını elinin tersiyle silerek. "Henüz bir anlasmadan söz etmedin, Titiz Küçükha-nım, bana sadece buraya gelmemi söyledin. Ah, gün gelecek..." Onu titreten, derin bir

Page 272

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
soluk aldı.

"Evet, evet, gün gelecek, Harry ve benim hakkımda daha baska korkunç yazılar da yazacaksın," dedi Hermione kayıtsızca. "Git de bundan korkacak birilerini bul, olur mu?"

Rita, bardağının üstünden Harry'ye yan yan bakarak, "Bu yıl Harry hakkında benim yardımım olmadan da sürüyle korkunç yazı yazdılar," dedi ve hoyrat bir fısıltıyla ekledi: "Neler hissettin, Harry? İhanete ugramıs gibi mi? Yarı delirmis gibi mi? Yanlıs anlaşılmıs gibi mi?"

"Öfke duyuyor tabii," dedi Hermione, sert ve net bir sesle. "Çünkü Sihir Bakanı'na gerçeği söyledi, ama Bakan ona inanmayacak kadar budala."

"Demek sahiden bu hikâyede ısrarlısın, öyle mi, Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin geri döndüğü konusunda?" dedi Rita. Bardağını indirdi, parmağı timsah derisi çantasının tokasına dogru özlemle uzanırken, Harry'ye delici bir bakış attı. "Dumbledore'un herkese Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğü ve senin de bunun yegâne ta-

728

nığı olduğuna dair anlattığı o saçma sapan hikâyede hâlâ ısrarlısın, ha?"

"Ben yegâne tanığı degildim," diye hırladı Harry. "Orada bir düzine Ölüm Yiyen de vardı, isimlerini ister misin?"

"Bayılırim," dedi Rita soluk soluga. Simdi bir kez daha çantasını kurcalıyor ve Harry'ye sanki hayatta gördüğü en güzel seymis gibi bakıyordu. "Koca kapkalın bir manset: 'Potter Suçluyor...'. Bir alt-manset: 'Harry Potter, Hâlâ Aramızda Olan Ölüm Yiyen'lerin Adlarını Veriyor.' Ve sonra, senin güzel bir fotoğrafının altında, 'Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in saldırısından kurtulan 35 yasındaki sorunlu yeniyetme Harry Potter, dün büyücü toplulugunun saygın ve önde gelen üyelerini Ölüm Yiyen olmakla suçlayarak ağır tepkilere yol açtı...'"

Tez-Tekrar Tüyü simdi resmen elindeydi, hatta ağızına yaklaşıyordu ki, yüzündeki cosku dolu ifade silindi.

"Ama tabii," dedi, tüyü indirip Hermione'ye yiyecek-mis gibi bakarken, "Mükemmel Küçükhanım bu hikâyenin gazetede çıkmasını istemez, değil mi?"

"Aslında," dedi Hermione tatlı tatlı, "Mükemmel Küçükhanım tam da bunu istiyor."

Rita ona bakakaldı. Harry de öyle. Luna ise pes perdeden, hulyalı hulyalı "Kralımızsın Weasley"yi söyleyerek, bir çubuga takılmış kokteyl sogamıyla içkisini karıstırdı.

"Onun Adı Amlmaması Gereken Kisi hakkında söylediklerini haber yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu Rita Herimone'ye, alçak sesle.

"Evet, istiyorum," dedi Hermione. "Gerçek hikâyeyi. Her seyi. Virgülü virgölüne Harr'nin anlattığı gibi. Sana

729

bütün ayrıntıları verecek; orada gördüğü, kimlikleri bilinmeyen Ölüm Yiyen'lerin adlarını söyleyecek, Volde-mort'un şimdi neye benzediğini anlatacak - öf, toparla kendini," dedi küçümseyerek, masanın öbür yanına bir peçete fırlattı; çünkü Rita, Voldemort'un adını duyunca yerinden öyle bir zıplamıştı ki, Atesviskisi bardağının yarısını üstüne dökmüştü.

Rita pis yağmurlugunun önünü sildi, hâlâ Hermi-one'ye bakıyordu. Sonra dobra dobra, "Gelecek Postası bunu basmaz," dedi. "Belki farkında degilsindir ama, hiç kimse onun martavallarına inanmıyor. Herkes onun hayal gördüğünü düşünüyor. Simdi, eger hikâyeyi bu açıdan yazmama izin verirsen -"

Hermione öfkeyle, "Harry'nin nasıl keçileri kaçırdığına dair yeni bir yazıya ihtiyacımız yok!" dedi.

"Onlardan çok çıktı nasılsa, istemez! Ben ona gerçeği söyleme fırsatı verilsin istiyorum!"

"Böyle bir yazı için talep yok," dedi Rita soguk soguk.

"Yani, Gelecek Postası basmaz, çünkü Fudge onlara izin vermez demek istiyorsun," dedi Hermione hiddetle.

Rita, Hermione'ye uzun uzun, sert sert baktı. Sonra masanın üstünden ona dogru egilerek, is bilir bir tavırla, "Tamam," dedi, "Fudge, Gelecek Postası'na baskı yapıyor ama, aynı hesap. Harry'yi iyi gösteren bir yazıyı basmazlar. Kimse bunu okumak istemez. Kamuoyu beklentilerine aykırı. Bu son Azkaban firarı insanları yeterince kaygılandırdı zaten. İnsanlar, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğüne inanmak istemiyor, o kadar."

Page 273

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Demek Gelecek Postası'nın varolma nedeni, insanlara

730

duymak istedikleri seyleri söylemek, öyle mi?" dedi Hermione igneli igneli.

Rita yeniden dogruldu, kaslarını kaldırdı ve Atesvis-kisi bardağını kafasına dikti.

"Gelecek Postası'nın varolma nedeni, satmak, seni aptal kız!" dedi soguk bir edayla.

"Babam onun berbat bir gazete oldugunu düşünüyor," dedi Luna, beklenmedik sekilde konusmaya katılarak. Kokteyl soganını emerek muazzam, patlak, hafifçe çılgın gözleriyle Rita'yı süzdü.

"Babam, halkın bilmeye ihtiyacı oldugunu düşündüğü, önemli hikâyeler basar. Para kazanmaya aldırılmaz."

Rita, Luna'ya hor gören bir bakış attı.

"Sakin baban aptal bir küçük köy bülteni yayımlıyor olmasın?" dedi. "Herhalde Muggle'larla İçli Dıslı Olmanın Yirmi Bes Yolu ve bir sonraki Getir/Uçur Satışı'nın tarihi falan vardır ha?"

"Hayır," dedi Luna, soganım Solungaçsuyu'na yeniden batırarak, "Dırdırcı'nın editörü."

Rita öyle yüksek sesle "hıh" dedi ki, yakındaki bir masada oturan insanlar korkuyla dönüp baktılar.

"Demek 'halkın bilmeye ihtiyacı oldugunu düşündüğü önemli hikâyeler7, öyle mi?" dedi, onu yerin dibine geçirmek istercesine. "O paçavranın içerigini bahçemde gübre niyetine kullanırım ben."

"Eh, öyleyse kaliteyi biraz yükseltmek için bu sanstan yararlanabilirsin, degil mi?" dedi Hermione tatlı tatlı. "Luna babasının, Harry'nin söyleşisini almaktan hayli rmemnun olacağını söylüyor. Orada yayımlanacak."

731

Rita bir an ikisine de baktı, sonra çılgıktan farksız bir kahkahayla sarsıldı.

"Dırdırcı!" dedi, gıdaklarcasına gülererek. "Söylesisi Dırdırcı'da çıkarsa insanlar onu ciddiye alır mı sanıyorsun?"

"Kimileri almaz," dedi Hermione, sakın bir ses tonuyla. "Ama Gelecek Postası'nın Azkaban firarı hakkındaki yorumunda koskoca bosluklar var. Sanırım çoğu kisi, neler olup bittiginin daha iyi bir açıklaması yok mu diye merak ediyor ve eger alternatif bir hikâye olursa, hatta -" yan yan Luna'ya baktı, "- sıradışı bir dergide bile yayımlanmış olsa - bunu okumayı isteyeceklerdir."

Rita bir an hiçbir sey söylemedi; basını hafifçe yana egerek Hermione'yi kurnaz kurnaz süzdü.

"Pekâlâ, bir an için diyelim ki, bunu yaptım," dedi birden. "Ne kadar para alacağım?"

"Babamın insanlara dergiye yazı yazdılar diye para ödediğini sanmıyorum pek," dedi Luna hulyalı hulyalı. "Bunu bir seref saydıkları için yaparlar, tabii bir de isimlerini basılı görmek için."

Rita Skeeter öfkeyle Hermione'ye dönerken, sanki agzına yine sağlam bir Kokanözsu tadı gelmiş gibi görünüyordu.

"Yani bunu bedava yapacağım, öyle mi?"

"Ya, evet," dedi Hermione sakın sakın, içkisinden bir yudum aldı. "Yoksa, çok iyi bildigin gibi, yetkililere senin kayıt dışı bir Animagus oldugunu bildireceğim. Gelecek Postası sana, birinci elden Azkaban'da hayatın içyüzü yazısı için hayli para verir belki."

732

Rita, sanki dünyada hiçbir şey onu, Hermione'nin içkisinin içindeki kâğıt semsiyeyi alıp burnuna tıkmaktan daha fazla memnun etmemiş gibi görünüyordu.

"Seçme sansım yok sanırım, ha?" dedi, sesi biraz titreyerek. Bir kez daha timsah derisi çantasını açtı, bir parsömen parçası çıkardı ve Tez-Tekrar Tüyü'nü kaldırdı.

"Babam memnun olacak," dedi Luna neseyle. Rita'nın çenesinde bir adale segirdi.

"Tamam mı, Harry?" dedi Hermione, ona dönerek. "Herkes gerçekleri açıklamaya hazır mısınız?"

"Sanırım," dedi Harry; Rita'nın Tez-Tekrar Tüyü'nü aralarındaki parsömen üzerinde, harekete hazır halde dengelemesini seyretti.

"Öyleyse atese basla bakalım, Rita," dedi Hermione sakın sakın. Bardağının dibinden bir kiraz yakaladı.

j

Page 274

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

733

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Görülen ve Öngörülme

Luna, o hulyalı sesiyle, Rita'nın Harry ile yaptığı söylesinin Dırdırcı'da ne zaman yayımlanacağını bilmediğini, babasının son zamanlarda Burusuk-Boynuzlu Hırgür görme vakaları üzerine uzun ve çok hoş bir makale beklediğini söyledi. "Tabii ki o çok önemli bir yazı olacak, o yüzden Harry'nin söylesisi bir dahaki sayıya kalabilir," dedi.

Voldemort'un döndüğü gece hakkında konuşmak, Harry'ye hiç kolay gelmemişti. Rita, en küçüğüne varana kadar tüm ayrıntıları öğrenmek için bastırmış, bunun dünyaya gerçekleri anlatmak için çok önemli bir sans olduğunu bilen Harry de, hatırlayabildiği her şeyi ona aktarmıştı. İnsanların söylesiye nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Çoğu insanın onun zırdeli olduğu yönündeki kanısını daha da güçlendireceğini düşünüyordu ve bunun tek sebebi de, hikâyesinin Burusuk-Boynuzlu Hırgürlerle ilgili zirvalığın yanında çıkacak olması değildi. Öte yandan, Bellatrix LeStrange ve diğer Ölüm Yiyen'lerin kaçışının ardından, Harry bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu, ise yarasın ya da yaramasın...

734

"Dergiye çıkmak konusunda Umbridge ne düşünecek acaba, görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Dean husuy-la, pazartesi aksamki yemekte. Seamus, Dean'in öteki tarafında hatırı sayılır miktarda tavuk ve jambonlu böreği mideye indirmekle mesguldü, ama Harry onun dinlediğinden emindi.

"Dogru olanı yapıyorsun, Harry," dedi karsısında oturan Neville. Oldukça solgun görünüyordu, ama alçak sesle devam etti: "Bu konuda... konuşmak... zor olmuştur herhalde... değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Harry, "ama insanlar Volde-mort'un neler yapabileceğini bilmeli, öyle değil mi?"

"Dogru," dedi Neville, basıyla da onaylayarak, "Ölüm Yiyen'lerinin de tabii... insanlar bilmeli..."

Neville cümlesini yarıda bırakıp fırın patatesine döndü. Seamus basını kaldırıp baktı, ama Harry'nin baktığını görünce gözlerini hemen tabağına çevirdi yine. Bir süre sonra Dean, Seamus ve Neville ortak salona gitmek için kalktılar, Harry ve Hermione ise masada kalıp, Quidditch antrenmanı yüzünden henüz yemegini yememiş olan Ron'u beklemeye başladılar.

İçeri Cho Chang girdi, yanında arkadaşı Marietta vardı. Harry'nin midesi nahos bir şekilde yalpaladı, ama Cho Gryffindor masasına hiç bakmadığı gibi, bir de arkası ona dönük oturdu.

"Aa, sormayı unutmuşum," dedi Hermione neseyle, Ravenclaw masasına bakarak, "Cho'yla randevunuz ne oldu? Niye o kadar erken döndün?"

"Ee... şey, aslında..." dedi Harry, önüne bir ravent pas-

735

tası çekip ikinci tabağını yemeye başlayarak, "simdi sen sorunca bakıyorum da, tam bir fiyaskoydu."

Ve ona Madam Puddifoot'un çayhanesinde olanları anlattı.

"... derken," diye hikâyenin finaline geldi birkaç dakika sonra, önündeki son pasta parçasını da mideye indirirken, "ayaga fırladı, 'Görüşürüz, Harry/ dedi ve kosarak oradan çıktı!" Kasığını masaya bırakıp Hermione'ye baktı. "Yani, o da neydi ki öyle? Ne oldu simdi?"

Hermione, Cho'nun basının arkasına doğru bakıp içini çekti.

"Ah, Harry," dedi üzgün üzgün. "Kusura bakma ama, biraz patavatsızca davranmışsın."

"Ben, patavatsız, ha?" dedi Harry, öfkeyle. "Bir bakıyorum gayet iyi gidiyoruz, sonra bir de bakıyorum bana Roger Davies'in ona çıkma teklif ettiğini, eskiden o aptal çayhanede Cedric'le öpüşüp koklastığını anlatıyor - peki ben nasıl hissetseydim kendimi?"

"Simdi bak," dedi Hermione, fazlaca duygusal bir bebege bir artı birin iki ettigini anlatan birinin sabırlı edasıyla, "randevunuzun tam ortasında ona benimle bulusmak istedigini söylememeliydin."
"Ama, ama," dedi Harry tükürükler saçarak, "ama -senle on ikide bulusmamı ve onu da yanımda getirmemi sen söylemistin, ona hiç söylemeden bunu nasıl yapacaktım ki?"

"Farklı bir şekilde söylemeliydin," dedi Hermione, o çıldırtıcı sabırlı havayla. "Bunun gerçekten çok can sıkıcı bir şey olduğunu, ama benim sana Üç Süpürge'ye gelme

Page 275

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

736

sözü verdirttigimi, aslında gitmeyi hiç istemedigini, bütün günü onunla geçirmeyi yegleyecegini, ama ne yazık ki benimle bulusman gerektiğini düşündüğünü söyleyecektin; lütfen, lütfen gelir misin, belki bu sayede daha çabuk kalkabilirim, diyecektin. Ayrıca benim ne kadar çirkin olduğumu söylemek de iyi bir fikir olabilirdi," diye ekledi Hermione, aklına sonradan gelmiş gibi.

"Ama senin çirkin olduğunu düşünmüyorum ki," dedi Harry, kafası karışmış halde.

Hermione güldü.

"Harry, sen Ron'dan da betersin... sey, hayır, degilsin," diye içini çekti, tam da o anda Ron çamur içinde ve huysuz bir halde Salon'a girmisti. "Bak - benimle bulusacağını söyleyerek Cho'yu kızdırmışsın, o da seni kıskandırmaya çalışmış. Onu ne kadar begendığını anlamak için böyle bir yola basvurmuş."

"Öyle mi yapmış?" dedi Harry, Ron karsısındaki sıraya oturup, uzanabildiği bütün tabakları önüne çekerken. "Eh, onu senden daha çok begenip begenmediğimi sorsa daha kolay olmaz mıydı?"

"Kızlar genelde böyle sorular sormaz," dedi Hermione.

"Sorsunlar o zaman!" diye bastırdı Harry. "Sorsa, ondan hoslandığımı söyledim, o da yine Cedric'in ölümüne takıp bu kadar üzölmek zorunda kalmazdı!"

"Akıllı basında davranmış demiyorum," dedi Hermione, Ginny de aynı Ron kadar çamurlu ve sıkkin bir halde onlara katılırken. "Sadece o anda onun kendini nasıl hissettiğini anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

737

"Bir kitap yazsana," dedi Ron Hermione'ye, bir yandan patateslerini keserek, "kızların yaptığı saçma sapan seyleri erkeklerin anlayacağı dile çevir."

"Evet," dedi Harry hararetle. Ravenclaw masasına baktı. Cho o anda ayaga kalktı, yine ona hiç bakmadan Büyük Salon'dan çıkıp gitti. Harry epey sıkkin halde dönüp Ron ile Ginny'ye baktı. "Ee, Çjuidditch antrenmanı nasıldı?"

"Tam bir kâbustu," dedi Ron huysuz bir ses tonuyla.

"Hadi, yapma," dedi Hermione, Ginny'ye bakarak. "Eminim hiç de o kadar -"

"Evet, öyleydi," dedi Ginny. "Berbattı. Sonuna doğru Angelina ağlamaklı oldu."

Ron ve Ginny yemekten sonra yıkanmaya gittiler; Harry ve Hermione kalabalık Gryffindor ortak salonuna ve her zamanki gibi ödev yığınlarına döndüler. Harry yarım saattir Astronomi için yeni bir yıldız haritasıyla bogusuyordu ki, Fred ile George çıkageldi.

"Ron'la Ginny yok mu?" diye sordu Fred, etrafına bakarak. Bir sandalye çekti ve Harry basını iki yana sallayınca, "İyi," dedi. "Antrenmanı izliyorduk da. Dümdüz edilecekler. Bizsiz bes para etmezler."

"Yapma, Ginny o kadar da kötü değil," dedi George dürüstçe. Fred'in yanına oturdu. "Aslında, nasıl o kadar öğrenmiş bilmiyorum, bizimle oynamasına hiç izin vermeyiz ki."

"Altı yasından beri gizlice süpürgelerinizin durduğu sundurmaya giriyor ve size çaktırmadan tek tek hepinizin süpürgesini alıp biniyor," dedi Hermione, devrildi devrilecek Eski Yazılar kitapları yığınının arkasından.

738

"Haa," dedi George, biraz etkilenmiş bir havayla. "Eh - simdi anlaşıldı."

"Ron bir şey kurtarabildi mi hiç?" diye sordu Hermi-one, Sihirli Hiyeroglifler ve Söz Simgeleri'nin üzerinden bakarak.

"Eh, kimse izlemiyor sandığı zaman kurtarabiliyor," dedi Fred, gözlerini devirerek. "Yani tek yapmamız gereken, bütün seyircilere, cumartesi günü Quaffle onun tarafına doğru gittiginde arkalarını dönüp kendi aralarında konuşmalarını söylemek."

Huzursuz bir halde kalkıp pencereye yürüdü ve karanlık araziye doğru baktı.

"Biliyor musunuz, Quidditch burayı kalmaya değer hale getiren tek seydi."

Hermione ona ters bir bakış attı.

"Sınavların yaklaşıyor!"

"Çoktan söyledik, F.Y.B.S.'leri o kadar takmıyoruz diye," dedi Fred. "Çerezkutulan hazır artık, o çıbanlardan nasıl kurtulunacağını bulduk. İki damla Laçan özü o sorunu hallediyor, Lee çıtlattı
Page 276

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
bize."

George çenesi çıkacakmış gibi esnedi ve bulutlu gece göğüne kederli kederli baktı.

"Bu maçı izlemek isteyip istemediğimden bile emin değilim. Zacharias Smith'in takımı bizi yenerse, kendimi öldürmek zorunda kalabilirim."

"Daha büyük ihtimalle, onu öldürmek," dedi Fred sert bir sesle.

Eski Yazılar çevirisine gömülmüş olan Hermione, "Quidditch'in kötü tarafı da bu iste," dedi dalgın dalgın.

739

"Binalar arasında böyle kötü duygular ve gerginlikler yaratıyor."

Hececinin Hece Listesi kitabını bulmak için basını kaldırdığında, Fred, George ve Harry'nin yüzlerinde tiksinti ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle ona baktıklarını gördü.

"Ama öyle!" dedi sabırsızca. "Sadece bir oyun bu, değil mi?"

"Hermione/" dedi Harry, basını iki yana sallayarak, "duygular konusunda falan iyisin ama, Quidditch'ten hiç anlamıyorsun."

"Belki anlamıyorum," dedi Hermione imalı imalı, çevirisine dönerek, "ama en azından benim mutluluğum, Ron'un sayı kurtarma yeteneğine bağlı değil."

Harry, Hermione'ye böyle bir şeyi itiraf edeceğine Astronomi Kulesi'nden aşağı atlardı ama, cumartesi günü maçı izledikten sonra o da Quidditch'i umursamıyor olmak için yığınla Galleon vermeye razıydı.

Maç hakkında söylenebilecek en iyi şey, kısa olduguydu; Gryffindor taraftarları sadece yirmi iki dakikalık bir eziyete katlanmak zorunda kaldı. En kötü şeyin ne olduğunu söylemek ise zordu: Harry'ye göre bu konuda, Ron'un kurtaramadığı on dördüncü top, Sloper'ın Blud-ger'i ıskalayıp sopasıyla Angelina'nın agzına vurusu ve Zacharias Smith elinde Quaffle'la hızla yanından geçerken Kirke'nin çığlık atıp süpürgesinden arka üstü düşmesi arasında sıkı bir rekabet vardı. Ne mucize ki Gryffindor yalnızca on sayıyla yenilmisti: Ginny, Huffle-puff Arayıcısı Summerby'nin burnunun dibinden

740

Snitch'i kapmayı basarmış, böylece maç iki yüz kırka iki yüz otuz bitmişti.

"İyi yakalayıştı," dedi Harry Ginny'ye, hayli kasvetli bir cenaze havasının hâkim olduğu ortak salonda.

"Sanslıydım," dedi Ginny, omuz silkerek. "Çok hızlı bir Snitch degildi. Summersby de soguk algınlığına yakalanmış, en olmayacak anda hapsirip gözlerini kapadı. Neyse, zaten sen takıma dönünce -"

"Ginny, ömür boyu yasaklıyım."

"Umbridge okulda olduğu sürece yasaklısın," diye düzeltti Ginny. "Arada fark var. Neyse, sen takıma dönünce, sanırım Kovalayıcılık'ta sansımı deneyeceğim. An-gelina ile Alicia gelecek yıl gidiyorlar ve ben sayı yapmayı Arayıcılık'a tercih ederim."

Harry dönüp, bir köselede oturmuş, elinde bir sise Kay-makbirası'yla dizlerini seyreden Ron'a baktı.

"Angelina hâlâ ayrılmasına izin vermiyor," dedi Ginny, Harry'nin zihnini okuması gibi. "Sende cevher var, biliyorum, diyor."

Angelina'nın Ron'a inanması Harry'nin hosuna gidiyordu, öte yandan onun takımdan ayrılmasına izin vermenin daha merhametli bir hareket olacağını düşünüyordu. Ron sahadan ayrılırken stadyum yine "Kralımızsın VVeasley" diye inliyor, şimdi Quidditch Kupası'nın favorisi olan Slytherin'ler sarkıyı büyük bir hazla söylüyorlardı.

Fred ve George yanlarına geldiler.

"Onunla dalga geçmeye içim elvermiyor," dedi Fred, çökmüş halde duran Ron'a bakarak. "Gerçi on dördüncüyü kaçırdığında -"

741

Dik durarak köpekleme yüzmeye çalışırmış gibi kollarını çılğınca hareket ettirdi.

"- eh, partilere falan saklarım artık, ha?"

Ron kısa süre sonra kendini yatakhaneye attı. Harry onun duygularına gösterdiği saygıdan dolayı
Page 277

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yukarı çıkmadan önce biraz bekledi, böylece o gittiğinde Ron isterse uyuyormuş numarası

yapabilirdi. Aynen de öyle oldu; sonunda Harry odaya girdiğinde, Ron inandırıcı olamayacak kadar yüksek sesle horluyordu.

Harry yataga girip maçı düşünmeye başladı. Kenardan izlemek müthiş sinir bozucu gelmişti ona. Ginny'nin performansından bayagi etkilenmişti, ama sahada kendi olsa Snitch'i daha kısa sürede yakalayabileceğini biliyordu... Snitch'in Kirke'nin bileğinin yakınında pırpır ettiği bir an vardı; Ginny tereddüt etmese, Gryffindor adına maçı kurtarabilirdi.

Umbridge, Harry ve Hermione'den birkaç sıra önde oturmustu. Bir iki kere Harry'ye bakmak için bodur bodur arkasına dönmüştü. Bir kurbaganinkine benzeyen o koca ağzı kulaklarına varmış, Harry onun gülümsemesinde haince bir zevk görmüştü. Karanlıkta öylece yatarken, bu anı, öfkeden kanın beynine hücum etmesine sebep oldu. Ancak birkaç dakika sonra, Snape'in her Zihinbend dersinin sonunda söylediği gibi, uyumadan önce zihninden bütün duyguları bosaltması gerektiğini hatırladı.

Biraz denedi bunu, ama Umbridge'le ilgili anının hemen üstüne bir de Snape'i düşünmesi, kızgınlığını artırmaktan başka bir işe yaramadı ve çok geçmeden bir de baktı ki, ikisinden de ne kadar nefret ettiğine odaklanmış.

742

Yavas yavas Ron'un horlamaları dindi, yerini derin, ağır soluklara bıraktı. Harry'nin uykuya dalması çok daha uzun sürdü; bedeni yorgundu, ama beyninin kendini kapatması için epey beklemesi gerekti.

Rüyasında Neville ve Profesör Sprout'un İhtiyaç Oda-sı'nda dans ettiğini, Profesör McGonagall'ın ise gayda çaldığını gördü. Bir süre mutlu mutlu onları izledikten sonra, gidip diğer D.O. üyelerini bulmaya karar verdi.

Ama odadan çıkınca kendini Boskafa Barnabas'ın gobleninin değil, bir tas duvardaki mesnedinde yanan bir mesalenin karşısında buldu. Basını yavaşça sola çevirdi. Orada, penceresiz geçidin sonunda, düz siyah bir kapı vardı.

Giderek artan bir heyecanla kapıya doğru yürüdü. İçinde, bu defa sansının yaver gideceğine, onu açmanın bir yolunu bulacağına dair tuhaf bir his vardı... birkaç metre kaldığında, sağ kenarda soluk mavi bir ışık seridinin parladığını gördü ve yüreği hop etti... kapı aralıktı... itip iyice açmak için elini uzattı ve -

Ron kulak tırmalayıcı bir sesle gerçekten horladı ve Harry yüzlerce kilometre ötedeki bir kapıyı açmak için sağ elini karanlıkta ileri doğru uzatmış halde uyandı. Hayal kırıklığı ile suçluluk duygusu karışımı bir hisle, elini indirdi. Kapıyı görmemesi gerektiğini biliyordu, öte yandan ardında ne olduğunu öyle merak ediyordu ki, elinde olmadan Ron'a kızdı... ah, horlamak için bir dakika daha

bekleyebilseydi...

*

Pazartesi sabahı kahvaltıya indiklerinde Büyük Sa-lon'a posta baykuslarıyla aynı anda girdiler.

Gelecek Posta-

743

sz'nı hevesle bekleyen tek kişi Hermione değildi: Neredeyse herkes kaçan Ölüm Yiyenlerle ilgili yeni haberleri merakla bekliyordu, onları gördüğünü söyleyen birçok kişi olmasına karşın, henüz yakalanmamışlardı. Hermione dağıtım baykusuna bir Knut verdi ve hevesli hevesli gazetesini açtı. Bu arada Harry portakal suyunu içmekle mesguldü; yıl boyunca sadece bir tane mesaj almış olduğu için, ilk baykus pat diye önüne konunca Harry bir yanlışlık var sandı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu baykusa, portakal suyunu tembel tembel gagasının altından çekip, gönderilen kişinin adını ve adresini görmek için öne eğilerek.

Harry Potter

Büyük Salon

Hogivarts Okulu

Kaslarını çatarak mektubu baykustan almaya hamle etti, ama bunu yapmasına fırsat kalmadan, üç, dört, bes baykus daha kanat çırparak ilkinin yanına indi; her biri önce kendi mektubunu verme

Page 278

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

çabasıyla iyi bir pozisyon kapmaya çabılıyor, tereyagının içine basıyor, tuzlugu deviriyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Ron hayret içinde. Gryffin-dor masasındaki herkes olanları izlemek için öne eğildi. Yedi baykus daha çılgık atarak, öterek, kanatlarını çırparak öncekilerin arasına indi.

"Harry!" dedi Hermione, nefesi kesilmiş halde. Ellerini hemen tüy karmasasının içine sokup, bacığına uzadı

silindir biçiminde bir paket bağlanmış bir hüthüt kusu çekti. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorum -önce bunu aç!"

Harry kahverengi paketi yırtıp açtı. İçinden Dırdır-cz'nın mart sayısının iyice kıvrılmış bir baskısı çıktı. Dergiyi açınca kendi suratının ona kapaktan mahcup mahcup sırttığını gördü. Bu resmin üzerinde büyük kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

HARRY POTTER NİHAYET KONUSUYOR: ADI ANILMAMASI GEREKEN KİSİ
HAKKINDAKİ GERÇEKLER VE ONUN DÖNÜSÜNÜ GÖRDÜĞÜM GECE

"Güzel, değil mi?" dedi Luna. Gryffindor masasına gelmiş, Fred ile Ron'un arasına oturuyordu.

"Dün çıktı, babamdan sana bedava bir tane göndermesini istedim. Sanırım bütün bunlar," elini Harry'nin önünde toplanmış, hâlâ pençeleri masayı çizerek dolasan baykuslara doğru sallayarak, "okuyuculardan gelen mektuplar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hermione hevesli hevesli. "Harry, sakıncası yoksa biz -?"

"Keyfinize bakın," dedi Harry, hafiften sersemlemiş bir halde.

Ron ve Hermione zarfları yırtıp açmaya başladılar.

"Bu, senin keçileri kaçırdığını düşünen bir heriften," dedi Ron, elindeki mektuba göz atarak. "Öf, aman..."

"Bu kadın St Mungo'da Sok Büyüleri tedavisi görmeni tavsiye ediyor," dedi Hermione hayal kırıklığıyla, ikinci mektubu buruşturarak.

"Bu fena değil ama," dedi Harry ağır ağır, Paisley'de-ki bir cadıdan gelen uzun mektuba göz gezdirdi. "Hey, bana inandığını söylüyor!"

"Bu, iki arada bir derede kalmış," dedi mektup açma isine seikle katılan Fred. "Pek deli birine benzemiyormus-sun ama, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne inanmayı gerçekten istemiyormus, o yüzden su anda ne düşüneceğini bilemiyormus. Vay canına, amma parsömen israfı."

"Bak, birini daha ikna etmissin, Harry!" dedi Hermi-one heyecanla. "Hikâyeyi sizin açınızdan okuyunca, Gelecek Postası'nın size çok haksızlık ettiği sonucuna vardım... Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin döndüğünü düşünmeyi hiç istemememe rağmen, doğruyu söylediğinizi kabul etmek zorundayım... Ah, harika bu!"

"Ortalığı velveleye verdiğini düşünen biri daha," dedi Ron, burusturduğu mektubu omzunun üstünden atarak. "... ama bu, ona saf degistirttiğini söylüyor, gerçek bir kahraman olduğuna inanıyormus - bir fotoğraf da koymus - vay vay!"

"Neler oluyor burada?" dedi sahte bir tatlılığa sahip, kız sesi gibi bir ses.

Harry, elleri zarflarla dolu halde basını kaldırdı. Profesör Umbridge, Fred ile Luna'nın arkasında duruyordu, pörtlek kurbaga gözleri masada, Harry'nin önünde duran baykus ve mektup karmasasını tarıyordu. Harry onun arkasına doğru baktığında, birçok öğrencinin onları merakla izlediğini gördü.

"Niçin bunca mektup aldınız, Mr Potter?" diye sordu Umbridge usulca.

"O da mı suç oldu?" dedi Fred yüksek sesle. "Mektup almak da mı yani?"

"Dikkatli olun, Mr VVeasley, yoksa sizi cezaya bırakmak zorunda kalırım," dedi Umbridge. "Evet, Mr Potter?"

Harry tereddüt etti, ama yaptığının duyulmamasını nasıl sağlayabilirdi, bilmiyordu; Umbridge'in gözüne bir Dırdırıcı ilismesi çok sürmezdi zaten.

"İnsanların bana yazmasının nedeni, verdiğim söylesi," dedi Harry. "Geçen haziranda basıma gelenler hakkında."

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Nedense bunu söylerken dönüp öğretmenler masasına baktı. Harry bir saniye önce Dumbledore'un onu izlediği sekinde tuhaf bir hisse kapılmıştı, ama dönüp ona doğru baktığında, Müdür, Profesör Flitwick'le sohbeta dalmış gibi görünüyordu.

"Bir söylesi mi?" diye tekrarladı Profesör Umbridge, sesi her zamankinden de cılız ve tizdi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani bir gazeteci bana sorular sordu, ben de cevapladım," dedi Harry. "İste -"

Dırdırıcı'yi ona doğru fırlattı. Profesör Umbridge dergiyi yakaladı ve kapagina baktı. Soluk, solgun suratı çirkin bir şekilde dalga dalga morardı.

"Bunu ne zaman yaptınız?" diye sordu. Sesi hafifçe titriyordu.

"Geçen Hogsmeade hafta sonunda," dedi Harry.

Umbridge basını kaldırıp ona baktı. Öfkeden kor gibi parlıyor, dergi güdük parmaklarında titriyordu.

"Size artık Hogsmeade izni yok, Mr Potter," dedi fısıltıyla.

"Ne cüretle... nasıl böyle..." Derin bir soluk aldı. "Size yalan söylememeyi öğretmeyi tekrar tekrar denedim. Belli ki vermek istediğim mesaj hâlâ içinize işlememiş. Gryffindor'dan elli puan ve bir haftalık daha ceza."

Dırdırcı'yı göğsüne bastırarak uzaklaştı, birçok öğrenci de bakışlarıyla onu izledi.

Öğle vakti gelmeden okulun her yanına koca koca levhalar konmuştu; sadece ilan tahtalarına değil, koridorlara ve sınıflara da.

HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTİŞİ'NİN EMRİYLE

Dırdırcı adındaki dergiyi bulunduran bütün öğrenciler okuldan atılacaktır.

Bu uyan, Yirmi Yedi Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

imza: Dolores Jane Umbridge, Yüksek Müfettis

Nedense Hermione ne zaman bu uyarılardan birini görse yüzünde gülücükler açıyordu.

"Niye bu kadar mutlusun sen?" diye sordu Harry.

"Ah, Harry, anlamıyor musun?" dedi Hermione fısıltı-darcasına. "Bu okuldaki herkesin söylesiyi okuması için Umbridge'in yapabileceği tek şey varsa, o da yasak koymaktı!"

Anlaşılan Hermione son derece haklıydı. O günün sonunda, Harry okulda Dırdırcı'nın D'sini bile görmemesine

748

ragmen, herkes birbirine söylesiden alıntılar yapıyor gibiydi. Harry öğrencilerin sınıfların önünde sıraya girerken bu konuda fısıldastıklarına, öğle yemeklerinde ve ders aralarında bu konuyu tartıştıklarına tanık oldu. Hatta Hermione, Eski Yazılar dersinden önce gittiği kızlar tuva-letindeki bölmelerde bile herkesin söylesiyi konustugunu bildirdi.

"Sonra beni gördüler. Belli ki seni tanıdığımı biliyorlarmış, beni soru yağmuruna tuttular," dedi Hermione Harry'ye, gözleri parlayarak. "Harry, bence sana inanıyorlar, gerçekten, bence sonunda onları ikna ettin!"

Bu arada, Profesör Umbridge okulda doluyor, öğrencileri rastgele durdurup onlardan ceplerini ve kitaplarını tersyüz etmelerini istiyordu: Harry onun Dırdırcı aradığını biliyordu, ama öğrenciler ondan birkaç adım öndeydi. Harry'nin söylesisinden alınmış sayfalar büyülenmişti; öğrencinin kendi dışında kim bakarsa ders kitaplarından alınmış sayfalara benziyor, ya da bir daha okunana kadar büyüyle silinip bombos hale geliyorlardı. Çok geçmeden, okuldaki herkes söylesiyi okumus gibiydi.

Elbette Yirmi Altı Numaralı Eğitim Kararnamesi nedeniyle öğretmenlerin söylesiden söz etmesi yasaktı, yine de bu konudaki duygularım ifade etmenin yollarını buldular. Profesör Sprout, Harry ona bir süzgeçli kova ilettiginde Gryffindor'a yirmi puan verdi; yüzü ıslı ıslı bir Profesör Flitwick, Tılsım'ın sonunda eline bir kutu cıkcık seker faresi tutuşturup "Hisst!" dedi ve uzaklaştı; Profesör Trelawney, Kehanet'te taskin bir heyecanla ağlamaya başlayarak, apısıp kalmış olan sınıfa ve hiç tasvip etmiyor-

749

Page 280

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

mus gibi görünen Umbridge'e, anlaşılan Harry'nin vakitsiz ölmeyeceğini, ihtiyarlayana kadar yasayacağını, Sihir Bakanı makamına geleceğini ve on iki çocuğu olacağını ilan etti.

Ama Harry'yi en çok mutlu eden, ertesi gün telaşla Biçim Degistirme'ye yetismeye çalışırken Cho'nun onu yakalamasıydı. Daha Harry neler olduğunu anlayamadan, Cho elini onun elinin içine yerleştirmiş, kulagina fısıldıyordu: "Çok, çok özür dilerim. Söylesi öyle cesurca-ydı ki... beni aglattı."

Harry, bunun için yeniden gözyası dökmesine üzölmüştü, ama yine konustukları için çok mutluydu. Aceleyle yanından ayrılmadan önce yanagina çabucak bir öpücük kondurması Harry'yi daha da sevindirdi. Ve inanılmaz bir sekilde, Biçim Degistirme sınıfının kapısına varır varmaz bunun kadar güzel bir şey daha oldu: Seamus kuyruktan çıkıp yanına geldi.

"Söylemek istediğim bir şey var," diye mırıldandı, Harry'nin sol dizine bakarak. "Sana inanıyorum. Anneme de dergiyi gönderdim."

Harry'nin mutluluğunu eksiksiz hale getirecek tek bir şey kaldıysa, o da Malfoy, Crabbe ve Goyle'dan aldığı tepkiyle tamamlandı. Öğleden sonra onları kütüphanede, kafa kafaya vermiş

halde gördü; Hermione'ye göre adı The-odore Nott olan, çelimsiz görünümlü bir çocukla beraberlerdi. Harry Kısmi Kaybetme için gereken kitabı bulmak için raflara göz atarken, dönüp ona baktılar: Goyle tehdit-kâr bir şekilde parmaklarını çıtlattı, Malfoy ise Crabbe'ye belli ki haince bir şeyler fısıldadı. Harry onların niye böyle

750

davrandığını gayet iyi biliyordu: Söyleside Ölüm Yiyen'le-ri sayarken üçünün de babasının adını vermisti.

Kütüphaneden çıkarırken, Hermione, "En iyi tarafı da/" diye fısıldadı sen sakrak, "söylediklerine karşı çıkamazlar, yoksa yazıyı okuduklarını itiraf etmiş olurlar!"

Bütün bunların üzerine bir de Luna aksam yemeginde, Dzdrcz'nm simdiye kadarki hiçbir sayısının bu kadar hızlı satmadığını söyledi.

"Babam tekrar-baskı yapıyor!" dedi Harry'ye, gözleri heyecanla yerinden ugrayarak. "İnanamıyor buna, görünüse bakılırsa insanlar bununla Burusuk-Boynuzlu Hır-gür'den bile daha çok ilgilendi, diyor!"

Harry o gece Gryffindor ortak salonunda kahraman muamelesi gördü. Fred ve George cüretkâr bir hareketle Dirdirci"mın kapagina Büyütme Büyüsü yapıp duvara asmışlardı, Harry'nin devasa bası etrafı süzüyor, arada bir gürül gürül bir sesle "BAKANLIK'TAKİLER MANKAFADIR" ve "TEZEK YE, UMBRIDGE" gibi şeyler söylüyordu. Hermione bunu pek eglenceli bulmadı; dikkatinin dağıldığını söyledi ve sinir olmuş bir halde erkenden yatmaya gitti. Bir iki saat sonra, özellikle de üzerindeki konuşma büyüğü tükenmeye yüz tutup, giderek daha kısa aralıklarla ve daha tiz bir sesle "TEZEK" ve "UMBRIDGE" gibi kesik kesik sözcüklerle bağırmağa başlayınca, Harry de posterin eskisi kadar komik olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Hatta, basının yine ağrımağa ve yara izinin rahatsız edici bir şekilde batmağa başlamasına neden oldu. Etrafında oturan ve bilmem kaçınıcı kez söyleyişi bir kez daha anlatmasını isteyen çok sayıda kisinin hayal kı-

751

rıklığı belirten inlemelerine rağmen, kendisinin de erimenden yatması gerektiğini ilan etti.

Yukarı çıktığında yatakhane bostu. Bir süre alnına yatağının yanındaki pencerenin serin camına dayadı; yara izinin yanmasını biraz yatıştırıyordu sanki. Sonra üstünü degistirip yataga girdi ve, keske basının ağrısı dinse, diye düşündü. Ayrıca hafiften hasta gibi hissediyordu kendini. Yan döndü, gözlerini kapadı ve neredeyse anında uyt^y3 daldı...

Tek bir mum öbegiyle aydınlatılmış, adamakıllı los, perdeli bir odadaydı. Elleri, önündeki koltugun arkalı gını sıkı sıkı kavramıştı. O eller uzun parmaklı ve yıllardır güneş görmemiş gibi bembeyazdılar, koltugun siyah kadifesinin üstünde iri, solgun örümcekler gibi duruyorlardı- Koltugun ardında, mumlardan yere vuran ısı Havuzunda, siyah cüppeli bir adam diz çökmüştü.

"Anlaşılan, bana kötü bir tavsiyede bulunulmuş," dedi Harry, öfke dolu, tiz, soguk bir sesle.

"Efendimiz, affınızı diliyorum," dedi diz çökmüş adam, çatlak bir sesle. Mum ışığında basının arkası ısıldıyordu. Titriyormuş gibi görünüyordu.

"Seni suçlamıyorum, Rookwood," dedi Harry, o soguk, zalim sesle.

Page 281

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Koltugu sıkı sıkı kavrayan ellerini açtı ve etrafından dolasıp, yerde korkudan sinmiş halde duran adama dognJ yû~ rüdü, karardıkta onun hemen basında durdu. Her zaman olduğundan çok daha yüksekte, asığı dogru bakıyordu.

"Bilgilerinden emin misin, Rookwood?" diye sordu Harry.

752

"Evet, Lord'um, evet... Daire'de çalışıyordum son-sı nuçta..."

"Avery bana Bode'un onu alabileceğini söylemişti."

"Bode bunu asla yapamazdı, Efendimiz... Bode yapamayacağını bilirdi... süphesiz, Malfoy'un Imperius Lane-ti'ne böyle siddetle karşı koymasının nedeni de bu..."

"Ayaga kalk, Rookvwood," diye fısıldadı Harry.

Diz çökmüş adam, itaat etme telasıyla neredeyse yüzüstü kapaklanıyordu. Yüzü çiçekbozuydu; yaraları mum ışığında açığa çıkıyordu. Ayaktayken de sanki yarı yarıya selam veriyormuş gibi biraz kambur duruyor, Harry'nin yüzüne dehset dolu gözlerle kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bunu bana söylemekle iyi ettin," dedi Harry. "Hem de çok iyi... meyve vermeyen planlarla aylar kaybetmişim anlaşılan... ama fark etmez... bastan baslıyoruz, hemen şimdi. Lord Voldemort sana minnet duyuyor, Rookvwood..."

"Lord'um... evet, Lord'um," dedi Rookwood nefessiz kalarak. Duyduğu rahatlamayla sesi boguklaşmıştı.

"Yardıma ihtiyacım olacak. Bana verebileceğin bütün bilgilere ihtiyacım olacak."

"Tabii, Lord'um, tabii... ne isterseniz..."

"Çok güzel... gidebilirsin. Bana Avery'yi gönder."

Rookvwood bir taraftan eğilip selam vererek telaşa geri geri gitti ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Odada yalnız kalmış olan Harry, duvara döndü. Gölgelemin içinde, çatlak, yasının izlerini taşıyan bir ayna asılıydı duvarda. Harry oraya doğru yürüdü. Karanlıkta yansıması giderek büyüdü ve netleşti... kurukafadan daha

753

beyaz bir surat... gözbebekleri yerine dikey çizgileri olan kırmızı gözler...

"YOOOOOOOOO!"

"Ne?" diye bağırды bir ses yakından.

Harry deli gibi çırpındı ve perdelerle dolanıp yatagından düştü. Birkaç saniye boyunca, nerede olduğunu anlayamadı; o beyaz, kurukafa gibi suratın karanlığın içinden yine belireceğinden emin gibiydi. Derken çok yakından bir yerden Ron'un sesi konuştu.

"Manyak gibi davranmayı kes de seni suradan çıkarayım!"

Ron perdeleri çekip açtı ve Harry ay ışığında sırtüstü yatmış halde ona baktı, yara izi fena halde yanıyordu. Ron az önce yatmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu; bir kolu çüppesinden çıkmıştı.

"Yine biri saldırıya mı uğradı?" diye sordu Ron, Harry'yi sert bir hareketle ayağa kaldırarak.

"Babam mı? O yılan mı yine?"

"Hayır - herkes iyi -" dedi Harry soluksuzca. Alnı alev içindeydi sanki. "Sey... Avery iyi değil ama... başı dertte... ona yanlış bilgi vermiş... Voldemort çok kızgın..."

Harry inleyip yatagına gömüldü, tir tir titriyordu. Yara izini ovdu.

"Ama şimdi Rookvwood ona yardım edecek... yine doğru yolda..."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Ron, korkmuş bir sesle. "Yani... az önce

Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i mi gördün?"

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen bendim," dedi Harry. Ka-

754

ranlıkta ellerini kaldırıp yüzünün önüne getirdi, ölüm beyazı ve uzun parmaklı olmadıklarını görmek için. "Rook-wood'la birlikteydi, hani su Azkaban'dan kaçan Ölüm Yi-yen'lerden biri, hatırladın mı? Rookwood az önce ona, Bode bunu yapamazdı, dedi."

"Neyi yapamazdı?"

"Bir şeyi almayı... Bode bunu yapamayacağını bilirdi, dedi... Bode, Imperius Laneti'nin etkisindeymiş... sanırım laneti Malfoy'un babasının yaptığını söyledi."

Page 282

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Bode'a bir şeyi alması için büyü mü yapılmış?" dedi Ron. "Ama - Harry, bu mutlaka -"

"Silahtır," diye bitirdi cümleyi Harry. "Biliyorum."

Yatakhane kapısı açıldı; Dean ile Seamus içeri girdiler. Harry yeniden bacaklarını yatagının üstüne çekti. Az önce garip bir şey olmuş gibi görünmek istemiyordu, ne de olsa Seamus yeni yeni Harry'nin kafadan kontak olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Ron, komodindeki sürahidenden su alıyormuş numarası yaparak basını Harry'nin basına yaklaştırdı.

"Sen az önce," diye mırıldandı, "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen bendim, mi dedin?"

"Evet," dedi Harry usulca.

Ron gereğinden büyük bir yudum aldı; Harry suyun çenesinden göğsüne aktığını gördü.

"Harry," dedi Ron. Dean ve Seamus gürültüyle odada doluyor, çüppelerini çıkarıyor,

konuşuyorlardı. "Söylemek zorundasın -"

"Kimseye söylemek zorunda değilim," diye kestirip attı Harry. "Zihinbend yapabilesem hiçbirini görmezdim."

755

Bunları dışarıda tutmayı öğrenmem gerekiyor. Onlar benden bunu istiyor."

"Onlar" la Dumbledore'u kastediyordu. Yeniden yatagına uzanıp Ron'a sırtını döndü. Bir süre sonra Ron'un yatagının gıcırdağını duydu, o da yatmıştı. Harry'nin yara izi yanmaya başladı; ses çıkarmamak için yastığını kuvvetlice ısırdı. Bir yerlerde, Avery'nin cezalandırıldığını biliyordu.

*

Harry ve Ron, Hermione'ye her şeyi anlatmak için ertesi sabahı beklediler; kimsenin duymayacağından kesinlikle emin olmak istiyorlardı. Serin ve rüzgârlı bahçede her zamanki

köselerine çekildiler ve Harry ona rüyayı, hatırladığı bütün ayrıntılarıyla anlattı. Bitirdiğinde, Hermi-one bir süre hiçbir sey demedi, bahçenin bir kenarında bassız halde pelerinlerinin altından sihirli sapka satan Fred ile George'u öyle bir dikkatle izliyordu ki, yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Demek bu yüzden onu öldürmüşler," dedi alçak sesle, sonunda gözlerini Fred ile George'dan çevirerek. "Bode bu silahı çalmaya kalktığında, basına tuhaf bir sey geldi. Bence silahın üstünde, ya da etrafında, insanların ona dokunmasını engelleyecek savunma büyüleri olmalı. Bode o yüzden St Mungo'daydı, beynine bir seyler oldu, konusa-mamaya başladı. Ama Sifacı'nın bize ne dedigini hatırlıyor musunuz? İyilesiyordu. Oysa onun iyileşmesini göze alamazlardı, değil mi? Yani, herhalde o silaha dokundugunda yasadığı sok, Imperius Laneti'nin kalkmasına neden olmuştur. Sesine kavustugunda, ne yaptığını açıklar-

756

di, değil mi? Onun silahı çalmaya gönderildiğini öğrenirlerdi. Öte yandan Lucius Malfoy'un ona laneti yapması zor olmazdı tabii. Bakanlık'tan hiç çıkmıyor, değil mi?"

"Benim duruşmamın olduğu gün bile orada dolasıyordu," dedi Harry. "Oradaki - durun bir dakika..." dedi ağır ağır. "O gün Esrar Dairesi koridorundaydı! Baban, gizlice mahkeme salonuna girip benim duruşmamın sonucunu öğrenmeye çalıştığını düşündü, ama ya -"

"Sturgis!" dedi Hermione, solugu kesilerek. Yıldırım çarpmış gibi görünüyordu.

"Pardon?" dedi Ron, saskına dönmüş halde.

"Sturgis Podmore -" dedi Hermione nefes nefese, "bir kapıdan girmeye çalıştığı için tutuklanmıştı! Lucius Malfoy onun da icabına bakmış! Eminim onu orada gördüğün gün yapmıştır bunu, Harry. Sturgis'te Moody'nin Görün-mezlik Pelerini vardı, öyle değil mi? Yani, ya kapının yanında görünmez halde nöbet tutuyorsa da Malfoy onun kıpırdadığını duyduysa - ya da orada birinin olduğunu tahmin ettiyse - ya da sırf orada nöbetçi olabilir diye sansını deneyip de Imperius Laneti'ni yaptıysa? O zaman, Sturgis bir daha fırsatını bulduğunda -büyük ihtimalle nöbet sırası yine ona geldiginde- Daire'ye girip silahı Vol-demort için -Ron, sessiz ol- çalmaya çalıştı, ama yakalanıp Azkaban'a gönderildi..."

Gözünü dikip Harry'ye baktı.

"Simdi de Rookwood, Voldemort'a silahı nasıl alacağını mı söyledi?"

"Konusmayı bastan sona duymadım, ama öyle anlaşıyordu," dedi Harry. "Rookwood eskiden

Page 283

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

orada çalışıyor-

757

mus., ha?"

belki Voldemort bu iş için Rookwood'u gönderir,

Düşüncelere dalmış görünen Hermione bas salladı. Sonra aniden, "Ama bunları hiç görmemiş olman gerekiyordu, Harry," dedi.

"Ne?" dedi Harry, afallayarak.

"Zihnini bu tür seylere kapatmayı öğreniyor olmalıydın," dedi Hermione, birden sert sert.

"Biliyorum," dedi Harry, "Ama -"

"Eh, bence gördüklerini unutmaya çalışmalıyız," dedi Hermione kararlı bir ses tonuyla. "Senin de bundan böyle Zihinbend'de daha çok gayret göstermen gerekiyor."

Haftanın geri kalanında da iyiye doğru bir gidis olmadı. Harry, İksir'den iki tane daha "F" aldı;

Hagrid'in atılabileceği düşüncesiyle hâlâ diken üstündeydi; ve Voldemort olduğu rüyayı

düşünmekten kendini alıkoyamıyor-du - ama Ron ve Hermione'ye bu konuyu tekrar açmadı;

Hermione'den bir kez daha azar isitmek istemiyordu. Bu konuda Sirius'la konuşabilmeyi çok

isterdi, ama böyle bir ihtimal olmadığından, meseleyi zihninin gerisine itti.

Ne yazık ki, zihninin gerisi artık eskisi gibi güvenli bir yer değildi.

"Kalk, Potter."

Rookwood hakkındaki rüyasından iki hafta sonra, Harry bir kez daha Snape'in ofisinde, dizlerinin üstünde, kafasını bosaltmaya çalışıyordu. Az önce bir kez daha, bir eski anılar selini yeniden yaşamak zorunda bırakılmıştı; hâlâ orada olduğunu bile bilmediği bu anıların çoğu, Dudley ve çetesinin ilkokulda onu rezil etmeleriyle ilgiliydi.

758

"Son anı," dedi Snape. "Neydi o?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, bıkkın bir halde ayağa kalkarak. Snape'in yüzeye çıkardığı görüntü ve ses furçasının içinde farklı farklı anılan birbirlerinden ayırt etmek giderek zorlaşıyordu. "Kuzenimin

beni tuvalette ayakta durdurmaya çalışmasını mı diyorsunuz?"

"Hayır," dedi Snape yumusak bir sesle. "Bir adamın karanlık bir odada diz çöktüğü anıdan bahsediyorum..."

"O... hiçbir şey değil," dedi Harry.

Snape'in karanlık gözleri Harry'ninkileri deliyordu sanki. Harry, Snape'in Zihnefend'de göz temasının taşıdığı büyük önemden söz ettiğini hatırlayıp gözlerini kırpıstırdı ve bakışlarını baska bir yöne çevirdi.

"Nasıl oluyor da o adam ve o oda kafanın içinde, Pot-ter?" dedi Snape.

"Sadece -" dedi Harry, Snape'ten baska her yere bakarak, "sadece - gördüğüm bir rüyaydı."

"Bir rüya mı?" diye tekrar etti Snape.

Harry'nin, bir kavanoz mor sıvının içinde duran iri bir ölü kurbagaya gözlerini dikip bakarak geçirdiği bir sessizlik oldu.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi, Potter?" dedi Snape, alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Aksamlarımı neden bu usandırıcı isle geçirdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Harry, gergin gergin.

"Bana niye burada olduğumuzu hatırlat, Potter."

"Ben Zihnefend öğrenebileyim diye," dedi Harry, bu defa kızgın gözlerle ölü bir yılanbalığına bakarak.

759

"Dogru, Potter. Ve her ne kadar kalın kafalı olsan da -" Harry dönüp Snape'e baktı, ondan nefret ediyordu "- iki aylık dersten sonra biraz ilerleme kaydedebilirsin sanıyordum. Karanlık Lord hakkında baska kaç tane rüya gördün?"

"Bir tek bunu," diye yalan söyledi Harry.

"Belki," dedi Snape, karanlık, soguk gözleri hafifçe kısılarak, "belki bu imgeleri ve rüyaları görmekten hoslanı-yorsundur, Potter. Belki de kendini özel hissetmeni sağlı-yordur - önemli hissetmeni."

Page 284

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Hayır, sağlamıyor," dedi Harry, çenesini sıkması, parmaklarıyla esasının sapım iyice kavramıstı.

"İyi ki de öyle, Potter," dedi Snape soguk soguk, "çünkü ne özelsin ne de önemli; ayrıca Karanlık Lord'un Ölüm Yiyen'lerine ne söylediğini bulmak senin isin değil."

"Hayır - o sizin isiniz, değil mi?" diye lafı yapıstırdı Harry.

Bunu söylemeyi istememisti; sinirle agzından kaçırı-vermisti. Bir süre birbirlerine baktılar, Harry fazla ileri gittiginden emindi. Ama Snape cevap verdiginde yüzünde tuhaf, neredeyse memnun bir ifade vardı.

"Evet, Potter," dedi, gözleri parlayarak. "O benim isim. Simdi, hazırsan, yemden başlayacağız."

Asasını kaldırdı: "Bir - iki - üç - Zihnefend"

Yüz Ruh Emici, okul arazisindeki gölden onun üzerine dogru süzülüyordu... yogunlasma çabasıyla yüzünü burusturdu... yaklaşıyorlardı... kukuletalarının altındaki karanlık delikleri görebiliyordu... öte yandan önünde Snape'in ayakta durduğunu da görebiliyordu, gözlerini Harry'nin yüzü-

760

ne odaklamış, usulca mırıldanıyordu... ve bir sekilde, Snape giderek netlesiyor, Ruh Emici'ler ise bulanıklaşıyordu...

Harry kendi esasını kaldırdı.

"Protego!"

Snape sendeledi -asası havaya fırladı, Harry'den uzaga- ve birden Harry'nin zihni kendine ait olmayan anılarla kaynamaya başladı: Kanca burunlu bir adam, büzülüp sinmiş bir kadına bağırıyor, siyah saçlı küçük bir çocuk da bir köselede ağlıyordu... yağlı saçlı bir yeniyetme karanlık bir yatak odasında tek basına oturmuş, esasını tavana dogrultmuş, sinek avlıyordu... cılız bir çocuk sıçrayıp debelenen bir süpürgeye binmeye çalışırken, bir kız kahkahalarla gülüyordu -

"YETER!"

Harry göğsünden sertçe itilmiş gibi hissetti kendini; sendeleyerek birkaç adım geri gitti, Snape'in duvarlarını kaplayan raflardan birkaçına çarptı ve bir şeyin kırıldığını duydu. Snape hafifçe titriyordu, yüzü de bembeyazdı.

Harry'nin cüppesinin sırtı ıslanmıştı. Düstüğünde, arkasındaki kavanozlardan biri kırılmıştı; tursusu kurulmuş yapışkan şey, akıp tükenmekte olan iksirinin içinde girdaba kapılmış dönüyordu.

"Reparo," diye tısladı Snape, kavanoz hemen kendini yeniden mühürledi. "Eh, Potter... bunun bir ilerleme olduğu kesin..." Biraz soluk soluga, dersten önce yine bazı düşüncelerini depoladı

Düsünseli'ni düzeltti, sanki hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol ediyor gibiydi. "Sana bir Kalkan Büyüsü kullanmam söylediğimi hatırlamıyorum... ama ise yaradı, ona şüphe yok..."

761

Harry konuşmadı; herhangi bir şey söylemenin tehlikeli olabileceği duygusuna kapılmıştı. Az önce Snape'ir anılarına girdiğine, Snape'in çocukluktan sahneler gördüğüne emindi. Annesiyle babasının bağırışını izlerken ağlayan çocuğun gerçekten karşısında, gözlerinde böyle bir nefretle durduğuna inanmak zordu.

"Yeniden deneyelim, olur mu?" dedi Snape.

Harry dehşete kapıldı; az önce olanların bedelini ödeyecekti, buna emindi. Masanın iki tarafında konumlarını aldılar yeniden. Harry bu kez zihnini bosaltmanın çok daha zor olacağını hissediyordu.

"Üç kadar sayınca öyleyse," dedi Snape, asasını bir kez daha kaldırarak. "Bir - iki -"

Daha Harry kendini toparlayıp zihnini bosaltmaya vakit bulamadan, Snape, "Zihnefendet!" diye bağırıldı.

Bombos tas duvarlarla mesaleler boyunca ilerliyor, koridorda hızla Esrar Dairesi'ne doğru gidiyordu - düz siyah kapı giderek büyüyordu; Harry öyle hızlı hareket ediyordu ki, ona çarpacaktı, birkaç metre kalmıştı ve yine soluk mavi ışığın sızdığı yarığı görebiliyordu -

Kapı savrulup açılmıştı! Sonunda içerideydi, mavi alevli mumlarla aydınlatılmış, siyah duvarlı, siyah zeminli, daire biçiminde bir oda; etrafında başka kapılar da vardı - devam etmeliydi - ama acaba hangi kapıdan girmesi gerekiyordu -?

"POTTER!"

Harry gözlerini açtı. Yine yerde sırtüstü yatıyordu, oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu; ayrıca Esrar Dairesi koridoru boyunca kosmuş, siyah kapıdan hızla içeri

Page 285

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

762

girmiş ve daire biçimindeki odayı bulmuş gibi soluk solu-gaydı.

"Açıkla bakalım!" dedi Snape. Harry'nin tepesinde durmuş, ona hiddetle bakıyordu.

"Ben... ne olduğunu bilmiyorum/" dedi Harry dürüstçe. Ayaga kalktı. Basının arkasında, yere çarptığı noktada bir sislik vardı, ayrıca atesi çıkmış gibiydi. "Orayı daha önce hiç görmemişim.

Yani, size söyledim, daha önce kapıyla ilgili rüya görmüştüm... ama hiç açılmamıştı..."

"Yeterince çalışmıyorsun!"

Nedense Snape iki dakika öncesinden, yani Harry öğretmenin anılarına girdiğinde olduğundan daha kızgın görünüyordu.

"Tembel ve özensizsin, Potter, hiç sasmamalı Karanlık Lord'un -"

"Bir şey sorabilir miyim, efendim?" dedi Harry, bir kez daha parlayarak. "Niye Voldemort'tan Karanlık Lord diye söz ediyorsunuz? Simdiye kadar sadece Ölüm Yiyen'lerin ona öyle dediğini duydum."

Snape hırlayarak ağzını açtı - ve odanın dışında bir yerde bir kadın çığlık attı.

Snape'in başı hızla yukarı kalktı; gözlerini tavana dikmişti.

"Ne -?" diye mırıldandı.

Harry'nin kulagina uzaklardan, Giriş Salonu olabilecek bir yerden bir kosuşturma sesi geliyordu.

Snape dönüp çatık kaslarla ona baktı.

"Buraya gelirken yolda olagandısı bir şey gördün mü, Potter?"

763

Harry basını iki yana salladı. Yukarıda bir yerde, kadın tekrar çığlık attı. Snape asasını hazır tutarak odasının kapısına doğru yürüdü ve çabucak gözden kayboldu. Bir an için tereddüt ettikten sonra Harry de onun pesinden çıktı.

Çığlıklar gerçekten de Giriş Salonu'ndan geliyordu; Harry zindandan çıkan tas basamaklara doğru kosarken, ses giderek yükseldi. En üst basamaga ulaştığında, Giriş Salonu'nun tıklım tıklım olduğunu gördü; öğrenciler ne olduğunu görmek için, hâlâ aksam yemeginin yendiği Büyük Salon'dan dışarı akın etmişlerdi; bazılarıys'a mermer merdivene dolmuşlardı. Harry küçük bir Slytherin grubunun arasından itis kakış ilerledi ve seyircilerin büyük bir çember oluşturdugunu gördü, kimi sok geçirmiş, kimiye basbayığı korkmuş gibiydi. Profesör McGonagall, Salon'un öbür tarafında, tam Harry'nin karşısında duruyordu; sanki izledikleri hafiften midesini bulandırıyormuş gibi bir hali vardı.

Profesör Trelawney, Giriş Salonu'nun ortasında, bir elinde asası, öbüründeysse bos bir sarap sisesiyle dikilmiş duruyordu, hepten çıldırmış gibi bir görünümü vardı. Saçları dikilmisti, gözlüğü çarpık duruyor, bir gözü öbüründen çok daha büyük görünüyordu; sayısız salı ve esarbi

omuzlarından dökülüyordu. Dikislerinden sökülüyormuş gibiydi adeta. Önünde iki tane büyük sandık duruyordu, bir tanesi bas aşağıydı; düpedüz onun arkasından merdivenlerden aşağı atılmış gibi görünüyordu. Profesör Trelawney, yüzünde apaçık bir dehset ifadesiyle, Harry'nin göremediği ama belli ki merdivenin dibinde duran bir seye bakıyordu.

764

"Yo!" diye ciyakladı. "YO! Olamaz bu... olamaz... böyle bir şeyi kabul etmiyorum!"

"Bunun olacağım fark edemedin mi?" dedi kız sesi gibi bir ses, umursamazca sen bir edayla. Hafifçe saga kayan Harry, Trelawney'yi dehsete sürükleyen görüntünün Profesör Umbridge'den başka bir şey olmadığını gördü. "Yarınki hava durumunu bile tahmin etmekten aciz olmana ragmen, teftislerimdeki içler acısı performansının ve ondan sonra da hiç ilerleme kaydedememiş olmanın sonucunda, kovulmanın kaçınılmazlığını fark etmiş olmalısın."

"Ya-yapamazsm!" diye uludu Profesör Trelawney, kocaman gözlük camlarının arkasından yaşlar akıyordu, "beni ko-kovamazsm! On altı y-yıldır buradayım ben! H-Hogvarts benim e-evim!"

"Evindi," dedi Profesör Umbridge. Profesör Trelawney'nin kendine hâkim olamadan ağlayarak sandıklarından birinin üzerine çöküsünü izlerken Umbridge'in kur-bagamsı yüzüne yayılan keyfi görünce, Harry içinde bir tiksinti duydu. "Bir saat öncesine, yani Sihir Bakanı, İsten Çıkarma Kararı'na onay imzası atana kadar evindi. Simdi lütfen bu Salon'dan çek git. Canımızı sıkıyorsun." Ama Profesör Trelawney titreyip inlerken, sandığınin üzerinde ıstırap nöbetleriyle bir öne bir

Page 286

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

arkaya sallanırken, orada durup yüzünde gaddar bir zevk ifadesiyle onu izlemeyi sürdürdü. Harry sol tarafında birinin, hiçkırığını bastırmaya çalıştığını duyup döndü. Lavender ile Parvati birbirlerine sarılmış, sessizce ağlıyorlardı. Sonra ayak sesleri duydu. Profesör McGonagall seyircilerin arasından

765

öne çıkmış, doğruca Profesör Trelawney'nin yanına gidiyordu. Sırtını destek verircesine oksarken, cüppesinin içinden büyük bir mendil çıkardı.

"Yapma, Sybill... sakın ol... burnunu sümkür suna... sandığın kadar kötü değil durumun... Hogwarts'tan ayrılmak zorunda kalmayacaksın..."

"Öyle mi, Profesör McGonagall?" dedi Umbridge aman vermez bir sesle, birkaç adım ileri geldi. "Ya bu açıklama için yetkiniz...?"

"Benim yetkim," dedi derin bir ses.

Meseden yapıma ön kapı savrulup açılmıştı. Yanındaki öğrenciler yoldan kaçtılar ve giriste Dumbledore belirdi. Harry onun dışarıda, okul arazisinde ne yaptığını hayal bile edemiyordu, ama tuhaf bir şekilde sisli gecenin önünde, kapı aralığıyla çerçevesiz görünümünün etkileyici bir tarafı vardı. Kapıyı açık bırakarak, seyircilerin oluşturdugu çemberin içinden Profesör Trelawney'ye doğru yürüdü. Sandığına çökmüş olan Trelawney titriyordu, yüzü gözyasından leke lekeydi, Profesör McGonagall ise yanında duruyordu.

"Sizin yetkiniz mi, Profesör Dumbledore?" dedi Umbridge, fevkalade rahatsız edici bir şekilde gülerek. "Korkarım ki durumu anlamıyorsunuz. Elimde -" cüppesinin içinden bir parsömen tomarı çıkardı -" sahsım ve Sihir Bakanı tarafından imzalanmış bir İsten Çıkarma Kararı var. Yirmi Üç Numaralı Eğitim Kararnamesi uyarınca, Hog-warts Yüksek Müfettisi olarak ben, öğretmenleri teftis etme, Sihir Bakanlığınca şart koşulan düzeyde performans sergilemeyenleri deneme süresine alma ve kovma yetkisi-

766

ne sahibim. Profesör Trelawney'nin istenen düzeyde olmadığına karar verdim. Onu isten çıkardım."

Harry'yi sasırtan bir şey oldu; Dumbledore'un gülümsemesi silinmedi. Hâlâ sandığınin üzerinde hiçkırıp tiksiran Profesör Trelawney'ye baktı ve, "Son derece haklısınız elbette, Profesör Umbridge," dedi. "Yüksek Müfettis olarak, öğretmenlerimi isten çıkarma hakkına sahipsiniz. Ancak, onları satodan gönderme yetkisine sahip değilsiniz. Korkarım ki," diye devam etti, kibar bir şekilde hafifçe eğilip selam vererek, "bunu yapma yetkisi hâlâ Mü-dür'de, benim arzum da Profesör Trelawney'nin Hog-warts'ta yaşamaya devam etmesi yönünde."

Bunun üzerine Profesör Trelawney, çılgınca küçük bir kahkaha koyuverdi. Kahkahanın içinde, pek de bastırıla-mamis bir hiçkırık da duyuldu.

"Hayır - hayır, ben g-gideceğim, Dumbledore! Hog-warts'tan ay-ayrılacağım ve ka-kaderimi başka bir ye-yer-de arayacağım -"

"Hayır," dedi Dumbledore sert bir sesle. "Benim arzum burada kalman, Sybill."

Profesör McGonagall'a döndü.

"Sybill'e yukarı çıkması için eslik etmenizi rica edebilir miyim, Profesör McGonagall?"

"Tabii," dedi McGonagall. "Kalk bakalım, Sybill..."

Profesör Sprout kalabalığın içinden çıkıp çabucak yanlarına geldi, Profesör Trelavney'nin öbür kolunu tuttu. Beraberce onu Umbridge'in yanından geçirip mermer merdivenden yukarı çıkarmaya koyuldular. Profesör Flitwick de, asası önünde, arkalarından kosusturdu; "Lo-767

comotor sandıklar!" diye cikleyince, Profesör Trelavney'nin bagajı havalanıp sahibinin pesinden merdiveni çıkmaya başladı, Profesör Flitwick ise onları en arkadan izliyordu.

Profesör Umbridge yerine mihlanmış gibi duruyor, hâlâ sevecen bir şekilde gülümseyen Dumbledore'a bakıyordu.

"Peki," dedi, bütün Giriş Salonu'nda duyulan bir fısıltıyla, "onun kaldığı yere ihtiyacı olacak yeni bir Kehanet öğretmeni atadığımda ne yapacaksınız?"

"Aa, o hiç sorun olmayacak," dedi Dumbledore keyifle. "Söyle ki, yeni bir Kehanet öğretmeni

Page 287

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

buldum bile, kendisi zemin katta kalmayı tercih edecek."

"Buldunuz mu -?" dedi Umbridge tiz bir sesle. "Siz mi buldunuz? Size bir şey hatırlatabilir miyim, Dumbledore, Yirmi İki Numaralı Eğitim Kararnamesi uyarınca -"

"Bakanlık, eğer -ancak ve ancak- Müdür bir öğretmen bulamazsa, uygun bir aday tayin edebilir," dedi Dumbledore. "Ve ben, bu durumda yeni bir öğretmen bulmayı basardığımı söylemekten mutluyum. Kendisini sizinle tamstırabilir miyim?"

Arkasına dönüp, gece sisinin içeri süzüldüğü açık giriş kapısına baktı. Harry toynak sesleri duydu. Salon'dan bir sok mırıltısı yükseldi ve kapıya en yakın duranlar çabucak geriye çekildiler, bazıları yeni gelene yer açma telası içinde takılıp tökezledi.

Sisin içinden, Harry'nin daha önce Yasak Orman'da karanlık ve tehlikeli bir gecede gördüğü bir yüz belirdi: beyaz-sarı saçlar ve sasılacak derecede mavi gözler; bir

768

adamin bası ve gövdesiyle birlesen, bir atın beyaz kuyruklu altın bedeni.

"Bu, Firenze," dedi Dumbledore mutlu mutlu, yıldırım çarpmış gibi görünen Umbridge'e. "Sanırım kendisini uygun bulacaksınız."

769

YİRMİ YEDİNCİ BOLÜM

At-Adam ve Gammaz

"Her iddiasına varım ki, şimdi Kehanet'i bıraktığına pismansındır, değil mi, Hermione?" diye sordu Parvati, sırtarak.

Profesör Trelawney'nin kovulmasından iki gün sonra, kahvaltı ediyorlardı. Parvati kirpiklerini asasının üzerinde kıvrıyor ve kasığının arkasına bakıp, ortaya çıkan manzarayı izliyordu. O sabah Firenze'yle ilk derslerine gireceklerdi.

"Pek değil," dedi Hermione umursamazca, Gelecek Postası'm okumaya devam ederek. "Atlardan hiçbir zaman pek hoslanmamışımdır."

Gazetenin bir sayfasını çevirdi ve gözleriyle sütunları taradı.

"O bir at değil, bir at-adam!" dedi Lavender, sok geçirmiş gibi.

"Muhtesem bir at-adam..." diye iç geçirdi Parvati.

"Öyle ya da böyle, dört ayağı var," dedi Hermione sakin sakin. "Neyse, siz ikiniz Trelawney'nin gittiğine üzüldünüz sanıyordum."

770

"Üzüldük!" diye onu temin etti Lavender. "Onu görmek için odasına çıktık; biraz nergis görürdük - Sprout'un-kiler gibi kaz sesi çıkaranlardan değil, güzellerinden."

"Nasıl o?" diye sordu Harry.

"Pek iyi değil, zavalcılık," dedi Lavender sefkatle. "Aglıyordu, Umbridge varken burada kalacağına, asla geri dönmemek üzere satodan ayrılmayı tercih edeceğim söylüyordu. Onu suçlamıyorum, Umbridge ona korkunç davrandı, değil mi?"

"İçimden bir his, Umbridge'in korkunç davranmaya daha yeni yeni başladığını söylüyor," dedi Hermione kasvetle.

"İmkânı yok," dedi Ron, koca bir tabak pastırmalı yumurtaya gömülmüş halde. "Simdikinden kötülese-mez."

"Suraya yazıyorum, ona sormadan yeni bir öğretmen tayin ettiği için Dumbledore'dan intikam

almak isteyecektir," dedi Hermione, gazeteyi kapatarak. "Özellikle de bu öğretmen yine bir yarı-insan olduğundan. Firenze'yle karsılasınca yüzünde beliren ifadeyi gördünüz." Kahvaltıdan sonra Harry ve Ron, Parvati ile Lavender'in arkasından Giriş Salonu'ndan geçip Kehanet'in yolunu tutarken, Hermione Aritmansi dersine gitmek için onlardan ayrıldı. Parvati mermer merdiveni geçince, Ron sasırarak, "Kuzey Kulesi'ne gitmiyor muyuz?" diye sordu. Parvati omzunun üstünden ona küçümseyici bir bakış attı.

"Firenze'nin o el merdivenine nasıl tırmanmasını bek-

Page 288

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

771

liyorsun? Artık on bir numaralı sınıftayız, dün ilan tahtasına astılar."

On bir numaralı sınıf zemin katta, Giriş Salonu'na açılan ve Büyük Salon'un kapısının tam karşı tarafından uzayan koridor üzerindeydi. Harry orasının hiçbir zaman düzenli olarak kullanılmayan, bu yüzden de biraz dolapların ya da ardiyelerin bakımsız havasına sahip sınıflardan biri olduğunu biliyordu. Onun için, Ron'un arkasından içeri girip kendini orman içinde bir açıklıkta bulduğunda, bir an kalakaldı.

"Ne -?"

Sınıfın zemini yumuşak yosunlarla kaplıydı ve içinden ağaçlar yükseliyordu; bu ağaçların bol yapraklı dalları tavana ve pencerelere sürtündüğünden, sınıf eğik, yumuşak, alacalı yeşil ısıktı ve huzmeleriyle doluydu. Onlardan önce gelmiş öğrenciler toprak zeminde oturmuş, sırtlarını ağaçlara ya da iri kayalara yaslamış, kollarını dizlerinin etrafına dolamış ya da göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Hepsi de hayli tedirgin görünüyordu. Ağaçsız açıklığın ortasında Firenze duruyordu.

"Harry Potter," dedi, Harry içeri girdiğinde elini uzatarak.

"Ee - merhaba," dedi Harry, at-adamla el sıkıştı. At-adam sasırtıcı derecede mavi gözlerini hiç kırpmaksızın onu süzdü, ama gülümsemedi. "Ee - seni görmek ne güzel."

"Seni de," dedi at-adam, beyaz-sarı basını hafifçe egerek. "Yine karsılasacağımız öngörülmeşti." Harry, Firenze'nin göğsünde toynak biçiminde bir ezi-

772

gin gölgesini fark etti. Yerde oturan öğrencilere katılmak için arkasına döndüğünde, hepsinin ona hayranlıkla baktığını gördü, gözlerini hayli korkutmuş görünen Firenze'yle konuşacak kadar yakın olmasından belli ki çok etkilenmişlerdi.

Kapı kapandıktan ve son öğrenci de çöp sepetinin yanında bir ağaç kütüğüne oturduktan sonra, Firenze eliyle sınıfı isaret etti.

"Profesör Dumbledore bizim için bu sınıfı," dedi Firenze, herkes yerleştikten sonra, "doğal yaşam ortamına benzeyecek şekilde düzenleme nezaketini gösterdi. Size dersi Yasak Onnan'da vermeyi tercih ederdim, orası -pazartesine dek- benim evimdi... ama bu artık mümkün değil."

"Lütfen - ee - efendim -" dedi Parvati soluk soluga, elini kaldırarak, "- neden olmasın? Hagrid'le gittik oraya, korkmuyoruz!"

"Bunun sizin cesaretinizle ilgisi yok," dedi Firenze, "benim konumumla ilgisi var. Orman'a dönemem. Sürüm beni sürgün etti."

"Sürü mü?" dedi Lavender, kafası karışmış bir halde. Harry onun aklına ineklerin geldiğini anladı.

"Ne - aa!"

Yüzünde durumu kavradığım gösteren bir ifade belirirdi. "Sizden baskaları da mı var?" dedi, saskınlıkla.

"Sizi de Testral'ler gibi Hagrid mi yetistirdi?" diye sordu Dean hevesle.

Firenze basını yavaşça çevirip, büyük bir hakaretle bulunduğunu hemen anlamış gibi görünen Dean'e baktı.

"Ben - yani öyle demek - özür dilerim," diye tamamladı Dean alçak sesle.

;•""

773

"At-adamlar insanların hizmetkârları ya da oyuncakları değildir," dedi Firenze usulca. Bir an sessizlik oldu, sonra Parvati yine elini kaldırdı.

"Affedersiniz, efendim... diğer at-adamlar sizi niçin sürgün etti?"

"Profesör Dumbledore'la çalışmayı kabul ettiğim için," dedi Firenze. "Bunu türümümüze ihanet olarak görüyorlar."

Harry, dört yıl önce Bane adlı at-adamın Firenze'ye, Harry'yi güvenli bir yere götürmek amacıyla sırtına aldığı için nasıl bağırıldığını hatırladı; Bane ona, "Katır mısın sen?" demisti. Firenze'nin

gögsünü çifteleyenin Bane olup olmadığını merak etti.

"Baslayalım," dedi Firenze. Uzun beyaz kuyrugunu salladı, elini basının üzerindeki yaprak örtüsüne doğru kaldırdı, sonra da yavaşça indirdi. Bunu yaparken, odadaki ışık azaldı; şimdi alacakaranlık

Page 289

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

zamanı ormandaki bir açıklıkta oturuyormuş gibiydiler, tavanda da yıldızlar belirmişti. Sınıftan ooo sesleri yükseldi, Ron ise herkesin duyabileceği bir sesle, "Vay canına!" dedi.

"Yere sırtüstü uzanın," dedi Firenze, o sakın sesiyle, "ve semaları gözleyin. İşte burada, görebilenler için, ırklarımızın kaderi yazılı."

Harry sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Kırpışan kırmızı bir yıldız yukarıdan ona göz kırptı.

"Astronomi'de gezegenleri ve aylarını öğrendiğinizi biliyorum," dedi Firenze'nin sakın sesi, "yıldızların sema-lardaki hareketlerinin haritalarını çıkardığınızı da. At-adamlar yüzyıllar içinde bu hareketlerin gizemini çöz-

774

mustur. Bulgularımız bize, tepemizdeki gökyüzünde geleceğe dair işaretler görülebileceğini öğretiyor -"

"Profesör Trelawney'yle astroloji görmüştük!" dedi Parvati heyecanla. Sırtüstü yattığı yerden elini önüne doğru uzatmış, yani havaya kaldırmıştı. "Mars kazalara, yanıklara ve o tür şeylere neden olur; ve simdiki gibi Satürn'le aç yaptığında -" havaya bir dik açı çizdi "- insanların sıcak şeyleri ellerken her zamankinden daha dikkatli olmaları gerekiyor anlamına gelir -"

"O dedigin," dedi Firenze sakın sakın, "insan saçmalı-

W

Parvati'nin eli gevsekçe yanına düştü.

"Önemsiz incinmeler, minik insan kazaları," dedi Firenze, toynakları yosunlu yerde tok sesler çıkarırken. "Bunlar engin evren için karıncaların kosusturması kadar önemsizdir ve gezegenlerin hareketlerinden etkilenmezler."

"Profesör Trelawney -" diye başladı Parvati, kırgın ve kızgın bir sesle.

"- bir insan," diye noktayı koydu Firenze. "O yüzden de türünüzün sınırlamalarıyla gözleri kapanmış ve eli ayacı bağlanmış."

Harry, Parvati'ye bakmak için basını hafifçe çevirdi. Parvati çok gücümüş görünüyordu, etrafındaki birçok kişi de öyle.

"Sybill Trelawney Görmüş olabilir, bilmiyorum," diye devam etti Firenze. Harry onun önlerinde bir aşağı bir yukarı yürürken yine kuyrugunu salladığını duydu. "Ama genelde, insanların falcılık dediği, yaparı yücelten saçma-

775

lıkla uğrasarak vakit kaybediyor. Öte yandan ben, kisisellikten uzak ve tarafsız bir şeyi, at-adamların ilmini açıklamak için buradayım. Biz gökleri, bazen orada işaretlenmiş olan büyük kötülük gelgitlerini ve değişiklikleri görmek için gözleriz. Ne gördüğümüzden emin olmamız on yıl olabilir."

Firenze, Harry'nin tam üstünde bulunan kırmızı yıldız işaret etti.

"Geçen onyılda, belirtiler büyücü türünün sadece iki savaş arasında kısa bir sessizlik yaşadığını gösteriyordu. Savaş getiren Mars, tepemizde parıl parıl parlıyor, kavganın yakında yeniden başlaması gerektiğini ima ediyor. At-adamlar bunun ne kadar yakın olduğunu tahmin etmeye çalışmak için bazı bitkiler ve yaprakları yakıp dumanı ve alevi gözleyebilirler..."

Harry'nin girdiği en sıradışı dersti. Gerçekten de orada, sınıfın zemininde adaçayı ve sekerhatmi yaktılar ve Firenze onlara koyu dumanda belli biçimler ve simgeler aramalarını söyledi, ne var ki hiçbirinin onun tarif ettiği şeyleri görememesinden de hiç tasalanmıyor gibiydi. Onlara insanların bu iste hiçbir zaman pek iyi sayılmadıkları-nı, at-adamların bu konuda ehil olmak için yıllarını verdiklerini söyledi ve böyle şeylere çok da fazla inanmanın aptallık olduğunu, çünkü at-adamların bile bazen bunları yanlış okuduklarını söyleyerek lafını bitirdi. Harry'nin dersine girdiği insan öğretmenlere hiç benzemiyordu. Önceligi, bildiği şeyi öğretmek değil de, hiçbir şeyin, at-adamların bilgisinin bile kusursuz olmadığını akıllarına sokmak gibiydi.

776

"Hiçbir konuda pek kesin konuşmuyor, değil mi?" dedi Ron alçak sesle, sekerhatmi ateslerini söndürürler-ken. "Yani, su gerçekleşecek savaş hakkında biraz daha ayrıntıya bir itirazım olmazdı, ya senin?"

Sınıf kapısının tam dışında zil çaldı ve herkes sığırdı; Harry hâlâ satonun içinde olduklarını

Page 290

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

tamamen unutmus, kendini aslında Orman'da sanmaya başlamıştı. Öğrenciler kafaları hayli karışmış halde sınıftan çıktılar.

Tam Harry ve Ron da çıkarken, Firenze, "Harry Pot-ter, biraz görüseyim miyiz?" diye seslendi.

Harry döndü. At-adam ona doğru birkaç adım geldi. Ron tereddüt etti.

"Kalabilirsin," dedi Firenze ona. "Ama lütfen kapıyı kapat."

Ron söyleneni hemen yaptı.

"Harry Potter, sen Hagrid'in arkadaşısın, değil mi?" dedi at-adam.

"Evet," dedi Harry.

"O zaman ona benden bir uyarı ilet. Çabası sonuç vermiyor. Vazgeçse daha iyi olur."

"Çabası sonuç vermiyor mu?" diye tekrarladı Harry saskın saskın.

"Ve vazgeçse daha iyi olur," dedi Firenze, basını sallayıp onaylayarak. "Hagrid'i kendim uyarırdım, ama sürgündeyim - artık Orman'ın fazla yakınına gitmem akılsızlık olur - Hagrid'in basında zaten yeterince dert var, bir de savasan at-adamlara ihtiyacı yok."

"Ama - Hagrid ne yapmaya çabılıyor?" dedi Harry tedirgin bir sesle.

777

Firenze, Harry'ye kayıtsızca baktı.

"Hagrid bu yakında bana büyük bir iyilikte bulundu," dedi Firenze, "ve bundan çok önce de, bütün canlılara gösterdiği sevgiden dolayı saygımı kazanmıştı. Sırrına ihanet etmeyeceğim. Ama aklının basına getirilmesi gerek. Çabası sonuç vermiyor. Söyle ona, Harry Potter. İyi gün-ler."

*

Dırdırcı söyleşisinin ardından Harry'nin hissettiği mutluluk buharlaşalı çok olmuştur. Kursunu bir mart yerini fırtınalı bir nisana bırakırken, hayatı tekrar uzun bir endişeler ve sorunlar silsilesi haline gelmişti.

Umbridge, Sihirli Yaratıkların Bakımı derslerinin hepsine girmeyi sürdürüyordu, bu yüzden Firenze'nin uyarısını Hagrid'e iletmek çok zor olmuştur. Sonunda Harry bir gün, Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar? kitabını kaybetmiş numarası yapıp geri dönerek becermişti bunu. Firenze'nin mesajını aktardığında, Hagrid bir an sis, kararmış gözleriyle ona bakmış, belli ki afallamıştı. Ama sonra kendini toparladı.

"iyidir, Firenze," dedi boguk bir sesle, "ama bu konuda neden söz ettiğini bilmiyorum. Çabalarım gayet de iyi gidiyor."

"Hagrid, neler çeviriyorsun?" diye sordu Harry ciddi bir edayla. "Çünkü dikkatli olman gerekiyor, Umbridge Trelawney'yi kovdu bile, bana sorarsan kaptırdı gidiyor. Yapmaman gereken bir şey yapıyorsan, cidden -"

"İşini elinde tutmaktan daha önemli şeyler var," dedi Hagrid, ama bunları söylerken elleri biraz titredi ve Hırpı

778

pisliğiyle dolmuş bir tas yere düşüp kırıldı. "Sen beni merak etme, Harry, hadi yürü bakalım, afferim sana."

Harry'nin Hagrid'i orada, yerdeki pislikleri süpürür halde bırakmaktan baska çaresi kalmamıştı, ama yorgun argın satoya dönerken morali adamakıllı bozuktu.

Bu arada, öğretmenlerin ve Hermione'nin ısrarla vurguladığı gibi, S.B.D.'ler yaklaşıyordu. Besinci sınıfların hepsi bir şekilde strese kapılmıştı, ama Bitkibilim'de gözyasına bogulan, sınavlara giremeyecek kadar aptal olduğunu ve okuldan ayrılmak istediğini hıçkırığa hıçkırığa söyleyen Hannah Abbott, Madam Pomfrey'nin Yatıştırıcı İlaç verdiği ilk kişi oldu.

Harry, D.O. dersleri olmasa son derece mutsuz olacağı kanısındaydı. Bazen sadece İhtiyaç Odası'nda geçirdiği saatler için yasıyormuş gibiydi. Orada çok çalışıyor, ama aynı zamanda çok da keyif alıyordu, D.O. üyelerine bakıp ne kadar gelişme kaydettiklerini gördüğünde koltukları kabarıyordu. Aslında, D.O. üyelerinin hepsi Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'lerinden "Olaganüstü" alınca Umbridge'in ne tepki vereceğini çok merak ediyordu.

Herkesin hevesle beklediği Patronus'ları çalışmaya başlamışlardı sonunda. Ancak Harry'nin onlara sürekli hatırlattığı gibi, bol ısıklı bir sınıfta, tehdit altında değilken bir Patronus yaratmak, Ruh Emici gibi bir şeyle karşılaşıldığında yaratmaktan çok farklıydı.

Page 291

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ay, insanın keyfine limon sıkma böyle," dedi Cho neseyle, Paskalya'dan önceki son derste kugu biçimindeki gümüşü Patronus'unun İhtiyaç Odası'nda süzülüşünü izlerken. "Öyle güzeller ki!"

779

"Güzel olmaları gerekmiyor, seni korumaları gerekiyor," dedi Harry sabırla. "Aslında bir Böcürt'e falan ihtiyacımız var; ben öyle öğrendim, Böcürt Ruh Emici taklidi yaparken Patronus yaratmaya çalışarak -"

"Ama o çok korkunç olurdu!" dedi Lavender, asasının ucundan kesik kesik gümüş buharlar saçılıyordu. "Zaten ben - hâlâ - yapamıyorum!" diye ekledi kızgın kızgın.

Neville de sorun yaşıyordu. Dikkatini toplama çabasıyla yüzünü buruşturmuştu, ama asasının ucundan sadece cılız duman seritleri çıkıyordu.

"Mutluluk verici bir şey düşünmen gerekiyor," diye hatırlattı Harry ona.

"Deniyorum," dedi Neville kederle. Öyle büyük bir çaba gösteriyordu ki, yuvarlak yüzü terden parıl parıl parlıyordu.

Dean tarafından ilk kez D.O. toplantısına getirilen Seamus, "Harry, sanırım başarıyorum!" diye seslendi. "Bak - ah - gitti... ama kesin kıllı bir şeydi, Harry!"

Hermione'nin Patronus'u, pırl pırl gümüş bir su samuru, etrafında hoplayıp zıplıyordu.

"Güzeller aslında, değil mi?" dedi Hermione, ona sefkatle bakarak.

İhtiyaç Odası'nın kapısı açıldı ve kapandı. Harry kimin girdiğini görmek için etrafına baktı, ama orada kimse yokmuş gibi görünüyordu. Ancak az sonra kapının yakınındakilerin susmuş olduğunun farkına vardı. Derken, ne olduğunu anlamadan, bir şey çüppesinin eteğini diz hizasından çekistirmeye başladı. Gözlerini aşağı çevirince, bü-

780

yük bir hayretle, ev cini Dobby'nin her zamanki sekiz yünlü sapkasının altından ona baktığını gördü.

"Merhaba, Dobby!" dedi. "Ne yapı- Sorun nedir?"

Cinin gözleri korkudan faltası gibi açılmıştı, t^triyor-du. Harry'ye en yakın olan D.O. üyeleri susmuştu; odadaki herkes Dobby'yi seyrediyordu. İnsanların yapmayı be-cerebildiği birkaç Patronus da solup gümüş buhara dönüşünce, oda eskisinden çok daha karanlık görünmeye başladı.

"Harry Potter, efendim..." diye ciyaktı cin, bütün vücudu tir tir titreyerek, "Harry Potter, efendim... Dobby sizi uyarmaya geldi... ama ev cinleri söylemesinler diye uyarıldılar..."

Kosarak kafa üstü duvara tosladı. Dobby'nin kendini cezalandırma âdeti konusunda tecrübeli olan Harry, onu yakalamaya hamle etti, ama Dobby basındaki sekiz sapka sayesinde tasta geri sekti. Hermione ve başka birkaç kız, korku ve sefkatle çığlık attı.

"Ne oldu, Dobby?" diye sordu Harry, cinin minicik kolunu tutup onu kendine zarar verebileceği esyalardan uzaklaştırarak.

"Harry Potter... o... o kadın..."

Dobby serbest yumruğuyla burnuna sert bir darbe indirdi. Harry o kolunu da yakaladı.

"'O kadın' kim, Dobby?"

Ama cevabı bildiğini düşünüyordu; elbette tek bir kadın, Dobby'de böyle bir korku uyandırabilirdi. Cin hafif sası halde ona baktı ve sessizce agzını oynattı.

"Umbridge mi?" diye sordu Harry, dehsete düşerek.

781

Dobby basını evet anlamında salladı, sonra da Harry'nin dizine çarpmaya çalıştı. Harry onu kol mesafesinde tuttu.

"Ne olmuş ona? Dobby - burasını - bizi - D.O.'yu öğrenmedi, değil mi?"

Cinin yüzündeki perisan ifade yeterli cevap oldu. Harry'nin ellerini sıkı sıkı tuttuğu cin, kendine tekme atmaya çalıştı ve yere yapıştı.

"Buraya mı geliyor?" diye sordu Harry usulca.

Dobby uludu ve çıplak ayaklarıyla tepinmeye başladı.

"Evet, Harry Potter, evet!"

Harry doğruldu ve debelenen cini oldukları yere mihanmış halde, dehset içinde izleyen kalabalığa

Page 292

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

döndü.

"NE BEKLİYORSUNUZ?" diye böğürdü. "KAÇIN!"

Herkes hemen çıkışa doğru koştu, kapıda bir yığılma oluştu, sonra insanlar dışarı dökülmeye başladı. Harry onların koridorlarda son süratle kostuklarını duyabiliyordu, kaptırıp da yatakhanelere kadar gitmemeyi akıl edebileceklerini umuyordu. Saat henüz dokuza on vardı, kütüphaneye ya da Baykushane'ye sığınsalar daha iyiydi - hem oraları daha yakındı -

"Harry, hadi!" diye çığlık attı Hermione, dışarı çıkmak için itisip kakışan kalabalığın arasından.

Harry hâlâ kendine zarar vermeye çalışan Dobby'yi kaptı ve kollarında cinle birlikte kapının önündeki kuyruğa kostu.

"Dobby - bu bir emirdir - mutfaga, öbür cinlerin yanına git ve o kadın sana beni uyarıp uyarmadığım sorarsa, yalan söyle, hayır de!" dedi Harry. "Kendine zarar verme-

782

ni de yasaklıyorum!" diye ekledi, esikten geçerken cini yere bırakıp kapıyı arkasından kapatarak. Dobby, "Tesekkür ederim, Harry Potter!" diye cikle-yerek fırlayıp gitti. Harry sagına soluna göz attı, diğerleri öyle hızla kaçıyorlardı ki, hepsi gözden kaybolmadan önce koridorun iki ucunda hızla uzaklaşan insanların topuklarını görebildi sadece; saga doğru kosmaya başladı; ileride bir erkekler tuvaleti vardı, bir ulaşabilse, zaten bir süredir oradaymış numarası yapabiliirdi -

"AHHH!"

Bir şey onu ayak bileklerinden yakalamıştı. Boylu boyunca düştü, yüzüstü iki metre kaydıktan sonra durdu ancak. Arkasında biri kahkahalarla gülüyordu. Sırtüstü döndüğünde, ejderha biçiminde çirkin bir vazunun altındaki bir oyukta Malfoy'un saklanmış olduğunu gördü.

"Çelme Büyüsü, Potter!" dedi. "Hey, Profesör - PROFESÖR! Birini yakaladım!"

Uzak kösedan kosturarak Umbridge belirdi, nefes ne-feseydi ama yüzünde keyif dolu bir gülümseme vardı.

Yerde Harry'yi gördüğünde, "Bu o!" dedi sevinçle. "Harika, Draco, harika, ah, çok iyi - Slytherin'e elli puan! Ben devralırım onu... ayaga kalk, Potter!"

Harry ayaga kalkıp ikisine öfkeyle baktı. Umbridge'i hiç bu kadar mutlu görmemisti. Umbridge onun kolunu mengene gibi kavradı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Malfoy'a döndü.

"Git bak bakalım, birkaç tane daha yakalayabilecek misin, Draco," dedi. "Diğerlerine söyle, kütüphaneye baksınlar - nefes nefese kimi bulurlarsa - tuvaletlere bakın,

783

Miss Parkinson kızlarmkine bakabilir - hadi gidin - ve sen," diye ekledi en yumuşak, en tehlikeli sesiyle, Malfoy uzaklaşırken, "sen benimle Müdürün odasına geliyorsun, Potter."

Birkaç dakika içinde tas heykele vardılar. Harry diğerlerinden kaç kişinin yakalandığını merak ediyordu. Ron'u düşündü -Mrs VVeasley onu öldürürdü- ve Hermione'yi,^ S.B.D.'lerini almadan atılırsa onun kendini nasıl hissedeceğini. Seamus'un ilk toplantısıydı bu... Neville de o kadar ilerlemeye başlamıştı ki...

"Fısırdayan Vızvız," diye sakıdı Umbridge; tas heykel yana doğru sığırdı, arkasındaki duvar iki tarafa doğru açıldı ve hareket eden tas merdivenden çıktılar. Griffin tok-maklı cilalı kapıya geldiler, ama Umbridge kapıya vurma zahmetine girmeden, Harry'yi hâlâ sıkıca tutarak, doğruca içeri daldı. İçerisi insan doluydu. Dumbledore masasının başında oturuyordu, yüzünde çok sakin bir ifade vardı, uzun parmaklarının uçlarını birleştirmisti. Hemen yanında Profesör McGonagall dimdik duruyordu, yüzü son derece gergindi. Sihir Bakanı Cornelius Fudge, atesinin yanında ayak parmaklarının ucunda bir öne bir arkaya sallanıyordu, belli ki durumdan muazzam şekilde hoşnuttu; Kingsley Shacklebolt ve Harry'nin tanımadığı, kısa tel tel saçlı, sert görünümlü bir büyücü, nöbetçi gibi kapının iki yanında yer almışlardı. Çilli, gözlüklü Percy VVeasley ise duvarın yanında heyecanla dolasıp duruyordu, elinde bir tüy kalemle kalın bir parsömen tomarı vardı, belli ki not tutmaya hazırlanıyordu.

784

Eski müdür ve müdirelerin portreleri bu gece uyuyormuş numarası yapmıyorlardı. Hepsini dikkat kesilmisti ve ciddi görünüyordu, aşağıda olanları izliyorlardı. Harry içeri girdiğinde, birkaç tanesi çabucak komsu çerçevelere geçti ve komsularının kulaklarına aceleyle bir şeyler fısıldadı.

Page 293

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Kapı arkalarından kapanırken Harry kolunu çekistirip Umbridge'den kurtardı. Cornelius Fudge, yüzünde gaddar bir memnuniyet ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bak, bak," dedi. "Bak, bak, bak..."

Harry ona atabildiği en pis bakışı attı. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarpıyordu, ama beyni garip bir şekilde sakin ve berraktı.

"Gryffindor Kulesi'ne dönüyordu," dedi Umbridge. Sesinde çirkin bir heyecan vardı, daha önce Profesör Tre-lawney'nin Giriş Salonu'nda perisan halde dağılısını izler-kenki o umursamazca nese.

"Malfoy çocuğu kapana kıştırdı onu."

"Öyle mi?" dedi Fudge, takdirle. "Lucius'a bunu söylemeyi unutmamalıyım. Evet, Potter... sanırım niye burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Harry soruya meydan okurcasına "evet" diyerek cevap vermeye niyetliydi: Tam ağzını açmış,

kelimeyi neredeyse olusturmusken, Dumbledore'un yüzünü gördü. Dumbledore dogrudan Harry'ye bakmıyordu -gözleri onun omzunun biraz üstündeki bir noktaya odaklanmıstı- ama Harry ona bakarken, basını iki yana dogru bir iki santim oynattı.

Harry kelimenin ortasında yön degistirdi.

785

"E-hayır."

"Pardon?" dedi Fudge.

"Hayır," dedi Harry, kararlı bir sesle.

"Niye burada oldugunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Harry.

Fudge inanmaz gözlerle bir Harry'ye, bir Profesör Umbridge'e baktı. Harry bu fırsattan yararlanıp çaktırma-^ dan bir kez daha Dumbledore'a baktı; Dumbledore haliya bakarak onaylarcasına basını salladı ve hafifçe göz kırptı.

"Yani simdi," dedi Fudge, buram buram alay kokan bir sesle, "Profesör Umbridge'in seni buraya niye getirdigi hakkında en ufak fikrin yok, öyle mi? Okul kurallarını çignediginden haberin yok, ha?"

"Okul kuralları mı?" dedi Harry. "Hayır."

"Ya da Bakanlık Kararnameleri?" diye ekledi Fudge kızgın kızgın.

"Bildigim kadariyla, hayır," dedi Harry terbiyeli terbiyeli.

Kalbi hâlâ hızla güm güm atıyordu. Sırf Fudge'm tansiyonunun yükselisini görmek için bu yalanları söylemeye degerdi neredeyse, ama nasıl olup da yutturabilecegini bilmiyordu; biri D.O.'yu Umbridge'e haber verdiyse, örgütün lideri olan Harry, sandığını toplamaya simdiden baslayabilirdi.

"Yani yeni duyuyorsun," dedi Fudge, artık adamakıllı öfkeli bir sesle, "bu okulda yasadısı bir öğrenci örgütü ortaya çıkarıldığını, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Harry, hiç de ikna edici olmayan masum bir saskınlık ifadesi takınarak.

786

"Bence, Bakanım," dedi Umbridge yanından, ipeksi bir sesle, "gidip muhbirimizi getirirsem daha çabuk ilerleme kaydedebiliriz."

Fudge, bas sallayarak, "Evet, evet, öyle yapın," dedi ve Umbridge odadan çıkarken, Dumbledore'a kin dolu bir bakış attı. "İyi bir tanık gibisi yoktur, degil mi, Dumble-dore?"

"Yoktur, Cornelius," dedi Dumbledore ciddi bir edayla, basını hafifçe yana egerek.

Birkaç dakika beklediler, bu süre boyunca kimse birbirine bakmadı. Sonra Harry arkasındaki kapının açıldığını duydu. Umbridge yanından geçip içeri girdi, Cho'nun kıvrıcık saçlı arkadaşı Marietta'nın omzuna sıkı sıkı yapıştı, Marietta ise elleriyle yüzünü kapatıyordu.

"Korkma, canım, çekinme," dedi Profesör Umbridge yumusak bir sesle, onun sırtını sıvazlayarak, "her sey yolunda. Dogru olanı yaptın. Bakan Bey çok memnun kaldı. Annene senin ne kadar iyi bir kız oldugunu söyleyecek. Marietta'nın annesi, Bakanım," diye ekledi, basını kaldırıp Fudge'a bakarak, "Sihirli Ulasım Dairesi, Uçuş Sebekesi bürosundan Madam Edgecombe - biliyorsunuz, bir süredir Hogwarts söminelerinde güvenligi saglamamızda bize yardımcı oluyor."

"Sahane, sahane!" dedi Fudge candan bir sesle. "Kızı da anasına çekmiş, ha? Evet, gel bakalım, canım, kaldır basını, çekingenlik etme, söyle bakalım neler - amanın!"

Page 294

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Marietta basını kaldırdığında, Fudge sok içinde geri sıçradı, az kalsın söminenin içine düşüyordu. Lanet okuyup, pelerininin duman salmaya baslayan eteklerinin üze-

787

rinde tepindi. Marietta inledi ve cüppesinin yakasını gözüne kadar çekti. Ama herkes korkunç bir hal almış olan yüzünü görmüştü bile: Yanaklarıyla burnuna yayılmış sık aralıklı bir dizi mor kabarcık, "GAMMAZ" sözcüğünü olusturmustu.

"Sivilcelere aldırma simdi, canım," dedi Umbridge sabırsızca, "cüppeni agzından çek de söyle Bakan Bey'e -"

Ama Marietta bu defa cüppesinin bastırdığı bir iniltiyle, basını çılginca iki yana salladı.

"Aman, peki, seni sapsal kız, ben söylerim o zaman," diye patladı Umbridge. Yeniden mide bulandırıcı gülümsemesini takınıp, "Evet, Bakanım," dedi, "buradaki Miss Edgecombe bu aksam yemekten kısa süre sonra odama gelip bana bir sey anlatmak istedigini söyledi. Yedinci kattaki gizli bir odaya, bazen İhtiyaç Odası da denen yere gidersem, orada bana hayrı dokunacak bir sey bulacağımı söyledi. Onu biraz daha sorguya çektim, sonunda orada bir çesit toplantı oldugunu söyledi. Ne yazık ki tam o noktada bu nazar," eliyle sabırsızca Marietta'nın örtülü yüzünü isaret

etti, "devreye girdi ve kız aynamda yüzünü görünce öyle ürkütü ki, bana daha fazla bilgi veremedi." "Bak, canım," dedi Fudge, yüzünde belli ki sefkatli ve babacan sandığı bir ifadeyle Marietta'ya bakarak, "gelip Profesör Umbridge'e söylemekle büyük cesaret göstermissin. Kesinlikle doğru olanı yaptın. Simdi, bana su toplantıda ne olduğunu anlatabilir misin? Amacı neydi? Kimler vardı?" Ama Marietta konuşmuyordu; basını iki yana sallatı-
788

makla yetindi; gözleri iri iri açılmıştı, çok korkmuş gibi görünüyordu. Fudge, Umbridge'e, "Sunun için bir karşı-büyü bulamadık mı daha?" diye sordu sabırsızca, Marietta'nın yüzüne isaret ederek. "Rahat rahat konuşabilirsin diye?" "Henüz bulmayı basaramadım," diye itiraf etti Umbridge'le. Harry, Hermione'nin uğursuzluk büyüsü yeteneğiyle gururlandığını hissetti. "Ama konuşmasa da önemli değil, bu noktadan itibaren hikâyeyi ben anlatabilirim." "Hatırlayacaksınız, Bakanım, ekimde size Potter'ın Hogsmeade'de, Domuz Kafası'nda birtakım öğrencilerle buluştuğunu belirten bir rapor gönderdim -" "Peki buna dair kanıtınız nedir?" diye araya girdi Profesör McGonagall. "Elimde tesadüfen o anda birahane bulunan Willy Widdershins'in tanık olarak ifadesi var, Minerva. Her tarafı sargılar içindeydi, doğru, ama isitme duyusu gayet iyi durumdaydı," dedi Umbridge sisinerek. "Potter'ın söylediği her şeyi kelimesi kelimesine duydu ve doğruca okula gelip bana haber verdi -" "Ah, demek o yüzden bütün o kusan tuvaletler için cezaya çarptırılmadı!" dedi Profesör McGonagall, kaslarını kaldırarak. "Adalet sistemimiz hakkında ne kadar da aydınlatıcı bir bilgi bu!" "Apaçık yozlaşma!" diye kükrledi Dumbledore'un masasının arkasındaki sisman, kırmızı burunlu büyücünün portresi. "Benim zamanımda Bakanlık adı suçlularla anlaşma yapmazdı, hayır efendim, hayatta yapmazdı!"
789

"Tesekkürler, Fortescue, bu kadar yeter," dedi Dumbledore yumuşak bir sesle. "Potter'ın bu öğrencilerle buluşma amacı," diye devam etti Profesör Umbridge, "onları yasadışı bir derneğe katılmaya ikna etmekte, Bakanlık tarafından okul yasası için uygunsuz bulunan büyüleri ve lanetleri öğrenme maksadı taşıyan bir -" "Sanırım o konuda yanıldığını göreceksin, Dolores," dedi Dumbledore usulca, kemerli burnunun ortasında duran yarım ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden ona bakarak. Harry dönüp ona baktı. Dumbledore'un konuşarak karşısındakileri nasıl ikna edip de onu bu durumdan kurtaracağını bilemiyordu; Willy Widdershins, Domuz Kafası'nda söylediklerini kelimesi kelimesine duyduysa, kaçış yoktu hiç. "Hah!" dedi Fudge, yine ayaklarının ucunda yaylanarak. "Evet, Potter'ın basını dertten kurtarmak için tasarlanmış son palavrayı dinleyelim haydi! Devam et, Dumbledore, devam et - Willy
Page 295

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Widdershins yalan söylüyordu, değil mi? Yoksa o gün Domuz Kafası'ndaki Potter'ın ikizi miydi? Yoksa her zamanki gibi, zamanın tersine çevrilmesine, ölü bir adamın canlanmasına ve iki tane görünmez Ruh Emici'ye yer veren basit bir açıklaması mı var bunun?"

Percy Weasley candan bir kahkaha attı.

"Çok güzel, Bakanım, çok güzel!"

Harry ona tekme atabilirdi. Sonra, hayretle, Dumbledore'un da kibarca gülümsediğini gördü.

790

"Cornelius, Harry'nin o gün Domuz Kafası'nda olduğunu da, bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubuna öğrenci almaya çalıştığını da inkâr etmiyorum -eminim kendi de etmiyordur. Sadece Dolores'in, böyle bir grubun o anda yasadışı olduğunu söylemekle yanıldığını dikkati çekmek istiyorum. Hatırlarsan, bütün öğrenci derneklerini yasaklayan Bakanlık Kararnamesi, Harry'nin Hogsmeade'deki buluşmasından iki gün sonra yürürlüğe girdi, o yüzden Harry Domuz Kafası'nda hiçbir kuralı çiğnemiyordu."

Percy, sanki çok ağır bir seyle yüzüne vurulmuş gibi görünüyordu. Fudge yaylanmasının ortasında kalakaldı, ağzı bir karış açıldı.

Önce Umbridge toparlandı.

"Çok güzel, Müdür Bey," dedi, tatlı tatlı gülümseyerek, "ama Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi çıkışı altı ay oldu. Bu ilk toplantı yasadışı değilse bile, ondan beri yapılanlar süphesiz öyle."

"Evet," dedi Dumbledore, kenetlediği parmaklarının üzerinden onu kibar bir ilgiyle süzerek,

"kesinlikle öyle olurdu, tabii Kararname yürürlüğe girdikten sonra devam etselerdi. Bu toplantıların sürdüğüne dair bir kanıtınız var mı?"

Dumbledore konuşurken, Harry arkasında bir hısırtı duydu ve Kingsley'nin bir şeyler fısıldadığını sandı. Yan tarafına bir şeyin süründüğüne de yemin edebilirdi, bir esinti ya da kus kanadı gibi yumuşak bir şey. Ama aşağı baktığında hiçbir şey görmedi.

"Kanıt mı?" diye tekrarladı Umbridge, o korkunç, ko-
791

caman, kurbağamsı gülüsüyle. "Dinlemiyor muydun, Dumbledore? Sence Miss Edgecombe niye burada?"

"Aa, bize altı ay boyunca toplantı yapıldığını söylemek için mi?" dedi Dumbledore, kaslarını kaldırarak. "Bana sadece bu gece toplantı yapıldığını söylemiş gibi geldi."

"Miss Edgecombe," dedi Umbridge hemen, "bize bu toplantıların ne kadar zamandır devam ettiğini anlat, canım. Basını yukarı aşağı veya saga sola salla yeter. Eminim bu, sivilcelerinin daha da kötüleşmesine yol açmayacaktır. Altı aydır düzenli olarak yapılıyor mu bu toplantılar?"

Harry'nin yüreği ağzına geldi. İşte buraya kadardı, Dumbledore'un bile altından kalkamayacağı somut bir kanıt, bir çıkmaza toslamışlardı.

"Basını yukarı aşağı veya saga sola salla yeter, canım," dedi Umbridge Marietta'ya, onu kandırmaya çalışı-yormuşçasına tatlı tatlı konuşarak, "haydi ama, böyle yapınca uğursuzluk büyüsü yeniden etkinleşmez."

Odadaki herkes Marietta'nın yüzünün üst bölümüne bakıyordu. Yukarı çektiği cüppe ve kıvrık kâkülü arasından sadece gözleri görülüyordu. Belki sadece ışığın neden olduğu bir yanılsamaydı ama, gözleri tuhaf bir şekilde boş bakıyordu sanki. Sonra Marietta -Harry'yi hayrete düşürerekbaşını iki yana salladı.

Umbridge çabucak dönüp Fudge'a, sonra yine Marietta'ya baktı.

"Soruyu iyi anlamadın galiba, değil mi, canım? Son altı aydır bu toplantılara katılıyor muydun, diye soruyorum sana. Katılıyordun, değil mi?"

792

Marietta basını yine saga sola salladı.

"Basını saga sola sallayarak ne demeye çalışıyorsun, canım?" dedi Umbridge kızgın bir sesle.

"Sanırım ne demek istediği gayet açık," dedi Profesör McGonagall hasin bir sesle, "son altı ayda gizli toplantı olmamış. Doğru mu bu, Miss Edgecombe?"

Page 296

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Marietta basını yukarı aşağı salladı.

"Ama bu gece bir toplantı vardı!" dedi Umbridge hiddetle. "Bir toplantı vardı, Miss Edgecombe, bana sen söyledin, İhtiyaç Odası'nda dedin! Liderleri de Potter'dı, değil mi, Potter organize etmişti, Potter - niye basını iki yana sallıyorsun öyle, kızım?"

"Eh, genelde biri basını iki yana salladığında," dedi McGonagall soğuk bir sesle, "hayır7 demek istiyordur. Yani eğer Miss Edgecombe insanlar tarafından bilinmeyen bir işaret dili kullanmıyorsa -" Profesör Umbridge, Marietta'yı yakaladı, yüzünü kendine doğru çevirdi ve çok sert bir biçimde silkelemeye başladı. Dumbledore anında ayaga fırladı, esasını kaldırmıştı bile; Kingsley öne doğru çıktı, Umbridge ise Marietta'dan geriye doğru sıçradı, ellerini sanki yanmışlar gibi sallıyordu. "Öğrencilerimi itip kakmana müsaade edemem, Dolo-res," dedi Dumbledore. İlk kez kızgın görünüyordu.

"Biraz sakın olmanız iyi edersiniz, Madam Umbridge," dedi Kingsley, o derin, kalın sesiyle. "Basınızı derde sokmayı istemezsiniz herhalde."

"Hayır," dedi Umbridge solugu kesilmiş halde, basını kaldırıp tepesinde kule gibi yükselen Kingsley'ye baka-

793

rak. "Yani, evet - haklısın, Shackbolt - ben - ben kendimi kaybettim."

Marietta tam Umbridge'in onu bıraktığı yerde duruyordu. Ne Umbridge'in ani saldırısından rahatsız olursa, ne de bırakıldığı için rahatlamışa benziyordu; elleri hâlâ sıkı sıkı cüppesinin yakasında, dümdüz karşıya doğru bakıyordu.

Birden Harry'nin zihninde, Kingsley'nin fısıltısı ve yanından sürünerek hızla geçen seyle ilgili bir şüphe belirdi.

"Dolores," dedi Fudge, bir konuyu kesince sonuca bağlamaya çalışılan birinin havasıyla, "bu geceki toplantı -gerçekleştirdiğinden emin olduğumuz toplantı -"

"Evet," dedi Umbridge, toparlanarak, "evet... Miss Edgecombe bana haber verdi, ben de derhal

yanıma bazı güvenilir öğrencileri alarak, toplantıya katılanları iki elleri kızıl kanda yakalamak için yedinci kata gittim. Ancak, anlatılan benim geldiğim konusunda uyarılmışlardı, çünkü yedinci kata ulaştığımızda dört bir yana doğru kaçıyorlardı. Ama önemi yok. Elimde hepsinin ismi var, Miss Par-kinson benim için bir koku İhtiyaç Odası'na gidip, arkalarında bıraktıkları bir şey var mı diye baktı. Kanıtı ihtiyacımız vardı, oda da o kanıtı sundu."

Ve Harry dehset içinde, onun, İhtiyaç Odası'nın duvarına asılı olan isim listesini cebinden çıkarıp Fudge'a uzatmasını izledi.

"Potter'm ismini listede gördüğüm anda, nasıl bir durumla karşı karşıya olduğumuzu anladım," dedi Umbridge yumuşak bir sesle.

794

"Harika/" dedi Fudge, yüzüne bir gülümseme yayılarak, "harika, Dolores. Ve... bak su ise..." Basını kaldırıp, elinde esasını gevsekçe tutmuş, hâlâ Marietta'nın yanında duran Dumbledore'a baktı.

"Kendilerine ne isim vermişler, görüyor musun?" dedi Fudge alçak sesle. "Dumbledore'un Ordusu." Dumbledore uzanıp parsömen parçasını Fudge'dan aldı. Hermione'nin aylar önce yazdığı başlığa baktı, bir an konuşamıyormuş gibi oldu. Sonra gülümseyerek basını kaldırdı.

"Eh, oyun sona erdi," dedi sükûnetle. "Benden yazılı bir itiraf mı istersin, Cornelius - yoksa bu tanıkların huzurunda bir ifade yeterli olur mu?"

Harry, McGonagall ile Kingsley'nin birbirlerine baktıklarını gördü. İkisinin yüzünde de korku vardı. Harry neler olduğunu anlamıyordu, belli ki Fudge da kendisiyle aynı durumdaydı.

"İfade mi?" dedi Fudge yavaşça. "Ne - hiç -?"

"Dumbledore'un Ordusu, Cornelius," dedi Dumbledore, hâlâ gülümseyerek. İsim listesini Fudge'in yüzünün önünde salladı. "Potter'ın Ordusu değil. Dumbledore'un Ordusu."

"Ama - ama -"

Birden Fudge'ın yüzü aydınlandı, anlamıştı. Korkuyla geriye doğru bir adım attı, ciyakladı ve bir kez daha atesten öne doğru kaçtı.

Page 297

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Sen, ha?" diye fısıldadı, tüten pelerininin üstünde yine tepinerek.

"Evet, ben," dedi Dumbledore keyifli keyifli.

795

"Bunu sen örgütledin, ha?"

"Ben örgütledim," dedi Dumbledore.

"Bu öğrencileri or-ordun için topladın demek?"

Dumbledore basını evet anlamında sallayarak, "Bu gece ilk toplantı yapılacaktı," dedi. "Sadece bana katılmakla ilgilenenler mi diye görmek için. Tabii, şimdi anlıyorum ki, Miss Edgecombe'u davet etmem bir hatay-mıs."

Marietta evet anlamında basını salladı. Fudge burnundan soluyarak bir ona, bir Dumbledore'a baktı.

"Yani gerçekten bana karşı kumpas kuruyordun!" diye haykırdı.

"Doğru," dedi Dumbledore neseyle.

"HAYIR!" diye bağırıyordu Harry.

Kingsley ona uyarırcasına bir bakış attı, McGonagall tehditkâr bir şekilde gözlerini iri iri açtı, ama Dumbledore'un ne yapmak üzere olduğu birden Harry'nin kafasına dank etmişti ve böyle bir şey göz yumamazdı.

"Hayır - Profesör Dumbledore -!"

"Sus, Harry, yoksa korkarım ki odamdan çıkman gerekecek," dedi Dumbledore sakin bir sesle.

"Evet, kes sesini, Potter!" diye bağırıyordu Fudge. Gözleri faldası gibi açık, yüzünde dehset ve zevk karışımı bir ifadeyle Dumbledore'a bakıyordu hâlâ. "Bak, bak, bak - bu gece buraya Potter'ı okuldan atmak için geldim, ama onun yerine -"

"Onun yerine beni tutukluyorsun," dedi Dumbledore, gülümseyerek. "Bir Knut kaybedip bir Galleon bulmak gibi bir şey bu, değil mi?"

796

"Weasley!" diye seslendi Fudge, şimdi resmen zevkten titriyordu, "Weasley, hepsini yazdın mı, söylediği her şeyi, itirafını, yazdın mı?"

"Evet, efendim, öyle sanıyorum, efendim!" dedi Percy hevesli hevesli. Büyük bir hızla not tutmaktan burnuna mürekkep sıçramıştı.

"Bakanlık'a karşı bir ordu kurdugunu anlattığı yer, nasıl da konumumu sarsmaya çalıştı?"

"Evet, efendim, yazdım, evet!" dedi Percy, keyifle notlarına göz gezdirerek.

"Çok iyi öyleyse," dedi Fudge. Simdi sevinçle ısıldıyordu adeta. "Notlarının kopyasını çıkart, VVeasley; ve hemen Gelecek Postası'na bir nüsha yolla. Hızlı bir baykus gönderirsek sabah baskısına yetistirebiliriz!" Percy fırlayıp odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Fudge, Dumbledore'a döndü. "Simdi Bakanlık'a götürüleceksin, orada resmen suçlanacaksın, sonra da durusmanı beklemek için Azkaban'a gönderileceksin!"

"Ah," dedi Dumbledore kibarca, "evet. Evet, böyle bir pürüzle karsılaşabileceğimizi düşünmüştüm zaten."

"Pürüz mü?" dedi Fudge, sesi hâlâ keyiften titriyordu. "Ortada pürüz falan göremiyorum, Dumbledore!"

"Yazık," dedi Dumbledore özür dilercesine, "korkarım ki ben görüyorum."

"Aa, öyle mi?"

"Sanki benim -nasıl derler?- kuzu kuzu geleceğim seklinde bir hayale kapılmışsın gibi görünüyor da. Korkarım ki hiç de kuzu kuzu gelmeyeceğim, Cornelius. Kesinlikle Azkaban'a gönderilmek gibi bir niyetim yok. Oradan ka-

797

çabilirdim tabii - ama büyük bir vakit kaybı olurdu ve, açıkçası, onun yerine yapmayı tercih edebileceğim bir sürü sey geliyor aklıma."

Umbridge'in yüzü gittikçe daha da kızarıyordu; sanki içine kaynar su dolduruluyormuş gibiydi.

Fudge, Dumbledore'a yüzünde çok aptalca bir ifadeyle, sanki az önce yedigi bir darbeyle sersemlemiş ve böyle bir seyin olduğuna inanamıyormuşçasına bakıyordu. Tıkanır gibi minik bir ses çıkardı, sonra dönüp Kingsley'ye ve o ana kadar hiç ses çıkarmamış tek kişi olan kısa gri saçlı

Page 298

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

adama baktı. İkincisi Fudge'a güven verircesine basını salladı ve hafifçe öne çıkıp duvardan uzaklaştı. Harry onun elinin, neredeyse kayıtsızca, cebine doğru gittigini gördü.

"Aptallık etme, Dawlish," dedi Dumbledore nazikçe. "Eminim ki harika bir Seherbaz'sındır -bütün F.Y.B.S.'le-rinden 'Olaganüstü' aldığını hatırlar gibiyim- ama beni -ee - zorla götürmeye çalışırsan, canını yakarım."

Dawlish denen adam aptal aptal gözlerini kırpıstırdı. Yeniden Fudge'a baktı, ama bu defa ne yapacağına dair bir isaret almayı umuyormuş gibi bir hali vardı.

"Ya," dedi Fudge, toparlanarak, "demek Dawlish, Shackbolt, Dolores ve benim icabıma tek basına çalışacaksın, öyle mi, Dumbledore?"

"Merlin'in sakalı adına, hayır," dedi Dumbledore, gülümseyerek, "tabii aptallık edip de beni böyle bir sey yapmak zorunda bırakmazsanız."

"Tek basına olmayacak!" dedi Profesör McGonagall yüksek sesle, elini cüppesinin içine daldırarak.

798

"Evet, tek basına olacak, Minerva!" dedi Dumbledore sert bir sesle. "Hogwarts'ın sana ihtiyacı var!"

"Yeti bu saçmalık!" dedi Fudge, esasını çekerek. "Dawlish, Shackbolt! Haklayın onu!"

Odanın her yanında gümüşü bir ısı seridi çaktı; tabanca sesi gibi bir patlama duyuldu ve yer sarsıldı; ikinci bir gümüşü ısı çakarken, bir el Harry'yi yakasının arkasından tutarak yere bastırdı; portrelerden çoğu haykırdı, Fawkes tiz bir cıglık attı ve havayı bir toz bulutu kapladı. Tozun içinde öksüren Harry, hemen önünde karanlık bir siluetin gürültüyle yere yığıldığını gördü; bir ciyıklama, ardından tok bir ses duyuldu ve biri, "Hayır!" diye haykırdı; sonra bir cam kırılması, telaşa kosusturan ayak sesleri, bir inilti... ve ardından, sessizlik.

Harry onu kimin bogmak üzere olduğunu görmek için güç bela arkasına baktı ve Profesör McGonagall'm yanında çömelmiş olduğunu gördü; zarar görmesinler diye hem onu, hem de Marietta'yı ayak altından çekmişti. Hâlâ havada uçusan toz, usul usul üstlerine iniyordu. Biraz nefes nefese kalmış olan Harry, çok uzun boylu bir siluetin onlara doğru geldiğini gördü.

"İyi misiniz?" diye sordu Dumbledore.

"Evet!" dedi Profesör McGonagall, ayaga kalkıp Harry ve Marietta'yı da çekistirip kaldırarak.

Toz dağılıyordu. Odanın enkazı gözler önüne serildi: Dumbledore'un masası bas aşağı dönmüştü, ince bacaklı masaların hepsi yere devrilmisti, gümüş aygıtlar paramparçaydı. Fudge, Umbridge, Kingsley ve Dawlish yerde kıpırdamadan yatıyorlardı. Anka Fawkes tepele-

799

rinde geniş daireler çizerek doluyor, usulca sarkı söylüyordu.

"Ne yazık ki Kingsley'ye de uğursuzluk büyüsü yapmak zorunda kaldım, yoksa durum çok şüphe uyandırırdı," dedi Dumbledore alçak sesle. "Taktire değer bir şekilde çabuk çalıştırdı kafasını,

kimse bakmazken Miss Edge-combe'un anılarını degistirisi - ona benim adıma tesekkür et, olur mu, Minerva?

"Simdi, hepsi birazdan uyanacaklar, konusacak vakit buldugumuzu bilmezlerse çok daha iyi olur - hiç vakit geçmemis, sadece yere devrilmişler gibi yapmalısınız, hatırlamayacaklar -"

"Nereye gideceksin, Dumbledore?" diye fısıldadı Profesör McGonagall. "Grimmauld Meydanı'na mı?"

"Yo, hayır," dedi Dumbledore hasin bir gülümsemeyle. "Gidip saklanacak degilim. Çok geçmeden Fudge beni Hogwarts'tan ettigine pisman olacak, inan bana."

"Profesör Dumbledore..." diye başladı Harry.

Önce hangisini söyleyeceğini bilemedi: D.O.'yu baslatıp bütün bunlara yol açtığı için ne kadar üzüldüğünü mü, yoksa Dumbledore'un onun okuldan atılmasını engellemek için ayrılıyor olmasından dolayı kendini ne kadar berbat hissettiğini mi? Ama devamını getiremeden Dumbledore sözünü kesti.

"Beni dinle, Harry," dedi aceleyle. "Zihinbend'e elinden geldigince çok çalışmalısın, beni anlıyor musun? Profesör Snape'in söylediği her şeyi yap ve özellikle geceleri uyumadan önce öğrendiklerini uygula ki, zihnini kötü rü-

800

yalara kapayabilesin - nedenini yakında anlarsın, ama bana söz vermelisin -"

Page 299

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Dawlish denen adam kımlıdanmaya başlamıştı. Dumbledore, Harry'nin bileğine yapıştı.

"Unutma - zihnini kapa -"

Ama Dumbledore'un parmakları Harry'nin derisine temas ettiginde, alındaki yara izine bir acı saplandı ve bir kez daha Dumbledore'a saldırma, onu ısırma, onu incitme yolundaki o korkunç, yılanı arzuyu hissetti -

"- anlayacaksın," diye fısıldadı Dumbledore.

Fawkes odada daire çizerek onun üzerine doğru alçal-dı. Dumbledore, Harry'yi bıraktı, elini kaldırdı ve ananın uzun altın kuyrugunu yakaladı. Bir ates parlaması oldu ve ikisi de ortadan kayboldu.

"Nerede o?" diye haykırdı Fudge, ellerinin üzerinde yerden doğrularak. "Nerede ol"

"Bilmiyorum!" diye bağırıldı Kingsley, ayaga sıçrayarak.

"Buharlaşmış olamaz!" diye feryat etti Umbridge. "Bu okulun içinden yapılamıyor -"

"Merdivenler!" diye bağırıldı Dawlish. Fırlayıp kapıyı açtı ve gözden kayboldu, hemen arkasından da Kingsley ve Umbridge gittiler. Fudge tereddüt etti, sonra yavaşça ayaga kalkıp önündeki tozu silkeledi. Uzun ve sancılı bir sessizlik oldu.

"Ee, Minerva," dedi Fudge hain hain, gömleğinin yırtık kolunu düzelterek, "korkarım ki böylece arkadaşın Dumbledore'un sonu gelmiş oluyor."

"Demek öyle düşünüyorsun," dedi Profesör McGonagall küçümser bir edayla.

801

Fudge onu duymamış gibiydi. Harap olmuş odaya göz gezdiriyordu. Portrelerden birkaçı ona tısladı; hatta bir iki tanesi kaba el hareketleri yaptılar.

"O ikisini yataklarına götürsen iyi olur," dedi Fudge, yeniden Profesör McGonagall'a bakıp, basıyla Harry ve Marietta'ya doğru kovar gibi bir hareket yaptı.

Profesör McGonagall bir şey demedi, Harry ve Marietta'yı kapıya doğru götürdü. Kapı arkalarından kapanırken, Harry, Phineas Nigellus'un sesini duydu.

"Biliyor musunuz, Bakanım, birçok konuda Dumble-dore'la aynı fikirde degilim... ama stil sahibi olduğunu inkâr edemezsiniz..."

•• r

802

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Snape'in En Kötü Anısı

SİHİR BAKANLIĞININ EMRİYLE

Dolores Jane Umbridge (Yüksek Müfettis)

Albus Dumbledore'un yerine Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulunun başına geçmiştir.

Bu duyuru, Yirmi Sekiz Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

İmza: Cornelius Osivald Fudge, Sihir Bakanı

Duyurular bir aksamda okulun her yanına asılmıştı, ancak bu durum, Dumbledore'un kaçmak için iki Seher-baz'ın, Yüksek Müfettis'in, Sihir Bakanı ve İkinci Asistanı'nın üstesinden gelisini nasıl olup da satodaki herkesin teker teker bildiğini açıklamıyordu. Harry satoda nereye giderse gitsin

tek konu, Dumbledore'un kaçıydı ve hikâyenin tekrar tekrar anlatımı sırasında kimi ayrıntılar çar-pıtılsa da (Harry, ikinci sınıftan bir kızın diğerini, Fudge'-
803

in kafa niyetine bir balkabağıyla su anda St Mungo'da yattığına temin edisine kulak misafiri oldu), geri kalan bilgilerin ne kadar doğru olduğu sasilacak bir şeydi. Örneğin herkes, Dumbledore'un bürosundaki sahneye öğrenciler arasında sadece Harry ile Marietta'nın tanık olduğunu ve Marietta'nın şimdi hastane kanadında yattığını biliyordu; Harry kendini, olanları birinci elden anlatma konu-' sundaki taleplerle kusatılmış buldu.

Bitkibilim dersinden çıkarlarken, Ernie Macmillan, Harry'nin hikâyesini dikkatle dinledikten sonra, "Dumbledore çok geçmeden geri dönecek," dedi kendinden emin bir şekilde. "Biz ikinci sınıftayken onu uzakta tutamamışlardı, bu sefer de tutamayacaklar. Sisman Kesis bana söyledi -" bir sır
Page 300

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

verircesine sesini al-çalttı; Harry, Ron ve Hermione de duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldılar "- Umbridge dün gece, satoda ve arazide Dumbledore'u aramalarından sonra, onun odasına geri dönmeye kalkmış. Tas heykeli geçip girememiş. Müdür'ün odası ona karşı kendini mühürle-miş." Ernie alaylı alaylı güldü. "Belli ki sağlam bir sinir krizi geçirmiş."

Giris Salonu'na giden tas merdiveni çıkarlarken, Hermione, "Ah, sanırım sahiden de Müdür'ün odasında oturacağını hayal etmiş," dedi hınçla. "Bütün diğer öğretmenlere efendilik taslayacaktı, kendini bir şey sanan aptal, iktidar manyağı ihtiyar -"

"Şimdi, o cümleyi bitirmeyi sahiden istiyor musun, Granger?"

Kapının arkasından Draco Malfoy çıkmıştı, arkasında

804

Crabbe ile Goyle vardı. Solgun, sivri yüzü kötülükle ısıldıyordu.

"Korkarım Gryffindor ile Hufflepuff tan birkaç puan indirmem gerekecek," dedi tembel tembel.

Ernie hemen, "Sadece öğretmenler binalardan puan indirebilir, Malfoy," dedi.

"Ya, biz de sınıf başkanınız, unuttun mu?" dedi Ron, hırlarcasına.

"Sınıf başkanları puan indiremez, biliyorum, Vıvız Kral," diye dudak büktü Malfoy; Crabbe ve Goyle kıs kıs güldü. "Ama Teftis Mangası'nın üyeleri -"

"Neyin, neyin?" dedi Hermione sertçe.

"Teftis Mangası, Granger," dedi Malfoy. Cüppesindeki sınıf başkanı rozetinin altında duran minik gümüş "T" harfini işaret etti. "Sihir Bakanlığı'nı destekleyen, Profesör Umbridge'in bizzat, tek tek saptadığı seçkin bir öğrenci grubu. Neyse, Teftis Mangası üyelerinin puan indirme hakkı var... bunun için, Granger, senden bes puan alıyorum, çünkü yeni Müdiremiz hakkında kabalık ettin. Mcmillan, senden de bes, bana karşı çıktığın için. Senden de bes, Potter, çünkü seni sevmiyorum. VVeasley, gömleğinin ucu dışarı çıkmış, bes de bu yüzden. Ha sahi, unutmustum bak, sen bir Bulanık'sın, Granger, on da bunun için düstüm."

Ron esasını çıkardı, ama Hermione asayı eliyle itip, "Yapma!" diye fısıldadı.

"Akıllıca bir hareket, Granger," diye soludu Malfoy. "Yeni Müdire, yeni devir... uslu olun bakalım, Potur... Vıvız Kral..."

805

İçten bir kahkaha atarak, Crabbe ve Goyle'la uzaklaşıp gitti.

"Blöf yapıyor," dedi Ernie, afallamış görünüyordu. "Puan indirmesine izin vermezler... gülünç bir şey bu... sınıf başkanlığı sisteminin temelini sarsar."

Ama Harry, Ron ve Hermione, arkalarındaki duvarın girintilerine yerleştirilmiş, bina puanlarını gösteren devasa kum saatlerine dönmüşlerdi bile. O sabah Gryffindor ile Ravenclavv, esit puanla bası çekiyorlardı. Daha onlar bakarken, taslar yukarı doğru fırladı ve alt bölmelerdeki miktar azaldı. Aslında, degismemiş görünen tek kum saati, Slytherin'in zümrüt dolu kum saatiydi.

"Fark ettiniz, ha?" dedi Fred'in sesi.

O ve George mermer merdivenden inmiş, kum saatlerinin önündeki Harry, Ron, Hermione ve Ernie'nin yanına gelmişlerdi.

"Malfoy az önce bizden toplam elli puan kadar sildi," dedi Harry büyük bir öfkeyle; bir yandan da Gryffindor kum saatinden birçok tasın daha yukarı sıçramasını göz-lüyorlardı.

"Evet, Montague de teneffüste aynı şeyi bize karşı denemeye çalıştı," dedi George.

"Ne demek, 'çalıştı'?" dedi Ron hemen.

"Kelimeler bir türlü agzından çıkamadı," dedi Fred, "çünkü onu birinci kattaki Kaybolan Dolap'a bas aşağı tıktık."

Hermione dehsete düsmüş göründü.

"Ama basınız fena halde belaya girecek!"

"Montague ortaya çıkana kadar girmez, bu da birka

806

hafta alır. Onu nereye yolladık, bilmiyorum," dedi Fred, sakın bir tavırla. "Her neyse... artık basımızı derde sokmaya aldırmadığımıza karar verdik."

"Hiç aldırma mıydınız ki?" diye sordu Hermione.

"Elbette aldırık," dedi George. "Okuldan hiç atılmadık, değil mi?"

Page 301

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Nerde çizgiyi çekeceğimizi bildik hep," dedi Fred.

"Zaman zaman bir parmak asmış olabiliriz," dedi George.

"Ama gerçek bir kargasa çıkarmaktan hep kaçındık," dedi Fred.

Ron tereddütle, "Ya şimdi?" diye sordu.

"Eh, şimdi -" dedi George.

"- Dumbledore da gitmiş olduğuna göre -" dedi Fred.

"- bizce birazcık kargasa -" dedi George.

"- tam da sevgili yeni Müdiremiz'in hak ettiği şeydir," dedi Fred.

"Yapmayın!" diye fısıldadı Hermione. "Gerçekten yapmayın! Sizi atmak için bahane buldu diye bayılır!"

Fred, ona gülümseyerek, "Anlamıyorsun, değil mi, Hermione?" dedi. "Artık burada kalmak bizi ilgilendirmiyor. Önce Dumbledore için bir şeyler yapmaya kararlı olmasak, su anda çıkıp giderdik. Her neyse," saatine baktı, "birinci asama basılmak üzere. Sizin yerinizde olsam, Büyük Salon'a yemeğe giderdim. Böylece öğretmenler bununla hiçbir ilginiz olmadığını anlarlar."

"Neyle ilgimiz olmadığını?" dedi Hermione kaygıyla.

"Görürsün," dedi George. "Hadi bakalım, gidin şimdi."

807

Fred ile George dönüp, yemek için merdivenden inen ve gittikçe büyüyen kalabalığın içinde gözden kayboldular. Canı çok sıkkin görünen Ernie, bitmemiş Biçim Degistirme ödevi hakkında agzında bir şeyler geveledi ve toz oldu.

Hermione endiseli endiseli, "Biliyor musunuz, sahiden buradan gitmemiz gerek bence," dedi.

"Hani, her ihtimale , karşı..."

"Peki, oldu," dedi Ron ve üçü Büyük Salon'un kapısına doğru yürüdüler; ama akarcasına hızla ilerleyen beyaz bulutlardan oluşan o günkü tavan Harry'nin gözüne henüz çarpmıştı ki, birisi omzuna vurdu, dönünce hademe Filch'le burun buruna geldi. Hemen birkaç adım geriledi, Filch söz konusu olunca en iyisi ona uzaktan bakmaktı çünkü.

"Müdire Hanım seni görmek istiyor, Potter," dedi Filch, pis pis sırıtarak.

"Ben yapmadım," dedi Harry aptalca, aklında Fred ile George'un tasarladıkları şey vardı. Filch'in gıdısı sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

"Vicdanın temiz değil, ha?" dedi hırıltılı bir sesle. "Arkamdan gel."

Harry geriye dönüp Ron ve Hermione'ye baktı, ikisi de kaygılı görünüyordu. Harry omuz silkti, Filch'in pesine düşüp, karsıdan gelen aç öğrenciler selini yararak yeniden Giriş Salonu'na girdi. Filch'in keyfi fevkalade yerinde görünüyordu; mermer merdivenden tırmanırken, gıcırta gibi bir sesle hafif hafif bir sarkı mırıldanıyordu. İlk kata geldiklerinde, "Burada işler degisiyor artık, Potter," dedi.

808

"Farkındayım," dedi Harry, soğuk bir tavırla.

"Evvvet... yıllardır Dumbledore'a size çok yumusak davrandığım söyledim durdum," dedi Filch, pis pis kıkırdarak. "Siz pislik küçük hayvanlar, sizi derinizi yüzene kadar kamçılacağımı bilerseniz, asla Pis Kokulu Topak atmazdınız, değil mi? Eger sizi odamda ayak bileklerinize asabilecek olsam, kimse koridorlara Kö-pekdiksi Frizbi fırlatmayı düşünmezdi, ha? Ama Yirmi Dokuz Numaralı Eğitim Kararnamesi çıkınca, Potter, bunların hepsini yapabileceğim artık... ve o, Bakan'dan Peeves kovulsun diye bir emir imzalamasını istedi... yaa, burada her şey çok farklı olacak artık, o basta oldukça..."

Umbridge Filch'i kendi yanına çekmek için hayli çaba harcamış, diye düşündü Harry, isin en kötü tarafı da, Filch'in büyük ihtimalle önemli bir silah olacağıydı; okulun gizli geçitleri ve saklanma yerleri hakkında, VVeasley ikizleri hariç, herkesten fazla şey bilirdi.

Pis pis sırıtan Filch, "Eh, geldik iste," dedi, üç kere tıklattıktan sonra Profesör Umbridge'in kapısını itip açarken. "Potter denen çocuk sizi görmeye geldi, Ha'mfendi."

Harry'nin, cezaya kaldığı birçok aksamdan asına olduğu oda eskisinin aynıydı, sadece Umbridge'in masasının ön tarafına, üzerinde altın harflerle MÜDİRE yazan büyük tahta bir blok konmuştu. Kendi Atesoku ile Fred ve George'un Silsüpür'lerinin masanın arkasındaki duvarda sağlam demir

Page 302

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bir çiviye zincirlenip kilitlenmiş olduğunu gördüğünde, Harry'nin içi acıdı.

Umbridge masanın arkasına oturmuş, pembe parsö-

809

menlerinden birine harıl harıl bir seyler yazıyordu, a onlar içeri girince basını kaldırıp agzı kulaklarında tebessüm etti.

"Tesekkür ederim, Argus" dedi tatlılıkla.

"Bir sey degil, Ha'mfendi, bir sey degil," dedi Filch. Romatizması elverdiginde bükülerek selam verdi, sonra da geri geri dışarı çıktı.

"Oturun," dedi Umbridge ters ters, bir sandalyeyi isaret etti. Harry oturdu. Umbridge birkaç dakika daha bir seyler çiziktirmeyi sürdürdü. Harry, onun basının üstündeki tabaklarda hoplayıp zıplayan igrenç kedi yavrularına bakarak, Profesör'ün ona yine ne gibi bir dehset hazırladığını merak etti.

"Evet, şimdi," dedi Umbridge sonunda. Tüy kalemını masaya koydu, pek leziz bir sinegi yutmaya hazırlanan bir kurbagaya benziyordu. "Ne içmek isterdiniz?"

"Ne?" dedi Harry, yanlış isittiginden emindi.

"İçmek, dedim, Mr Potter," dedi Umbridge, daha da kocaman bir gülümsemeyle. "Çay mı? Kahve mi? Balkabağı suyu mu?"

Tek tek her birinin adını söylerken kısa esasını hafifçe sallıyor, o içecekten bir fincan ya da bardak, masasında beliriyordu.

"Hiçbir sey, tesekkürler," dedi Harry.

"Benimle bir sey içmenizi istiyorum," dedi Umbridge. Sesi tehlikeli bir şekilde tatlılaşmıştı. "Birini seçin."

"Peki... çay öyleyse," dedi Harry, omuz silkerek.

Profesör Umbridge ayaga kalktı ve sırtı ona dönük olarak, çaya süt katma isini adeta bir gösteriye dönüştür-

810

dü. Sonra elinde çayla masanın çevresinde hızla döndü, uğursuz bir tatlılıkla gülümsüyordu.

"İste," dedi, çayı ona vererek. "Sogutmadan için, olur mu? Ee, bakalım, Mr Potter... diyorum ki, dün aksamin üzücü olaylarının ardından biraz sohbet etmemiz gerek."

Harry bir sey söylemedi. Umbridge koltugunda arkaya yaslanıp bekledi. Hayli bir süre sessiz geçtikten sonra, "İçmiyorsunuz ama!" dedi neseyle.

Harry fincanı dudaklarına götürdü, sonra aynı hızla indirdi. Umbridge'in arkasındaki o korkunç boyama kedilerden birinin, tıpkı Deli-Göz Moody'nin sihirli gözü gibi kocaman yuvarlak mavi gözleri vardı; kimliği malum bir düşmanın ikram ettiği herhangi bir şeyi içtiğini duysa De-li-Göz'ün neler diyeceği geldi o anda Harry'nin aklına.

"Ne oldu?" dedi Umbridge, hâlâ Harry'yi gözliyordu. "Seker mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Harry.

Fincanı yeniden dudaklarına götürdü ve bir yudum alıyormuş gibi yaptı, ama agzını sınıksız kapalı tuttu. Umbridge'in gülümsemesi büsbütün genişledi.

"İyi," diye fısıldadı. "Çok iyi. Peki öyleyse..." Biraz öne eğildi. "Albus Dumbledore nerede?"

Harry hemen, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"İçin hadi, için," dedi Umbridge, hâlâ gülümseyerek. "Simdi, Mr Potter, çocukça oyunlar oynamayalım. Onun nereye gittigini bildiginizi biliyorum. Siz ve Dumbledore ta basından beri bu isin içinde birliktesiniz. Kendi durumunuzu düşünün, Mr Potter..."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

811

Harry yeniden içiyormuş gibi yaptı.

"Peki," dedi Umbridge, hiç hosnut olmamışa benziyordu. "Bu durumda, lütfen bana Sirius Black'in nerede olduğunu söyleyin."

Harry'nin midesi tersine döndü, çay fincanım tutan eli öyle bir titredi ki, fincan da tabağının içinde tıkrırdadı. Dudaklarını sınıksız kapalı tutarak fincanı agzına götürünce, sıcak sıvının bir kısmı cüppesine aktı.

"Bilmiyorum," dedi, biraz fazla aceleyle.

Page 303

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Mr Potter," dedi Umbridge, "hatırlarsanız, ekim ayında Gryffindor söminesinde suçlu Black'i neredeyse yakalayacak olan bendim. Sizinle bulustugunu pek iyi biliyorum ve eger elimde kanıt olsaydı, bugün ikiniz de serbest olmazdınız, bunu bir vaat olarak kabul edin. Tekrarlıyorum, Mr Potter... Sirius Black nerede?"

"Bilmem," dedi Harry yüksek sesle. "En ufak bir fikrim yok."

Birbirlerine o kadar uzun süreyle baktılar ki, Harry gözlerinin sulandığını hissetti. Sonunda Umbridge ayaga kalktı.

"Pekâlâ, Potter, bu seferliğine sözünü doğru kabul ediyorum, ama unutma: Benim arkamda Bakanlık'm gücü var. Bu okulun bütün iletişim kanalları kontrol altında. Bir Uçuş Sebekesi Düzenleyicisi, Hogwarts'taki bütün söminelerin basında nöbet tutuyor - benimki hariç tabii. Teftis Mangam, satoya gelen ve satodan giden her tür baykus postasını açıp okuyor. Ve Mr Filch satonun bütün gizli geçitlerini gözlüyor. Bir parçacık kanıt bulursam..."

BUUM!

812

Oda, dösemesine kadar sarsıldı. Umbridge yana savruldu, destek almak için masayı tuttu, çok sasırmış görünüyordu.

"O da -?"

Kapıya bakıyordu. Harry bu fırsattan faydalanarak, hemen hemen dolu olan çay fincanını en yakındaki kuru çiçek vazosuna bosalıttı. Birkaç kat aşağıda insanların kususmalarını ve haykırışlarını duyuyordu.

Umbridge, asasını kaldırıp hızla odadan çıkarken, "Sen yemeğe dön, Potter!" diye bağırıldı. Harry ona birkaç saniye avans verdi, sonra bütün bu gümbürtünün kaynağını görmek için hızla dışarı çıktı.

Bulması zor olmadı. Alt katta bir hengâme kopmuştu. Birisi (kim olduğu konusunda Harry'nin çok iyi bir tahmini vardı) koskoca bir sandık dolusu büyümlü havai fisegi harekete geçirmiş görünüyordu. Tamamen yeşil ve altın rengi kıvılcımlardan oluşan ejderhalar, alevler içinde patlayıp gürültüyle gümbürdeye-rek koridorlarda bir aşağı bir yukarı uçuyordu; çapı iki metreye varan çarkifelekler, uçandıreler gibi havada ölümcül bir şekilde vınılıyordu; parlak gümüş yıldızlardan oluşan uzun kuyruklara sahip roketler duvarlardan sekiyordu; maytaplar havada kendiliginden küfürler yazıyordu; çatapatlar Harry'nin baktığı her yerde mayın gibi patlıyordu; ve bu havai fisekçilik harikaları, yanıp biteceklerine, hafifleyip gözden kaybolacaklarına ya da fısırdarak söneceklerine, an be an daha da fazla enerji ve hız kazanıyordu.

Filch ve Umbridge, belli ki dehşetten oldukları yere

813

mıhlanmış halde, merdivenin ortasında duruyorlardı. Büyük çarkifeleklerden biri, manevra yapmak için daha fazla yere ihtiyaç duyduğuna karar vermiş olmalı ki, Harry'nin gözlerinin önünde mesum bir "inini" sesiyle dönüp Umb-ridge ve Filch'e doğru hamle etti. İkisi de korkuyla çığlık atıp hızla eğildiler ve çark dosdoğru arkalarındaki pencereden süzülüp araziye çıktı. Bu arada, ejderhaların birkaç tanesi ve tekinsiz dumanlar çıkartan kocaman mor bir yarasa da, koridorun sonundaki açık kapıdan faydalanıp ikinci kata doğru kaçtı.

"Çabuk, Filch, çabuk!" diye haykırdı Umbridge, "bir şey yapmazsak bütün okula yayılacaklar - Sersemlet'."

Asasının ucundan kırmızı bir ısıklık roketlerden birine isabet etti. Roket havada donup kalacağına öyle bir siddetle patladı ki, bir çayırın ortasındaki çocuksu görünüşlü cadı tablosunun tam ortasına delik açtı; ucu ucuna kaçan cadı, birkaç saniye sonra komsu tabloda belirdi, orada iskambil oynayan iki büyücü telaşla ayaga kalkıp ona yer açtılar.

"Onları Sersemletme, Filch!" diye haykırdı Umbridge öfkeyle, sanki büyümlü söz Filch'in ağzından çıkmış gibi.

"Haklısınız, Müdire Hanım!" dedi Filch hırıltılı sesiyle, zaten bir Kofti olduğu için, havai fisekleri Sersemletmesi onları yutması kadar imkânsızdı. Yakındaki bir dolaba kostu, bir süpürge aldı ve, havai fiseklere vurmaya koyuldu; birkaç saniye içinde süpürge'nin bası alev almıştı.

Harry yeterince izlemisti; gülererek basını iyice egdi ve koridorun biraz ilerisinde, bir goblenin

Page 304

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

arkasında saklı olduğunu bildiği kapıya kostu. İçeri girdiğinde, Fred ve

814

George kapının hemen arkasına saklanmış, Umbridge ile Filch'in feryatlarını dinleyip, bastırılmış

kahkahalarla sarsılıyorlardı.

Harry sırtarak, "Etkileyici," dedi alçak sesle, "çok etkileyici... siz Dr Filibuster7! iflas ettirirsiniz, orası kesin..."

"Sagol," diye fıslıladı George, gülmekten akan yaşları yüzünden silerek. "Of, umarım şimdi de onları Kaybetmeye çalışır... her deneyisinde on katı çoğalıyorlar."

O öğleden sonra boyunca havai fisekler yanmaya ve okulun her yanına yayılmaya devam etti.

Özellikle çatapatlar hayli karışıklığa yol açtığı halde, diğer öğretmenler onlara pek aldırımıyormuş gibiydi.

"Aman, aman," dedi Profesör McGonagall alaycı bir tavırla, ejderhalardan biri gümbürtüyle patlayıp alev kusakarak sınıfında süzülürken. "Miss Brovvn, bir zahmet Mü-dire Hanım'a kosup ona sınıfımızda kaçak bir havai fisek olduğunu haber verir misiniz?"

Bunun sonucunda Profesör Umbridge, Müdireliği'nin ilk öğleden sonrasını, o olmaksızın sınıflarını havai fiseklerden kurtaramıyor gibi davranan öğretmenlerin çağrılarına cevap vermek için okulun o yanından bu yanına kosturarak geçirdi. Son zil çalıp da çantalarıyla Gryffindor Kulesi'ne giderlerken, Harry büyük bir memnuniyetle, saç başı dağınık ve isten kararmış bir Umbridge'in terli bir yüzle sendeleyerek Profesör Flitvick'in sınıfından çıktığını gördü.

"Çok teşekkür ederim, Profesör!" diyordu Profesör Flitvick, o cikleyen küçük sesiyle. "O maytaplardan ben de kurtulabilirdim tabii, ama yetkili olup olmadığımdan emin degildim."

815

Agzı kulaklarında sırtarak sınıfının kapısını Umb-ridge'in hırlayan yüzüne kapattı.

Fred ve George o gece Gryffindor ortak salonunun kahramanlarıydı. Hatta Hermione bile heyecanlı kalabalığı ite kaka yanlarına gelip onları tebrik etti.

"Harika havai fiseklerdi," dedi hayranlıkla.

"Tesekkürler," dedi George, hem saskın hem memnun görünüyordu. "VVeasley Simsek Vız-pat'ları. Tek sorun su ki, bütün stogumuzu tükettik; şimdi yeniden sıfırdan başlamamız gerek."

"Ama degdi dogrusu," dedi Fred, bir yandan da, yaygara koparan Gryffindor'lardan siparis alıyordu. "Eger basvuru listesine adını yazdırmak istersen, Hermione, Acemi Alevi kutusu bes Galleon, Satafatlı Parlama da yirmi Galleon..."

Hermione, Harry ile Ron'un yanına döndü; ikisi masada oturmuş, okul çantalarına, sanki ödevleri içinden fırlayıp kendi kendilerini yapmaya başlayacakmış gibi ümitle bakıyorlardı.

Gümüş kuyruklu bir VVeasley roketi pencerenin önünden ok gibi geçerken, "Hey, niye bir aksam izin yapmıyoruz?" dedi Hermione neseyle. "Ne de olsa, Paskalya tatili cumaya basıyor, o zaman bol bol vaktimiz olur."

"İyi misin sen?" diye sordu Ron, kulaklarına inana-mazmıs gibi ona bakarak.

"Bak şimdi söyledin de," dedi Hermione mutlulukla, "biliyor musun... kendimi biraz... asi hissediyorum."

Bir saat sonra Ron'la birlikte yatmaya giderlerken Harry kaçak havai fiseklerin uzaklardan gelen patlamala-

816

rını hâlâ duyabiliyordu; soyunurken de bir maytap kulenin yanından uçarak geçti, hâlâ kararlı bir sekilde havaya "KAKA" yazıyordu.

Harry esneyerek yatağına girdi. Gözlüğünü çıkarınca, arada bir pencerenin önünden geçen havai fisekler bula-nıklastı; şimdi ısıllı bulutlara benziyorlar, siyah gökyüzünün önünde güzel ve esrarlı görünüyorlardı. Harry yanına döndü; Umbridge'in Dumbledore'un görevindeki ilk gününde neler hissettiğini ve ertesi sabah Fudge'm, okulun günü ağır bir kargasa içinde geçirdiğini duyunca nasıl tepki göstereceğini merak etti. Kendi kendine gülümseyen Harry, gözlerini kapadı...

Arazideki kaçak havai fiseklerin vınlamaları ve güm-lemeleri gittikçe uzaklaşıyor gibiydi... ya da belki kendisi onlardan hızla uzaklaşıyordu...

Tam Esrar Dairesi'ne giden koridora düsmüştü. Düz siyah kapıya dogru hızlanıyordu... n olur

Page 305

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

açılısın... n olur açılısın...

Açıldı. Kapılarla çevrili, daire biçimindeki odaya gelmişti... odayı geçti, elini diğerinin esi bir kapıya koydu, bu kapı da içeri dogru açıldı...

Şimdi, tuhaf bir mekanik tik tak sesiyle dolu, uzun, dikdörtgen biçimli bir odadaydı. Duvarlarda dans eden ısıllı benekleri vardı, ama o durup bakınmadı... yoluna devam etmesi gerekiyordu...

En uçta bir kapı vardı... dokununca o da açıldı...

Ve şimdi bir kilise kadar yüksek ve geniş, los aydınlatmalı bir odadaydı, içinde sıra sıra yüksek

raflardan başka bir şey yoktu, her biri küçük, tozlu, cam elyafından küre-
817

lerle doluydu... Harry'nin kalbi heyecanla küt küt atıyordu... nereye gideceğim biliyordu... ileri doğru kostu, ama adımları muazzam, bombos odada hiç ses yapmadı...

Bu odada çok ama çok istediği bir şey vardı...

Onun istediği bir şey... ya da başka birinin istediği bir şey...

Yara izi acıyordu...

GÜM!

Harry anında uyandı; kafası karıştı, kızgındı. Karanlık yatakhane kahkahalarla doluydu.

"Süper!" dedi Seamus, pencerenin önünde silüet halinde dikiliyordu. "Sanırım o çarkıfeleklerden biri bir roketle çarptı, eslemiş gibi bir şey oldular, gelip baksanıza!"

Harry, Ron ve Dean'in daha iyi görmek için yataklarından fırladıklarını duydu. Yara izindeki acı dinip her yanını hayal kırıklığı kaplarken, orada öylece hareketsiz ve sessiz yattı. Sanki harika bir armağan son anda elinden çekilip alınmış gibiydi... bu sefer o kadar yaklaştı ki.

Şimdi Gryffindor Kulesi'nin pencerelerinin yanından, pırıl pırıl parlayan pembe ve gümüşü kanatlı domuzcuklar süzülüyordu. Harry yerinde yatıp, aşağıdaki yatakhanelerde bulunan Gryffindor'ların takdir belirten haykırıslarını dinledi. Ertesi akşam Zihinbend dersi olduğunu hatırlayınca, midesi kasıldı.

*

Harry ertesi günün tümünü, Snape onun son rüyasında Esrar Dairesi'nin ne kadar içerilerine girdiğini anlarsa ne der korkusu içinde geçirdi. Son derslerinden bu yana Zihinbend'e bir kez bile çalışmadığını fark ettiğinde için-

818

de bir suçluluk dalgası kabardı: Dumbledore ayrıldığından beri pek çok şey olmuştü; denemiş olsa bile zihnini bosaltamayacağından emindi. Ancak Snape'in bu mazereti kabul edeceğinden de kuskuluydu.

O gün derslerde birazcık son dakika idmanı yapma girişiminde bulundu ama nafile. Ne zaman sessizleşip kendini düşüncelerden ve duygulardan arındırmaya çalışsa, Hermione ne olduğunu sorup duruyordu. Zaten öğretmenlerin dersleri tekrar amacıyla sınıfı soru bombardımanına tuttuğu bir an da, beynini bosaltmak için en uygun an sayılmazdı.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak, akşam yemeginden sonra Snape'in odasına gitmek üzere yola koyuldu. Ancak, Giriş Salonu'nun daha yarısına varmıştı ki, Cho koşarak yanına geldi.

"Buraya," dedi Harry, Snape'le buluşmasını ertelemek için bir neden çıktı diye sevinerek. Eliyle işaret edip onu Giriş Salonu'nun devasa kum saatleri duran kösesine çağırdı. Gryffindor'un kum saati neredeyse tamamen bostu artık. "İyi misin? Umbridge sana D.O. hakkında bir şeyler sormadı, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Cho telaşla. "Hayır, sadece şey... yani, demek istedim ki... Harry, Marietta'nın söyleyeceği aklımdan bile..."

"Yaa, iste," dedi Harry sıkıntıyla. Cho'nün arkadaşlarını biraz daha özenle seçebileceğini düşünüyordu; son duyduğunda Marietta'nın hâlâ hastane kanadında olması ve Madam Pomfrey'nin onun sivilcelerini biraz olsun bile iyilestirememesi küçük bir teselliydi.

819

"Aslında çok hoş bir insandır," dedi Cho. "Sadece bir hata yaptı -"

Page 306

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry ona kulaklarına inanamayarak baktı.

"Hata yapan hoş bir insan mı? Hepimizi sattı, sen dahil!"

"Eh... hepimiz kurtulduk ama, değil mi?" dedi Cho yalvarırcasına. "Biliyorsun, annesi Bakanlık'ta çalışıyor, onun için gerçekten zor -"

"Ron'un babası da Bakanlık'ta çalışıyor!" dedi Harry büyük bir öfkeyle. "Ve, belki fark etmedin ama, onun yüzünde boydan boya gammaz yazmıyor -"

Cho sert sert, "Hermione Granger'inki de gerçekten korkunç bir numara," dedi. "O listeye uğursuzluk büyüsü yaptığını bize söylemeliydi -"

"Bence çok parlak bir fikir," dedi Harry sığuk bir ifadeyle. Cho kıpkırmızı kesildi, gözleri doldu.

"Doğru ya, unutmusum - tabii, eğer sevgili Hermi-one'nin fikriyse -"

"Yeniden ağlamaya başlama," dedi Harry uyarırcasına-na.

"Ağlamayacaktım zaten!" diye bağırdı Cho.

"Yaa... tamam öyleyse... iyi," dedi Harry. "Su anda basımda yeterince dert var zaten."
"Git de onlarla ugras o zaman!" dedi Cho hiddetle, arkasını döndü ve yürüyüp gitti.
Burnundan soluyan Harry, merdiveni inip Snape'in zindanına gitti. Oraya kızgın ve küskün halde gelirse Snape'in onun zihnine girmesinin çok daha kolay olacağını tecrübeyle biliyordu ama, zindan kapısına gelmeden önce,
820

Cho'ya Marietta konusunda söylenebilecek bir iki laf dışında bir şey düşünmeyi basaramadı.
"Geç kaldın, Potter/" dedi Snape soguk soguk, Harry kapıyı arkasından kapatırken.
Snape arkasını ona dönmüş, her zamanki gibi düşüncelerinden bazılarını çıkarıyor ve özenle Dumbledore'un Düşünseli'ne koyuyordu. Son gümüşü teli de tas çanaga bıraktıktan sonra Harry'ye döndü.

"Ee," dedi, "çalıştın mı?"

"Evet," diye yalan söyledi Harry, dikkatle Snape'in masasının bacaklarından birine bakarak.

"Eh, birazdan görürüz, değil mi?" dedi Snape yumusak bir sesle. "Asanı çıkar, Potter."

Harry her zamanki yerine geçti, masayı aralarına alıp Snape'le karşı karşıya geldi. Kalbi, Cho'ya duyduğu öfkeyle ve Snape'in onun zihninden ne çok şey çıkartmak üzere olabileceği endisesiyle çarpıyordu.

"O zaman, üçe kadar sayınca," dedi Snape tembeler tembeler. "Bir-iki-"

Snape'in odasının kapısı pat diye açıldı, Draco Malfoy aceleyle içeri girdi.

"Profesör Snape, efendim - ah - özür dilerim -"

Malfoy, Snape'e ve Harry'ye aval aval bakıyordu.

"Mesele yok, Draco," dedi Snape, asasını indirerek. "Potter ek İksir dersi almaya geldi."

Harry, Umbridge kalkıp da Hagrid'i teftis etmeye geldiğinden beri Malfoy'u bu kadar keyifli görmemişti.

Harry'ye bakıp pis pis gülerek, "Bilmiyordum," dedi, Harry yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. Gerçeği

821

Malfoy'a haykırmak -hatta, daha da iyisi, ona söyle sıkı bir lanet yapmak- için ne çok şey verirdi.

"Ee, Draco, ne oldu?" diye sordu Snape.

"Profesör Umbridge, efendim - yardımınıza ihtiyacı var," dedi Malfoy. "Montague'yü buldular, efendim, dördüncü katta bir tuvalete tıklımıs."

"Oraya nasıl girmis?" diye sordu Snape.

"Bilmiyorum, efendim, kafası biraz karışık."

"Pekâlâ, pekâlâ. Potter/" dedi Snape, "bu derse yarın akşam devam ederiz."

Döndü ve hızla odadan çıktı. Malfoy, Snape'i izlemeden önce onun arkasından Harry'ye agzını sessizce oynatarak, "Ek İksir?" dedi.

Harry hırstan köpürerek asasını çüppesinin içine koydu ve odadan ayrılmaya hazırlandı. Hiç değilse şimdi önünde çalışmak için yirmi dört saati vardı; son anda paçayı kurtardığı için sükran duyması
Page 307

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

gerektigini biliyordu; karşılığında Malfoy'un bütün okula onun ek İksir dersine ihtiyaç duyduğunu söyleyecek olması ise, isin zor yanıydı.

Odanın kapısına geldiğinde, onu gördü: kapı çerçevesinde dans eden titrek bir ısıklar parçası. Durdu ve ışığa ba-kakaldı, ona bir şey anımsatmış ti... sonra hatırladı: Dün gece rüyasında gördüğü ışıklara benziyordu biraz, Esrar Dairesi'ndeki yolculuğu sırasında içinden geçtiği ikinci odadaki ışıklara.

Geri döndü. Isık, Snape'in masasında duran Düşünse-li'nden geliyordu. İçindeki gümüşü-beyaz maddeler kabarıp alçalıyor, girdap gibi dönüyordu. Snape'in düşüncele-

822

ri... Harry kazayla savunmasını kıracak olursa, Snape'in onun görmesini istemediği şeyler...

Harry, gittikçe artan bir merakla Düşünseli'ne baktı... Snape'in Harry'den gizlemeye o kadar hevesli olduğu şey neydi acaba?

Gümüşü ışıklar duvarda titresti... Harry masaya doğru iki adım attı, kafasını çatlatırcasına düşünüyordu. Yoksa Esrar Dairesi'ne ilişkin, Snape'in ondan saklamaya kararlı olduğu bir bilgi miydi bu?

Omzunun üstünden geriye baktı; şimdi kalbi büyük bir siddetle, hızla atıyordu. Snape'in Montague'yü tuvaletten kurtarması ne kadar alırdı acaba? Sonra dosdoğru odasına mı gelirdi, yoksa Montague'yü hastane kanadına mı götürürdü? Mutlaka ikincisi... Montague, Slytherin

Quidditch takımının Kaptan'ıydı, Snape o düzelsin diye elinden geleni yapardı.

Harry, Düşünseli'yle arasında kalan bir iki metreyi de astı, onun yanında durdu, derinliklerine baktı. Tereddüt etti, etrafı dinledi, sonra yeniden asasını çıkardı. Oda ve gerisindeki koridor tamamen sessizdi. Düşünseli'nin içindekileri asasının ucuyla hafifçe dürttü.

Gümüşü madde büyük bir hızla dönmeye başladı. Harry öne doğru eğildi ve Düşünseli'nin şimdi seffaf bir hal aldığını gördü. Bir kez daha, tavanındaki daire şeklinde bir pencereden bakar gibi, bir odanın içine bakıyordu... aslında, yamılmıyorsa eğer, Büyük Salon'a bakıyordu.

Nefesi, Snape'in düşüncelerinin yüzeyini bugulandırıyordu. .. beyni bir belirsizlik boslugundaydı sanki... içi gi-

823

diyordu, ama bunu yapmak delilik olurdu... tir tir titriyordu... Snape her an geri dönebilirdi... ama Harry, Cho'nun öfkesini, Malfoy'un alayla gülen yüzünü hatırına getirdi ve pervasız bir cürete kapıldı.

Derin bir nefes alıp yüzünü Snape'in düşüncelerinin içine daldırdı. Birden odanın döşemesi ayaklarının altından çekildi ve Harry, kafası önde, Düşünseli'nin içine daldı...

Soguk bir karanlığın içinde düşüyor, düşerken de topaç gibi dönüyordu ve nihayet -

Büyük Salon'un ortasında duruyordu, ama dört bina masası gitmişti. Onların yerini yüz tane kadar daha küçük masa almıştı, hepsi aynı yöne bakıyordu; hepsinde bir öğrenci oturmuş, başı eğik, bir parsömen rulosuna yazı yazıyordu. Duyulan tek ses, tüy kalemlerin cızırtısı ve arada birisi parsömenini düzeltince çıkan hısırtıydı. Sınav vaktiydi besbelli.

Yüksek pencerelerden, öne eğilmiş başlara güneş ışığı akıyor, baslar parlak ısıktaki kestane rengi, bakır rengi ve altın rengi ısıldıyordu. Harry dikkatle etrafına baktı. Snape burada bir yerlerde olmalıydı... bu onun anısıydı...

Ve oradaydı iste, Harry'nin tam arkasındaki bir masada. Harry gözlerini dikip baktı.

Yeniyetme-Snape sicim gibiydi, solgundu, karanlıkta bırakılmış bir bitkiye benziyordu. Saçı düz ve cansızdı, yağlıydı, masaya düşüyordu, kanca burnu yazdığı parsömenin bir santim ötesinde duruyordu. Harry, Snape'in arkasına geçip sınav kâğıdının başlığına baktı: KARANLIK SANATLARA KARSI SAVUNMA - SIRADAN BÜYÜCÜLÜK DÜZEYİ.

824

Demek Snape on bes ya da on altı yaşındaydı, Harry'nin yaşına yakındı. Eli parsömenin üzerinde uçarcasına geziniyordu; en yakınında oturan öğrenciden hiç değilse otuz santim daha fazla yazmıştı, üstelik de yazısı minicik ve kargacık burgacık olduğu halde.

"Bes dakikanız kaldı!"

Bu ses, Harry'nin sıçramasına yol açtı. Dönünce, az ötede Profesör Flitwick'in basının tepesinin

Page 308

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

masalar arasında dolastığını gördü. Profesör Flitwick, dağınık siyah saçlı bir çocuğun yanından

geçiyordu... çok dağınık siyah saçlı...

Harry öylesine çabuk hareket etti ki, cisimli olsaydı eğer, masalara çarpıp uçurması isten değildi.

Ama şimdi rüyada gibi, yana doğru iki masa grubundan, sonra da önündeki bir üçüncüsünden kayarcasına geçti. Siyah saçlı çocuğun basının arkası giderek yaklaştı... doğruluyordu, tüy kalemni bırakıyor, yazdıklarını yeniden okumak için parsömen rulosunu kendine doğru çekiyordu...

Harry masanın önünde durdu ve on bes yaşındaki babasına baktı.

İçinde bir heyecan dalgası patladı: Kendisine bakıyordu sanki, ama belirgin farklılıklar vardı.

James'in gözleri ela renkteydi, burnu Harry'ninkinden biraz daha uzundu ve alnında yara izi yoktu; ama ikisi de aynı zayıf yüze, aynı agza, aynı kaslara sahiptiler; James'in saçının arkası tıpkı Harry'ninki gibi havaya kalkmıştı, elleri rahatlıkla Harry'nin elleri olabilirdi ve Harry, James ayaga kalksa aralarında ancak bir iki santim boy farkı olacağını görebiliyordu.

825

James agzını ardına kadar açarak esnedi, saçını karıştırıp daha da dağınık hale getirdi. Sonra Profesör Flit-wick'e bir bakış atarak döndü ve dört sıra arkasında oturan bir çocuğa sırttı.

Harry yeni bir heyecan dalgasıyla, Sirius'un James'e bakıp basparmagım havaya kaldırdığını

gördü. Sirius rahat rahat yayılıp oturmuş, arkaya kaykılmıştı, sandalyesi iki bacak üstünde

duruyordu. Çok yakışıklıydı; siyah saçları gözlerinin içine, James'in ya da Harry'nin asla

yakalayamayacakları kayıtsız bir zarafetle düşüyordu. Arkasında oturan bir kız umutla onu

süzüyordu, ama Sirius farkına varmamış gibiydi. Bu kızın iki sandalye ötesinde ise -Harry'nin karnı

yine zevkle burkuldu- Remus Lupin oturuyordu. Hayli solgun ve süzgülün görünüyordu (dolunay

yaklaşıyor muydu yoksa?) ve kendini sınava vermisti; cevaplarını yeniden okudu, tüy kaleminin ucuyla çenesini kasırken hafifçe kaslarını çattı.

Demek ki Kilkuyruk'un da buralarda bir yerde olması gerekiyordu... ve gerçekten de Harry birkaç saniye içinde onu buldu: ufak tefek, fare rengi saçlı, sivri burunlu bir oğlan. Kilkuyruk endiseli görünüyordu; tırnaklarını yiyor, kâğıdına bakıyor, ayaklarını yere sürtüyordu. Arada bir umutla yanmdakinin kâğıdına bakıyordu. Harry bir an Kilkuyruk'a, sonra tekrar James'e baktı. James küçük bir parsömen parçasına bir seyler çiziktiriyordu. Bir Snitch resmi yapmış, "L.E." harflerini yazıyordu. Ne anlama geliyorlardı acaba?

"Tüy kalemlerinizi bırakın lütfen!" diye cikledi Profesör Flitwick. "Stebbins, sen de bırak! Lütfen ben parsö-
826

menlerinizi toplarken yerinizde kalın! Accio!"

Yüzden fazla parsömen rulosu havaya fırladı ve Profesör Flitwick'in iki yana açılmış kollarına ulaşmış onu sırtüstü yere devirdi. Birkaç kişi güldü. Ön sıralardaki çocukların ikisi kalktı, Profesör Flitwick'i dirseklerinin altından tutup yeniden ayaga kaldırdılar.

"Tesekkürler... tesekkürler/" diye soludu Profesör Flitwick. "Pekâlâ, millet, gidebilirsiniz!"

Harry basını egip babasına baktı, süsleyip püslediği "L.E." harflerini telaşla karalayarak zıplayıp ayaga kalkmıştı. Tüy kalemiyle soru kâğıdını çantasına koydu, çantayı omzuna attı, Sirius'un yanma gelmesini beklemeye koyuldu.

Harry etrafa baktı ve biraz ileride, masaların arasından Giriş Salonu'na açılan kapıya doğru ilerleyen Snape'i gördü, hâlâ kendi soru kâğıdına dalmış gibiydi. Yuvarlak omuzlu ama bir deri bir kemikti, bir örümceği hatırlatır şekilde sarsıla sarsıla yürüyordu ve yağlı saçları yüzünün etrafında hoplayıp zıplıyordu.

Snape ile James, Sirius ve Lupin'in arasına, gevezelik eden bir kız grubu girdi ve Harry, onların arasına kayarak, hem Snape'i göz önünde tutmayı, hem de James'le arkadaşlarının seslerini duymayı basardı.

"Onuncu soruyu sevdin mi, Aylak?" diye sordu Sirius, Giriş Salonu'na geçerken.

"Bayıldım," dedi Lupin canlı bir şekilde. "Bir kurtada-mı belirleyen bes özelliği yazın. Mükemmel bir soru."

James, sesine kaygılıymış gibi bir eda vererek, "Acaba bütün özellikleri yazabildin mi, ne dersin?"

Page 309

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

dedi.

827

"Sanırım yazdım," dedi Lupin ciddi ciddi. Şimdi, güneşli araziye çıkma hevesiyle ön kapıya üsüsmüş olan kalabalığa katılmışlardı. "Bir: Benim sandalyemde oturuyor. İki: Benim giysilerimi giyiyor. Üç: Adı Remus Lupin."

Aralarında bir tek Kilkuyruk gülmedi.

"Ben burun biçimini, gözbebeklerini ve püsküllü kuyrugunu yazdım," dedi endiseyle, "ama başka ne var, aklıma gelmedi -"

"Ammma kalın kafalısın ha, Kilkuyruk!" dedi James sabırsızlıkla. "Ayda bir, bir kurtadamlarla doluyorsun -"

"Alçak sesle konuş," diye rica etti Lupin.

Harry endiseyle yeniden arkasına baktı. Snape yakındaydı, yine sınav sorularına gömülmüştü - ama bu, Snape'in amsıydı ve eğer araziye çıkınca başka bir yere doğru giderse, Harry kendisinin de James'i daha fazla izleyemeyeceğinden emindi. Neyse ki James ve üç arkadaşı çimenlikten göle doğru yürürken, Snape de onların pesinden giderek Harry'nin içini rahatlattı; hâlâ soru kâğıdını gözden geçiriyordu, belli ki nereye gittiği konusunda kesin bir fikri yoktu. Harry, onun biraz önünde kalarak James'le diğerlerini yakından gözleyebiliyordu.

Sirius'un, "Bence o sınav çocuk oyuncagıydı," dedigini duydu. "En azından 'Olaganüstü' almazsam sasarımdır doğrusu."

"Ben de," dedi James. Elini cebine soktu ve debelenip duran bir Altın Snitch çıkardı.

"Nerden buldun onu?"

"Asırdım," dedi James kayıtsızca. Snitch'le oynamaya başladı, önce otuz santim kadar uzaga gitmesine izin ver-

828

yor, sonra yeniden yakalıyordu; refleksleri mükemmeldi. Kilkuyruk onu hayret ve hayranlıkla izliyordu.

Gölün kıyısında, Harry, Ron ve Hermione'nin bir keresinde ödev yaparak bir pazar gününü geçirdikleri kayın ağacının gölgesinde durdular ve kendilerini çimenlere attılar. Harry yine omzunun üstünden baktı ve sevinç içinde, Snape'in de bir çalılık öbeğinin sık gölgesinde çimenlere kurulduğunu gördü. Yine S.B.D. kâğıdına gömülmüştü, böylece Harry'nin de kayın ağacıyla çalılıklar arasında oturup ağacın altındaki dörtlüyü izlemesi mümkün oldu. Gölün düzgün yüzeyine vuran güneş ışığı göz kamastırıcıydı, az önce Büyük Salon'dan çıkmış olan gülen kızlar grubu gölün kıyısında oturuyordu, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmış, ayaklarını suda serinletiyorlardı. Lupin bir kitap çıkarmış okuyordu. Sirius çayırdaki kümeler halinde basıbas dolanan öğrencilere bakıyordu, hayli magrur ve sikkın görünüyordu, ama pek yakışıklı bir şekilde. James hâlâ Snitch'le oynuyordu, her seferinde onu daha da uzaga fırlatıyordu; Snitch kaçacak gibi oluyor, ama James her seferinde onu son anda yakalıyordu. Kilkuyruk, ağzı açık, onu seyrediyordu. James'in en zorlu yakalayışlarının hepsinde solugunu tutup onu alkışlıyordu. Harry bunu bes dakika izledikten sonra, James'in neden Kilkuyruk'a kendini toparlamasını söylemediğini merak etti, oysa James bu ilgiden hoşnut görünüyordu. Harry ayrıca babasının, sanki çok düzgün olmasını engellemek istiyormuşçasına saçını dağıtma şeklinde bir alışkanlığı olduğunu da fark etti; bir de, suyun yanındaki kızlara bakıp duruyordu.

829

"Kaldır sunu, olur mu?" dedi Sirius sonunda, James iyi bir yakalayış daha yapıp Kilkuyruk da tezahüratta bulunurken, "yoksa Kilkuyruk heyecandan altını ıslatacak!"

Kilkuyruk hafifçe kızardı, ama James sırttı.

"Madem seni rahatsız ediyor," dedi, Snitch'i gerisingeri cebine koydu. Harry, James'in ancak Sirius'un hatırı için gösteris yapmaktan vazgeçeceği yolunda kesin bir izlenim edinmişti.

"Canım sıkılıyor," dedi Sirius. "Keske dolunay olsaydı."

"Sana göre hava hoş," dedi Lupin kitabının arkasından, karanlık bir edayla. "Daha Biçim Degistirme var, eğer canın sıkılıyorsa beni imtihan edebilirsin. Al sunu..." ve kitabını uzattı.

Ama Sirius burun kıvrıdı. "O saçmalığa bakmama gerek yok, hepsini biliyorum."

Page 310

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"İşte seni canlandıracak bir şey, Patıyak," dedi James alçak sesle. "Bak kim gelmiş..."

Sirius basını çevirdi. Bir anda hareketsizleşti, tıpkı tavsan kokusu almış köpek gibi.

"Mükemmel," dedi yavaşça. "Sümsükus."

Harry, Sirius'un neye baktığını görmek için döndü.

Snape yeniden ayağa kalkmıştı ve S.B.D. kâğıdım çantasına tikiyordu. Çalılıkların gölgesini terk edip çimenlere çıkınca, Sirius ve James ayağa kalktılar.

Lupin ve Kilkuyruk, oturdukları yerde kaldılar: Lupin hâlâ kitabına bakıyordu, ama gözleri kıpırdamıyordu ve kaslarını hafifçe çatmıştı. Kilkuyruk, yüzünde aç bir beklenti ifadesiyle bir Sirius'a, bir James'e, bir Snape'e bakıyordu.

830

"N'aber, Sümsükus?" dedi James yüksek sesle.

Snape o kadar çabuk tepki verdi ki, sanki bir saldırı beklermiş gibiydi: Çantasını bırakarak elini cüppesine daldırdı, henüz asasını yarıya kadar çıkarmıştı ki, James, "Expelliarmus!" diye bağırıldı. Snape'in asası havada dört metre kadar uçtu ve hafif, tok bir ses çıkararak arkasındaki çimenlere düştü. Sirius havlar gibi güldü.

"Impedimenta!" dedi, asasını Snape'e doğrultarak; yerdeki asasının üzerine atlamakta olan Snape, yan yolda büyü'nün etkisine girip düştü.

Çevredeki öğrenciler dönmüş bakıyordu. Kimisi ayağa kalkmış, daha yakına geliyordu. Bazıları endiseli görünüyordu, bazıları ise eğleniyormuş gibiydi.

Snape hızlı hızlı soluyarak yerde yatıyordu. James ve Sirius, asaları havada, ona yaklaştılar, James yürürken omzunun üstünden su kıyısındaki kızlara bakıyordu. Şimdi Kilkuyruk da ayağa kalkmıştı, istahla onları gözölüyordu, daha iyi görebilmek için Lupin'in çevresinden dolandı.

"Sınav nasıl gitti, Sümsükus?" dedi James.

"Ben baktım, burnu parsömene degiyordu," dedi Sirius zalimce. "Her yeri yağ lekesi olmuştur, tek kelime bile okuyamayacaklar."

Onları izleyen birçok kişi güldü; belli ki Snape pek sevilmiyordu. Kilkuyruk tiz bir sesle kıkırdadı.

Snape ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama uğursuzluk büyü'sü halen üzerinde etkisini gösteriyordu; o da sanki görünmez iplerle bağlıymış gibi çırpınıp duruyordu.

831

"Sen - bekle hele," diye soludu, katıksız bir nefret ifadesiyle basım kaldırıp James'e bakarak,

"bekle hele!"

"Ne için bekleyecekmis?" dedi Sirius sakın sakın. "Ne yapacaksın, Sümsük, burnunu üzerimize mi sileceksin?"

Snape'in agzından birbirine karışmış halde küfürler ve ugursuzluk büyüleri sel gibi bosaldı, ama asası ondan üç metre uzaktaydı, hiçbir sey olmadı.

"Agzını yıka," dedi James soguk bir tavırla. "Aklapak-lal"

O anda Snape'in agzından pembe sabun köpükleri aktı; köpükler dudaklarını kaplıyor, onu ögürtüyor, bogulur gibi olmasına yol açıyordu -

"Onu RAHAT bırak!"

James ve Sirius dönüp baktı. James'in bostaki eli hemen saçına gitti.

Seslenen, gölün kıyısındaki kızlardan biriydi. Omuzlarına düşen gür, koyu kızıl saçları ve sasırtıcı yesillikte, badem biçimi gözleri vardı - Harr/nin gözleri.

Harry'nin annesi.

"Buyur, Evans?" dedi James, sesi birden hos, derin, daha olgun bir tona bürünmüştü.

"Onu rahat bırak," diye tekrarladı Lily. James'e her türlü hosnutsuzluk belirtisiyle bakıyordu. "Sana ne yaptı?"

"Hımm," dedi James, konuyu tartışmış gibi görünüyordu, "mesele daha çok varolmasında, anlatabiliyor muyum?"

Onları çevreleyen öğrencilerin çoğu güldü, Sirius ve Kilkuyruk da. Ama hâlâ kitabıyla mesgulmüş gibi görünen Lupin de, Lily de gülmedi.

832

"Komik oldugunu sanıyorsun/' dedi Lily soguk soguk. "Ama sen sadece kendini begenmiş, bas Page 311

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

belası bir zorbasın, Potter. Onu rahat bırak."

"Benimle çıkarsan bırakırım, Evans," dedi James hemen. "Hadi... benimle çık, ben de bir daha asla ihtiyar Sümsük'e asa uzatmayayım."

Arkasında, Engelleme Büyüsü'nün etkisi geçiyordu. Snape yerdeki asasına dogru santim santim ilerlemeye başlamıştı, sürünürken agzından sabun köpükleri tükürü-yordu.

"Dünyada bir tek dev mürekkepbalığıyla ikiniz kalsa-mz, yine seninle çıkmam," dedi Lily.

"Talihin yokmus, Çatalak," dedi Sirius neseyle ve Snape'e döndü. "HEY!"

Ama çok geçti; Snape asasını dosdogru James'e yöneltmişti; bir ısıq çaktı ve James'in yüzünün yanında derin bir kesik belirdi, cüppesini kana buladı. James hızla döndü: Bir ısıq daha çaktı, şimdi Snape tepe üstü havada asılıydı, cüppesi basının üstüne düşmüş, zayıf solgun bacakları ve rengi griye dönmüş donu ortaya çıkmıştı.

Küçük kalabalıktan birçok kisi tezahürat yaptı; Sirius, James ve Kilkuyruk kahkahayı patlattılar.

Öfkeli ifadesi bir an için sanki gülümseyecekmis gibi degisiveren Lily, "Onu yere indir!" dedi.

"Hayhay," dedi James ve asasını yukarı dogru salladı; Snape burusuk bir yığın halinde yere serildi.

Kendini cüppesinden kurtararak çabucak ayaga kalktı, asasını kaldırdı, ama Sirius, "Petrificus Totalus!" dedi ve Snape, bir tahta gibi kaskatı halde, yeniden devrildi.

833

"ONU RAHAT BIRAK!" diye haykırdı Lily. Simdi o da asasını çekmişti. James ve Sirius, asaya ihtiyatla baktılar.

James içtenlikle, "Ah, Evans, sana ugursuzluk büyüsu yapmaya zorlama beni," dedi.

"Öyleyse laneti kaldır!"

James derin derin içini çekti, sonra Snape'e döndü ve karşı-laneti mırıldandı.

"Buyur bakalım," dedi, Snape ayaga kalkmak için hamle ederken. "Evans burada oldugu için sanslısın, Sümsükus -"

"Benim onun gibi pis küçük Bulanık'ların yardımına ihtiyacım yok!"

Lily gözlerini kırpıstırdı.

"İyi," dedi sakın sakın. "İleride zahmete girmem. Ve senin yerinde olsam donumu yıkardım, Sümsükus."

James, "Evans'tan özür dile!" diye kükredi Snape'e asası tehditkâr bir sekilde ona dogru çevriliydi.

"Ona senin özür diletmeni istemiyorum," diye bağırıc Lily, James'e dönerek. "Sen de onun kadar kötüsün."

"Ne?" diye haykırdı James. "Ben sana ASLA - bilirsin iste - demezdim!"

"Süpürgenden daha yeni inmiş gibi görününce süper oldugunu sandığın için saçını dağıtırsın, o salak Snitch'le hava atarsın, koridorlarda yürüyüp seni kızdıran herkese ugursuzluk büyüsu

yaparsın, sırf yapabiliyorsun diye -hayret yani, nasıl oluyor da o kalın kafanla süpürge yerden havalanabiliyor? Midemi BULANDIRIYORSUN."

Oldugu yerde dönüp hızla uzaklaştı.

"Evans!" diye bağırıldı James arkasından. "Hey, EVANS!"

834

Ama Lily arkasına bakmadı.

"Nesi var bunun?" dedi James. Sanki bu soru onun için önem taşıyormuş gibi yapmacık bir kayıtsızlığa bürünmeye çalıştı, ama beceremedi.

"Satır aralarım okuyacak olursak, seni biraz fazla kibirli buluyor derim, abi," dedi Sirius.

"Ya," dedi James, şimdi adamakıllı kızmış görünüyordu, "ya -"

Bir ısı daha parıladı, Snape yeniden tepe üstü havada asılı kaldı.

"Sümsük'ün donunu çıkarmamı kim görmek ister?"

Ama Harry, James'in sahiden Snape'in donunu çıkarıp çıkarmadığını asla öğrenemedi. Kolunun üst kısmına bir el yapıştı, kerpeten gibi sıkıyordu. Harry onu neyin yakaladığını görmek için döndü ve gerçek bir dehsetle, tamamen yetiskin, büyük boy bir Snape'in/ öfkeden beyaz-lasım halde yan basında durduğunu gördü.

"Egleniyor musun?"

Harry kendini havaya yükselirmiş gibi hissetti; çevresindeki yaz günü buharlaştı; Snape'in eli onu

Page 312

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

kolundan sıkı sıkı tutarken, buz gibi karanlıkta yukarı süzülüyordu. Sonra aniden, sanki havada bas aşağı dönmüş gibi bir duyguyla, ayakları Snape'in zindanının tas dösemesine vurdu ve Harry kendini bugünün İksir ustasının los odasında buldu, Snape'in masasındaki Düşünseli'nin yanında ayakta duruyordu yine.

"Demek öyle," dedi Snape, Harry'nin kolunu öyle sıkı tutuyordu ki, Harry elinin uyusmaya başladığını hissetti. "Demek öyle... hoşça vakit geçiriyordun ha, Potter?"

835

"Ha-hayır/" dedi Harry kolunu kurtarmaya çalışarak.

Korkutucuydu: Snape'in dudakları titriyordu, yüzü bembeyazdı, dişlerini gösteriyordu.

"Komik adamdı, baban, değil mi?" dedi Snape, Harry'yi gözlüğü burnundan aşağı kayacak şekilde silkeleyerek.

"Ben - hiç -"

Snape, Harry'yi bütün gücüyle kendinden uzaga attı. Harry siddetle zindan dösemesine düştü.

"Gördüklerini kimseye anlatmayacaksın!" diye böğürdü Snape.

"Hayır," dedi Harry, Snape'ten mümkün olduğunca uzakta ayağa kalkarak. "Hayır, tabii ki ben -"

"Çık dışarı, çık dışarı, seni bir daha asla odamda görmek istemiyorum!"

Harry kapıya doğru ok gibi fırlarken, ölü hamamböceği dolu bir kavanoz basının üstünde patladı.

Harry kapıyı hızla çekip açtı ve koridorda uçup gitti, ancak kendisi ile Snape arasına üç kat koyduktan sonra durdu. Orada soluk soluga duvara yaslanıp, incinmiş kolunu ovdu.

Gryffindor Kulesi'ne bu kadar erken dönmeyi hiç canı istemiyordu, az önce gördüklerini Ron ve Hermione'ye anlatmayı da. Harry'yi bu kadar dehsete düşüren ve mutsuz eden, ona bağırılması ya da üstüne kavanoz atılması değildi. Bir seyirci çemberinin ortasında asagılanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu, babası ona eziyet ederken Snape'in neler hissettiğini biliyordu; ve gördüklerinden pay biçmek gerekirse, babası sahiden de Snape'in hep dediği kadar kendini beğenmiş biriydi.

836

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Meslek Danışmanlığı

"Ama niye artık Zihinbend dersi almıyorsun?" dedi Hermione, kaslarını çatarak.

"Dedim ya/" diye mırıldandı Harry. "Artık temel bilgileri edindiğime göre, Snape tek basıma devam edebileceğimi düşünüyor."

"Yani artık tuhaf rüyalar görmüyor musun?" dedi Hermione kuskuyla.

"Sayılır," dedi Harry, ona bakmadan.

"İyi de, bence sen rüyalarını kontrol edeceğinden kesinlikle emin olmadan Snape derslere son vermemeliydi!" dedi Hermione öfkeyle. "Harry, diyorum ki, sen ona gidip -"

"Hayır," diye kestirip attı Harry. "Bu konuyu bırak, Hermione, tamam mı?"

Paskalya tatilinin ilk günüydü ve Hermione her zamanki gibi günün büyük kısmını üçü için ders

tekrarı çizelgeleri yaparak geçirmisti. Harry ve Ron da buna seslerini çıkarmamışlardı; böylesi hem onunla tartismaktan daha kolaydı, hem de belki ise yarardı.

837

Ron, sınavlara sadece altı hafta kaldığını keşfedince sasırmıstı.

"Buna nasıl sasırabiliyorsun, söyler misin?" diye sordu Hermione. Bir yandan da Ron'un çizelgesindeki küçük karelere asasıyla bir bir dokunuyordu ki konularına göre farklı renklerde yanıp sönsünler.

"Bilmem ki," dedi Ron, "bir sürü sey oldu."

"Eh, al bakalım," dedi Hermione, ona çizelgesini vererek, "eger buna uyarsan, islerin yolunda gider."

Ron basını egip çizelgeye dertli dertli baktı, ama sonra yüzü aydınlandı.

"Bana her hafta bos bir aksam vermissin!"

"Quidditch antrenmanı için," dedi Hermione.

Ron'un yüzündeki gülümseme silindi.

Page 313

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Ne anlamı var ki?" dedi. "Bu yıl Quidditch Kupası'nı alma sansımız, babamın Sihir Bakanı olma sansı kadar neredeyse."

Hermione bir sey demedi; kulaklarını kasıtmak için eline pençe atan Crookshanks'e yüz vermeden ortak salonun karşı duvarına bos bos bakan Harry'yi süzüyordu.

"Neyin var, Harry?"

"Ne?" dedi Harry hemen. "Hiç."

Eline Savunma Sihri Kuramı'nı aldı, dizin bölümünde bir sey arıyormuş numarası yaptı.

Crookshanks ise ondan umudu kesip Hermione'nin iskemlesinin altına sıvıstı.

Hermione, "Az önce Cho'yu gördüm," dedi tereddütle. "O da berbat görünüyordu... yoksa ikiniz yine kavga mı ettiniz?"

838

"Ne - ya, evet, ettik," dedi Harry, bu bahaneye dört elle sarılarak.

"Ne hakkında?"

"O gammaz arkadaşı Marietta hakkında," dedi Harry.

"Eh, seni suçlayamam!" dedi Ron kızgınlıkla, ders tekrarı çizelgesini bıraktı. "Eger o olmasaydı..."

Ron, Marietta Edgecombe hakkında atıp tutmaya giristi, bu da Harry'nin isine geldi; tüm yapması gereken, kızgın görünmek, basını yukarı asığı sallamak ve Ron nefes almak için durunca "Evet" ya da "Haklısın" demekti; böylece aklını Düşünseli'nde gördüklerine verebiliyor, ke-derlendikçe kederleniyordu.

Bu anının içini yiyip bitirdiği duygusuna kapıldı. Annesiyle babasının harika insanlar olduğuna öyle inanmıstı ki, Snape'in, babasının karakterini karalamasına inanmamakta hiç zorluk çekmemisti.

Hagrid ve Sirius gibi kisiler Harry'ye babasının ne kadar harika olduğunu söylememişler miydi?

(Evet ama, Sirius'un kendi nasılmış baksana, dedi Harry'nin kafasının içinde vıdı vıdı eden ses... o da aynı derecede kötüydü, değil mi?) Evet, bir keresinde Profesör McGonagall'ın, babası ve

Sirius'tan okulun bas belaları diye söz ettiğini duymustu ama, aynı zamanda onları Weas-ley ikizlerinin öncüleri olarak tanımlamıstı ve Harry, Fred ile George'un birini sırf eglence olsun diye bas asığı asmasını hayal edemiyordu... tabii ondan gerçekten nefret etmiyorlarsa... belki Malfoy ya da sahiden hak eden baska biri...

Harry kendini, Snape'in James'ten çektiklerini hak ettiğine inandırmaya çalıştı; ama Lily sormamış mıydı, "Sa-

839

na ne yaptı?" diye. James de, "Mesele daha çok varolmasında, anlatabiliyor muyum?" diye cevap vermemiş miydi? James bütün bunları sadece, Sirius sıkıldığını söyledi diye baslatmamış mıydı?

Lupin'in Grimmauld Meyda-nı'nda, Dumbledore'un kendisini James ve Sirius'u kontrol eder umuduyla sınıf başkanı yaptığını söyleyisini hatırladı... oysa Düşünseli'nde, öylece oturup

bakmakla yetinmiş, olanlara karışmamıstı...

Harry kendine, Lily'nin olaya müdahale ettiğini hatırlatıp duruyordu; annesi doğru davranmıstı.

Ama onun James'e bağırırkenki ifadesini hatırlamak, Harry'yi neredeyse öbür seyler kadar rahatsız ediyordu: Lily besbelli James'ten nefret ediyordu, Harry onların sonunda nasıl olup da

evlendiklerini anlayamıyordu bir türlü. Bir iki kere, James acaba onu zorladı mı, diye bile

düşündü...

Yaklaşık bes yıl boyunca, babasını düşünmek onun için hep rahatlık kaynağı, esin kaynağı

olmustu. Birisi ona James'e benzedigini söylediği zaman, içi gururla dolmuştu. Ve şimdi... şimdi onun düşüncesi bile içinin buz kesmesine, kendini berbat hissetmesine yetiyordu.

Paskalya tatili ilerledikçe hava daha meltemli, güneşli ve sıcak bir hal aldı, ama Harry de, diğer besinci sınıf -ve yedinci sınıf- öğrencileri gibi içeriye tıkalı kalmıştı, derslerini tekrar ediyor, boyuna kütüphaneye gidip geliyordu. Harry, keyifsizliğinin tek nedeni yaklaşan sınavlarmış gibi davranıyor, diğer Gryffindor'lar da çalışmaktan bezdiği için kimse onun bahanesinden süphelenmiyordu.

"Harry, sana diyorum, beni duyuyor musun?"

'Ha?'

Page 314

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

840

Dönüp baktı. Rüzgârda fazla kalmış gibi görünen Ginny Weasley, Harry'nin tek basına oturduğu kütüphane masasına gelmişti. Bir pazar aksamının geç saatleriydi: Hermione Eski Yazılar7 a çalışmak için Gryffindor Kulesi'ne gitmişti, Ron'un da Quidditch antrenmanı vardı.

"Aa, selam," dedi Harry, kitaplarını kendine doğru çekerek. "Niye antrenmanda değilsin?"

"Bitti," dedi Ginny. "Ron, Jack Sloper7! hastane kanadına götürmek zorunda kaldı."

"Niye?"

"Eh, pek emin değiliz ama, kendi sopasıyla kendini bayılttı galiba." Derin derin içini çekti. "Zaten... bir de paket geldi, Umbridge'in yeni çıkardığı tarama işleminden henüz geçmiş."

Masaya kahverengi kâğıda sarılı bir paket koydu; besbelli açılmış, sonra da özensizce yeniden paketlenmişti. Üzerinde kırmızı mürekkeple çiziktirilmiş bir not vardı, Hogivarts Yüksek Müfettişi Tarafından Teftis Edildi ve Uygun Bulundu yazıyordu.

"Annemden Paskalya yumurtası," dedi Ginny. "Sana da bir tane var... al bakalım."

Ona, sekerli kremadan küçük Snitch'lerle süslenmiş ve ambalajına bakılırsa içinde bir torba Fısırdayan Vızvız olan, çikolatadan, güzel bir yumurta verdi. Harry yumurtaya bir an baktı ve sonra dehsetle, boğazının düğümlendiğini fark etti.

Ginny usulca, "İyi misin, Harry?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedi Harry, kısık bir sesle. Boğazında-ki düğüm ona acı veriyordu. Bir Paskalya yumurtasının

841

niye böyle hislere kapılmasına yol açtığını da anlamıyor-du.

"Son zamanlarda moralin bayagi bozuk gibi," diye ısrar etti Ginny. "Bak, eminim ki eğer Cho'yla konuşursan..."

"Konusmak istediğim kişi Cho değil," dedi Harry ters ters.

"Kim öyleyse?" diye sordu Ginny.

Harry kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa baktı. Madam Pince birkaç raf ötedeydi, kendini kaybetmese benzeyen Hannah Abbott için bir yığın kitabı damgalıyordu.

"Sirius'la konuşmak isterdim," diye mırıldandı. "Ama konuşamayacağımı biliyorum."

Canı istediğinden değil de sırf is olsun diye Paskalya yumurtasının ambalajını açtı, koca bir parça kopardı, ağzına attı.

"Ee," dedi Ginny yavaşça, o da bir parça yumurta aldı, "eğer gerçekten Sirius'la konuşmak istiyorsan, bir yolunu buluruz sanıyorum."

"Hadi canım," dedi Harry umutsuz bir sesle, "Umb-ridge sömineleri kontrol edip, bütün postalarımızı okurken mi?"

"Fred ve George'la birlikte büyümenin söyle bir yanı var," dedi Ginny düşünceli düşünceli,

"yeterince cesaretin varsa, gözüne her şey mümkünmüş gibi görünmeye başlıyor."

Harry ona baktı. Belki de çikolatanın etkisinden -Lu-pin, Ruh Emici'lerle karşılaştıktan sonra biraz çikolata ye-

842

meyi tavsiye ederdi hep- ya da sadece, bir haftadır içinde yanıp duran arzuyu nihayet yüksek sesle dile getirdiği için, kendini biraz daha umutlu hissediyordu.

"SİZ NE YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ ORADA?"

"Tüh," diye fısıldadı Ginny, fırlayıp ayaga kalkarak. "Unuttum -"

Madam Pince hızla onlara doğru geliyordu, kısık yüzü hiddetle kasılmıştı.

"Kütüphanede çikolata!" diye haykırdı. "Dışarı - dışarı -DISARI!"

Asasını bir hamlede çekti; Harry'nin kitapları, çantası ve mürekkep hokkası, Ginny ile ikisini kütüphaneden dışarı kovalayıp, onlar kosarlarken defalarca kafalarına vurdu.

*

Sanki yaklasan sınavların önemini vurgulamak istemiş gibi, tatilin bitiminden kısa süre önce Gryffindor Ku-lesi'ndeki masalarda çeşitli büyücülük mesleklerine ilişkin bir yığın broşür, prospektüs ve duyuru belirdi; ilan tahtasına da yeni bir duyuru asıldı:

MESLEK DANISMANLIĞI

Page 315

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Bütün besinci sınıfların, gelecekteki mesleklerini tartışmak

için yaz sömestrinin ilk haftasında Bina Başkanları ile

kısa bir toplantıya katılmaları gerekmektedir.

Öğrencilerin randevu listesi aşağıdadır.

Harry listeye baktı ve pazartesi günü saat iki buçukta Profesör McGonagall'ın odasına beklendiğini gördü. Bu, Kehanet dersinin büyük bölümünü asacak demektir. O ve

843

diğer besinci sınıflar, Paskalya tatilinin son hafta sonunun büyük kısmını, incelemeleri için bırakılmış meslek bilgilerini okuyarak geçirdiler.

Tatilin son akşamı Ron, "Ben Sifa'yı istemiyorum," dedi. Ön sayfasında St Mungo'nun çapraz kemik-ve-asa amblemi olan bir prospektüse gömülmüştü. "Burada, F.Y.B.S. düzeyinde İksir, Bitkibilim, Biçim Degistirme, Tılsım ve Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan en az 'Beklenenin Üstünde' alman gerektiği yazılı. Yani... vay canına... pek de bir şey istemiyorlar, ha?"

"Eh, çok sorumluluk gerektiren bir iş ama, değil mi?" dedi Hermione dalgın dalgın. "DEMEK MUGGLE'LAR-LA İLİSKİLERDE ÇALIŞMAK İSTEDİĞİNİZİ DÜŞÜNÜYORSUNUZ" başlıklı, cart pembe ve turuncu bir prospektüse dalmıştı. "Muggle'larla ilişki kurmak için pek fazla niteliğe ihtiyacın yok, anlaşılan; tüm istedikleri, Muggle Araştırmaları'nda bir S.B.D.: Coskunuz, sabrınız ve iyi bir mizah duygusu çok daha önemlidir"

Harry acı acı, "Enistemle ilişki kurmak için iyi bir mizah duygusundan çok daha fazlası gerekir," dedi. "Çabucak egilmen gereken anı kestirebilmek, belki de." Büyücü bankacılığı konusundaki bir broşürün yarısına gelmişti. "Dinlesenize sunu: Tehlike düzeyine göre değişen büyük hazine primleri, seyahat ve macera içeren zorlu bir meslek mi arıyorsunuz? Öyleyse, şu sıralarda yurtdışında heyecan verici fırsatlar için Lanet-Kıncı'ları ise almakta olan Gringotts Büyücülük Bankasında bir iş düşünebilirsiniz... Ama Aritmansi istiyorlar; sen yapabilirsin, Hermione!" Hermione ilgisizce, "Bankacılık pek bana göre değil,"

844

dedi; şimdi de "GÜVENLİK İFRİTLERİNİ EĞİTMEK İÇİN GEREKEN ÖZELLİKLERE SAHİP MİSİNİZ?"e gömülmüştü.

"Hey," dedi bir ses Harry'nin kulagina. Arkasına döndü; Fred ve George yanlarına gelmişlerdi.

"Ginny bize senin hakkında bir şeyler söyledi," dedi Fred, bacaklarını öndeki masaya uzatıp Sihir Bakanlığı'nın meslek kitapçıklarından bir kısmını yere düşürerek. "Diyor ki, Sirius'la konuşman gerekiyormuş, öyle mi?"

"Ne?" dedi Hermione sertçe; eli "SİHİRLİ KAZALAR VE FELAKETLER DAİRESİNDE SES GETİRİN"i almaya uzanmışken yarı yolda dondu kaldı.

"Evet..." dedi Harry, sesine kayıtsız bir ifade vermeye çalışarak, "evet, düşünmüştüm de iyi olur -"

"Saçmalama," dedi Hermione, yerinde doğrulup sanki gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı.

"Umbridge eliyle sömineleri yoklayıp baykusların üstünü ararken mi?"

George gerinip gülümseyerek, "Eh, sanırım bir çaresini bulabiliriz," dedi. "Bu aslında basit bir sasırtma meselesi. Şimdi, Paskalya tatilindeki kargasadan bu yana hayli sessiz durduğumuzun farkındasınız, değil mi?"

"Kendi kendimize dedik ki, tatil döneminde karışıklık yaratmanın ne anlamı var?" diye devam etti Fred. "Hiç, diye cevap verdik kendi kendimize. Ve elbette, insanların ders tekrarlarını da altüst etmiş olurduk, ki hayatta yapmak istediğimiz son şey budur."

Hermione'ye bakıp tamamen yapmacık bir ciddiyetle küçük bir bas selamı verdi. Hermione onun düşünceli davranışından hayli afallamış görünüyordu.

845

"Ama yarından itibaren yine isimize basıyoruz," diye canlı bir edayla devam etti Fred. "Ve eğer samata çıkara-caksak, niye bir taraftan da Harry'nin Sirius'la konuşmasını sağlamayalım?"

"Evet, ama yine de," dedi Hermione, kalın kafalı birine çok basit bir şeyi açıklarmış gibi, "diyelim ki gerçekten bir sasırtmaca yaptınız, Harry nasıl konuşacak onunla?"

"Umbridge'in odası," dedi Harry alçak sesle.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

On bes gündür bu konuyu düşünüyordu ve aklına baska hiçbir seçenek gelmemisti. Hem zaten gözlenmeyen tek söminenin o olduğunu Umbridge kendi söylemişti.

"Sen - aklını - mı - kaçırdın?" dedi Hermione alçak sesle.

Ron, Islah Edilmiş Mantar Ticareti hakkındaki pros-pektüsü indirmis, konuşmayı ihtiyatlı bir şekilde izliyordu.

"Sanmam," dedi Harry, omuz silkerek.

"Peki, nasıl gireceksin oraya?"

Harry'nin cevabı hazırıdı.

"Sirius'un çakısı," dedi.

"Efendim?"

"Geçen Noel'de Sirius bana, her kilidi açacak bir çakı vermisti," dedi Harry. "Yani, kapısını büyülemisse ve Aloho-mora ise yaramıyorsa bile, ki bahse girerim büyülemistir -"

Hermione, Ron'a, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu. Harry elinde olmadan, Grimmauld Meydanı'ndaki o ilk aksam yemeginde Mrs Weasley'nin kocasına basvurmasını hatırladı.

"Bilmem," dedi Ron, fikri sorulduğu için panige ka-

846

pılmışa benziyordu. "Eger Harry yapmak istiyorsa, ona kalmıs bir sey, degil mi?"

Fred, "Gerçek bir dost ve Weasley gibi konustun," deyip sırtına sert bir saplak indirdi. "Peki öyleyse. Yarın, hemen derslerden sonra yapmayı düşünüyoruz, çünkü herkes koridorlardayken, olabilecek en fazla etkiyi saglar -Harry, dogu kanadında bir yerlerde yapacağız ki, odasından çekip çıkarsın onu - sanırım sana, dur bakayım, yirmi dakika garanti edebiliriz, ha?" dedi, George'a bakarak.

"Rahatlıkla," dedi George.

"Bu nasıl bir sasırtmacaymıs böyle?" diye sordu Ron.

"Görürsün, küçük kardes," dedi Fred, George'la ikisi kalkarlarken. "Yani, eger yarın saat bes sularında Yaltak

Gregory'nin koridoruna gelirsen."

*

Harry ertesi sabah erkenden uyandı, neredeyse Sihir Bakanlığı'ndaki disiplin durusmasının sabahında olduğu kadar gergin hissediyordu kendini. Onu tedirgin eden sadece Umbridge'in odasına izinsiz girmek ve Sirius'la konuşmak için onun söminesini kullanmak degildi -ki bunlar da yeterince kötüydü tabii-, bugün aynı zamanda Snape'in odasından atılışından beri onun yakınında olacağı ilk gündü.

Yatakta bir süre yatıp, onu bekleyen günü düşündükten sonra, çok sessizce kalktı, Neville'in yatağının yanındaki pencereye yürüdü. Dışarıda gerçekten nefis bir sabah vardı. Gökyüzü açık, puslu, hareli bir maviydi. Harry tam karsıda, babasının bir zamanlar gölgesinde Snape'e iskence ettiği heybetli kayın ağacım görebiliyordu. Düşünse-

847

li'nde gördüklerini telafi edecek ne söyleyebilirdi Sirius, Harry bunu kestiremiyordu ama, olanları onun agzından duymayı deli gibi istiyordu; en ufak bir hafifletici öge, babasının davranışına mazeret olusturacak herhangi bir sey varsa, bilmek istiyordu...

Harry'nin dikkatini bir sey çekti: Yasak Orman'in kıyısında hareket vardı. Gözlerini kısarak güneşe dogru baktı ve Hagrid'in ağaçların arasından çıktığını gördü. Topallıyor gibiydi. Harry bakarken Hagrid sendeleyerek kulübesinin kapısına geldi, içeri girip kayboldu. Harry birkaç dakika süreyle kulübeyi gözledi. Hagrid bir daha çıkmadı, ama bacadan duman tütmeye basladı, yani Hagrid ates yakamayacak kadar kötü yaralanmıs olamazdı.

Harry pencereye arkasını döndü, sandığına gitti ve giyinmeye basladı.

Umbridge'in odasına zorla girmeye kalkacağına göre, gününün huzur içinde geçmesini beklememisti zaten, ama Hermione'nin onu saat beste yapmayı planladığı isten caydırma yolundaki ardı arkası kesilmez çabalarını da hesaba katmamıstı. Hermione, Profesör Binns'in Sihir Tarihi dersine ilk kez Harry ve Ron kadar ilgisiz kalmıs, Harry'nin büyük bir gayretle kulak arkası

Page 317

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

etmeye çalıştığı fisil fisil bir uyarı seline bogmustu onu.

"... eger seni orada yakalarsa, okuldan atılmakla kalmazsın. Fırtık'la konustugunu da tahmin eder

ve bu sefer sana herhalde Veritaserum içirip sorularını cevaplamaya zorlar..."

"Hermione," dedi Ron alçak ve kızgın bir sesle, "Harry'yi azarlamaktan vazgeçip Binns'i dinleyecek mi-

848

sin, yoksa kendi notlarımı kendim tutmam mı gerekecek?"

"Tutuver de bir değişiklik olsun, ölmezsin!"

Zindana geldiklerinde Harry de, Ron da Hermione ile konuşmuyorlardı. Ama o yılmadı, ikisinin suskunluktan yararlanıp dehşet verici uyarı selini bir an bile ara vermeden sürdürdü; alçak sesle, öfkeyle tıslayıp durduğu için, Seamus kazanı sızdırıyor mu diye kontrol etmekle bes dakikasını ziyan etti.

Bu arada Snape, sanki Harry görünmez biriymis gibi davranma kararı vermisti anlaşılan. Harry bu taktige çok alıskındı tabii, Vernon Eniste'nin çok sevdiği taktiklerden biriydi. Sonuç olarak, daha beterini bekleyen Harry bu kadarına minnet bile duydu. Aslında, çoğu kez sineye çekmek zorunda kaldığı kısırtmalar ve alaycı laflarla kıyaslanacak olursa, Snape'in yeni yaklaşımı bir iyileşme örneği sayılabilirdi; Harry kendi haline bırakıldığı zaman bir Canlandırma İlacı'nı hayli kolaylıkla hazırlayabildiğini gördü. Dersin sonunda iksirin bir kısmını bir siseye bosalttı, ağzını tıpaladı ve not verilmek üzere Snape'in masasına götürdü; nihayet bir "B" alabileceğini umut ediyordu.

Tam geriye dönmüştü ki, bir sangırtı duydu. Malfoy bağırarak neseli bir kahkaha attı. Harry hızla döndü. İksir numunesi yerde yatıyordu ve Snape, yüzünde gaddar bir keyifle onu izliyordu.

"Hoppala," dedi yavaşça. "Demek bir sıfır daha, Pot-ter."

Harry konuşamayacak kadar kızmıştı. Kazanına dön-

849

dü, bir sise daha doldurup Snape'i not vermeye zorlamayı düşünüyordu ama, dehşet içinde, kazandakilerden artakalanın da yok olduğunu gördü.

"Özür dilerim!" dedi Hermione, ellerini ağzına kapatıp. "Gerçekten özür dilerim, Harry. İsin bitti sandım, ben de temizledim!"

Harry cevap veremedi. Zil çalınca hiç arkasına bakmadan çabucak zindandan çıktı. Yemekte de Hermione yine Umbridge'in odasını kullanma planı konusunda dırıldır etmeye başlamasına diye, kendine Neville ile Seamus arasında bir yer buldu.

Kehanet'e gittiğinde morali sıfırdı, bu yüzden de Profesör McGonagall'la meslek randevusunu unutmamıştı; Ron ona niye Profesör'ün odasında olmadığını sorunca hatırladı ancak. Yukarı kata yıldırım gibi çıktı ve birkaç dakika sonra, soluğu kesilmiş halde odaya vardı.

"Özür dilerim, Profesör," dedi nefes nefese, kapıyı kapatırken. "Unuttum."

"Önemi yok, Potter," dedi Profesör McGonagall enerjik bir şekilde, ama o konuşurken, birisi kösedan burnunu çekti. Harry dönüp baktı.

Profesör Umbridge, dizinde yazı altlığı, boynunda cicili bicili küçük bir farbaları yaka ve yüzünde minik, korku uyandıracak kadar hosnut bir gülümseyişle orada oturuyordu.

"Otur, Potter," dedi Profesör McGonagall sadece. Masasının üstünü kaplayan çok sayıda broşürü karıştırırken hafifçe elleri titredi.

Harry sırtını Umbridge'e dönüp oturdu ve onun tüy

850

kaleminin yazı altlığı üzerinde cızırdamasını duymuyor-mus gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

"Evet, Potter, bu toplantının amacı meslek konusundaki fikirlerin hakkında konuşmak ve altıncı yedinci sınıfta hangi derslere devam edeceğini kararlaştırman için sana yardımcı olmak/" dedi Profesör McGonagall. "Hog-vvarts'tan ayrıldıktan sonra ne yapmak istediğini düşündün mü hiç?"

"Sey-" dedi Harry.

Arkadan gelen cızırdama sesinin dikkatini fena halde dağıttığını düşünüyordu.

Page 318

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Evet?" diye tesvik etti onu Profesör McGonagall.

"Yani, düşünmüştüm ki, belki Seherbaz olurum," diye mırıldandı Harry.

"Bunun için yüksek notlara ihtiyacın var," dedi Profesör McGonagall; masasındaki yığının arasından küçük, koyu renkli bir prospektüsü çıkarıp açtı. "En az bes F.Y.B.S. istiyorlar ve 'Beklenenin Üstünde'den aşağı not kabul etmiyorlar, öyle diyor burada," dedi. "Sonra da Se-herbazlık bürosunda çetin karakter ve yatkinlik sınavlarından geçmen gerekiyor. Zor bir meslek tercihi, Potter, sadece en iyileri alıyorlar. Aslında, son üç yılda kimsenin alındığını sanmıyorum."

Profesör Umbridge bu noktada öyle hafif öksürdü ki, sanki bunu ne kadar sessizce yapabileceğini

deniyordu. Profesör McGonagall duymazlıktan geldi.

"Hangi dersleri alman gerektiğini bilmek isteyeceksin herhalde?" diye devam etti, öncekinden daha yüksek sesle konuşarak.

851

"Evet," dedi Harry. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sanırım, değil mi?"

"Elbette," dedi Profesör McGonagall, kararlı bir şekilde. "Bir tavsiyem de -"

Profesör Umbridge, bu sefer biraz daha duyulur bir sesle yeniden öksürdü. Profesör McGonagall bir an için gözlerini kapattı, yeniden açtı ve hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Biçim Degistirme'yi de tavsiye ederim, çünkü Seher-baz'ların isleri icabı sık sık Biçim Degistirme'ye ve Aslına Dönme'ye ihtiyaçları olur. Sana simdiden söyleyeyim, Potter, Sıradan Büyücülük Düzeyi'nde 'Beklenenin Üstünde' ya da daha yüksek not almayan öğrencileri EY.B.S. sınıfıma kabul etmiyorum. Su anda ortalamanın 'Uygun' olduğu söylenebilir, demek ki devam etme sansına kavusmak için sınavlardan önce çok sıkı çalışman gerek. Ayrıca Tılsım da yapmalısın, her zaman yararlıdır. Ve İksir. Evet, Potter, İksir," diye ekledi, belli belirsiz bir gülümsemeye.

"Zehirler ve panzehirler, Seherbaz'lar için temel konulardır. Ve sunu da söyleyeyim ki, Profesör Snape S.B.D.'lerin-de 'Olaganüstü'den başka bir şey alan öğrencileri kesinlikle reddediyor, bu yüzden -"

Profesör Umbridge öncekilerden çok daha belirgin bir şekilde öksürdü.

"Sana bir öksürük pastili vereyim mi, Dolores?" diye sordu Profesör McGonagall ters ters, Profesör Umbridge'e bakmadan.

"Ah, hayır, çok teşekkür ederim," dedi Umbridge, Harry'nin nefret ettiği o yapmacık gülüsle.

"Acaba mini-

852

cik bir müdahalede bulunabilir miyim diye merak etmistim de, Minerva."

Profesör McGonagall dislerini sıkarak, "Bulunabilirsin eminim," dedi.

"Mr Potter acaba bir Seherbaz için uygun mizaca sahip mi diye merak ediyordum," dedi Profesör Umbridge, tatlı tatlı.

"Öyle mi?" dedi Profesör McGonagall, azametle. "Dedigim gibi, Potter," diye devam etti, sanki hiç müdahale olmamış gibi, "eger bu isteginde ciddiysen, sana Biçim Degistirme ve İksir7ini uygun düzeye çıkarmak için dikkatini onlar üzerinde toplamanı tavsiye ederim. Profesör Flitwick'in sana son iki yılda 'Uygun' ile 'Beklenenin Üstünde' arasında notlar verdigini görüyorum, dolayısıyla Tılsım dersin yeterli görünüyor. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya gelince, notların genelde yüksek, özellikle Profesör Lupin senin - öksürük pastili istemediginden emin misin, Dolores?" Az önce en gürültülü öksürüğünü sunmuş olan Profesör Umbridge, "Yo hayır, sagol, Minerva," diye yine sahte sahte gülümsedi. "Acaba Harry'nin son Karanlık Sanatlara Karşı Savunma notlan önünde değil mi diye kaygılandım. Sana verdiğimden emindim ama."

"Ne, bu mu?" dedi Profesör McGonagall sesinde bir tiksintiyle, Harry'nin dosyasının yaprakları arasından bir pembe parsömen tabakası çekerken. Parsömene baktı, kasları hafifçe kalktı, sonra hiçbir yorum yapmadan onu yeniden dosyaya koydu.

"Evet, diyordum ki, Potter, Profesör Lupin senin bu

853

derse belirgin bir yatkınlığın olduğunu düşünüyordu ve elbette bir Seherbaz için -"

"Acaba notumu anlamadın mı, Minerva?" diye sordu Profesör Umbridge, seker gibi bir tonla ve

Page 319

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

öksürmeyi unutarak.

"Tabii ki anladım," dedi Profesör McGonagall, disleri öyle bir sıkılmıştı ki kelimeler agzından boguk boguk çıkıyordu.

"İyi de, aklım karıştı... korkarım nasıl olup da Mr Potter'a bos yere umut verdigini anla-"

"Bos umut mu?" dedi Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'e bakmayı yine reddederek. "Bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınavlarında yüksek notlar aldı -"

"Seni yalancı çıkaracağım için çok üzgünüm ama, Minerva, verdiğim pusulada da görecegin gibi, Harry benim derslerimde çok düşük notlar -"

Profesör McGonagall nihayet Umbridge'e dönüp gözlerinin içine bakarak, "Aslında ne dedigimi daha açıkça anlatmalıydım," dedi. "Yetkin bir öğretmen tarafından yapılan bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınavlarında yüksek notlar aldı."

Profesör Umbridge'in gülümsemesi, sanki bir ampul atmış gibi anında yüzünden silindi.

Sandalyesinde arkaya yaslandı, yazı altlığında bir sayfa çevirdi ve büyük bir hızla yazmaya

koyuldu, pörtlek gözleri hızla sayfanın üzerinde geziniyordu. Profesör McGonagall tekrar Harry'ye döndü; ince burun delikleri açılmıştı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Soracağın bir şey var mı, Potter?"

854

"Evet," dedi Harry. "Eger yeterince F.Y.B.S.'niz varsa, Bakanlık size ne tür karakter ve yatkınlık sınavları uyguluyor?"

"Eh, baskı gibi seylere iyi tepki verme yeteneği göstermen gerekir," dedi Profesör McGonagall, "azimle çalışıp kendini yaptığın işe adanman şart, çünkü Seherbaz eğitimi üç yıl sürüyor. Bir de, pratik Savunma'da çok yüksek beceriye sahip olmalısın tabii. Okulu bitirdikten sonra da çok çalışman gerekecek, bu yüzden de eğer hazır değilsen //

"Ayrıca," dedi Umbridge, şimdi sesi çok sığdı, "Bakanlık'ın Seherbaz olmak için başvuruların sicillerine baktığını da göreceksin. Suç sicillerine."

"- Hogwarts'tan sonra daha da fazla sınava girmeye hazır değilsen, gerçekten de başka meslek -" "Ki bu da gösterir ki, Dumbledore'un bu okula geri dönme şansı ne kadarsa, bu oğlanın Seherbaz olma şansı da o kadar."

"Öyleyse, gayet yüksek bir şans," dedi Profesör McGonagall.

"Potter'ın suç sicili var," dedi Umbridge yüksek sesle.

"Potter bütün suçlamalardan aklandı," dedi McGonagall, daha da yüksek sesle.

Profesör Umbridge ayaga kalktı. Boyu o kadar kısaydı ki, ayaga kalkması durumu pek degistirmede, ama ilgili ve yapmacık yüz ifadesi gitmiş, yerini onun geniş ve sarkık yüzünü tuhaf bir şekilde tekinsizlestiren büyük bir öfkeye bırakmıştı.

"Potter'ın Seherbaz olmak için zerre kadar şansı yok!"

855

Profesör McGonagall da ayaga kalktı, ama onunki çok etkili oldu; Profesör Umbridge'in tepesinden bakıyordu.

"Potter," dedi ortalığı inleyen bir sesle, "senin Seher-baz olmana yardım edeceğim, hayatta yapacağım son şey bu olsa bile! Sana her gece ders vermem gerekse de, gereken sonuçları almanı sağlayacağım!"

"Sihir Bakanı, Harry Potter'ı asla işe almaz!" dedi Umbridge, sesi öfkeyle yükselmisti.

"Potter işe girmeye hazır olduğunda, yeni bir Sihir Bakanı basa gelmiş olabilir ama!" diye haykırdı Profesör McGonagall.

"Ahha!" diye feryat etti Profesör Umbridge, güdük parmağını McGonagall'a uzatarak. "Evet! Evet, evet, evet! Elbette! Bunu istiyorsun, değil mi, Minerva McGonagall? Cornelius Fudge'ın yerine Albus Dumbledore gelsin istiyorsun! Kendinin de benim yerimde olacağını sanıyorsun, değil mi? Hem Bakanlık Müstesarı, hem de Müdire olacağını!"

"Saçmalıyorsun," dedi Profesör McGonagall, müthiş bir küçümseme edasıyla. "Potter, meslek danışmanlığı toplantımız sona erdi."

Harry çantasını omzuna attı ve Profesör Umbridge'e bakmaya cesaret edemeden süratle odadan çıktı. Onun ve Profesör McGonagall'ın bağrışmaya devam ettiklerini tüm koridor boyunca duydu. Page 320

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Profesör Umbridge, o öğleden sonra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine girdiğinde, yarıstan çıkmış gibi soluk solugaydı hâlâ.

Kitaplarında "Otuz Dördüncü Bölüm, Misillemeden

856

Kaçınma ve Müzakere"yi açtıkları anda, "Umarım yapmayı planladığın şey üzerine daha fazla düşünmüştün-dür, Harry," diye fısıldadı Hermione. "Umbridge bugün sahiden de çok keyifsiz gözüküyor..."

Umbridge arada bir Harry'ye zehir zıkkım bakışlar attı, ama Harry basını hep öne eğik tuttu; gözünü Savunma Sihri Kuramı'na dikip dalgın dalgın bakarak düşündü...

Profesör McGonagall'ın ona kefil olmasının üstünden henüz birkaç saat geçmiskende Profesör Umbridge'in odasında yakalanırsa, McGonagall'ın nasıl bir tepki vereceğini hayal edebiliyordu... kalkıp Gryffindor Kulesi'ne gitmesini ve Düşünseli'nde tanık olduğu sahne hakkında Sirius'a bir şeyler sorma umudunu yaz tatiline bırakmasını engelleyecek bir şey de yoktu... bu mantıklı davranış biçimini düşünmenin, midesine kursun gibi bir ağırlık düştüğü hissi uyandırmasını saymazsa yani... sonra, Fred ve George ne olacaktı, sasırtmacalarını planlamışlardı bile; ayrıca bir de okul çantasında, babasının eski Görünmezlik Pelerini'nin yanında duran, Sirius'un ona verdiği çakı vardı tabii.

Ama su da vardı ki, eger yakalanırsa...

"Dumbledore seni okulda tutmak için kendini feda etti, Harry!" diye fısıldadı Hermione, yüzünü Umbridge'den saklamak için kitabını kaldırarak. "Eger bugün atılırsan, hepsi bosa gitmiş olacak!" Planı bir yana bırakabilir, babasının yirmi yılı askın süre önce, bir yaz günü neler yaptığının anısıyla yaşamayı öğrenebilirdi...

Ama sonra Sirius'u yukarıda, Gryffindor ortak salonundaki söminenin içinde hatırladı...

857

Sandığım kadar da babanın oğlu degilmissin... tehlikesi bu isi James için daha da eglenceli hale getirirdi...

Ama artık babasının oğlu olmak istiyor muydu bakalım?

Ders sonu zili çalınca, Hermione ıstıraplı bir sesle, "Harry, yapma, n'olur yapma!" dedi.

Harry cevap vermedi; ne yapacağını bilmiyordu.

Ron ise fikir ygt da nasihat vermemeye kararlı görünüyordu; Harry'ye bakmıyordu, ama Hermione Harry'yi caydıracak bir seyler daha söylemek için agzını açınca, Ron alçak sesle, "Bırak artık, olur mu?" dedi. "Kendi kararını kendi versin."

Sınıftan çıkarken Harry'nin kalbi güm güm atıyordu. Dışarıdaki koridorun yarısına gelmişti ki, uzakta bir yerde bir sasırtmacanın habercisi olan sesler duydu. Yukarılarda bir yerden çığlıklar ve feryatlar yükseliyordu; Harry'nin her yanında, sınıflardan çıkan insanlar durmuş, korkuyla tavana bakıyorlardı -

Umbridge, kısa bacaklarının onu taşıyabileceği kadar süratle sınıfından fırladı. Asasını çıkararak hızla ters yönde ilerledi: ya şimdi ya hiç.

"Harry - lütfen!" diye yalvardı Hermione cılız bir sesle.

Ama Harry kararını vermişti. Çantasını omzuna iyice yerleştirdi, dogu kanadında ne gibi bir faaliyet olduğunu görmek için telaşla ters yöne dogru giden öğrencilerin arasından sıyrılarak kosmaya başladı.

Umbridge'in odasının koridoruna geldiginde, koridoru bombos buldu. Kendisine bakmak için migferi gıcırdayarak dönen koca bir zırhın arkasına kostu, çantasını çe-

858

kip açtı, Sirius'un çakısını çıkardı ve Görünmezlik Peleri-ni'ni çekti. Sonra yavaşça ve dikkatle, zırhın arkasından çıkıp Umbridge'in kapısına gelene kadar koridor boyunca ilerledi.

Sihirli çakının agzını kapının çevresindeki aralığa soktu, yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdi, sonra da geri çekti. Küçük bir klik sesi duyuldu ve kapı savrulup açıldı. Egilerek odaya girdi, kapıyı hemen ardından kapatıp etrafa baktı.

El konmuş süpürgelerin üstündeki duvar tabaklarında hâlâ hoplayıp zıplayan korkunç kedi yavruları dışında, odada hiçbir sey hareket etmiyordu.

Page 321

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry, Pelerin'ini çıkardı ve, sömineye yürüyerek, aradığını birkaç saniye içinde buldu: küçük bir kutu parıl parıl Uçuş tozu.

Bos ızgaranın önüne çömeldi, elleri titriyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıstı, ama nasıl olacağını bildigini düşünüyordu. Basını sömineye sokarak koca bir tutam toz aldı ve altındaki itinayla dizilmiş kütüklerin üstüne serpti. Bir anda patlayarak zümrüt yesili alevlere dönüştüler.

Harry, yüksek sesle ve açıkça, "Grimmauld Meydanı, on iki numara!" dedi.

Yasadığı en tuhaf hislerden biriydi. Uçuş tozuyla daha önce de seyahat etmişti elbette, ama o seferinde ülke boyunca uzanan büyücü sömineleri agının alevleri arasında döne döne gezinen, bütün bedeniydi. Bu sefer ise, dizleri Umbridge'in odasının soguk dösemesi üzerinde sabit kalırken, sadece bası zümrüt alevlerin içinden fırlayıp gitti...

Ve sonra, başladığı hızla, dönme sona erdi. Midesi bu-

859

lanan ve kendini, sanki basına son derece sıcak tutan bir atkı geçirilmiş gibi hissedenden Harry, gözlerini açtığında mutfak söminesinden, bir adamın bir parsömeni incelediği uzun tahta masaya bakıyordu.

"Sirius?"

Adam zıpladı ve dönüp baktı. Sirius degildi, Lupin'di.

"Harry!" dedi, sok geçirmis gibi. "Sen ne - ne oldu, her sey yolunda mı?"

"Evet," dedi Harry. "Dedim ki acaba - yani sey - Siri-us'la bir sohbet edeyim dedim."

"Dur çağırayım," dedi Lupin, hâlâ saskın halde, ayaga kalktı. "Yukarı, Kreacher'a bakmaya gitti, yine tavan arasında saklanıyor anlaşılan..."

Ve Harry, Lupin'in hızla mutfaktan çıktığını gördü. Simdi bakacak sadece iskemle ve masa bacakları kalmıstı. Sirius'un, sömineden konusmanın ne kadar rahatsızlık verici olduğundan niye söz etmediğini merak etti; dizleri, uzun süredir Umbridge'in sert tas dösemesine çöelmeye acıyla itiraz ediyordu.

Lupin kısa süre sonra hemen ardında Sirius'la geri döndü.

"Ne oldu?" dedi Sirius telaşa, uzun siyah saçlarını gözlerinden çekti ve Harry'yle aynı hizaya gelmek için söminenin önünde yere çöktü. Lupin de çömeldi, çok kaygılı görünüyordu. "İyi misin? Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır," dedi Harry, "öyle bir şey değil... ben sadece konuşmak istedim... babam hakkında."

Sirius ile Lupin büyük bir hayretle bakıştılar, ama Harry'nin kendini münasebetsizlik ediyor gibi hissedecek

860

ya da mahcup olacak vakti yoktu; dizleri her saniye daha fazla acıyordu ve sasırtmacanın başlamasından bu yana bes dakikanın geçtiğini tahmin ediyordu; George ona yalnızca yirmi dakika garanti etmişti. Bu yüzden hemen Düşünseli'nde gördüklerini anlatmaya başladı.

Bitirdiğinde, bir an için ne Sirius konustu, ne Lupin. Sonra Lupin yavaşça, "Babanı orada gördüklerinle yargılamayı istemem, Harry," dedi. "Sadece on bes yaşındaydı -"

"Ben de on bes yaşındayım!" dedi Harry hararetle.

"Bak, Harry," dedi Sirius yatıştırıcı bir edayla. "James ve Snape daha ilk karşılaştıkları andan itibaren birbirlerinden nefret ettiler, öyle bir şeydi iste, bunu anlayabili-yorsun, değil mi? Bence James, Snape'in olmak istediği her şeydi - popülerdi, iyi Quidditch oynuyordu - hemen hemen her şeyde iyiydi. Snape ise burnuna kadar Karanlık Sanatlar7 a batmış, küçük, acayip bir yaratıktı ve James -sana nasıl görünmüş olursa olsun, Harry- Karanlık Sa-natla/dan hep nefret etmiştir."

"Evet," dedi Harry, "ama Snape'e hiçbir neden yokken öylesine saldırdı, sadece - şey, sadece sen canının sıkıldığını söylediğin için," diye bitirdi, sesinde hafiften özür dileyen bir ton vardı.

"Bununla iftihar etmiyorum," dedi Sirius hemen.

Lupin göz ucuyla Sirius'a baktı, sonra, "Bak, Harry," dedi, "anlaman gereken su: Babanla Sirius okulda yaptıkları her şeyde iyidiler - herkes onların süperden de öte olduğunu düşünüyordu - bazen biraz havaya girmişlerse eğer -"

"Bazen kendini beğenmiş küçük aptallar gibi davran-dıysak, demek istiyorsun," dedi Sirius.

Page 322

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

861

Lupin gülümsedi.

"Sağını dağıtıp duruyordu," dedi Harry acılı bir sesle.

Sirius ve Lupin güldüler.

Sirius sefkatle, "Bunu yaptığını unutmusum," dedi.

"Snitch'le de oynuyor muydu?" dedi Lupin hevesle.

"Evet," dedi Harry; Sirius ve Lupin geçmişi yâd edip sevinçle gülümserken, hiçbir şey anlamadan onları izliyordu. "Eh... bana biraz budalaymış gibi geldi."

"Elbette biraz budalaydı!" dedi Sirius arka çıkarcasına, "hepimiz budalaydık! Eh - Aylak pek sayılmaz," dedi adil bir tavırla, Lupin'e bakarak.

Ama Lupin basını iki yana salladı. "Size Snape'le ugrasmayın dedim mi? Size hiç çizmeyi astığınızı söyleme cesaretini bulabildim mi?"

"Evet de," dedi Sirius, "bazen kendimizden utanmamıza yol açardın... bu da bir şeydir yani..."

"Ve," dedi Harry azimle, burada olduğuna göre aklına takılan her şeyi söylemeye kararlıydı, "gölün kıyısındaki kızlara bakıp duruyordu, onu seyrediyorlardır umuduyla!"

"Ee, doğru, Lily etraftayken hep budalaca davranırdı," dedi Sirius, omuz silkerek. "Onun yanına yaklaşıncı gösteris yapmaktan kendini alıkoyamazdı."

"Annem nasıl oldu da evlendi onunla?" diye sordu Harry perperisan. "Ondan nefret ediyordu!"

"Yoo, etmiyordu," dedi Sirius.

"Yedinci sınıftayken onunla çıkmaya başladı," dedi Lupin.

"James'in havası biraz indikten sonra," dedi Sirius.

862

^

"Ve insanlara sırf eğlence olsun diye ugursuzluk büyüsü yapmaktan vazgeçince," dedi Lupin.

"Snape'e bile mi?" dedi Harry.

"Eh," dedi Lupin ağır ağır, "Snape özel bir durumdu. Yani, James'e lanet yapmak için en ufak

fırsatı kaçırmazdı; James'in de bu durumu öyle eli kolu bağlı hazmetmesini bekleyemezdim, değil mi?"

"Annem buna razı mıydı yani?"

"Pek haberi yoktu, dogrusunu istersen," dedi Sirius. "Ne da olsa, James onunla çıktığı zaman Snape'i de yanına alıp onun önünde ugursuzluk büyüsu yapmıyordu, değil mi?"

Sirius, hâlâ ikna olmamış görünen Harry'yi kaslarını çatarak süzdü.

"Bak," dedi, "babam hayattaki en iyi arkadaşımı ve iyi bir insandı. Birçok kişi on bes yaşında budaladır. Büyüyünce düzeldi."

"Peki, tamam," dedi Harry sıkıntıyla. "Snape'e acıyacagımı hiç düşünmemistim."

"Simdi söyledin de," dedi Lupin, kaslarının arasında ince bir çizgi belirmisti, "senin bütün bunları gördüğünü anlayınca Snape ne tepki gösterdi?"

"Bana bir daha asla Zihinbend öğretmeyeceğini söyledi," dedi Harry kayıtsızca. "Aman, sanki ben de çok büyük hayal kırıklığına -"

"Ne dedi, ne dedi?" diye haykırdı Sirius. Harry yerinden sıçradı ve ağız dolusu kül yuttu.

"Ciddi misin, Harry?" dedi Lupin hemen. "Sana ders vermeyi kesti mi?"

863

"Evet," dedi Harry, asırı bulduğu bu tepkiye hayret etmişti. "Ama mesele yok, ben aldırmiyorum, aslında bayagı rahat -"

"Ben simdi oraya gelip Snape'e iki çift laf ediyorum!" dedi Sirius siddetle. Gerçekten de dogrulmaya hamle etti, ama Lupin onu tuttuğu gibi asagı çekti.

"Eger Snape'le biri konusacaksa, o da benim!" dedi kararlı bir sekilde. "Ama Harry, her seyden önce sen dogruca Snape'e git ve ona, ders vermeyi hiçbir sekilde kesemeyeceğini söyle - Dumbledore duyunca -"

"Söyleyemem, beni öldürür!" dedi Harry, kızgınlıkla. "Düşünseli'nden çıktığımızda onu görmediniz siz."

Lupin sertçe, "Harry, senin Zihinbend öğrenmeden önemli hiçbir sey yok!" dedi. "Anlıyor musun?"

Page 323

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Hiçbir sey!"

"Tamam, tamam," dedi Harry, adamakıllı sasırmış, üstelik kızmıştı da. "Ben... ben ona bir seyler söylemeye çalışırım... ama sanmam ki -"

Sustu. Uzaktan ayak sesleri duymustu.

"Kreacher merdivenden mi iniyor?"

"Hayır," dedi Sirius, dönüp arkaya bakarak. "Senin tarafında biri olmalı."

Harry'nin kalbi duracaktı sanki.

"Gitsem iyi olur!" dedi telaşla ve basını Grimmauld Meydanı söminesinden geri çekti. Bir an bası omuzlarının üstünde dönüyormuş gibi oldu, sonra kendini Umbrid-ge'in söminesinin önünde, zümrüt yesili alevlerin zayıflayıp sönüsünü izler buldu, kafası yerli yerindeydi.

Hemen oda kapısının dışında hırıltılı bir sesin, "Ça-

864

bük, çabuk!" diye mırıldandığını duydu. "Aah, açık bırakmış -"

Harry, Görünmezlik Pelerini'nin üzerine atladı, onu üstüne çekmeyi ancak becerebilmisti ki, Filch odaya paldır küldür daldı. Bir seye pek memnun olmuş görünüyordu, odayı geçip de Umbridge'in masasının bir çekmecesini açıp içindeki kâğıtları karıştırırken, kendi kendine hummalı bir sekilde konuşuyordu.

"Kırbaçlama Onayı... Kırbaçlama Onayı... nihayet yapabileceğim iste... kendileri kasındı yıllardır..." Bir parsömen çıkardı, öptü, sonra da göğsüne bastırdı. Ayagını sürüyerek aceleyle kapıdan çıkıp gitti.

Harry ayaga fırladı, çantası yanında mı diye baktıktan ve Görünmezlik Pelerini'nin onu tamamen örttüğüne emin olduktan sonra kapıyı hızla açtı, Filch'in ardından telaşla dışarı fırladı; Filch, aksaya aksaya, ama Harry'nin daha önce görmediği bir hızla yürüyordu.

Harry, Umbridge'in odasının bir alt katında yemden görünür hale gelmenin güvenli olacağını düşündü. Pele-rin'i çıkardı, çantasına tıktı ve çabuk çabuk ilerledi. Giriş Salonu'ndan cıgıklar yükseliyordu, hayli hareket vardı. Mermer merdivenden asagı kostu ve neredeyse bütün okulun orada toplanmış olduğunu gördü.

Tıpkı Trelawney'nin kovulduğu gece gibiydi. Öğrenciler, büyük bir çember olusturacak sekilde duvarların önünde duruyorlardı (Harry kimilerinin üstünün, Koka-nözsü'ya çok benzeyen bir maddeyle kaplı olduğunu gördü); öğretmenlerle hayaletler de oradaydı. Seyircilerin arasında,

kendilerinden pek hosnut görünen Teftis Man-
865

gası özellikle göze çarpıyordu. Yukarıda süzülen Peeves aşağı doğru, Salon'un ortasında duran ve kesinlikle az önce kapana kısırlımışa benzeyen Fred ile George'a bakıyordu.

"Demek öyle!" dedi Umbridge, muzaffer bir edayla. Harry onun hemen birkaç basamak önünde durduğunu fark etti, Umbridge bir kez daha avına tepeden aşağı bakıyordu. "Demek bir okul koridorunu bataklığa çevirmeyi eğlenceli buluyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, hayli eğlenceli," dedi Fred, en ufak korku belirtisi göstermeksizin ona bakarak.

Mutluluktan ağlamak üzere olan Filch, onu bunu dir-sekleyerek Umbridge'e yaklaştı.

"Form bende, Müdire Hanım," dedi boguk bir sesle, Harry'nin az önce çekmecedan aldığını gördüğü parsömeni salladı. "Form bende, kırbaçlar da bekliyor... n'olur, n'olur bırakın da yapayım..."

"Çok iyi, Argus," dedi Umbridge. "Siz ikiniz," diye devam etti, aşağı, Fred ve George'a bakarak, "benim okulumda kural çiğneyenlere ne yapıldığını göreceksiniz şimdi."

"Biliyor musun?" dedi Fred. "Hiç sanmıyorum."

İkizine döndü.

"George," dedi Fred, "bence bütün günü eğitimle geçirecek yaş geçtik artık."

"Evet, benim de içimde öyle bir his var," dedi George, önemsemeyen.

"Artık yeteneklerimizi gerçek dünyada sınama vakti geldi, ne dersin?" diye sordu Fred.

866

"Kesinlikle," dedi George.

Page 324

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ve daha Umbridge tek kelime edemeden, asalarını kaldırıp bir ağızdan bağırıldılar:

"Accio süpürgeler!"

Harry uzaklarda bir yerde bir gümbürtü duydu. Sol tarafına baktı ve tam vaktinde kafasını eğdi.

Fred ve George'un süpürgeleri, bir tanesi Umbridge'in onları duvara bağladığı ağır zinciri ve demir çiviyi hâlâ pesinde sürükleyerek, koridordan sahiplerine doğru son hızla geliyordu; sola döndüler, merdivenlerden aşağı hızla indiler ve ikizlerin önünde pat diye durdular; zincir, tas döseli zeminde gürültüyle smgırdadı.

"Görüşmeyiz," dedi Fred Profesör Umbridge'e, bacağına süpürgesinin üzerinden atarak.

"Evet, zahmet edip de arayı açmamaya kalkma," dedi George, kendi süpürgesine bindi.

Fred, toplanmış öğrencilere, suskun ama dikkatli kalabalığa baktı.

"Eğer yukarıda sergilenen türden bir Portatif Bataklık almak isteyeniniz olursa, Diagon Yolu, doksan üç numaraya gelin - VWeasley Büyücü Sakaları," dedi yüksek sesle. "Yeni mekânımız!"

"Ürünlerimizi bu ihtiyar yarasadan kurtulmak için kullanmaya yemin eden Hogwarts öğrencilerine özel indirim var," diye ekledi George, parmağıyla Profesör Umbridge'i isaret ederek.

"DURDURUN ONLARI!" diye feryat etti Umbridge, ama artık çok geçti. Teftis Mangası çemberi daraltırken, Fred ve George hızla havalanıp bes metre yükseğe çıktılar,

867

demir çivi altlarında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Fred salonun öbür yanına, kalabalığın üstünde onunla aynı hızda süzülen hortlaga baktı.

"Bizim için onun canına oku, Peeves."

Ve Harry'nin daha önce hiçbir öğrenciden emir aldığını görmediği Peeves, canlı sapkasını basından çıkardı; Fred ile George aşağıdaki öğrencilerin caskulu alkışı esliğinde dönüp açık ön kapıdan görkemli günbatımına doğru hızla giderken, onlara selam durdu.

868

OTUZUNCU BÖLÜM

Grawp

Sonraki birkaç gün boyunca Fred ile George'un özgürlüğe kaçışının hikâyesi öyle sık anlatıldı ki, Harry çok geçmeden bunun bir Hogwarts efsanesi haline geleceğini anladı; aradan bir hafta geçtiğinde, neredeyse görgü tanıkları bile ikizlerin kapıdan dışarı uçup gitmeden önce Umbridge'in üzerine dalısa geçip Tezekbombası yağdığını gördüklerine inanmaya başlamışlardı.

Ayrılmalarının hemen ardından, herkes onları taklit etmeyi diline dolamıyordu. Harry'nin kulagina sık sık, "Cidden, bazı günler süpürgeme atlayıp buradan gidesim geliyor," ya da, "Böyle bir derse daha girersem, her an bir VWeasley çekebilirim," gibi sözler çalınıyordu.

Fred ve George kimsenin onları kısa sürede unutmamasını sağlayacak seyler yapmışlardı. Bir kere, doğu kanadının besinci katındaki koridoru hâlâ bastan basa kaplayan bataklığın nasıl kaldırılacağı hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Umbridge ve Filch'in bataklığı yok etmek için çeşitli

yöntemler denediği görülmüştü, hepsinde de başarısız olmuşlardı. Sonunda, bölge ipe çevrildi ve
869

Filch'e de, hınçla dislerini sıkarak, öğrencileri sudan geçirip sınıflarına götürme görevi düştü. Harry, McGonagall ve Flitwick gibi öğretmenlerin isteseler bataklığı anında yok edebileceğinden emindi, ama tıpkı Fred ile George'un Simsek Vız-pat'ları olayında olduğu gibi, bir kenarda durup Umbridge'in bu sorunla cebellesmesini izlemeyi tercih ediyor gibiydiler.

Bir de Umbridge'in odasının kapısında, Fred ile George'un Silsüpür'lerinin sahiplerine ulaşmak için açtıkları iki tane kocaman süpürge biçimi delik vardı tabii. Filch yeni bir kapı taktı ve Harry'nin Atesoku'nu alıp zindanlarda bir yere koydu; rivayete göre, Umbridge silahlı bir ifriti süpürge'nin basına nöbetçi dikmişti. Ancak sorunları bununla sınırlı değildi.

Fred ve George'un örneğinden ilham alan birçok öğrenci, bos kalan Basabela Müdürler makamına
Page 325

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kurulmak için birbiriyle yarışıyor. Yeni takılan kapıya rağmen, biri Umbridge'in odasına kıllı burunlu bir Burnuk sokmayı basarmış, Burnuk da parlak nesnelere bulma hevesiyle derhal odayı darmaduman etmiş ve Umbridge içeri girdiğinde onun üzerine atlayıp güdük parmaklarındaki yüzükleri kemirmeye çalışmıştı. Koridorlara öyle sık Tezebombası ve Pis Kokulu Topak atılıyordu ki, öğrencilerin dersten çıkmadan önce kendilerine Kabarcık-Kafa Büyüsü yapması âdet haline gelmişti; bu sayede biraz temiz hava soluya-biliyorlarsa da, kafalarına balık kavanozu geçirmiş gibi tuhaf bir görünüme bürünüyorlardı.

Filch, elinde hazır tuttuğu bir kamçıyla koridorlarda sinsin doluyor, bu vicdansızları yakalamak için ya-

870

nıp tutusuyordu. Sorun suydü ki, sayıları çok fazla olduğundan hangi birinin pesine düşeceğini bilemiyordu. Teftis Mangası ona yardım etmeye çalışıyordu, ama üyelerinin basına garip şeyler geliyordu sürekli. Slytherin Quid-ditch takımından Warrington, mısır gevrekleriyle kaplıymış gibi görünmesine yol açan dehşetengiz bir deri sorunuyla hastane kanadına kapığı atmıştı; Pansy Parkinson ise, çatalboynuzları çıktığından ertesi günkü bütün dersleri kaçırmış, Hermione sevinçten dört köse olmuştu.

Bu arada, Fred ve George'un Hogwarts'tan ayrılmadan önce kaç tane Kaytartan Çerezkutusu satmayı basardığı da ortaya çıkmıştı. Umbridge sınıfa adım atar atmaz, içerideki öğrenciler bayılmaya, kasmaya, tehlikeli bir şekilde ateslenmeye başladı, burun deliklerinden kan bosandı. Öfke ve çaresizlik içinde çığlık çığlığa bağırarak Umbridge, bu gizemli belirtilerin izini sürüp kaynağına ulaşmaya çalıştı, ama öğrenciler inatla "Umbridge-it"e yakalandıklarını söylüyorlardı. Umbridge üst üste dört sınıfı cezaya bırakıp sınıflarını öğrenemeyince, pes etmek ve bayılan, terleyen, kusan, bir yerleri kanayan öğrencilerin sınıftan akın akın çıkmalarına izin vermek zorunda kaldı.

Ama Çerezkutusu sahipleri bile, Fred'in veda sözleri yüregine işlemiş benzeyen kaos ustası Peeves'le boy öl-çüsemeydi. Deli gibi kıs kıs gülerken okulda bir oraya bir buraya uçuyor, masaları ters çeviriyor, karatahtaların içinden fırlıyor, heykelleri ve vazoları deviriyordu; onun tarafından iki kez bir zırhın içine kapatılan Mrs Norris, hademe öfkeden köpürmüş halde gelip onu kurtarmaya kadar ciyak ciyak miyavladı. Peeves fenerleri kırıyor, mum-

871

lan üflüyor, yanan mesaleleri çığlık çığlığa bağırarak öğrencilerin kafalarının üzerinde atıp tutuyor, itinayla üst üste konmuş parsömenlerin atese ya da pencereden aşağı düşmesine neden oluyordu; tuvaletlerdeki bütün muslukları sökerek ikinci kata su bastırdı, kahvaltı sırasında Büyük Salon'un ortasına içi tarantula dolu bir torba attı. Canı biraz mola vermek istediğindeyse, saatlerce Umbridge'in pesinden süzülüyor ve o ne zaman konuşsa, dilini dudaklarının arasından çıkarıp kuvvetle üflüyordu.

Filch dışında okuldaki hiçbir görevli, Umbridge'e yardım etmek için kılını kıpırdatmıyordu. Hatta, Fred ve George'un gidisinden bir hafta sonra Harry, o sırada kararlı bir şekilde kristal bir avizeyi gevsetmekle meşgul olan Peeves'in yanından geçen Profesör McGonagall'ın çaktırmadan, "Öbür tarafa doğru açılıyor," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bütün bunların üzerine bir de, Montague tuvalette misafir olduğu sürenin etkilerinden hâlâ kurtulamamıştı; sürekli saskındı, nerede olduğunu bilmiyor gibi bir hali vardı. Bir salı sabahı annesiyle babası, yüzlerinde son derece kızgın bir ifadeyle ön kapıya doğru yürürken görüldüler. "Bir şey söylesek mi?" dedi Hermione endişeli bir sesle. Mr ve Mrs Montague'nün içeri girişini izlemek için yanagını Tılsım sınıfının penceresine dayamıştı. "Yani ona olanlar hakkında? Belki

Madam Pomfrey'nin onu tedavi etmesine bir katkısı olur diye?"

"Tabii ki hayır, iyileşir nasılsa," dedi Ron umursamazca.

872

"Neyse, Umbridge'in basına biraz daha dert açılmış oluyor bari, değil mi?" dedi Harry memnun bir sesle.

Harry ve Ron, büyülemeleri gereken çay fincanlarına asalarıyla dokundular. Harry'ninkinden dört

Page 326

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bacak çıktı, ama sıranın üstüne erisemeyecek kadar kısa olduklarından havada bosuna debelenmeye başladılar. Ron'unkin-den çıkan dört bacak ise çok ince, çöp gibi bacaklardı, güç bela ayaga kalkıp birkaç saniye titredikten sonra sıranın üstüne kapaklandılar, fincan da kırılıp ikiye ayrıldı.

"Reparo," dedi Hermione hemen, asasının bir hareketiyle Ron'un fincanını onararak. "İyi güzel de, ya Monta-gue kalıcı bir zarar gördüyse?"

"Kimin umrunda ki?" dedi Ron sinirli sinirli. Fincanı yeniden ayaga kalktı, sarhos gibiydi, dizleri fena halde titriyordu. "O zaman Montague de Gryffindor'dan o puanları almasıydı, değil mi? Biri için tasalanmak istiyorsan, benim için tasalan, Hermione!"

"Senin için mi?" dedi Hermione, beyaz-mavi desenli dört sağlam bacağının üzerinde mutlu mutlu tüymekte olan çay fincanını yakalayıp yeniden önüne koyarak. "Niye senin için tasalanacakmışım ki?"

"Annemin bir sonraki mektubu er geç Umbridge'in tarama işleminden geçecek," dedi Ron acı acı, cılız bacakları üzerinde kendini taşımaya çalışan fincanını destekleyerek, "iste o zaman basım ciddi belaya girecek. Bir Çığırkan daha gönderirse hiç sasırmam."

"Ama -"

"Fred'le George'un gitmesi benim üstüme kalacak, gör bak," dedi Ron ümitsizce. "Onların gitmesine engel

873

olmalıydın, diyecek, süpürgelerinin arkasından tutup asıl-saydın, falan diyecek... evet, tamamen benim üstüme kalacak."

"Eh, öyle derse, çok büyük haksızlık olur, elinden hiçbir şey gelmezdi! Ama eminim demez, yani, eger gerçekten Diagon Yolu'nda bir yerleri varsa, bunu çok uzun zamandır planlıyorlardı demektir."

"Evet, o da ayrı bir mesele, nasıl yer buldular acaba?" dedi Ron. Asasıyla çay fincanına öyle sert vurdu ki, fincan hemen önünde yine yere kapaklanıp debelenmeye başladı. "Bu iste bir bit yenigi var sanki, değil mi? Diagon Yolu'nda bir yer tutabilmek için yığınla Galleon'a ihtiyaçları var.

Annem, onca altını bulmak için ne işler çevirdiklerini bilmek isteyecektir."

"Evet, benim de kafama takıldı," dedi Hermione. Çay fincanı Harry'ninkinin etrafında kosarak küçük düzgün çemberler çiziyor, Harry'ninkinin güdük bacakları ise hâlâ sıraya uzanamıyordu.

"Acaba Mundungus onları çalıntı mal satmaya ya da kötü bir şey yapmaya mı ikna etti diyordum."

"Etmedi," diye kestirip attı Harry.

"Nereden biliyorsun?" dediler Ron ve Hermione bir ağızdan.

"Çünkü -" Harry tereddüt etti, ama sonunda itiraf etme vakti gelmişti anlaşılan. Birileri Fred ile George'un suç isledigini sanacaklarsa, artık sessiz kalmanın ise yarar tarafı yoktu. "Çünkü altını benden aldılar. Haziranda onlara Üçbüyücü Turnuvası'ndan kazandığım ödülü verdim."

Sokun yarattığı bir sessizlik oldu, sonra Hermione'nin

874

fincanı masanın kenarına kadar kosarak yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Ah, Harry, vermiş olamazsın!" dedi Hermione.

"Evet, verdim," dedi Harry dik dik. "Pisman da değilim. Altına ihtiyacım yoktu, onlar da saka dükkânı işletmede çok başarılı olacaklar."

"Ama bu harika!" dedi Ron heyecanlı. "Hepsi senin suçun, Harry - annem beni hiç suçlayamaz artık! Ona söyleyebilir miyim?"

"Evet, sanırım söylesen iyi olur," dedi Harry cansız bir sesle, "hele onların çalıntı kazan falan aldığını düşünüyorsan..."

Hermione dersin geri kalanı boyunca bir şey demedi, ama Harry'nin içinde onun kendine uzun süre hâkim olamayacağına dair ciddi bir şüphe vardı. Ve tabii ki, teneffüs için satodan çıkmış, cılız mayıs günesinde duruyorlardı ki, Hermione Harry'ye boncuk boncuk bakıp kararlı bir edayla ağızını açtı.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry o daha lafa başlamadan sözünü kesti.

"Hiç basımın etini yeme, olmus bitmiş artık," dedi katı bir sesle. "Fred'le George altını aldılar - anlaşılan, bayagi bir kısmını da harcamışlar - geri alamam, almak da istemiyorum zaten. O yüzden hiç nefesini tüketme, Hermione."

"Fred ve George'la ilgili bir şey demeyecektim ki!" dedi Hermione kırılgan bir sesle.

Ron zerre kadar inanmadığını gösterircesine "hıh" dedi, Hermione de ona çok kötü bir bakış attı.

"Söylemeyecektim iste!" dedi kızgın kızgın. "Aslına

875

bakarsan, Harry'ye, ne zaman Snape'e gidip Zihinbend derslerine devam etmenizi isteyeceksin, diye soracaktım!"

Harry'nin yüreği karardı. Fred ile George'un dramatik ayrılışı konusunu tükettikten sonra -ki saatlerce sürmüştü-Ron ve Hermione, Sirius'u sormuşlardı. Harry onlara Siri-us'la neden konuşmak istediğini söylemediğinden, ne anlatacağına karar vermekte zorlanmıştı; sonunda da, gerçeğe uygun bir şekilde, Sirius'un ondan Zihinbend derslerine devam etmesini istediğini söylemişti. O andan beri de bunu söylediğine pismandı; Hermione isin ucunu bırakmıyor, Harry'nin en beklemediği anlarda bu konuyu açıyordu.

"Artık garip rüyalar görmediğim söyleme bana," dedi Hermione. "Ron söyledi, dün gece uykunda yine sayıklı-yormussun."

Harry, Ron'a hısımla baktı, Ron da utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi en azından.

"Sadece bir parçacık sayıklıyordun," diye mırıldandı özür dilercesine. " 'Birazcık daha ileri' gibi bir şey diyordun."

"Rüyamda sizin Quidditch oynadığınızı gördüm," diye yalan söyledi Harry insafsızca. "Çjuaffle'ı yakalamak için biraz daha ileri doğru uzanmanı söylüyordum."

Ron'un kulakları kızardı. Harry bundan kindar bir zevk duydu; tabii ki böyle bir şey görmemisti rüyasında.

Önceki gece, yine Esrar Dairesi koridoru boyunca yürümüştü. Önce daire şeklindeki odadan, sonra da tıktırılardan ve dans eden ışıkların olduğu odadan geçmiş, yine kendini üzerinde tozlu cam kürelerin durduğu raflarla dolu o mağara gibi odada bulmuştu.

876

Çabucak doksan yedi numaralı sıraya gitmiş, sola dönmüş ve sıra boyunca kosmuştu... büyük ihtimalle tam da o sırada konuşmuştu... birazcık daha ileri... bilinçli benliğinin uyanmak için mücadele verdiğini hissetmişti çünkü... ve daha sıranın sonuna gelmeden, kendini yine yatakhane, dört direkli yatağının tepesindeki tenteye bakar halde bulmuştu.

"Zihnini kapamaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi Hermione, Harry'ye boncuk boncuk bakarak.

"Zihinbend'ini yapmaya devam ediyorsun, değil mi?"

"Tabii ki ediyorum," dedi Harry. Ses tonuna bakılırsa, hakarete ugramış gibiydi, ama Hermione'nin gözüne bakmaktan kaçındı. Aslında, tozlu kürelerle dolu odada neyin saklı olduğunu öyle merak ediyordu ki, rüyalarının devam etmesi için can atıyordu.

Ancak mesele suydı ki, sınavların başlamasına bir aydan az süre kalmışken ve her boş anını ders tekrarına ayırırken, yatağına uzandığında beyni bilgiyle öylesine dolup tasmış oluyordu ki, uykuya dalmakta bile çok zorlanıyordu; dalabildiğindeyse, fena halde bitkin beyni çoğu zaman ona sınavlarla ilgili aptalca rüyalar sunuyordu. Ayrıca zihninin bir kösesinin -genellikle Hermione'nin sesiyle konuşan kösenin- o siyah kapılı koridorda ilerlediği zamanlarda suçluluk duygusuna kapıldığından ve yolculuğun sonuna ulaşmadan onu uyandırmanın yollarını aradığından süpheleniyordu.

"Biliyor musunuz," dedi Ron, kulakları hâlâ kıpkırmızı, "Montague Slytherin-Hufflepuff maçına kadar iyileşmezse, Kupa'yı kazanma şansımız olabilir."

877

"Evet, sanırım," dedi Harry, bu konu değişikliğine sevinerek.

"Yani, bir tane kaybettik, bir tane kazandık - eğer Slytherin önümüzdeki cumartesi Hufflepuff'a yenilirse -"

"Evet, doğru," dedi Harry, neyi onayladığının farkına varmadan. Az önce Cho Chang bahçeden

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

geçmiş ve kararlı bir şekilde bir kez bile Harry'ye bakmamıştı.

*

Quidditch sezonunun son karşılaşması olan Gryffin-dor-Ravenclaw maçı, mayısın son haftasında yapılacaktı. Slytherin son maçında Huffiepuuff a çok az farkla yenilmiş olsa da, Gryffindor zafer için umutlanmaya cesaret edemiyordu, bunun nedeni de büyük ölçüde (elbette kimse ona bunu söylemese de) Ron'un berbat Tutuculu-gu'ydu. Ancak o, iyimser olmak için bir sebep bulmuş gibiydi.

Maç sabahı kahvaltı ederlerken, Harry ve Hermi-one'ye, "Yani, bundan daha kötü olamam, değil mi?" dedi acı acı. "Artık kaybedecek hiçbir şey yok, değil mi?"

"Biliyor musun," dedi Hermione, daha sonra Harry ile ikisi çok heyecanlı bir kalabalığın içinde sahaya doğru yürürlerken, "bence Fred'le George'un artık burada olmaması, Ron'a çok iyi gelebilir. Dogrusu, kendine güven duymasını sağlamıyorlardı pek."

Yanlarından Luna Lovegood geçti, kafasının üstüne canlı bir kartala benzeyen bir şey tünemisti.

"Aman Tanrım, unutmusum!" dedi Hermione. Luna, kıs kıs gülüp birbirlerine onu isaret eden bir grup Slythe-rin'in arasından sükûnetle geçerken, Hermione onun te-

878 pesindeki kartalın kanat çırpışını izledi. "Cho da oynuyor, değil mi?"

Harry unutmamıştı, homurdanmakla yetindi.

Kendilerine tribünlerin en üst sırasında yer buldular. Güzel, açık bir gündü; Ron bundan iyisini isteyemezdi. Harry ümidini kesmeyerek, Ron'un bir kez daha Slythe-rin'lere koro halinde

"Kralımızsm Weasley"yi söyleme fırsatı vermemesini diliyordu.

Maçı her zamanki gibi, Fred ve George gittiginden beri çok nesersiz olan Lee Jordan anlatıyordu.

Takımlar sahaya çıktığında, oyuncuların adını keyifsiz keyifsiz saymaya başladı.

"... Bradley... Davies... Chang," dedi ve Cho meltemde uçusan ısı ısı siyah saçlarıyla sahaya adım attığında, Harry'nin midesi takla atmaktan çok, cılız bir hamleyle yerinden sıçradı. Artık ne istediğinden emin değildi, ama daha fazla kavgaya kazanamayacağından emindi. Süpürgelerine binmeye hazırlanırken onun Roger Davies'le neseli neseli sohbet ettiğini görmek bile, içinde ancak çok küçük bir kıskançlık duygusunun kabarmasına neden oldu.

"Ve başladı!" dedi Lee. "Ve Davies hemen Quaffle'ı alıyor, Quaffle Ravenclaw Kaptanı Davies'te, Johnson'ı geçiyor, Bell'i geçiyor, Spinnit'ı da geçiyor... dogruca kaleye gidiyor! Sut çekecek - ve - ve" Lee bağırıyor bağırıyor küfretti. "Ve sayı yaptı."

Harry ve Hermione de diğer Gryffindor'larla birlikte inlediler. Korkutucu -ama tahmin edilebilir- bir şekilde, tribünlerin öbür tarafındaki Slytherin'ler sarkı söylemeye başladılar:

879

"Hiçbir halı tutamaz VJeasley, Kapatamaz tek bir çemberi..."

"Harry," dedi boguk bir ses Harry'nin kulagina. "Her-mione..."

Harry döndüğünde, sıraların arasından Hagrid'in kocaman sakallı kafasının çıkmış olduğunu gördü. Belli ki oraya arkadaki sıradan, herkesi sıkıştırarak sıkıştırarak gelmişti, çünkü az önce önlerinden geçtiği birinci ve ikinci sınıflar büzülmüş, yassılmış bir haldeydiler. Nedense Hagrid görülmeyi hiç istemiyormuş gibi iki büklüm duruyordu, ama yine de diğer herkesten bir metre kadar uzundu.

"Dinleyin," diye fısıldadı, "benimle gelebilir misiniz? Hemen, hazır herkes maçı izliyorken?"

"Sey... sonra olmaz mı, Hagrid?" diye sordu Harry. "Maç bittikten sonra?"

"Hayır," dedi Hagrid. "Hayır, Harry, hemen olması lazım... hazır kimse bakmıyorken... lütfen."

Hagrid'in burnundan hafif hafif kan damlıyordu. Gözlerinin ikisi de kapkara olmuştü. Harry okula döndüğünden beri onu bu kadar yakından görmemisti; büsbütün acınacak haldeydi.

"Tabii," dedi Harry hemen, "tabii geliriz."

Hermione ile ikisi sıralarından yavaş yavaş geriye çıktılar, kalkıp onlara yol vermesi gereken öğrenciler bayagi bir söylendiler. Hagrid'in sırasındakiler ise sikâyet etmiyor, mümkün olduğunca büzülmeye çalışıyorlardı.

"Bunun için size minnettarım, hakaten," dedi Hagrid, merdivenlere ulaştıklarında. Asağıdaki

Page 329

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

çimenlige

880

dogru inerlerken endiseyle etrafına bakındı durdu. "Umarım gittigimizi fark etmez."

"Umbridge'i mi kastediyorsun?" dedi Harry. "Fark etmez, bütün Teftis Mangası'nı yanına oturtmus, görmedin mi? Maçta sorun çıkmasını bekliyor olmalı."

"Eh, evet, biraz sorun çıksa hiç de fena olmazdı," dedi Hagrid. Kulübesine giden çimenlikte kimsenin olmadığından emin olmak için, durup tribünlerin yanından bakarak. "Biraz daha vakit kazandırır bize."

"Mesele nedir, Hagrid?" dedi Hermione, çimin üzerinden Orman'ın kıyısına doğru aceleyle yürürlerken dönüp yüzünde kaygılı bir ifadeyle ona bakarak.

"Birazdan - birazdan görürsünüz," dedi Hagrid, omzunun üstünden arkasına baktı. Tribünlerden büyük bir gürleme yükselmisti. "Hey - birisi az önce sayı mı yaptı?"

"Ravenclaw'dur," dedi Harry sıkıntıyla.

"İyi... iyi..." dedi Hagrid, belli ki kafası başka bir yerdeydi. "İyi olmus..."

Çimde yürürken her adımında dönüp arkaya bakan Hagrid'e yetisebilmek için ufak ufak kosmaları gerekiyordu. Kulübesine vardıklarında, Hermione hiç düşünmeden sola, ön kapıya doğru döndü. Ancak Hagrid hiç durmadı, Orman'ın en uç noktasındaki ağaçların gölgesine doğru yürümeye devam etti. Oraya vardığında, bir ağaca dayalı duran arbaleti eline aldı. İkisinin yanında olmadıklarını fark ettiğinde, arkasına döndü.

"Bu taraftan gidiyoruz," dedi, saçaklı basıyla arkasını göstererek.

"Orman'ın içine mi?" dedi Hermione, afallamış halde.

881

"Evet," dedi Hagrid. "Hadi, çabuk olun, kimse görmeden!"

Harry ve Hermione birbirlerine baktılar, sonra da Hagrid'in arkasından ağaçların sağladığı korunaga girdiler. Hagrid, kolunun üstünde arbaletiyle los yeşilin içine doğru yürümeye ve onlardan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Harry ve Hermione'nin ona yetismek için kosmaları gerekti.

"Hagrid, niye yanına silah aldın?" dedi Harry.

"Maksat önlem olsun," dedi Hagrid, iri omuzlarını silkerek.

"Bize Testral'leri gösterdiğin gün arbaletini getirmemistin," dedi Hermione çekinerek.

"İ-ih, sey iste, o gün o kadar içerlere gitmiyorduk," dedi Hagrid. "Neyse, zaten o sırada Firenze Orman'dan ayrılmamıştı daha, değil mi?"

"Firenze'nin ayrılması durumu niye degistirsin ki?" diye sordu Hermione merakla.

"Diger at-adamlar bana fena kızdılar da ondan," dedi Hagrid alçak sesle, etrafına bakarak.

"Eskiden bana davranışları - eh, dost canlısı denemez de - iyi geçiniyorduk hiç olmazsa. Kendi işlerine bakarlardı, ama iki çift laf etmek istedim mi gelirlerdi hemen. Artık öyle değil."

Derin derin iç geçirdi.

"Firenze diyor ki, Dumbledore'la çalışmaya gitti diye ona çok kızmışlar," dedi Harry, Hagrid'in profilini incelemekle meşgul olduğu için, yerden çıkıntı yapmış bir köke takılarak.

"Evet," dedi Hagrid sıkıntıyla. "Kızmak ne kelime?"

882

Basbayığı çileden çıktılar. Ben araya girmeseydim, herhalde Firenze'yi öldürene kadar çiftelerlerdi _"

"Ona saldırdılar mı?" dedi Hermione, sok geçirmiş gibi bir sesle.

"Ya," dedi Hagrid kızgın kızgın, alçak dalların arasından kendine yol açarak. "Sürünün yarısı üstüne çullandı."

"Sen de engel mi oldun?" dedi Harry saskın ve etkilenmiş halde. "Tek basına mı?"

"Tabii, orda oturup onu öldürmelerini seyredemezdim ya?" dedi Hagrid. "O sırada ordan geçtiğim için şanslıymış aslında... ben de Firenze bana aptalca uyarılar göndermeden önce bunu bir düşünür sanıyordum!" diye hararetle ekledi beklenmedik bir şekilde.

Harry ve Hermione saskınlıkla dönüp birbirlerine baktılar, ama kaslarını çatmış olan Hagrid bu konunun üzerinde daha fazla durmadı.

"Neyse," dedi, normalden biraz daha derin derin nefes alarak, "o zamandan beri öbür at-adamlar Page 330

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

bana çok fena kızgın, mesele de su ki, Orman'da epey sözleri geçiyor... burdaki en akıllı yaratıklar onlar."

"O yüzden mi buradayız, Hagrid?" diye sordu Hermione. "At-adamlar yüzünden mi?"

"Aa, hayır," dedi Hagrid, önemsemezcesine basını iki yana sallayarak, "hayır, onlar yüzünden değil. E tabii durumu iyice karıştırabilirler, evet... ama birazdan göreceksiniz ne demek istediğimi." Bu anlaşılmaz lafın ardından sustu ve hızlandı. Attığı her adım için Harry ve Hermione'nin üç adım atması gerekiyordu, o yüzden de ona yetismekte zorlanıyorlardı.

883

Patikadaki otlar gittikçe gürlesiyordu, ağaçlar da o dar sıklasıyordu ki, Orman'm derinliklerine indikçe ortoc lık aksam gibi karanlık olmaya başladı. Kısa süre sonra, Hagrid'in onlara Testral'leri gösterdiği açıklığı epey geçmişlerdi, ama Harry tedirginlik duymuyordu; ta ki Hagrid beklenmedik bir şekilde patikadan ayrıлып ağaçların arasından geçerek Orman'm karanlık kalbine doğru

ilerlemeye başlayana dek.

"Hagrid!" dedi Harry, Hagrid'in rahat rahat üzerinden geçtiği sık ve karışık çalılardan arasından güç bela ilerleyerek. Daha önce bir kez Orman'daki patikadan ayrıldığında basına gelenleri gayet iyi hatırlıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Biraz daha ileri," dedi Hagrid, omzunun üstünden. "Hadi, Harry... birbirimize yakın durmamız lazım artık."

Hagrid'e yetismek bayagi çetin istiyordu, onun örümcek ağıymış gibi kolayca içinden geçtiği dallar ve çalılıklar Harry ve Hermione'nin cüppelerine takılıyor, sık sık da üstlerine baslarına öyle bir dolasıyordu ki, dakikalarca durup onları çözmek zorunda kalıyorlardı. Çok geçmeden, Harry'nin kollarıyla bacakları kesik ve çizik içinde kalmıştı. Artık Orman'ın öyle derinliklerine girmişlerdi ki, Harry bazen los ısıktaki Hagrid'e baktığında sadece devasa, karanlık bir silüet görebiliyordu. Etraflarını saran sessizlikte, herhangi bir ses tehdit edici görünüyordu. Bir dal parçasının kırılması bile yüksek sesle yankılanıyor, en ufak bir hareketin çıkardığı hışırtı, masum bir serçeden bile çıkmış olsa, Harry'nin los ısıktaki etrafına bakıp bir suçlu araması-

884

1

na neden oluyordu. Orman'ın bu kadar derinliklerine girip de herhangi bir yaratıkla karşılaşmadığı olmadı hiç, diye düşündü; bu durum ona hayli tekinsiz göründü.

"Hagrid, asalarımızı aydınlatsak olur mu?" dedi Hermione usulca.

"Sey... tamam," diye fısıldadı Hagrid. "Aslına bakarsanız -"

Birden durdu ve arkasına döndü; Hermione ona çarpıp arka üstü devrildi. Harry onu Orman zeminine yapışmadan yakaladı.

"Belki biraz dursak iyi olacak, böylece sizi... bilgilen-direbilirim," dedi Hagrid. "Yani, oraya varmadan."

"Güzel!" dedi Hermione, Harry onu ayaga kaldırırken. İkisi de "Lumos!" diye fısıldadılar ve asalarının ucunda birer ışık belirdi. İki titrek ısının los ışığında Hagrid'in yüzü ortaya çıktı ve Harry bir kez daha onun tedirgin ve üzgün olduğunu gördü.

"Pekâlâ," dedi Hagrid. "Sey... şimdi... mesele su ki..."

Derin bir soluk aldı.

"Sey, büyük ihtimalle bugün yarın tekmeyi yiyeceğim," dedi.

Harry ve Hermione önce birbirlerine, sonra yine ona baktılar.

"Ama bu kadar dayandın -" dedi Hermione tereddütle. "Niye şimdi öyle düşünüyorsun -"

"Umbridge odasına Burnuk'u sokanın ben olduğumu sanıyor."

"Sen miydin peki?" dedi Harry, kendine engel olamadan.

885

"Hayır, hiç de degildim!" dedi Hagrid içerleyerek. "Sihirli yaratıklarla ilgili bir şey olduğu dakkada benimle ilgisi olduğunu düşünüyor. Biliyorsunuz, döndüğümde beri beni sepetlemenin yolunu arıyor. Gitmek istemiyorum tabii, ama... sey... size birazdan anlatacağım özel durum olmasaydı, hiç durmaz, hemen su anda giderdim, Trelawney'ye yaptığı gibi bu işi bütün okulun önünde yapmasına izin vermezdim."

Page 331

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry'den de, Hermione'den de itiraz sesleri yükseldi, ama Hagrid kocaman elini sallayarak onları susturdu.

"Dünyanın sonu değil. Burdan çıktığımda Dumble-dore'a yardım edebilirim, Yoldaslık'a faydalı olabilirim. Sizin de basınızda Grubbly-Plank olacak, sınavlarınızı zorlanmadan geçersiniz..."

Sesi titredi ve sustu.

Hermione kolunu oksamaya hamle edince, "Benim için endiselenmeyin," dedi çabucak. Sonra yeleginin cebinden devasa benekli mendilini çıkarıp gözlerini sildi. "Bakın, mecbur olmasaydım bunu size anlatmazdım. Yani, gidersem... sey, gitmeden önce... mutlaka birine anlatmam lazım... çünkü siz - siz ikinizin bana yardım etmesi gerekiyor. İsterse, Ron'un da."

"Tabii ki sana yardım edeceğiz," dedi Harry hemen. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Hagrid siddetle burnunu çekti ve hiçbir şey demeden Harry'nin omzunu öyle kuvvetle sıvazladı ki, Harry yana doğru devrilip bir ağaca çarptı.

"Evet diyeceğinizi biliyordum," dedi Hagrid, mendilinin

içine, "ama hiç... asla... unutmayacağım... eh... hadi... burada, biraz ötede... dikkatli olun, ısrırganlar var..."

Bir on bes dakika daha hiç konuşmadan yürüdüler; Harry tam ağızını açmış, daha ne kadar

yürümleri gerektiğini soracaktı ki, Hagrid sağ kolunu havaya kaldırıp "dur" isareti verdi.

"Aman yavas," dedi alçak sesle. "Çok sessiz olun..."

Ses çıkarmadan ilerlediler. Harry, önlerinde büyük, neredeyse Hagrid'in boyunda, hafif egimli bir toprak tepecigi olduğunu gördü ve bunun devasa bir yaratığın ini olduğunu düşünerek dehsete kapıldı. Tepecigin etrafındaki ağaçlar köklerinden sökülüştü; toprağın çıplak bir bölümünden yükseliyordu, ağaç gövdelerinden ve dallardan oluşan bir yığınla çevriliydi. Harry, Hermione ve Hagrid'in arkasında durdukları bu yığın, tepecik için doğal bir çit ya da barikat oluşturuyor gibiydi. "Uyuyor," diye fısıldadı Hagrid.

Gerçekten de, Harry sanki devasa bir çift akciğer çalışıyormuş gibi uzaktan uzaga, ritmik bir guruldama duyabiliyordu. Göz ucuyla Hermione'ye baktı; Hermione, ağzı hafif açık, gözlerini tepecige dikmişti. Tam anlamıyla dehsete düsmüş görünüyordu.

"Hagrid," dedi, uyuyan yaratığın sesinden zar zor anlaşılan bir fısıltıyla, "kim o?"

Bu soru Harry'ye çok tuhaf geldi... "Ne o?" diye sormaya hazırlanıyordu kendisi.

"Hagrid, ama demistin ki -" dedi Hermione, şimdi asası elinde titriyordu, "hiçbiri gelmek istemedi demistin!"

Harry bir ona bir Hagrid'e baktı, sonra, birden neler

887

olduğunu anlayarak, tekrar dönüp tepecige baktı ve nefesini hızla içine çekti.

Onun, Hermione'nin ve Hagrid'in rahatlıkla üstünde durabilecekleri kadar büyük tepecik derin, hırıltılı nefeslerle yavas yavas inip kalkıyordu. Bir tepecik değildi bu. Egimli bir sırttı, sahibi de belli ki -

"Eh - hayır - gelmek istemedi," dedi Hagrid, çaresiz bir sesle. "Ama onu getirmek zorundaydım, Hermione, getirmek zorundaydım!"

"Ama neden?" diye sordu Hermione, sesi agramaklı çıkıyordu. "Neden - ne - ah, Hagrid\

"Biliyordum ki onu buraya getirirsem," dedi Hagrid, onun da sesi agramaklı gibiydi, "ve - ve

ona biraz yol yordam öğretirsem - dışarı çıkarıp herkese onun zararsız olduğunu gösterebilirim!"

"Zararsız ha!" dedi Hermione tiz bir sesle. Hagrid panik içinde "hisst" deyip susması için el kol hareketleri yaparken, önlerindeki muazzam yaratık yüksek sesle hırıldanıp uykusunda döndü.

"Bastan beri seni yaralayan o, değil mi? O yüzden böyle yara bere içindesin!"

"Kendi gücünün farkında değil!" dedi Hagrid içtenlikle. "Hem düzeliyor, artık eskisi kadar bogusmuyor -"

"Demek bu yüzden dönmen iki ay sürdü!" dedi Hermione, dalgın dalgın. "Ah, Hagrid, madem gelmek istemiyordu, niye onu getirdin? Kendi halkıyla daha mutlu olmaz mıydı?"

"Onu itip kakıyorlardı, Hermione, çok küçük diye!" dedi Hagrid.

"Küçük mü?" dedi Hermione. "Küçük mü?"

"Hermione, onu orada bırakamazdım," dedi Hagrid, şimdi bereli yüzünden sakalına gözyaşları

Page 332

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

akıyordu. "Çünkü - benim kardesim o!"

Hermione, ağzı bir karışık, ona bakakaldı.

"Hagrid, 'kardes' derken," dedi Harry usulca, "acaba -?"

"Sey - üvey kardes," diye düzeltti Hagrid. "Anlaşılan annem babamdan ayrılınca başka bir devle birlikte olmuş, bu Grawp'u doğurmuş -"

"Grawp mu?" dedi Harry.

"Evet... sey, en azından kendi söylediğinde adı öyle çıkıyor," dedi Hagrid heyecanlı. "Pek İngilizce konuşmuyor... ona öğretmeye çalışıyorum... neyse, annem onu da beni sevdiğinden daha çok sevmemiş anlaşılan. Çünkü disi devlerin önem verdiği sey, iyice iri çocuklar yapmaktır, bu da bir dev için biraz büyücü kaçıyor - anca bes metre falan -"

"Tabii ya, minnacık!" dedi Hermione, korku dolu bir alaycılıkla. "Kesinlikle çok ufak!"

"Hepsi onu tepeliyordu - onu orada öylece bırakamazdım -"

"Madam Maxime onu getirmek istedi mi peki?" diye sordu Harry.

"O - sey, benim için önemli olduğunu anladı," dedi Hagrid, devasa ellerini ovuşturarak. "Ama - ama doğrusunu isterseniz, bir süre sonra ondan biraz usandı... biz de geri dönerken yolda ayrıldık... ama kimseye söylemeyeceğine söz verdi..."

"Onu kimseye fark ettirmeden getirmeyi nasıl basardın?" dedi Harry.

889

"Eh iste, geri dönmek de o yüzden o kadar uzun sürdü, anlıyor musun?" dedi Hagrid. "Sadece geceleri, yabanıl arazide falan yolculuk edebiliyorduk. Tabii istediği zaman hayli hızlı yol alabiliyor,

ama geri dönmek istedi ikide birde."

"Ah, Hagrid, niye bırakmadın ki dönsün?!" dedi Hermione, sökülmiş bir ağacın üzerine kendini bırakıp yüzünü ellerine gömerek. "Burada olmayı bile istemeyen vahşi bir devle ne yapacaksın?!"

"Ama, yani - 'vahşi' - biraz acımasız bir söz," dedi Hagrid, hâlâ ellerini telaslı telaslı ovuşturarak.

"Kafası bozuk olduğunda bana bir iki tane salladığını inkâr etmeyeceğim, ama düzeliyor, bayagi bir düzeliyor, yatıyor."

"O ipler ne o zaman?" diye sordu Harry.

Az önce, en yakındaki ağaçların gövdelerinin etrafından Grawp'un sırtı onlara dönük halde uyuduğu yere doğru uzanan, fidan kalınlığındaki ipleri fark etmişti.

"Onu bağlı mı tutman gerekiyor?" dedi Hermione halsizce.

"Sey... evet..." dedi Hagrid kaygıyla. "Bakın - diyorum ya - kendi gücünün farkında değil."

Harry, Orman'ın bu bölümünün niye baska yaratıklardan bu kadar şüphe verici bir şekilde yoksun olduğunu şimdi anlıyordu.

"Harry, Ron ve benden ne yapmamızı istiyorsun peki?" diye endişeyle sordu Hermione.

"Ona bakmanızı," dedi Hagrid çatlak bir sesle. "Ben gittikten sonra."

Harry ve Hermione birbirlerine acıyla baktılar. Harry

890

tedirgindi, Hagrid'e ne isterse istesin zaten yapacağına dair söz vermiş olduğunun farkındaydı.

"Yani tam olarak nasıl - nasıl yapacağız bunu?" diye sordu Hermione.

"Yemeğe falan gerek yok!" dedi Hagrid hevesle. "Kendi yemegini kendi buluyor, sorun değil.

Kustur, geyiktir falan... yok, asıl, yanında olacak birilerine ihtiyacı var. Bilsem ki biri ona biraz yardım ediyor... ona öğretiyor, hani."

Harry hiçbir şey söylemedi, dönüp önlerinde yerde yatmakta olan dev sekle baktı. Çok büyük bir insan gibi görünen Hagrid'in aksine, Grawp tuhaf bir şekilde biçim-siz görünüyordu. Harry, büyük toprak tepesinin sol tarafındaki, kocaman yosunlu bir kaya sandığı seyin Grawp'un kafası olduğunu anlıyordu şimdi. Bedene oranla bir insan kafasından çok daha büyüktü, neredeyse yusuvarlaktı ve egreltiotu rengi, kıvrık kıvrık, kısacık saçlarla kaplıydı. Kafanın üzerinde kocaman, etli tek bir kulagin kenarı görünüyordu. Kafa, Vernon Eniste'ninkine hayli benzer bir şekilde, doğrudan omuzların üstünden çıkıyormuş gibiydi, arada neredeyse hiç boyun yoktu. Yalapsap dikilip tutturulmuş hayvan derilerinden oluşan kirli kah-verengimsi bir önlüğe benzeyen bir

Page 333

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

seylerin altındaki sırt ise çok geniştir; Grawp uyurken, üstündeki hayvan derileri dikis yerlerinden geriliyor gibiydi biraz. Bacaklar bedeninin altına kıvrılmıştı. Harry toprak Orman zemininde, biri öbürünün üzerine yaslanmış, balyoz büyüklüğünde, devasa, pis, çıplak ayakların tabanlarını görebiliyordu.

"Ona öğretmemizi istiyorsun," dedi Harry boguk bir

891

sesle. Şimdi Firenze'nin uyarısının ne anlama geldiğini anlıyordu. Çabası sonuç vermiyor. Vazgeçse daha iyi olur. Tabii, Orman'da yaşayan diğer yaratıklar da, Hagrid'in Grawp'a İngilizce öğretmeye yönelik sonuç vermeyen çabalarından haberdar olmalıydı.

"Evet - onunla birazcık konuşsanız bile yeter," dedi Hagrid umutla. "Çünkü, insanlarla konuşabilirse, onu sevdiğimizi ve burada kalmasını istediğimizi anlar diyorum."

Harry dönüp Hermione'ye baktı, Hermione de yüzüne kapattığı parmaklarının arasından ona.

"Keske Norbert dönmüş olsaydı dedirtiyor, değil mi?" dedi Harry. Hermione titrek bir kahkaha koyverdi.

"Yapacak mısınız yani?" dedi Hagrid, Harry'nin az önce söylediğini anlamamış gibi.

"Yani..." dedi Harry, çoktan söz verdiğini hatırlayarak. "Deneriz, Hagrid."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, Harry," dedi Hagrid, son derece ıslak bir gülümsemeye. Bir kez daha mendiliyle yüzünü sildi. "Çok sık da gelmenizi istemiyorum... biliyorum, sınavlarınız var... haftada bir kez Görünmezlik Pelerini'ni giyip buraya gelseniz, onunla biraz sohbet etseniz... onu uyandırırım o zaman - sizi tanıştırayım -"

"Ne - hayır!" dedi Hermione, yerinden sıçrayarak. "Hagrid, hayır, uyandırma onu, cidden, hiç gerek yok -"

Ama Hagrid önlerindeki kocaman ağaç gövdesinin üzerinden atlamış ve Grawp'a doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Aralarında üç metre kaldığında, yerden uzun, kırık bir dal aldı, omzunun üstünden Harry ve Hermione'ye

892

güven verircesine sırttı, sonra da dalla Grawp'u sırtının ortasından sertçe dürttü. Devden, sessiz Orman'da yankılanan bir kükreme yükseldi; tepelerindeki ağaçların üzerindeki kuslar, tünedikleri yerden cıvıdasarak yükselip uzaklaştı. Bu arada, Harry ve Hermione'nin önünde muazzam Grawp ağır ağır kalkıyor, dizlerinin üstünde doğrulmak için elini yere koyarken Orman zemini sarsılıyordu. Onu kimin ve neyin rahatsız ettiğini görmek için onlara döndü.

"İyi misin, Grawpi?" dedi Hagrid, zorlama bir neseli sesle. Dalı havada tutarak, Grawp'u yeniden dürtmeye hazır halde, geri geri gitti. "İyi uyudun mu?"

Harry ve Hermione, devi gözden kaybetmeden gerileyebilecekleri kadar gerilediler. Grawp, henüz sökmemiş olduğu ağaçların arasına diz çöktü. Açıklığın los ışığında gri bir dolunaya benzeyen o hayret verici büyüklükteki suratına baktılar. Sanki yüz hatları kocaman tasta bir topun üzerine yontulmuştu. Burun kısacık ve biçimsizdi, ağız yamuktu ve yarım tuğla büyüklüğünde sarı ve sekilsiz dislerle doluydu; dev ölçütlerine göre küçük olan gözler, çamurlu bir yeşilimsi-kahverengi renkteydi ve mahmurluktan gözkapakları birbirine yapışmıştı. Grawp, her biri bir kriket topu büyüklüğündeki kirli parmak bogumlarını gözlerine götürüp kuvvetle ovdu. Sonra da, ansızın, sasırtıcı bir hızla ve çeviklikle ayaklan üzerinde doğruldu.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı Hermione dehset içinde, Harry'nin yanından.

Grawp'un el ve ayak bileklerine bağlı iplerin öbür ucundaki ağaçlar tekensiz bir şekilde gıcırdadı. Hagrid'in

893

dediği gibi, boyu bes metre vardı. Uykulu gözlerle etrafına bakman Grawp, plaj semsiyesi büyüklüğündeki elini uzattı, yüksek bir çam ağacının üst dallarındaki bir kus yuvasını kaptı ve bas aşağı çevirip de içinde kus olmadığını görünce hosnutsuzlukla kükredi; yuvanın içindeki yumurtalar yere el bombaları gibi düştü, Hagrid kendini korumak için basını kollarının arasına aldı. "Neyse, Grawpi," diye bağırdı Hagrid, baska yumurta düşer mi diye tedirgin tedirgin yukarı bakarak, "seninle tanıştırmak için arkadaşlarımı getirdim. Hatırlıyor musun, getirebilirim demistim hani? Hatırlıyor musun, küçük bir yolculuğa çıkabilirim, seni onlara emanet edebilirim demistim?"

Page 334

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Hatırlıyor musun, Grawpi?"

Ama Grawp alçak sesle bir kez daha kükremekle yetindi sadece; Hagrid'i dinleyip dinlemediği, hatta Hag-rid'den çıkan seslerin konuşma olduğunu anlayıp almadığı bile belirsizdi. Simdi de çam ağacının tepesini tutmuş, kendine doğru çekiyordu, besbelli sırf bıraktığında ne kadar ileri fırlayacağını görmek için.

"Hayır, Grawpi, yapma öyle!" diye bağırdı Hagrid. "Diğerlerini de öyle sokmustun -"

Ve tabii ki, Harry ağacın köklerinin çevresindeki toprağın çatlamaya başladığını gördü.

"Sana arkadaş getirdim!" diye bağırdı Hagrid. "Arkadas, bak! Aşağı baksana, seni koca dalgacı, sana arkadaş getirdim!"

"Ah, Hagrid, yapma," diye inledi Hermione, ama Hagrid dalı çoktan kaldırmıştı bile. Grawp'un dizini sertçe dürttü.

Devin tepesini bıraktığı çam ağacı tehlikeli bir biçimde sallanıp Hagrid'e çam ınesi yağdırdı.

Grawp aşağı baktı.

"Bu," dedi Hagrid, çabucak Harry ile Hermione'nin yanına gidip, "Harry, Grawp! Harry Potter! Ben gitmek zorunda kalırsam, belki o seni ziyarete gelecek, anlıyor musun?"

Dev, Harry ve Hermione'nin orada olduğunu daha yeni fark etmişti. Onlara mahmur mahmur bakmak için kocaman, kaya gibi kafasını aşağı indirmesini büyük bir endişeyle izlediler.

"Bu da Hermione, anladın mı? Her-" Hagrid tereddüt etti. Hermione'ye dönüp, "Sana Hermi dese sorun olur mu, Hermione? Onun için hatırlaması zor bir isim çünkü."

"Yok, yok, ne sorunu," diye cikledi Hermione.

"Bu, Hermi, Grawp! O da gelecek falan! Ne güzel, değil mi? Ha? İki arkadaş - GRAWPİ, HAYIR!"

Birden Grawp'un eli Hermione'ye doğru hamle etti; Harry, Hermione'yi tuttuğu gibi bir ağacın arkasına çekti. Grawp'un eli ağacın gövdesini sıyırdı, ama sadece boşluğu tuttu.

Hermione ağacın arkasında Harry'ye tutunmuş, titreyip inilderken, Hagrid'in, "KÖTÜ ÇOCUK, GRAWPİ!" diye bağırdığını duydular. "ÇOK KÖTÜ ÇOCUK! KAPILMAZ ÖYLE-AH!"

Harry ağacın arkasından basım uzattı ve Hagrid'in yerde yatmış, burnunu tuttuğunu gördü. Belli ki ilgisini yitirmiş olan Grawp doğrulmuş, yine çam ağacını tutmuş, gelebildiği kadar kendine çekmekle mesguldü.

895

"Tamam," dedi Hagrid boguk bir sesle, bir eli kanayan burnunda, diğerinde arbaletle ayaga

kalkarak, "eh... oldu iste... onunla tanıştınız ve - ve şimdi artık, buraya geldiğinizde sizi tanır. Evet... sey..."

Basını kaldırıp, kayaya benzeyen yüzünde kayıtsız bir zevkle çam ağacım çeken Grawp'a baktı; kökler yerden sökülmeğe başlamış, gıcırıyorlardı.

"Eh, sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Hagrid. "Simdi - ee - simdi dönelim, ha?"

Harry ve Hermione evet anlamında başlarını salladılar. Hagrid arbaletini yine omzuna aldı ve, hâlâ burnunu tutarak, önlerine düşüp ağaçlara doğru ilerledi.

Bir süre kimse konuşmadı, uzaktan gelen ve Grawp'un sonunda çam ağacını söktüğünü haber veren gümbürtüyü duyduklarında bile. Hermione'nin yüzü solgun ve donuktu. Harry'nin aklına söylenecek tek bir şey bile gelmiyordu. Biri Hagrid'in Yasak Orman'da Grawp'u sakladığını öğrendiğinde kim bilir neler olacaktı? Bir de Harry, kendisinin, Ron'un ve Hermione'nin, Hagrid'in devî uygarlaştırma yönündeki tamamen nafile çabalarını devam ettireceklerine söz vermisti. Evet, Hagrid sivri dişli canavarların sevimli ve zararsız oldukları konusunda kendini kandırmak için muazzam bir kapasiteye sahipti ama, nasıl olurdu da Grawp'un insanlar arasında yaşayacak duruma geleceği gibi bir hayale kapılırdı?

"Durun," dedi Hagrid birden, Harry ve Hermione onun hemen arkasında, kalın bir çobandegnegi öbeğinin içinden güç bela ilerlerlerken. Omzundaki okluktan bir ok çıkardı ve arbalete taktı. Harry ve Hermione asalarını kal-

896

dırdılar; şimdi yürümeyi kesmiş olduklarından, onlar da yakında hareket eden bir şeylerin sesini duyabiliyorlardı.

"Hay aksi," dedi Hagrid usulca.

Page 335

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Sanırım sana söylemistik, Hagrid," dedi kalın bir erkek sesi, "artık burada hoş karşılanmadığını."

Bir an los alacalı yeşil ısıktaki, bir adamın çıplak gövdesi onlara doğru havada süzülüyormuş gibi görüldü; sonra belin, bir atın kestane rengi vücuduyla birleştiğini gördüler. At-adamın magrur, çıkık elmacık kemikli bir yüzü ve uzun siyah saçları vardı. Hagrid gibi o da silahlıydı; omzunda bir okluk dolusu ok ve uzun bir yay vardı.

"Nasıl'sın, Magorian?" dedi Hagrid temkinle.

At-adamın arkasındaki ağaçlar hısırdadı ve dört bes tane daha at-adam belirdi. Harry, yaklaşık dört yıl önce Firenze'yle tanıştığı gece karşılaştığı, siyah bedenli ve sakallı Bane'i hemen tanıdı. Bane, Harry'yi daha önce gördüğüne dair en ufak bir işaret vermedi.

"Evet," dedi, sesinde nahos bir dalgalanmayla. Hemen Magorian'a döndü. "Sanırım bu insan Orman'da bir daha görünürse ne yapacağımız konusunda anlaşılmıştı, değil mi?"

"'Bu insan' olduk demek şimdi, ha?" dedi Hagrid huysuzca. "Sırf sizin cinayet işlemenize engel oldum diye mi?"

"Karışmamalıydın, Hagrid," dedi Magorian. "Bizim âdetlerimiz sizinkiler gibi değil, yasalarımız da. Firenze bize ihanet etti, onurumuzu lekeledi."

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz, bilmiyorum," dedi Hagrid sabırsızca. "Albus Dumbledore'a yardım etmek dışında bir şey yapmadı -"

897

"Firenze insanların kölesi oldu," dedi, yüzünde sert, derin çizgiler olan kırık bir at-adam.

"Köleymis!" dedi Hagrid igneli igneli. "Dumbledore'a bir iyilikte bulunuyor sadece -"

"İnsanlara bizim bilgimizi ve sırlarımızı peskes çekiyor," dedi Magorian usulca. "Böyle bir ayıbın geri dönüşü olmaz."

"Madem öyle diyorsunuz," dedi Hagrid, omuz silke-rek. "Ama bence çok hata ediyorsunuz -"

"Sen de öyle insan," dedi Bane, "seni uyarmış olmamıza rağmen Ormanımız'a giriyorsun -"

"Beni dinle şimdi," dedi Hagrid kızgın kızgın, "Senin için bir mahzuru yoksa, 'Ormanımız' laflarına falan pabuç bırakacak değilim. Buraya kimin gelip kimin gittiği sana kalmaz -"

"Sana da kalmaz, Hagrid," dedi Magorian yumuşak bir sesle. "Bugün geçmene izin vereceğim, çünkü yanında yavruların var -"

"Onun değil onlar!" diye araya girdi Bane küçümseyen bir ses tonuyla. "Öğrenci onlar, Magorian, okuldan! Büyük ihtimalle hain Firenze'nin öğrettiklerinden faydalanmışlardır bile."

"Yine de," dedi Magorian sakin bir sesle, "tayları katletmek korkunç bir suçtur - masumlara dokunmayız biz. Bugün, Hagrid, geçebilirsin. Bundan böyle, buradan uzak dur. Hain Firenze'nin bizden kaçmasına yardım ederek at-adamların dostluğunu kaybettin."

"Sizin gibi bir üç bes koca katırın beni Orman'dan uzak tutmasına izin vermem!" dedi Hagrid

yüksek sesle.

"Hagrid/" dedi Hermione tiz ve dehset dolu bir sesle. Bane ile kır at-adam yeri eselemeye başlamışlardı. "Gidelim hadi, lütfen gidelim!"

Hagrid yürümeye başladı, ama arbaleti hâlâ havadaydı, gözleriye tehditkâr bir şekilde Magorian'ın üzerindeydi.

"Orman'da ne sakladığını biliyoruz, Hagrid!" diye seslendi Magorian arkalarından, at-adamlar gözden kaybolurken. "Ve hoşgörümüzün sınırına dayandık!"

Hagrid arkasına döndü, dogruca Magorian'ın üstüne gidecekmiş gibiydi.

"Burada olduğu sürece ona katlanacaksınız, bu Orman sizin olduğu kadar onun da Ormanı!" diye bağırdı. Bu arada Harry ve Hermione, onu durdurmak için köstebek derisi paltosuna yapışmış, bütün güçleriyle itiyorlardı. Hagrid, hâlâ kasları çatık halde, aşağı baktı; ikisinin onu ittiğini gördüğünde, yüzündeki ifade hafif bir saskınlığa dönüştü; hiç hissetmemiş gibi görünüyordu.

"Sakin olun bakalım," dedi, dönüp yürümeye başlayarak. Harry ve Hermione soluk soluga onun arkasına düstüler. "Kahrolası koca katırlar, ha?"

"Hagrid," dedi Hermione tiknefes halde, gelirken geçtikleri ısırğanları ucu ucuna sıyrarak,

"at-adamlar Orman'da insan istemiyorlarsa, görünen o ki Harry ve ben -"

"Aman, ne dediler duyduunuz iste," dedi Hagrid hiç önemsemeden, "taylara - yani çocuklara zarar vermezler. Neyse, zaten o güruhun bizi itip kakmasına izin veremeyiz."

Page 336

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry Hermione'ye, "İyi denemeydi," diye fısıldadı. Hermione ise süngüsü düsmüş görünüyordu.

Sonunda yeniden patikaya çıktılar ve bir on dakika

899

sonra ağaçlar seyrelmeye başladı; yine yer yer açık mavi gökyüzünü görebilmeye ve uzaktan belirgin tezahürat ve bağırtılar duymaya başladılar.

"Yine sayı mı oldu?" diye sordu Hagrid, Quidditch stadyumu görüs mesafesine girince ağaçların korunagi altında durarak. "Yoksa maç bitmiştir mi diyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione kederli kederli. Harry onun hayli hırpalanmış olduğunu gördü; saçları çalı çırpıyla ve yapraklarla doluydu, cüppesi birçok yerinden yırtılmıştı ve yüzüyle kollarında çok sayıda çizik vardı. Kendisinin de daha iyi durumda olmadığını tahmin ediyordu.

"Biliyor musunuz, sanırım bitti!" dedi Hagrid, kısık gözlerle stadyuma bakmaya devam ederek.

"Bakın - insanlar çıkmaya başladı bile - ikiniz acele ederseniz kalabalığa karışabilirsiniz, kimse ayrıldığınızı anlamaz!"

"İyi fikir," dedi Harry. "Eh... sonra görürüz, Hagrid."

Hermione hayli titrek bir sesle, "Ona inanmıyorum," dedi, Hagrid'in duyamayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. "Ona inanmıyorum. Ona cidden inanmıyorum."

"Sakin ol," dedi Harry.

"Sakin ol'mus!" dedi öfkeyle. "Bir dev! Orman'da bir dev! Bir de ona İngilizce dersi vermemiz gerekiyormus! Gidip gelirken, kana susamış at-adam sürüsünü atlatabilirsek tabii! Ona - inanmıyorum!"

"Henüz bir şey yapmamız gerekmiyor!" diye onu yatıstırmaya çalıştı Harry usulca. Akın akın satoya dönerken laklak eden Hufflepuff ların arasına karışmışlardı. "O atılmadan önce bir şey yapmamızı istemiyor, hiçbir zaman da atılmayabilir."

900

"Aman, yapma, Harry!" dedi Hermione kızgın kızgın. Birden durdu. Arkasındaki insanlar ona çarpmamak için yön degistirmek zorunda kaldılar. "Tabii ki atılacak ve dogrusunu istersen, az önce gördüğümüz seyden sonra, Umbridge'i kim suçlayabilir ki?"

Bir an sessizlik oldu. Harry ona ters ters bakıyordu, Hermione'nin gözleriye yavas yavas yasla doldu.

"Öyle demek istemedim," dedi Harry usulca.

"Hayır... sey... tamam... istemedim," dedi Hermione, kızgın kızgın gözlerini silerek. "Ama niye hayatını -hayatımızı- bu kadar zorlastırmak zorunda?"

"Bilmiyorum -"

•

"Kralımızsın Weasley, Krahmızsın Weasley, Quaffle'ı almadı içeri, Krahmızsın Weasley..."

"Keske su salak sarkıyı söylemeyi kesseler," dedi Hermione perisan halde, "yeterince oh çekmediler mi?"

Sahanın oradan, egimli çimin üzerinden büyük bir öğrenci seli geliyordu.

"Ay, hadi Slytherin'lerle karsılaşmadan içeri girelim," dedi Hermione.

"Her şeyi tutabilir Weasley, Bos bırakmaz tek bir çemberi, Haydi Gryffindor söyle şimdi:

Krahmızın Weasley."

901

"Hermione..." dedi Harry ağır ağır.

Ses gittikçe yükseliyordu, ama yeşil-gümüş giyinmiş Slytherin'lerden değil, ağır ağır satoya doğru ilerleyen ve omuzlarının üstünde tek bir kişiyi taşıyan kırmızı-altın renkli yığından geliyordu.

"Krahmızın Weasley, Krahmızın Weasley, Quaffle'ı almadı içeri, Kralımızsın YWeasley."

"Almadı mı?" dedi Hermione çok alçak sesle.

"EVET!" dedi Harry yüksek sesle.

"HARRY! HERMİONE!" diye seslendi Ron, gümüş Quidditch kupasını havada sallayarak, kendinden geçmiş bir halde. "BASARDIK! KAZANDIK!"

Page 337

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Ron geçerken ona ısı ısı yüzlerle baktılar. Satonun kapısında bir yığılma oldu ve Ron'un kafası girisin üstüne çok kötü çarptı, ama görünüşe bakılırsa kimse onu yere indirmek istemiyordu. Hâlâ sarkı söyleyen kalabalık, Giriş Salonu'na girdi ve gözden kayboldu. Harry ve Hermione gülümseyerek onların gidisini izlediler, ta ki "Kralımızsın Weasley"nin yankılanan son nغمeleri de dinene dek. Sonra birbirlerine döndüler, gülümsemeleri yüzlerinden silindi.

"Haberini yarın veririz, ne dersin?" dedi Harry.

"Evet, öyle yapalım," dedi Hermione yorgun halde. "Benim hiç acelem yok."

Birlikte merdivenden çıktılar. Ön kapıya geldiklerinde

902

ikisi de içgüdüsel olarak dönüp Yasak Orman'a baktılar. Hayal gücünün bir ürünü müydü bilmiyordu ama, Harry'ye uzakta küçük bir kus bulutunun hızla havalandığını gördü gibi geldi, sanki üzerine yuva kurdukları ağaç az önce kökünden sökülüyordu.

• >'• u • ı

903

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

S.B.D.'ler

Ron, Gryffindor'un Quidditch kupasını almasına yardımcı olduğu için öyle havalara uçmuştu ki, ertesi gün bir türlü kendine gelemedi. Maç hakkında konuşmaktan başka bir şey istemiyordu, bu yüzden de Harry ile Hermione ona Grawp'tan söz etmek için fırsat bulmakta zorlandılar. Aslında ikisi de bunun için pek fazla gayret göstermedi; ikisi de Ron'u gerçeklere böylesine zalimce döndürecek kişi olmaya meraklı değildi. O günün yine güzel, sıcak bir gün olmasından yararlanarak Ron'u gölün kıyısındaki kayın ağacının altında birlikte ders çalışmaya ikna ettiler; burada baskaları tarafından duyulma ihtimalleri, ortak salonda olduğundan daha azdı. Ron önce bu fikre pek sıcak bakmadı - koltuğunun yanından geçen her Gryffindor'un sırtını sıvazlamasından pek hoşnuttu, arada bir patlak veren "Kralımızsın Weasley"lerden de. Ama bir süre sonra biraz temiz havanın ona iyi gelebileceğini kabul etti.

Kayın ağacının altına kitaplarını yayıp oturdular, Ron bu arada onlara belki de on ikinci kere, maçtaki ilk kurtarısını anlatıyordu.

904

"Eh, yani iste, Davies'in attığını zaten içeri almıştım, onun için kendime pek güvenmiyordum, ama ne bileyim, Bradley öyle birden ortaya çıkıp bana doğru gelince, dedim ki - bunu yapabilirsin*. Ve hangi tarafa uçacağıma karar vermek için bir saniyem falan vardı iste, çünkü sağ çemberi hedefliyor gibiydi -benim sağım, onun solu tabii-ama aldatmaca yapıyor gibi geldi nedense, gözümü kararttım, sola uçtum -onun sağına yani- ve - eh iste - ne olduğunu gördünüz," diye tamamladı alçakgönüllü bir edayla. Sağını hayli gereksizce geriye savurarak, rüzgârla dağılmış gibi ilginç bir şekil almasını sağladı; yakındakiler -üçüncü sınıftan, dedikodu yapan bir grup Hufflepuff-onu duydular mı diye etrafa baktı. "Ve, bes dakika sonra, Chambers üstüme geldiğinde - Ne?" diye sordu Ron, Harry'nin yüzünü görünce cümlelerin ortasında durarak. "Niye sırtıyorsun?" "Sırtırmıyorum," dedi Harry hemen ve Biçim Degistirme notlarına bakarak yüzünü toparlamaya çalıştı. İşin doğrusu, Ron az önce Harry'ye, tam da bu ağacın altında oturmuş, sağını dağıtan bir başka Gryffindor Quidditch oyuncusunu hatırlatmıştı, hem de fena halde. "Kazandığımıza seviniyorum, hepsi bu."

"Evet," dedi Ron yavaşça, kelimenin tadım çıkararak, "kazandık. Ginny, Snitch'i burnunun dibinden kaptığında Chang'ın yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Agladı herhalde, değil mi?" dedi Harry acımasızca.

"Ee, evet - ama daha çok hırslıdan..." Ron hafifçe kaslarını çattı. "Ama yere inince süpürgesini
Page 338

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası
nasıl fırlatıp attı, gördün, değil mi?"

905

"Sey -" dedi Harry.

"Ee, doğrusunu istersen... hayır, Ron," dedi Hermi-one. Derin derin içini çekip kitabını yere koydu ve ona özür dilercesine baktı. "Aslına bakarsan, maçın Harry'yle benim gördüğümüz tek bölümü, Davies'in ilk golüydü."

Ron'un özenle dağıtılmış saç hayal kırıklığıyla soldu sanki. "İzlemediniz mi?" dedi cansız bir sesle, bir birine bir öbürüne bakarak. "Benim yaptığım kurtarısların hiçbirini görmediniz mi?"

"Sey - hayır," dedi Hermione, yatıstırmak istercesine elini ona uzatarak. "Ama Ron, bırakıp gitmek istemedik -gitmek zorunda kaldık!"

"Ya, öyle mi?" dedi Ron, yüzü adamakıllı kızarmaya başlamıştı. "Nasıl yani?"

"Hagrid yüzünden," dedi Harry. "Devlerden geldiginden beri neden yara bere içinde olduğunu bize anlatmaya karar vermiş. Onunla birlikte Orman'a gitmemizi istedi, seçenegimiz yoktu, Hagrid bazen nasıl olur bilirsin. Her neyse..."

Hikâye bes dakikada anlatıldı, bu sürenin sonunda Ron'un gücenis halinin yerini, duyduklarına kesinlikle inanamayan birinin görüntüsü almıştı.

"Birini geri getirip Orman'a mı saklamış?"

"Evet/" dedi Harry dertli dertli.

"Hayır," dedi Ron, sanki bunu söyleyerek doğru olmasını önleyebilirmiş gibi. "Hayır, olamaz."

"Eh, olmuş," dedi Hermione emin bir edayla. "Grawp bes metre boyunda, altı metrelik çam ağaçlarını tutup kö-küyle birlikte sökmeyi seviyor ve beni," burnundan soludu, "Hermi diye tanıyor."

906

Ron sinirli sinirli güldü.

"Ve Hagrid bizden...?"

"Ona İngilizce öğretmemizi istiyor, evet," dedi Harry.

"Aklını kaçırmış," dedi Ron, hayret dolu bir sesle.

Hermione hiddetle, "Evet," dedi; Orta Düzey Biçim Degistirme'nin bir sayfasını çevirdi ve bir baykusun opera dürbününe dönüşmesini gösteren bir dizi semaya dik dik baktı. "Evet, ben de onun aklını kaçırdığını düşünmeye başladım. Ama, ne yazık ki, Harry ile bana söz verdirdi."

"Eh, öyleyse sözünüzü bozacaksınız, hepsi bu," dedi Ron kararlılıkla. "Yani, hadi canım..."

sınavlarımız var ve bu halimizle bile kapı dışarı edilmemize su kadarlık -" elini kaldırıp basparmagıyla isaretparmagını birbirine neredeyse degecek kadar yaklastırdı "- bir şey kalmış. Hem zaten... Norbert'i hatırlıyor musunuz? Aragog'u hatırlıyor musunuz? Hagrid'in canavar arkadaşlarına bulasmanın faydasını gördük mü hiç?"

"Biliyorum da, yani - söz verdik iste," dedi Hermione ince bir sesle.

Ron saçını tekrar düzeltti, dalgın görünüyordu.

"Eh," diye içini çekti, "Hagrid henüz atılmadı, değil mi? Bu kadar dayandığına göre, belki ders yılının sonuna kadar dayanır ve bizim de Grawp'un yanına yaklasmamıza hiç gerek kalmaz."

*

Sato arazisi günes ısıgında, henüz boyanmış gibi ısı ısıldı; bulutsuz gökyüzü, pürüzsüzce parlayan gölde kendine gülümsüyordu; saten gibi yeşil çimenler arada sırada tatlı bir meltemle dalgalanıyordu. Haziran gelmişti,

907

ama besinci sınıflar için bu, tek bir şey ifade ediyordu: S.B.D.'ler nihayet gelip çatmıştı.

Öğretmenleri artık onlara ev ödevi vermiyordu; dersleri, öğretmenlerin sınavda gelmesi ihtimalini en fazla gördükleri konuların tekrarlanmasına ayrılmıştı. Bu azimli, hummalı hava, S.B.D.'ler hariç her şeyi Harry'nin kafasından çıkarmıştı, sadece İksir derslerinde ara sıra, Lu-pin'in Snape'le Zihinbend derslerine devam etmesi gerektiğini söyleyip söylemediğini merak ettiği oluyordu.

Söylediyse eger, Snape şimdi Harry'yi göz ardı ettiği gibi Lu-pin'i de kulak arkası etmiş olmalıydı. Harry'ye göre hava hostu; Snape'le ek ders yapmadan da yeterince mesgul ve gergindi zaten.

Page 339

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Neyse ki bugünlerde Hermione de Zihinbend konusunda onun basının etini yiyemeyecek kadar

mesguldü; vaktinin çoğunu kendi kendine mırıldanarak geçiriyordu ve günlerdir saga sola yeni cin giysileri bırakmamıstı hiç.

S.B.D.'ler yaklaşıırken garip davranan sadece Hermione degildi. Ernie Macmillan, insanları ders tekrarları konusunda sorguya çekmek gibi sinir bozucu bir alışkanlık edinmişti.

Bitkibilim önünde kuyruk olduklarında, gözlerinde manyakça bir parıltıyla Harry ve Ron'a, "Sizce günde kaç saatinizi ayınıyorsunuzdur?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Ron. "Birkaç saat."

"Sekizden az mı, çok mu?"

"Az sanırım," dedi Ron, biraz telasa kapılmış görünüyordu.

"Ben sekiz saat yapıyorum," dedi Ernie, göğsünü ge-

908

rerek. "Sekiz ya da dokuz. Her gün kahvaltıdan önce bir saat çalışıyorum. Ortalamam sekiz. İyi bir hafta sonu gününde on saat yapabiliyorum. Pazartesi dokuz buçuk saat çalıştım. Salı o kadar iyi degildi - sadece yedi çeyrek saat. Sonra çarsamba günü —"

Profesör Sprout tam o noktada onları üç numaralı seraya sokup da Ernie'nin hikâyesini yarıda bırakınca, Harry buna sükretilti.

Bu arada, Draco Malfoy panik yaratmanın yeni bir yöntemini bulmuştu.

Sınavlar başlamadan birkaç gün önce İksir sınıfı dışında Crabbe ile Goyle'a yüksek sesle, "Tabii önemli olan ne bildiğin değil," demisti, "kimi tanıdığın. Benim babam Büyücülük Sınavları Yönetimi'nin başkanıyla -ihtiyar Gri-selda Marchbanks'le- yıllardır ahabap, bize aksam yemegine gelir falan."

Hermione, "Sizce doğru mu bu?" diye telasla fısıldadı Harry ve Ron'a.

Ron, dertli dertli, "Dogruysa elimizden bir şey gelmez," dedi.

"Dogru olduğunu sanmıyorum," dedi Neville alçak sesle arkalarından. "Çünkü Griselda Marchbanks büyükannemin arkadaşısıdır, Malfoy'lardan hiç söz etmedi."

"Nasıl biridir, Neville?" diye sordu Hermione hemen. "Sert midir?"

"Biraz büyükannem gibi aslında," dedi Neville kısık bir sesle.

"Ama onu tanımak, sansını azaltmaz, değil mi?" dedi Ron ona, cesaret verircesine.

909

"Bir şey fark edeceğimi sanmıyorum," dedi Neville, daha da zavallı bir şekilde. "Büyükannem, Profesör Marchbanks'e benim babam kadar iyi olmadığını söyleyip duruyor hep... eh... büyükannemin nasıl biri olduğunu St Mungo'da gördünüz..."

Neville gözlerini dikip yere baktı. Harry, Ron ve Hermione bakıştılar, ama ne diyeceklerini bilemediler. Neville büyücü hastanesindeki karşılaşmalarından ilk kez söz etmişti.

Bu arada, konsantrasyon, zihin kıvraklığı ve uyanıklığa yardımcı olacak şeyler için besinci ve yedinci sınıf öğrencileri arasında bir karaborsa serpilip gelişmişti. Ravenclaw altıncı sınıftan Eddie Carmichael onlara teklif ettiği Baruf-fio'nun Beyin İçin Hayatsuyu da Harry ile Ron'un aklını çel-misti; Carmichael bir önceki yaz aldığı dokuz tane "Olaganüstü" S.B.D/sini sırf bunlara borçlu olduğuna yemin ediyor ve yarım litreye sadece on iki Galleon istiyordu. Ron Harr/ye, Hogwarts'tan ayrılıp bir iş bulduğu anda kendi payını ona ödeyeceği konusunda garanti verdi, ama daha onlar anlamayı tamamlamadan, Hermione Carmichael'ın sisesine el koymuş ve içindekini tuvalete dökmüştü bile.

"Hermione, biz onu satın almak istiyorduk!" diye bağırdı Ron.

"Aptallasma," dedi Hermione hırlarcasına. "Ha bunu almıyorsunuz, ha Harold Dingle'in ejderha pençesi tozunu."

Ron hevesle, "Dingle'da ejderha pençesi tozu mu var?" dedi.

"Artık yok," dedi Hermione. "Ona da el koydum. Bunların hiçbiri işe yaramaz, biliyorsunuz."

910

"Ejderha pençesi yarar!" dedi Ron. "İnanılmaz bir seymis, beynini gerçekten çalıştırıyor, birkaç saat acayip akıllı oluyorsun - Hermione, bir tutam ver, hadi, ne zararı olacak -"

Page 340

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Bunun olur," dedi Hermione acımasızca. "Ben baktım, aslında kurutulmuş Doksi pisliğinden başka bir şey değil."

Bu bilgi, Harry ile Ron'un beyin uyarıcılarına duydukları istegi törpülemeye yetti.

Sınav çizelgelerini ve S.B.D. işlemlerinin ayrıntılarını işe, bir sonraki Biçim Degistirme dersinde öğrendiler.

Sınav tarihlerini ve saatlerini tahtadan kopya ederlerken, Profesör McGonagall sınıfa, "Gördüğünüz

gibi," dedi, "S.B.D.'leriniz birbirini izleyen iki haftaya yayılmış durumda. Sabahları kuramsal yazılıya gireceksiniz, uygulamalar da öğleden sonra. Astronomi uygulama sınavınız, elbette, gece yapılacak.

"Simdi, sınav kâğıtlarınıza en sıkı kopya karsıtı büyülerin yapıldığı konusunda sizi uarmalıyım. Sınav salonuna Otomatik-Cevap Tüy Kalemi sokmak yasak, Hatırlatmaca, Çıkarılabilen Kopya Kolagzı ve Kendi Kendini Düzeltten Mürekkep de. Korkarım ki her yıl, bir yolunu bulup Büyücülük Sınavları Yönetimi'nin kurallarına karşı gelebileceğine inanan bir tane öğrenci çıkıyor en azından. Umarım bu yılki, Gryffindor'dan olmaz. Yeni - Müdire-miz -" Profesör McGonagall bu kelimeyi, yerinden çıkmamakta direten bir kire bakarken Petunia Teyze'nin yüzünde beliren ifadenin esi bir ifadeyle söylemişti "- Bina Başkanları'ndan, kopya çekmenin büyük bir siddetle cezalan-

911
dırılacağı öğrencilerine söylemelerini istedi - çünkü sınav sonuçlarınız Müdire'nin okuldaki yeni rejimini de etkileyecek elbette -"

Profesör McGonagall yavaşça içini çekti. Harry onun sivri burnunun deliklerinin açıldığını gördü. "- ama bu, elinizden geleni yapmayacağınız anlamına gelmez. Kendi geleceğinizi düşünmek zorundasınız."

"Affedersiniz, Profesör," dedi Hermione, eli havada, "sonuçları ne zaman alacağız?"

"Temmuzda bir ara size bir baykus gönderilecek," dedi Profesör McGonagall.

"Mükemmel," dedi Dean Thomas, duyulabilir bir fısıltıyla, "demek ki tatile kadar üzülmemize gerek yok," dedi.

Harry, altı hafta sonra Privet Drive'daki yatak odasında oturup S.B.D. sonuçlarını beklediğini hayal etti. Eh, diye düşündü, hiç degilse o yaz kendisine bir posta geleceği kesindi.

İlk sınavları olan Tılsım Teorisi pazartesi sabahıydı. Harry pazar günü öğle yemeginden sonra Hermione'yi imtihan etmeyi kabul etti, ama baslar baslamaz pisman oldu; Hermione çok heyecanlıydı ve cevabı tam olarak doğru verip vermediğini kontrol etmek için kitabı boyuna onun elinden çekip alıyordu. Sonunda Tılsımda Başarılar'm sivri kenarını Harry'nin burnuna çarptırdı. Gözleri sulanan Harry kitabı ona geri verip, "Niye sen kendin yapmıyorsun?" dedi sertçe. Bu arada Ron, parmakları kulaklarında, iki yıllık Tılsım notlarını okuyor, dudakları sessizce kıpırdıyordu;

912

Seamus Finnigan yerde sırtüstü yatmış, Geçici Büyü'nün tanımını ezberlerken, Dean de 5. Sınıflar İçin Temel Büyüler Kitabı'ndan onun söylediklerini kontrol ediyordu; temel Hareket Büyüleri uygulamasına çalışan Parvati ve Lavender ise, kalem kutularını masanın kenarında birbirleriyle yarıştıyorlardı.

O aksamki yemek sakin geçti. Harry ve Ron fazla ko-nusmayıp ağız tadıyla yemek yediler, bütün gün çok çalışmışlardı. Buna karşılık Hermione ikide birde bıçağıyla çatalını yerine bırakıyor, bir bilgiyi ya da sayıyı kontrol etmek için masanın altına dalıp çantasından kitap çıkarıyordu. Ron tam ona doğru dürüst bir yemek yemesi gerektiğini, yoksa uyuyamayacağını söylüyordu ki, Hermione'nin elindeki çatal gevseyen parmaklarından kaydı ve gürültülü bir şırıltıyla tabağına düştü.

"Aman Tanrım," dedi bayılacak gibi, gözlerini dikmiş, Giriş Salonu'na bakarak. "Onlar mı bunlar? Sınavcılar mı?"

Harry ve Ron oturdukları yerde hızla geri döndüler. Giriş Salonu'nun kapısından, Umbridge'in, çok yaşlı görünen küçük bir cadılar ve büyücüler grubuyla durduğunu görüyorlardı. Harry, Umbridge'in

Page 341

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

hayli sinirli olduğunu görerek memnun oldu.

"Gidip daha yakından bakalım mı?" dedi Ron.

Harry ve Hermione evet anlamında baslarını salladılar ve Giriş Salonu'na açılan çift kanatlı kapıya doğru hızla gittiler; sınavcılarının yanından sakin sakin geçebilmek için de, esigi asarken yavasladılar. Harry minicik, kamburu çıkmış, yüzü sanki örümcek ağılarıyla kaplıymış gibi kı-

913

^

rıs kırsı cadının Profesör Marchbanks olduğunu düşündü; Umbridge onunla saygılı bir şekilde konuşuyordu. Profesör Marchbanks biraz sağır gibiydi; aralarında sadece otuz santim olduğu düşünülürse, Profesör Umbridge'e çok yüksek sayılabilecek bir sesle cevap veriyordu.

"Yolculuk iyiydi, yolculuk iyiydi, daha önce de defalarca yaptık!" dedi sabırsızca. "Simdi, son zamanlarda Dumbledore'dan haber almadım!" diye ekledi, sanki onun bir süpürge dolabından

aniden çıkmasını umuyor-mus gibi Salon'u gözleriyle tarayarak. "Nerede olduğu hakkında hiç fikriniz yok sanırım?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Umbridge, Ron ayakkabısının bağını bağlıyormuş gibi yaparken merdivenin altında oyalanan Harry, Ron ve Hermione'ye hain bir bakış atarak. "Ama elbette Sihir Bakanlığı çok geçmeden onun izini bulacaktır."

"Ben bundan süpheliyim," diye bağırды minicik Profesör Marchbanks, "eger Dumbledore bulunmak istemiyorsa! Ben bilmem mi hiç... Biçim Degistirme ve Tılsım F.Y.B.S.'lerinde bizzat ben vardım... bir asayla yapıldığını daha önce hiç görmediğim seyler yapmıstı."

Profesör Umbridge, "Evet... sey..." derken, Harry, Ron ve Hermione de ayaklarını mermer merdivende cesaret, edebildikleri kadar yavaşça sürüyerek yukarı çıkıyorlardı. "Size öğretmenler odasını göstereyim. Herhalde yolculugunuzun ardından bir fincan çay istersiniz."

Çok rahatsızlık verici türde bir aksamdı. Herkes son dakika tekrarları yapmaya çalışıyordu, ama kimsenin pek başarılı olduğu söylenemezdi. Harry erkenden yatmaya

914

gittiyse de, ona saatlerce gibi gelen bir süre boyunca uyanık kaldı. Meslek danışmanlığı toplantısını ve McGona-gall'ın öfkeyle, hayatta yapacağı son sey bu olsa bile onun Seherbaz olmasına yardım edeceğini söyleyisini hatırladı. Sınav vakti gelip çattığı için, keske daha kolay ulaşılır bir hedef söyleseydim, diye düşündü. Uyanık yatan tek kisinin kendisi olmadığını biliyordu, ama yatakhanedekilerin hiçbiri konuşmadı ve sonunda, teker teker uykuya daldılar.

Besinci sınıf öğrencileri ertesi sabah kahvaltıda da öyle pek konuşmadılar: Parvati fısıldayarak büyüülü sözler uygulaması yaparken, önündeki tuzluk titresip duruyordu; Hermione Tılsımda Basanlar'ı öyle hızla okuyordu ki, gözleri bulanıklasmıstı sanki; ve Neville de durmadan bıçığıyla çatalını düşürüyor, marmelatını deviriyordu.

Kahvaltı bitince, besinci ve yedinci sınıflar Giriş Salo-nu'nun çevresinde dolanmaya başladılar, diğer öğrenciler-se derslere gittiler; sonra, saat dokuz buçukta, sınıf sınıf yeniden Büyük Salon'a çağrıldılar. Burası tıpkı Harry'nin Düşünseli'nde babasını, Sirius'u ve Snape'i S.B.D.'lerine girerken gördüğü şekilde yeniden düzenlenmişti. Dört bina masası kaldırılmış, yerlerine bir sürü tek kişilik masa konmuştu; hepsi, Salon'un sonuna yerleştirilmiş olan ve Profesör McGonagall'ın arkasında durup onlara baktığı öğretmen masasına dönüktü. Hepsi yerlerine yerleşip susunca, McGonagall, "Baslayabilirsiniz," dedi ve üzerinde yedek tüy kalemler, mürekkep hokkaları ve parsömen ruloları da bulunan masadaki koskoca kum saatini tersine çevirdi.

915

^

Harry kâğıdını tersyüz etti, kalbi deli gibi çarpıyordu -üç sıra sağında, dört sıra önünde Hermione yazmaya başlamıstı bile- ve gözlerini indirip ilk soruya baktı: a) Nesnelere uçuran büyüülü söz yazın ve b) gereken asa hareketini tarif edin.

Bir an Harry'nin aklına, havaya kalkıp bir ifritin kalın kafatası üzerine gürültüyle inen bir sopa geldi... hafiften gülümseyerek kâğıdının üzerine egildi ve yazmaya koyuldu.

İki saat sonra Giriş Salonu'nda Hermione endiseyle, "Eh, çok kötü degildi, değil mi?" diye sordu, soru kâğıdını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Neslendirme Büyüleri'nde yazabileceğim kadar yazdım mı

Page 342

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
bilemiyorum, zaman yetmedi. Hıçkırık için karşı-büyüyü koydunuz mu? Ben koyayım mı koymayayım mı bilemedim, fazlaymış gibi geldi - ve yirmi üçüncü soruda -"

"Hermione," dedi Ron sertçe, "yine mi aynı hikâye... dışarı çıkınca her sınavın üstünden geçmeyelim, bir kere yapmak bile yeterince kötü."

Besinci sınıflar okulun geri kalanıyla birlikte öğle yemeği yediler (dört bina masası yemek saatinde yeniden belirmisti), sonra hep birlikte Büyük Salon'un yanındaki küçük odaya gidip, orada uygulama sınavlarına çağrılmayı beklediler. Küçük öğrenci grupları alfabetik sırayla çağrılırken, geride kalanlar kendi kendilerine büyüülü sözleri mırıldandılar ve asa hareketleri çalıştılar, bazen de yanlışlıkla asalarıyla birbirlerinin sırtlarını dürttüler ya da asaları arkadaşlarının gözlerine soktular.

916

Hermione'nin adı okundu. Titreyerek, Anthony Goldstein, Gregory Goyle ve Daphne Greengrass ile birlikte odadan çıktı. Sınava giren öğrenciler sonradan geri dönmüyorlardı, bu yüzden Harry ile Ron'un, Hermione'nin sınavının nasıl geçtiği hakkında bir fikri olamadı.

"İyi geçmiştir, unuttun mu, Tılsım testlerimizden birinde yüz üzerinden yüz on iki almıstı," dedi Ron.

On dakika sonra Profesör Filtrick seslendi: "Parkinson, Pansy - Patil, Padma - Patil, Parvati -

Potter, Harry."

"İyi sanslar," dedi Ron alçak sesle. Harry, Büyük Sa-lon'a yürüdü, esasını öyle sıkı tutuyordu ki, eli titriyordu.

Kapının hemen içinde duran Profesör Flitwick, "Profesör Tofty bos, Potter," diye cikledi. Harry'yi uzak bir köse de küçük bir masanın arkasında oturan ve en yaşlı, en kel sınava oymus gibi görünen kişiye yönlendirdi; hemen yakınında, Draco Malfoy'un sınavının ortasına gelmiş olan Profesör Marchbanks vardı.

"Potter, öyle mi?" dedi Profesör Tofty, notlarına bakıp burundan sıkma gözlüğünün üstünden, yaklasan Harry'yi süzerek. "Su meshur Potter mı?"

Harry göz ucuyla, Malfoy'un ona öldürücü bir bakış attığını gördü; Malfoy'un havalandırdığı sarap bardağı yere düşüp parçalandı. Harry sırtıtmaktan kendini alamadı; Profesör Tofty de cesaret verircesine ona gülümsedi.

Titrek yaşlı sesiyle, "İste böyle," dedi, "tedirgin olacak bir şey yok. Simdi, senden su yumurtalığı alıp benim için birkaç perende attırmanı istersem..."

Harry genel olarak sınavın iyi geçtiğini düşünüyordu. Havalandırma Büyüsü kesinlikle Malfoy'unkinden iyiydi,

917

ama Renk Degistirme ve Büyüme Tılsımlarını birbirlerine karıştırmasa daha iyi olacaktı, turuncu renge dönüştürmesi gereken sıçan hayret verici şekilde sisip Harry hatasını düzeltmeden önce porsuk boyuna gelmezdi o zaman. O sırada Hermione'nin Salon'da olmadığına sevindi, daha sonra ona bundan bahsetmeyi de ihmal etti. Ama Ron'a söyleyebilirdi; Ron bir yemek tabağının dönüşüm geçirip koca bir mantar haline gelmesine yol açmıştı, nasıl olduğuna dair de en ufak fikri yoktu.

O akşam rahatlayacak vakit de yoktu; akşam yemeginden sonra dogruca ortak salona gittiler ve ertesi günkü Biçim Degistirme sınavı için tekrarlar bogazlarına kadar gömüldüler; Harry yatmaya gittiğinde kafasının içinde karmasık büyü modelleri ve kuramları uçuşuyordu.

Ertesi sabah yazılıda Degisim Büyüsü'nün tarifini unuttu, ama uygulaması sandığı gibi berbat geçmedi. Hiç degilse iguanasının tamamını Kaybetmeyi basarmıştı; yan masadaki zavallı Hannah Abbott ise iyice saçmalamış ve nasıl yaptıysa gelincigini çoğaltıp bir flamingo sürüsüne dönüştürmüştü; kuslar yakalanıp Salon'dan çıkarılırken sınava on dakika ara verildi.

Bitkibilim sınavları çarsamba günüydü. Harry sınavda hayli başarılı olduğunu düşündü (bir Disli Sardunya tarafından hafiften ısırılması sayılmazsa tabii). Perembe günü de, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma sınavı geldi. Burada Harry ilk kez, geçtiğinden emin oldu. Yazılı soruların hiçbiriyile sorunu olmamıştı. Uygulamalı sınavda ise, Giriş Salonu'na giden kapının yanından sakın sakın onu izleyen Umbridge'in gözleri önünde bütün karşı ugarsuz-

Page 343

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

918

luk büyülerini ve savunma büyülerini yapmaktan özel bir zevk almıştı.

Harry kusursuz bir Böcürt kovma büyüü yapınca, yine onun sınavcısı olan Profesör Tofty, "Oo, bravo!" diye haykırdı. "Gerçekten çok iyi! Eh, bence bu kadar yeter, Potter... ama..."

Biraz öne egildi.

"Sevgili dostum Tiberius Ogden'dan, senin bir Patro-nus yaratabildiğim duydum, ne dersin?

Fazladan bir not için...?"

Harry esasını kaldırdı, dosdogru Umbridge'e baktı ve onun kovulduğunu hayal etti.

"Expecto patronum!"

Gümüs rengi çatalboynuzlu geyigi, esasının ucundan fırlayıp Salon boyunca eskin hızla kostu.

Bütün sınavcılar onun ilerleyisini izlemek için dönüp baktılar ve çatalboynuzlu geyik gümüsü bir pusa dönüşüp yok olunca, Profesör Tofty damarlı ve bogum bogum ellerini coskuyla çırpı.

"Mükemmel!" dedi. "Çok iyi, Potter, gidebilirsin!"

Harry kapının orada Umbridge'in yanından geçerken göz göze geldiler. Umbridge'in genis, gevsek agzı pis bir gülümsemeye kıvrılmıştı, ama Harry aldırmadı. Eger çok yanılmıyorsa (ve olur ki yanıliyordur diye, kimseye söylemeye niyeti yoktu), az önce bir "Olaganüstü" S.B.D. almıştı.

Cuma günü Harry ve Ron bostular, Hermione ise Eski Yazılar sınavına girdi; önlerinde bütün bir hafta sonu olduğu için ders tekrarına ara verdiler. İlık yaz havasının

919

içeri süzüldüğü pencerenin önünde gerinip esneyerek büyücü satrancı oynadılar. Harry uzakta, Orman'in kıyısında bir sınıfa ders veren Hagrid'i görebiliyordu. Hangi yaratığı incelediklerini tahmin

etmeye çalışıyordu ki -tek-boynuzlu at olması gerektiğini düşündü, çünkü oğlanlar biraz geride duruyordu- portre deligi açıldı ve Hermione en huysuz haliyle içeri tırmandı.

"Eski Yazılar nasıldı?" dedi Ron, esneyip gerinerek.

Hermione büyük bir öfkeyle, "Ehivaz'ı yanlış çevirdim," dedi. "Savunma değil, ortaklık demek; ehivaz'la karıştırdım."

"Amaan," dedi Ron tembel tembel, "hepi topu bir yanlış, değil mi, yine de -"

"Öf, kes sesini!" dedi Hermione kızgın kızgın. "Tek bir yanlış, geçip geçmeyeceğini belirleyebilir. Üstelik de birisi Umbridge'in odasına bir Burnuk daha koymuş. O yeni kapıdan nasıl içeri soktu bilmem, ama az önce oradan geçtim, Umbridge ciyak ciyak bağıyordu - bağırmaya bakılırsa, Burnuk onun bacağından koca bir parça koparmaya çalışmış -"

"İyi," dediler Harry ile Ron bir ağızdan.

"İyi falan değil" dedi Hermione ateşli ateşli. "Hag-rid'in yaptığını sanıyor, hatırladınız mı? Ve biz de Hag-rid'in atılmasını istemiyoruz*."

Harry, eliyle pencereden dışarısını göstererek, "Su anda ders veriyor, yani onu suçlayamaz," dedi. Burnuna sığmamış sinirini dindirmeye hiç niyetli görünmeyen Hermione, "Ay, Harry, bazen ne kadar saf oluyorsun. Umbridge'in kanıt bulmak için bekleyeceğini mi

920

sanıyorsun sahiden?" dedi. Sonra da kızlar yatakhanesine doğru hızlı hızlı yürüdü ve kapıyı arkasından güm diye kapattı.

Vezirini Harry'nin atlarından birini pataklasın diye ileri süren Ron, çok alçak sesle, "Ne kadar hoş, ne kadar iyi huylu bir kız," dedi.

Hermione'nin hırçınlığı bütün hafta sonu sürdü, ama Harry ve Ron bunu görmezlikten gelmekte güçlük çekmediler. Çünkü cumartesi ve pazarın çoğunu, pazartesi günü İksir için, yani Harry'nin en isteksizce beklediği -ve Seherbazlık hayallerinin yıkılmasına yol açacağından emin olduğusınav için tekrar yaparak geçirdiler. Gerçekten de Harry'ye yazılı sınav zor geldi, ama Çoközlü İksir hakkındaki sorudan tam not alabileceğini düşündü; ikinci sınıftayken kurallara karşı gelip bu iksiri içtiği için, etkilerini doğru olarak anlatabilmisti.

Öğleden sonraki uygulama ise, beklediği kadar korkunç geçmedi. Snape'in kendisi ortada yokken, normalde-kine kıyasla çok daha rahat olduğunu keşfetti. Harry'nin yakınında oturan Neville de, İksir derslerinde olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. Profesör Marchbanks, "Lütfen

Page 344

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kazanlarınızdan uzaklasın, sınav bitti," dediği zaman Harry, belki iyi bir not alamadığı ama, sansı yardım ederse, kalmaktan da kurtulduğu duygusuyla örnek sisesinin agzını kapattı.

"Sadece dört sınav kaldı," dedi Parvati Patil yorgun argın, Gryffindor ortak salonuna geri dönerlerken.

"Sadece mi?!" diye çıkıştı Hermione. "Benim Aritman-sim var, belki de en zor ders o!"

921

Kimse ona cevap verecek kadar aptal değildi, bu yüzden de Hermione hincını hiçbirinden çıkaramayıp, ortak salonda fazla yüksek sesle kıkırdıyorlar diye bazı birinci sınıf öğrencilerini haslamak durumunda kaldı.

Harry, salı günü Sihirli Yaratıkların Bakımı sınavından iyi not alıp Hagrid'i hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı. Uygulamalı sınav, öğleden sonra Yasak Orman'in kenarındaki çimenlikte yapıldı, öğrencilerden bir düzine kirpinin arasına saklanmış Hırpı'yı saptamaları istendi (isin püf noktası, hepsine sırayla süt ikram etmekteydi; dikenleri birçok sihirli özelliğe sahip son derece kuskucu yaratıklar olan Hırpı'lar, kendilerini zehirleme çabası olarak gördükleri bu ikram karşısında genelde kızgınlıktan çılgına dönerlerdi); sonra bir Kabuluk'a nasıl davranılacağını göstermeleri gerekti; sonra da kendilerini ciddi bir şekilde yakmadan bir Ates Yengeci'ni besleyip temizlemeleri; ve, geniş bir yiyecek çeşidi içinden, hasta bir tekboynuzlu ata verecekleri yemegi seçmeleri istendi.

Harry, Hagrid'in kulübesinin penceresinden endişeyle sınavı gözlediğini görebiliyordu. Tombul, ufak tefek bir cadı olan bu seferki sınav öğretmeni Harry'ye gülümseyerek gidebileceğini söyleyince, Harry satoya gitmeden önce Hagrid'in önünden geçerken basparmagını havaya kaldırıp bir zafer isareti yaptı.

Çarsamba sabahki kuramsal Astronomi yazılısı yeterince iyi gitti. Harry, Jüpiter'in bütün aylarının adlarını doğru yazdığından emin değildi, ama hiç değilse herhangi birinde muz yetişmediğinden emindi. Uygulamalı Ast-

922

ronomi sınavı için aksanı beklemeleri gerekiyordu, onun yerine öğleden sonrası Kehanet'e ayrılmıstı.

Harry'nin Kehanet'teki düşük standardına göre bile, sınav çok kötü geçti. Kristal küresi öyle inatla bos duruyordu ki, onun yerine masasının üstünde film görmeye çalıssa aynı hesaba gelecekti. Çay yaprağı okurken tamamen kendini kaybetti ve Profesör Marchbanks'in üç vakte kadar yuvarlak, karanlık, ıslak bir yabancıyı görecegi tahmininde bulundu. Marchbanks'in avcundaki hayat çizgisi ile akıl çizgisini birbirine karıştırıp bir önceki salı ölmüş olması gerektiğini söyleyerek de bütün bu fiyaskoyu noktalandı.

Mermer merdivenlerden çıkarlarken, Ron üzgün üzgün, "Bundan kalacağımızı basından beri biliyorduk," dedi. Az önce sınavına giren öğretmene, kristal küresinde gördüğü burnu sigilli, çirkin bir adamı ayrıntılı olarak tarif ettiğini, sonra da basını kaldırıncı sınavcısmm küredeki yansımısını tarif ettiğinin farkına vardığını anlatmış, Harry'nin kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıstı. "Bu aptal dersi daha ilk bastan almayacaktık zaten," dedi Harry.

"Olsun, hiç degilse simdi bırakabiliriz."

"Evet," dedi Harry. "Artık Jüpiter ile Uranüs'ün fazla sıkı fıki olması umrumuzdaymış numarası yapmamız gerekmeyecek."

"Ve bundan sonra çay yaprakları öl, Ron, öl yazsa bile umrumda degil - onları ait oldukları yere, çöp tenekesine postalayacağım."

Harry güldü, ama tam o sırada Hermione'nin arkala-
923

rmdan kosarak geldigini gördü ve onu kızdırmamak için hemen gülmeyi kesti.

Hermione, "Eh, Aritmansi iyi geçti sanırım," dedi. Harry ile Ron rahat bir nefes aldılar. "Yemekten önce yıldız haritalarına söyle bir bakıvermek için biraz vaktimiz var hâlâ..."

Saat on birde Astronomi Kulesi'nin tepesine vardıkları zaman, karsılarında yıldızlara bakmaya çok uygun, bulutsuz ve sakin bir gece buldular. Arazi gümüş rengi mehtapta yıkanıyordu, hava serindi. Her biri kendi teleskopunu kurdu ve Profesör Marchbanks baslayın deyince, onlara verilen bos
Page 345

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
yıldız haritalarını doldurmaya koyuldular.

Profesör Marchbanks ile Profesör Tofty aralarında dolasıyor, gözledikleri yıldızlarla gezegenlerin tam konumlarını haritaya yerleştirirlerken onlara bakıyorlardı. Parsömenlerin hısırdaması, arada bir sehpasında ayarlanan bir teleskopun gıcırdaması ve birçok tüy kalemin cızırdaması dışında etraf tamamen sessizdi. Yarım saat geçti, sonra bir saat; asagıdaki araziye yansıyan altın rengi titrek ısıkların olusturduğu küçük kareler, sato pencerelerindeki ısıklar sönmeye baslayınca ortadan kayboldu.

Ancak Harry haritasında Orion takımıyıldızını tamamlarken, onun durduğu korkuluk duvarının tam altında satonun ön kapısı açıldı, tas merdivenden asagı, çimenligin küçük bir kısmına biraz ısık vurdu. Harry, teleskopunun konumuna ince ayar yaparken asagı baktı ve kapılar kapanıp çimenlik yeniden bir karanlık denizi halini almadan önce, ısıl ısıl aydınlanmış otların üstünde bes altı uzamıs gölgenin hareket ettiğini gördü.

924

Harry gözünü yine teleskopa yapıstırdı ve onu yeniden odakladı, simdi Venüs'ü inceliyordu. Gezegeni oraya yerleştirmek için haritasına baktı, ama bir sey dikkatini dagıttı; tüy kalemini parsömenine degdirmeden, gözlerini kısarak gölgeli araziye baktı ve altı siluetin çimenlikte yürüdüğünü gördü. Eger hareket ediyor olmasalardı ve ay ısıgı baslarının tepesine vurmasaydı, üzerinde yürüdükleri karanlık araziden ayırt edilemezlerdi. Harry, bu mesafeden bile, içlerinden en tıknaz olan ve grubun basını çeki-yora benzeyen kişiyi tanıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Umbridge'in gece yarısından sonra, hele yanında bes kişiyle birlikte neden yürüyüse çıkmıs olabileceğini bilemiyordu. Sonra arkasında biri öksürdü ve bir sınavın ortasında oldugunu hatırladı. Venüs'ün konumunu unutmuş gitmişti. Gözünü teleskopa yapıstırarak yeniden buldu ve bir kez daha tam haritaya ekleyecekti ki, herhangi bir garip sese karşı tetikte olduğu için, uzaktan gelen ve ıssız arazide yankılanan bir kapıya vurma sesi duydu, hemen ardından da büyük bir köpegin boguk havlaması geldi.

Basını kaldırdı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Hagrid'in pencerelerinde ısık vardı, çimenligi geçtiklerini gördüğü insanlar simdi o ısıklarda birer siluet olarak görünüyorlardı. Kapı açıldı, açıkça seçilebilen altı kisinin esigi geçip içeri girdigini gördü. Kapı kapandı ve sessizlik çöktü.

Harry kendini çok tedirgin hissetti. Onun gördüklerini acaba Ron ya da Hermione de gördü mü diye etrafına bakındı, ama Profesör Marchbanks tam o anda arkasından

925

yürüyüp geldi. Harry baskasından kopya çekiyormuş gibi görünmemek için hemen yıldız haritasının üstüne eğildi ve bir seyler yazıyormuş gibi yaparak korkuluk duvarının tepesinden Hagrid'in kulübesine bakmaya başladı. Simdi kulübenin pencerelerinde silüetler hareket ediyor, zaman zaman ısıgın önünü kesiyorlardı.

Ensesinde Profesör Marchbanks'in bakışlarını hissederek gözünü yeniden teleskopa yapıştırdı ve bir saat önce konumunu işaretlemiş olduğu halde aya baktı; ama Profesör Marchbanks yürümeye başlarken, karanlığın içinden, uzaktaki kulübeden gelen ve ta Astronomi Kule-si'nin tepesine kadar yankılanan bir kükreme duyuldu. Harry'nin çevresindekilerin bir kısmı teleskoplarının arkasından çıktılar ve gökyüzü yerine Hagrid'in kulübesi yönünde bakmaya koyuldular.

Profesör Tofty'den yine kuru küçük bir öksürük çıktı.

"Haydi, dikkatinizi sınava vermeye çalışın, çocuklar," dedi yumusak bir sesle.

Öğrencilerin çoğu teleskoplarına döndü. Harry soluna baktı. Hermione, olduğu yere mihlanıp kalmış gibi, gözlerini Hagrid'in kulübesine dikmişti.

"Öhhö - yirmi dakikanız var," dedi Profesör Tofty.

Hermione yerinden sıçradı ve hemen yıldız haritasına döndü; Harry kendisinininkine baktı ve Venüs'e yanlışlıkla Mars yazdığını fark etti. Düzeltmek için haritanın üstüne eğildi.

Araziden GÜM diye bir ses geldi. Birçok kişi, aşağıda neler olup bittigini görmek için hamle ederken teleskopunun ucu yüzüne çarpınca "Ayy!" diye bağırıldı.

926

Hagrid'in kapısı bir anda ardına kadar açıldı, kulübeden dışarı tasan ısıktaki onu hayli net bir şekilde gördüler; kükreten ve yumruklarını savuran koskoca bir sekil. Etrafı altı kişiyle çevrilmisti, onun

Page 346

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yönünde yolladıkları minik kırmızı ısık ipliklerine bakılacak olursa, hepsi onu Sersemletmeye çalışıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attı Hermione.

"Yavrum!" dedi Profesör Tofty, kulaklarına inanamaz-mıs gibi. "Bir sınav yapıyor burada!"

Ama artık kimse yıldız haritalarına aldırmiyordu. Hagrid'in kulübesinin yanında hâlâ kırmızı ısıklar uçuyordu, ama Hagrid'e çarpıp geri dönüyor gibiydiler; hâlâ ayaktaydı ve, Harry'nin görebildiği kadarıyla, hâlâ çarpıyordu. Araziden çığlıklar ve feryatlar yankılandı; bir adam, "Mantıklı ol, Hagrid!" diye bağırıldı.

Hagrid, "Mantığın canı cehenneme!" diye kükredi. "Beni böyle teslim alamazsın, Dawlish!"

Harry, Hagrid'i savunmaya çalışan Fang'in minik silüetini de görebiliyordu, onu çevreleyen büyücülerin üstüne atlayıp duruyordu, sonunda bir Sersemletme Büyüsü ona isabet edince yere düştü. Hagrid öfkeyle uludu, bunu yapanı havaya kaldırdığı gibi fırlatıp attı; adam, görüldüğü kadarıyla, üç metre kadar uçtu ve bir daha da ayaga kalkmadı. Hermione "hii" deyip iki elini de agzına kapattı; Harry dönüp Ron'a baktı, onun da korkmuş gibi durduğunu gördü. Daha önce hiçbir Hagrid'i böyle gerçek bir öfke nöbetine yakalanmış halde görmemisti.

"Bakın!" dedi Parvati, cikler gibi bir sesle. Korkuluk duvarının üstünden egilmisti, satonun altını işaret ediyor-

927

du. Ön kapı yemden açılmış, karanlık çimenlige simdi daha da fazla ısık vurmustu, uzun siyah tek bir gölge çimleri dalgalandırarak ilerliyordu.

"Yeter ama!" dedi Profesör Tofty endiseyle. "Yalnızca on altı dakika kaldı, biliyorsunuz, değil mi?"

Ama ona zerre kadar aldırın olmadı; Hagrid'in kulübesinin oradaki çarpışmaya doğru hızla giden kişiyi göz-lüyorlardı.

"Bu ne cüret!" diye bağırıldı gölge, kosarken. "Bu ne cüret!"

"McGonagall!" diye fısıldadı Hermione.

"Onu rahat bırakın! Rahat bırakın, dedim!" dedi Profesör McGonagall'in sesi karardığın içinde. "Ne diye saldırıyorsunuz ona? Hiçbir şey yapmadı, bunu hak edecek hiç -"

Hermione, Parvati ve Lavender bir ağızdan haykırdılar. Kulübenin çevresindekiler Profesör McGonagall'in üstüne en azından dört Sersemletici göndermisti. Kulübe ile sato arasında bir yerde kırmızı huzmeler ona çarptı; McGonagall bir an ısıldı, tekinsiz bir kırmızı renkle pa-rıldı, sonra ayakları yerden kesildi, sırtüstü küt diye düştü ve bir daha da kımıdamadı.

"Amanın!" diye haykırdı Profesör Tofty, o da sınavı tamamen unutmuş benziyordu. "Bir tek uyarıda bile bulunmadan! Rezalet!"

"ÖDLEKLER!" diye böğürdü Hagrid; sesi rahatlıkla kulenin tepesine kadar geliyordu, satonun içinde

birçok ısıktı yandı. "SİZİ GİDİ KAHROLASI ÖDLEKLER! AL BAKALIM - SEN DE AL -"

"Ay, ay -" dedi Hermione nefes nefese.

928

Hagrid, ona saldıranlardan en yakında olanlarına iki güçlü darbe indirdi; hemen yere yıkıldıklarına bakılırsa, kendilerinden geçmişlerdi. Harry, Hagrid'in eğildiğini gördü ve sonunda bir büyüye yenik düştüğünü sandı. Oysa aksine, bir an sonra Hagrid, sırtında çuvala benzer bir şeyle, yine ayakta idi - derken Harry, onun Fang'ın gevsek bedenini omuzlarına atmış olduğunu fark etti.

"Yakalayın onu, yakalayın!" diye haykırdı Umbridge, ama geriye kalan tek yardımcısı, Hagrid'in yumruklarına yaklaşmaya hiç istekli görünmüyordu; hatta o kadar hızla geri geri gidiyordu ki, baygın meslektaşlarından birine takılıp yere düştü. Hagrid dönmüş, boynunda asılı Fang'le kosmaya başlamıştı. Umbridge onun ardından son bir Sersemletme Büyüsü gönderdi, ama isabet ettiremedi. Arazinin uzakta kalan giriş kapısına doğru tam gaz kosan Hagrid, karanlıkta kayboldu. Herkes ağzı açık halde araziye bakarken, upuzun bir dakika boyunca ortalığa ürperti dolu bir sessizlik hâkim oldu. Sonra Profesör Tofty'nin sesi halsizce, "Sey... bes dakika kaldı, millet," dedi. Harry, haritasının sadece üçte ikisini doldurduğu halde, telaşla sınavın sona ermesini istiyordu. Sonunda bitince, o, Ron ve Hermione teleskoplarını gelisigüzel bir şekilde yemden taşıyıcılarına koydular ve sarmal merdivenden kosarak indiler. Öğrencilerin hiçbiri yatmaya gitmiyordu; hepsi

Page 347

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

merdivenin altında, yüksek sesle ve heyecanlı bir şekilde, tanık oldukları olayı konuşuyorlardı.

"O kötü kalpli kadın yok mu!" dedi Hermione solugu kesilerek. Hiddeti yüzünden konuşmakta zorluk çekiyor

929

gibiymi. "Gece yarısı sinsi sinsi Hagrid'i basmaya çalışmak, ha!"

"Belli ki Trelawney'ninki gibi bir sahne daha yaratmak istemedi," dedi Ernie Macmillan bilgece, itise sıkısa onların yanına gelerek.

"Hagrid iyiydi ama, değil mi?" dedi Ron. Etkilenmisten çok, korkmuşu benziyordu. "Nasıl oldu da o büyüler ona çarpıp geri döndü öyle?"

"İçindeki dev kanından olmalı," dedi Hermione titreyerek. "Bir dev Sersemletmek çok zordur, ifritler gibidirler, gerçekten dayanıklı olurlar... ama zavallı Profesör McGonagall... dört Sersemletme Büyüsü dosdoğru göğsüne geldi, artık genç de sayılmaz, değil mi?"

"Korkunç, korkunç," dedi Ernie, görkemli bir şekilde kafasını sallayarak. "Eh, ben yatmaya gidiyorum. Hepinize iyi geceler."

Etraftakiler yavaş yavaş uzaklaşıyor, hâlâ heyecanla az önce gördüklerinden söz ediyorlardı.

"Hiç değilse Hagrid'i Azkaban'a götüremediler," dedi Ron. "Herhalde Dumbledore'a katılır, değil mi?"

"Sanırım öyle yapar," dedi Hermione, ağladı ağlayacak gibi görünüyordu. "Öf, bu berbat bir şey, aslında Dumbledore çok geçmeden döner diye düşünmüştüm ama, şimdi Hagrid'i de kaybettik." Yorgun argın Gryffindor ortak salonuna dönünce, orayı ağzına kadar dolu buldular. Arazideki patırtı birçok kişiyi uyandırmış, onlar da kosup kendi arkadaşlarını kaldırmışlardı. Ortak salona Harry, Ron ve Hermione'den önce gelen Seamus ve Dean, şimdi herkese Astronomi Ku-

930

lesi'nin tepesinden neler görüp duyduklarını anlatıyorlardı.

"İyi ama Hagrid'i şimdi niye atıyor ki?" diye sordu Angelina Johnson, basını iki yana sallayarak.

"Trelawney gibi değil ki; bu yıl her zamankinden çok daha iyi ders veriyor!"

Hermione acı acı, "Umbridge yarı-insanlardan nefret ediyor," dedi, kendini bir koltuğa bıraktı. "Hep Hagrid'i atmaya çalışıyordu."

"Ve Hagrid'in odasına Burnuk koyduğunu sanıyordu," diye yumurtladı Katie Bell.

"Vay canına!" dedi Lee Jordan, eliyle ağzını örttü. "Burnuk'ları odasına koyan bendim. Fred'le George bana iki tane bırakmıştı; Havalandırıp penceresinden içeri sokuyordum."

"Onu nasıl olsa sepetlerdi," dedi Dean. "Hagrid, Dumbledore'a çok yakındı."

"Doğru," dedi Harry, Hermione'nin yanındaki koltuğa çökerek.

Lavender ağlamaklı halde, "Umarım Profesör McGo-nagall iyidir," dedi.

"Onu satoya taşıdılar, yatakhane penceresinden seyrettik," dedi Colin Creevey. "İyi görünmüyordu."

"Madam Pomfrey halleder," dedi Alicia Spinnet kararlı bir şekilde. "Simdiye kadar halledemediği olmadı."

Ortak salon bosaldığında saat sabah dörde geliyordu. Harry kendini fevkalade ayık hissediyordu;

Hagrid'in son süratle karanlığa kosan görüntüsü aklından çıkmıyordu; Umbridge'e o kadar kızgındı ki, ona layık olacak kadar

931

kötü bir ceza düşünemiyordu, ama Ron'un onu bir kasa dolusu aç Patlar-Uçlu Keleker'e yem etme yolundaki önerisi takdire değerdi. Harry, dehset verici intikam alma şekilleri düşünerek uykuya daldı ve üç saat sonra hiç dinle-nememis halde yataktan kalktı.

Son sınav olan Sihir Tarihi öğleden sonra yapılacaktı. Harry kahvaltıdan sonra yataga dönmeyi çok isterdi, ama sabahleyin biraz son dakika tekrarı yapacağına güvenmisti. Onun için de ortak salon penceresinin önünde, bası ellerinde oturdu ve Hermione'nin ona ödünç verdiği bir metre yüksekliğindeki not yığınının bir kısmını okurken uyuyakalmamaya çalıştı.

Besinci sınıflar saat ikide Büyük Salon'a girip, arkası çevrilmiş duran sınav kâğıtlarının önüne oturdular. Harry kendini bitkin hissediyordu. Sadece bunun bitmesini istiyordu, ki yeniden gidip uyuyabilsin; ertesi gün Ron'la birlikte Quidditch sahasına gideceklerdi -Ron'un süpürge-siyle

Page 348

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

uçacaktı- ve ders tekrarından kurtulma özgürlüğünün tadını çıkaracaklardı.

Profesör Marchbanks, "Kâğıtlarınızı çevirin," dedi Sa-lon'un ön tarafından, dev kum saatini bas aşağı ederek. "Baslayabilirsiniz."

Harry sabit gözlerle ilk soruya baktı. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra tek kelimesini bile anlamadığını fark etti; yüksek pencerelerden birinin önünde vızıldayan bir esekarısı dikkatini dağıtıyordu. Yavaş yavaş, binbir zahmetle bir cevap yazmaya koyuldu sonunda.

İsimleri hatırlamak ona çok zor geliyordu, tarihleri karıştırıp duruyordu. Dördüncü soruyu atladı (Sizce asa

932

düzenlemesi, on sekizinci yüzyılın cincüce ayaklanmalarına katkıda mı bulundu, yoksa daha iyi kontrol edilmelerine mi yol açtı?), vakti kalırsa sınavın sonunda geri dönmeyi düşündü. Besinci soruya cevap vermeyi denedi (Gizlilik Nizamnamesi 1749'da nasıl ihlal edildi ve bunun yeniden olmasını önlemek için ne gibi önlemler alındı?) ama birkaç önemli noktayı kaçırdığına ilişkin rahatsız edici bir kuskuya kapıldı; sanki bir noktada vampirler de hikâyeye dahil oluyormuş gibi geliyordu ona.

Kesinlikle cevaplandırabileceği bir soru arayarak kâğıdın aşağısına doğru baktı ve gözleri on numaralı soruya takıldı: Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nün oluşumuna yol açan kosullan tanımlayın ve Liechtenstein sihirbazlarının niye katılmayı reddettiklerini açıklayın.

Bunu biliyorum, diye düşündü Harry, oysa beyni uyusmuş ve laçka gibiydi. Hermione'nin elyazısıyla bir başlık geliyordu gözünün önüne: Uluslararası Büyücüler Konfederasyonunun oluşumu... bu notları daha bu sabah okumustu.

Yazmaya başladı, arada bir basını kaldırıp Profesör Marchbanks'in masasında duran büyük kum saatini kontrol ediyordu. Uzun siyah saçları iskemlesinin arkasından aşağı uzanan Parvati Patil'in tam arkasında oturuyordu. Bir iki kez kendini, Parvati kafasını hafifçe oynatınca saçında beliren minik altın ısıklara gözünü dikmiş bakarken buldu; kendi kafasını temizlemek için biraz silkelemesi gerekti.

... Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'mm ilk Yüce Sahsiyeti Pierre Bonaccord'du, ama onun atanması Liechtenstein büyücü topluluğu tarafından kuskuyla karşılandı, çünkü -

933

Harry'nin çevresinde tüy kalem parsömenlerin üzerinde, segirtip giden, tünel kazan sıçanlar gibi cızırdı-yordu. Basının arkasına vuran güneş çok sıcaktı. Bonac-cord ne yapmıstı da Liechtenstein büyücülerini kızdırmıstı? Harry'nin içinde, sanki mesele ifritlerle ilgiliymiş gibi bir his vardı...

Parvati'nin basının arkasına yine bos bos baktı. Keske Zihnefend uygulayıp da onun basının arkasında bir pencere açabilse ve ifritlerle ilgili neyin Pierre Bonaccord ile Liechtenstein arasındaki ihtilafa yol açtığını görebilseydi...

Harry gözlerini yumdu ve yüzünü ellerine gömdü, gözkapaklarının alev alev kırmızısı karanlığa gömülüp serinledi. Bonaccord ifrit avına son vermek, ifritlere bazı haklar tanımak istemisti... ama Liechtenstein'in çok zalim bir dag ifritleri kabilesiyle sorunları vardı... buydu iste.

Gözlerini açtı, ama parıl parıl parlayan beyaz parsömeni görünce gözleri yine batıp sulanmaya başladı. Yavaş yavaş, ifritler hakkında iki satır yazdı, sonra o ana kadar yazdıklarını okudu. Pek fazla bilgi vermiyordu, ayrıntılı degildi, oysa Hermione'nin Konfederasyon hakkındaki notlarının sayfalarca sürdüğünden emindi.

Gözlerini yine yumdu, notları görmeye, hatırlamaya çalıştı... Konfederasyon ilk kez Fransa'da

toplanmıstı, evet, bunu yazmıstı zaten...

Cincüceler katılmaya çalısmıs, koyulmuşlardı... bunu da y azmıstı...

Ve Liechtenstein'd an kimse gelmek istememıstı...

Düşün, dedi kendi kendine, yüzü ellerinde. Çevresindeki tüy kalemler cızır cızır bitmek bilmez cevaplar yazı-

934

yor, ön taraftaki kum saatindeki kumlar asagı dogru akıyordu...

Esrar Dairesi'ne giden serin, karanlık koridorda ilerliyordu yine, sağlam ve azimli adımlarla yürüyordu, arada bir kosmaya baslıyordu, varacağı yere sonunda varmaya kararlıydı... siyah kapı

Page 349

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

her zamanki gibi önünde açıldı, şimdi daire seklindeki çok kapılı odaya gelmişti...

Dosdogru tas dösemeden ileri, ikinci kapıdan içeri... duvarlarda ve yerde dans eden ısık parçacıkları ve o tuhaf mekanik tıkırtı, ama araştıracak zaman yok, acele etmesi gerek...

Üçüncü kapıya kalan mesafeyi kosarak geçti, bu kapı da diğerleri gibi önünde savrulup açıldı...

Bir kez daha, raflarla ve cam kürelerle dolu, katedral boyutundaki odaya gelmişti... şimdi kalbi büyük bir hızla çarpıyordu... bu sefer oraya gidecekti... doksan yedi numaraya gelince sola döndü ve iki sıra arasından aceleyle geçti...

Ama en sonda, yerde bir sekil vardı, dösemede yaralı hayvan gibi kıpırdanan siyah bir sekil...

Harry'nin midesi korkuyla sıkıstı... heyecanla sıkıstı...

Kendi agzından bir ses çıktı, tiz, soguk, her türlü insani iyilikten yoksun bir ses...

"Benim için al onu... asagı indir, şimdi... ben dokunamıyorum... ama sen dokunabilirsin..."

Yerdeki siyah sekil biraz kımıldadı. Harry kendi kolunun ucunda, bir asayı sıkıca kavramıs uzun parmaklı beyaz bir elin yükseldiğini gördü... tiz, soguk sesin "Crucio!" dediğini duydu.

935

Yerdeki adam bir acı çığılı koyverdi, ayaga kalkmaya çalıştı ama gerisingeri düstü, kıvranmaya başladı. Harry gülüyordu. Asasını kaldırdı, lanet kalktı ve sekil inledi, hareketsiz kaldı.

"Lord Voldemort bekliyor..."

Yerdeki adam çok yavaşça, kolları titreyerek omuzlarını birkaç santim yükseltip basını kaldırdı.

Yüzü kan içindeydi ve hastaymışçasına zayıftı, acıyla çarpılmıstı ama dirençle kaskatıydı...

"Beni öldürmen gerekecek," diye fısıldadı Sirius.

"Elbette sonunda öldürecegim," dedi soguk ses. "Ama önce benim için onu alacaksın, Black..."

simdiye kadar acı çektiğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün... önümüzde daha saatler var ve kimse senin haykırdığını duyamaz..."

Ama Voldemort asasını yeniden indirirken biri haykırdı; haykırdı ve sıcak bir masadan soguk, tas dösemeye düstü; Harry yere çarpınca uyandı, hâlâ feryat ediyordu, yara izi alev almıs gibiydi; çevresinde Büyük Salon infilak etmıstı sanki.

936

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

1 . • •

lymt

Atesin İçinden

"Gitmiyorum... hastane kanadına ihtiyacım yok... istemiyorum..."

Harry, Giriş Salonu'na çıkmasına yardım etmiş olan ve çok kaygılı görünen Profesör Tofty'den kurtulmaya çalışırken çabuk çabuk konuşuyor, çevrelerindeki bütün öğrenciler de gözlerini dikmiş onları izliyorlardı.

"Ben - ben iyiyim, efendim," diye kekeledi Harry, yüzünün terini sildi. "Gerçekten... sadece uyuyakaldım... kâbus gördüm..."

Yaslı büyücü halden anlar bir tavırla, "Sınavların baskısı!" dedi, titrek ellerle onun omzunu oksarken. "Olur böyle seyler, delikanlı, olur böyle seyler! Simdi, bir bardak soguk su iç, serinle, belki de Büyük Salon'a dönmeye hazır olursun, ha? Sınav sona erdi sayılır ama, son cevabını söyle

Page 350

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

güzelce toparlarsın, olur mu?"

"Evet," dedi Harry çılgın gibi. "Yani... hayır... yaptım - elimden geldiği kadarını yaptım sanırım..."

"Çok iyi, çok iyi," dedi yaslı büyücü sefkatle. "Gideyim de sınav kâğıdını alayım, sana da gidip söyle bir gü-

937

zel uzanmam tavsiye ederim."

"Öyle yapayım," dedi Harry, siddetle basını sallayarak. "Çok tesekkür ederim."

Yaşlı adamın topukları Büyük Salon'un esiginden kaybolduğu anda, Harry uçarcasına mermer merdiveni çıktı, koridorda öyle hızlı kostu ki, önünden geçtiği portreler mırıldanarak onu ayıpladılar; birkaç merdiven daha çıktı ve sonunda hastane kanadının çift kanatlı kapısından içeri kasırğa gibi dalıp, Montague'nün açık ağzına kasıkla parlak mavi bir sıvı veren Madam Pomfrey'nin korkuyla bağırmasına sebep oldu.

"Potter, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Profesör McGonagall'ı görmem gerek," dedi Harry soluk soluga, nefesi cigerlerini yırtıyordu.

"Hemen... çok acil!"

"Burada değil, Potter," dedi Madam Pomfrey üzüntüyle. "Bu sabah St Mungo'ya nakledildi. Onun yanında göğsün ortasına dört Sersemletme Büyüsü, ha? Ölmemesi bir mucize."

"Gitti mi?" dedi Harry, soke olmuş halde.

Yatakhaneinin hemen dışında zil çaldı, Harry alt ve üst katta koridorlara bosalmaya başlayan öğrencilerin uzaktan gelen her zamanki gümbürtüsünü duydu. Hareketsiz kalıp Madam Pomfrey'ye baktı. İçinde dehset kabarıyor-du.

Söyleyecek kimse kalmamıştı. Dumbledore gitmişti, Hagrid gitmişti, ama Harry Profesör McGonagall'ın hep orada, belki öfkesi burnunda ve esneklikten yoksun ama hep güvenilir bir şekilde, somut olarak var olmasını beklemişti...

938

"Sok geçirmene sasırmıyorum, Potter," dedi Madam Pomfrey, yüzünde atesli bir onaylama ifadesiyle. "İçlerinden herhangi biri Minerva McGonagall'ı gündüz yüz yüze Sersemletebilirdi sanki! Ödleklik bu, başka bir şey değil... adice bir ödleklik... eğer siz öğrencilere bensiz ne olur diye kaygılanıyor olmasam, protesto için istifa ederdim."

"Evet," dedi Harry cansız bir sesle.

Hastane kanadından, öğrencilerle dolu koridora kör-lemesine yürüdü, içinde zehirli gaz gibi yayılan panikle bası dönerek, ne yapacağını bilmeden, kalabalıktan darbeler yiyerek orada öylece dikildi... Ron ve Hermione, dedi basının içinde bir ses.

Tekrar kosmaya başlamıştı, önüne çıkan öğrencileri itip geçiyor, öfkeli itirazlarına aldırılmıyordu. İki katı son süratle indi ve tam mermer merdivenin tepesindeyken, telaşla kendisine doğru geldiklerini gördü.

"Harry!" dedi Hermione hemen, çok korkmuş görünüyordu. "Ne oldu? İyi misin? Hastalandın mı?"

"Nerelerdeydin?" diye sordu Ron.

"Benimle gelin," dedi Harry çabuk çabuk. "Gelin, size bir şey anlatmam gerekiyor."

Onların önüne düşüp kapılardan içeri bakarak birinci kat koridorunda ilerledi ve sonunda bos bir sınıf buldu. Harry sınıfa daldı, içeri girdikleri anda da kapıyı Ron ve Hermione'nin arkasından kapattı ve kapıya dayanıp yüzünü onlara döndü.

"Sirius, Voldemort'un elinde."

"Ne?"

939

"Sen nereden -?"

"Gördüm. Az önce. Sınavda uyuyakalınca."

"Ama - ama nerede? Nasıl?" dedi Hermione, beti benzi atmıştı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Harry. "Ama nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Esrar Dairesi'nde o küçük cam kürelerin olduğu raflarla dolu bir oda var, ikisi doksan yedinci sıranın sonundalar... Sirius'a oradan istediği neyse onu aldırılmaya çalışıyor... ona iskence ediyor..."

Page 351

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
sonunda onu öldüreceğini söylüyor!"

Harry sesinin de, dizlerinin de titredigini fark etti. Bir masaya gidip oturdu, kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu onlara.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Ron, "O-oraya gitmek mi?" dedi.

"Esrar Dairesi'ne, Sirius'u kurtarmak için!" dedi Harry yüksek sesle.

"Ama - Harry..." dedi Ron cılız bir sesle.

"Ne? Ne?" dedi Harry.

Niye onlardan mantıksız bir şey istiyormuşçasma ağızlarını açmış, kendisine baktıklarını anlayamıyordu.

"Harry," dedi Hermione, hayli korku dolu bir sesle, "sey... nasıl... Voldemort kimseye fark ettirmeden Sihir Bakanlığı'na nasıl girdi?"
"Ben nereden bileyim?" diye böğürdü Harry. "Asıl sorun bizim oraya nasıl gireceğimiz!"
"Ama... Harry, bir düşün bunu," dedi Hermione, ona doğru bir adım attı, "saat aksamüstü bes... Sihir Bakanlığı çalışanlarla dolu olmalı... Voldemort ve Sirius görünme-
940

den oraya nasıl girer? Harry... onlar belki de dünyanın en fazla aranan iki büyücüsü... Seherbaz'larla dolu bir binaya fark edilmeden girebilirler mi sanıyorsun?"
"Bilmiyorum, Voldemort bir Görünmezlik Pelerini falan kullanmıştır!" diye haykırdı Harry. "Zaten Esrar Dairesi hep bombostu, ben ne zaman oraya -"
"Sen oraya hiç gitmedin, Harry," dedi Hermione usulca. "Orayı rüyada gördün, hepsi bu."
"Onlar normal rüya değil ki!" diye bağırды Harry onun yüzüne karşı, ayaga kalkıp ona doğru bir adım daha attı. Hermione'yi tutup silkelemek istiyordu. "Öyleyse Ron'un babasını nasıl açıklayacaksın, o neydi o zaman, basına gelenleri nasıl bildim?"
"Bak bunda haklı," dedi Ron alçak sesle, Hermione'ye bakarak.
"Ama bu öyle - öyle uzak bir ihtimal ki!" dedi Hermione çaresizce. "Harry, Sirius hep Grimmauld Meydanı'ndaki evdeyken, Voldemort onu nasıl eline geçirmiş olabilir?"
"Sirius dayanamamış ve sadece biraz temiz hava almak istemiş olabilir," dedi Ron, sesinde kaygılı bir ton vardı. "Ne zamandır o evden kaçmak için -"
"Ama niye," diye üsteledi Hermione, "Voldemort ne diye silahı, ya da her neyse onu, almak için Sirius'u kullansın?"
"Ne bileyim, bir sürü nedeni olabilir!" diye bağırды Harry ona. "Belki Sirius, Voldemort'un, acı çekmesine aldırmayacağı biridir sadece -"
"Baksana, şimdi aklıma bir şey geldi," dedi Ron alçak
941

sesle. "Sirius'un karesi bir Ölüm Yiyen'di, değil mi? Belki de Sirius'a silahı almanın sırrını söylemiştir!"
"Evet - Dumbledore da bunun için Sirius'u hep kilit altında tutmak istiyordu!" dedi Harry.
"Bakın, pardon ama," diye bağırды Hermione, "ikinizin de söylediğinde mantık yok; bize bunun için kanıt gerek, oysa bu konuda hiç kanıt yok. Voldemort ile Sirius'un orada olduklarına bile -"
"Hermione, Harry onları gördü!" diye onu azarladı Ron.
"Peki," dedi Hermione, korkmuş ama kararlı görünüyordu. "Ama sunu söylemek zorundayım -"
"Ne?"
"Sen... bu bir eleştiri değil, Harry! Ama sen... bir şekilde... yani - sence sende biraz - biraz - insanları kurtarma şeyi yok mu?"
Harry ona gözlerinden ateşler saçarak baktı.
"Ne demekmiş o, 'insanları kurtarma şeyi'?"
"Sey... sen..." Hermione fena halde endiseli görünüyordu. "Yani... geçen yıl örneğin... gölde... Turnuva sırasında... yapman gerekmiyordu... diyorum ki o küçük De-lacour kızını kurtarman gerekmiyordu... ama sen biraz... kapıldın gittin..."
Harry'nin vücudunu, ıgne ıgne batan sıcak bir öfke dalgası kapladı; ona nasıl olur da şimdi bu hatayı hatırlatabilirdi?

Page 352

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yani, yaptığın şey gerçekten de çok iyiydi falan," dedi Hermione hemen, Harry'nin yüzündeki ifade karşısında düpedüz kanı donmuş gibiydi. "Herkes de harika bir şey yaptığını söyledi -"
942

"Bak bu komik iste/" dedi Harry titreyen bir sesle, "çünkü Ron'un kahramanlık yaparak vakit kaybettiğini söylediğini net bir şekilde hatırlıyorum... sence bu da öyle bir şey mi? Yine kahramanlık mı yapmak istiyorum sence?"
"Hayır, hayır, hayır!" dedi Hermione, afallamış görünerek. "Bunu demek istemedim asla!"
"Eh, ağzından baklayı çıkar artık, çünkü vakit kaybediyoruz burda!" diye bağırды Harry.
"Demek istiyorum ki - Voldemort seni tanıyor, Harry! Ginny'yi Sırlar Odası'na seni oraya çekmek için götürdü, böyle şeyler yapıyor, biliyor ki sen - Sirius'un yardımına gidecek türde birisin! Ya tek amacı seni oraya çekmekse, Esrar Dai-"
"Hermione, bunu beni oraya çekmek için yapıp yapmadığının önemi yok - McGonagall'ı St Mungo'ya götürdüler, Hogwarts'ta olanları anlatacağımız bir Yoldaslık üyesi kalmadı, eğer biz gitmezsek Sirius ölür!"

"Ama Harry - ya rüyan - ya gerçekten de bir rüyaysa sadece?"

Harry'nin gırtlagından öfke dolu bir hırıltı çıktı. Hermione resmen geri adım atıp ondan uzaklaştı, ürkmüş gibiydi.

"Anlamıyorsun!" diye haykırdı Harry ona, "kâbus görmüyorum, rüya görmüyorum! Bütün o Zihinbend ni-yeydi sanıyorsun, Dumbledore benim bunları görmemin önlenmesini niye istedi sanıyorsun? Çünkü bunlar GERÇEK, Hermione - Sirius tuzaga düşürüldü, onu gördüm.

Voldemort'un elinde ve kimse bilmiyor ve bu da onu yal-

943

nızca biz kurtarabiliriz demek ve eger sen yapmak istemiyorsan, güzel, ama ben gidiyorum, anladsın mı? Ve eger doğru hatırlıyorsam, ben Ruh Emici'lerden seni kurtarıırken insanları kurtarma se/z'mle hiçbir sorunun yoktu -" öfkeyle Ron'a döndü "— ya da Basilisk'ten senin kız kardeşini kurtarıırken -"

"Ben sorunun var demedim ki hiç!" dedi Ron kızgın kızgın.

"Ama Harry, iste kendin söyledin," dedi Hermione hararetle. "Dumbledore senin bunlara zihnini kapamayı öğrenmeni istiyordu, eger Zihinbend'i doğru dürüst yapsaydın bunu asla görmezdin -"

"EGER GÖRMEMİS GİBİ DAVRANACAGIMI SANIYORSAN -"

"Sirius sana, zihnini kapatmayı öğrenmenden daha önemli bir şey olmadığını söylemişti!"

"TA, AMA BASKA BİR SEY DERDİ HERHALDE, EGER AZ ÖNCENE-"

Sınıf kapısı açıldı. Harry, Ron ve Hermione hızla döndüler. Merak içinde görünen Ginny içeri girdi, ardında ise, her zamanki gibi akıntıya kapılıp kazara gelmiş benzeyen Luna vardı.

"Selam," dedi Ginny tereddütle. "Harry'nin sesini tamdık. Ne diye bağırıyorsun?"

"Bosver sen," dedi Harry, kaba bir tavırla.

Ginny kaslarını kaldırdı.

"Benimle o ses tonuyla konuşmana gerek yok," dedi serinkanlılıkla, "sadece yardım edebilir miyim diye merak ettim."

944

"Eh, edemezsin," diye kestirip attı Harry.

"Farkında mısın, oldukça kaba davranıyorsun," dedi Luna sakin sakin.

Harry küfretti ve arkasını döndü. Su anda istediği son şey, Luna Lovegood'la sohbet etmekte.

"Dur," dedi Hermione birden. "Dur... Harry, aslında yardım edebilirler."

Harry ve Ron ona baktılar.

"Dinleyin," dedi Hermione telasla, "Harry, Sirius'un gerçekten Karargâh'ı terk edip etmediğini saptamak zorundayız."

"Dedim sana, gördüm -"

"Harry, yalvarıyorum, lütfen!" dedi Hermione çaresizce. "Lütfen, fırlayıp Londra'ya gitmeden Sirius'un sahiden evde olup olmadığını kontrol edelim. Eger orada değilse, yemin ederim seni durdurmaya çalışmam. Gelirim, ne - ne gerekiyorsa yaparım onu kurtarmak için."

Page 353

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Sirius SU ANDA iskence görüyor!" diye haykırdı Harry. "Harcayacak zamanımız yok."

"Ama ya bu, Voldemort'un bir numarasıysa, Harry, kontrol etmeliyiz, etmek zorundayız."

"Nasıl?" diye sordu Harry. "Nasıl kontrol edeceğiz?"

"Umbridge'in söminesini kullanıp onunla temas kurabilir miyiz diye bakacağız," dedi Hermione, ama bu fikirden dehsete düşmüş gibiydi. "Umbridge'i yine uzaklaştırmamız gerek, ama gözcü lazım ve iste Ginny ile Lu-na'dan bu iste yararlanabiliriz."

Besbelli hâlâ neler olup bittigini kavramaya çalışıyor olsa da, Ginny hemen, "Tamam, yaparız," dedi. Luna da,

945

" 'Sirius' derken, Stubby Boardman'dan mı söz ediyoruz?" dedi.

Kimse ona cevap vermedi.

"Peki," dedi Harry Hermione'ye, saldırganca. "Peki, eger bunu yapmanın çabuk bir yolunu bulursan tamam, yoksa hemen su anda Esrar Dairesi'ne gidiyorum."

"Esrar Dairesi mi?" dedi Luna, biraz sasırmış görünüyordu. "Oraya nasıl gideceksin ki?"

Harry yine onu duymazdan geldi.

"Tamam," dedi Hermione, ellerini ovuşturup sıraların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek.

"Tamam... şey... birimiz gidip hemen Umbridge'i bulmalı ve - onu yanlış yöne göndermeli, odasından uzakta tutmalı. Ona diyebilir ki - ne bileyim - Peeves her zamanki gibi korkunç bir şeyler yapıyor -"

"Ben yaparım," dedi Ron hemen. "Peeves Biçim Degistirme bölümünün altını üstüne getiriyor, falan derim ona, orası odasından acayip uzak. Aslına bakarsan, yolda Peeves'e rastlarsam onu sahiden yapmaya da ikna edebilirim herhalde."

Hermione'nin, Biçim Degistirme bölümünün altının üstüne getirilmesine itiraz etmemesi, durumun ciddiyetinin bir göstergesiydi.

"Peki," dedi, yürümeye devam ettikçe kasları da çatıldı. "Simdi, biz zorla girerken, öğrencileri odadan uzak tutmak zorundayız, yoksa kesin Slytherin'in biri gidip ona haber verir."

"Luna ve ben koridorun iki ucunda durabiliriz," dedi Ginny hemen, "ve, birisi etrafa Bogma Gazı salmış, deyip

946

insanları oraya gitmemeleri için uyarırız." Hermione, Ginny'nin ayaküstü bu yalanı bulmasına sasırmış gibiydi; Ginny omuz silkti ve, "Fred'le George ayrılmadan önce bunu yapmayı planlıyorlardı," dedi.

"Peki," dedi Hermione. "İyi öyleyse, Harry, seninle ben Görünmezlik Pelerini'nin altında oluruz, odaya gireriz, sen de Sirius'la konuşursun -"

"O orada degil, Hermione!"

"Yani sen - sen kontrol edersin Sirius evde mi degil mi diye, ben de nöbet tutarım; bence orada tek basına olmaman gerek, Lee o Burnuk'ları içinden geçirerek pencerenin korunmasız bir nokta oldugunu kanıtladı zaten."

Harry öfkesine ve sabırsızlığına ragmen, Hermione'nin ona Umbridge'in odasına giderken eslik etme teklifinin bir dayanışma ve sadakat isareti oldugunu fark etti.

"Ben... tamam, tesekkürler," diye mırıldandı.

"Oldu, simdi, bunların hepsini yapsak bile, en fazla bes dakikamız olacağını sanıyorum," dedi Hermione. Harr/nin planı kabul etmesinden rahatlamış gibiydi. "Yani, Filch'le o berbat Teftis Mangası ortada dolastığına göre..."

"Bes dakika yeter," dedi Harry. "Hadi, gidelim -"

"Simdi mi?" dedi Hermione, sok geçirmiş görünüyordu.

"Elbette simdi!" dedi Harry kızgınlıkla. "Ne yani, aksam yemeginden sonraya kadar falan bekleyecegimizi mi sandın? Hermione, Sirius su anda iskence görüyor!"

"Ben - ah, tamam," dedi Hermione çaresizlik içinde. "Sen git de Görünmezlik Pelerini'ni al, seninle Umbridge'in koridorunun sonunda bulusuruz, oldu mu?"

Harry cevap vermedi, odadan fırladı ve dışarıdaki ba-

947

Page 354

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sıbos gezinen kalabalık arasından kendine yol açmaya koyuldu. İki kat yukarıda Seamus ve Dean'le karşılaştı; onu neseyle selamlayıp, ortak salonda alacakaranlıktan safaga kadar sürecek bir sınav sonu kutlaması planladıklarını söylediler. Harry onları dogru dürüst duymadı bile. Hâlâ karaborsadan kaç Kaymakbirası'na ihtiyaçları olacağı konusunda tartışırlarken, portre deliginden içeri tırmandı; onlar daha yanlarından ayrıldığını fark etmeden, Görün-mezlik Pelerini'ni ve Sirius'un çakısını güvenli bir sekilde çantasına koymus, tekrar dışarı çıkıyordu.

"Harry, birkaç Galleon atmak ister misin? Harold Dingle bize biraz Atesviskisi satabilecegini düşünüyor -"

Ama Harry çoktan koridorda deli gibi kosmaya başlamıştı; bir iki dakika sonra, Umbridge'in koridorunun sonunda kafa kafaya vermiş olan Ron, Hermione, Ginny ve Luna'ya katılmak için son birkaç basamaktan atlıyordu.

"Aldım," dedi soluk soluga. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Tamam," diye fısıldadı Hermione, gürültücü bir altıncı sınıflar grubu yanlarından geçerken.

"Pekâlâ, Ron -, sen git, Umbridge'i uzaklaştır... Ginny, Luna, siz de insanları koridordan çıkarmaya çalışın... Harry ve ben Pelerin'i giyip, yol açılana kadar bekleyecegiz..."

Ron yürüyerek uzaklaştı, geçidin sonuna geldiginde parlak kızıl saçları hâlâ görülebiliyordu; bu arada, Ginny'-nin aynı derecede renkli bası da, birbirlerini ite kaka yürüyen öğrenciler arasında ters yönde hareket ediyor, onu Luna'nın sarı bası izliyordu.

"Gel buraya," diye mırıldandı Hermione. Harry'nin bileğine asıldı ve onu, bir ortaçağ büyücüsünün tasta-

948

pılma çirkin basının bir sütun üzerinde durmuş, kendi kendine mırıldandığı girintiye çekti. "Sen - sen iyi olduğundan emin misin, Harry? Hâlâ çok solgunsun."

"İyiym," dedi Harry sadece, Görünmezlik Pelerini'ni çantasından çıkardı. Aslında yara izi ağrıyordu, ama çok da ağrıyordu, bu yüzden de Voldemort'un henüz Siri-us'a ölümcül bir darbe indirmedigini düşünüyordu; Vol-demort Avery'yi cezalandırırken, yara izi çok daha fazla acırmıştı... "Al," dedi; Görünmezlik Pelerini'ni ikisinin üstüne attı. Önlerindeki büstün agzında geveledigi anlaşılmaz Latince sözlere aldirmayarak kulak kesildiler.

"Buraya gelemesiniz!" diye sesleniyordu Ginny kalabalığa. "Hayır, kusura bakmayın, döner merdivenin etrafından dolasmak zorundasınız, birisi buralara Bogma Gazı salmış -"

İnsanların sıkâyet ettigini duyuylordı; aksi bir ses, "Gaz falan görmüyorum," dedi.

"Renksiz de ondan," dedi Ginny, ikna edici kızgınlıkta bir sesle, "ama içinden geçmek istersen hiç durma, biz de senin vücudunu, bize inanmayan bir sonraki budala için kanıt olarak kullanırız."

Yavas yavas kalabalık azaldı. Bogma Gazı haberi yayılmışa benziyordu; insanlar artık bu tarafa geliniylordı. Nihayet çevredeki alan hayli bosaldı ve Hermione usulca, "Sanırım bundan iyisi olamaz, Harry," dedi, "gel, ise koyulalım."

Pelerin'in altında, ilerlediler. Luna, sırtı onlara dönük halde koridorun uzak ucunda duruyordu.

Ginny'nin ya-

949

nından geçerlerken, Hermione, "İyi numaraydı," diye fısıldadı, "... sinyali unutma."

"Sinyal ne?" diye mırıldandı Harry, Umbridge'in kapısına yaklaşırlarken.

"Umbridge'in geldigini görürlerse, koro halinde yüksek sesle 'Kralımızm Weasley'yi söyleyecekler," diye cevap verdi Hermione; o sırada Harry, Sirius'un çakısının keskin kenarını kapı ile duvar arasındaki aralığa yerleştirmisti. Kilit bir tıkırtıyla açıldı, odaya girdiler.

Sevimsiz kedi yavruları, tabaklarını ısıtan aksamüstü günesinde sere serpe uzanmışlardı, ama bunun dışında oda geçen seferki kadar hareketsiz ve bostu. Hermione rahat bir nefes aldı.

"İkinci Burnuk'tan sonra fazladan güvenlik önlemi almış olabilecegini düşünmüştüm."

Pelerin'i çıkardılar; Hermione hemen pencerenin yanına gitti, asasını çıkardı ve dışarıdan görülmeyecek şekilde durup araziye gözlemeye başladı. Harry sömineye kostu, Uçuç tozu çanagını kapıp ızgaraya bir tutam attı, zümrüt yesili alevler ortaya çıktı. Hemen diz çöktü, basını dans eden atesin içine soktu ve bağırdı: "Grimmauld Meydanı, on iki numara!"

Bası, az önce lunaparkta hız treninden inmiş gibi dönmeye başladı, ama dizleri odanın soguk

Page 355

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

dösemesinde kıpırtısız duruyordu. Girdap gibi dönen küllerden korunmak için gözlerini yumdu, dönme durup da onları açınca, kendini Grimmauld Meydanı'nın uzun, soguk mutfagına bakarken buldu.

Kimse yoktu. Bunu bekliyordu ama, ıssız odayı gö-

950

rünce kalbinde patlak veren erimis korku ve panik dalgasına hazır degildi.

"Sirius?" diye haykırdı. "Sirius, orada mısınız?"

Sesi odada yankılandı, ama cevap yoktu, atesin sağından gelen minik bir hısırtı hariç.

"Kim var orda?" diye seslendi, acaba sadece bir fare mi, diye merak ederek.

Ev cini Kreacher, görüs alanına girdi. Bir seyden dolayı pek keyiflenmişe benziyordu, ama kısa süre önce iki eli de fena halde yaralanmış gibiydi, ikisi de iyice sargılıydı.

Kreacher bos mutfagı, "Ateste Potter denen çocuğun bası var," diye bilgilendirdi, Harry'ye tuhaf bir şekilde zafer dolu, kaçamak bakışlar atıyordu. "Niye geldi acaba, diye merak ediyor Kreacher."

"Sirius nerde, Kreacher?" diye sordu Harry.

Ev cini hırıltıyla kıkırdadı.

"Efendi dışarı çıktı, Harry Potter."

"Nereye gitti? Nereye gitti, Kreacher?"

Kreacher gıdaklar gibi gülmekle yetindi.

"Seni uyarıyorum!" dedi Harry, bu durumda onun Kreacher'ı cezalandırmak gibi bir olanagı bulunmadığının kesinlikle farkında olduğu halde. "Peki ya Lupin? Deli-Göz? Herhangi biri, herhangi biri orda mı?"

"Burada Kreacher'dan baska kimse yok!" dedi cin neseyle ve Harry'ye arkasını dönerek mutfagın sonundaki kapıya dogru ağır ağır yürümeye başladı. "Kreacher hanı-mıyla küçük bir sohbet etmeyi düşünüyor, evet, ne vakittir fırsat bulamadı, Kreacher'm efendisi onu hanımından uzak tutuyor -"

951

"Sirius nereye gitti?" diye haykırdı Harry, cinin ardından. "Kreacher, Esrar Dairesi'ne mi gitti?"

Kreacher durdu. Harry, önündeki koltuk bacagı ormanı arasından onun kel kafasının arkasını

seçebiliyordu.

"Efendi nereye gittigini zavallı Kreacher'a söylemiyor," dedi cin usulca.

"Ama biliyorsun!" diye haykırdı Harry. "Degil mi? Nerede oldugunu biliyorsun!"

Bir an sessizlik oldu, sonra da cin daha da yüksek sesle kıkırdadı.

"Efendi Esrar Dairesi'nden dönmeyecek!" dedi sen sakrak. "Kreacher ve hanımı yine tek baslarına artık!"

Ve ileri dogru segirterek, hole açılan kapıda gözden kayboldu.

"Sen-!"

Ama daha tek bir lanet ya da hakaret savurmasına fırsat kalmadan, Harry basının tepesinde büyük bir acı duydu; bir sürü kül yuttu ve öksürüp tıkanarak alevlerden geri çekildigini hissetti, sonunda da korkunç bir sekilde ansızın kendini Profesör Umbridge'in genis, solgun yüzüne bakar buldu; Umbridge onu saçından yakalayıp atesin dışına çekmişti ve simdi de, sanki gırtlagım kesecekmiş gibi, boynunu gidebildigi kadar geriye dogru egiyordu.

"Ne sanıyordun?" diye fisıldadı, Harry'nin boynunu daha da arkaya çekip onu tavana bakmaya zorlayarak. "İki Burnuk'tan sonra odama benim bilgim olmadan yine igrenç, talancı bir yaratığın girmesine izin mi verecektim? Sonuncusu içeri girdikten sonra kapımı boydan boya Sinsi Sezici Büyülerle donattırdım, seni aptal çocuk. Alın su

952

asayı," diye havlarcasma emretti Harry'nin görmediği birine; Harry bir elin cüppesinin göğüs cebine uzandığını ve esasını aldığını hissetti. "Kızinkini de."

Harry kapı dibinde bir itisip kakıma sesi duydu ve Hermione'nin esasının da o anda zorla alındığını anladı.

"Neden odamda oldugunu bilmek istiyorum," dedi Umbridge, saçını kavramış olan yumrugunu öyle bir salladı ki Harry sendeledi.

"Ben - Atesoku'mu almaya çalışıyordum!" dedi Harry çatlak bir sesle.

Page 356

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Yalancı." Umbridge yeniden Harry'nin basını salladı. "Atesoku'nun zindanda sıkı koruma altında oldugunu gayet iyi biliyorsun, Potter. Basın benim söminemdeydi. Kiminle haberlesiyordun?"

"Kimseyle —" dedi Harry, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Epeyce saç telinin kafa derisiyle vedalaştığını hissetti.

"Yalancı!" diye haykırdı Umbridge. Onu kendisinden uzaga fırlattı, Harry masaya çarptı. Simdi Hermione'nin, Millicent Bulstrode tarafından duvara yapıştırıldığını görebiliyordu. Malfoy pencere pervazına yaslanmıştı, Harry'nin esasını tek elle havaya atıp tutarken yılısık yılısık sırtıyordu.

Disarıda bir patırtı duyuldu ve birkaç tane iriyarı Slytherin içeri girdi; Ron, Ginny, Luna ve -Harry sasıp kaldı- Neville'i sımsıkı tutuyorlardı; Crabbe'nin boynundan sıkıca yakaladığı Neville, bogulup ölme tehlikesinin esiginde görünüyordu. Dördünün de agzı bağlanmıştı.

"Hepsini yakaladık," dedi VVarrington, Ron'u kabaca odanın içine dogru iterek. "O," sisman parmagıyla

953

Neville'i dürttü, "bunu almamı önlemeye çalıştı," parmagıyla, onu tutan iriyarı bir Slytherin kızının incik kemigini tekmelemeye çalışan Ginny'yi gösterdi, "ben de onu da getirdim."

"İyi, iyi," dedi Umbridge, Ginny'nin mücadele etmesini izleyerek. "Bak sen, Hogvarts çok geçmeden Weas-ley'lerden arınmış bir bölge olacaga benziyor, degil mi?"

Malfoy dalkavukça bir kahkaha attı. Umbridge, halinden memnun, agzı kulaklarına vararak gülümsedi ve kreton kaplı koltuguna yerleserek, bir çiçek tarhundaki kurbaga misali, esirlerine gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Ee, Potter," dedi. "Odamın çevresine gözcüler yerlestiriyorsun ve bu soytarıyı," basıyla Ron'u isaret etti -Malfoy daha da bagıra bagıra güldü- "Biçim Degistirme bölümünde hortlagın ortalığı altüst ettigini söylemek için bana yolluyorsun, oysa ben onun bütün okul teleskoplarının merceklerine mürekkep bulastırmakla mesgul oldugunu çok iyi biliyordum - Mr Filch az önce haber vermisti.

"Demek ki, birisiyle konuşmak senin için çok önemliydi. Albus Dumbledore muydu acaba? Yoksa o melez mi, Hagrid yani? Minerva McGonagall oldugundan kuskuluyum, kimseyle konuşamayacak kadar hasta oldugunu duydum."

Malfoy ve Teftis Mangası'nın diger üyelerinden birkaçı buna da güldüler. Harry öfke ve nefretle öylesine dolmustu ki, titriyordu.

"Benim kiminle konustugum seni ilgilendirmez," dedi, hırlarcasına.

Umbridge'in gevsek yüzü sertlesir gibi oldu.

954

"Pekâlâ," dedi, en tehlikeli ve sahte tatlı sesiyle. "Pekâlâ, Mr Potter... size özgürce söyleme sansı teklif ettim. Reddettiniz. Artık sizi zorlamaktan başka seçenegim yok. Draco - git, Profesör Snape'i getir."

Malfoy, Harry'nin asasını cüppesinin içine tıktı ve yine yılısık yılısık sırtarak odadan çıktı, ama Harry bunu fark etmedi bile. Az önce bir şeyin farkına varmıştı; bunu unutacak kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Yoldaslık'ın bütün üyelerinin, Sirius'u kurtarmada ona yardımcı olabilecek herkesin gittiğini düşünmüştü - ama hata etmişti. Hogvarts'ta hâlâ bir Zümrüdüanka Yoldaslığı üyesi vardı - Snape.

Slytherin'lerin Ron'u ve diğerlerini kontrol altında tutma çabalarından kaynaklanan kıpırdanma ve itisip kakıma dışında, odada sessizlik hâkimdi. Koltukaltından kapan VVarrington'a karşı mücadele eden Ron'un dudagından akan kan, Umbridge'in halısına damlıyordu; Ginny hâlâ, onu kollarının üstünden sıkıca kavramış olan altıncı sınıftan kızın ayaklarını çignemeye çalışıyordu; Crabbe'nin kollarını çekistirip duran Neville'in yüzü gitgide daha da morlaşıyordu; ve Hermione bosu bosuna Millicent Bulstrode'ü üstünden atmaya çabalıyordu. Luna ise onu esir alanın yanında gevsekçe durmuş, sanki olup bitenlerden sıkılmış gibi dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu. Harry yeniden, onu dikkatle gözleyen Umbridge'e baktı. Dışarıdaki koridordan ayak sesleri duyulunca yüzünü kasıth olarak donuk ve ifadesiz tuttu, sonra Draco Malfoy içeri girip, ardından gelen Snape'e kapıyı açık tuttu.

955

Page 357

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Beni mi görmek istediniz, Müdire Hanım?" dedi Snape, çiftler halinde mücadele eden öğrencilere tam bir kayıtsızlık ifadesiyle bakarak.

"Ah, Profesör Snape," dedi Umbridge, agzı kulaklarında gülüp yeniden ayaga kalkarak. "Evet, bir sise daha Veritaserum rica ediyorum, mümkün olduğunca çabuk, lütfen."

Snape, siyah saçlarının oluşturdugu yağlı perdenin arasından sogukkanlılıkla onu süzerek, "Son sisemi Pot-ter'ı sorguya çekmek için almıştınız," dedi. "Hepsini kullanmadınız, değil mi? Üç damlanın yeteceğini söylemiştim size."

Umbridge kıpkırmızı oldu.

"Biraz daha yapabilirsiniz, değil mi?" dedi, kızdığı zaman hep olduğu gibi tatlı bir küçük kız sesiyle.

"Elbette," dedi Snape, dudagını bükerek. "Olgunlaşması için tam bir ay çevrimine ihtiyaç var, demek ki bir ay kadar sonra sizin için hazırlamış olurum."

"Bir ay mı?" diye viyakladı Umbridge, kurbaga gibi kabarak. "Bir ay, ha? Ama bana bu aksam lazım, Snape! Az önce Potter'ın meçhul kisi ya da kisilerle haberleşmek için benim söminemi kullandığını fark ettim!"

"Sahi mi?" dedi Snape, Harr/ye dönüp bakarken hafif de olsa ilk ilgi belirtisini göstererek. "Eh, bu beni sasırtmaz. Potter hiçbir zaman okul kurallarına uyma eğilimi göstermemistir."

Soguk, kara gözleri burğu gibi Harry'nin gözlerini de-liyordu; Harry onun bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi, rüyasında gördükleri üzerinde yoğunlaşıyor, ira-

956

desiyle Snape'e zihnini okutmak, anlamasını sağlamak istiyordu...

"Onu sorguya çekmek istiyorum!" diye öfkeyle bağırıldı Umbridge; ve Snape bakışlarını Harry'den ayırarak onun hiddetle segiren yüzüne çevirdi. "Onu hakikati söylemeye zorlayacak bir iksir vermeni istiyorum bana!"

"Size söyledim," dedi Snape sakın sakın, "bende başka Veritaserum stogu yok. Eger Potte^ı zehirlemek istemiyorsanız -ve sizi temin ederim ki, öyle bir şey istiyorsanız çok iyi anlarım- size yardımcı olamam. Mesele su ki, zehirlerin çoğu kurbanı hakikati söyleyecek vakit bırakmayacak kadar çabuk etki gösterir."

Snape tekrar Harry'ye baktı; Harry gözlerini ona dikmiş, sözsüz iletişim kurmak için deli gibi çabalıyordu.

Voldemort Sirius'u ele geçirdi, Esrar Dairesinde, diye düşündü çaresizce, Voldemort Sirius'u -

"Deneme süresine çekildin!" diye feryat etti Profesör Umbridge; Snape ona baktı, kasları biraz kalkmıştı. "Kasten yardımcı olmuyorsun! Daha iyisini beklerdim, Lucius Malfoy senden hep övgüyle söz ederdi! Simdi çık odamdan!"

Snape eğilip ona alaycı bir selam verdi ve gitmek üzere döndü. Harry, Yoldaslık'ı neler olduğundan haberdar etme yolundaki son sansının da kapıdan çıkmak üzere olduğunu biliyordu.

"Patiayak elinde!" diye haykırdı. "Patiayak elinde, o şeyin saklandığı yerde!"

Snape, eli Umbridge'in kapı kolunda, kalakalmıştı.

"Patiayak mı?" diye çığlık attı Profesör Umbridge,
957

gözleri hevesle Harry ile Snape arasında gidip geliyordu. "Patiayak da ne? Neyin saklandığı yerde? Ne demek istiyor, Snape?"

Snape dönüp Harry'ye baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Harry onun anlayıp anlamadığını çözemedi, ama Umbridge'in önünde daha açık konuşmaya da cesaret edemedi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Snape soğuk soğuk. "Pot-ter, bağıra bağıra saçmalamanı istesem, sana bir Geveleme Gazozu verirdim. Crabbe, sen de kolunu biraz gevset. Longbottom havasızlıktan bogulursa, bir sürü resmi evrak is çıkar ve korkarım ki, bir iş için başvuracak olursan eğer, bundan referansında söz etmek zorunda kalırım."

Kapıyı arkasından çarpıp kapatarak Harry'yi eskisinden de beter bir telas içinde bıraktı: Snape son umduydum. Umbridge'e baktı, o da aynı şeyleri hissediyor gibiydi; göğsü öfke ve hayal kırıklığıyla kalkıp iniyordu.

"Pekâlâ," dedi Umbridge ve esasını çıkardı. "Pekâlâ... seçenegim kalmadı... bu artık okul disiplini meselesini de astı... bu, Bakanlık güvenliği meselesi... evet... öyle..."

Page 358

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Kendi kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Ağırlığını tedirginlikle bir o ayagina bir bu ayagina veriyordu, gözlerini Harry'ye dikmiş, esasını bos avcuna vurup derin derin soluk alıyordu. Onu gözlerken Harry kendini, اساسız halde müthis güçsüz hissetti.

"Beni zorluyorsun, Potter... istemiyorum," dedi Umbridge, hâlâ aynı noktada huzursuzca kıpırdanarak, "ama

958

bazen kosullar kullanımı mazur gösterir... Bakan'ın başka seçenegim olmadığını anlayacağından eminim..."

Malfoy, yüzünde aç bir ifadeyle izliyordu onu.

"Cruciatu Laneti dilini çözer senin," dedi Umbridge usulca.

"Hayır!" diye haykırdı Hermione. "Profesör Umbridge - bu, yasalara aykırı."

Ama Umbridge aldırmadı bile. Simdi yüzünde, Harry'nin daha önce hiç görmediği, pis, istekli, heyecanlı bir ifade vardı. Asasını kaldırdı.

"Bakan yasalara karşı gelmenizi istemez, Profesör Umbridge!" diye bağırdı Hermione.

"Bilmediği şeyden Cornelius'a zarar gelmez," dedi Umbridge. Biraz soluksuz kalmış bir halde, esasını sırayla Harry'nin vücudunun çeşitli noktalarına tutuyor, belli ki en çok, neresinin acıyacağına karar vermeye çalışıyordu. "Geçeri yaz Ruh Emici'leri Potter'ın pesine saldıgımı da asla öğrenmedi, ama yine de onu okuldan atma sansını memnuniyetle karşıladı."

"Sen miydin o?" dedi Harry solugunu tutarak. "Ruh Emici'leri üstüme sen mi saldın?"

"Birinin harekete geçmesi gerekiyordu," dedi Umbridge nefes nefese, esasını da tam Harry'nin alnına odakladı. "Hepsi meleyip duruyor, seni bir şekilde susturmaktan söz ediyordu -seni gözden düşürmekten- ama bu konuda fiilen bir şeyler yapan ben oldum... ancak, sen bundan ustalıklıca sıyrıldın, değil mi, Potter? Ama bugün yapamayacaksın, şimdi yapamayacaksın -" Ve derin bir nefes alarak haykırdı: "Cruc-"

959

"HAYIR!" diye feryat etti Hermione çatlak bir sesle, Millicent Bulstrode'un arkasından. "Hayır - Harry - ona söylemek zorundayız!"

"Hayatta olmaz!" diye haykırdı Harry, Hermione'nin görebildiği kadarına gözlerini dikip bakarak.

"Yapmak zorundayız, Harry, nasılsa zorla agzından alacak, ne... ne anlamı var ki?"

Ve Hermione aciz bir şekilde, Millicent Bulstrode'un cüppesinin sırtına kapanıp ağlamaya başladı. Millicent onu duvara sıkıstırmayı hemen bıraktı ve, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, önünden çekildi.

"Bak, bak, bak!" dedi Umbridge, zafer kazanmış gibi bir hali vardı. "Sıf-Soru Küçükhanım bize bazı cevaplar verecek! Anlat bakalım, kızım, anlat!"

"Ör - may - ni - 'ayır!" diye bağırdı Ron, agzında tıkaçla.

Ginny Hermione'ye, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Hâlâ zorlukla nefes alan Neville de ona bakıyordu. Ama Harry az önce bir şey fark etmişti. Hermione ellerini yüzüne kapatmış, umarsızca hıçkırdığı halde, ortalıkta yas mas yoktu.

"Çok - çok özür dilerim hepinizden," dedi Hermione. "Ama - dayanamıyorum -"

"Tamam, tamam, kızım!" dedi Umbridge, Hermi-one'yi omuzlarından yakalayıp kimsenin

oturmadığı kreton koltuga itti ve üzerine egildi. "Peki öyleyse.. Potter az önce kiminle haberlesiyordu?"

"Sey," diye yutkundu Hermione, onun ellerine dogru, "sey, Profesör Dumbledore'la konusmaya çalışıyordu."

960

Ron dondu kaldı, gözleri faltası gibi açıldı; Ginny, onu esir almış Slytherin'in ayak parmakları üzerinde tepinmekten vazgeçti; hatta Luna bile hafiften sasırmış göründü. Neyse ki, Umbridge ile yaltakçılarının dikkati, bu kuskuyu verici işaretleri görmelerini engelleyecek şekilde tamamen Hermione'nin üzerinde odaklanmıştı.

"Dumbledore mu?" dedi Umbridge hevesle. "Öyleyse, Dumbledore'un nerede olduğunu biliyorsunuz, ha?"

"Sey... hayır!" diye hiçkırkı Hermione. "Diagon Yo-lu'ndaki Çatlak Kazan'ı denedik, Üç Süpürge'yi
Page 359

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
denedik, hatta Domuz Kafası'nı bile -"

"Budala kız - bütün Bakanlık onu ararken Dumbledore bir birahane oturmaz!" diye haykırdı Umbridge, yüzünün sarkan çizgilerinin hepsine tek tek hayal kırıklığı çökmüştü.

"Ama - ama ona önemli bir şey söylememiz lazımdı!" diye feryat etti Hermione, ellerini yüzüne daha da bastırarak; Harry bunun ıstıraptan değil, hâlâ gözlerinden yas akmadığını gizlemek için olduğunu biliyordu.

"Evet?" dedi Umbridge, heyecanı birden yeniden ka-bararak. "Ona ne söylemek istemistiniz?"

"Biz... biz ona ha-hazır olduğunu söylemek istedik!" dedi Hermione, hiçkırıktan bogularak.

"Neyin hazır olduğunu?" diye sordu Umbridge, Hermione'nin omuzlarını yeniden yakalayıp onu hafifçe sarstı. "Neyin hazır olduğunu, kızım?"

"Silah... silahın," dedi Hermione.

"Silah mı? Silah mı?" dedi Umbridge, gözleri heyecandan yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bir direnis yöntemi

961

mi geliştireyordunuz? Bakanlık'a karşı kullanabileceğiniz bir silah mı? Profesör Dumbledore'un emriyle elbette, ha?"

"E-e-eyet," dedi Hermione, solugunu içine çekerek, "ama daha bitmeden gitmek zorunda kaldı ve si-si-simdi biz silahı onun için tamamladık, ama o-o-onu bulamıyoruz ki söy-söy-söyleyelim!"

"Ne tür bir silahmış bu?" dedi Umbridge hasin bir sesle, güdük elleri hâlâ Hermione'nin omuzlarını sıkı sıkı tutuyordu.

"Biz as-as-aslında anlamıyoruz," dedi Hermione, yüksek sesle burnunu çekerek. "Biz sa-sa-sadece Pro-Pro-Pro-fesör Dumbledore bize ne yap-yap-yapmamız gerektiğini söylediyse onu yaptık, o kadar."

Umbridge dogruldu, kabına sığamıyor gibiydi.

"Beni silaha götürün," dedi.

"Ama... onlara göstermem," dedi Hermione tiz bir sesle, parmaklarının arasından Slytherin'lere bakarak.

"Kosul koyacak durumda değilsin," dedi Profesör Umbridge hırçın hırçın.

"Peki," dedi Hermione, şimdi yine ellerini yüzüne kapamış hiçkırıyordu. "İyi... bırakın görsünler, umarım sizin üzerinizde kullanırlar! Aslında, keske bir sürü, bir sürü insan çağırırsanız, gelip görsünler diye! Hak - hak ettiğinizi bulurdunuz - ay, ne hosuma giderdi eger bü-bütün okul nerede olduğunu bilseydi, nasıl kul-kullamlacağım bilseydi ve eger birinden birini kızdırırsanız sizin ic-icabımıza baksaydı!"

Bu kelimelerin Umbridge üzerinde güçlü bir etkisi ol-

962

du: Hızla ve kuskuyla kendi Teftis Mangası'na baktı, pörtlek gözleri bir an, yüzünde beliren hevesli ve açgözlü ifadeyi saklamakta yavaş kalan Malfoy üzerinde durdu.

Umbridge bir an daha Hermione'yi süzdü, sonra belli ki anaç olduğunu sandığı bir sesle konuştu.

"Peki, canını, öyleyse sadece senle ben gidelim... bir de Potter7! alalım, olur mu? Kalk bakalım ayaga şimdi."

"Profesör," dedi Malfoy hevesle, "Profesör Umbridge, bence Manga'nın bir kısmı sizinle gelsin ki korumak -"

"Ben son derece ehil bir Bakanlık görevlisiyim, Malfoy, tek basıma iki tane اساسız yeniyetmeyle basa çıkamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Umbridge sertçe. "Zaten bu silah da okullu

çocukların görmesi gereken bir seye benzemiyor pek. Ben dönene kadar burada kalacaksınız ve bunların hiçbirinin -" eliyle Ron, Ginny, Neville ve Luna'yı isaret etti "- kaçmamasını garantiye alacaksınız."

"Peki," dedi Malfoy, somurtkan ve umduğunu bulamamış bir hali vardı.

"Ve siz ikiniz de önden gidip bana yolu gösterebilirsiniz," dedi Umbridge, asasıyla Harry ve Hermione'yi isaret etti. "Düşün bakalım önüme."

Page 360

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

963

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kavga ve Uçuş

Hermione'nin planının ne olduğu konusunda Harry'-nin en ufak fikri yoktu, hatta bir planı olup olmadığı konusunda da. Umbridge'in odasının dışındaki koridorda ilerlerlerken, onun bir adım arkasından yürüyordu, nereye gittiklerini bilmiyormuş gibi görünmesinin çok şüphe uyandırıcı olacağını farkındaydı. Hermione'yle konuşmaya cesaret edemiyordu; arkalarından gelen Umbridge'le aralarında o kadar az mesafe vardı ki, onun düzensiz nefesini duyabiliyordu. Hermione onları merdivenlerden aşağı, Giriş Salonu'na götürdü. Büyük Salon'un çift kanatlı kapısından, konuşma sesleri ve çatal bıçaklarla tabakların sığırtısı yankılanıyordu - bes altı metre ötede, yemeklerinin tadını çıkararak, sınavların bitişini kutlayan ve dünyada hiçbir tasası olmayan insanların olduğu fikri Harry'ye inanılmaz geliyordu...

Hermione doğrudan masa kapıdan dışarı adım attı ve taş basamaklardan inip yumuşak aksam havasına çıktı. Güneş, Yasak Orman'daki ağaçların üzerine doğru iniyor-

964

du artık. Hermione çimenlikte kararlı adımlarla yürürken -Umbridge de ona yetişmek için hafiften kosuyordu- üçünün uzayan gölgeleri, arkalarındaki çimin üzerinde pelerin gibi dalgalanıyordu.

"Hagrid'in kulübesinde saklı, değil mi?" dedi Umbridge hevesle, Harry'nin kulagina.

"Tabii ki hayır," dedi Hermione, zehir damlayan bir sesle. "Yoksa Hagrid yanlışlıkla çalıştırabilirdi."

"Evet," dedi Umbridge, heyecanı giderek katlanıyor-muş gibi görünüyordu. "Evet, çalıştırırdı tabii, koca melez angut."

Güldü. Harry hızla dönüp onun gırtlığına yapışmak için dayanılmaz bir arzu duydu, ama kendine hâkim oldu. İlık aksam havasında yara izi zonkluyordu, ama henüz akkor gibi yanmıyordu, Voldemort öldürmeye kalksa öyle olacağını biliyordu.

Hermione Orman'a doğru yürümeye devam ederken, Umbridge, "Ee... nerede o zaman?" diye sordu, sesinde hafif bir şüpheyle.

"Orada tabii," dedi Hermione, karanlık ağaçları göstererek. "Öğrencilerin kazara bulamayacakları bir yerde olmalıydı, değil mi?"

"Elbette," dedi Umbridge, ama şimdi sesinde hafif bir kaygı vardı. "Elbette... iyi o zaman... ikiniz önümden yürümeye devam edin."

"Önden biz gidiyorsak, asanızı alabilir miyiz?" diye sordu Harry.

"Hayır, hiç sanmıyorum, Mr Potter," dedi Umbridge tatlı tatlı, asasıyla Harry'nin sırtını dürterek.

"Korkarım ki

965

Bakanlık benim hayatıma sizinkinden daha fazla değer veriyor."

İlk ağaçların serin gölgesine ulaştıklarında, Harry Hermione'yle göz göze gelmeye çalıştı; Orman'a asası girmek, bu aksam o ana kadar yaptıkları her şeyden daha büyük bir pervasızlıkmiş gibi görünüyordu gözüne. Ancak Hermione, Umbridge'e küçümseyici bir bakış atmakla yetindi ve doğrudan ağaçların arasına daldı. Öyle bir hızla ilerliyordu ki, Umbridge kısa bacaklarıyla ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Çok içerilerde mi?" diye sordu Umbridge, çüppesi bir çalıya takılıp yırtıldığında.

"A evet," dedi Hermione, "evet, çok iyi saklanmış durumda."

Harry'nin kuskuları iyice derinleşti. Hermione, Grawp'u ziyaret ettiklerinde izledikleri yoldan değil, üç yıl önce Harry'nin canavar Aragog'un inine ulaşmak için izlediği yoldan gidiyordu. O olay sırasında Hermione onunla gelmemisti; sonunda nereye varacaklarını bildiğini hiç sanmıyordu.

"Ee - doğru yoldan gittigimize emin misin?" diye sordu ona imalı imalı.

"A evet," dedi Hermione kararlı bir şekilde. Harry onun, çalı çırpının üzerinden yürürken gereğinden fazla ses çıkardığını düşündü. Arkalarında Umbridge, yerdeki bir fidana takılıp düştü.

İkisi de kalkmasına yardım etmedi; Hermione hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti ve

Page 361

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

omzunun üstünden yüksek sesle, "Biraz daha ileride!" diye seslendi.

966

"Hermione, sessiz ol biraz," diye fısıldadı Harry, aceleyle yanma giderek. "Burada sesimizi neyin duyacağı belli olmaz -"

"Duyulmayı istiyorum zaten," diye cevap verdi Hermione alçak sesle, Umbridge gürültülü bir şekilde arkalarından kosarken. "Görürsün..."

Harry'ye epey uzun görünen bir süre boyunca yürümeye devam ettiler. Yine Orman'm öyle derinlerine girmişlerdi ki, sık ağaçların olusturduğu örtü bütün ısıyı kesiyordu. Harry, Orman'da daha önce de hissettiği bir duyguya kapıldı, sanki görülmeyen gözler tarafından izleniyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Umbridge öfkeyle, Harry'nin arkasından.

"Çok değil!" diye bağırdı Hermione, los ve nemli bir açıklığa vardıklarında. "Birazcık daha -"

Bir ok havayı yararak uçtu ve tam basının üstündeki ağaca tehditkâr, tok bir sesle saplandı.

Ortalık birden toynak sesleriyle dolmuştu; Harry, Orman zemininin sarsıldığını hissedebiliyordu; Umbridge bir çığlık koyverip onu kalkan gibi önüne itti -

Harry kendini ondan kurtarıp arkasına döndü. Elli kadar at-adam dört bir yandan beliriyordu. Hazır tuttıkları, ok takılmış yaylarını Harry, Hermione ve Umbridge'e doğrultmuşlardı. Üçü yavaş yavaş açıklığın ortasına doğru gerilediler, Umbridge'in ağzından dehset dolu, tuhaf minik iniltiler çıkıyordu. Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı. Hermione'nin yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

967

"Kimsin?" dedi bir ses.

Harry soluna baktı. Magorian adlı, kestane rengi bedenli at-adam çemberin içinden onlara doğru yürüyordu; ötekiler gibi o da yayım çekmişti. Harry'nin sağında, Umbridge hâlâ iniliyor, at-adama doğrulttuğu asası fena halde titriyordu.

"Sana kim olduğumu sordum, insan," dedi Magorian kaba bir sesle.

"Ben Dolores Umbridge'im!" dedi Umbridge, tiz, dehset dolu bir sesle. "Sihir Bakanlığı Müstesarı, Hogwarts Müdürü ve Yüksek Müfettişi!"

"Sihir Bakanlığı'ndan mısınız?" dedi Magorian, onları çevreleyen çemberdeki at-adamların çoğu huzursuzca kıpırdandı.

"Doğru!" dedi Umbridge, daha da tiz bir sesle, "o yüzden çok dikkatli olun! Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nin koyduğu yasalar gereği, sizin gibi melezlerin bir insana saldırması -"

"Bize ne dedin sen?" diye bağırdı vahşi görünümlü siyah bir at-adam. Harry onu hemen tanıdı:

Bane'di bu. Etraflarından epey kızgın mırıltılar yükseldi, yaylar gerildi.

"Onlara öyle deme!" dedi Hermione hiddetle, ama Umbridge onu duymasa benzemiyordu. Titreyen asasını hâlâ Magorian'a doğru tutarak devam etti: "Yasanın On Besinci Maddesi'nin 'B' fıkrası açıkça diyor ki, 'insana yakın zekâya sahip olduğu varsayılan ve bu yüzden de kendi eylemlerinden sorumlu kabul edilen bir sihirli hayvan tarafından yapılan herhangi bir saldırı -"

"İnsana yakın zekâ mı?" diye tekrarladı Magorian,

968

Bane ve diğerleri öfkeyle kükreyip yeri eselerlerken. "Bu bize büyük bir hakaret, insan! Bizim zekâmız, çok sükkür, sizinkinden çok ileri."

Harry ve Hermione'nin Orman'a geçen gelişlerinde gördükleri sert yüzlü kır at-adam,

"Orman'ımızda ne yapıyorsun?" diye böğürdü. "Niye buradasın?"

"Orman'nız mı?" dedi Umbridge. Şimdi sadece korkuyla değil, öfkeyle de titriyor gibiydi. "Size hatırlatırım ki, burada yaşayabilmeniz tek sebebi, Sihir Bakanlığı'nın size bazı toprakları -"

Bir ok, basının o kadar yakınından vınladı ki, fare rengi saçının içinden geçti: Umbridge kulak tırmalayıcı bir çığlık atıp ellerini basına götürdü. Bazı at-adamlar onaylayan seslerle bağırıp

çağırıyor, bazılarıysa kulak tırmalayıcı seslerle gülüyordu. Kisnemeyle karışık çalgın kahkahalarının los açıklıkta yankılanışı ve yeri eseyen toynaklarının görüntüsü, son derece ürkütücüydü.

"Şimdi kimin Ormanı, insan?" diye böğürdü Bane.

"Pis melezler!" diye bağırdı Umbridge, elleriyle hâlâ basını sıkı sıkı tutarak. "Canavarlar!"

Page 362

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Denetimsiz hayvanlar!"

"Sus!" diye bağırdı Hermione, ama çok geçti artık: Umbridge asasını Magorian'a doğrultup,

"Incarcerous!" diye bağırdı.

Havadan kalın yılanlara benzeyen ipler fırlayıp at-adamın gövdesine dolandı, kollarını kısırdı: Magorian öfkeyle haykırdı ve saha kalkıp, kurtulmak için debelendi. Öbür at-adamlar hızla ileri atıldılar.

Harry, Hermione'yi yakaladığı gibi yere indirdi; yerde

969

yüzüstü yatarken ve etrafında toynaklar gümbürderken bir an dehsete kapıldı, ama öfkeyle böğüren, çılgık atan at-adamların kimi üstlerinden atlıyor, kimi etraflarından dolasıyordu.

"Yooooo!" diye tiz bir feryat kopardığını duydu Umb-ridge'in. "Yoooooo... Ben Müstesar7im... beni böyle - Bırakın beni, hayvanlar... yooooo!"

Harry kırmızı bir ısı parlaması gördü ve onun at-adamlardan birini Sersemletmeye çalıştığını anladı; sonra Umbridge ciyak ciyak bir çılgık attı. Basını birkaç santim kaldıran Harry, Umbridge'in Bane tarafından arkadan yakalanıp havaya kaldırıldığını gördü, dehset içinde debelenip haykırıyordu. Asası elinden yere düştü, Harry'nin yüreği heyecanla hop etti. Bir alabilse - Ama tam elini uzatırken, bir at-adam toynacı asanın üzerine indi ve onu ortadan ikiye ayırdı.

"Simdi!" diye kükredi bir ses Harry'nin kulagında. Ansızın kalın, kıllı bir kol onu yakalayıp ayaga kaldırdı. Hermione de ayaga kaldırılmıştı. Harry hızla ilerleyen at-adamların çok-renkli sırtlarının ve baslarının üzerinden, Umbridge'in Bane tarafından sık açağlığın içine doğru götürüldüğünü gördü. Durmaksızın çılgık atıyordu, ama sesi gittikçe uzaklaştı ve sonunda, etraflarındaki toynakların tepinmelerinden duyulamaz hale geldi.

"Ya bunlar?" dedi Hermione'yi tutan sert yüzlü, kır at-adam.

"Yavru onlar," dedi hüzünlü bir ses yavaşça, Harr/nin arkasından. "Taylara saldırmayız biz."

"Onu buraya onlar getirdi, Ronan," diye karşılık verdi

970

Harry'yi sıkı sıkı tutan at-adam. "Ayrıca çok da yavru degiller... bu, erkeklige yaklaşıyor."

Harry'yi cüppesinin ensesinden salladı.

"Lütfen," dedi Hermione nefes nefese, "lütfen bize saldırmayın, biz onun gibi düşünmüyoruz, Sihir Bakanlığı çalışanı degiliz biz! Buraya, onu bizden uzaklaştırırsınız umuduyla geldik sadece."

Harry, Hermione'yi tutan kır at-adamın yüzündeki ifadeden, bunu söylemenin büyük bir hata olduğunu hemen anladı. Kır at-adam arka ayaklarıyla hiddetle yeri eseledi, basını arkaya attı ve, "Görüyor musun, Ronan?" diye böğürdü. "Simdiden türlerinin kibrine sahipler! Demek sizin pis işlerinizi yapacaktık, öyle mi, insan kız? Hizmetkârlığınızı yapacak, itaatkâr köpekler gibi düşmanlarınızı uzaklaştıracaktık, öyle mi?"

"Hayır!" dedi Hermione, dehsetten tizlemiş bir sesle. "Lütfen - onu kastetmedim! Sadece bize - yardım edersiniz diye umdum -"

Ama battıkça batıyor gibiydi.

"İnsanlara yardım etmeyiz biz!" diye hırladı Harry'yi tutan at-adam. Onu biraz daha sıkı kavrayıp hafifçe saha kalkmış, Harry'nin ayakları bir an yerden kesilmisti. "Biz ayrı bir türüz ve bundan gurur duyuyoruz. Buradan gidip de, istediğinizi yaptığımızı söyleyerek böbürlenmenize izin vermeyiz!"

"Öyle bir sey söylemeyecegiz!" diye bağırды Harry. "Yaptıklarınızı biz istedik diye yapmadığınızı biliyoruz -"

Ama kimse onu dinlemiyor gibiydi.

Kalabalığın arkasındaki sakallı bir at-adam bağırды:

971

"Buraya davetsiz geldiler, sonuçlarına katlansınlar!"

Bu sözlerin üzerine, öbür at-adamlar onaylarcasına güreledi. Boz bir at-adam, "Kadınla aynı kaderi paylassınlar!" diye bağırды.

"Masumları incitmediginizi söylemistiniz!" diye bağırды Hermione, şimdi gözünden sahici yaşlar akıyordu. "Size zarar verecek hiçbir sey yapmadık, asaya ya da tehdide basvurmadık, sadece

Page 363

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
okula dönmek istiyoruz, lütfen bırakın dönelim -"

"Biz hain Firenze gibi degiliz, insan kız!" diye bağırды kır at-adam, kisnemeler ortalığı inleterek dediklerini onayladı. "Belki, konuşan güzel atlar olduğumuzu sandın, ha? Biz kadim bir halkız, büyücü isgallerine ve hakaretlerine göz yummayız! Yasalarınızı tanımıyoruz, üstünlüğünüzü kabul etmiyoruz, biz -"

Ama devamını duyamadılar, çünkü tam o anda açıklığın kenarında öyle bir gümbürtü koptu ki, hepsi, Harry, Hermione ve açıklığı dolduran elli kadar at-adam, dönü]: etraflarına baktılar.

Harry'nin at-adamı onu bırakıp ellerini çabucak yayma ve okluguna götürürken, Harry yere düştü. Hermione de yere bırakılmıştı. Tam Harry onur yanına kosarken, iki kalın ağaç gövdesi tekinsiz bir şekilde iki yana doğru açıldı ve aralarından dev Grawp'ı muazzam bedeni göründü. Deve yakın at-adamlar öbürlerinin yanına kadar geriledi; açıklığın her karısı yaylarla ve atılmayı bekleyen oklarla kaynıyordu şimdi. Yayların hepsi, dallardan olusar tavanın birazcık altındaki kocaman grimsi yüze doğrultul-mustu. Grawp yamuk agzını aptal aptal açmıştı; los ısıkte

972 onun tuğlamsı sarı dişlerinin parıldadığını görebiliyorlardı; sönük, çamur rengi gözleri, ayaklarının dibindeki yaratıklara bakarken kısıldı. İki ayak bileğine de, kopartılmış ip parçaları bağlıydı.

Agzını daha da açtı.

"Hagır."

Harry "hagır"m ne anlama geldiğini ya da hangi dilde olduğunu bilmiyordu, pek umrunda da değildi; gözlerini Grawp'un insan boyundaki ayaklarından ayırmıyordu. Hermione koluna sıkı sıkı yapıştı; at-adamlar sessiz-lesmiş, gözlerini deve dikmişlerdi. Dev, sanki düşürdüğü bir şeyi arıyormuş gibi hepsine tek tek bakarken, kocaman yuvarlak başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hagır!" dedi yine, daha ısrarcı bir sesle.

"Git buradan, dev!" diye seslendi Magorian. "Aramızda istenmiyorsun!"

Bu sözler Grawp'u herhangi bir şekilde etkilemese benzemiyordu. Öne doğru biraz eğildi (at-adamların yay tutan kolları gerginleştirdi) ve böğürdü: "HAGIR!"

At-adamların bazıları endişelenmişe benziyordu şimdi. Ama Hermione hızla nefesini tuttu.

"Harry!" diye fısıldadı. "Galiba 'Hagrid' demeye çalışıyor!"

Tam o anda Grawp onları, at-adam denizindeki iki insanı gördü. Basını bir yarım metre kadar daha indirip onlara dikkatle baktı. Harry, Hermione'nin tir tir titredigini hissedebiliyordu. Grawp agzını yine ardına kadar açıp, derinden gelen bir sesle, "Hermin," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Hermione, Harry'nin kolunu

973

uyusmasına neden olacak kadar sıkarak, bayıldı bayılacak bir halde, "ha-hatırladı!"

"HERMİ!" diye kükredi Grawp. "HAGIR NERE?"

"Bilmiyorum!" diye ciyakladı Hermione, dehşetle. "Özür dilerim, Grawp, bilmiyorum!"

"GRAWP HAGIR İSTİYO!"

Devin muazzam ellerinden biri aşağı doğru uzandı. Hermione gerçekten çığlığı bastı, geri geri birkaç adım kostu ve takılıp düştü. Asası olmayan Harry yumruk atmaya, tekme savurmaya, ısırma ve baska ne gerekirse yapmaya hazırlanırken, onlara doğru uzanan el, kar beyazı bir at-adama çarpıp yere devirdi.

At-adamların beklediği de buydu - Grawp'un uzanan parmakları Harry'den yarım metre ötedeyken, elli ok havayı yararak deve doğru uçtu, onun yüzüne iğne iğne saplandı. Acıyla ve öfkeyle uluyan dev, doğrulup kocaman elleriyle yüzünü ovarak okların saplarını kırarken, uçlarının daha da derine saplanmasına neden oldu.

Böğürerek muazzam ayaklarıyla yeri dövdü ve at-adamlar önünden telaşla kaçtılar; Grawp'tan akan çakıl taşı iriligindeki kan damlaları, Hermione'yi ayaga kaldırmakta olan Harry'nin üstüne yağdı. İkisi son hızla, ağaçların sağladığı korunaga doğru kostular. Oraya vardıklarında dönüp arkalarına baktılar; Grawp, yüzünden aşağı kan akarken at-adamları körlemesine kapmaya çalışıyordu; at-adamlar ise kargasa içinde geri çekiliyor, açıklığın öteki tarafındaki ağaçların

Page 364

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

arasından dörtlüye uzaklaşıyorlardı. Harry ve Hermione, Grawp'un bir kez daha öfkeyle kükre-yip yine ağaçları ezerek arkalarından fırlayışını izledi.

974

"Ay, hayır," dedi Hermione, öyle kötü titriyordu ki dizlerinin bağı çözüldü. "Ay, korkunçtu. Hepsini öldürebilir."

"Ben o kadar kaygılanmıyorum açıkçası," dedi Harry hasin bir sesle.

Dörtlüye kosan at-adamların ve tökezleye tökezleye arkalarından giden devin sesleri giderek uzaklaştı. Harry sesleri dinlerken, yara izi yeniden fena halde zonkladı ve içinde bir dehşet dalgası kabardı.

O kadar çok vakit kaybetmişlerdi ki - şimdi Sirius'u kurtarmaktan, Harry imgeyi gördüğünde olduğundan daha da uzaklardı. Harry esasını kaybetmekle kalmamış, bir de her tür uların olanagından uzakta, Yasak Orman'da kısılmışlardı.

"İyi plan," diye çıkıstı Hermione'ye, öfkesinin birazını olsun çıkarabilmek için. "Cidden çok iyi plan. Simdi ne yapıyoruz?"

"Satoya dönmemiz gerekiyor," dedi Hermione halsizce.

"Biz oraya gidene kadar Sirius ölür büyük ihtimalle!" dedi Harry, sinirle yakındaki bir agacı tekmeleyerek. Yukarıdan, konuşmaya benzer tiz bir ses geldi ve basını kaldırıp baktığında, kızgın bir Kabuluk'un küçük birer dala benzeyen uzun parmaklarını ona doğru çitlattığını gördü.

"Eh, asalarımız olmadan hiçbir şey yapamayız," dedi Hermione ümitsiz bir halde. Zar zor ayaga kalktı. "Neyse, Harry, ta Londra'ya nasıl gitmeyi düşünüyordun ki zaten?"

"Evet, biz de onu merak ediyorduk," dedi tamdik bir ses, Hermione'nin arkasından.

975

Harry ve Hermione içgüdüsel olarak birlikte hareket edip ağaçların arasına doğru baktılar. Ağaçların içinden Ron çıktı, arkasından da aceleyle Ginny, Neville ve Luna geldiler. Hepsini biraz hırpalanmış görünüyordu - Ginny'nin yanagında çok sayıda uzun çizik, Neville'in sağ gözünün üzerinde iri bir mor sislik vardı; Ron'un dudacı öncekinden de kötü kanıyordu -ama hepsi de hallerinden gayet memnun görünüyorlardı.

"Ee," dedi Ron, alçak bir dalı önünden çekip Harry'nin asasını uzatarak, "fikri olan?"

"Nasıl kaçtınız?" diye sordu Harry hayretle. Ron'dan asasını aldı.

"İki Sersemletme, bir Silahsız Bırakma Büyüsü, Neville gerçekten güzel küçük bir Engelleme Büyüsü çaktı," dedi Ron havalı havalı, Hermione'nin de asasını uzatarak. "Ama en iyimiz Ginny'ydi, Malfoy'u hakladı - Yarasa Umacı Büyüsü - müthisti, bütün yüzü o kanat çırpan koca seylerle kaplandı. Neyse, pencereden sizin Orman'a doğru gittiginizi gördük ve pesinizden geldik. Umbridge'i ne yaptınız?"

"Kapıp götürdüler," dedi Harry. "Bir at-adam sürüsü."

"Sizi arkada mı bıraktılar yani?" diye sordu Ginny, afallamış halde.

"Hayır, Grawp onları kovaladı," dedi Harry.

"Grawp kim?" diye sordu Luna ilgiyle.

"Hagrid'in küçük kadesi," dedi Ron hemen. "Neyse, bosver onu simdi. Harry, ateste ne gördün? Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen Sirius'u yakalamış mı, yoksa -?"

"Evet," dedi Harry, yara izi yine acı verici bir şekilde

976

battı, "ve Sirius'un hâlâ hayatta olduğundan eminim, ama nasıl oraya gidip de ona yardım edeceğiz, hiç bilemiyorum."

Hepsi sustu, bir hayli korkmuş görünüyorlardı; önlerindeki sorun asılamaz gibiydi.

"Eh, biz de uçarız o zaman, değil mi?" dedi Luna, Harry'rün ondan duyduğu en gerçekçi sesle.

"Pekâlâ," dedi Harry sinirle, ona dönerek. "Bir kere, 'biz' derken kendini de katıyorsan, o zaman hiçbir şey yapmıyoruz. İkincisi, süpürgesinin basında bir güvenlik ifritinin durmadığı tek kişi Ron, o yüzden -"

"Benim de süpürgem var!" dedi Ginny.

"Evet ama sen gemliyorsun!" dedi Ron kızgın kızgın.

Page 365

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Pardon ama, Sirius'a ne olacağına ben de senin kadar önem veriyorum!" dedi Ginny, çenesini sıkarak; birden Fred ve George'la aralarındaki benzerlik çarpıcı bir hale gelmişti.

"Sen henüz çok -" diye lafa başladı Harry, ama Ginny hararetli hararetli, "Ben, Felsefe Taşı için Kim-Ol-dugunu-Bilirsin-Sen'le savastığın zamankinden üç yaş büyüğüm, dahası Malfoy'un uçan dev umacıların saldırısı altında Umbridge'in odasında kapalı kalması da benim sayemde -"

"Evet ama -"

"Hepimiz D.O/daydık," dedi Neville usulca. "Bütün amaç, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'le savasmaktı, değil mi? Bu da gerçek bir şeyler yapmamız için ilk şansımız -yoksa hepsi bir oyun falan mıydı?"

"Hayır - tabii ki değildi -" dedi Harry sabırsızca.

977

"O zaman biz de gelmeliyiz," diye noktayı koydu Ne-ville. "Yardım etmek istiyoruz."

"Doğru," dedi Luna, mutlu mutlu gülümseyerek.

Harry, Ron'la göz göze geldi. Ron'un da onunla aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Sirius'u kurtarma girişiminde kendisi, Ron ve Hermione'ye ek olarak D.O.'dan üye seçecek olsa, Ginny, Neville ya da Luna'yı seçmezdi.

"Eh, fark etmez zaten," dedi Harry asabi asabi, "çünkü hâlâ oraya nasıl gideceğimizi bilmiyoruz -"

"O isi hallettik sanıyordum," dedi Luna çıldırtıcı bir şekilde. "Uçuyoruz!"

"Bak," dedi Ron, öfkesine zar zor hâkim olarak, "belki sen süpürgesiz de uçabiliyorsundur, ama bizim kanadımız falan çıkmıyor öyle her -"

"Uçmanın süpürge dışında da yollar var," dedi Luna sükûnetle.

"Herhalde Hırılıtlı Gürül müdür nedir, ona binip gideceğiz, ha?"

"Burusuk-Boynuzlu Hırgür uçamaz," dedi Luna vakur bir sesle, "ama onlar uçabilir, üstelik Hagrid binicilerinin aradığı yeri bulmada çok iyi olduklarını söylüyor."

Harry hızla döndü. İki ağacın arasında, ürpertici bir şekilde ısıldayan beyaz gözleriyle iki Testral durmuş, her kelimesini anlıyormuşçasına konuşulanları dinliyordu.

"Evet!" diye fısıldadı Harry, onlara doğru giderek. Sü-rüngenimsi kafalarını salladılar, uzun kara yeleleri uçtu. Harry hevesle elini uzatıp en yakınındakinin parlak boynunu oksadı; onların çirkin olduğunu nasıl düşünebilmiş-tiki?

978

"O manyak atımsı seyler mi?" dedi Ron tereddütle, Harry'nin oksadığı Testral'in hafifçe solunda bir yere doğru bakarak. "Hani su, birinin nalları diktigine tanık olmadıkça göremediklerin, ha?"

"Evet," dedi Harry.

"Kaç tane?"

"Sadece iki."

"Ama bize üç tane lazım," dedi Hermione. Hâlâ biraz sarsılmış haldeydi, ama aynı zamanda da kararlı görünüyordu.

"Dört, Hermione," dedi Ginny, kaslarını çatarak.

"Aslında, sanırım altı kişiyiz," dedi Luna sakin sakin, sayarak.

"Aptallasma, hepimiz gidemeyiz!" dedi Harry kızgın kızgın. "Bakın, siz üçünüz -" Neville, Ginny ve Luna'yı isaret etti, "siz bu isin içinde değilsiniz, siz -"

Hep bir ağızdan itiraz etmeye başladılar. Harry'nin yara izine yine bir acı saplandı, bu seferki daha da siddetliydi. Kaybettikleri her an çok kıymetliydi; tartışacak vakti yoktu.

"Peki, tamam, sizin seçiminiz," dedi ters ters, "ama baska Testral bulamazsak hiçbiriniz -"

"Merak etme, baska Testral gelecek," dedi Ginny kendinden emin bir şekilde. O da Ron gibi, kısık gözlerini yanlıs yöne dikmişti, belli ki atlara baktığını sanıyordu.

"Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"Çünkü, farkında değilsin belki, sen de Hermione de kan içindesiniz," dedi Ginny sakin sakin, "ve biliyoruz ki

979

Hagrid, Testral'leri çig etle kendine çekiyor. Bu ikisi de o yüzden gelmiş olmalı zaten."

O anda Harry cüppesinin hafifçe çekildiğini hissetti ve dönüp baktığında, en yakınındaki Testral'in, Page 366

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Grawp'un kanıyla ıslanmış olan kolunun yenini yaladığını gördü.

"Peki o zaman," dedi, aklına parlak bir fikir gelmişti. "Ron ve ben bu ikisine binip önden gideceğiz, Hermione sizinle kalıp baska Testral'leri de buraya çekebilir -"

"Arkada kalmıyorum!" dedi Hermione hiddetle.

"Gerek yok zaten," dedi Luna, gülümseyerek. "Bakın, baskaları da geliyor... ikiniz bayagı kokuyor olmalısınız..."

Harry onun baktığı tarafa döndü: En az altı yedi Testral, büyük derimsi kanatlarını hafifçe kapalı tutarak, gözleri karanlıkta ısıldayarak ağaçların arasından onlara doğru geliyordu. Artık Harry'nin bir mazereti kalmamıştı.

"Tamam," dedi kızgın kızgın, "birer tane seçip binin o zaman."

980

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Esrar Dairesi

Harry elini en yakınındaki Testral'in yelesine sıkı sıkı doladı, oradaki bir kütüğe ayaklarını koydu ve atın ipek gibi sırtına acemice tırmandı. Testral itiraz etmedi, ama basını çevirdi ve, sivri disleri görünerek, Harry'nin cüppesini istahla yalamaya devam etti.

Harry, kanat eklemlerinin arkasında dizlerini koyabileceği, kendini daha güvende hissetmesini sağlayan bir yer olduğunu keşfetti. Dönüp diğerlerine baktı. Neville yanındaki Testral'in üzerine tırmanmış, kısa bacalarını atmaya çalışıyordu. Luna çoktan yerleşmişti bile, yanlamasına oturmuş, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sakin sakin cüppesini düzeltiyordu. Ancak Ron, Hermione ve Ginny, oldukları yerde duruyorlar, ağızları bir karışık açık, onlara bakıyorlardı.

"Ne?" dedi Harry.

"Nasıl bineceğiz?" dedi Ron cılız bir sesle. "Onları göremiyoruz bile."

"Aa, kolay," dedi Luna, nazik bir şekilde Testral'inden inip Ron, Hermione ve Ginny'nin yanına giderek. "Söyle gelin..."

981

Onları orada duran öbür Testral'lerin yanına götürdü ve tek tek hepsini bindirmeyi basardı. Her birinin ellerini atın yelesine dolarken, üçü de son derece ürkek görünüyordu. Onlara sıkı sıkı tutunmalarını söyleyip kendi atına döndü.

"Delilik bu," diye mırıldandı Ron, serbest elini atının boynunda yukarı aşağı hareket ettirerek.

"Delilik... görebilseydim keske -"

"Dua et görünmez kalsın," dedi Harry, yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Herkes hazır mı öyleyse?" Hepsi basını evet anlamında salladı, Harry bes çift dizin cüppelerinin altında gerildiğini gördü.

"Tamam..."

Testral'inin parlak siyah basının arkasına baktı ve yutkundu.

"Sihir Bakanlığı, ziyaretçi girişi, Londra," dedi tereddütle. "Seyy... nereye gideceğini... biliyorsan..."

Bir an Harry'nin Testral'i hiçbir şey yapmadı; sonra/ neredeyse Harry'nin düşmesine sebep olan sert bir hareketle, iki yandaki kanatlar açıldı; at hafifçe eğildi ve hemen ardından öyle hızla ve öyle dikine yükseldi ki, Harry onun kemikli sığırsından aşağı kaymamak için kollarıyla bacaklarını sıkı sıkı dolamak zorunda kaldı. Ağacların en tepedeki dallarının arasından yukarı fırlayıp kan kırmızı bir günbatımına çıkarlarken, gözlerini yumdu ve yüzünü atın ipeksi yelesine gömdü.

Harry ömründe hiç bu kadar hızlı gittiğini sanmıyordu: Testral kanatlarını neredeyse hiç çırpmadan, satonun üzerinden ok gibi geçti; serinleyen hava Harry'nin yüzüne

982

çarpmıyordu; gözlerini rüzgârdan korumak için kısarak etrafına baktı ve bes arkadaşının arkasından gelmekte olduğunu gördü. Onun hava akımından korunmak için hepsi Testral'inin boynuna elinden geldigince yatmıstı.

Hogwarts arazisini geçmişler, Hogsmeade'i geride bırakmışlardı; Harry aşağıda dağlar ve

Page 367

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

çukurluklar görebiliyordu. Gün ısıyı iyice azalırken, köylerde küçük ısık kümeleri görmeye başladı; sonra da, tepelerin arasından aceleyle evine doğru giden tek bir arabanın olduğu virajlı bir yolun üzerinden geçtiler...

Harry arkasından bir yerden Ron'un, "Bu çok acayip!" diye seslendiğini duydu ve görünürde seni taşıyan bir şey yokken bu yükseklikte hızla gitmenin nasıl bir his olacağını hayal etti.

Alacakaranlık çöktü: Gökyüzü, minicik gümüş yıldızlarla bezeli açık bir gece moruna bürünüyordu. Çok geçmeden, yerden ne kadar yüksekte oldukları ya da ne hızla gittikleri hakkında onlara fikir verebilecek, bir tek Muggle kasabalarının ısıkları kalmıstı. Harry kollarını atının boynuna sıkı sıkı dolamış, irade gücüyle daha hızlı gitmesini sağlamaya çalışıyordu sanki. Acaba Sirius'u Esrar Dairesi'nde yerde gördüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? Acaba Sirius, Voldemort'a daha ne kadar karşı koyabilecekti? Harry'nin kesin bildiği tek şey varsa, o da vaftiz babasının ne Voldemort'un istediğini yaptığı, ne de öldüğüydü. Bu ikisinden herhangi biri gerçekleşmiş olsa, Voldemort'un sevincinin ya da hiddetinin kendi bedeninde de akacağından ve yara izinin Mr Weasley'nin saldırıya ugradığı geceki kadar acıyacağından emindi.

983

Giderek koyulasan karanlığın içinde uçmaya devam ettiler; Harry'nin yüzü kaskatı ve buz gibiydi, Testral'in iki yanına sıkı sıkı sarılmaktan bacakları uyumusttu, ama pozisyon degistirmeye cesaret edemiyordu, yoksa düşebilirdi... kulaklarına doğru hücum eden havanın uultusundan sağır olmuşttu, agzı ise soguk gece rüzgârından buz kesmiş ve kurumusttu. Ne kadar yol almış oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktu artık; kendini tamamen altındaki yaratığa emanet etmişti. Testral kararlı bir şekilde geceyi yararak ilerliyor, hızla giderken kanatlarını neredeyse hiç çırpılmıyordu.

Çok gecikirlerse...

Hâlâ yasıyor, hâlâ direniyor, hissedebiliyorum bunu...

Voldemort, Sirius'un boyun egmeyeceğine karar verirse...

Bilirdim o zaman...

Yüregi agzına geldi; Testral'in bası birden yere doğru dönmüş ve Harry onun boynundan öne doğru birkaç santim kaymıstı. Nihayet alçalıyorlardı... arkasından tiz bir çığlık duyduğunu sandı ve

tehlikeli bir şekilde döndü, ama düşen bir beden göremedi... herhalde ani yön değişikliğinden dolayı onun gibi hepsi sok geçirmisti.

Şimdi her tarafta, giderek büyüyen parlak turuncu ışıklar vardı; binaların tepelerini, ısıldayan böcek gözlerine benzeyen farları, soluk sarı kareler biçimindeki pencereleri görebiliyorlardı. Harry'ye çok ani gelen bir şekilde, hızla kaldırırma doğru alçaldılar; Harry, Testral'ine olanca kuvvetiyle tutunup kendini darbeye hazırladı, ama at yere tüy gibi indi. Harry onun sırtından kayarak inip cadde-

984

ye göz gezdirdi. Dolup tasmış çöp konteynırı hâlâ orada, tahrip edilmiş telefon kulübesinin az ötesinde duruyordu, sokak lambalarının mat turuncu ışığında her ikisi de soluk renkli görünüyordu. Ron biraz öteye inis yaptı ve anında Testral'inin tepesinden kaldırırma devrildi.

"Bir daha asla," dedi, zar zor ayağa kalkarak. Test-ral'den uzaklaşmaya çalıştı, ama onu göremediğinden sagsısına tosladı, az kalsın tekrar yere düşüyordu. "Bir daha asla, asla... bu, hayatımın en kötü -"

Hermione ve Ginny onun iki yanına inis yaptılar: Ron'a kıyasla atlarından biraz daha zarif bir şekilde indiler, ama onların da yüzlerinde, ayaklarını yeniden yere bastıkları için rahatlamış bir ifade vardı; Neville, Testral'inin üzerinden yere atladı, tir tir titriyordu, Luna ise kolayca indi.

"Ee, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Harry'ye, sanki ilginç bir gezideymiş gibi, kibar ve ilgili bir sesle.

"Suradan," dedi Harry. Testral'ini minnettar bir şekilde, söyle bir oksadı ve öne düşüp çabucak harap telefon kulübesine giderek kapısını açtı. Diğerleri tereddütte kalmıştı, "Hadi!" dedi çabuk olsunlar diye.

Ron ile Ginny onun sözünü dinleyerek gelip kulübeye girdiler; arkalarından Hermione, Neville ve Luna da içeri tıktı. Harry dönüp, çöp konteynırının içinde çürümüş yiyecek artığı arayan

Page 368

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Testral'lere baktı, sonra da Luna'nın arkasından güç bela kulübeye sıkıştı.

"Kim ahizeye en yakınsa, 'altı iki dört dört iki'yi çevirsin!" dedi.

985

İs Ron'a düştü, ahizeye uzanabilmek için kolunu garip bir şekilde bükerek numarayı çevirdi.

Kadran tıkr tıkr yerine dönerken, kulübenin içinde o sakın kadın sesi duyuldu.

"Sihir Bakanlığı'na hoşgeldiniz. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin."

"Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger," dedi Harry çabuk çabuk, "Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... birini kurtarmaya geldik, tabii Bakanlık'mız bunu bizden önce yapabilecekse, o baska!"

"Tesekkürler," dedi sakın kadın sesi. "Ziyaretçiler, lütfen rozetlerinizi alın ve cüppelerinizin önüne takın."

Genellikle iade edilen bozuklukların çıktığı madeni olukta altı tane rozet görüldü. Hermione onları toplayıp hiç konuşmadan Ginny'nin basının üzerinden Harry'ye uzattı. Harry üstteğine baktı: Harry Potter, Kurtarma Görevi yazıyordu.

"Bakanlık ziyaretçileri, güvenlik masasında bir aramadan geçmek ve asalarınızı kayıt için sunmak zorundasınız, güvenlik masası Atriyum'un öbür ucundadır."

"İyi!" dedi Harry yüksek sesle, yara izi bir kez daha zonklamıştı. "Gidebilir miyiz artık?"

Telefon kulübesinin zemini sarsıldı ve camların dışındaki kaldırırma yükseliyormuş gibi görüldü; çöpü karıştıran Testral'ler yavas yavas gözden kayboluyordu; üstlerine karanlık çöktü ve yeknesak bir gıcırtyla Sihir Bakanlığı'nın derinliklerine gömüldüler.

Altın bir ışık demeti ayaklarını aydınlattı, sonra da genişleyip vücutları boyunca yükseldi. Harry dizlerini kıra-

986

rak ve asasını o sıkışıklıkta elinden geldigince hazır tutarak, onları kimsenin bekleyip beklemediğini görmek için etrafına bakındı, ama görüldüğü kadarıyla Atriyum bombostu. Gündüze kıyasla daha az ışık vardı içeride; duvarlara yerleştirilmiş söminelerde ates yanmıyordu, ama asansör yavaşça dururken, lacivert tavandaki altın simgelerin hâlâ yılan gibi kıvrılıp büküldüğünü gördü.

"Sihir Bakanlığı iyi aksamlar diler," dedi kadın sesi.

Telefon kulübesinin kapısı savrulup açıldı; Harry dü-sercesine öne fırladı, ardından da Neville ile Luna çıktılar. Atriyum'daki yegâne ses, altın fiskiyeden akan suyun düzenli sıpırtısıydı; cadının ve büyücünün asalarından, at-adamın okunun, cincücenin sapkasının ve ev cininin kulaklarının

ucundan fısıran sular, etraflarındaki havuza bosalıyordu.

"Hadi," dedi Harry usulca ve öne düştü, salonda kosarak fiskiyenin yanından geçtiler; geçen sefer Harry'nin asasını tartan nöbetçibüyücünün oturduğu ve şimdi bos duran masaya doğru gittiler. Harry orada bir güvenlik görevlisi bulunması gerektiğinden, bulunmamasının tekensiz bir isaret olduğundan emindi, altın kapılardan geçip asansörlere doğru giderlerken içindeki kötü his daha da güçlendi. En yakınındaki "asagi" düğmesine bastı ve neredeyse anında, takırdayan bir asansör görüldü. Altın parmaklıklar, ortalıkta yankılanan gürültülü bir tangırtıyla iki yana doğru açıldı, çabucak içeri girdiler. Harry dokuz numaralı düğmeye hızla bastı; parmaklıklar gümbürtüyle kapandı ve asansör tangır tungur inmeye başladı. Mr VVeasley'yle birlikte geldiği

987

gün Harry asansörlerin ne kadar gürültü çıkardığını fark etmemisti; patırtının binadaki bütün güvenlik görevlilerinin dikkatini çekeceğinden emindi, ama asansör durunca sakın kadın sesi, "Esrar Dairesi," dedi ve parmaklıklar açıldı. En yakındaki mesalelerin asansörden gelen hava akımıyla titresen ısıkları dışında hiçbir kıpırtının olmadığı koridora çıktılar.

Harry düz siyah kapıya doğru döndü. Aylar boyunca rüyasında gördükten sonra, sonunda gelmişti. "Gidelim," diye fısıldadı ve öne düşüp koridordan ilerlemeye başladı. Luna hemen arkasında, ağzı hafifçe açık, etrafa göz gezdiriyordu.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi Harry, kapıya iki metre kala durarak. "Belki... belki bir iki kişi burada kalmalı - gözcü olarak; ve -"

"Gelen olursa size nasıl haber vereceğiz peki?" diye sordu Ginny, kaslarını kaldırarak. "Çok uzakta

Page 369

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
olabilirsiniz.

"Seninle geliyoruz, Harry," dedi Neville.

"Hadi ise koyulalım," dedi Ron kararlı bir sesle.

Harry yine de hepsini yanında götürmek istemiyordu, ama anlaşılan başka seçeneği yoktu. Kapıya döndü ve yürüdü... tıpkı rüyasındaki gibi, kapı kendiliğinden açıldı. Harry önde, diğerleri arkada, esikten içeri adım attılar.

Büyük, daire şeklinde bir odadaydılar. Zemin ve tavan da dahil, buradaki her şey siyahtı; birbirinin aynısı, dümdüz, tokmaksız siyah kapıların esit aralıklarla yerleştirilmiş olduğu siyah duvarlara mavi alevli mum öbekleri serpistirilmisti; mumların soğuk, titrek ısıklarının parlak

988

mermer zemine vuran yansıması, ayaklarının altında karanlık sular uzanıyormuş gibi bir görüntü yaratıyordu.

"Biri kapıyı kapasın," diye fısıldadı Harry.

Neville dedigini yapar yapmaz Harry bu emri verdigine pisman oldu. Arkalarındaki koridordan gelen uzun ısıklar gidince oda öyle karanlıklastı ki, bir süre duvardaki mavi alev demetlerinden ve kendilerinin zemindeki hayaletimsi yansımalarından başka hiçbir şey görünmez oldu.

Harry rüyasında bu odadan kararlı adımlarla yürüyüp geçiyor ve girisin hemen karşısındaki kapıdan girip yoluna devam ediyordu. Ama burada etraflarında bir düzine kadar kapı vardı. Karşısında duran kapılara bakıp hangisinin doğrusu olduğuna karar vermeye çalışırken, büyük bir gümbürtü duyuldu ve mumlar yana doğru hareket etmeye başladı. Daire biçimindeki oda dönüyordu.

Hermione yerin de hareket etmesinden korkuyormuş gibi Harry'nin koluna yapıştı, ama zemin olduğu gibi kaldı. Duvar hızla kayarken, çevrelerindeki mavi alevler birkaç saniye için bulanıklaşıp neon çizgilere benzediler; sonra, tıpkı başladığı kadar ani bir şekilde, gümbürtü durdu ve her şey tekrar sabitlesti.

Harry'nin gözlerinin içine mavi izler kazınmıştı; başka bir şey göremiyordu.

"O da neydi öyle?" diye fısıldadı Ron korkuyla.

"Sanırım hangi kapıdan girdiğimizi hatırlamayalım diyeydi," dedi Ginny çok alçak sesle.

Harry onun haklı olduğunu anında fark etti: Çıkış kapısını bulması, zifir karası zeminde karınca bulmak kadar

989

^

zordu; üstelik, yollarına devam etmek için girmeleri gereken kapı, etraflarındaki on iki kapıdan herhangi biri olabilirdi.

"Nasıl çıkacağız peki?" dedi Neville tedirgin tedirgin.

"Eh, simdi bunun önemi yok," dedi Harry etkili bir sesle. Gördüğü mavi çizgileri silmek için gözlerini kırpıstırdı ve asasını daha sıkı kavradı. "Sirius'u bulana kadar çıkmamız gerekmeyecek -" "Aman sakın ona sesleneyim deme!" dedi Hermione telaşla; ancak bu defa Harry'nin onun tavsiyesine hiç ihtiyacı yoktu, içgüdüleri ona mümkün olduğunca sessiz kalmasını söylüyordu zaten.

"Nereye gidiyoruz o zaman, Harry?" diye sordu Ron.

"Bilmi-" diye başladı Harry. Sonra yutkundu. "Rüyalarımda, asansörlerin olduğu koridorun sonundaki kapıdan geçip karanlık bir odaya giriyordum - burası orası. Sonra da bir başka kapıdan geçip sanki... parıltılı bir odaya. Birkaç kapı denemeliyiz," dedi aceleyle, "dogru kapıyı görünce tanırım. Hadi."

Dogruca tam karsısındaki kapıya yürüdü, diğerleri de hemen arkasından geldiler. Sol elini serin, parlak yüzeye koydu ve tam asasını kaldırmış vurmak üzereyken, kapı kendiliğinden açılıverdi. Harry kapıyı itti.

Kapı kolayca savruldu.

Page 370

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

İlk odanın karanlığından sonra, tavandan sarkan altın zincirlerin üzerindeki alçak lambalar bu uzun dikdörtgen odayı çok daha aydınlık gösteriyordu, ama Harry'nin rüyalarında gördüğü gibi parlayan ışıklar yoktu ortada. Burası hayli bos sayılırdı; sadece birkaç masa ve odanın tam

990

ortasında duran, hepsinin içine girip yüzebileceği büyüklükte muazzam bir cam depo dolusu koyu yeşil bir sıvı vardı; sıvının içinde inci beyazı nesnelere yüzüyordu.

"Onlar ne?" diye fısıldadı Ron.

"Bilmiyorum," dedi Harry.

"Balık mı?" dedi Ginny.

"Akvaviryus Kurtları!" dedi Luna heyecanlı. "Babam demisti Bakanlık bunları yetistiyor -"

"Hayır," dedi Hermione. Sesi tuhaf çıkıyordu. Öne çıkıp deponun içine baktı. "Beyin bunlar."

"Beyin mi?"

"Evet... acaba onlarla ne yapıyorlar?"

Harry de onun yanına, depoya gitti. Hermione haklıydı, bu kadar yakından bakıldığında hiç şüphe yoktu. Ürpertici bir şekilde parıldayarak yeşil sıvının derinliklerinde yüzerken, bazen görülebilecek kadar yaklaşıyor, bazen uzaklaşıp görünmez oluyor, kaygan karnabaharları andırıyordu.

"Çıkalım burdan," dedi Harry. "Burası değil, başka bir kapıyı denememiz gerekiyor."

"Burda da kapılar var," dedi Ron, etraflarındaki duvarları isaret ederek. Harry'nin yüregi daraldı; acaba ne kadar büyüktü burası?

"Rüyamda o karanlık odadan ikincisine geçiyordum," dedi. "Bence dönüp sansımızı orada denemeliyiz."

Böylece karanlık, daire şeklindeki odaya döndüler; şimdi Harry'nin gözlerinin önünde mavi mum alevleri yerine beyinlerin hayaletimsi şekilleri yüzüyordu.

"Dur!" dedi Hermione aniden, Luna beyin odasının

991

kapısını arkalarından kapamaya hamle ederken. "Alazla!" Asasıyla havada bir şekil çizdi ve kapının üzerinde yanan bir "X" isareti belirdi. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz büyük bir gümbürtü duyuldu ve bir kez daha duvar büyük bir hızla dönmeye başladı, ama şimdi donuk mavinin arasında kırmızı ve altın renkte büyük bir leke vardı ve her şey yeniden durduğunda alevli çarpı isareti hâlâ yanıyor, az önce denedikleri kapıyı gösteriyordu. "İyi düşündün," dedi Harry. "Peki, sunu deneyelim -" Yine dümdüz yürüyüp asasını yukarıda tutarak tam karsısındaki kapıyı açtı.

Diğerleri de hemen arkasındaydı. Bu oda öncekinden daha büyüktü, lostu ve dikdörtgen biçimindeydi. Ortası ise çöküktü, yaklaşık altı metre derinliğinde kocaman bir tas çukur oluşturunuyordu. Odanın çevresini olduğu gibi dolanan tas sıralara benzer bir yapının en üst katında duruyorlardı; Harry'nin Büyücesû-ra önünde duruşmasının yapıldığı mahkeme salonundaki ya da bir amfiteatrdaki gibi, aşağı doğru inen dik basamaklar vardı. Ancak zincirli bir koltuk yerine, çukurun ortasında yükseltilmiş bir tas platform duruyordu, üzerinde de tas bir kemer. Bu kemer öyle eski, çatlak ve yıpranmış görünüyordu ki, Harry onun hâlâ ayakta olmasına hayret etti.

Herhangi bir duvardan destek almayan kemerden aşağı, ortamdaki soguk havanın durgunluğuna rağmen az önce dokunulmuş gibi hafifçe çırpınan yırtık pırtık bir siyah perde ya da tül sarkıyordu.

"Kim var orada?" dedi Harry, bir alt sıraya atlayarak. Cevap gelmedi, ama tül çırpınıp

dalgalanmayı sürdürdü. "Dikkatli ol!" diye fısıldadı Hermione.

Harry basamaklardan birer birer inerek çukurun tas zeminine vardı. Platforma doğru ağır ağır yürürken ayak sesleri gürültüyle yankılandı. Sivri tepeli kemer, şimdi Harry'nin durduğu yerden, yukarıdan baktığı zamankine kıyasla çok daha yüksek görünüyordu. Tül, sanki az önce içinden biri geçmiş gibi hafif hafif dalgalanıyordu hâlâ.

"Sirius?" diye konuştu yine Harry, şimdi daha yakın olduğu için sesini çok daha alçak tutarak. Kemerin öte yanında, tülün hemen arkasında birinin durduğu şekilde çok garip bir duyguya kapıldı. Asasını sıkı sıkı kavrayarak platformun kenarından dolandı, ama orada kimse yoktu; görebildiği tek şey, yırtık pırtık siyah tülün öbür tarafıydı.

Page 371

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Gidelim," diye seslendi Hermione, tas basamakların ortasından. "Bunda bir yanlışlık var, Harry, hadi, gidelim."

Sesine bakılırsa korkmuş gibiydi, beyinlerin olduğu odadakinden çok daha fazla hem de. Ama Harry kemerin, ne kadar eski olsa da güzel sayılabileceğini düşünüyordu. Hafif hafif dalgalanan tül merakını uyandırıyor; platforma çıkıp tülün içinden geçmeye yönelik çok güçlü bir istek duyuyordu.

"Harry, gidelim hadi, olur mu?" diye bastırıldı Hermione.

"Tamam," dedi Harry, ama kimıldamadı. Az önce bir şey isitmisti. Tülün öteki tarafından sönük fısıltılar, mırıltılar geliyordu.

"Ne diyorsunuz?" dedi çok yüksek sesle, sözleri tas basamaklarda yankılandı.

993

"Kimse konuşmuyor, Harry!" dedi Hermione, şimdi ona doğru yürüyerek.

"Sunun arkasında birileri fısıldıyor," dedi Harry. Onun kol mesafesinden çıkıp çatık kaslarla tüle bakmaya devam etti. "Sen misin o, Ron?"

"Ben burdayım, abı," dedi Ron, kemerin kenarından çıkarak.

"Baska kimse duyamıyor mu?" diye sordu Harry, çünkü fısıltılar ve mırıltılar giderek yükseliyordu; tam olarak buna niyetlenmeden, platforma adım atmıştı.

"Ben de duyuyorum onları," diye mırıldandı Luna, kemerin kenarından çıkıp onlara katılarak, dalgalanan tüle bakmaya başladı, "içeride insanlar var!"

"Nasıl yani, 'içeride'?" diye sordu Hermione, durumun gerektirdiğinden çok daha kızgın bir ses tonuyla. En alt basamaktan aşağı atladı. "Orada 'içerisi' diye bir şey yok ki, bir kemer sadece, kimsenin duracağı bir yer yok orada. Harry, yeter, uzaklas -"

Kolundan tutup çekti, ama Harry direndi.

"Harry, buraya Sirius için gelmistik!" dedi Hermione tiz, çaresiz bir sesle.

"Sirius," diye tekrarladı Harry, ipnotize olmuş gibi, dalgalanıp duran tüle bakıyordu hâlâ. "Evet..." Sonra birden beyininde bir şey yerine oturdu; Sirius ele geçirilmiş, bağlanmış, iskence görüyordu, o ise burada durmuş, bir kemere bakıyordu...

Platformdan birkaç adım geriledi ve gözlerini tülde zar zor aldı.

"Gidelim," dedi.

994

"Ben de bunu demeye - e, gidelim o zaman!" dedi Hermione ve öne düşünüp platformun etrafından dolastı. Öteki tarafta Ginny ve Neville de tüle bakıyorlardı, kendilerinden geçmiş gibiydiler. Hiçbir şey demeden Hermione Ginny'nin, Ron ise Neville'in kolundan tuttu ve onları kararlı bir şekilde en alt basamaga götürüp kapıya kadar çıkardılar.

Yeniden karanlık, daire şeklindeki odaya döndüklerinde, Harry, "Sence o kemer neydi?" diye sordu Hermi-one'ye.

"Bilmiyorum, ama her neyse, tehlikeliydi," dedi Hermione kendinden emin bir sesle, o kapıya da yanan bir çarpı çekerken.

Bir kez daha, duvar döndü ve durdu. Harry gidip rastgele bir kapıyı itti. Kapı kıpırdamadı. "Ne var?" dedi Hermione.

"Bu... kilitli..." dedi Harry, bütün ağırlığıyla yüklenerek. Ama kapı yerinden oynamadı.

"Bu kapı o zaman, değil mi?" dedi Ron heyecanla, kapıyı zorla açmaya çalışsan Harry'ye yardım ederek. "Bu kapı olmalı!"

"Çekilin yoldan!" dedi Hermione sert bir sesle. Asasını, normal bir kapıda kilidin olması gereken yere doğrulttu ve, "Alohomora!" dedi. Hiçbir şey olmadı.

"Sirius'un çakısı!" dedi Harry. Onu çüppesinin cebinden çıkardı ve kapıyla duvar arasındaki açıklığa soktu. Diğerleri merakla izlerken çakıyı yukarıdan aşağı kaydırıp ve çekip yeniden omzuyla

yüklendi. Kapı eskisi gibi sı-
995

ki sıkı kapalıydı. Dahası, Harry çakıya bakınca, bıçağının erimis olduğunu gördü.

"Tamam, bu kapıyı bırakıyoruz," dedi Hermione, tartışmaya meydan vermez bir sesle.

Page 372

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ama ya orasıysa?" dedi Ron, yüzünde endişe ve istek karışımı bir ifadeyle kapıya bakarak.

"Olamaz, Harry rüyasında bütün kapılardan geçebiliyordu," dedi Hermione, yanan bir çarpı atarak.

Harry, Si-rius'un ise yaramaz hale gelmiş çakısını cebine koydu.

"Orada ne olabilir, biliyor musunuz?" dedi Luna hevesle, duvar yeniden dönmeye baslarken.

"Eminim vıdıvıdı bir şeydir," dedi Hermione çaktırmadan. Neville gergin gergin güldü.

Duvarın dönüşü durdu ve Harry, giderek artan bir ümitsizlik içinde, bir sonraki kapıyı itip açtı.

"İşte burası!"

Dans eden, elmas gibi parıldaayan güzel ısıktan anlamıştı hemen. Harry'nin gözleri, göz kamastırıcı ısıltıya alıstı. Her yüzeyde parıldaayan, irili ufaklı, bazıları dolaplı, bazıları tasınır cinsten, bazıları kitaplıkların arasındaki boşluklarda asılı, bazıları oda boyunca uzanan masaların üzerinde duran saatlerle doluydu her taraf. Minyatür ayak sesleri gibi islek, bitmek bilmez bir tik tak sesi doldurmustu ortalığı. Dans eden, elmas parlaklığında ışığın kaynağı, odanın öbür ucunda duran çok yüksek bir kristal fanustu.

"Buradan!"

Doğru yolda olduklarını bildiğinden, Harry'nin kalbi çılginca çarpıyordu şimdi. Önden yürüyüp sıra sıra masa-

996

ların arasından geçerek, tıpkı rüyasında yaptığı gibi, ışığın kaynağına ilerledi: bir masanın üzerinde duran, kendi boyundaki, içinde dalga dalga yükselip ısıldaayan bir rüzgâr varmış gibi görünen kristal fanusa.

Yaklaşırlarken, "Aa, bakini" dedi Ginny, fanusun ortasını göstererek.

Isıltılı akımın içinde süzülen minicik, mücevher gibi parlak bir yumurta vardı. Fanusta havalanırken çatlayıp açıldı ve içinden bir sinekkusu çıktı. Fanusun en tepesine süzüldü, ama hava akımına kapıldığında tüyleri tekrar ıslak, vıcık vıcık bir hal aldı; yeniden fanusun dibine tasındığında ise tekrar yumurtasının içine kapanmıştı.

"Yürüyün!" dedi Harry sert bir sesle, çünkü Ginny durup kusun yine yumurtadan çıkmasını izlemek isteme belirtileri gösteriyordu.

"Sen o eski kemerin orada epey oyalanmıştın ama!" dedi huysuz huysuz. Yine de, Harry fanusun arkasındaki tek kapıya yürürken o da pesinden gitti.

"Burası," dedi Harry yine. Artık kalbi öyle hızla ve siddetle çarpıyordu ki, konuşmasını engelliyor olması gerektiğini düşündü. "Suradan geçince -"

Dönüp onlara baktı; hepsi esasını çıkarmıştı, birden ciddi ve endişeli görünmeye başlamışlardı.

Sonra yine dönüp kapıya doğru baktı. İtince kapı açıldı.

Gelmislerdi iste, orayı bulmuşlardı: sadece küçük, tozlu, cam kürelerle kaplı olan kule gibi raflarla dolu, kilise yüksekliğinde bir yer. Küreler, raflar boyunca belli aralıklarla yerleştirilmiş mum mesnetlerinden gelen ısıta donuk donuk ısıldıyordu. Arkalarında bıraktıkları daire

997

sekindeki odada olduğu gibi, mumların alevi maviydi. Oda çok soğuktu.

Harry yavaş yavaş ilerleyerek iki raf sırasının arasından uzayıp giden los koridora baktı. Hiçbir şey duymadı, gözüne en küçük bir kıpırtı çarpmadı.

"Doksan yedinci sıra demistin," diye fısıldadı Her-mione.

"Evet," diye mırıldandı Harry, en yakın sıranın sonuna bakarak. Oradaki mavi mavi parlayan mum öbeklerinin altında gümüş bir elli üç sayısı vardı.

"Saga gitmemiz gerekiyor galiba," diye fısıldadı Her-mione, gözlerini kısıp bir sonraki sıraya bakarak. "Evet... surası elli dört..."

"Asalarınızı hazır tutun," dedi Harry usulca.

Ses çıkarmadan, sık sık dönüp arkalarına bakarak, rafların arasında uzanan ve basıyla sonu karanlık içinde kalan uzun dar yollardan ilerlediler. Karlardaki her cam kürenin altına minicik, sararmış etiketler yapıştırılmıştı. Kürelerin bazıları tuhaf, akıskan bir ısıyla parlıyordu; diğerlerinin içi ise patlamış ampuller kadar sönük ve karanlıktı.

Seksen dördüncü sırayı geçtiler... seksen bes... Harry en ufak bir kıpırtıyı duyabilmek için kulak kesilmisti, ama şimdi Sirius'un ağzı tıkanmış olabilirdi, baygın düsmüs de olabilirdi... ya da, dedi

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

kafasının içinde davetsiz bir ses, çoktan ölmüş olabilir...

Hissederdim, dedi kendi kendine. Kalbi şimdi âde-melmasmda davul çalıyordu. Bilirdim...

"Doksan yedi!" diye fısıldadı Hermione.

998

Sıranın sonunda toplanarak uzayıp giden aralığa baktılar. Kimse yoktu.

"En sonda," dedi Harry, ağzı biraz kurumustu. "Bur-dan doğru dürüst görünmüyor."

Ve onları, bazıları önlerinden geçerken hafifçe ısıldayan cam toplanarak kaplı yüksek raf sıralarının arasından geçirdi...

"Yakında olmalı," diye fısıldadı Harry, artık her adımında Sirius'un hırpalanmış bedeninin karanlık zeminde belirmesini bekleyerek. "Geldik neredeyse... çok yaklaştık..."

"Harry?" dedi Hermione tereddütlü bir sesle, ama Harry cevap vermek istemiyordu. Ağzı kupkuruydu.

"Burda... bir yerde..." dedi.

Sıranın sonuna gelmiş, yine los mum ışığına çıkmışlardı. Kimse yoktu. Sadece yankılanan, tozlu bir sessizlik.

"Belki..." diye fısıldadı Harry çatlak bir sesle, bir sonraki aralığa bakarak. "Ya da belki..." Çabucak gidip bir sonrakine baktı.

"Harry?" dedi Hermione yine.

"Ne?" diye hırladı Harry.

"Bence... Bence Sirius burada değil."

Kimse konuşmadı. Harry hiçbirine bakmak istemiyordu. Midesi bulanıyordu. Sirius'un niye burada olmadığını anlamıyordu. Burada olmalıydı. Onun, Harry'nin, onu gördüğü yer burasıydı...

Sıraların sonundaki açıklıkta kosarak hepsine tek tek baktı. Gözünün önünden koridor üzerine koridor geçti, hepsi de bostu. Sonra gözlerini ona dikmiş arkadaşlarının yanından geçerek öbür tarafa doğru kostu. Hiçbir yerde Sirius'tan da, bir mücadeleden de eser yoktu.

999

"Harry?" diye seslendi Ron.

"Ne?"

Ron'un ne diyeceğini duymak istemiyordu; Ron'un ona aptallık ettiğini söyleyisini ya da Hogwarts'a dönmeyi önerisini duymak istemiyordu. Yüzünü sıcak basmaya başlamıştı; yukarıdaki Atriyum'un aydınlığı ve diğerlerinin suçlayan bakışlarıyla karşılaşmadan önce burada karardıkta uzun bir süre gizlenmek geliyordu içinden...

"Sunu gördün mü?" dedi Ron.

"Ne?" dedi Harry, bu sefer hevesle - Sirius'un orada olduğuna dair bir işaret, bir ipucu olmalıydı.

Dönüp demin hepsinin durdukları yere, doksan yedinci sıranın biraz aşağısına gitti, ama orada hiçbir şey görmedi. Ron durmuş, rafta duran tozlu cam kürelerden birine bakıyordu sadece.

"Ne?" diye tekrarladı Harry somurarak.

"Bunun - bunun üzerinde senin adın var," dedi Ron.

Harry biraz daha yaklaştı. Ron, mat bir iç ışık saçan, ama çok tozlu, yıllardır dokunulmamış gibi görünen küçük bir cam küreyi gösteriyordu.

"Benim adım mı?" dedi Harry saskın saskın.

Daha da yaklaştı. Ron kadar uzun olmadığından, tozlu cam topun hemen altındaki rafa yapıştırılmış sarımsı etiketi okuyabilmek için boynunu uzatması gerekti. Zarif bir yazıyla on altı yıl öncesinin tarihi yazılmıştı, altında da:

S.P.T., A.P.W.B.D.'ye

Karanlık Lora ve (?)Harry Potter

1000

Harry bakakaldı.

"Ne o?" diye sordu Ron, korkuyla. "Adın ne anyor orada?"

O raftaki diğer etiketlere baktı.

"Ben yokum," dedi, sarsılmış bir halde. "Baska hiçbirimiz yokuz."

Harry tam elini uzatırken, "Harry, bence ona dokun-mamalısın," dedi Hermione keskin bir sesle.

Page 374

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Niye?" dedi Harry. "Benimle ilgili bir şey, değil mi?"

"Yapma, Harry," dedi Neville birden. Harry dönüp ona baktı. Neville'in yuvarlak yüzü terden hafifçe

parlıyordu. Daha fazla gerilime dayanamayacakrus gibi görünüyordu.

"Üzerinde adım var," dedi Harry.

Ve kendim biraz pervasız hissederek parmaklarını tozlu topun üzerine kapattı. Soguk olmasını bekliyordu, ama degildi. Tersine, saatlerdir günes altında bekliyor-mus, içindeki ısıyla ısınıyormus gibiydi. Harry çarpıcı bir seyin, yaptıkları uzun ve tehlikeli yolculuga degecek heyecan verici bir seyin olmasını bekleyerek, hatta düpedüz umarak cam topu rafından alıp baktı.

Hiç ama hiçbir sey olmadı. Digerleri yaklaşıp etrafında toplandılar ve Harry'nin birikmis tozunu sildigi küreye baktılar.

Sonra, tam arkalarından, tembel bir ses konustu.

"Çok iyi, Potter. Simdi güzel güzel, yavaşça arkana dön ve o elindekini bana ver."

1001

OTUZ BESİNCİ BÖLÜM

Tülün Ötesi

Çevrelerinde kara sekiller yoktan var olurmuşçasma ortaya çıkıyor, saga sola gidis yollarını kesiyorlardı; kuku-letalardaki yarıkların arasından gözler parlıyordu, bir düzine ısıklanmış asa ucu dogrudan dogruya kalplerine çevriliydi; Ginny dehsetle solugunu tuttu.

"Bana, Potter," diye tekrarladi Lucius Malfoy'un tembel sesi; avcu yukarı dönük elini uzattı.

Harry'nin içine mide bulandırıcı bir sıkıntı çöktü. Kapana kısılmışlardı ve ikiye karşı bir kisiydiler.

"Bana," dedi Malfoy yeniden.

"Sirius nerde?" dedi Harry.

Ölüm Yiyen'lerin bazıları güldü. Harry'nin solundaki gölgeli siluetlerin ortasından hasin bir kadın sesi, zafer edasıyla, "Karanlık Lord daima bilir!" dedi.

Malfoy yumusak bir sesle, "Daima," diye tekrarladi. "Simdi, kehaneti bana ver, Potter."

"Sirius'un nerede oldugunu bilmek istiyorum!"

"Sirius'un nerede oldugunu bilmek istiyorum!" diye taklit etti onu solundaki kadın.

1002

O ve diger Ölüm Yiyen'ler iyice yaklaşımlardı, artık Harry ve digerleriyle aralarında yalnızca bir metre kadar kalmıstı; asalarının ısıgı Harry'nin gözlerini kamastırıyordu.

"O, elinizde," dedi Harry, içinde yükselen panige, doksan yedinci sıraya ilk girislerinden beri mücadele ettigi dehset duygusuna aldırmadan. "Burada. Burada oldugunu biliyorum."

Kadın, korkunç bir bebek sesi taklidiyle, "Bebecik koy-kuyla uyanmış, yüyasını geyçek sanmış," dedi. Harry, yanında Ron'un kımıldandığını hissetti.

"Hiçbir sey yapma," diye mırıldandı Harry. "Henüz degil -"

Onu taklit etmis olan kadın, çıglıkla karışık kulak tırmalayıcı bir kahkaha koyverdi.

"Onu duydunuz mu? Onu duydunuz mu? Öbür çocuklara talimat veriyor, sanki bizimle çarpışmayı düşünüyormus gibi!"

"Aa, sen Potter'ı benim gibi tanımıyorsun, Bellatrix," dedi Malfoy yumusak bir sesle. "Onda kahramanlığa karşı büyük bir zaaf var; Karanlık Lord onun bu yanını anlıyor. Simdi kehaneti bana ver, Potter."

"Sirius'un burda oldugunu biliyorum," dedi Harry, panik duygusuyla gögsü daraldığı ve nefes almakta güçlük çekiyormus hissine kapıldığı halde. "Elinizde oldugunu biliyorum!"

Diger Ölüm Yiyen'lerden bazıları da güldü, ama kadı-nırı kahkahası hepsini bastırdı.

"Hayatla rüyalar arasındaki farkı öğrenmenin vakti

1003

gelmis, Potter/' dedi Malfoy. "Simdi bana kehaneti ver, yoksa asalarımızı kullanmaya baslarız."

"Hadi baslayın öyleyse," dedi Harry, kendi اساسını gögüs hizasına kaldırdı. O bunu yaparken, iki yanında Ron, Hermione, Neville, Ginny ve Luna'nın asaları da yükseldi. Harry'nin karnındaki

Page 375

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldasıgı

düğüm büsbütün sıkıstı. Eger Si-rius sahiden burada degilse, arkadaşlarını yok yere ölümlerine getirmis demektii...

Ama Ölüm Yiyen'ler saldırmadı.

Malfoy sakın sakın, "Kehaneti ver de kimsenin canı yanmasın," dedi.

Bu sefer gülme sırası Harry'deydi.

"Ya, tabii!" dedi. "Ben size bunu veriyorum - kehanet demistiniz, degil mi? Siz de bizim hoplaya zıplaya eve dönmemize izin veriyorsunuz, öyle mi?"

Daha cümlesini tamamlamadan, disi Ölüm Yiyen haykırdı: "Accio keha-"

Oysa Harry buna hazırđı: Kadın daha büyüyü tamamlamadan, "Protego!" diye bağırımtı. Cam

küre parmaklarının ucuna kadar kaysa da, onu sıkı sıkı tutmayı basardı.

"Oo, nasıl oynayacağını biliyor, küçük bıdık bebek Potter," dedi kadın, deli gözleri kukuletasındaki yanıktan onun üzerine dikilmisti. "Peki öyleyse -"

"SANA SÖYLEDİM, HAYIR!" diye kükredi Lucius Malfoy kadına. "Eger onu kırarsan -!"

Harry'nin kafası deli gibi çalışıyordu. Ölüm Yiyen'ler bu tozlu cam elyafından küreyi istiyordu.

Kendisi ise onunla hiç ilgilenmiyordu. Sadece buradan sağ çıkmak,

1004

arkadaşlarından hiçbirinin onun aptallığı yüzünden korkunç bir bedel ödememesini sağlamak istiyordu...

Kadın öne yürüdü, arkadaşlarından uzaklaştı, kukuletasını çıkardı. Azkaban yüzünü çökertmiş, zayıflatmış ve kafatasına çevirmiş olsa da, Bellatrix Lestrange hummalı, fanatik bir ateşle yanıyordu.

"İllaki ikna edilmen mi gerekiyor?" dedi, göğsü hızla kalkıp inerken. "Peki öyleyse - en küçüğünü alın," diye emir verdi yanındaki Ölüm Yiyen'lere. "Biz küçük kıza iskence ederken o da seyretsin bakalım. Ben yaparım."

Harry diğerlerinin Ginny'nin çevresini sardıklarını hissetti; tam önünde duracak şekilde kendisi de yana adım attı, kehaneti göğsüne bastırmı.

"Herhangi birimize saldırmak istiyorsan, bunu kırman gerekir," dedi Bellatrix'e. "Onsuz geri dönersen patronun pek memnun olmaz sanırım, değil mi?"

Bellatrix yerinden kıpırdamadı; sadece gözünü dikip ona baktı, dilinin ucu ince agzını ıslatıyordu.

"Pekâlâ," dedi Harry, "ne tür bir kehanetten söz ediyoruz?"

Konusmaya devam etmekten baska ne yapabileceğini bilemiyordu. Nevüle'in kolu onunkine yaslıydı, titredigini hissediyordu; ensesinde diğerlerinden birinin nefesinin hızlandığının da farkındaydı. Hepsinin bu durumdan kurtulmak için beyinlerini zorlayıp bir yöntem aradıklarını umuyordu, çünkü kendi kafası bombostu.

"Ne tür bir kehanet mi?" diye tekrarladı Bellatrix, yüzündeki sırtma silindi. "Saka ediyorsun, Harry Potter."

1005

"Hayır, etmiyorum," dedi Harry, bakışları bir Ölüm Yiyen'den öbürüne doluyor, zayıf bir halka, arasından kaçabilecekleri bir boşluk bulmaya çalışıyordu. "Volde-mort niye istiyor ki bunu?"

Ölüm Yiyen'lerin bazıları alçak sesle tısladı.

"Adını söylemeye cesaret ediyorsun, ha?" diye fısıldadı Bellatrix.

"Evet," dedi Harry, yine onu büyüyle elinden almaya kalkarlar diye cam topu sıkı sıkı tutmaya devam ederek. "Evet, benim hiçbir itirazım yok Vol-"

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Bellatrix. "Degersiz dudaklarınla onun adını söylemeye cüret ediyorsun, melez dilinle onu lekelemeye cüret ediyorsun, sen -"

Harry pervasızca, "O da melez, biliyor muydunuz?" dedi. Hermione kulagının dibinde hafifçe inledi.

"Volde-mort yani. Evet, annesi cadıydı, ama babası Muggle'dı -yoksa size safkan olduğunu mu söylüyor?"

"SERSEML-"

"HAYIR!"

Page 376

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Bellatrix Lestrange'ın asasının ucundan bir kırmızı ısın fısırdı, ama Malfoy yönünü degistirdi; büyü, Bellatrix'in büyüünün, Harry'nin otuz santim kadar solundaki bir rafa çarpmasına yol açtı, oradaki cam kürelerin kimileri parçalandı.

Hayaletler gibi inci beyazı, duman kadar akıskan olan iki sekil, dösemedeki kırık cam parçalarının arasından yükseldi. İkisi de konuşmaya başladı; sesleri birbiriyle yansıyor, öyle ki, Malfoy ile Bellatrix'in bagrışmalarının yanında, söylediklerinden ancak tek tuk cümleler duyuluyordu.

1006

"... gündönümünde yenisi gelecek..." dedi yaşlı, sakallı adam seki.

"SALDIRMA SAKIN! KEHANETE İHTİYACIMIZ VAR!"

"Cüret etti - cüret ediyor -" diye haykırdı Bellatrix kesik kesik, "orada öyle durmuş - pis melez -"

"KEHANETİ ALANA KADAR BEKLE!" diye bagırdı Malfoy.

"... ve ondan sonra da baska kimse gelmeyecek..." dedi genç kadın seki.

Parçalanan kürelerden dışarı fırlayan iki sekil, havaya karışıp yok olmuştü. Kendilerinden ya da eski yuvalarından geriye yalnızca, dösemedeki cam parçalan kalmı. Ama Harry'ye bir fikir vermişlerdi. Mesele, bu fikri diğerlerine de iletme.

"Sözde size vermem gereken bu kehanetin neyi özelmis, söylemediniz," dedi, zaman kazanmaya çalışarak. Ayagım yavaşça yana uzatarak baska birinin ayagını aradı.

"Bizimle oyun oynama, Potter," dedi Malfoy.

"Oyun oynamıyorum," dedi Harry, aklının yarısı konuşmada, yarısı da yerde gezinen ayagındaydı. Sonra birinin parmaklarını buldu ve üzerine bastı. Arkasında biri hızla solugunu çekince, bu parmakların Hermione'ye ait olduğunu anladı.

"Ne?" diye fısıldadı Hermione.

"Dumbledore sana, bu yara izini tasımanın nedeninin Esrar Dairesi'nin içinde olduğunu hiç söylemedi mi yani?" dedi Malfoy, alaycı alaycı gülerken.

1007

"Ben - ne?" dedi Harry. Ve bir an için planım unuttu. "Ne olmus yara izime?"

"Ne?" diye fısıldadı Hermione arkasından, bu sefer daha telasla.

"Böyle bir sey olabilir mi?" dedi Malfoy, haince keyiflenmiş bir hali vardı; Ölüm Yiyen'lerin bir kısmı yine gülmeye başlamıştı ve onların kahkahalarının arkasına sığınan Harry, dudaklarını mümkün olduğunca az oynatarak Hermione'ye fısıldadı: "Rafları kırın -"

"Dumbledore sana hiç söylemedi mi?" diye tekrarladı Malfoy. "Eh, iste bu, niye daha önce gelmediğini açıklıyor, Potter, Karanlık Lord da merak ediyordu acaba niye -"

"- ben şimdi deyince -"

"- saklandığı yeri sana rüyada gösterince kosa kosa gelmedin diye. Dogal merakının, kehanette neler dendiğini kelimesi kelimesine duymak istemene yol açacağını düşünüyordu..."

"Öyle mi?" dedi Harry. Arkasında Hermione'nin, mesajını ötekilere ilettiğini, duymaktan çok, hissetti. Ölüm Yiyen'lerin dikkatini çelmek için, konuşmaya devam etmeye çalıştı. "Demek benim gelip almamı istedi, öyle mi? Niye?"

"Niye mi?" Ses tonundan anlaşıldığına göre, Malfoy inanılmayacak kadar keyiflenmişti. "Çünkü, Potter, Esrar Dairesi'nden bir kehaneti geri almasına izin verilenler, sadece hakkında o kehanetin yapıldığı kişilerdir. Karanlık Lord'un, onu çalsınlar diye baskalarını kullanmaya kalkınca keşfettiği gibi."

"Peki benim hakkımdaki bir kehaneti niye çalmak istesin ki?"

1008

"İkinizin hakkındaki, Potter, ikinizin hakkındaki... Karanlık Lord'un seni bebekken niye öldürmeye çalıştığını hiç merak etmedin mi?"

Harry gözlerini, Malfoy'un kukuletasındaki deliklerden görünen kursuni gözlere dikti. Annesiyle babasının ölme nedeni bu kehanet miydi, simsek şeklindeki yara izini tasımasının nedeni o muydu? Hepsinin cevabını elinde mi tutuyordu?

"Birisini Voldemort ve benim hakkımda bir kehanette mi bulundu?" dedi usulca, Lucius Malfoy'a bakıp parmaklarını elindeki ılık cam küre üzerinde sıkarak. Bir Snitch'ten büyük sayılmazdı, hâlâ

Page 377

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

tozdan pütür pütürdü. "O da benim gelip bunu kendisi için almamı sağladı, ha? Niye kendi gelip almıyormus?"

"Kendi mi alacak?" diye bağırdı Bellatrix tiz bir sesle, çılgınca kıkırdayarak. "Karanlık Lord, Sihir Bakanlığı'na girecek, hem de ne güzel o dönmemis gibi davranırlarken, ha? Seherbaz'lar tam da sevgili kuzenimi aramakla vakitlerini ziyan ederlerken, Karanlık Lord kendini onlara gösterecek, ha?"

"Demek ki pis işlerini size yaptırıyor, öyle mi?" dedi Harry. "Sturgis'e çaldırmaya çalıştığı gibi örneğin - ve Bode'a?"

"Çok iyi, Potter, çok iyi..." dedi Malfoy ağır ağır. Ama zaten Karanlık Lord senin zekâdan yoksun olmadı -"

"SİMDİ!" diye haykırdı Harry.

Arkasında bes değişik ses, "REDUCTO!" diye böğürdü. Bes ayrı lanet bes ayrı yönde uçtu ve karşılarındaki raflar patladı; yüz cam küre infilak ederken heybetli yapı sallandı. İnci

1009

beyazı sekiler havaya dağıldı, kim bilir hangi yitip gitmiş geçmişten gelen sesleri, şimdi zemine yağın parçalanmış cam ve kıymıklanmış tahta saganığı arasında yankılandı -

"KOSUN!" diye bağırdı Harry, raflar tehlikeli bir şekilde sallanıp baska cam küreler çıkı gibi düsmeye baslarken. Hermione'nin cüppesini eliyle kavrayıp onu da öne çekti; bir yandan da, raf ve cam parçalan üstlerine dolu gibi yağarken tek kolunu basının üstüne tutuyordu. Toz bulutunun içinden bir Ölüm Yiyen fırladı, Harry dirseğini onun maskeli yüzüne hızla indirdi; hepsi feryat

ediyordu, acı çığlıkları yükseliyordu, raflar birbirinin üstüne yığılıyor, gök gürültüsü sesiyle çöküyor, kürelerinden salıverilmiş Görücü'lerin konuşma parçaları ortalıkta tuhaf bir şekilde yankılanıyordu -

Harry önünün açık olduğunu ve Ron, Ginny ile Lu-na'nın, kolları baslarının üstünde, yanından kosarak geçtiklerini gördü; ağır bir şey yüzünün yanına çarptı, ama Harry basını egmekle yetinip ileri doğru kostu; bir el onu omzundan yakaladı; Hermione'nin, "Sersemlet!" diye bağırıldığını duydu. El onu hemen bıraktı -

Doksan yedinci sıranın somundaydılar; Harry saga döndü ve bu sefer gerçekten var gücüyle kosmaya başladı; hemen arkasında ayak sesleri duyuyordu, Hermione'nin sesi Nevüle'i daha hızlı kosmaya tesvik ediyordu; tam karşılarında, içeri girdikleri kapı aralıktı; Harry fanusun pırlıltısını görebiliyordu; kehaneti hâlâ elinde sıkı sıkı tutmuş, emniyete almış halde kapıdan kosarak geçti ve kapıyı arkalarından kapatmadan önce diğerlerinin de esikten hızla geçmelerini bekledi -

1010
"Colloportus!" dedi Hermione soluk soluga, kapı garip bir ezilme sesiyle kendini mühürledi.

"Diğerleri - diğerleri nerde?" dedi Harry soluk soluga.

Ron, Luna ve Ginny'nin önlerinde olduğunu, bu odada onları beklediklerini görmeyi ummuydu, ama odada kimse yoktu.

"Yanlış yöne gitmiş olmalılar!" diye fısıldadı Hermione, yüzünde bir dehset ifadesi vardı.

"Dinleyin!" diye fısıldadı Neville.

Az önce mühürledikleri kapının arkasından ayak sesleri ve bağırtilar geldi; Harry kulagını kapıya koyup dinledi ve Lucius Malfoy'un kükredigini duydu: "Bırakın Nott'u, bırakın onu, diyorum - kehanetin kaybolmasına kıyasla onun yaraları Karanlık Lord'un umrunda bile olmaz. Jugson, buraya dön, örgütlenmemiz gerek! İkiser ikiser ayrılıp onları arayacağız; unutmayın, kehaneti alana kadar Potter'a nazik davranın, gerekirse öbürlerini öldürebilirsiniz - Bellatrix, Rodolphus, siz sola gidin; Crabbe, Rabastan, saga - Jugson, Dolohov, tam karşıdaki kapıya -Macnair ve Avery, buradan - Rookvwood, sen oraya - Mul-ciber, benimle gel!"

"Ne yapacağız?" diye sordu Hermione Harry'ye, zangır zangır titriyordu.

"Eh, en azından, burada durup bizi bulmalarını beklemeyeceğiz," dedi Harry. "Su kapıdan uzaklasalım."

Mümkün olduğu kadar sessizce kostular, minik yumurtanın çatladığı ve yeniden eski haline döndüğü ısıltılı fanusun yanından geçip çıkısa, diğer uçtaki daire şeklindeki hole doğru gittiler.

Neredeyse oraya varmışlardı ki,

Page 378

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

1011

Harry büyük ve ağır bir şeyin, Hermione'nin büyüyle kapattığı kapıya çarptığını duydu.

"Yana çekilin!" dedi hasin bir ses. "Alohomora!"

Kapı hızla açılırken Harry, Hermione ve Neville masaların altına daldılar. İki Ölüm Yiyen'in ayaklarının hızla hareket ettiğini ve küppelerinin eteginin kendilerine yaklaştığını görüyorlardı.

"Dosdogru hole gitmiş olabilirler," dedi hasin ses.

"Masaların altına bak," dedi diğeri.

Harry, Ölüm Yiyen'lerin dizlerinin büküldüğünü gördü; asasını masanın altından uzatıp,

"SERSEMLET." diye bağırıldı.

Kırmızı bir ısın fısırdı, en yakındaki Ölüm Yiyen'e çarptı; Ölüm Yiyen geriye doğru, sarkaçlı büyük bir saatin üstüne düştü, onu da yere düşürdü. İkinci Ölüm Yiyen, Harry'nin büyüünden kurtulmak için yana zıpladı ve asasını, daha iyi nisan alabilmek için sürünerek masanın altından çıkmakta olan Hermione'ye doğrulttu.

"Avada -"

Harry yüzüstü ileri doğru atladı ve Ölüm Yiyen'i diz hizasından yakalayarak devrilmesine ve hedefi sasırmasına sebep oldu. Neville, yardım etme telası içinde bir masayı yıktı; dövüsen ikiliye asasını çalgınca doğrultarak bağırıldı:

"EXPELLMORMITS/"

Hem Harry'nin, hem de Ölüm Yiyen'in asaları ellerinden fırladı, Kehanet Salonu'nun girişine doğru süzüldü; her ikisi de toparlanıp asalarının arkasından atıldılar, Ölüm Yiyen önde, Harry hemen arkasındaydı; yaptığın-

1012

dan besbelli dehsete düşen Neville ise en arkadan geliyordu.

"Çekil önümden, Harry!" diye haykırdı Neville, belli ki zararı telafi etmeye kararlıydı.

O yeniden nisan alıp bağırırken, Harry kendini yana attı.

"SERSEMLET/"

Kırmızı ısın, Ölüm Yiyen'in omzunun hemen üstünden uçtu ve çeşitli biçimlerde kum saatleriyle dolu, vitrinli bir dolaba çarptı; dolap yere düştü, açıldı, her tarafa camlar saçıldı; sonra yeniden yay gibi doğrulup duvara yaslandı, tamamen düzelmiş haldeydi; derken yine düştü, parçalandı - Ölüm Yiyen, pırıldayan fanusun yanında yerde duran asasını kapmı. Adam dönerken Harry baska bir masanın arkasına daldı. Adamın maskesi kaymı, göremiyor-du; bostaki eliyle onu çıkartıp haykırdı: "SER-"

"SERSEMLET!" diye bağır, onlara henüz yetismis olan Hermione. Kırmızı ısın, Ölüm Yiyen'i göğsünün ortasından vurdu; kolları hâlâ havada, donup kalan ve asası bir tıkırtıyla yere düşen adam, arka üstü fanusa dogru yığıldı. Harry bir gümbürtü duymayı bekliyordu, adamın cama çarpmasını ve fanustan yere kaymasını bekliyordu; oysa Ölüm Yiyen'in bası, sanki bir sabun köpüğüne gö-mülürmüs gibi fanusun yüzeyine gömüldü; ve masanın üstüne sırtüstü serilmiş halde, bası pırıldayan rüzgârı dolu fanusun içinde, kalakaldı.

"Accio asal" diye bağır, Hermione. Harry'nin asası karanlık bir kösedden fırlayıp eline geldi, Hermione de onu Harry'ye attı.

1013

"Sagol," dedi Harry. "Tamam, simdi dışarı -"

"Suna bakın!" dedi Neville, dehset içinde. Ölüm Yi-yen'in fanustaki basına gözlerini dikmis bakıyordu.

Üçü birden yeniden asalarını çıkardılar, ama hiçbiri kullanmadı; hepsi ağızları açık, afallamış halde, adamın basına neler olduguna bakıyordu.

Hızla küçülüyor, gittikçe kellesiyor, siyah saçları ve kirli sakalı kafatasının içine çekiliyordu; yanakları düz-günlesiyor, kafatası yuvarlak hale geliyor ve seftali gibi ince tüylerle kaplanıyordu... Yerinden kalkmaya çabalayan Ölüm Yiyen'in kalın, kaslı boynu üzerinde, çok acayip görünen bir bebek bası duruyordu simdi; ama daha onlar ağızları açık bakarlar, bas siserek eski orantısına ulaştı yine; tepesinden ve yanaklarından kalın siyah kıllar fıskırıyordu...

"Zaman," dedi Hermione husu içinde. "Zaman ..."

Page 379

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Ölüm Yiyen çirkin kafasını, toparlamak istercesine yeniden salladı, ama daha kendine gelemeden kafası yeniden ufalmaya, bebeklesmeye başladı...

Yakındaki bir odadan bir feryat duyuldu, sonra bir gümbürtü koptu, biri çığlık attı.

"RON?" diye bağır, Harry, gözlerinin önünde meydana gelen canavarca dönüşüme hemen sırtını dönerek. "GINNY? LUNA?"

"Harry!" diye çığlık attı Hermione.

Ölüm Yiyen basını çekip fanustan çıkarmı. Görünüsü son derece garipti, minik bebek bası avaz avaz haykırırken, kalın kolları her yönde tehlikeli bir sekilde savru-luyordu, Harry'yi kıl payı ıskaladı, Harry hemen basını

1014

egdi. Asasını kaldırdı, ama hayretle Hermione'nin kolunu tuttuğunu gördü.

"Bir bebege zarar veremezsin!"

Bunu tartışacak vakit yoktu; Harry, Kehanet Salo-nu'ndan, giderek yükselen, sayılan giderek artan ayak sesleri geldiğini duydu ve, biraz geç olsa da, bağırıp yerlerini belli etmemesi gerektiğini anladı.

"Hadi!" dedi. Sendeleyip duran çirkin bebek baslı Ölüm Yiyen'i arkalarında bırakarak odanın öbür ucundaki, siyah hole giden açık kapıya dogru fırladılar.

Yolun yarısına gelmişlerdi ki, Harry açık kapıdan, iki Ölüm Yiyen'in daha siyah odadan geçerek onlara dogru kostugunu gördü. Sola çark etti ve orası yerine küçük, karanlık, tıks tıks bir büroya girdi, kapıyı çarparak arkalarından kapattılar.

"Collo-" diye başladı Hermione, ama o daha büyüyü tamamlayamadan kapı hızla açıldı ve iki Ölüm Yiyen yıldırım gibi içeri daldı.

Bir zafer narasıyla ikisi birden haykırdı:

"IMPEDJMENTA/"

Harry, Hermione ve Neville'in üçü de arkaya dogru devrildiler; Neville masanın üstüne dogru savrulmustu, gözden kayboldu; Hermione bir kitaplığa çarptı ve anında, ağır kitaplardan oluşan bir selin altında kaldı; Harry'nin basının arkası tas duvara vurdu, gözlerinin önünde küçük ışıklar çaktı ve bir an gözleri karardı, tepki gösteremeyecek kadar afalladı.

"YAKALADIK ONU!" diye bagırdı Harry'nin en yakınındaki Ölüm Yiyen. "ARKADA BİR BÜRODAYIZ -"
1015

"Silencio!" diye haykırdı Hermione ve adamın sesi kısıldı. Maskesindeki delikten görünen ağzı hâlâ oynuyordu, ama ses çıkmıyordu. Yanındaki Ölüm Yiyen onu bir kenara savurdu.

"Petrificus Totalus!" diye bagırdı Harry, ikinci Ölüm Yiyen asasını kaldırırken. Adamın kolları ve ayakları birbirine yapıştı ve ileri, Harry'nin ayaklarının altındaki halıya yüzükoyun düştü; kazık gibiydi, kıpırdıyamıyordu.

"Aferin, Ha-"

Ama Hermione'nin az önce dilsiz bıraktığı Ölüm Yiyen asasıyla kırbaçlar gibi ani bir hareket yaptı; mor bir aleve benzeyen bir ısın Hermione'nin göğsünün içinden geçip gitti. Hermione sanki sasırmış gibi minik bir "Ah!" sesi çıkardı ve yere yığılıp hareketsiz kaldı.

"HERMİONE!"

Harry onun yanında diz çöktü, Neville ise asasını önünde tutmuş, masanın altından hızlı hızlı sürünerek Hermione'ye doğru geliyordu. Ölüm Yiyen, Neville'in bası ortaya çıkınca sert bir tekme savurdu - ayağı Neville'in asasını ikiye böldü ve yüzüne çarptı. Acıyla böğüren Neville, ağzını ve burnunu tutarak olduğu yerde büzüldü. Harry, asası havada hızla dönünce, Ölüm Yiyen'in maskesini parçalarcasına çıkarmış ve asasını dosdoğru kendisine yöneltmiş olduğunu gördü. Gelecek Posfasz'ndaki uzun, solgun ve çarpık yüzü tanıdı: Antonin Dolohov, Pre-wett'ları katletmiş olan büyücü.

Dolohov sırttı. Bos kalan eliyle önce Harry'nin hâlâ sıkı sıkı tuttuğu kehaneti, sonra kendini, sonra da Hermi-one'yi gösterdi. Konusamasa da, demek istediğini ancak

1016

bu kadar açık anlatabilirdi. Kehaneti bana ver, yoksa sonun onunki gibi olur...

Page 380

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"Verdiğim anda hepimizi öldürmeyeceksiniz sanki!" dedi Harry.

Kafasının içindeki bir panik uğultusu, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu; bir eli Hermione'nin henüz ılık olan omzundaydı, ama ona yakından bakmaya cesaret edemiyordu. N'olur ölmüş olmasın, n'olur ölmüş olmasın, öl-düyse benim suçum...

"Harry, n'abarsan y ab aba," dedi Neville masanın altından siddetle, ellerini indirip, kırıldığı her halinden belli burnunu, ağzına ve çenesine doğru akan kanı gösterdi, "bunu ona berbe sakın!"

O sırada kapının dışında bir gümbürtü koptu ve Do-lohov omzunun üstünden arkaya baktı - bebek baslı Ölüm Yiyen, bası ağlayarak, koca yumruklarını çevresindeki her seye kontrolsüz biçimde savurarak kapı ağzında belirmisti. Harry bu sanstan yararlandı:

"PETRIFICUS TOTALUS!"

Dolohov engel olamadan büyü ona çarptı. Arkadasının üstünden öne doğru devrildi, ikisi de tahta gibi sertti ve santim kıpırdıyamıyorlardı.

"Hermione," dedi Harry hemen, onu sarsarak. Bebek baslı Ölüm Yiyen kör kör ilerleyerek gözden kayboldu. "Hermione, kendine gel..."

"Ne yaptı ona?" dedi Neville. Masanın altından sürünerek çıkıp Hermione'nin öteki yanında diz çöktü, hızla sisen burnundan sakır sakır kan akıyordu.

"Bilmem..."

1017

Neville el yordamıyla Hermione'nin nabzını buldu.

"Nabzı adıyo, Harry, addıgıma ebinib."

Harry'nin içine öyle bir rahatlık dalgası yayıldı ki, bir an bası döndü.

"Sag mı?"

"Eved, sanırıb."

Bir duraklama oldu, Harry baska ayak sesi gelecek mi diye can kulagıyla dinledi, ama sadece yan odadaki bebek baslı Ölüm Yiyen'in inlemelerini ve körlemesine dolarken çıkardığı sesleri duydu.

"Neville, çıkıstan çok uzak degiliz," diye fısıldadı, "o daire seklinde odanın hemen bitisigindeyiz... eger baska Ölüm Yiyen gelmeden seni oradan geçirebilir ve doğru kapıyı bulursak, eminim ki Hermione'yi koridora çıkartıp asansöre bindirebilirsin... sonra da birini bulursun... alarm verirsin..."

"İyi aba sen n'abacaksın?" dedi Neville, kanayan burnunu yenine silip Harry'ye kaslarını çatarak.

"Digerlerini bulmam gerek," dedi Harry.

"O zaban ben de seninle bulurub," dedi Neville, kararlı bir sekilde.

"Ama Hermione -"

"Onu da alalıb," dedi Neville, yine kararlılıkla. "Ben dasırıb - sen benden iyi döbüsüyorsun -"

Ayaga kalktı ve Harry'ye dik dik bakarak Hermione'nin kollarından birini tuttu; bir an tereddüt ettikten sonra Harry de Hermione'nin diğer kolunu tutup onun gevsek bedenini Neville'in omuzlarına yerleştirmeye yardım etti.

1018

"Bekle," dedi Harry, Hermione'nin asasını yerden alıp Neville'in eline tutuşturarak, "bunu alsan iyi olur."

Yavas yavas kapıya doğru yürürlerken, Neville kendi asasının parçalarını bir tekmeyle savurdu. "Nineb beni öldürecek," dedi boğuk bir sesle, konuşurken burnundan kan saçılıyordu, "o, bababın eski asa-sıydı."

Harry kafasını kapıdan uzatıp dikkatle etrafa baktı. Bebek başlı Ölüm Yiyen bağırıyor, ona buna çarpıyor, sarkaçlı büyük saatleri deviriyor, masaları yıkıyor, feryat ediyordu, kafası karıştı; bu arada, Harry'nin, içinde Zaman Döndürücü'ler olduğundan süphelendiği cam vitrinli dolap düşmeye, parçalanmaya ve arkasındaki duvara yaslanıp kendisini tamir etmeye devam ediyordu. "Bizi hayatta fark etmez," diye fısıldadı Harry. "Gel... arkamdan ayrılma..."

Sessizce büroyu astılar ve geriye, şimdi tamamen terk edilmiş görünen siyah hole açılan kapıya doğru gittiler. Birkaç adım atmışlardı ve Neville Hermione'nin ağırlığı altında hafifçe sendeliyordu ki, Zaman Odası'nın kapısı arkalarından bam diye kapandı ve duvarlar bir kez daha dönmeye başladı. Harry'nin kısa süre önce basına aldığı darbe, dengesini bozuyor gibiydi; gözlerini kıstı,

Page 381

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

hafifçe sallanarak, duvarlar durana kadar öylece tuttu. Hermione'nin atesli çarpılarının kapılardan silinmiş olduğunu görünce yüregine indi.

"Ee, ne dersin, nere-"

Ama hangi yönü deneyeceklerine henüz karar vere-

1019

meden, sağ taraflarındaki bir kapı pat diye açıldı ve üç kişi içeri devrildi.

"Ron!" dedi Harry çatlak bir sesle. Onlara doğru kostu. "Ginny - hepiniz -?"

"Harry," dedi Ron, halsiz halsiz kıkırdarak öne atıldı, Harry'nin cüppesinin önünü yakaladı ve odak noktası kaymış gözlerle ona baktı, "burdasın iste... ha ha ha... komik görünüyorsun, Harry... adamakıllı benzetmişler seni..."

Ron'un yüzü bembeyazdı, ağzının kenarından koyu renk bir şey akıyordu. Bir an sonra dizlerinin bağı kesildi, ama hâlâ Harry'nin cüppesinin önünü sıkı sıkı tuttuğundan, Harry de bir tür selam verir gibi eğildi.

"Ginny?" dedi Harry korkuyla. "Ne oldu?"

Ama Ginny basını iki yana salladı ve yaslandığı duvardan yere doğru kayarak oracığa oturdu, kesik kesik nefes alıyor, ayak bileğini tutuyordu.

"Sanırım ayak bileği kırıldı, bir şeyin çat ettiğini duydum," diye fısıldadı Luna, onun üzerine eğilerek. İçlerinde bir tek o, hasar almamış gibi görünüyordu. "Dört tanesi bizi gezegenlerle dolu karanlık bir odaya kadar kovaladı; çok garip bir yerdi, öylece karanlıkta süzülüyorduk bazen-"

"Harry, Uranüs'ü yakından gördük!" dedi Ron, hâlâ halsiz halsiz kıkırdıyordu. "Anladın ya, Harry? Uranüs'ü gördük - ha ha ha -"

Ron'un ağzının kenarında bir kan kabarcığı sisti ve patladı.

"- neyse, içlerinden biri Ginny'nin ayakta yakaladı,

1020

ben Eksiltme Laneti yapıp Plüton'u suratında patlattım, ama..."

Luna eliyle umutsuzca, çok zorlukla nefes alan, gözleri halen kapalı Ginny'yi işaret etti.

"Peki ya Ron?" dedi Harry korkuyla, Ron hâlâ onun cüppesinin önüne tutunarak kıkırdamaya devam ediyordu.

"Ona ne yaptılar, bilmiyorum," dedi Luna üzgün üzgün, "ama biraz tuhaflaştı, yanımızda getirmekte bile çok zorluk çektim."

"Harry," dedi Ron, Harry'nin kulagını kendi ağzına doğru çekerek ve hâlâ halsizce kıkırdarak, "bu kız kim, biliyor musun, Harry? Laklak o... Laklak Lovegood... ha ha ha..."

"Burdan çıkmak zorundayız," dedi Harry kararlı bir şekilde. "Luna, Ginny'ye yardım edebilir misin?"

"Evet," dedi Luna, emniyette olsun diye asasını kulagının arkasına yerleştirdi, sonra da kolunu Ginny'nin beline dolayarak onu ayaga kaldırdı.

"Bileğim sadece, kendim yürüyebilirim!" dedi Ginny sabırsızlıkla, ama bir an sonra yana doğru yığılmış ve destek için Luna'ya sarılmıştı. Harry, tıpkı birkaç ay önce Dudley'ye yaptığı gibi, Ron'un kolunu omzuna koydu. Dönüp baktı: İlk seferinde doğru çıkışı bulma ihtimalleri on ikide birdi -

Ron'u kapıya doğru çektir; bir iki metre kalmıstı ki, holün öbür tarafından bir baska kapı açıldı ve basını Bellatrix'in çektiği üç Ölüm Yiyen hızla içeri girdi.

"Buradalar iste!" diye haykırdı Bellatrix.

1021

Odada Sersemletme Büyüleri uçtu: Harry önündeki kapıya vurup geçti, Ron'u fırlattı, sonra da eğilerek, Neville'e Hermione'yi tasımda yardım etmek için geri döndü; esigi tam vaktinde geçip kapıyı Bellatrix'in suratına çarptılar.

"Colloportus!" diye haykırdı Harry ve üç vücudun öbür yandan kapıya çarptığını duydu.

"Fark etmez!" dedi bir erkek sesi. "Baska yolları da var - BULDUK ONLARI, BURADALAR!"

Harry arkasına döndü; Beyin Odası'na dönmüşlerdi ve tabii ki bütün duvarlarda kapılar vardı. Arkalarındaki holde ayak seslerinin artmasından, oradaki Ölüm Yiyen'lere baskalarının da katıldığını anladı.

"Luna - Neville - yardım edin bana!"

Page 382

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Üçü odada kosturarak kapıları mühürlediler; Harry bir sonraki kapıya yetisme telası içinde bir masaya çarptı, üstünden yuvarlandı.

"Colloportus!"

Dışarıdan kovan ayak sesleri geliyordu, ara sıra ağır bir vücut kapılardan birine çarpıyor, kapı gıcırdayıp titriyordu. Luna ve Neville karşı duvardaki kapıları büyülü-yorlardı - sonra, tam Harry odanın öbür ucuna vardığında, Luna'nın bağırıldığını duydu:

"Collo- aaaaaahh..."

Döndüğünde, onu havada uçarken gördü; bes Ölüm Yiyen onun vaktinde yetisemediği kapıdan içeri dalıyorlardı; Luna bir masaya çarptı, üzerinden kayıp öbür tarafından yere düştü ve Hermione kadar hareketsiz halde yığılıp kaldı.

"Potter'ı yakalayın!" diye haykırdı Bellatrix, ona doğru-

1022

ru kosarak; Harry ona sasırtmaca verdi ve odanın öbür yanına doğru fırladı; kehanetin isabet alacağından korktukları sürece emniyette sayılırdı -

"Hey!" dedi Ron, sendeleyerek ayağa kalkmış, kıkırdayarak, sarhos gibi yalpalayarak Harry'ye doğru geliyordu. "Hey, Harry, burada beyinler var, ha ha ha, tuhaf değil mi, Harry?"

"Ron, çekil yoldan, yere yat -"

Ama Ron esasını depoya doğrultmuştu bile.

"Cidden, Harry, beyinler var - bak - Accio beyini"

Sahne bir an için dondu sanki. Harry, Ginny, Neville ve Ölüm Yiyen'lerin her biri, kendilerine engel olamaya-rak deponun tepesini seyrettiler: Bir beyin, sıçrayan bir balık gibi yeşil sıvıdan fırladı, bir an havada asılı kaldıktan sonra Ron'a doğru süzüldü. Gelirken dönüp duruyor, içinden, hareket eden görüntülerle kaplı seritlere benzer bir şeyler çıkıyor, film makaraları gibi açılıyordu -

"Ha ha ha, Harry, baksana suna -" dedi Ron, beynin, cafacalı bağırsaklarını kusmasını izleyerek.

"Harry, gel de dokun suna; eminim ki acayip -"

"RON, HAYIR!"

Harry, Ron'un, beynin arkasında uçusan düşünce dokunaçlarına değmesi halinde ne olacağını bilmiyordu, ama iyi bir şey olamayacağından emindi. İleri atıldı, oysa Ron uzanan elleriyle beyni yakalamıştı bile.

Derisine temas ettikleri anda, dokunaçlar Ron'un kollarına ip gibi dolanmaya başladılar.

"Harry, bak n& olu- Hayır - hayır - hosuma gitmedi bu - hayır, dur - dur -"

1023

İnce seritler şimdi Ron'un göğsüne dolanıyordu; beyin ona bir ahtapotun gövdesi gibi sıkıca sarılırken, Ron seritleri çekip koparmaya çalışıyordu.

"Diffindo!" diye haykırdı Harry, dokunaçlar gözlerinin önünde Ron'u sıkı sıkı sarmadan önce onları koparmaya çalışarak, ama kopmadılar. Ron düştü, onu bağlayan seritlere vuruyordu halâ.

"Harry, bogacak onu!" diye bağırıldı Ginny, kırık bileği yüzünden yerde hareketsiz kalmıştı - o sırada Ölüm Yi-yen'lerden birinin esasından kırmızı bir ısın uçu ve Ginny'nin yüzünün tam ortasına isabet etti. Ginny yana devrildi ve orada baygın kaldı.

"SERSEBLED!" diye haykırdı Neville, hızla arkasını dönüp Hermione'nin esasını üstlerine gelen Ölüm Yi-yen'lere doğru sallayarak, "SERSEBLED! SERSEBLED!"

Ama hiçbir şey olmadı.

Ölüm Yiyen'lerden biri kendi Sersemletme Büyüsü'nü Neville'e nisanladı, birkaç santim farkla

iskaladı. Simdi bes Ölüm Yiyen'le sadece Harry ve Neville mücadele ediyordu, Ölüm Yiyen'lerden iki tanesinin yolladığı oka benzeyen gümüşü renkte ısınlar onlara isabet etmedi, ama arkalarındaki duvarda kraterler açtı. Bellatrix Lestrange dosdogru üstüne kosunca Harry kaçtı; kehaneti yukarıda, basının üstünde tutarak odanın öbür yanına bir kosa kopardı; tek düşünebildiği, Ölüm Yiyen'leri ötekilerden uzaya çekmekti.

İse yaramısa benziyordu; onun arkasından fırladılar, sandalyelerle masaları havaya savuruyor, ama kehanete zarar verecekleri korkusuyla onu büyülemeye cesaret ede-

1024

Page 383

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

iniyorlardı. Harry de halen açık olan tek kapıdan, Ölüm Yiyen'lerin içeri girdikleri kapıdan dışarı fırladı; içinden, Neville'in Ron'un yanında kalması ve onu kurtarmanın bir yolunu bulması için dua ediyordu. Yeni odanın birkaç metre içine girmisti ki, döşemenin yok olduğunu hissetti -

Dik tas basamaklardan düşüp duruyordu, sonuncuya kadar her basamakta zıpladı ve solugunu kesen bir darbeye, bir platform üzerinde tasta kemerin durduğu çukura sırtüstü yapıştı. Bütün oda Ölüm Yiyen'lerin kahkahalarıyla çınlıyordu: Basını kaldırıp bakınca, Beyin Odası'nda olan bes tanesinin aşağı, ona doğru geldiklerini gördü; bu arada bir o kadan da başka kapılardan girmiş, basamaktan basamaga atlayarak yaklaşıyorlardı. Harry ayaga kalktı, ama bacakları öyle bir titriyordu ki, onu güç bela taşıyorlardı. Kehanet hâlâ, mucizevi bir şekilde kırılmamış halde, sol elindeydi, sağ elinde ise esasını sıkı sıkı tutuyordu. Etrafa bakarak geriledi, bütün Ölüm Yiyen'leri görüş alanında tutmaya çalıştı. Bacaklarının arkası sert bir seye çarptı: Kemerin durduğu platforma gelmişti. Geri geri oraya tırmandı.

Ölüm Yiyen'lerin hepsi durdu, ona baktılar. Bazıları onun kadar hızla soluyordu. Bir tanesi kan revan içindeydi; Beden-Baglama Laneti'nin etkisinden kurtulmuş olan Dolohov, esasını doğrudan Harry'nin yüzüne doğrultmuş halde, pis pis sırtıyordu.

Lucius Malfoy, maskesini çıkararak, "Potter, yarıs sona erdi," dedi tembel tembel, "simdi uslu bir çocuk ol da su kehaneti bana ver."

"Ötekiler - ötekileri bırakın gitsinler, o zaman veririm!" dedi Harry umutsuzca.

1025

Ölüm. Yiyenlerden bazıları güldü.

"Pazarlık edecek durumda degilsin, Potter," dedi Lucius Malfoy, solgun yüzü zevkten pembeleşti.

"Görüyorsun, biz burada on kişiyiz, sense bir kisisin... yoksa Dumbledore sana saymasını öğretmedi mi?"

"Dek basına değil o!" diye haykırdı tepelerinden bir ses. "Ben hâlâ yanmdayıb!"

Harry'nin içi cız etti: Neville tas sıraların üstünden onlara doğru sürünerek geliyor, titreyen elinde Hermi-one'nin esasını sıkı sıkı tutuyordu.

"Neville - hayır - Ron'a dön -"

"SERSEBLED!" diye haykırdı Neville yeniden, esasını sırayla her Ölüm Yiyen'e doğrultarak.

"SERSEBLED! SER-SEB-"

Ölüm Yiyen'lerin en iriyarlarından biri Neville'i arkasından kavradı, kollarını iki yanına yapıştırdı. Neville debelendi, tekme attı; Ölüm Yiyen'lerin birçoğu güldü.

"Longbottom, değil mi?" diye pis pis güldü Lucius Malfoy. "Eh, büyükannen aile üyelerini bizim davamıza kaptırmaya alışkındır... ölümün onun için büyük bir sok olmayacak."

"Longbottom mı?" diye tekrarladı Bellatrix, zayıf yüzünü gerçekten kötücül bir gülümseme aydınlattı. "Bak sen, annen ve babanla tanışma zevkine erismistim, çocuk."

"BİLİYORUB!" diye kükredi Neville ve onu esir almış Ölüm Yiyen kollarını dolayıp vücudunu kıstırdığı halde öyle canla başla mücadele etti ki, Ölüm Yiyen, "Sersemletin sunu!" diye bağırды.

1026

"Yo, yo, yo," dedi Bellatrix. Önce Harry'ye, sonra Neville'e bakarken kendinden geçmiş, heyecanlı canlanmış gibi görünüyordu. "Hayır, bakalım Longbottom annesiyle babası gibi çözülmenden önce ne kadar dayanabilecek... tabii, Potter bize kehaneti vermek istemiyorsa."

"SAKIN ONLARA BERME!" diye kükredi Neville, kendini kaybetmiş gibiydi, Bellatrix ona ve onu tutan kişiye esası havada yaklaşıırken, tekme atıp kıvranıyordu. "SAKIN ONLARA BERME, HARRY!" Bellatrix esasını kaldırdı. "Crucio!"

Neville çığlık attı, bacakları göğsüne doğru çekildi ve onu esir almış Ölüm Yiyen'in kollarında bir an havada asılı kaldı. Ölüm Yiyen onu bıraktı; Neville, her tarafı segirip acı içinde çığlıklar atarak yere düştü.

"Bu sadece tadımlıktı!" dedi Bellatrix, esasını kaldırıp Neville'in çığlıklarını durdurdu. Neville simdi

aglayarak onun ayakları dibinde yatıyordu. Bellatrix dönüp Harry'ye baktı. "Evet, Potter, ya bize kehaneti verirsin ya da küçük arkadaşının acı içinde ölmesini seyredersin!"

Harry'nin düşünmesine gerek yoktu; seçeneği kalmamıştı. Onu tutan elinin ısıyla sıcak hale

Page 384

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

gelmiş kehaneti ileri uzattı. Malfoy almak için ileri atıldı.

Derken, yukarıda bir yerde iki kapı hızla açıldı ve odaya bes kişi daha girdi: Sirius, Lupin, Moody, Tonks ve Kingsley.

Malfoy döndü, asasını kaldırdı, ama Tonks ona bir Sersemletme Büyüsü yollamıştı bile. Harry, büyü değdi mi degmedi mi diye bakmadı, yoldan çekilmek için platformdan aşağı uçtu. Çökük zemine doğru basamak basamak at-

1027

layarak inerken büyüler yağdıran Yoldaslık üyelerinin ortaya çıkmasıyla Ölüm Yiyen'lerin dikkati tamamen dağılmıştı. Kosusan vücutların, ısık çakışlarının arasında Harry, Neville'in yerde süründüğünü gördü. Bir kırmızı ısından daha kaçındı ve Neville'e ulaşmak için yüzükoyun yere atladı.

"İyi misin?" diye bağırdı, bir büyü daha baslarının birkaç santim yukarisından vınlarken.

"Eved," dedi Neville, ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ya Ron?"

"Sanırım iyi - ben çıktığımda hâlâ beyinle bogusuyordu -"

Aralarındaki tas zemin, bir büyü'nün çarpmasıyla patladı, Neville'in elinin sadece birkaç saniye önce olduğu yerde bir krater açtı; ikisi sürünerek oradan uzaklaştılar; derken, nereden geldiği belli olmayan kalın bir kol Harry'yi boynundan yakalayıp havaya kaldırdı, ayak parmakları nerdeyse yere degmiyordu.

"Ver onu bana," diye homurdandı bir ses kulagında, "kehaneti bana ver -"

Adam Harry'nin nefes borusuna öyle bir bastırıyordu ki, Harry soluk alamıyordu. Sulanan gözleriyle, Sirius'un üç metre ötede bir Ölüm Yiyen'le düello yaptığını gördü; Kingsley iki tanesiyle birden dövüşüyordu; hâlâ basamakların ortasında bir yerde olan Tonks, Bellatrix'e alev alev büyüler yolluyordu - kimse Harry'nin ölmekte olduğunun farkında değil gibiydi. Asasını geriye, adamın boğruüne doğru çevirdi, ama büyü'lü bir söz söyleyecek solugu kalmamıştı ve adamın bos eli de Harry'yi yokluyor, kehaneti tutan eline yaklaşıyordu -

1028

"AAAHH!"

Neville birden ortaya çıkmış, üstlerine atlamıştı; büyü'lü sözleri söyleyecek durumda olmadığından, Hermione'nin asasını Ölüm Yiyen'in maskesindeki göz deligine sokmuştu. Adam acıyla uluyarak bir anda Harry'yi bıraktı. Harry dönüp ona baktı ve bir solukta büyü'lü sözleri söyledi:

"SERSEMLET/"

Ölüm Yiyen arka üstü düştü, maskesi kaydı: Sahga-ga'yı öldürmeye gelen Macnair'di bu, gözlerinden biri sismis, kan içindeydi.

"Sagol!" dedi Harry Neville'e, onu çabucak yana çekerek. Sirius ile Ölüm Yiyen yanlarından hızla geçmişti, öyle siddetle düello ediyorlardı ki, asaları bulanık görünüyordu. Derken Harry'nin ayağı yuvarlak ve sert bir seye degip kaydı. Bir an kehaneti düşürdüğünü sandı, ama sonra Moody'nin sihirli gözünün zeminde dönerek uzaklaştığını gördü.

Sahibi yan yatıyordu, basından kanlar akıyordu ve ona saldıran kişi şimdi Harry ve Neville'e saldırıyordu: Dolohov'du bu, uzun solgun yüzü zevkle çarpılmıştı.

"Tamntallegra!" diye haykırdı, asasını Neville'e doğru tutarak; bacakları anında bir tür hummalı step dansı yapmaya başlayan Neville, dengesi bozularak yeniden yere düştü. "Simdi, Potter -" Asasıyla Hermione üzerinde kullandığı kırbaçlama hareketinin aynısını yaparken, Harry, "Protego!" diye bağırdı.

Yüzünden küt kenarlı bıçak gibi bir seyin geçtiğini

1029

hissetti; siddetinden yanlamasına yere devrildi ve Neville'in sarsılan bacakları üzerine düştü, ama Kalkan Büyüsü, Dolo-hov'un büyü'sünü büyük ölçüde engellemiştir.

Dolohov yeniden asasını kaldırdı. "Accio keha-"

Sirius bir anda orada belirdi, omzuyla Dolohov'a vurdu ve onu savurarak yoldan çekti. Kehanet yeniden Harry'nin parmaklarının ucuna kadar gitmişti, ama onu tutmayı basardı. Simdi Sirius ve Dolohov düello yapıyorlardı, asalan kılıç gibi parlıyor, uçlarından kıvılcımlar fırlatıyor -

Page 385

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Dolohov, Harry ve Hermione üzerinde kullandığı kırbaçlama hareketinin aynısını yapmak için esasını geri çekti. Harry ayaga fırlatarak haykırdı: "Petrificus Totalus!" Bir kez daha, kollarıyla bacakları birbirine yapışan Dolohov geriye doğru devriliş küt diye sırtüstü düştü.

"Temiz iş!" diye bağırdı Sirius, bir çift Sersemletme Büyüsü onlara doğru uçarken Harry'nin kafasını aşağı iterek. "Şimdi buradan çıkmanı istiyorum -"

İkisi birden yeniden eğildiler; yeşil bir ışın Sirius'u sıyrıp geçti. Harry odanın karşısında Tonks'un tas merdivenin ortalarında bir yerden düştüğünü, gevsek bedeninin basamaktan basamaga yuvarlandığını ve Bellatrix'in muzaffer bir şekilde yeniden arbedeye katılmak için geriye kostugunu gördü.

"Harry, kehaneti al, Neville'i yakala ve kaç!" diye haykırdı Sirius, Bellatrix'in yanına gitmek için kosarak. Harry daha sonra ne olduğunu görmedi; Kingsley, çöpür ve artık maskesiz Rookwood'la çarpışarak görüş alanından geçti; Harry kendini Neville'e doğru atarken ışının üstünden yeşil bir ışın daha uçtu -

1030

"Ayaga kalkabilir misin?" diye bağırdı, bacakları kontrol dışı hareketlerle sarsılan ve segiren Neville'in kulagina. "Kolunu boynuma dola -"

Neville öyle yaptı - Harry onu zorlukla kaldırdı - Neville'in bacakları hâlâ her yönde uçuşuyordu, onu taşıyorlardı. O sırada bir adam sanki havadan düsmüş gibi üstlerine atladı: İkisi de geriye devrildi, Neville'in bacakları sırtüstü dönmüş bir böceğinkiler gibi çılgınca çırpınıyordu. Harry sol kolunu havaya kaldırarak, küçük cam topu parçalanmaktan korumaya çalıştı.

Kulagında Lucius Malfoy'un sesi, "Kehanet, kehaneti ver bana, Potter!" diye hırladı ve Harry, Malfoy'un esasının ucunun kaburgalarının arasını şiddetle dürttüğünü hissetti.

"Hayır - kalk - üstümden... Neville - tut sunu!"

Harry kehaneti karşıya attı, Neville sırtının üstünde kendini döndürdü ve küreyi göğsüyle aldı. Malfoy bu sefer esasını Neville'e doğrulttu, ama Harry kendi esasını omzunun üstünden uzatıp onun vücuduna bastırarak bağırdı: "İmpedimenta!"

Malfoy sırtından uçup gitti. Harry yeniden ayaga kalkmaya hamle ederken etrafına baktı ve Malfoy'un, şimdi Sirius ve Bellatrix'in düello ettikleri platforma çarptığını gördü. Malfoy esasını yeniden Harry ve Neville'e doğrulttu, ama o daha nefesini toparlayıp darbesini indi-remeden, Lupin aralarına atladı.

"Harry, diğerlerini topla ve GİT!"

Harry, Neville'i çüppesinin omzundan yakalayıp olduğu gibi tas basamakların ilk sırasına kaldırdı; Neville'in bacakla-

1031

n segiriyor, titriyor, ağırlığını taşıyamıyordu; Harry onu yeniden var gücüyle kaldırdı, bir basamak daha tırmandılar -

Bir büyü, Harry'nin topugunun yanında tas sıraya vurdu; sıra toz haline geldi. Harry bir alt basamaga düştü. Neville yere çökmüştü, bacakları hâlâ titriyor, çırpınıyordu. Kehaneti cebine attı.

"Hadi gel!" dedi Harry umutsuzca, Neville'in çüppesini çekerek. "Bacaklarınla itmeye çalış, hadi -"

Olaganüstü bir çabayla onu bir daha kaldırdı, Neville'in çüppesi sol dikislerinden boylu boyunca yırtıldı - cam elyafından küçük küre cebinden düştü ve ikisi de yakalayama-dan, Neville'in debelenen ayaklarından biri onu tekmeledi; küre üç metre kadar sağ taraflarına yuvarlandı ve altlarındaki basamaga çarpıp parçalandı. Her ikisi de, bu olaydan iyice afallamış halde kürenin kırıldığı yere bakarken, muazzam ölçüde büyümüş gözleri olan inci beyazı bir şekil havaya yükseldi, ama onu baska fark eden olmadı. Harry onun ağzının kıpırdadığını görüyordu, ne var ki, çevrelerindeki gümbürtü, feryatlar ve çılgınlıklar arasında, kehanetin tek kelimesini bile duymadı. Şekil konuşmayı bıraktı ve yokluk içinde eridi.

"Harry, çok özür dilerim!" diye bağırdı Neville, bacakları debelenmeyi sürdürürken yüzü keder içindeydi. "Çok özür dilerim, Harry, öyle olsun işte -"

"Önemi yok!" diye bağırdı Harry. "Sen ayaga kalkmaya çalış yeter, gidelim bura -"

"Dumbledore!" dedi Neville, Harry'nin omzunun üstünden bakarak; terli yüzü aniden kendinden geçmiş gibi ısıldadı.

Page 386

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

1032

"Ne?"

"DUBBLEDORE!"

Harry dönüp Neville'in gözlerini diktığı yere baktı. Tam tepelerinde, Beyin Odası'na açılan kapının çerçevesi içinde, esasını kaldırmış, yüzü beyaz ve korkunç öfkeli, Albus Dumbledore duruyordu. Harry vücudunun her zerresinden bir tür elektrik akımının geçtiğini hissetti -kurtulmuşlardı. Dumbledore hızla basamaklardan indi, Neville'in ve artık oradan gitmeyi düşünmeyen Harry'nin yanından geçti. En yakındaki Ölüm Yiye'nler onun orada olduğunu fark edip de diğerlerine seslendiklerinde, Dumbledore basamakların altına inmişti bile. Ölüm Yiye'lerden biri kaçmaya çalıştı, karsısındaki tas basamaklardan yukarı maymun gibi tırmandı. Dumbledore'un büyüsü, sanki görünmez bir misinayla yakalamış gibi rahatlıkla ve çabasız-ca geri çekti onu. Artık sadece bir çift düello ediyordu, belli ki yeni gelenin farkında degildiler. Harry Sirius'un, Bellatrix'in kırmızı ısınından kaçındığını gördü: Rakibine gülüyordu. "Hadi ama, daha iyisini yapabilirsin!" diye bağırıldı, sesi mağaramsı odada yankılandı. ikinci ısın tam gögsüne isabet etti.

Yüzündeki gülüş henüz silinmemisti, ama gözleri hayretle açıldı.

Harry Neville'i bıraktı, oysa bıraktığının farkında degildi. Dumbledore da platforma doğru döndüğünde, Harry yeniden basamaklardan aşağı sığıyordu, esasını da çıkarmıstı.

1033

Sirius'un düşmesi çok uzun sürdü sanki: Kemerden sarkan eski püskü tülün içinden arkaya doğru düşerken, bedeni zarif bir kavis çizdi.

Harry, vaftiz babası kadim kapıdan içeri düşüp tülün arkasında yok olurken, onun yıpranmış, vaktiyle yakışıklı olan yüzünde korku ve hayret karışımı bir ifade gördü; tül, siddetli bir rüzgâra kapılmış gibi bir an dalgalandı, sonra yine eski haline döndü.

Harry, Bellatrix Lestrange'in muzaffer çığlığını duydu, ama hiçbir anlamı olmadığını biliyordu - Sirius sadece kemerden içeri düşmüştü - şimdi öbür tarafta yeniden belirecekti...

Ama Sirius yeniden belirmedi.

"SİRİUS!" diye haykırdı Harry. "SİRİUS!"

Zemine yaklaşıırken, kesik kesik, içini yakan soluklar alıyordu. Sirius perdenin hemen arkasında olmalıydı. O, Harry, onu gerisingeri çekecekti...

Ama zemine erisip de platforma doğru kostuğunda, Lupin onu göğsünden yakalayıp geri çekti.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Harry -"

"Tut onu, kurtar onu, sadece öbür tarafa geçti!"

"- artık çok geç, Harry."

"Hâlâ ona erisebiliriz -" Harry bütün gücüyle ve siddetle mücadele ediyordu, ama Lupin onu bırakmadı...

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Harry... hiçbir şey... gitti..."

1034

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Korktuğu Tek Kisi

"Gitmedi!" diye feryat etti Harry.

İnanmıyordu; inanmayacaktı; bütün gücüyle Lu-pin'den kurtulmaya çalışıyordu. Lupin anlamıyordu; o perdenin arkasında insanlar saklıydı; Harry odaya ilk girdiğinde onların fısıldastıklarını duymustu. Sirius saklanıyordu, gözden uzaktaydı sadece -

"SİRİUS!" diye haykırdı. "SİRİUS!" "Geri dönemez, Harry," dedi Lupin, Harry'yi zapt etmeye

Page 387

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

çabalarken sesi çatlayarak. "Geri dönemez, çünkü öl-"

"ÖL - ME - Dİ!" diye kükredi Harry. "SİRİUS!" Etraflarında halâ hareket vardı, bosuna kosusturma, çakan büyüler. Harry için kuru gürültüden ibaretti, sekip yanlarından geçen lanetlerin önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu; yeter ki Lupin, yalnızca birkaç metre ötede, o eski perdenin arkasında duran Sirius birazdan ortaya çıkıp yeniden kavgaya katılmaya hevesli bir halde kara saçlarını arkasına atmayacakmış gibi yapmaktan vazgeçsin. Lupin, Harry'yi sürükleyerek platformdan uzaklastı]

1035

di. Hâlâ kemere bakmakta olan Harry, onu böyle beklettiği için Sirius'a kızmaya başlamıstı artık - Ama Lupin'den kurtulmak için debelenirken bile, aklının bir kösesi, Sirius'un onu daha önce hiç bekletmediğinin farkındaydı... Sirius, Harry'yi görmek için, ona yardım etmek için her şeyi tehlikeye atmıstı hep... Harry hayatı buna bağılıymış gibi feryat ederken Sirius o kemerin içinden çıkmıyorsa, bunun tek açıklaması, gerçekten geri dönemediydi... gerçekten -

Dumbledore geriye kalan Ölüm Yiye'nlerin çoğunu odanın ortasına toplamıştı, görünmez iplerle bağlanıp etkisiz hale getirilmiş gibiydiler; Deli-Göz Moody odanın bir ucundan sürünerek Tonks'un yerde yattığı noktaya gelmiş, onu kendine getirmeye çalışıyordu; platformun arkasında hâlâ ısıklar çakıyor, homurtular ve haykırıslar yükseliyordu - Kingsley fırlamış, Sirius'un Bellatrix'le düellosunu sürdürüyordu.

"Harry?"

Neville, basamaklardan tek tek kayarak Harry'nin durduğu yere gelmişti. Harry artık Lupin'den kurtulmaya çalışmıyordu, ama o yine de, önlem niyetine, Harry'nin kolunu bırakmamıştı.

"Harry... gerçekten çok üzgünüm..." dedi Neville. Bacakları hâlâ kontrolsüz şekilde dans ediyordu.

"O adab -Sirius Black, arkadaşın bıydı?"

Harry basını evet anlamında salladı.

"Dur bakalım," dedi Lupin usulca, esasını Neville'in bacaklarına doğrulttu ve, "Finite," dedi. Büyü kalktı: Neville'in bacakları yere indi ve hareketsiz kaldı. Lupin'in

1036

yüzü solgundu. "Haydi - haydi ötekileri bulalım, nerede, Neville?"

Lupin konuşurken kemere arkasını döndü. Sanki her sözcük ona acı veriyordu.

"Hepsi arka darafdalar," dedi Neville. "Ron'a bir beyin saldırdı, aba sanırız bir şey yok - Herbione baygın, aba kondrol eddik, nabızı adıyordu -"

Güm diye bir ses geldi ve platformun arkasında bir feryat koptu. Harry, Kingsley'nin acıyla haykırarak yere düştüğünü gördü: Dumbledore hızla o tarafa dönerken Bellatrix LeStrange sıvı. Dumbledore'un ona yolladığı büyüü savuşturdu; şimdi basamakların yarısına gelmişti -

"Harry - hayır!" diye bağırdı Lupin, ama Harry kolunu onun gevsemis elinden kurtarmıştı bile.

"SIRIUS'U ÖLDÜRDÜ!" diye böğürdü Harry. "ONU ÖLDÜRDÜ - BEN DE ONU ÖLDÜRECEĞİM!"

Ve fırlayıp tas basamakları tırmanmaya başladı; insanlar arkasından bağıyordu, ama umrunda değildi. Bellatrix'in cüppesinin eteği ileride gözden kayboldu ve tekrar beyinlerin yüzdüğü odaya girdiler...

Bellatrix omzunun üzerinden nisan alarak bir büyü yolladı. Depo havaya kalktı ve yana yattı.

İçindeki pis kokulu sıvı, Harry'nin üstüne sel gibi bosaldı; beyinler üzerinde kayıyor, hareket ediyordu, uzun ve renkli dokunaçlarını çevirmeye başlamışlardı, ama Harry, "Wingardium Leviosa!" diye bağıncı, üzerinden havaya uçtular. Kaya kaya kapıya doğru kostu; yerde inleyen Luna'nın üzerinden atladı, ona, "Harry - ne -?" diyen Ginny'nin yanından geçti, hâlâ halsizce kıkırdayan Ron'un ve baygın du-

1037

rumdaki Hermione'nin yanından geçti. Daire şeklindeki siyah odaya açılan kapıyı tuttuğu gibi çekip açtı ve Bellatrix'in odanın karşı tarafındaki bir kapıdan geçerek kaybolduğunu gördü; ötesinde, asansörlere giden koridor gözüküyordu.

Fırladı/ ama Bellatrix kapıyı arkasından kapamış, duvarlar dönmeye başlamıştı bile. Harry bir kez

Page 388

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

daha, samdanlardan gelen yol yol mavi ışıla çevriliydi.

Duvar gümbürdeyerek yeniden dururken, "Çıkış nerede?" diye bağırdı çaresizlik içinde. "Çıkış kapısı nerede?"

Sanki oda da onun sormasını bekliyordu. Tam arkasındaki kapı savrulup açıldı, önünde asansörlere giden, mesalelerle aydınlatılmış ve bombos koridor uzanıyordu. Kostu...

İleride bir asansörün tıkrıdadığını duyabiliyordu; koridordan son süratle geçti, köseyi hızla döndü ve ikinci bir asansör çağırma için düğmeyi yumrukladı. Asansör tangır tungur alçaldı, alçaldı; parmaklıklar iki yana doğru kayıp açıldı ve Harry içeri dalıp bu sefer de "Atriyum" yazan düğmeye vurdu. Kapı kapandı ve Harry yükselmeye başladı...

Parmaklıklar tam olarak açılmadan, iterek zorla dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Bellatrix neredeyse koridorun öbür ucundaki telefon asansöründeydi, ama Harry oraya doğru kosarken arkasına baktı ve ona bir büyü daha yolladı. Harry, Sihirli Kardeşler Fıskıyesi'nin arkasına girdi: Büyü, yanından vınlayarak geçip Atriyum'un öbür ucundaki dövme altından parmaklıklara vurdu, onları çan gibi

1038

çınlattı. Baska ayak sesi gelmiyordu. Bellatrix kosmayı bırakmıştı. Harry heykellerin arkasında

egilip kulak kesildi.

"Harry, pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım!" diye seslendi Bellatrix, bebek taklidi yaparak. Sesi cilalı ahsap zeminde yankılandı. "E niye pesimden geldin o zaman? Buraya sevgili kuzenimin intikamını almaya geldin sanıyordum!"

"Onun için geldim!" diye bağırdı Harry. Odanın her tarafında yirmi kadar hayalet Harry, geldim! geldim! geldim! diye tekrar etti.

"Aaaa... onu seviyor muydun, minik bebek Potter?"

Hanenin içinde daha önce hiç duymadığı kadar büyük bir nefret kabardı; fiskiyenin arkasından fırladı ve haykırdı: "Crucio!"

Bellatrix çığlık attı: Büyü ayaklarını yerden kesmişti, ama Neville gibi acıdan kıvranıp feryat etmiyordu - tekrar ayaga kalkmıştı bile, nefes nefeseydi, artık gülmüyordu. Harry yine altın fiskiyenin arkasına girdi. Bellatrix'in karşı-büyüsü yakışıklı büyücünün kafasına isabet etti, kafa kopup altı metre öteye düşerek ahsap zemini uzun çizikler içinde bıraktı.

"Daha önce hiç Affedilmez Lanet yapmadın, değil mi, çocuk?" diye bağırdı Bellatrix. Bebek sesiyle konuşmayı bırakmıştı şimdi. "Gerçekten kastetmen gerek, Potter! Gerçekten acı vermeyi istemen gerek - zevk alman gerek - haklı öfke pek uzun süre canımı yakmaz - nasıl yapıldığını göstereyim mi sana, ne dersin? Sana bir ders vereyim -"

Harry fiskiyenin öbür tarafından dolanmak üzereydi ki, Bellatrix, "Crucio!" diye haykırınca yeniden eğilmek

1039

zorunda kaldı. At-adamın yay tutan kolu fırladı gitti ve büyük bir gürültüyle altın büyücünün kafasına yakın bir yere düştü.

"Potter, beni yenemezsin!" diye bağırdı Bellatrix.

Harry onun kendisim görerek doğru dürüst bir atış yapabilmek için saga doğru gittiğini duyabiliyordu. Heykelin etrafından dolanıp ondan uzaklaştı, at-adamın bacaklarının arkasına saklandı, boyu ev cinininkiyle aynı hizadaydı.

"Ben, Karanlık Lord'un en sadık hizmetkârıydım, hâlâ da öyleyim. Karanlık Sanatları ondan öğrendim ve öyle güçlü büyüler biliyorum ki, zavallı küçük çocuk, boy ölçüsmeyi hayal bile edemezsin -"

"Sersemlet!" diye haykırdı Harry. Şimdi bassız olan büyücüye gülümseyerek bakan cincüenin etrafından dolanarak, gözleriyle fiskiyeyi tarayan Bellatrix'in sırtına nisan almıştı. Ama o öyle hızlı davrandı ki, Harry egilecek vakti zar zor buldu.

"Protego!"

Kendi Sersemletme Büyüsü'nün kırmızı ısını kendisine doğru sekti. Harry yine fiskiyenin arkasına sığınırken, cincüenin kulaklarından biri kopup odanın karşı tarafına doğru uçtu.

"Potter, sana bir sans vereceğim!" diye bağırdı Bellatrix. "Bana kehaneti ver - hemen şimdi bana doğru yuvarla - belki o zaman hayatını bağışlayabilirim!"

Page 389

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"E öyleyse beni öldürmen gerekecek, çünkü kehanet gitti!" diye kükredi Harry ve tam bağıırken, alnını bir acı dağladı; yara izi yine cayır cayır yanıyordu ve içinde, ken-

1040

di öfkesiyle hiçbir bağlantısı olmayan bir hiddet hissetti. "Ve o bunu biliyor!" dedi Harry, Bellatrix'inkine rakip çılgın bir kahkahayla. "Can dostun Voldemort da onun gittiğini biliyor!

Senden pek memnun kalmayacak, değil mi?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Bellatrix ve ilk kez, sesinde korku vardı.

"Neville'i basamaklardan çıkarmaya çalışırken kehanet paramparça oldu! Voldemort buna ne diyecek sence, ha?"

Yara izi yandı, dağlandı... acısından, gözünden yas geliyordu...

"YALANCI!" diye çığlık attı Bellatrix, ama Harry şimdi onun kızgınlığının arkasındaki dehşeti duyabiliyordu. "O, YANINDA, POTTER VE BANA VERECEKSİN! Accio kehanet! ACCIO KEHANET!"

Harry bunun onu kızdıracığını bildiğinden tekrar güldü, basındaki acı öyle siddetli bir hal almıştı ki, kafatası patlayacakmış gibiydi. Tek kulaklı cincüenin arkasından bos elini çıkardı ve Bellatrix ona bir tane daha yeşil ısın gönderince, hemen geri çekti.

"Hiçbir şey yok!" diye bağırdı. "Çağırarak hiçbir şey yok ortada! Parçalandı, ne dediğini de kimse duymadı, git patronuna bunu söyle!"

"Hayır!" diye haykırdı Bellatrix. "Doğru değil, yalan söylüyorsun! EFENDİMİZ, DENEDİM, ELİMDEN GELENİ YAPTIM - BENİ CEZALANDIRMAYIN -"

"Hiç nefesini tüketme!" diye bağırdı Harry, yara izindeki acının daha da beter hale gelmesinden dolayı gözlerini sıkı sıkı yumarak. "Buradan seni duyamaz!"

1041

"Duyamam, öyle mi, Potter?" dedi tiz, soğuk bir ses.

Harry gözlerini açtı.

Uzun, ince, siyah kukuletalı; korkunç, solgun, yıla-nımsı yüzlü; gözbebekleri dikey çizgilerden oluşan, dik dik bakan kırmızı gözlü... Lord Voldemort salonun ortasında belirmisti. Donakalmış, kıpırdamayan Harry'ye asasını doğrultmustu.

"Demek kehanetimi kırdın," dedi Voldemort yumusak bir sesle, o merhametsiz kırmızı gözleriyle Harry'ye bakarak. "Hayır, Bella, yalan söylemiyor... onun o degersiz zihninin içinden hakikatin bana baktığını görüyorum... ayların hazırlığı, ayların çabası... ve Ölüm Yiyen'lerim Harry Potter'in benim isimi bozmasına izin verdi yine..."

"Efendimiz, özür dilerim, bilmiyordum, Animagus Black'le dövüşüyordum!" diye ağladı Bellatrix, ağır ağır ona doğru yürüyen Voldemort'un ayaklarına attı kendini. "Efendimiz, bilmelisiniz ki -" "Sus, Bella," dedi Voldemort tehlikeli bir sesle. "Seninle birazdan ilgileneceğim. Sihir Bakanlığı'na senin salya sümük özürlerini mi dinlemeye geldim sanıyorsun?"

"Ama Efendimiz - o burada - aşağıda -"

Voldemort ona kulak asmadı.

"Sana söyleyeceğim başka bir şey yok, Potter," dedi alçak sesle. "Bana çok sık, çok uzun süre sıkıntı verdin. AVADA KEDAVRA!"

Harry karşı koymak için ağızını bile açmamıştı; zihni bombostu, asası elinde yere dönük, faydasız bir şekilde duruyordu.

Ama birden fiskiyedeki bassız büyücü heykeli canlan-

1042

di ve kaidesinden sıçrayıp büyük bir tangırtıyla Harry ile Voldemort'un arasına indi. Büyü, Harry'yi korumak için kollarını açan heykelin göğsünden zararsızca sekti.

"Ne -?" diye haykırdı Voldemort, etrafına bakınarak. Sonra fısıltıyla, "Dumbledore!" dedi.

Harry, yüregi ağzında, arkasına döndü. Dumbledore altın kapının esiginde duruyordu.

Voldemort asasını kaldırdı ve yeni bir yeşil ısın Dumbledore'a doğru fırladı. Dumbledore, pelerini uçurarak simsek gibi dönüp kayboldu. Bir an sonra Voldemort'un arkasında yeniden belirdi ve asasını fiskiyenin kalıntılara doğru salladı. Öbür heykeller de canlandılar. Cadı heykeli Bellatrix'e

Page 390

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

doğru kostu; Bellatrix çığlık çığlığa, onun göğsünden seken nafile büyüler savururken, heykel üzerine atlayıp onu yere mıhladı. Bu arada, cincü-ce ve ev cini duvar boyunca yerleştirilmiş söminelere çabuk çabuk kosarken, tek kollu at-adam dörtnala Voldemort'un üstüne gitti, bunun üzerine Voldemort kayboldu ve havuzun yanında yeniden belirdi. Dumbledore Volde-mort'a yaklaşıyor, altın at-adam da onlara doğru eskin adım giderken, bassız heykel Harry'yi arkaya doğru itip dövüsten uzaklaştırdı.

"Bu gece buraya gelmen aptallıktı, Tom," dedi Dumbledore sakın sakın. "Seherbaz'lar yolda -"

"Onlar geldiğinde ben gitmiş olacağım, sense ölmüş olacaksın!" dedi Voldemort hısımla.

Dumbledore'a öldürücü bir lanet daha yolladı, ama ıskaladı. Lanetin isabet ettiği güvenlik görevlisi masası alevler içinde kaldı.

Dumbledore, bileğinin küçük bir hareketiyle asasını

1043

oyunattı: Asadan yayılan büyünün gücü öyle muazzamdı ki, Harry, altın muhafızı önünde kalkan gibi durmasına rağmen, saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Bu defa Voldemort, büyüyü savuşturmak için parlak gümüşten bir kalkan yaratmak zorunda kaldı. Büyü, artık her ne idiye, kalkanda görünür bir hasara yol açmadı, ama ortalıkta derin, gongvari bir ses yankılandı - tuhaf bir şekilde ürpertici bir ses.

"Beni öldürmeye çalışmıyor musun, Dumbledore?" diye seslendi Voldemort, kıpkırmızı gözleri kalkanın üzerinde kısılarak. "Bu tür vahsete tenezzül etmiyorsun, öyle mi?"

"Birini mahvetmek için başka yöntemlerin de olduğunu ikimiz de biliyoruz, Tom," dedi Dumbledore sakın sakın, sanki hayatta hiçbir korkusu yokmuşçasına, sanki koridordaki yürüyüşünü kesecek hiçbir şey olmamışçasına Voldemort'a doğru ilerlemeye devam ederek. "Sadece canını almak beni tatmin etmezdi, kabul ediyorum -"

"Ölümden kötü hiçbir şey yoktur, Dumbledore!" diye hırladı Voldemort.

"Tamamen haksızsın," dedi Dumbledore, Voldemort'a yaklaşıp devam edip, sanki konuyu birer içki esliginde tartışıyorlarmış gibi tatlı tatlı konuşarak. Onun böyle savunmasız, kalkansız yürüdüğünü görünce Harry'nin içi korkuyla doluyordu; bağırıp onu uyarmak istiyordu, ama bassız muhafızı onu duvara doğru yapıştırmış, arkasından kurtulma yolundaki tüm çabalarını engelliyordu. "Aslında, ölümden çok daha kötü şeyler olduğunu anlayamaman, senin en büyük

zaafın olmuştur her zaman -"

Gümüş kalkanın arkasından yine yeşil bir ışın fırladı -
1044

di. Bu sefer de tek kollu at-adam dönüştü geldi, Dumbledore'un önüne atladı ve patlamaya hedef olup yüzlerce parçaya ayrıldı. Ama onun parçaları daha yere değmeden, Dumbledore'ın asasını geri çekip kırbaç saklatır gibi sallamıştı bile. Asanın ucundan uzun ince bir alev çıktı ve Voldemort'a dolandı, hem de kalkanını da sararak. Bir an için Dumbledore kazanmış gibiydi, ama sonra alevden ip bir yılan döndü ve anında Voldemort'u bırakıp öfkeyle tıslayarak Dumbledore'a döndü.

Voldemort kayboldu; yılan yerden yükselip saldırmaya hazırlandı -

Voldemort, bir süre önce bes heykelin durduğu havuzun ortasındaki kaidenin üstünde yeniden ortaya çıkarken, Dumbledore'un tepesinde, havada bir alev parladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Harry.

Ama o bağırdığında, Voldemort'un asasının ucundan yine yeşil bir ışın fırladı ve yılan saldırdı -

Fawkes aşağı, hızla Dumbledore'un önüne uçtu, gagasını ardına kadar açtı ve yeşil ışını olduğu gibi yuttu: Alev aldı ve küçük, burusmuş, uçamaz halde yere düştü. Aynı anda, Dumbledore'ın asasını uzun, akıcı bir hareketle salladı - dislerini ona batırmasına ramak kalmış olan yılan, havaya savrulmuş kara bir duman içinde kayboldu; ve havuzdaki su sahlanıp Voldemort'u erimis camdan bir koza gibi kapladı.

Birkaç saniye için Voldemort karanlık, dalgalanan, yüzü olmayan bir şekil gibi göründü, kaidenin üzerinde titrek bir ışıkla parlıyor, belli ki bogucu kütleyi üzerinden atmaya çalışıyordu -
1045

Sonra kayboldu ve su, büyük bir gürültüyle yeniden havuza döküldü, yanlardan delice tasararak cilalı zemini bastı.

Page 391

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

"EFENDİMİZ!" diye haykırdı Bellatrix.

Dövüşün bittikten, Voldemort'un kaçmaya karar verdiğinden emin olan Harry, heykelin muhafızının arkasından çıkmaya hamle etti. Ama Dumbledore bağırdı: "Olduğun yerde kal, Harry!" Dumbledore ilk kez korkmuş görünüyordu. Harry nedenini anlayamadı: İkisi, cadı heykelinin altında kapana kısılmış olan Bellatrix ve yerde cılız cılız garklayan yavru anka Fawkes'un dışında, koridor tamamen boş görünüyordu -

Derken birden yara izi sanki yarıp açıldı ve Harry ölmek üzere olduğunu anladı: akla hayale sığmayacak kadar büyük, dayanılmaz bir acı -

Koridordan gitmiş, kırmızı gözlü bir yaratığın büklümlerine hapsolmüştü; öyle sıkı kusatılmıştı ki, kendi bedeninin nerede bitip yaratığın bedeninin nerede başladığını bilemiyordu: İç içe kaynamış, acıyla bağlanmışlardı ve kaçış yoktu -

Yaratık konduğunda, Harry'nin ağzını kullandı ve Harry acı içinde, çenesinin hareket ettiğini hissetti...

"Beni şimdi öldür, Dumbledore..."

Körleşmiş ve ölmek üzere olan, her yanı kurtulmak için feryat eden Harry, yaratığın yeniden onu kullandığını hissetti...

"Madem ölüm hiçbir şey değil, Dumbledore, çocuğu öldür o zaman..."

1046

Acı dinsin, diye düşündü Harry... bizi öldürsün... son ver buna, Dumbledore... buna kıyasla ölüm hiçbir şey değildir...

Ve Sirius'u tekrar görürüm...

Harry'nin kalbi duyguyla dolarken, yaratığın büklümleri gevşedi ve acı dindi; Harry yerde yüzüstü yatıyordu, gözlüğü gözünden çıkmıştı, sanki tahtanın değil de buzun üzerindeymiş gibi titriyordu...

Derken koridorda sesler yankılanmaya başladı, olması gerekenden daha çok ses vardı... Harry gözlerini açtı ve az önce onu koruyan, şimdiye çatlamış ve hareketsiz halde sırtüstü yatan sessiz heykelin ayaklarının dibinde gözlüğünü fark etti. Alıp taktı ve basını kaldırdığında, kendi burnunun birkaç santim ötesinde Dumbledore'un kemerli burnunu gördü.

"İyi misin, Harry?"

"Evet," dedi Harry, öyle siddetle titriyordu ki, basını düz tutamıyordu. "Evet, ben - Voldemort nerede, nerede -kim bütün bu - ne -"

Atriyum insanla doluydu; zeminden, duvarlardaki canlanmış söminelerin zümrüt yeşili alevleri yansıyor; önlerindeyse akın akın büyücüler ve cadılar belirliyordu. Dumbledore ayakta kalkmasına yardım ederken, Harry minicik altın ev cini ve cincüce heykellerinin, son derece saskın

görünen Cornelius Fudge'ı oraya getirmekte olduklarını gördü.

"Oradaydı!" diye bağırarak kırmızı cüppeli, at kuyruklu bir adam. Salonun öte yanında, biraz önce Bellatrix'in yere mihlanmış halde durduğu bir altın molozu yığınına is-

1047

ret ediyordu. "Onu gördüm, Mr Fudge, yemin ederim Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'di, bir kadim kaptığı gibi Buharlastı!"

"Biliyorum, Williamson, biliyorum, ben de gördüm onu!" dedi Fudge, hızlı hızlı konuşarak. İnce çizgili pelerininin altında pijaması vardı ve kilometrelerce kosmuş gibi soluk solugaydı. "Merlin'in sakalı - burada - burada! - Sihir Bakanlığında! - aman Tanrım - mümkün değil bu - hayret - böyle bir şey nasıl olabilir -?"

"Cornelius, eğer aşağıya, Esrar Dairesi'ne inersen..." dedi Dumbledore -belli ki Harry'nin iyi olduğuna kanaat getirmiş halde, öne çıktı; yeni gelenler onu şimdi fark etmişlerdi (birkaçı esasını hazır tuttu; diğerleriyse düpedüz hayrete düşmüş görünüyordu; cinin ve cincücenin heykelleri alkışlayınca Fudge öyle bir irkildi ki, terlikli ayakları yerden kesildi)- "... göreceksin ki, birçok kaçak Ölüm Yiyen, Ölüm Odası'nda, bir Karşı-Buharlaşma büyüsüyle etkisiz hale getirilmiş durumda, onları ne yapacağına karar vermeni bekliyorlar."

"Dumbledore!" dedi Fudge solugunu tutup, hayretten kendini kaybetmiş gibi. "Sen - burada ha - ben -ben -"

Telasla dönüp yanında getirdiği Seherbaz'lara bakındı; içinden, "Yakalayın onu!" diye bağırarak

Page 392

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı geldiği gün gibi ortadaydı.

"Cornelius, adamlarınla dövüsmeye hazırım - tekrar kazanmaya da!" dedi Dumbledore gürleyen bir sesle. "Ama bir senedir sana doğruyu söylediğimin kanıtını az önce kendi gözlerinle gördün. Lord Voldemort döndü, on

1048

iki aydır yanlısı adamın pesindesin ve artık mantığın sesini dinlemenin vakti geldi!"

"Ben - hiç - şey -" diye kekeleyerek Fudge, sanki birinin ona ne yapacağını söyleyeceği umuduyla etrafına bakına-rak. Kimse böyle bir şey yapmayınca da, "Pekâlâ - Daw-lish! Williamson! Esrar Dairesi'ne gidin bakın../" dedi. "Dumbledore, sen - sen de bana bir anlat - Sihirli Kardeşler Fıskiyesi - ne oldu?" diye ekledi iniltiye benzer bir sesle, cadı, büyücü ve at-adam heykellerinden artakalan parçaların yattığı yere bakarak.

"Onu, ben Harry'yi Hogwarts'a geri gönderdikten sonra konuşabiliriz/" dedi Dumbledore.

"Harry - Harry Potter mil"

Fudge hızla dönüp, hâlâ Dumbledore ile Volde-mort'un düellosu sırasında onu korumuş olan devrik heykelin yanında, duvara yaslanmış duran Harry'ye baktı.

"O - burada, ha?" dedi Fudge. "Neden - neler dönüyor burada?"

"Her şeyi açıklayacağım," diye tekrar etti Dumbledore, "ama Harry okula döndükten sonra." Havuzdan, altın büyücünün kafasının yattığı yere doğru yürüdü. Asasını ona doğrulttu ve, "Portus," diye mırıldandı. Bas, mavi bir ışıqla parıldadı ve tahta zeminde birkaç saniye boyunca gürültüyle titredikten sonra bir kez daha duruldu.

"Bana bak, Dumbledore!" dedi Fudge, Dumbledore yerden kafayı alıp elinde onunla Harry'ye doğru yürürken. "O Anahtar için yetkin yok! Sihir Bakanı'nın önünde böyle şeyler yapamazsın, sen - sen -"

1049

Dumbledore yarım ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden onu hakimane bir edayla süzerken, sesi titreyen Fudge sustu.

"Dolores Umbridge'in Hogwarts'tan çıkartılması emrini vereceksin," dedi Dumbledore.

"Seherbazlarına, benim Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmenimi aramalarını durdurma emri vereceksin, ki isine dönebilsin. Ben de sana..." Dumbledore cebinden on iki kollu bir saat çıkarıp baktı "... bu gece yarım saatimi vereceğim, bu süre boyunca, burada olup bitenlerin önemli bir kısmını anlatabileceğimi sanıyorum. Ondan sonra, okuluma dönmem gerekecek. Eğer yine yardımına ihtiyacın olursa, gelip Hogwarts'ta benimle temasa geçmenden memnuniyet duyacağım elbette. Müdür" e yollanan mektuplar bana ulaşacaktır."

Fudge'in gözleri iyice yerinden ugradı; ağzı bir karış açıldı, dağınık kır saçlarının altındaki yuvarlak yüzü pespembe kesilmisti.

"Ben-sen-"

Dumbledore ona arkasını döndü.

"Bu Anahtar7! al, Harry."

Dumbledore heykelin altın basını uzattı, Harry elini onun üzerine koydu; ne yapacağı, nereye gideceği artık umrunda değildi.

"Seninle yarım saat içinde görüşürüz," dedi Dumbledore alçak sesle. "Bir... iki... üç..."

Harry, göbeğinin içinde bir kancanın çekildiği şeklindeki o tanıdık hissi duydu yine. Cilalı ahsap zemin ayaklarının altından gitmişti; Atriyum, Fudge ve Dumbledore kaybolmuşlardı, bir renk ve ses girdabında uçuyordu...

1050

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kayıp Kehanet

Harry'nin ayakları sert zemine bastı; dizleri biraz büküldü ve altın büyücünün bası kuvvetle yankılanan bir ham sesiyle yere düştü. Çevresine bakınca, Dumbledore'un odasına gelmiş

Page 393

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

oldugunu gördü.

Müdür7ün yokluğu sırasında her şey kendi kendini tamir etmiş görünüyordu. Narin gümüş aletler bir kez daha ince bacaklı masaların üzerinde sakın sakın püfördüyor, pırpır ediyorlardı. Müdürlerle müdirelerin portreleri, basları koltuga ya da resmin kenarına dayalı, çerçevelerinde sekerleme yapıyorlardı. Harry pencereden dışarı baktı. Ufuk boyunca serin, açık yeşil bir çizgi uzanıyordu; safak sökmek üzereydi.

Zaman zaman, uyuyan bir portrenin homurdanma-sıyla ya da burnunu çekmesiyle bozulan sessizlik ve dinginlik, Harry'ye dayanılmaz geliyordu. Çevresi onun duygularını yansıtılabileydi eğer, resimler acıyla feryat ediyor olurdu. Sessiz, güzel odada gezindi, hızlı hızlı soluk alıyor, düşünmemeye çalışıyordu. Ama düşünmesi gerekiyordu... bundan kaçış yoktu...

1051

Sirius'un ölmesi onun suçuydu; tamamen onun suçu. Eger o, Harry, Voldemort'un numarasına kanacak kadar aptal olmasaydı; rüyalarında gördüğünün gerçek olduğundan o kadar emin olmasaydı; Hermione'nin söylediği gibi Voldemort'un, Harry'nin kahramanlık etme sevgisi üzerine oynadığı ihtimaline zihnini açmış olsaydı...

Tahammül edilmezdi, düşünmeyecekti, dayanamıyordu... içinde, hissetmek ya da incelemek istemediği korkunç bir boşluk vardı, Sirius'un olduğu yerde, Sirius'un yok olduğu yerde karanlık bir delik; o büyük, sessiz boşlukla bas basa kalmak istemiyordu, dayanamazdı -

Arkasındaki bir resim gayet yüksek sesli, homurtulu bir horlama koy verdi ve sakın bir ses, "Ah... Harry Potter..."

dedi.

Phineas Nigellus uzun uzun esnedi, kısılmış gözleriyle Harry'yi izlerken kollarını uzatıp gerindi.

"Ee, seni sabahın erken saatlerinde buraya getiren ne?" dedi sonunda. "Bu odanın, hak sahibi olan Mü-düfden baska herkese kapalı olması gerekir. Yoksa seni buraya Dumbledore mu yolladı? Aman, söyleme..." Yine bir esnemeyle sarsıldı. "Bes para etmez büyük-büyük torunuma yeni bir mesaj mı yoksa?"

Harry konuşamıyordu. Phineas Nigellus, Sirius'un öldüğünü bilmiyordu, ama Harry ona söyleyemezdi. Bunu yüksek sesle söylemek, olanları geri dönülmez, mutlak, onarılmaz hale getirirdi.

Simdi birkaç portre daha kıpırdanmıştı. Sorguya çekilme korkusu, Harry'nin odanın öbür yanına gidip kapı tokmagına sarılmasına yol açtı.

1052

Tokmak dönmedi, içeride kapalı kalmıştı.

Müdüfün masasının gerisindeki duvarda asılı olan çok sisman, kırmızı burunlu büyücü, "Umarım bu," dedi, "Dumbledore'un kısa süre sonra aramızda olacağı anlamına geliyordur."

Harry döndü. Büyücü büyük bir ilgiyle onu izliyordu. Harry evet anlamında basını salladı.

Arkasındaki tokmagı yeniden çekistirdi, ama tokmak yine dönmedi.

"Oh, iyi," dedi büyücü. "Onsuz çok sıkıcıydı burası, gerçekten çok sıkıcı."

Üzerinde otururken resmedildiği taht gibi koltuga iyice kuruldu ve Harry'ye sefkatle gülümsedi.

"Dumbledore senin hakkında çok iyi seyler düşünüyor, biliyorsundur eminim," dedi rahatça. "Aa, evet. Seni çok takdir ediyor."

Harry'nin göğsünü azman, ağır bir parazit gibi boydan boya dolduran suçluluk duygusu, şimdi kıvranıp bü-külmeye başlamıştı. Harry buna dayanamazdı, artık kendisi olmaya dayanamazdı... kendini asla, kendi bası ve bedeninde böyle hapsolmuş hissetmemisti, baska biri, herhangi biri

olmayı hiç bu kadar siddetle istememisti...

Bos sömine zümrüt yesili bir alevle parladı, Harry kapıdan uzaga zıplayıp, sömine izgarasında dönüp duran adama baktı. Dumbledore'un uzun bedeni ateste belirirken, sömineyi çevreleyen duvarlardaki müdürler ve mü-direler sıçrayarak uyandılar, çoğu bağırıp ona hosgeldin dedi.

"Tesekkür ederim," dedi Dumbledore yumusak bir sesle.

1053

Önce Harry'ye bakmadı, kapının yanındaki tünege yürüdü ve cüppesinin iç cebinden minik, çirkin, tüysüz Fawkes'u çıkardı, yetiskin Fawkes'un genellikle durduğu altın diregin altındaki, yumusak

Page 394

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

küllerin bulunduğu tepsiye sefkatle koydu.

"Ee, Harry," dedi Dumbledore, nihayet yavru kusa arkasını dönerek, "öğrenci arkadaşlarından hiçbirinin bu geceki olaylar nedeniyle kalıcı bir hasara uğramayacağını duymaktan memnun olursun sanırım."

Harry, "İyi," demeye çalıştı, ama agzından ses çıkmadı. Dumbledore sanki ona, neden olduğu hasar miktarını hatırlatıyordu ve bu sefer ona dogrudan dogruya baktığı, ifadesi de suçlayıcıdan çok müsfik olduğu halde, Harry onunla göz göze gelmeye dayanamıyordu.

"Madam Pomfrey herkesi tamir ediyor," dedi Dumbledore. "Nymphadora Tonks'un kısa bir süre St Mungo'da kalması gerekebilir, ama anlatılan tamamen iyileşebilecekmiş."

Harry sadece, dışarıdaki gökyüzünün rengi açıldıkça daha fazla ısı alan halıya basını sallamakla yetindi. Odadaki bütün portrelerin, Dumbledore'un agzından çıkan her kelimeyi hevesle dinlediklerinden, Dumbledore ve Harry'nin nerede olduğunu ve insanların neden yaralandığını merak ettiklerinden emindi.

"Neler hissettiğini biliyorum, Harry," dedi Dumbledore çok yavaşça.

"Hayır, bilmiyorsunuz," dedi Harry, sesi birden yüksek ve kuvvetli çıktı; akkor halinde bir öfke kabardı içinde; Dumbledore onun duygulan hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

1054

"Gördün ya, Dumbledore?" dedi Phineas Nigellus sinsi sinsi. "Asla öğrencileri anlamaya çalışma. Bundan nefret ederler. Trajik bir şekilde anlatılmamayı, kendine acıma duyguları içinde bogulmayı tercih ederler, baslarına açtıkları dertlere -"

"Bu kadarı yeter, Phineas," dedi Dumbledore.

Harry, Dumbledore'a arkasını döndü ve kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktı. Uzakta Quidditch stadını görebiliyordu. Sirius bir keresinde, salkım saçak tüylü kara köpek kılığında, Harry'nin oynamasını seyretmek için oraya gelmişti... belki de Harry'nin James kadar iyi olup olmadığını görmeye gelmişti... Harry hiç sormamıştı ona...

"Hissettiklerinin utanılacak bir yanı yok, Harry," dedi Dumbledore'un sesi. "Tersine... böyle acı hissedebilmen senin en büyük gücündür."

Harry, akkor halindeki öfkenin içini yaladığını, o korkunç boslukta alev alev yandığını ve onu, sükûnetinden ve bos laflarından dolayı Dumbledore'u incitme arzusuyla doldurduğunu hissetti.

"En büyük gücüm, öyle mi?" dedi Harry. Artık görmeyen gözlerle Quidditch stadına bakarken sesi titriyordu. "En ufak bir fikriniz yok... bilmiyorsunuz..."

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Dumbledore sakin sakin.

Artık bu kadarı da çok fazlaydı. Harry döndü, büyük bir öfkeyle titriyordu.

"Neler hissettiğim konusunda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

1055

"Harry, böyle ıstırap çekmen hâlâ insan olduğunu gösterir! Bu acı, insan olmanın bir parçası -"

"ÖYLEYSE - İNSAN - OLMAK - İSTEMİYORUM!" diye kükredi Harry, sonra da yanındaki ince bacaklı masada duran narin gümüş aleti yakaladığı gibi odanın karşı tarafına fırlattı; alet duvara vurup yüz minik parçaya bölündü. Resimlerden birkaç tanesi hiddet ve korku çığlıkları attı ve Armando Dippet'in portresi, "Yok artık!" dedi.

"UMRUMDA DEĞİL!" diye bağırды Harry onlara, bir ayskopu tuttuğu gibi sömineye attı. "CANIMA YETTİ, YETERİNCE GÖRDÜM, BIRAKMAK İSTİYORUM, SONA ERMESİNİ İSTİYORUM, ARTIK UMRUMDA DEĞİL -"

Az önce üzerinde gümüş aletin durduğu masayı yakaladı, onu da attı. Masa yerde parçalandı, bacakları farklı yönlerde yuvarlanarak gitti.

"Umrunda," dedi Dumbledore. Kılı kıpırdamamıştı, Harry'nin, odasını yerle bir etmesini durdurmak için en küçük bir harekette bulunmamıştı. Yüzünün ifadesi sakin, adeta kayıtsızdı. "Öyle ümranda ki, acısından kanaya kanaya ölecekmiş gibi hissediyorsun kendini."

"HİSSETMİYORUM - İSTE!" diye haykırdı Harry. Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki, boğazı yırtılacakmış gibi geldi ve bir an Dumbledore'a kosarak onu da kırmak, o yaşlı yüzdeki sakin ifadeyi silmek, onu sarsmak, canını acıtmak, kendi içindeki dehşetin minik bir kısmını ona da

Page 395
Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
hissettirmek istedi.

"Ah, evet, hissediyorsun," dedi Dumbledore, daha da sakin şekilde. "Simdi hem annenle babanı, hem de taru-
1056

dıkların içinde bir anneye ya da babaya en fazla benzeyen insanı kaybettin. Elbette umrunda."
"NE HİSSETTİĞİMİ BİLMİYORSUN!" diye kükredi Harry. "SEN - ORADA DURMUS - SEN -"
Ama artık kelimeler yeterli değildi, onu bunu kırmanın da faydası olmuyordu artık; kosmak istiyordu, hiç durmadan kosmak ve asla geriye bakmamak, berrak mavi gözlerin ona baktığını, o nefret edilecek kadar sakin ihtiyar yüzü göremeyeceği bir yerde olmak istiyordu. Kapıya kostu, yeniden tokmağı yakaladı, zorladı.
Ama kapı açılmadı.

Harry yeniden Dumbledore'a döndü.
"Bırak gideyim," dedi. Tepeden tırnaga titriyordu.
Dumbledore sadece, "Hayır," dedi.
Birkaç saniye daha gözlerini dikip birbirlerine baktılar.

"Bırak gideyim," dedi Harry bir kez daha.
"Hayır," diye tekrarladı Dumbledore.
"Eger - eger beni burada tutarsan - eger beni bırakmazsan -"
"Eşyalarımı harap etmeye istediğin gibi devam edebilirsin," dedi Dumbledore sakin sakin. "Zaten gereğinden fazlasına sahip olduğum söylenebilir."
Masasına yürüyüp oturdu, Harry'yi süzdü.

"Bırak gideyim," dedi Harry yeniden, soğuk ve neredeyse Dumbledore'unki kadar sakin bir sesle.
"Söylemek istediklerimi söylemeden olmaz," dedi Dumbledore.
"Sen - sen sanıyor musun ki - istiyorum mu sanıyorsun, aldırıyor muyum - NE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN UM-
1057

RUMDA BİLE DEĞİL!" diye kükredi Harry. "Senin söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum!"
"Duyacaksın," dedi Dumbledore kararlı bir şekilde. "Çünkü bana kızman gerektiği kadar kızmıyorsun. Bana saldıırırsan, ki bunun esiginde olduğunu biliyorum, bunu tam anlamıyla hak etmiş olacağım."

"Sen ne diyorsun -?"
"Sirius'un ölmesi benim hatam," dedi Dumbledore açıkça. "Ya da, hemen hemen tümüyle benim hatam mı diyeyim - tamamı için sorumluluğu üstlenecek kadar kendini beğenmiş değilim. Sirius cesur, zeki ve enerjik bir adamdı ve böyle adamlar baskalarının tehlikede olduğuna inanıyorlarsa eğer, genellikle evde oturmakla yetinmezler. Yine de, bu gece Esrar Dairesi'ne gitmen gerektiğine bir an bile inanmış olmamalıydın. Sana karşı açık davranmış olsaydım, ki yapmalıydım, Harry, Vol-demort'un seni Esrar Dairesi'ne çekmeye çalışacağını çok önceden bilirdin ve bu gece oraya gitmek için seni asla kandıramazdı. Ve Sirius'un da senin ardından gelmesi gerekmezdi. Bunun kabahati bana, ama sadece bana ait."

Harry'nin eli hâlâ kapı tokmağında idi ama, bunun farkında değildi. Gözlerini dikmiş Dumbledore'a bakıyordu, sanki soluk almıyor gibiydi, dinliyordu ama duyduğunu zorlukla anlıyordu.

"Lütfen otur," dedi Dumbledore. Bu bir emir değil, bir ricaydı.
Harry önce tereddüt etti, sonra ağır ağır, gümüş çark dislilerinin ve tahta parçalarının dört bir yana saçılmış ol-
1058

düğü odayı geçti, Dumbledore'un masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.
Phineas Nigellus, Harry'nin sol tarafından yavaşça, "Yani bundan," dedi, "büyük-büyük torunumun -Black'le-rin sonuncusunun- öldüğünü mü anlamam gerekiyor?"

"Evet, Phineas," dedi Dumbledore.
Phineas ters ters, "Buna inanmıyorum," dedi.

Page 396

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry basını tam zamanında geriye çevirip Phineas'ın portresinden çıktığını gördü ve onun

Grimmauld Meydanı'ndaki diğer tablosunu ziyarete gittiğini anladı. Belki de portreden portreye, Sirius'u çağırarak evde dolacaktı...

"Harry, sana bir açıklama borçluyum," dedi Dumbledore. "İhtiyar bir adamın hatalarının açıklaması. Çünkü sana ilişkin olarak yaptıklarımın ve yapmadıklarımın, yaşlılığın getirdiği zaafın bütün özelliklerini tasıdığını görüyorum şimdi. Gençler, yaşlıların neler düşündüğünü ve hissettiğini bilemezler. Ama ihtiyar adamlar genç olmanın nasıl olduğunu unutmuşlarsa, suçludurlar... ve ben de unutmuş görünüyorum son zamanlarda..."

Günes doğdu doğacaktı; dağların üstünde göz kamastırıcı bir turuncu çizgi belirmisti, üstündeki gökyüzü ise renksiz ve parlaktı. Isık Dumbledore'a, onun gümüşü kaslarıyla sakalına, yüzüne iyice kazınmış çizgilere vurdu.

"On bes yıl önce," dedi Dumbledore, "alınıdaki yara izini görünce, ne anlama gelebileceğini tahmin ettim. Bunun, seninle Voldemort arasında kurulmuş bir bağlantının isareti olabileceğim tahmin ettim."

"Bunu bana daha önce de söylemistiniz, Profesör,"

1059

dedi Harry dobra dobra. Kaba olup olmadığına aldırmıyordu. Artık hiçbir şeye pek aldırmıyordu.

"Evet," dedi Dumbledore, özür dilercesine. "Evet, ama anlayacaksın ki - yara izinle başlamak şart. Çünkü sen sihir dünyasına katıldıktan kısa süre sonra, haklı olduğum anlaşıldı, Voldemort yakınındayken ya da güçlü duygulara kapılmışken yara izin seni uyarıyordu."

"Biliyorum," dedi Harry halsizce.

"Ve senin bu becerin -kılık degistirmis bile olsa Voldemort'un varlığını tespit etmek ve duyguları uyandırıldığı zaman neler hissettiğini bilmek- Voldemort kendi bedenine dönüp güçlerini tam olarak yeniden elde edince daha da belirgin hale geldi."

Harry, evet anlamında basını sallamak zahmetine bile katlanmadı. Bütün bunları zaten biliyordu.

"Daha da yakınlarda," dedi Dumbledore, "Voldemort'un, aranızda böyle bir bağ olduğunun farkına varabileceğinden kaygılanmaya başladım. Ve elbette, sen onun zihninin ve düşüncelerinin bu kadar derinliklerine girince, senin varlığını hissettiği bir an geldi. Tabii ki, Mr Weas-ley'ye yapılan saldırıya tanık olduğun gecedен bahsediyorum."

"Evet, Snape bana söyledi," diye mırıldandı Harry.

"Profesör Snape, Harry," diye yavaşça düzeltilti Dumbledore. "Ama sana bunu niçin benim açıklamadığımı merak etmedin mi? Niye ben sana Zihinbend dersi vermedim? Neden aylardır sana bakmaktan bile kaçındım?"

Harry basını kaldırdı. Simdi Dumbledore'un üzgün ve yorgun görüldüğünü fark edebiliyordu.

1060

"Evet," diye mırıldandı Harry. "Evet, merak etmistim."

"Anlıyorsun ya/' diye devam etti Dumbledore, "Vol-demort'un zihnine zorla girmesi, düşüncelerini kendi amaçları için kullanması ve yanlış yönlendirmesi için aradan fazla vakit geçmeyeceğine inanıyordum; bunu yapması için de onu daha fazla yüreklendirmeye hiç hevesli degildim. Simdi ya da daha önce iliskimizin müdür-ög-renci iliskisinden daha yakın olduğunu fark edecek olursa, seni bana karşı casus olarak kullanma şansını kaçırmayacağından emindim. Senden yararlanma sekilerinden, seni ele geçirmeye çalışma ihtimalinden korkuyordum. Harry, Voldemort'un seni o sekilde kullanacağım düşünmekte haklı olduğuma inanıyorum. Seninle yakın temas halinde olduğumuz nadir anlarda, gözlerinin gerisinde onun gölgesinin kıpırdadığını gördüm gibi geldi bana..."

Harry, Dumbledore'la göz göze geldikleri anlarda, içinde uyuyan bir yılanın uyanıp sokmaya hazırlandığı duygusuna kapıldığını hatırladı.

"Voldemort'un seni ele geçirme amacı, bu aksam da gösterdiği gibi, beni yok etmeye yönelik olmayacaktı. Seni yok etmeye yönelik olacaktı. Az önce seni kısa süreyle ele geçirdiğinde, onu öldürme umuduyla seni feda edeceğimi sandı. İşte görüyorsun, kendimle senin arana mesafe koyarak seni korumaya çalışıyordum, Harry. İhtiyar bir adamın hatası..."

Derin derin içini çekti. Harry bırakıyordu kelimeler üzerinden akıp geçsin... Birkaç ay önce bunları

Page 397

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

bilmek onu öyle ilgilendirirdi ki... ama simdi içindeki o dipsiz

1061

uçurumla, Sirius'un kaybıyla kıyaslanınca anlamsız kalıyordu, hiçbirinin önemi yoktu.

"Sirius bana, Arthur VVeasley'ye yönelik saldırının imgesini gördüğün gece, içinde Voldemort'un uyandığını hissettiğini söyledi. Hemen anladım ki, en büyük korkularım doğruymuş: Voldemort

seni kullanabileceginin farkına varmış. Voldemort'un zihnine yönelik saldırılarına karşı seni silahlandıracağım diye, Profesör Snape'ten Zihinbend dersi almanı ayarladım."

Durakladı. Harry, Dumbledore'un masasının cilalı yüzü üzerinde yavaş yavaş kayan gün ışığının, gümüş bir mürekkep hokkası ile güzel kırmızı bir tüy kalemi aydın-latisim izledi. Etraflarındaki portrelerin uyanık olduklarının ve Dumbledore'un açıklamasını büyük bir dikkatle dinlediklerinin farkındaydı; arada sırada bir çüppenin hısırdadığını, bir bogazın hafifçe temizlendiğini duyabiliyordu. Phineas Nigellus hâlâ dönmemişti...

"Profesör Snape," diye devam etti Dumbledore, "senin aylardır, Esrar Dairesi'ne açılan kapının rüyasını gördüğünü keşfetti. Elbette Voldemort, bedenine kavustugundan beri kehaneti dinleme olanagını aklına takmıştı; ve o bu kapıya odaklanırken, sen de odaklandın, ne anlama geldiğini bilmesen de.

"Sonra, tutuklanmadan önce Sihir Bakanlığı'nda çalışan Rookwood'u, basından beri bildiğimiz şeyi Volde-mort'a söylerken gördün - Sihir Bakanlığındaki kehanetlerin çok sıkı korulduğunu. Sadece bu kehanetlerin ait olduğu kişiler, akıllarını kaçırmadan onları raflarından alabilirlerdi: Bu durumda, ya Voldemort'un kendisi Sihir Ba-

1062
kanlığı'na girecek ve nihayet ortaya çıkma tehlikesini göze alacaktı - ya da kehaneti onun için sen alacaktın. Zihin-bend'e hâkim olman giderek daha büyük aciliyet kazanmıştı."

"Ama olmadı," diye mırıldandı Harry. İçindeki suçun ezici yükünü hafifletme çabasıyla yüksek sesle söylemişti bunu: Bir itiraf, kalbini sıkıstıran o korkunç baskıyı biraz olsun hafifletirdi mutlaka.

"Çalışmadım, aldırmadım, rüya görmenin önüne geçebilirdim, Hermione bana öyle yapmamı söyleyip duruyordu, yapsaydım eğer, bana nereye gitmem gerektiğini asla gösteremezdi ve - Sirius da -Sirius da -"

Harry'nin kafasının içinde bir şey kabarıyordu: kendini mazur gösterme, açıklama ihtiyacı -

"Onun Sirius'u sahiden yakalayıp yakalamadığını kontrol etmeye çalıştım, Umbridge'in odasına gittim, ateste Kreacher'la konuştum, Sirius'un orada olmadığını söyledi, gittiğini söyledi!"

"Kreacher yalan söyledi," dedi Dumbledore sükûnetle. "Sen onun efendisi değilsin, kendini cezalandırmasına gerek kalmadan sana yalan söyleyebilirdi. Kreacher senin Sihir Bakanlığı'na gitmeni istiyordu."

"O - o beni bile bile mi gönderdi?"

"Aa, evet. Korkarım, Kreacher aylardır birden fazla efendiye hizmet ediyor."

"Nasıl?" dedi Harry, anlayamayarak. "Yıllardır Grim-mauld Meydanı'ndaki evden çıkmıyor ki."

"Kreacher'in eline Noel'den hemen önce bir fırsat geçti," dedi Dumbledore. "Anlaşılan Sirius ona 'çık dışarı' di-

1063

ye bağırması. O da Sirius'un dediğini kelime anlamıyla alıp, evden ayrılma yolunda bir emir olarak yorumladı. Black ailesinden saygı duyduğu tek bir üye kalmıştı artık, ona gitti... Black'in kuzini Narcissa; Bellatrix'in karesi ve Lucius Malfoy'un karısı."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" dedi Harry. Kalbi büyük bir hızla çarpıyordu. Midesi bulanıyordu. Kreacher'in Noel'deki garip yoklugundan kaygılanışını ve onun yeniden tavan arasında ortaya çıkışını hatırladı...

"Kreacher dün gece bana söyledi," dedi Dumbledore. "Sen Profesör Snape'i öyle üstü kapalı şekilde uyarınca, Esrar Dairesi'nin içinde kapana kısılmış bir Sirius imgesi gördüğünü anladı. Senin gibi o da hemen Sirius'la temasa geçmeye çalıştı. Zümrüdüanka Yoldaslığı üyelerinin, Dolores Umbridge'in söminesinden daha güvenilir iletişim yöntemleri olduğunu belirtmeliyim. Profesör Snape, Sirius'un sağ salım Grimmauld Meydanı'nda olduğunu öğrendi.

"Ama sen Dolores Umbridge'le Orman'a yaptığın geziden dönmeyince, Profesör Snape senin,

Page 398

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Sirius'un hâlâ Lord Voldemort'un tutsağı olduğuna inandığından endiselendi. Bazı Yoldaslık

üyelerini hemen alarma geçirdi."

Dumbledore derin derin içini çekti ve devam etti: "O, temasa geçtiğinde, Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt ve Remus Lupin Karargâh'taydı. Hepsi derhal senin yardımına kosmaya karar verdi. Profesör Snape, Sirius'un geride kalmasını istedi, neler olduğunu bana söylemek için Karargâh'ta birinin kalması gerekiyordu, çünkü ben her an gelebilirdim. Bu arada, Profesör Snape de Orman'da seni aramaya niyetliydi.

1064

"Ama Sirius, öbürleri seni aramaya giderken arkada kalmak istemiyordu. Neler olduğunu bana

söyleme görevini Kreacher'a verdi. Hepsi Bakanlık'a gittikten kısa süre sonra ben Grimmauld Meydanı'na geldim, bana Siri-us'un nereye gittiğini söyleyen -patlayacak gibi gülen-cin oldu." "Gülüyor muydu?" dedi Harry boguk bir sesle.

"Aa, evet/" dedi Dumbledore "Anlıyorsun ya, Krea-cher bize tamamen ihanet edemezdi. Yoldaslık'ın Sır Tutucusu değil, Malfoy'lara bizim yerimizi bildiremezdi, açıklaması yasaklanmış olan gizli Yoldaslık planlarının hiçbirini de söyleyemezdi. Kendi türünün büyüleriyle bağlanmış, yani efendisi Sirius'un verdiği açık bir emre itaatsizlik edemezdi. Yine de Narcissa'ya, Voldemort için çok değerli olacak, ama Sirius'un çok önemsiz bulup onun birine söylemesini yasaklamadığı bilgiler verdi."

"Ne gibi?" dedi Harry.

"Dünyada Sirius'un en fazla değer verdiği insanın sen olduğun gibi," dedi Dumbledore usulca. "Sirius'u baba ile agabey arası biri olarak görmeye başladığın gibi. Voldemort, Sirius'un Yoldaslık'ta olduğunu biliyordu elbette, senin onun nerede olduğunu bildiğini de - ama Kreacher'm verdiği bilgiler sayesinde, senin kurtarmak için hiçbir şeyi yapmaktan kaçınmayacağını tek kişinin Sirius Black olduğunu anladı."

Harry'nin dudakları buz kesmiş ve uyusmuştu.

"Demek... dün gece Kreacher'a, Sirius'un orda olup olmadığını sordugum zaman..."

"Malfoy'lar -süphe yok ki Voldemort'un emriyle- ona

1065

bir talimat vermişlerdi: Sen Sirius'un iskence altında olduğu imgesini gördükten sonra, Sirius'u uzakta tutmanın bir yolunu bulacaktı. Böyle olunca, sen Sirius'un evde olup olmadığını kontrol etmeye karar verirsen, Kreacher da Si-rius orada değilmiş gibi davranabilecekti. Kreacher dün Hipogrif Sahgaga'yı yaraladı, sen sömine atesinde görüldüğün sırada, Sirius yukarıda onu tedavi ediyordu."

Harry'nin ciğerlerinde pek az hava var gibiydi; solukları hızlıydı, zorla nefes alıyordu.

"Ve Kreacher size bütün bunları söyledi... sonra da güldü mü?" dedi çatlak bir sesle.

"Söylemek istemedi," dedi Dumbledore. "Ama ben de, bana yalan söylendiğini anlayacak kadar yetkin bir Zihne-fendar'ım ve - onu ikna ettim - bana bütün hikâyeyi anlatsın diye, sonra da Esrar Dairesi'ne gitmek üzere yola çıktım."

"Bir de/" diye fısıldadı Harry, dizlerinin üstündeki elleri soguk yumruklar halinde sıkılmıştı, "bir de Hermione bize, ona iyi davranmamızı söyleyip duruyordu -"

"Aslında haklıydı, Harry," dedi Dumbledore. "Grim-mauld Meydanı on iki numarayı Karargâh olarak kabul ettiğimiz zaman, Kreacher'a sefkat ve saygıyla muamele edilmesi gerektiği konusunda Sirius'u uyarmıştım. Kreacher'ın bizim için tehlikeli olabileceğini de söylemiştim. Sirius beni pek ciddiye almadı sanırım, Kreacher'ı da asla duygulan insanlar kadar keskin bir varlık olarak -"

"Onu suçlamayın - böyle - demeyin - Sirius hakkında sanki -" Harry'nin bogazı düğümlenmişti, kelimeleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu; kısa süreliğine dinen

1066

çalgın öfkesi, içinde yeniden parladı: Dumbledore'un Siri-us'u elestirmesine izin vermeyecekti.

"Kreacher yalancı -igrenç - hak etti -"

"Kreacher, büyücüler onu ne hale getirdiyse odur, Harry," dedi Dumbledore. "Evet, ona acınması gerekir. Onun hayatı da senin arkadaşın Dobby'ninki kadar berbat geçti. Sirius'un buyruklarını

Page 399

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yerine getirmek zorunda kaldı, çünkü Sirius onun kölesi olduğu ailenin son ferdiydi, ama Kreacher ona karşı gerçek bir sadakat duymadı. Ve Kreacher'ın hataları ne olursa olsun, kabul edilmeli ki Sirius da onun kaderini kolaylaştırmak için hiçbir şey -"

"SIRIUS HAKKINDA BÖYLE KONUSMA!" diye haykırdı Harry.

Yeniden ayaga fırlamıştı, çok kızgındı; Sirius'u, onun ne kadar cesur olduğunu, neler çektiğini belli ki hiç anlamamış olan Dumbledore'un üstüne atlamaya hazırды...

"Peki ya Snape?" dedi Harry tükürürcesine. "Ondan söz etmiyorsun, değil mi? Sirius'un

Voldemort'un elinde olduğunu ona söylediğim, her zamanki gibi alaycı alaycı güldü -"

"Harry, biliyorsun ki Profesör Snape'in, Dolores Umb-ridge'in önünde seni ciddiye almıyormuş gibi davranmaktan başka seçeneği yoktu/" dedi Dumbledore kararlılıkla. "Ama sana açıkladığım gibi, senin söylediklerini mümkün olan en kısa sürede Yoldaslık'a haber verdi. Orman'dan dönmediğin zaman senin nereye gittiğini tahmin eden oydu. Sana Sirius'un nerede olduğunu zorla söylet-meye çalışan Profesör Umbridge'e sahte Veritaserum veren de oydu."

1067

Dumbledore

kalmaktan hoslanmaz!" dedi Harry

, .. , „_ dönerek. Bana da yaptınız, geçen yaz gözlerim yumdu ve yüzünü uzun par-

1069

maklı ellerine gömdü. Harry onu gözledi, ama Dumble-dore'un bu sıradısı yorgunluk ya da hüzün ifadesi, ya da her neyse, onu yumusatmadı. Tersine, Dumbledore'un zaaf alameti göstermesine daha da fazla hiddetlendi. Harry ona bağırıp çağırmak isterken onun zaaf göstermeye hakkı yoktu. Dumbledore ellerini indirdi ve yarım ay biçimi gözlüğünün ardından Harry'yi süzdü.

"Artık vakti geldi," dedi, "sana aslında bes yıl önce söylemem gereken şeyi şimdi anlatabilirim, Harry. Otur lütfen. Sana her şeyi anlatacağım. Sadece biraz sabır istiyorum. Sözümü bitirince bana bağırarak için fırsatın olacak - ne istersen yapacaksın. Sana engel olmayacağım."

Harry bir an gözlerinden atesler saçarak ona baktı, sonra kendini Dumbledore'un karşısındaki sandalyeye attı ve bekledi.

Dumbledore bir an pencerenin dışında güneste uzanan araziye süzdü, sonra Harry'ye baktı ve, "Bes yıl önce Hogwarts'a geldin, Harry," dedi, "planladığım ve niyetlendiğim gibi sağ salımdın, yarasızdın. Eh - pek yarasız sayılmazdın. İstirap çekmistin. Seni teyzenle enistenin kapısına bırakırken, ıstirap çekeceğini biliyordum zaten. Seni on karanlık, zor yıla mahkûm ettiğimi biliyordum."

Durakladı. Harry hiçbir şey söylemedi.

"Niye böyle olması gerekiyordu diye sorabilirsin -haklı da olursun. Neden herhangi bir büyücü ailesi seni alamadı? Çoğu bunu büyük bir memnuniyetle yapardı, seni oğulları olarak yetistirmekten onur duyar, mutlu olurlardı.

1070

"Cevabım su: Önceliğim, senin hayatta kalmandı. Belki de benden baska kimsenin farkında olmadığı kadar büyük bir tehlike içindeydin. Voldemort saatler önce yenilmisti, ama müritleri -ki çoğu aşağı yukarı onun kadar korkunçtur- hâlâ kaçaktı, kızgındı, umutsuzdu ve tehlikeliydi. Ve önümüzdeki yıllara ilişkin olarak da karar vermem gerekiyordu. Voldemort'un sonsuza dek gittiğine inanıyor muydum? Hayır. O dönmeden önce on yıl mı geçer, yirmi mi, elli mi, bilmiyordum, ama döneceğinden emindim ve onu iyi tanıdığım için de, seni öldürmeden rahat etmeyeceğini biliyordum.

"Voldemort'un sihir bilgisinin, belki de yasayan her büyücününkinden engin olduğunu biliyordum. Eger yeniden gücünün doruguna çıkarsa, benim en karmasık ve güçlü koruma büyülerimle

Page 401

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

tılsımlarımın bile alt edilebileceğini biliyordum.

"Ama Voldemort'un zaafını da biliyordum. Ve kararımı verdim. Sen onun bildiği, küçümsediği ve bu yüzden de daima hafife aldığı -ki bunun zararını kendi çekti- kadim bir sihir tarafından korunacaktın. Annenin seni korumak için öldüğü gerçeğinden söz ediyorum tabii. Sana, Voldemort'un hiç beklemediği, kalıcı bir koruma sağladı; bugün bile damarlarında akan bir koruma. Onun için ben, annenin kanına güvendim. Seni, onun hayatta kalmış tek akrabasına, kız kardeşine gönderdim."

"Beni sevmiyor," dedi Harry hemen. "Hiç umrunda değil-"

"Ama seni aldı," diye sözünü kesti Dumbledore. "Seni istemeye istemeye, kızgınlıkla, gönülsüzce, acı duygu-

1071

larla almış olabilir, ama yine de aldı ve böylece sana yaptığım tılsımı mühürledi. Annenin fedakârlığı, kan bağını, sana verebileceğim en güçlü kalkan haline getirdi."

"Ama ben hâlâ anla-"

"Annenin kanının olduğu yere evim diyebildiğin sürece, orada Voldemort sana dokunamaz, zarar veremez. Onun kanını akıttı ama, o kan sende ve annenin kız kardeşinde yaşıyor. Onun kanı, senin sıgmağın oldu. Oraya yılda sadece bir kez dönmen gerekse bile, oraya evim diyebileceğin sürece, sen oradayken seni incitemez. Teyzen bunu biliyor. Ne yaptığımı, seninle birlikte kapısının esigine bıraktığım mektupta açıklamıştım. Sana evinde yer vermenin son on bes yıl boyunca seni hayatta tutmuş olabileceğini biliyor."

"Durun," dedi Harry. "Durun bir dakika."

Sandalyesinde doğruldu, gözlerini Dumbledore'a dikmişti.

"O Çıgırtkan'ı siz gönderdiniz. Ona unutmamasını söylediniz - sizin sesinizdi -"

Dumbledore, basını hafifçe egerek, "Seni alarak imzaladığı anlasmayı ona hatırlatmaya gerek olabilir diye düşündüm," dedi. "Ruh Emici saldırısı, seni bir manevi oğul olarak yanında bulundurmanın tehlikelerini fark etmesine yol açar diye süphelendim."

"Öyle oldu zaten," dedi Harry yavaşça. "Sey - aslında ondan çok, enistem. Beni atmak istiyordu, ama Çıgırtkan geldikten sonra teyzem - teyzem kalmam gerektiğini söyledi."

Bir an gözlerim dikip dösemeye baktı, sonra, "Ama," dedi, "bunun ne ilgisi var ki -"
1072

Sirius'un adını söyleyemedi.

"Derken, bes yıl önce/' diye devam etti Dumbledore, sanki hikâyesine hiç ara vermemiş gibi, "Hogwarts'a geldin, belki istediğim kadar mutlu ve iyi beslenmiş degildin, ama hayattaydın ve sağlıklıydın. Smartılmış küçük bir prens olmasan da, bu şartlar altında umut edebileceğim kadar normal bir çocuktun. Buraya kadar, planım iyi işlemisti.

"Ve sonra... eh, Hogwarts'taki ilk yılının olaylarını sen de benim kadar net hatırlayacaksın. Karsına çıkan güçlüğün altından harika bir şekilde kalktın ve beklediğimden önce -çok önce- kendini Voldemort'la karşı karşıya buldun. Yine hayatta kaldın. Daha da fazlasını yaptın. Onun tam gücüne, kuvvetine yeniden kavuşmasını erteledin. Bir erkek gibi savastın. Ben... anlatamayacağım kadar gurur duydum seninle.

"Ancak bu harikulade planımın bir kusuru vardı," dedi Dumbledore. "Daha o zamandan, her şeyi mahvedebileceğim bildiğim bariz bir kusur. Yine de, planımın başarıya ulaşmasının ne kadar önemli olduğunu bildiğim için, bu kusurun her şeyi yıkmasına izin vermeyeceğimi söyledim kendi kendime. Bunu bir tek ben önleyebilirdim, öyleyse benim güçlü olmam gerekiyordu. Bu konuda ilk sınavımı da o zaman verdim, sen Voldemort'la mücadelemeden bitkin düsmüs halde hastane kanadında yatarken."

"Ne dediginizi anlamıyorum," dedi Harry.

"Hastane kanadında yatarken, Voldemort'un neden bebekken seni öldürmeye çalıştığını sormuştun bana, hatırlamıyor musun?"

1073

Harry basını evet anlamında salladı.

"O zaman sana söylemeli miydim?"

Page 402

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Harry mavi gözlere baktı ve bir şey söylemedi, ama kalbi yine hızla atmaya başlamıştı.

"Plandaki kusuru hâlâ görmüyor musun? Hayır... görmüyorsun herhalde. Eh, bildiğin gibi, sana cevap vermeme kararı aldım. On bir, dedim, öğrenmek için çok küçük bir yaş. On bir yaşındayken sana söylemeye asla ni-yetlenmemistim. Bu bilgi, böyle genç bir yasta fazla gelebilirdi.

"Aslında tehlike sinyallerini o zaman fark etmeliydim. Kendi kendime sormalıydim, bir gün korkunç bir cevap vermem gerektiğini bildiğim o soruyu bana daha o zaman sormandan niye rahatsız olmadım diye. Bunu ille de o gün yapmak zorunda olmadığımı düşünmekten fazlasıyla mutluluk duyduğumun farkına varmalıydim... çok küçüktün, çok küçük.

"Böylece Hogwarts'taki ikinci yılına geldik. Bir kere daha, yetişkin büyücülerin bile yüz yüze gelmediği güçlüklerle karşılaştın; bir kere daha, en çılgın rüyalarımı bile asacak şekilde, alınının akıyla çıktın hepsinden. Ne var ki, Voldemort'un neden sende o isareti bıraktığını tekrar sormadın bana. Yara izini tartıttık, evet... konuya çok, çok yaklaştık. Neden sana her şeyi söylemedim?

"Eh, on iki yaş, bu tür bir bilgi edinmek için, nereden baksan, on bir yastan daha iyi görünmedi bana da ondan. Benim yanımdan kanlar içinde, bitkin ama coskun halde gitmene izin verdim, belki her şeyi sana oracıkta anlatmam gerekirdi diye küçük bir rahatsızlık sancısı duydum-

1074

sa da, bunu çabucak bastırdım. Anlıyorsun ya, hâlâ çok küçüktün ve o zafer geceni bozmaya içim elvermemisti...

"Görüyor musun, Harry? Parlak planımın kusurunu şimdi görüyor musun? Önceden sezdiğim tuzaga düsmüstüm, kendi kendime kaçınabileceğimi söylediğim, kaçınmam gereken tuzaga."

"Ama ben -"

"Senin fazla üstüne titriyordum," dedi Dumbledore dosdogru. "Hakikati bilmenden çok, mutluluğunla ilgileniyordum; kendi planımdan çok, senin iç huzurunla ilgileniyordum; plan başarısızlığa uğradığı takdirde yitirile-cek hayatlardan çok, senin hayatınla ilgileniyordum. Baska bir deyişle, Voldemort biz seven budalaların nasıl davranmasını bekliyorsa, tam o şekilde davrandım.

"Savunulacak yanı var mı? Kim seni benim izlediğim gibi izleyip de -ki seni hayal bile

edemeyecegin kadar yakından izledim- çektiğinden daha fazla acıdan kurtarmak istemezdi ki? Belirsiz bir gelecekte birçok isimsiz ve yüzsüz insan ve yaratığın katledilmesi umrumda mıydı, eger sen şimdi burada sağ, iyi ve mutluydu? Bana böyle birinin geleceğini hayal bile etmemistim. "Üçüncü yılına geldik. Sen Ruh Emici'leri püskürtmeye çalışırken, Sirius'u bulduğunda, kim olduğunu öğrenip onu kurtardığında, seni uzaktan izledim. Sana tam o anda, vaftiz babanı Bakanlık'ın pençesinden kurtararak zafer kazandığında mı söyleyecektim? Ama artık on üç ya-sındaydın ve bahanelerim tükeniyordu. Küçük olabiliydin ama, olaganüstü olduğunu kanıtlamıştın. Vicdanım rahatsızdı, Harry. Biliyordum ki vakit geliyordu artık...

1075

"Ama geçen yıl labirentten çıktığında, Cedric Dig-gory'nin ölümünü izlemiş, kendin de ölümden ucu ucuna kurtulmuşsun... ve ben sana söylemedim, hem de, Volde-mort döndüğüne göre, artık bunu kısa zamanda yapmam gerektiğini bildiğim halde. Ve şimdi, bu gece, senden bunca zaman gizli tuttuğum bilgiye ne zamandır hazır olduğunu biliyorum. Çünkü sen bana, bu yükü omuzlarına daha önce yüklemiş olmam gerektiğini kanıtladın. Tek savunmam şu: Seni, bu okuldan geçmiş hiçbir çocuğun üstlenmediği kadar çok sayıda yükü mücadele ederken izledim ve bunlara bir tane daha eklemeye içim elvermedi -hem de en büyüğünü."

Harry bekledi, ama Dumbledore konuşmadı.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Voldemort çocukken seni, doğumundan kısa süre önce yapılmış bir kehanet yüzünden öldürmeye çalıştı. Kehanetin yapıldığını biliyordu, ama tam içeriğini bilmiyordu. Sen henüz bebekken, kehanetin şartlarını yerine getirdiğine inanarak seni öldürmeye kalktı. Seni öldürmeye yönelik lanet geri tepince, yanıldığını anladı, zararını da çekti. Bu yüzden de, bedenine döndü döneli, özellikle de senin geçen yıl ondan olaganüstü bir biçimde kaçışından sonra, o kehanetin tümünü dinlemeyi kafasına koydu. Dönüşünden beri hiç yılmadan aradığı silah bu: seni nasıl yok edeceğinin bilgisi."

Page 403

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Günes artık tamamen dogmustu: Dumbledore'un odası günes ısınlarıyla yıkıyordu. Godric Gryffindor'un kılıcının durduğu cam muhafaza, beyaz ve mat ısıldıyordu; Harry'nin yere fırlattığı aletlerin parçaları yağmur

1076

damlaları gibi pırıldıyordu ve Harry'nin arkasında yavru Fawkes, küllerden yuvasında hafiften cıvıldıyordu.

"Kehanet parçalandı," dedi Harry dalgın dalgın. "Ne-ville'i o basamaklardan yukarı çekiyordum - kemerin olduğu odada, çüppesini yırttım ve kehanet düştü..."

"Kırılan şey, Esrar Dairesi'nin tuttuğu kehanet kay-dıydı sadece. Ama o kehanet birine yapıldı ve o kişi de bunu mükemmelen hatırlama imkânına sahip."

"Kim duydu?" diye sordu Harry, ama cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

"Ben," dedi Dumbledore. "On altı yıl önce, soguk, ıslak bir gecede, Domuz Kafası hanındaki barın üstünde bir odada. Kehanet öğretmenliği için başvuran birini görmeye gitmistim oraya, dersin sürmesi benim istegim doğrultusunda olmadığı halde. Ama başvuran kişi, çok ünlü, çok yetenekli bir Görücü'nün torununun torunuydu ve ben de nezaket icabı onunla buluşmam gerektiğini düşündüm. Hayal kırıklığına ugradım. Onda bu yeteneğin zerresi yokmuş gibi göründü bana. Ona, kibarca olduğunu umduğum bir biçimde, bu mevki için uygun olmadığını düşündüğümü söyledim. Oradan çıkmak için arkamı döndüm."

Dumbledore ayaga kalktı ve Harry'nin yanından geçerek, Fawkes'un tüneginin yanında duran kara dolaba yürüdü. Egildi, bir kilidin dilini itti ve içinden, Harry'nin, babasını Snape'e eziyet ederken gördüğü, kenarlarına eski yazılar oyulmuş, tastan yapıma sığ çanağı aldı. Dumbledore masasına döndü, Düşünseli'ni üstüne yerleştirdi ve asasını kendi sakığına götürdü. Oradan, asaya yapışan

1077

gümüşü renkte, örümcek ipliği kadar ince düşünce iplikleri çekti ve onları çanaga koydu. Yeniden masasının basına oturdu, bir an düşüncelerinin Düşünseli'nde anafor gibi dönüp sürüklenmesini izledi. Sonra içini çekerek asasını kaldırdı ve ucuyla gümüşü maddeyi dürttü.

İçinden, sallaraya bürünmüş, gözleri gözlüğünün arkasında muazzam şekilde büyümüş bir sekil çıktı ve ayakları çanağın içinde, yavaşça kendi etrafında döndü. Ama Sybül Trelawney konustugunda, her zamanki hayalifener, mistik sesiyle konuşmadı; Harry'nin onun agzından daha önce bir kez duyduğu sert, kısık bir tonla konuştu:

"Karanlık Lora'u ali edecek güce sahip olan geliyor... ona üç kez karşı çıkmış olanlardan dogacak,

yedinci ay ölürken dogacak. .. ve Karanlık Lora bu erkek çocuğu kendi dengi olarak isaretleyecek, ama o, Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip olacak. .. ve ikisinden biri diğerinin elinde ölecek, çünkü diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz... Karanlık Lord'u alt edecek güce sahip olan, yedinci ay ölürken dogacak..."

Yavaş yavaş kendi etrafında dönen Profesör Trelaw-ney, yeniden aşağıdaki gümüş kütleye gömüldü ve gözden kayboldu.

Odada mutlak bir sessizlik vardı. Ne Dumbledore'un, ne Harry'nin, ne de portrelerden birinin sesi çıktı. Fawkes bile susmıstı.

"Profesör Dumbledore?" dedi Harry çok yavaşça,, çünkü hâlâ Düsünseli'ne bakan Dumbledore tamamen düşüncelerine dalmış görünüyordu. "O... şey anlamına mı... ne anlama geliyor?"

"Su anlama geliyor," dedi Dumbledore, "Lord Volde-
1078

mort'u sonsuza dek yenme sansı olan tek kişi, yaklaşık on altı yıl önce temmuz ayının sonunda dogdu. Bu. oğlan, o vakte kadar Voldemort'a üç kere karşı çıkmış bir anneyle babanın çocuğu olacaktı."

Harry'ye, sanki bir şey onun üzerine dogru kapanıyormuş gibi geldi. Nefes almakta yine zorluk çekmeye başladı.

"Yani - beni mi kastediyor?"

"Tuhaf olan şey su ki, Harry," dedi Dumbledore usulca, "hiç de seni kastetmemiş olabilir. Sybill'in kehaneti, o yıl temmuz sonunda dogmuş, anne babalan Zürrvüdüa-nka Yoldaslığı üyesi olan ve Voldemort'tan üç kez ucu ucuna kurtulan iki büyücü çocuk için de geçerli olabilirdi. Biri, elbette,
Page 404

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
sendin. Diğeri ise, Neville Longbottom'dı."

"İyi ama o zaman... o zaman neden kehanette benim adım var da Neville'inki yok?"

"Resmi kayıt, Voldemort'un sana çocukken saldırması üzerine yeniden etiketlendi," dedi Dumbledore. "Kehanet Salonu'nun bekçisi, Voldemort Sybill'in söz ettiği kişinin sen olduğunu biliyor olmalı ki seni öldürmeye çalışmış şekilde bir sonuç çıkarmıstı."

"Öyleyse - ben olmayabilir miyim?" dedi Harry.

"Korkarım ki," dedi Dumbledore yavaşça, sanki her kelimeyi söylemek için büyük çaba harcıyormuş gibi görünerek, "sen olduğuna hiç şüphe yok."

"Ama dediniz ki - Neville de temmuz sonunda dogmuş - ve onun da annesiyle babası -"

"Kehanetin bir sonraki bölümünü unutuyorsun, Vol-demort'u yenilgiye ugratacak erkek çocuğun kimliğini saptayan son özelliği... Voldemort'un kendisi onu kendi
1079

dengi olarak isaretleyecekti. Öyle de yaptı, Harry. Seni seçti, Neville'i değil. Hem nimet, hem de lanet olan o yara izini verdi sana."

"Ama yanlış seçmiş olabilir!" dedi Harry. "Yanlış kişiyi isaretlemiş olabilir!"

"Kendisi için tehlikeli olma ihtimali en yüksek olan çocuğu seçti," dedi Dumbledore. "Ve sana dikkat et, Harry: Safkanı seçmedi (ki kendi inancına göre, olmaya ya da tanımaya değer tek büyücü türü budur), kendi gibi melezi seçti. Daha seni görmeden önce sende kendini gördü ve seni o yara iziyle isaretlerken, niyetlendiği gibi seni öldürmedi. Sana bazı güçler verdi, bir de gelecek; ondan bir değil, dört kere kaçmanı sağlayacak biçimde donattı seni - ne senin annenle babanın, ne de Neville'in annesiyle babasının yapabildiği bir şey."

"Niye yaptı öyleyse?" dedi Harry, kendini hem uyusmuş, hem üsümüş hissediyordu. "Niye beni bebekken öldürmeye çalıştı? Bekleyip, daha büyüdüğümüzde Neville'in mi, benim mi daha tehlikeli olacağımızı görebilirdi ve o zaman hangimizse onu -"

"Bu gerçekten de daha pratik bir yöntem olabilirdi," dedi Dumbledore, "ama Voldemort'un kehanet hakkındaki bilgisi tam değildi. Sybill'in ucuz olduğu için seçtiği Domuz Kafası hanı uzun süredir Üç Süpürge'ye kıyasla, nasıl desem, daha ilginç müsteriler çeker. Baskalarının sizi duymayacağından asla emin olamayacağınız bir yerdir; tıpkı senin ve arkadaşlarının, o akşam da benim, bir bedel ödeyerek öğrendiğimiz gibi. Tabii ben Sybill Trelaw-ney'yle buluşmaya giderken, baskalarının kulak kabart-
1080

masına degecek bir şeyler duyacağımı aklıma bile getirmemistim. Benim, yani bizim tek sansımız, kulak misafiri olan kişinin kehanetin kısa bir kısmını duyduktan sonra yakalanması ve binadan atılması oldu."

"O zaman yalnızca -?"

"Yalnızca basını duydu, yani Voldemort'a üç kez karşı gelmiş ana babanın oğlu olan bir çocuğun Temmuz sonunda doğacağını. Bunun sonucunda da, sana saldırmanın sana güç geçirme riski taşıdığı ve seni dengi olarak isaretleyeceği konusunda efendisini uyaramadı. Bu yüzden de Voldemort, sana saldırmanın tehlikeli olduğunu, bekleyip daha fazlasını öğrenmenin daha akıllıca olacağını asla bilemedi. Senin, Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip -"

"Ama değilim!" dedi Harry, boguluyormuş gibi bir sesle. "Bende onda olmayan güç yok, onun bu gece dövuştüğü gibi dövüsemem, insanları ele geçiremem ya da -ya da öldüremem -"

"Esrar Dairesi'nde bir oda var," diye sözünü kesti Dumbledore, "hep kilitli tutulur. İçinde ölümden, insan zekâsından, doğanın güçlerinden hem daha harikulade hem de daha korkunç olan bir güç var. Belki, aynı zamanda, oradaki pek çok inceleme konusunun en esrarengiz olanı. İşte sen o odada saklanan güce bol miktarda sahipsin, Voldemort'ta ise hiç yok. O güç bu aksam seni Sirius'u kurtarmaya götürdü. O güç seni Voldemort tarafından ele geçirilmekten de kurtardı, çünkü tiksindiği güçle bunca dolu olan bir bedende kalmaya dayanamadı. Sonuçta, zihnini kapatamıyor olmanın önemi kalmadı. Seni kalbin kurtardı."

1081

Harry gözlerini yumdu. Eger Sirius'u kurtarmaya gitmeseydi, Sirius ölmeyecekti... Daha çok, Page 405

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

yeniden Sirius'u düşünmek zorunda kalacağı anı ertelemek için, cevaba pek de aldırmadan sordu:

"Kehanetin sonu... bir şey diyordu. .. diğeri varlığını sürdürürken..."

"... ikisi de yasayamaz," dedi Dumbledore.

"Yani," dedi Harry, sanki içinde derin bir umutsuzluk kuyusu varmış da, kelimeleri oradan çekip çıkarıyormuş gibi, "yani bu, birimizin... birimizin ötekini öldüreceği anlamına mı geliyor... sonunda?"

"Evet," dedi Dumbledore.

Uzun süre ikisi de konuşmadı. Odanın duvarlarının çok gerisinde bir yerlerde Harry sesler duyuyordu, belki de erkenden kahvaltı etmek için Büyük Salon'a giden öğrencilerin sesleri. Dünyada hâlâ yemek yemek isteyen, gülen, Sirius Black'in sonsuza dek gittiğini bilmeyen ya da buna aldırmayan insanların olması imkânsız geliyordu ona. Sirius simdiden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi; şimdi bile Harry'nin bir parçası, o tülü çekmiş olsa Sirius'u ona bakarken göreceğine, belki de havlama gibi kahkahasıyla onu karşılayacağına inanıyordu...

"Sana bir açıklama daha borcum var, Harry," dedi Dumbledore tereddütle. "Belki de neden seni hiç sınıf başkanı seçmedim diye merak ediyorsundur. İtiraf edeyim ki... senin zaten... yeterince sorumluluğun olduğunu düşündüm."

Harry basını kaldırıp ona baktı ve Dumbledore'un yüzünden aşağı, uzun gümüş rengi sakalına bir damla yaşın aktığını gördü.

1082

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İkinci Savaş Başlıyor

ADI ANILMAMASI GEREKEN KİŞİ GERİ DÖNDÜ

"Sihir Bakanı Cornelius Fudge cuma akşamı kısa bir beyanatta, Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin ülkeye döndüğünü ve bir kez daha faaliyete geçtiğini açıkladı.

" 'Kendine Lord diyen büyücünün -eh, kimi kastettiğimi biliyorsunuz- sağ olduğunu ve yeniden aramızda bulunduğunu doğrulamaktan büyük bir üzüntü duyuyorum,' diyen Fudge, gazetecilere hitap ederken yorgun ve telaşlı görünüyordu. 'Bundan böyle Bakanlık emrinde çalışmaya karşı olduklarını belli eden Azkaban Ruh Emici'lerinin toplu isyanını da aynı derecede üzüntüyle bildiriyoruz. Ruh Emici'lerin su sıralarda Lord - Bilmemkim'den emir aldıklarına inanıyoruz.

" 'Sihirle uğrasan topluluğa tetikte olmalarını tavsiye ederiz. Bakanlık halen temel ev savunması ve kişisel savunma kılavuzları bastırmaktadır, bunlar önümüzdeki ay bütün büyücü evlerine bedelsiz olarak teslim edilmiş olacak.'

"Bakan'ın açıklaması, geçen çarsamba gibi yakın bir tarihe kadar Bakanlık'ın

'Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in

1083

aramızda bir kez daha harekete geçmiş olduğuna ilişkin bu ısrarlı rivayetlerin hiçbir doğru yanı yok' şeklinde temin ettiği sihirle uğrasan topluluk tarafından yılgınlık ve korkuyla karşılandı.

"Bakan'ın tavır değiştirmesine yol açan olayların ayrıntıları hâlâ belirsiz olmakla birlikte, Adı Anılmaması Gereken Kisi ile (Ölüm Yiyen diye bilinen) seçkin bir mürit grubunun persembesinin akşamı Sihir Bakanlığı'na girdikleri sanılıyor.

"Hogivarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun eski görevine dönmüş Müdürü, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonunun eski görevine dönmüş üyesi ve Büyücesûra'nın eski görevine dönmüş Basbüyücüsü Albus Dumbledore'a, yorumlarını almak üzere henüz ulaşamadı. Dumbledore geçtiğimiz yıl boyunca Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in, yaygın biçimde umut edildiği ve inanıldığı gibi ölmüş olmadığında ve güç elde etmeye yönelik yeni bir girişim için bir kez daha müritlerini topladığında ısrar etmişti. Bu arada, 'Sag Kalan Çocuk'-"

"Al bakalım, Harry, seni de bir şekilde isin içine çekeceklerini biliyordum," dedi Hermione, gazetenin üstünden ona bakarak.

Hastane kanadındaydılar. Harry, Ron'un yatağının ucunda oturuyordu, ikisi de Pazar Postası'nın ön

Page 406

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sayfasını okuyan Hermione'yi dinliyorlardı. Ayak bileği Madam Pomfrey tarafından anında düzeltilen Ginny, Hermi-one'nin yatağının ayak tarafına kıvrılmıştı. Burnu aynı hızla normal boyuna ve biçimine döndürülmüş olan Ne-

1084

ville, iki yatak arasındaki bir sandalyedeydi; Dırdırcı'nın son sayısını kapıp onları ziyarete gelmiş olan Luna ise, dergiyi bas aşağı tutmuş okuyor, belli ki Hermione'nin söylediği tek kelimeyi bile duymuyordu.

"Yine 'sag kalan çocuk' oldu ama, değil mi?" dedi Ron, asık yüzle. "Artık hayallere kapılmış bir gösterişçi değil, ha?"

Komodinin üstündeki muazzam yığından bir avuç dolusu Çikolatalı Kurbaga daha aldı, Harry, Ginny ve Nevil-le'e birkaç tane attı ve kendininkinin ambalajını disleriyle sıyırdı. Kollarının dirsekten aşağı kısmında, beynin dokunaçlarının ona sarıldığı yerlerde hâlâ derin izler vardı. Madam Pomfrey'ye göre, düşünceler hemen hemen her seyden daha derin yara izleri bırakabilirdi, ama Madam Pomfrey ona bol miktarda Dr Ubbh'nin Bihaber Merhemi'ni sürmeye başladıktan sonra biraz iyileşme olmuş gibiydi.

"Evet, sana pek iltifat ediyorlar, Harry," dedi Hermi-one, yazıyı gözleriyle tarayarak. "Hakikatin yalnız sesi... dengesiz olarak görüldü, ama hikâyesinden hiç vazgeçmedi... alaylara ve iftiralara göğüs germek zorunda kaldı...' Hımm," dedi, kaslarını çatarak, "bakıyorum da, bütün alaylarla iftiraların yine onlardan çıktığını hiç söylemiyorlar..."

Acıyla yüzünü hafifçe buruşturdu, elini kaburgalarına götürdü. Dolohov'un onun üzerinde kullandığı lanet, büyü sözleri yüksek sesle söyleyebilse belki daha etkili olacaktı ama, Madam Pomfrey'nin deyişleriyle yine de "hatırı sayılır bir hasar"a yol açmıştı. Hermione her gün on ayrı tür iksir alıyor, süratle iyileşiyordu ve hastane kanadından sıkılmıştı bile.

1085

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in Yönetimi Ele Geçirme Yolunda Son Girişimi, sayfa ikiden dörde kadar, Bakanlık Bize Ne Söylemiş Olmalıydı, sayfa bes, Niye Kimse Albus Dumble-dore'u dinlemedi, sayfa altıdan sekize kadar, Harry Potter'la Özel Söylesi, sayfa dokuz... Eh," dedi Hermione, gazeteyi katlayıp bir kenara atarak, "onlara yazacak birçok şey çıkmış, orası kesin. Ve Harry'yle yapılan o söylesi de özel falan değil, aylar önce Dırdırcı'da çıkmış olan söylesi..."

"Babam onlara sattı," dedi Luna dalgın dalgın, Dırdırcı'nın sayfasını çevirerek. "Çok da iyi para aldı, onun için bu yaz işveç'e bir kesif gezisi düzenleyeceğiz, bir Buru-suk-Boynuzlu Hırgür yakalayabilir miyiz diye."

Hermione bir an kendi kendisiyle mücadele eder gibi göründü, sonra, "Kulaga çok hoş geliyor," dedi.

Ginny, Harry'yle göz göze geldi ve sırtarak hemen gözlerini kaçırdı.

"Ee, neyse," dedi Hermione, oturduğu yerde biraz daha doğrulup yine yüzünü buruşturarak, "okulda neler oluyor?"

"Ne olsun, Flitwick, Fred'le George'un bataklığını kaldırdı," dedi Ginny, "yaklaşık üç saniyede. Ama pencerenin altında minik bir parçasını bırakıp iplerle çevreledi -"

"Neden?" dedi Hermione, sasırmış görünüyordu.

"Haa, gerçekten iyi bir sihir olduğunu söylüyor sadece," dedi Ginny, omuz silkti.

Ron, ağzı çikolatayla dolu, "Sanırım onu Fred ve George'a bir anıt olarak bıraktı," dedi. "Bütün bunları bana onlar yolladı, biliyor musun?" dedi Harry'ye, yanında-

1086

ki küçük Kurbaga dağını isaret ederek. "Saka dükkânından iyi para kazanıyorlar herhalde, değil mi?"

Hermione'nin yüzünde onaylamaz bir ifade belirdi. Sonra, "Yani artık Dumbledore döndü diye

bütün dertler sona mı erdi?" diye sordu.

"Evet," dedi Neville, "her sey normale döndü."

"Filch de mutludur herhalde, degil mi?" diye sordu Ron, üzerinde Dumbledore'un olduğu bir Çikolatalı Kurbaga Kartı'nı sürahisine dayayarak.

"Hiç de degil," dedi Ginny. "Aslında çok ama çok perisan..." Sesini iyice alçaltarak, "Umbridge'in, Page 407

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Hog-warts'ın basına gelmiş en iyi sey oldugunu söyleyip duruyor," diye fısıldadı.

Altısı birden dönüp baktılar. Profesör Umbridge karsılarındaki yatakta yatmış, tavana bakıyordu.

Dumbledore onu at-adamlardan kurtarmak için tek basına Or-man'a dalmıstı; nasıl yaptığını -nasıl olup da burnu bile kanamadan, ağaçların arasından Umbridge'i yan taşıyarak çıktığını- kimse bilmiyordu; Umbridge biliyorsa eger, kesinlikle söylemiyordu. Satoya döndü döneli, onların bildigi kadariyle, tek kelime bile etmemisti. Üstelik kimse nesi oldugunu da bilmiyordu. Genelde çok düzgün olan fare rengi saçları darmadagındı ve içlerinde hâlâ sürgünlerle yapraklar vardı ama, onun dışında hayli yarasız be-resiz görünüyordu.

"Madam Pomfrey onun sadece sokta oldugunu söylüyor," diye fısıldadı Hermione.

"Surat asıyor demek daha dogru," dedi Ginny.

"Evet, söyle yaparsan yasam belirtisi gösteriyor," dedi

1087

Ron ve diliyle hafif dıgıdık dıgıdık sesleri çıkardı. Umb-ridge bir anda dimdik oturdu, deli gibi etrafa bakındı.

"Bir sorun mu var, Profesör?" diye seslendi Madam Pomfrey, basını odasının kapısından uzatarak.

"Hayır... hayır..." dedi Umbridge, yeniden yastıklarına gömüldü. "Hayır, rüya gördüm herhalde..."

Hermione ve Ginny, kahkahaları duyulmasın diye yüzlerini yatak çarsaflarına gömdüler.

Hermione biraz kendine gelir gibi olunca, "At-adam dedik de, simdi Kehanet öğretmeni kim?

Firenze kalıyor mu?" diye sordu.

"Mecburen," dedi Harry, "öteki at-adamlar onu geri almaz, degil mi?"

"Anlaşılan o da, Trelawney de ders verecek," dedi Ginny.

On dördüncü Kurbaga'sıru çigneyen Ron, "Bahse girerim ki Dumbledore, keske Trelawney'den bütün bütüne kurtulmuş olsaydım, diyordur," dedi. "Ha, bana sorarsanız ders tamamen gereksiz, Firenze de daha iyi sayılmaz..."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu Hermione. "Tam da gerçek kehanetlerin oldugunu öğrenmisken?"

Harry'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Ron'a da, Hermione'ye de, baska hiç kimseye de kehanetin ne içerdigini anlatmamıstı. Neville onlara, Ölüm Odası'nda Harry onu basamaklardan yukarı çekerken kehanetin kırıldığını söylemisti, Harry de henüz bu izlenimi düzelt-memisti. Onlara, ya katil ya kurban olacağını, baska bir yolu olmadığını söylediğinde yüzlerindeki ifadeyi görmeye hazır degildi...

1088

"Kırılması yazık," dedi Hermione yavaşça, basını iki yana sallayarak.

"Evet, öyle," dedi Ron. "Ama hiç degilse, Kim-Oldu-gunu-Bilirsin-Sen de içinde ne oldugunu hiç öğrenemedi - nereye gidiyorsun?" diye ekledi, Harry ayaga kalkınca hem sasırıp hem hayal kırıklığına ugrayarak.

"Sey - Hagrid'e," dedi Harry. "Biliyorsun, henüz döndü, ben de gidip onu görmeye ve sizin ikinizin nasıl oldugunuzu söylemeye söz verdim."

"Ha, peki öyleyse," dedi Ron somurtarak; yatakhane penceresinden, ilerideki parlak mavi gökyüzü parçasına baktı. "Keske biz de gelebilseydik."

Harry kogusun öbür ucuna dogru yürürken, Hermione, "Ona bizden selam söyle!" diye seslendi.

"Ve sor bakalım, ne haber varmış... küçük dostundan!"

Harry yatakhaneden çıkarken, duyduğunu ve anladığını göstermek için elini salladı.

Sato bir pazar günü için bile çok sessiz görünüyordu. Besbelli herkes günes içindeki araziye çıkmış, sınavların sona ermesinin ve ders yılının son günlerini ders tekrarı ya da ev ödevi derdi olmaksızın geçirmenin keyfini çıkarıyordu. Harry bos koridorda ağır ağır yürüdü, geçerken pencerelerden dışarı baktı; Quidditch sahasının üzerinde avare avare uçan insanları görüyordu, bir de gölde dev mürekkepbalığı esliginde yüzen iki öğrenciyi.

İnsanlarla birlikte olmayı isteyip istemedigine karar vermek ona zor geliyordu; birleriyle olduğu zaman uzaklaşmak istiyordu, yalnız olduğu zaman da yanında birile-

1089

rinin olmasını. Ama döndüğünden beri onunla hiç doğru dürüst konuşmadığı için, gidip Hagrid'i
Page 408

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı
sahiden ziyaret etmesi gerektiğini düşünmüştü...

Harry tam Giriş Salonu'nun son mermer basamağından inmisti ki, Malfoy, Crabbe ve Goyle
sagdan, Slytherin ortak salonuna giden bir kapıdan çıktılar. Harry olduğu yerde kalakaldı; Malfoy
ve diğerleri de. Açık ön kapıdan geçerek araziden Salon'a gelen çığlıklar, kahkahalar ve
sı-pırtılardan başka ses yoktu içeride.

Malfoy etrafına bakındı -Harry onun öğretmen var mı diye kontrol ettiğini biliyordu- sonra Harry'ye
baktı ve alçak sesle, "Sen öldün, Potter," dedi.

Harry kaslarını kaldırdı.

"Komik," dedi, "insan da artık ortada dolamayacağını sanır..."

Malfoy'u hiç bu kadar kızgın görmemisti; onun solgun, sivri yüzünün çılgın bir öfkeyle
kasılmasından bir tür kayıtsız tatmin hissi duydu.

"Ödeyeceksin," dedi Malfoy, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Babama yaptıklarının bedelini
sana ben ödeyeceğim..."

"Ay, bak şimdi ödüm patladı," dedi Harry alaycı alaycı. "Herhalde sizin üçünüzle kıyaslanınca Lord
Voldemort ısınma idmanıydı sadece, ha - n'oldu?" diye ekledi, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un bu adı
duyup eli ayağı tutmaz hale geldiğini görünce. "Babanın arkadaşı değil mi yoksa? Ondan
korkmuyorsun, değil mi?"

"Kendini çok büyük bir adam sanıyorsun, Potter," dedi Malfoy, iki yanında Crabbe ve Goyle'la ona
yaklaşıp-

1090

ken. "Sen dur. Hakkından geleceğim. Babamı hapse koyamazsın -"

"Ben koydum sanıyordum," dedi Harry.

"Ruh Emici'ler Azkaban'ı terk etti," dedi Malfoy usulca. "Babamla diğerleri göz açıp kapayana kadar
çıkıyor..."

"Evet, çıkacaklar sanırım," dedi Harry. "Yine de, hiç değilse herkes ne asayilik adamlar olduklarını
biliyor artık..."

Malfoy'un eli hızla esasına gitti, ama Harry ona göre çok çabuktu; Malfoy'un parmakları daha
cüppesinin cebine girmeden kendi esasını çekmişti bile.

"Potter!"

Ses, Giriş Salonu'nda çınladı. Snape odasına inen merdivende belirmisti; Harry onu görünce,
Malfoy'a duyduğunun çok ötesinde bir nefret dalgası hissetti içinde... Dumbledore ne derse desin,
Snape'i asla bağışlamayacak-tı... asla...

"Ne yapıyorsun, Potter?" dedi Snape, her zamanki gibi soğuk bir edayla, dödüne doğru yürüyerek.
Harry atesli atesli, "Malfoy'a ne lanet yapsam diye karar vermeye çalışıyorum, efendim," dedi.

Snape gözlerini dikip ona baktı.

"O asayı hemen kaldır," dedi ters ters. "Gryffin-dor'dan on puan -"

Snape, duvardaki devasa kum saatlerine doğru baktı ve alayla gülümsedi.

"Aa. Görüyorum ki Gryffindor kum saatinde artık alacak puan kalmamış. Bu durumda, Potter,
yapılacak tek şey -"

1091

"Eklemek mi?"

Profesör McGonagall az önce tas basamaklardan to-pallaya topallaya satoya girmisti; bir elinde
ekose bir heybe taşıyor, diğeriyle de bir bastona bütün ağırlığını vererek dayanıyordu ama, bunun
dışında hayli iyi görünüyordu.

"Profesör McGonagall!" dedi Snape, ona doğru yürüdü. "St Mungo'dan çıktınız demek!"

"Evet, Profesör Snape," dedi Profesör McGonagall, seyahat pelerinini omuzlarından atarak. "Turp
gibiyim. Siz ikiniz - Crabbe - Goyle -"

Eliyle onları otoriter bir edayla çağırdı, onlar da koca ayaklarını sürüyerek hantal hantal geldiler.

"Alın," dedi Profesör McGonagall, heybesini Crab-be'nin, pelerinini de Goyle'un göğsüne doğru
fırlattı, "bunları benim için odama çıkarın."

Döndüler ve mermer merdivenden yukarı langır lungur uzaklastılar.

Page 409

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Pekâlâ," dedi Profesör McGonagall, duvardaki kum saatlerine bakarak. "Evet, bence Potter ve
arkadaşları dünyayı Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in dönüşü konusunda uyardıkları için adam bası

elliser puan almalı! Ne dersiniz, Profesör Snape?"

"Ne?" dedi Snape hemen, oysa Harry onun söyleneni gayet iyi duyduğunu biliyordu. "Ha - sey - sanırım..."

"Yani Potter, iki Weasley, Longbottom ve Miss Gran-ger için elliser puan," dedi Profesör McGonagall. O konuşurken, Gryffindor'un kum saatinin alt bölümüne bir yakut saganagı yagdı. "Ah - elli puan da Miss Lovegood

1092

için sanırım," diye ekledi, birkaç safir de Ravenclaw'vm saatine düstü. "Simdi, Mr Potter'dan on puan almak istemistiniz sanırım, Profesör Snape - iste bu..."

Birkaç yakut üst bölüme kaymış, asagıda yine de makul bir miktar bırakmıştı.

"Ee, Potter, Malfoy, sanırım böyle harika bir günde disarıda olmanız gerek," diye devam etti Profesör McGonagall, canlı bir edayla.

Harry ona sözünü tekrarlatmadı; esasını cüppesinin içine tıkip, Snape ile Malfoy'a tek bir bakış atmadan dosdogru ön kapıya yöneldi.

Çimenlikten Hagrid'in kulübesine yürürken, üzerinde güneşin yakıcı sıcaklığını hissetti. Çimenlerde uzanus güneş banyosu yapan, konuşan, Pazar Postası'm okuyan ve tatlı yiyen öğrenciler, o geçerken baslarını kaldırıp baktılar; kimi ona seslendi ya da el salladı, belli ki gazete gibi onlar da, Harry'nin bir tür kahraman olduğuna karar verdiklerini gösterme hevesindeydiler. Harry onlara bir şey demedi. Üç gün önce olanların ne kadarını bildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ama şimdiye kadar sorulardan kaçınmıştı, böyle kalmasını da tercih ediyordu.

Hagrid'in kulübesinin kapısına vurdugunda, örçce onu disarıda sandı, ama sonra Fang köseyi dönüp kosarak geldi, coskulu karsılamasıyla az daha onu yere yıkıyordu. Anlaşılan Hagrid arka bahçesinde çalifasulyesi topluyordu.

Harry çite yaklaşıncı, "Vay, Harry!" dedi, ağız kulaklarında. "Gel içeri, gel, bir fincan karahindiba suyu içelim..."

1093

"İşler nasıl?" diye sordu Hagrid, birer bardak buzlu karahindiba suyuyla onun tahta masasına yerlestikleri zaman. "Sen - sey - iyisin, ha?"

Harry, Hagrid'in yüzündeki kaygılı ifadeden, onun fiziksel iyilikten söz etmedigini anladı.

"İyiyim," dedi çabucak, çünkü Hagrid'in aklında ne olduğunu biliyordu ve o konuyu tartışmaya dayanamazdı. "Ee, neredeydin bakalım?"

"Daglarda saklanıyordum," dedi Hagrid. "Bir magarada, tıpkı Sirius'un yaptığı gibi, hani -"

Hagrid sustu, gürültüyle boğazını temizledi, Harry'ye baktı ve koca bir yudum karahindiba suyu içti.

"Neyse, döndüm iste," dedi dermansızca.

"Sen - sen daha iyi görünüyorsun," dedi Harry, konuşmayı Sirius'tan uzak tutmaya kararlıydı.

"Ne?" dedi Hagrid, koca elini kaldırıp yüzünü yokladı. "Ha - ha evet. Eh, Grawpi şimdi çok daha iyi davranıyor, çok daha iyi. Geri gelince beni gördüğüne bayagı memnun oldu, dogruyu söyleyecek olursak. İyi çocuk aslında... ona söyle bir hanım arkadas bakınsam diye düşünüyordum..."

Harry normalde hemen Hagrid'i bu fikirden vazgeçirmeye çalışırdı; Orman'a, büyük bir ihtimalle Gravvptan daha vahşi ve daha gaddar ikinci bir devin yerlesme fikri resmen korkutucuydu, ama bu konuyu tartışmak için gerekli enerjiyi toparlayamadı. Yine yalnız olmayı istemeye başlamıştı, bir an önce kalkabilmek için karahindiba suyundan koca yudumlar alıp bardağının yarısını bosalttı.

"Artık herkes dogruyu söylediğini biliyor, Harry," de-

1094

di Hagrid usulca ve beklenmedik bir şekilde. "Bu daha iyi olmalı, değil mi?"

Harry omuz silkti.

"Bak..." Hagrid masanın üstünden ona dogru egildi. "Sirius'u senden daha uzun süredir tanırdım... bir savasta öldü, böyle gitmek isterdi -"

"Hiçbir şekilde gitmek istemezdi!" dedi Harry kızgınlıkla.

Page 410

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldası

Hagrid uzun ve kabarık saçlı kocaman kafasını egdi.

"Hayır, sanırım istemezdi," dedi usulca. "Ama yine de, Harry... o hiçbir zaman evde oturup dövüsmeyi baskalarına bırakan biri olmadı. Yardım etmeye gitmeseydi eger, buna dayanamazdı -"

Harry sıçrayıp ayaga kalktı.

"Hastane kanadında Ron ve Hermione'yi ziyaret etmem gerek," dedi mekanik bir şekilde.

"Aa," dedi Hagrid, hayli üzülmüş görünüyordu. "Ha... peki öyleyse, Harry... kendine iyi bak, yine

ugra, eger -'

"Tamam... olur..."

Harry son hızla kapıya gitti, çekip açtı; daha Hagrid vedalamayı bitirmeden yeniden güneşe çıkmıştı ve çimenlikte yürüyordu. O geçerken insanlar yine ona seslendiler. Birkaç saniye gözlerini yumdu, hepsinin yok olmasını diledi, gözlerini açsa da kendini bombos arazide bul-saydı keske... Birkaç gün önce, sınavları tamamlanmadan ve Volde-mort'un zihnine yerleştirdiği imgeyi görmeden önce, büyücülük âleminin onun gerçeği söylediğini bilmesi için,

1095

Voldemort'un döndüğüne inanması için ve yalancı ya da deli olmadığını anlaması için hemen hemen her şeyini verirdi. Oysa şimdi...

Gölün etrafında biraz yürüdü, sonra da sık çalıkların arkasında, geçenlerin gözlerinden uzakta, gölün kıyısına oturdu ve ısıldayan suya bakarak düşündü...

Belki de yalnız kalmak istemesinin nedeni, Dumble-dore'la konuştugundan beri kendini herkesten tecrit edilmiş hissetmesiydi. Görünmez bir engel onu dünyanın geri kalanından ayırıyordu. O, damgalı bir adamdı - hep öyle olmuştur. Sadece, daha önce bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı, o kadar...

Ama burada gölün kıyısında otururken, kederin korkunç yükü üzerine çökmüşken, Sirius'un kaybı içinde böyle hassas ve tazeyken, büyük bir korku duyuyordu. Hava güneşliydi, çevresindeki arazi gülen insanlarla doluydu... Kendini onlardan, farklı bir ırka aitmiş gibi uzak hissettiği halde, buracıkta otururken, hayatının ya cinayet içereceğine ya da cinayetle sonlanacağına inanmak yine de çok zordu...

Uzun süre orada oturdu, suya baktı, vaftiz babasını düşünmemeye ya da Sirius'un bir seferinde yüz Ruh Emi-ci'yi püskürtmeye çalışırken tam burada, karşı kıyıda yere yığıldığını hatırlamamaya çalıştı...

Üsüdüğünün farkına varmadan önce güneş batmıştı. Ayaga kalktı ve yüzünü çüppesinin yenine silerek satoya döndü.

*

Ron ve Hermione, ders yılının sona ermesinden üç

1096

gün önce hastaneden tamamen iyileşmiş olarak çıktılar. Hermione, Sirius hakkında konuşmak isteme sinyalleri veriyordu, ama Ron, Hermione onun adını her ağzına alısında "sisst" sesleri çıkarma eğilimi gösteriyordu. Harry vaftiz babası hakkında konuşmak isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi; istekleri ruh haline göre değişiyordu. Ama bir tek şey biliyordu: O anda kendini ne kadar mutsuz hissetse de, birkaç gün sonra Privet Drive dört numaraya döndüğü zaman Hogwarts'ı çok özleyecekti. Neden her yaz oraya dönmesi gerektiğini şimdi anlamıştı, ama yine de bu konuda kendini daha iyi hissetmiyordu. Hatta dönmekten hiç bu kadar korkmamıştı. Profesör Umbridge ders yılının sona ermesinden bir gün önce Hogwarts'tan ayrıldı. Görülmemek amacıyla, hastane kanadından akşam yemeği saatinde gizlice çıkmıştı anlaşılan. Ama ne yazık ki yolda Peeves'le karşılaştı; Peeves de, Fred'in ona tembih ettiği gibi davranma konusundaki bu son fırsatı kaçırmayıp Umbridge'i neseyle satodan kovaladı, sırasıyla bir baston, bir de tebesir dolu çorapla onu patakladı. Umbridge'in patikadan aşağı doğru kosarak gidisini izlemek için birçok öğrenci Giriş Salonu'na dolmuştu, Bina Başkanları da yarım ağızla onları engellemeye çalıştılar. Hatta Profesör McGonagall birkaç cılız azardan sonra öğretmenler masasındaki koltuğuna yeniden oturdu ve açık seçik duyulan bir sesle, bastonunu Peeves ödünç aldığı için kendisinin de Umbridge'in arkasından sevinç naralan atarak kosamadığına üzülmediğini söyledi.

Okuldaki son aksamları geldi; çoğu kişi sandığını ha-

Page 411

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

I

1097

zırlamıştı, ders yılı sonu söleni için aşağı iniyorlardı, ama Harry daha esyalarını toplamaya başlamamıştı bile.

"Aman, yarın yaparsın!" dedi Ron, yatakhane kapısında beklerken. "Hadi ama, açıktan ölüyorum."

"Geç kalmam... bak, sen önden gitsene..."

Ama yatakhane kapısı Ron'un ardından kapanınca, Harry sandığını hazırlama isini hızlandırmak için en ufak çabada bulunmadı. Yapmak istediği son şey, Yılsonu Söle-ni'ne katılmaktı.

Dumbledore'un, konuşmasında ondan söz edeceğinden endişeleniyordu. Voldemort'un dönüşünden

söz edeceği kesindi; ne de olsa, geçen yıl da bu konuda konuşmıştı...

Harry, sandığının en dibindeki burus burus cüppeleri dışarı çıkarıp, katlanmış olanlara yer açtı. Bunu yaparken, sandığın bir kösesinde duran, kötü ambalajlanmış bir paket dikkatini çekti. Orada ne is olduğunu bilemiyordu. Egildi, onu spor ayakkabılarının altından çıkardı ve inceledi. Ne olduğunu birkaç saniye içinde anladı. Sirius bunu ona, Grimmauld Meydanı on iki numaranın ön kapısından çıkmadan önce vermişti. "Eğer bana ihtiyacın olursa, bunu kullanmam istiyorum, tamam mı?"

Harry yatağına çöktü ve paketi açtı. İçinden küçük, kare sekinde bir ayna düştü. Eski görünüyordu; kesinlikle pisti. Harry onu yüzüne tuttu ve kendi yansımasının ona baktığını gördü. Aynanın tersini çevirdi. Orada, arkada, Sirius'un elle yazdığı bir not vardı.

1098

Bu, iki yönlü bir aynadır, diğeri bende. Eğer benimle konuşman gerekirse, içine adımlı söyle, yeter; sen benim aynamda görünürsün, ben de seninkinde konuşabilirim. James ve ben bunları, ayrı yerlerde cezaya bırakıldığımızda kullanırdık.

Harry'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ölmüş annesiyle babasını dört yıl önce Kelid Aynası'nda görüşünü hatırladı. Sirius'la yeniden konuşabilecekti, hemen şimdi, biliyordu bunu - Orada başka kimse bulunmadığından emin olmak için etrafına baktı, yatakhane bostu. Yeniden aynaya baktı, onu titreyen ellerle yüzünün önüne getirdi, yüksek sesle ve net bir sekilde, "Sirius," dedi.

Nefesi, camın yüzeyini buguladı. Aynayı daha da yakma tuttu, içeri bir heyecan kaplamıştı, ama sisin arasından ona bakıp kırpisan gözler, kesinlikle kendi gözleriydi.

Aynayı silip temizledi ve, her hece odada açıkça çınlayacak sekilde, bir daha söyledi: "Sirius Black!"

Hiçbir sey olmadı. Aynadan bakan, hayal kırıklığına ugramış yüz, hâlâ kesinlikle kendi yüzüydü... Sirius kemerden geçerken aynası yanında yoktu, dedi Harry'nin basının içindeki küçük bir ses. Onun için işlemiyor...

Harry bir an hiç kıılmıdamadı, sonra aynayı sandığa fırlattı, ayna parçalandı. Pırl pırl, upuzun bir dakika boyunca, Sirius'u göreceğine, onunla yeniden konuşacağına inanmıştı...

1099

Hayal kırıklığı boğazını yakıyordu; ayağa kalkıp öteberisini sandığa, kırık aynanın üstüne karmakarışık halde atmaya koyuldu -

Derken aklına bir fikir geldi... aynadan daha iyi bir fikir... çok daha büyük, daha önemli bir fikir... nasıl olmuşt da daha önce hiç düşünmemiştini bunu - neden hiç sormamıştı?

Yatakhanedan dışarı ok gibi fırlamış, sarmal merdivenden iniyor, kosarken duvarlara çarpıyor, ama bunun farkına bile varmıyordu; bos ortak salondan ve portre deliginden hızla geçti, koridora çıktı; arkasından seslenen Sisman Ha-nım'ı da duymazdan geldi: "Sölenin baslamak üzere olduğunu biliyorsun, değil mi, acele etmezsen yetişemeyeceksin!"

Ama Harry'nin sölene gitmeye hiç niyeti yoktu...

Burası ihtiyacın olmadığı zaman ağızına kadar hayaletle doluyken, şimdi nasıl oluyordu da...

Merdivenlerden aşağı kostu, koridorları astı, sağ ya da ölüm kimseye rastlamadı. Belli ki hepsi Büyük Salon' daydı. Tılsım sınıfının dışında durakladı, hızlı hızlı soluyarak, üzüntü içinde, sölenin sona ermesini beklemek zorunda kalacağını düşündü...

Page 412

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

Ama tam umudunu kesmek üzereyken onu gördü -koridorun sonunda kayarcasma ilerleyen yarı seffaf biri.

"Hey - hey, Nick! NICK!"

Hayalet basını duvardan çıkardı, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington'ın sık, tüylü sapkası ve tehlikeli bir sekilde sallanan kafası göründü.

"İyi aksamlar," dedi, vücudunun geri kalanını da tas duvarın içinden çekip Harry'ye gülümseyerek.

"Arkada

1100

kalan tek kişi ben değilim demek ki. Ama/' içini çekti, "çok farklı bir anlamda tabii..."

"Nick, sana bir sey sorabilir miyim?"

Neredeyse Kafasız Nick, belli ki kendine düşünme vakti tanımak için bir parmağını boynundaki kolalı farba-laya sokar ve çekip biraz daha düzeltirken, yüzünden çok tuhaf bir ifade geçti. Ancak, kısmen kopmuş boynu bütün bütün kopacakmış gibi görününce, vazgeçti.

"Sey - şimdi mi, Harry?" dedi Nick, rahatı kaçmış gibi. "Söleden sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır - Nick - lütfen," dedi Harry. "Gerçekten seninle konuşmam gerek. Suraya girelim mi?"

Harry en yakındaki sınıfın kapısını açtı ve Neredeyse Kafasız Nick içeri çaktı.

"Ee, pekâlâ," dedi, boyun egmiş görünerek. "Bekleliyordum diyemem."

Harry kapıyı onun için açık tutuyordu, ama Nick duvarın içinden süzüldü.

"Neyi bekliyordun?" diye sordu Harry, kapıyı kapatırken.

"Senin gelip beni bulmanı," dedi Nick, şimdi pencereye doğru kaymıştı ve karanlığın çöktüğü araziye bakıyordu. "Olur bazen... birisi bir... kayba uğrarsa."

"Eh," dedi Harry, caydırılmayı reddederek. "Haklısın, ben - ben seni bulmaya geldim."

Nick hiçbir şey demedi.

"Söyle -" dedi Harry, durumu umduğundan çok daha acayip buluyordu, "söyle ki - sen ölüsün. Ama hâlâ buradasın, değil mi?"

1101

Nick içeri çaktı ve araziye bakmayı sürdürdü.

"Doğru ama, değil mi?" diye onu zorladı Harry. "Öldün ama, seninle konuşuyorum... Hogwarts'ta yürüyüp dolasabiliyorsun falan, değil mi?"

"Evet," dedi Neredeyse Kafasız Nick usulca. "Yürüyorum ve konuşuyorum, evet."

"Yani, geri geldin, değil mi?" dedi Harry ısrarla. "İnsanlar geri gelebilir, ha? Hayalet olarak.

Tamamen yok olmaları gerekmez. Değil mi?" diye ekledi sabırsızlıkla, Nick hiçbir şey söylememeyi sürdürünce.

Neredeyse Kafasız Nick durakladı, sonra, "Herkes hayalet olarak geri gelemez," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry hemen.

"Sadece... sadece büyücüler."

"Ha," dedi Harry, içi rahatladığı için az daha bir kahkaha atacaktı. "Eh, mesele yok demek, sordugum kişi de bir büyücü. Geri gelebilir yani, değil mi?"

Nick, pencereye arkasını döndü ve yaşlı bir şekilde Harry'ye baktı.

"Geri gelmeyecek."

"Kim?"

"Sirius Black," dedi Nick.

"Ama sen geldin!" dedi Harry hiddetle. "Sen geldin -ölmüştün, ama yok olmadın -"

"Büyücüler dünyada kendilerinin bir suretini bırakabilirler, bir zamanlar canlı olarak dolastıkları yerlerde solgunca yürümek için," dedi Nick perisan halde. "Ama pek az büyücü bu yolu seçmiştir."

"Neden olmasın?" dedi Harry. "Neyse - fark etmez -"

1102

Sirius bunun sıradışı olmasına aldırmaz, geri gelir, biliyorum!"

Harry'nin inancı o kadar kuvvetliydi ki, kapıyı kontrol etmek için resmen basını çevirdi ve bir an için Sirius'un, inci beyazı ve seffaf halde ama mutlulukla gülerek, kapıdan geçip ona doğru yürüdüğünü göreceğinden emin oldu.

"Geri gelmeyecek," diye tekrarladı Nick. "O... devam etmiş olacak."

Page 413

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Ne demek istiyorsun, 'devam etmiş'?" dedi Harry hemen. "Nereye devam etmiş? Dinle - öldüğün zaman ne oluyor ki zaten? Nereye gidiyorsun? Niye herkes geri gelmiyor? Niye burası hayaletle dolu değil? Niye -?"

"Cevap veremem," dedi Nick.

"Sen ölüsün, değil mi?" dedi Harry kızgınlıkla. "Senden iyi kim cevap verebilir?"

"Ölmekten korkuyordum," dedi Nick usulca. "Arkada kalmayı seçtim. Bazen merak ederim, yapmamalı mıydım diye... neyse, artık orası burası fark etmez... zaten, ben de ne buradayım, ne orada..." Küçük, hüznü bir kahkaha attı. "Ölümün sırları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Harry, çünkü ben onun yerine hayatın cılız bir taklidini seçtim. Sanırım okuması büyücüler bu konuyu Esrar Dairesi'nde inceliyor -"

"Bana o yerden söz etme!" dedi Harry siddetle.

"Daha fazla yardımım dokunamadığı için özür dilerim," dedi Nick, sevecen bir şekilde. "Simdi... eh, kusuruma bakma... söylen, malum..."

Ve odadan çıktı, Harry'yi orada, bos bakışları Nick'in kaybolduğu duvara çevrilmiş halde, tek basına bıraktı.

1103

Harry, vaftiz babasını yeniden görme ya da onunla bir kez daha konuşma umudunu kaybetmekle, onu sanki bir kez daha kaybetmiş gibiydi. Bos satoda ağır ağır, keder içinde yürüdü, bir daha hiç

neselenebilecek miyim acaba, diye merak etti.

Sisman Hanım'ın koridoruna giden köseyi dönmüştü ki, ileride birinin duvardaki bir tahtaya bir not tutturduğunu gördü. İkinci bakışta, bunun Luna olduğunu anladı. Yakında saklanacak iyi bir yer yoktu, Luna onun ayak seslerini duymus olmalıydı ve zaten Harry de o sırada birinden kaçınmak için gereken enerjiyi toplayacak halde değildi.

"Selam," dedi Luna dalgın dalgın, duyurudan geriye adım atarak. Dönüp ona baktı.

"Nasıl oluyor da sölede degilsin?" diye sordu Harry.

"Eh, bir sürü esyayı kaybettim," dedi Luna sakin sakin. "İnsanlar onları alıp saklıyorlar da. Ama artık son gece, onları geri vermelerine ihtiyacım var cidden, ben de duyuru asıyorum."

İlan tahtasını isaret etti, gerçekten de üstüne bütün kayıp kitaplarıyla giysilerinin listesini igoelemiş, geri getirilmelerini rica etmişti.

Harry'nin içinde tuhaf bir duygu uyandı; Sirius'un ölümünden beri içini doldurmuş olan öfke ve kederden hayli farklı bir duygu. Biraz sonra, Luna'ya acıdığını anladı.

"Nasıl oluyor da insanlar öteberini saklıyor?" diye sordu ona, kaslarını çatarak.

"Aa... iste..." diye omuz silkti. "Benim biraz tuhaf ol-

1104

düğümü düşünüyorlar, biliyorsun. Hatta bazıları bana 'Laklak' Lovegood diyor."

Harry ona baktı ve duyduğu bu yeni merhamet duygusu, hayli acı verici bir şekilde arttı.

"Ama bu, esyalarını almaları için neden değil," dedi kararlı bir edayla. "Onları bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Aa, hayır," dedi Luna, ona gülümseyerek. "Geri gelirler, sonunda hep gelirler. Sadece bu aksam sandığımı hazırlamak istiyordum, o kadar. Neyse... sen niye sölede degilsin?"

Harry omuz silkti. "İçimden gelmedi."

"Evet," dedi Luna, ona o garip şekilde sisli, pörtlek gözlerle bakarak. "Geldigini sanmıyorum. Ölüm Yiyenlerin öldürdüğü o adam senin vaftiz babandı, değil mi? Ginny söyledi."

Harry basını evet anlamında hafifçe salladı, ama nedense Luna'nın Sirius'tan söz etmesinden gocunmadığını fark etti. Onun da Testral'leri görebildiğini hatırlamıştı az önce.

"Senin..." diye başladı. "Yani, senin... tanıdığın biri öldü mü hiç?"

"Evet," dedi Luna lafı dolandırmadan, "annem. Olaganüstü bir cadıydı aslında, ama deney yapmayı severdi ve bir gün büyülerinden biri fena halde ters gitti. Dokuz yaşındaydım."

"Çok üzüldüm," diye mırıldandı Harry.

"Evet, korkunçtu," dedi Luna, sıradan bir sohbetmiş gibi. "Bu yüzden zaman zaman çok hüzünlendiğim olur

1105

Page 414

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

hâlâ. Ama babam yanımda. Hem zaten annemi de bir daha asla görmeyecek değilim, değil mi?"

"Sey - öyle mi?" dedi Harry, ne diyeceğini bilemeyerek.

Luna inanmazlıkla basını iki yana salladı.

"Aa, hadi ama. Onları duydun, tülün hemen ardında, değil mi?"

"Yani sen..."

"O kemerli odada. Sadece gözden uzaklar, o kadar. Onları duydun."

Bakıştılar. Luna hafifçe gülümsüyordu. Harry ne diyeceğini de, ne düşüneceğini de bilmiyordu; Luna öyle sıra-dışı seylere inanırdı ki... ama Harry de tülün ardından gelen sesleri duyduğundan emindi.

"Esyalarını aramana yardım etmemi istemediğinden emin misin?" dedi.

"Aa, evet," dedi Luna. "Eminim, sanırım aşağı gidip biraz puding yiyeceğim ve gelmelerini bekleyeceğim... sonunda hep gelirler... eh, iyi tatiller, Harry."

"Evet... evet, sana da."

Luna uzaklaştı ve Harry onun gidişini izlerken, içindeki korkunç ağırlığın biraz hafiflediğini hissetti.

*

Ertesi gün eve giderken Hogwarts Ekspresi yolculukları pek olaylı geçti. Önce, belli ki bir hafta boyunca öğretmenlerin görmediği bir yerde saldırıya geçme fırsatı bekleyen Malfoy, Crabbe ve Goyle, Harry tuvaletten dönerken trenin ortasında onu pusuya düşürmek istediler. Saldırı başarılı da olabilirdi, eğer bilmeden bu saldırıyı sah-

1106

nelemek için D.O. üyeleriyle dolu bir kompartımanın dışını seçmemiş olsalardı; camdan neler olduğunu görünce hepsi aynı anda yerinden kalkıp Harry'nin yardımına kostu. Ernie Macmillan,

Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein ve Terry Boot, Harry'nin onlara öğrettiği geniş nazar ve uğursuzluk büyüsü yelpazesini kullanmayı bitirdikten sonra Malfoy, Crabbe ve Goyle, Hogwarts üniforması giymis üç devasa salyangoza pek benziyorlardı. Harry, Ernie ve Justin onları bagaj raflarına kaldırıp orada su sızdırmaya bıraktılar.

Tepesinde Malfoy'un kıvrınmasını izleyen Ernie, kendinden hosnut bir ifadeyle, "Dogrusu," dedi, "Malfoy trenden indiginde annesinin yüzünün alacağı sekli görmek istiyorum." Ernie, Malfoy'un, kısa Teftis Mangası üyeliği döneminde Hufflepuff tan puan alma hakaretini hiç unutmamıştı. Kargasanın kaynağını araştırmaya gelen Ron, "Ama Goyle'un annesi gerçekten memnun olur," dedi. "Su anda çok daha yakışıklı... neyse, Harry, eğer bir şeyler istiyorsan, yemek arabası az önce durdu..."

Harry ötekilere tesekkür etti ve Ron'la birlikte kendi kompartımanlarına döndü. Orada bir yığın kazan pastası ve balkabağı pogaçası aldı. Hermione yine Gelecek Posta-sz'm okuyordu. Ginny Dırdıra'daki bir bulmacayı çözüyordu, Neville ise bir yıl boyunca hayli büyüyen ve dokunulduğunda garip memnuniyet mırıltıları çıkaran Mambu-lus mimbletonia'sını oksuyordu.

Harry ve Ron yolculuğun büyük bölümünü, Hermione Gelecek Postasz'ndan bölümler okurken büyücü satran-

1107

a oynayarak geçirdiler. Gelecek Postası, Ruh Emici'lerin nasıl püskürtüleceği bilgileri, Bakanlık'ın Ölüm Yiyen'lerin izini bulma çabalarına ilişkin yazılar ve daha o sabah Lord Voldemort'un evlerinin önünden geçtiğini iddia eden kişilerin taskın mektuplarıyla doluydu artık...

"Henüz tam olarak başlamadı," diye içini çekti Her-mione kasvetli kasvetli, gazeteyi katlayarak.

"Ama çok sürmez..."

"Hey, Harry," dedi Ron usulca, koridora açılan cam pencereyi basıyla isaret etti.

Harry dönüp baktı. Cho, kar başlığı takmış Marietta Edgecombe'la birlikte geçiyordu. Bir an göz göze geldiler. Cho kızardı ve yürümeye devam etti. Harry tam zamanında satranç tahtasına döndü ve piyonlarından birinin Ron'un atı tarafından karesinden kovalandığını gördü.

"Ee - sey - aranızda neler oluyor?" diye sordu Ron usulca.

"Hiçbir şey," dedi Harry, gerçeği ifade ederek.

"Ben - sey - onun şimdi baskasıyla çıktığını duydum," dedi Hermione tereddütle.

Harry bu haberin onu hiç üzmediğini fark ederek sasırdı. Cho'yu etkilemeyi istemek, artık Harry'nin

Page 415

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

degilmis gibi görünen bir geçmişe aitti sanki; Sirius'un ölümünden önce istediği birçok şey ona bu hissi veriyordu artık... Siri-us'u son gördüğünden bu yana geçen hafta sanki çok, çok daha uzamış gibiydi, iki ayrı evren arasında uzanıyordu adeta: biri Sirius'lu, biri Sirius'suz.

"Kurtulduğun iyi oldu, abi," dedi Ron siddetle. "Yani, bayığı güzel falan ama, insan biraz daha neseli birini ister."

1108

Harry omuz silkerek, "Belki de baska birisiyle birlikteyken neselidir," dedi.

Ron, "Peki, şimdi kiminle beraber?" diye sordu Her-mione'ye, ama ona Ginny cevap verdi.

"Michael Corner."

"Michael - ama -" dedi Ron, yerinde dönüp boynunu uzatarak ona baktı. "Ama onunla sen çıkıyordun!"

"Artık çıkmıyorum," dedi Ginny kararlılıkla. "Gryffin-dor*un Quidditch'te Ravenclav/u yenmesi hiç hosuna gitmedi, bir karış surat astı, ben de onu sepetledim. Hemen Cho'yu teselli etmeye kostu." Burnunu tüy kaleminin ucuyla dalgın dalgın kasıdı, Dırdırcı 'yi bas aşağı çevirip cevaplarını isaretlemeğe koyuldu. Ron çok sevinmiş görünüyordu.

"Eh, zaten ben bastan beri onun biraz salak olduğunu düşünüyordum," dedi, vezirini Harry'nin tir titreyen kalesine doğru kısırtarak. "İyi etmissin. Daha iyi birini seç - olur mu - bir dahaki sefere."

Bunu söylerken Harry'ye garip şekilde kaçamak bir bakış attı.

"Eh, Dean Thomas'ı seçtim, sence daha iyi midir?" diye sordu Ginny dalgın dalgın.

"NE?" diye haykırdı Ron, satranç tahtasını devirerek: Crookshanks tasların ardından atıldı, Hedwig ile Pigwidgeon da yukarıdan hiddetle cıvıdayıp öttüler.

Hogvarts Ekspresi, King's Cross'a yaklaşıp yavaslarırken, Harry trenden ayrılmamayı her zamankinden de çok istediğini düşündü. Hatta bir an için, eğer inmeyi reddedip trenin onu gerisingeri Hogvarts'a götüreceği zamana, yani bir Eylül'e kadar inatla orada otursa ne olur diye me-

1109

rak bile etti. Ama sonunda tren dumanlar salarak durunca, Hedwig'in kafesini aldı ve her zamanki gibi sandığını trenden çeke çeke indirmeye hazırlandı.

Ancak kondüktör, Harry, Ron ve Hermione'ye peron dokuz ve on arasındaki sihirli bariyerden emniyetle geçebileceklerini isaret ettiğinde, öbür tarafta bir sürprizle karşılaştı: orada onu karşılamaya gelmiş, hiç beklemediği bir grup insan.

Deli-Göz Moody oradaydı; melon sapkası sihirli gözünün üstüne doğru çekilmiş olarak da neredeyse sapkasız hali kadar tekinsiz görünüyordu; bogum bogum elleri uzun bir bastonu kavramıştı, vücudu kat kat bir seyahat pelerinine sarılmıştı. Tonks onun hemen arkasında duruyordu, parlak çiklet pembesi saç istasyon tavanının kirli camlarından süzülen güneş ışığında ısılıyordu; yama dolu kot pantolonla, üzerinde Acayip Kızkardeşler yazan cart mor bir tışört giymisti. Tonks'un yanında, solgun yüzü, kırılmaya başlamış saçları, eski püskü bir kazakla pantolonu örten uzun ve pejmürde paltosuyla Lupin duruyordu. Grubun önünde, en iyi Muggle giysilerine bürünmüş olan Mr ve Mrs VVeasley ile, her ikisi de pasparlak yeşil, pullu bir maddeden yepyeni ceketler giymis Fred ve George vardı.

"Ron, Ginny!" diye seslendi Mrs VVeasley, hızla ilerleyip çocuklarına sıkı sıkı sarılarak. "Aa, Harry, canım - nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi Harry, Mrs VVeasley kendisine de sıkıca sarılırken. Onun omzunun üstünden Ron'un, faldası gibi açılmış gözlerle ikizlerin yeni giysilerine baktığını gördü.

1110

"Bunlar da neymis böyle?" diye sordu, parmağıyla ceketleri isaret ederek.

"En iyisinden ejderha derisi, küçük kardes," dedi Fred, fermuarını çekistirerek. "İşler yolunda, biz de kendimize bir kıyak çekelim dedik."

"Merhaba, Harry," dedi Lupin, Mrs VVeasley Harry'yi bırakıp Hermione'yi selamlamak için dönünce.

"Merhaba," dedi Harry. "Hiç beklemiyordum... hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Eh," dedi Lupin hafif bir tebessümle, "teyzenle enisten seni eve götürmeden onlarla küçük bir

Page 416

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

sohbet edelim dedik."

"İyi bir fikir mi, bilmem," dedi Harry hemen.

"Aa, bence iyi fikir," diye homurdandı Moody, topallayarak biraz daha yakına gelmişti. "Suradakiler onlar herhalde, değil mi, Potter?"

Basparmağıyla omzunun üstünden isaret etti; belli ki sihirli gözü, basın ve melon sapkasının arkasından etrafı süzüyordu. Harry, Deli-Göz'ün nereye isaret ettiğini görmek için dört bes santim sola eğildi. Dogruydu, Harry'nin karşılama komitesini görünce resmen afallamışa benzeyen üç Dursley orada duruyorlardı.

"Aa, Harry!" dedi Mr VVeasley. Az önce Hermione'nin annesiyle babasını coskuyla selamlamış, onlar kızlarını kucaklarken Harry'ye dönmüştü. "Ee - yapalım mı öyleyse?"

"Evet, bence yapalım, Arthur," dedi Moody.

O ve Mr VVeasley öne düşerek istasyonda, besbelli oldukları yere mihlanıp kalmış Dursley'lere doğru yürüdü-

1111

ler. Hermione usulca kendisini annesinden kurtarıp gruba katıldı.

"İyi günler," dedi Mr Weasley nezaketle, Vernon Eniste'nin önünde durarak. "Beni hatırlarsınız belki, adım Art-hur VVeasley."

Mr VVeasley iki yıl önce tek başına Dursley'lerin oturma odasını darmaduman ettiği için, Harry, Vernon Enis-te'nin onu unutmuş olmasına hiç ihtimal vermiyordu. Gerçekten de Vernon Eniste'nin yüzü daha da koyu bir mora döndü ve gözlerinden atesler saçarak Mr Weas-ley'ye baktı, ama bir şey dememeyi tercih etti; belki biraz da, Dursley'ler ikiye bir azınlıkta oldukları için. Petunia Teyze hem ürkmüş, hem de utanmış görünüyordu; sanki tanıdığı birisinin onu böyle insanlarla görmesinden kor-kuyormuş gibi etrafa bakınıp duruyordu. Bu arada Dud-ley, küçük ve dikkate degmez biri gibi görünmeye çalışıyor, ama bu girişimde büyük bir başarısızlığa uğruyordu.

Mr VVeasley, hâlâ gülümseyerek, "Harry hakkında sizinle iki çift laf edelim dedik," dedi.

"Evet," diye homurdandı Moody. "Sizin evinizdeyken nasıl muamele gördüğünü konusunda."

Vernon Eniste'nin bıyığı öfkeyle kabarmaya başladı. Belki de melon sapka ona, karşısında kardes bir ruh olduğu yolunda tamamen yanıltıcı bir izlenim verdiği için, Moody'ye hitap etti.

"Evimde neler olup bittiginin sizi ilgilendirdiğini bilmiyordum -"

"Senin bilmediklerin kitaplar doldurur herhalde, Dursley," diye homurdandı Moody.

1112

"Neyse, zaten mesele bu degil," diye araya girdi Tonks; her seyden çok onun pembe saçları Petunia Teyze'nin sinirine dokunmuş gibiydi, çünkü ona bakmaktan-sa gözlerini yummuştu.

"Mesele su ki, eger Harry'ye berbat davrandığınızı duyarsak -"

"- Ve hiç süpheniz olmasın, duyarız," diye ekledi Lu-pin nezaketle.

"Evet," dedi Mr VWeasley, "hatta Harry'nin feletonu kullanmasına izin vermeseniz bile -"

"Telefon," diye fısıldadı Hermione.

"- Evet, eger Potter'a su ya da bu şekilde kötü muamele edildiği yolunda en ufak bir şey sezersek, bize hesap verirsın," dedi Moody.

Vernon Eniste hayra alamet olmayan bir şekilde sisti. Zedelenmiş gururu, bu antikalar grubuna karşı duyduğu korkuya bile baskın çıkmış görünüyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, efendim?" dedi, hem de öyle yüksek sesle söyledi ki, oradan geçenler dönüp baktılar.

"Evet, ediyorum," dedi Deli-Göz, Vernon Eniste'nin çabucak kavramış olmasından hosnut görünüyordu.

"Peki ya ben, gözü korkutulacak bir adama mı benziyorum?" dedi Vernon Eniste, havlar gibi.

"Eh..." dedi Moody, melon sapkasını geri çekerek, mesum bir şekilde dönüp duran sihirli gözünü gösterdi. Vernon Eniste dehset içinde arkaya sıçradı ve bir bagaj arabasına acı verici bir şekilde tosladı. "Evet, dogrusunu istersen öyle görünüyorsun, Dursley."

Vernon Eniste'yi bırakıp Harry'ye döndü.

1113

Page 417

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaslığı

"Evet, Potter... bize ihtiyacın olursa, seslen yeter. Art arda üç gün senden haber almazsak, birini yollarız..."

Petunia Teyze hazin hazin inildi. Bu insanların bahçe yolundan yürüdüklerini görseler komsularının ne diyeceğini düşündüğü öylesine belliydi ki.

"Hosçakal öyleyse, Potter," dedi Moody, bogum bogum eliyle bir an Harry'nin omzunu kavradı.

"Kendine dikkat et, Harry," dedi Lupin usulca. "Teması kesme."

"Harry, mümkün olan en kısa zamanda seni oradan uzaklaştıracamız," diye fısıldadı Mrs VWeasley, ona yeniden sarılarak.

"Eh, yakında görüşürüz, abi," dedi Ron endiseyle, Harry'nin elini sıktı.

"Çok yakında, Harry," dedi Hermione içtenlikle. "Söz veriyoruz."

Harry evet anlamında basını salladı. Hepsini burada böyle sıralanmış halde, onun safında görmenin kendisi için ne kadar çok şey ifade ettiğini onlara anlatacak kelimeleri bulamıyordu. Onun yerine gülümsedi, veda etmek için elini kaldırdı, arkasını döndü ve pesinden telasla yürüyen Vernon Eniste, Petunia Teyze ve Dudley ile istasyondan güneşin aydınlattığı sokaga doğru ilerledi.